Cổ Long

Phiêu Phong Kiếm Vũ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Vnthuquan.net, 2009.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 1

Thiết Kích Ôn Hầu

Trong cái rét căm căm của hàn phong vào sáng sớm tiết trọng đông, một thiếu niên anh tuấn đang rạp mình trên lưng ngựa, phong thái hiên ngang hùng dũng, tuấn mã phi như bay trên thảo nguyên đầy tuyết trắng. Hai bên yên ngựa có treo hai túi vải khá nặng, tuy được bao bọc kín như bưng nhưng khi ngựa phi vẫn phát ra hàng loạt thanh âm chan chát. Thứ âm thanh này rất rõ ràng, khiến người nghe có thể nhận ra đó là tanh âm do hại kiện thiết khí kích vào nhau mà phát ra.

Chàng, tức thiếu niên anh tuấn trên ngựa, không cố tâm gây sự chú ý cho bất kỳ người nào, vì lúc này chẳng có bất kỳ người nào muốn đứng ở nơi này đội tuyết hứng gió lạnh. Nhưng nếu có người nào

biết chàng là ai thì tình hình khi đó rất sẽ khác hẳn.
Chàng chính là Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân, mà gần đanh thanh danh rất hiển hách trên giang hồ. Việc chàng tạo được thịnh danh như vậy trong một quảng thời gian ngắn, cũng có nguyên nhân của nó. Thứ nhất, chàng có một con tuấn mã hy hữu trên đời và một thân công phu tuyệt đỉnh - cả cương lẫn nhu, thứ hai là đôi binh khí kỳ môn - Hàn Thiết Song Kích. Những yếu tố đó giúp chàng liên tiếp đánh bại nhiều nhân vật võ lâm trong vòng vài năm, trong số đó đương nhiên có không ít cao thủ được thiên hạ tri danh.
Ngoài ra, tướng mạo anh tuấn, phong thái hào hoa còn giúp chàng lấy được đệ nhất mỹ nhân trong vô lâm đương thời là Tiết Nhược Bích làm thê tử. Thế là Thiết Kích Ôn Hầu và mỹ nhân tiêu hồn trở thành một đôi phu thê khiến võ lâm thiên hạ vô cùng hâm mộ. Đương nhiên, không thể tách rời với hai chữ: “hâm mộ”, đó là hai chữ: “đố kỵ”.
Lúc này cũng giống như mọi khi, Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân vẫn oai phong hùng dũng ngồi trên lưng ngựa tuấn mã phi như bay, tay phải chàng nắm chặt dây cương, bờm ngựa tuyệt mỹ tung bay trong hàn phong.
Khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt sáng rực đầy tinh quang, xem ra dễ khiến người ta nghĩ đến Thiết Kích Ôn Hầu - Lã Bố đầy uy phong xưa kia.
Do đó, cũng chẳng trách chàng vĩnh viễn không muốn đơn thân hành tẩu trên đường, vì chàng sợ nhiều nữ tử vi hôn trên giang hồ theo đuổi có thể chàng đã gặp quá nhiều sự theo đuổi như vậy rồi.
Nhưng tại sao lúc này chàng lại đơn thân độc mã mà đi Thế vị mỹ nhân tiêu hồn lạc phách Tiết Nhược Bích mà thời thời khắc khắc đều không rời chàng nửa bước đâu rồi? Tại sao phía sau dung diện tươi

cười thường xuyên của chàng lại ẩn chứa một ưu tư phiền muộn?
Ngựa phi tuy nhanh, nhưng chàng tựa như người không có mục đích, không có một phương hướng nhất định. Đã đến phủ Bảo Định, nhưng chàng không vào thành, chỉ cứ lòng vòng bên ngoài cửa thành, tựa hồ như cố y gây cho người khác chú ý đến mình.
Thậm chí chàng còn lấy đôi Hàn Thiết Song Kích từ trong túi vải ra, cầm trên tay tung hứng và gõ chập chập vào nhau.
Quả nhiên, chẳng bao lâu thì trong phù Bảo Định đã loan truyền tin tức Thiết Kích Ôn Hầu lòng vòng bên ngoài thành. Một số võ lâm hào sĩ trong thành rất lấy làm kỳ quái, chẳng hiểu tại sao chàng lại như vậy?
Nhưng sở dĩ chàng làm thế là có nguyên nhân của chàng, vì trên khuôn mặt anh tuấn kia, lúc này có chút thần sắc chờ đợi mong ngóng. Sự vật đáng để chàng mong ngóng chờ đợi ắt cũng là điều cực kỳ dị thường?
Quả nhiên, sự chờ đợi của chàng đã có kết quả, chẳng mấy chốc từ trong cửa thành có mấy con tuấn mã phi ra như gió, sau một thoáng lướt nhìn rồi lập tức truy theo hướng chàng. Khi Lã Nam Nhân nhìn thấy trong số những kỵ sĩ có một người mặc kim y, thì khóe miệng chàng nở một nụ cười đầy ngạo mạn.
Đoàn nhân mã vượt qua chàng chừng tầm tên thì tất cả đều xuống ngựa, một hắc y nhân dắt ngựa tránh sang một bên, ba lam y hán tử theo kim y nhân sải bước tiến về phía Lã Nam Nhân. Bước đi trầm vững, biểu thị căn cơ võ công không tệ. Đặc biệt là kim y nhân đó là một lão nhân vừa mập vừa lùn, nói lão ta là lão nhân có lẽ còn hơi quá sớm nhưng da thịt trên khuôn mặt nung núc của lão ta lại khiến người ta có cảm giác lão ta già hơn tuổi thật đến gần chín mười tuổi.

Mỗi bước đi của lão tựa như voi bước, khiến người ta không thể không kinh dị về thứ cước lực nặng nề này.

- “Lão ta là ai?”

Lã Nam Nhãn thầm hỏi và nhanh chóng tìm ra câu trả lời cho mình: “Chu Sa Chưởng - Long Đại Quân? Một chút cũng không sai, đúng là người này, lão ta thật hợp với mục đích của ta ”.

Nhìn thấy người này Lã Nam Nhân tỏ ra vô cùng cao hứng, đó là vì nguyên nhân gì?

Nhất thời chàng vẫn ngồi yên trên ngựa, bốn người kia đến trước mặt chàng thì lập tức tản ra, để cho lão nhân to béo mặc kim y - Chu Sa Chưởng đứng sừng sững như quả núi cản trước mặt chàng.

- “Thật không ngờ chăng?”

Lã Nam Nhân mỉm cười một cách đầy mỉa mai và nói :

- Không ngờ ta lại từ Giang Nam chạy đến đây phải không?

Trên mặt Long Đại Quân quả nhiên có vẻ kinh ngạc nhưng sắc thái đó nhanh chóng bị những thớ thịt nung núc nhão nhoẹt trên mặt lão che đậy, lão nói :

- Đích thực là kỳ quái!

Lão cố ý tuôn ra một chất giọng lạnh lùng :

- Chỉ có điều ta lấy làm kỳ quái là không phải ngươi chạy đến đây, mà là việc ngươi ngang nhiên dám xuất đầu lộ diện ở nơi này.

Lã Nam Nhân ngửa mặt cười sang sảng một tràng dài rồi nói :

- Tại sao ta không dám lộ diện, lẽ nào ta sợ các ngươi?

Trên mặt chàng dần dần xuất hiện một lớp hàn khí, chàng nói tiếp :

- Các người khiến Lã Nam Nhân ta không có nhà để về, ta cũng phải khiến các ngươi không thể sống yên ổn. Tại hang ổ của các ngươi ở Giang Nam, tuy ta đấu không lại các ngươi, song không vì vậy mà ta

sợ bọn chuột nhắt các ngươi ở nơi đây.
Long Đạt Quân lập tức phát đại nộ, sắc diện đỏ bừng, hai Thái Dương huyệt càng lúc càng nhô cao.
- Tốt! Tốt.
Lão quát lớn :
- Họ Long ta sẽ cho ngươi thấy lực lượng của Thiên Tranh giáo tại lưỡng hà.
Hình như lão cảm thấy những lời nói vẫn chưa đủ biểu thị sự tôn nghiêm của mình, nên lại thêm mấy câu :
- Ngươi không lo đi lánh nạn mà còn muốn đối đầu với Thiên Tranh giáo, thì ra là ngươi đã chán sống lắm rồi. Họ Lã kia, mau xuống ngựa lãnh nhận sự giáo huấn của bọn ta.
Lã Nam Nhân lại cười sang sảng một tràng, theo tiếng cười, thân hình chàng đã nhẹ nhàng xuống ngựa, song kích trong hai tay lập tức phân ra. Đó là loại binh khí khá nặng, nhưng trong tay chàng cứ như là đồ chơi nhẹ nhàng chàng trầm giọng quát :
- Bằng hữu, bớt nói những lời vô bổ đi, xuất binh khí động thủ thôi?
- Xưa nay họ Long ta động thủ không cần dùng tới binh khí.
Long Đại Quân cũng quát một một tiếng, nhưng không thấy lão thủ thế gì cả, thủ chưởng khẽ vung lên, theo đó là một đạo hồng quang bay như chớp về phía Lã Nam Nhân.
Lã Nam nhân vội lách người tránh né, chàng thấy tâm chưởng của đối phương đỏ như huyết thì bất giác thầm nghĩ :
- “Xem ra, Chu Sa Chưởng của lão khốn này đã đạt đến chín thành hỏa hầu rồi”.
Nghĩ đoạn, chàng cười nhạt một tiếng rồi quăng đôi thiết kích xuống đất, đồng thời miệng nói :

- Động thủ với loài chuột bọ các ngươi, bổn đại gia cũng chẳng cần dùng đến binh khí.

Lời này quả nhiên càng kích nộ Chu Sa Chưởng, lão sải bước tới trước, hữu chưởng vỗ thẳng vào thiên linh cái của Lã Nam Nhân. Chưởng phong vù vù chưởng lực đích thực là kinh người, Lã Nam Nhân cũng không dám nghênh tiếp, chàng lại lách người tránh né Chu Sa Chưởng luôn miệng quát tháo và xoay người mãnh công liên tiếp.

Nên biết Chu Sa Chưởng - Long Đại Quân xưng hùng đã nhiều năm ở lưỡng hà, luận về chưởng lực có thể nói lão ta là nhân vật có thể đếm được trên đầu ngón tay trong đương kim võ lâm.

Tuy nhiên, chưởng lực khai sơn phá thạch của lão vẫn không đủ bổ khuyết cho thân pháp nặng nê chậm chạp của lão. Do đó, nếu gặp phải cao thủ tuyệt đỉnh thật sự, lão ta không khỏi nếm mùi. vị thiệt thòi. Điểm này bản thân lão biết rất rõ, vì thế lúc này chiêu thức trên chưởng của lão đều là sát chiêu, đồng thời đều vận dùng trên chín thành công lực, quyết tâm lấy mạng Lã Nam Nhân.

Chưởng phong như sơn, trong chưởng ảnh, xem ra Thiết Kích Ôn Hầu đã không còn sức đánh trả. Ba lam: y nhân đứng ngoài trương mắt hổ lên mà nhìn, lúc này trên mặt bất giác lộ vẻ vui mừng, không hẹn mà cả ba cùng thầm nghĩ :

- “Một khi bỏ binh khí thì họ Lã này cùng chỉ có thế mà thôi”.

Trong niềm vui mừng bọn chúng chợt cảm thấy hối hận :

- “Nếu sớm biết thế này, bọn ta xuất trận cũng có thể thu thập họ Lã này thôi! Về sau, khi Giáo chủ biết được, sợ gì không thăng bọn ta lên mấy cấp?”

Bọn chúng nhìn chiếc kim y trên người Long Đại Quân với ánh mắt

thèm thuồng và nghĩ tiếp :
- “Như thế là bọn la cũng có thể mặc kim y rồi”.
Long Đại Quân cũng không giấu được nét vui mừng phấn khích, chiêu thức trên chưởng càng phát càng độc, lão hận không thể xử chết ngay Lã Nam Nhân. Ngoài việc trừ đi thù hận giữa Thiết Kích Ôn Hầu và Thiên Tranh giáo ra, bản thân lão còn muốn mượn việc đánh bại Thiết Kích Ôn Hầu truyền khắp tứ hải để tăng thêm mấy phần danh vọng trong võ lâm để thỏa hung tâm tráng chí.
Hiện tại, tuy lão biết rõ mình đã chiếm thế thượng phong, nhưng trong nhất thời nửa khắc vẫn không thể thủ thắng được. Sau mấy mươi chiêu, thân thủ của Lã Nam Nhân hình như càng lúc càng không nhanh nhạy như trước.
Tinh thần của Chu Sa Chưởng chợt tăng lên đột nhiên lão thi triển hiểm chiêu Nộ Mã Phân Tùng, song chưởng phân ra, trước ngực hoàn toàn bỏ trống.
Lã Nam Nhân cười nhạt một tiếng, chân phải soạt tới trước, song chỉ bên hữu thủ lập tức điểm vào huyệt Kỳ Môn của đối phương.
- “Quả nhiên là tiểu tử này mắc lừa!”
Ý nghĩ này lướt qua đầu Chu Sa Chưởng như ánh chớp. Lão quát lớn một tiếng khi thủ chỉ của Lã Nam Nhân không đủ điểm tới bộ vị và lập tức triệt thoái, thì đơn chưởng của Chu Sa Chưởng phát ra như chớp đánh thẳng vào giữa ngực chàng.
Chu Sa Chưởng lấy chưởng lực xưng hùng võ lâm, do đó chưởng lực này không cần nói cũng biết là uy mãnh cỡ nào. Thiết Kích Ôn Hầu kêu thất thanh một tiếng, song cước điểm xuống đất lướt ra ngoài xa cỡ tầm tên, có một điều là chàng lướt đúng vào yên ngựa, trên lưng con danh câu thủy chung đứng chờ bên cạnh, hai chân kẹp

lại, tuấn mã tung vó phóng như tên.
Ba lam y nhân nộ khí quát lớn và lập tức đuổi theo. Nhưng trong chớp mắt Lã Nam Nhân đã lướt đi quá xa rồi.
Long Đại Quân mỉm cười đắc ý nói :
- Tên khốn này đã trúng của ta một chưởng thì làm sao toàn mạng được.
Lão cười một tràng cười cuồng ngạo, đoạn nói tiếp :
- Chúng ta từ từ đuổi theo cũng không muộn, chờ lát nữa sẽ thu thập thi thể của hắn thôi.
Với chưởng lực của Chu Sa Chưởng - Long Đại Quân mà nói, lời này của lào tuyệt đối không phải là cuồng ngôn. Tự nhiên là ba lam y nhân cũng tin như vây, chỉ có điều bọn chúng không biết rằng sự tình lại ngoài tiên liệu của bọn chúng.
Thiết Kích Ôn Hầu giục ngựa chạy như điên một hồi, thầm đoán đã bỏ khá xa đối phương thì đột nhiên dừng ngựa tại một nơi hoang vắng và nhanh chóng hạ mã. Chàng quét mục quang nhìn tứ phía và xác định nơi này ngoài chàng ra, chẳng có tung tích của người nào khác. Kế đó chàng nhìn ra dòng sông đào vây bọc xung quanh thành Bảo Định, nước trên mặt sông tuy kết băng nhưng chưa kết thành một lớp dày, do đó có nhiều lớp băng bềnh bồng trên nước. Lã Nam Nhàn mỉm cười, dường như chàng rất mãn ý với những điều đó.
- “Tất cả đều rất hợp với ý tưởng”.
Lã Nam Nhân thầm nghĩ. Đột nhiên chàng cởi áo ngoài ra, da và lông thú bên trong y phục lập rức rơi xuống và nhanh chóng bị gió thổi đi Nhưng chàng không bận tâm đến điều đó, hữu thủ khẽ dộng, chớp mắt chàng đã rút ra một chiếc trủy thủ từ ống giày, vạch lên tay trái của mình một đường huyết tươi lập tức tuôn ra.

Chàng cẩn thận không để máu nhuốm vào y phục, năm ngón tay rẽ ra, huyết tươi theo dó chảy xuống và đọng lại thành nhiều vết máu dưới đất. Bất kỳ người nào cũng không thể phân biệt được đó là huyết do ngoại thương chảy ra, hay là do nội thương rồi phun từ miệng ra.

Lã Nam Nhân hoàn thành những động tác này trong một khoảng thời gian cực ngắn, sau đó khi chàng kéo ngựa đến bờ sông thì cố ý tạo ra những dấu chân loạn xạ trên tuyết. Tất cả xem ra đều khiến người ta không thể không tin rằng, sau khi trúng một chưởng của Chu Sa Chưởng - Long Đại Nhân, Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân đã thổ huyết và bỏ mạng bên ngoài thành Bảo Định. Vì chàng không cam tâm để thi thể mình rơi vào tay Thiên Tranh giáo nên phải xuất phần sức lực cuối cùng, giẫy giụa rồi nhảy xuống sông.

Lúc này chàng lưu luyến nhìn con tuấn mã lần cuối, đoạn thở dài một lượt nặng nề, vì sự thành công của kế hoạch này chàng đành phải bỏ con tuấn mã đây, từng cùng chàng kinh qua vô số trận đấu, đây là một bước quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch của chàng. Vả lại chàng cần phải làm như vậy, vì nếu không bỏ tuấn mã lại, nhất định người ta sẽ hoài nghi Thiết Kích Ôn Hầu sao có thể chết dễ dàng như thế?

Chàng lại thở dài một hơi nữa và nhìn con tuấn mã với ánh mắt đầy lưu luyến, khi nghe tiếng vó ngựa truyền đến trong gió, chàng biết rằng chàng - Thiết Kích Ôn Hầu đã đến lúc rời khỏi nhân thế. Tuy chàng vẫn còn cơ hội trở lại với nhân thế, nhưng lúc này chàng thấy hy vọng đó thật mờ mịt như ngôi sao cô độc giữa đêm đen.

Con tuấn mã của chàng khẽ hí một tiếng, chàng đưa tay dụi mắt chẳng biết là chàng gạt lệ hai là vì gió bụi.

Đột nhiên song cước của chàng điểm mạnh xuống bờ sông, thân hình tung lên cao bốn năm trượng rồi lướt trên mặt sông mà đi. Những phiến băng mỏng nổi bềnh bồng trên mặt nước đã giúp chàng mượn lực khí đổi luồng chân khí, cứ thế chỉ qua mấy bước tung lên hạ xuống là chàng đã vượt qua tường thành của phủ Bắc Định.
Sau khi chàng thi triển khinh công tuyệt đỉnh biến mất tung tích vào thành Bảo Định, thì chẳng bao lâu sau bọn Chu Sa Chưởng đã lần theo dấu, chân ngựa của chàng mà tìm đến. Đầu tiên, bọn chúng nhìn thấy con tuấn mã có sắc lông đỏ rực như lửa độc nhất vô nhị trên giang hồ đang đứng cô đơn giữa hàn phong của buổi chiều trọng đông, cùng với tất cả sự bày bố của Lã Nam Nhân, thế là ngày thứ hai tin tức về cái chết của Thiết Kích Ôn Hầu nhanh chóng truyền ra khắp vô lâm, khiến võ lâm hào sĩ cũng nhanh chóng thay đổi cách nhìn đời với cái tên: Chu Sa Chưởng Long Đại Quân.
Chỉ có một người duy nhất hơi hoài nghi về chuyện này, đó là vị thê tử được coi là chân tình của Thiết Kích Ôn Hầu - Tiêu Hồn phu nhân Tiết Nhược Bích, vì bà ta thừa biết võ công của phu quân bà tạ Nhưng bà ta cũng không dám đem sự hoài nghi của mình nói với niềm vui mới của bà tà - Đó là Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Vô độc bá giang hồ.
Tuy Thiên Tranh giáo chủ rất muốn Lã Nam Nhân chết, nhưng sau khi nghe được tin tức này, lão ta chỉ khịt mũi một cái, mà không nói gì thêm. Vì lão cho rằng, tranh với một người là quá vô vi, đối tượng mà bọn lão muốn tương tranh là đối tượng mà từ cổ chí kim chưa có ai dám tranh đấu - Đó là: Trời. Vì thế nên mới có cái gọi là: Thiên Thanh giáo.

Thế là, sau khi mất nhà cửa và thê tử, bản chân Thiết Kích Ôn Hầu - Lã Nam Nhân cũng biến mất trong võ lâm.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 2
Tiềm tung ẩn tích

Lã Nam Nhân tiềm phục rất lâu trong bóng tối sau tường thành, đoạn chàng cởi chiếc áo võ sĩ ra, thắt thành tay nải buộc buộc quanh người. Đó là kiểu y phục rất phổ thông ở thành Bảo Định vào thời điểm này và cũng là kiểu ăn mặc thường thấy của những người phải đội gió tuyết ở phương Bắc. Khi chàng từ trên thành bước xuống, chàng đã trở thành một người rất bình thường trông chẳng khác với những người ngày đêm qua lại trên đại đạo của thàn Bảo Định. Chỉ có điều, mong muốn trong lòng chàng tuyệt đối khác hẳn với những người kia.

Lòng của chàng đau đớn như bị độc xà cắn, đến nỗi sắc diện của chàng càng thêm nhợt nhạt, đôi mắt vốn đầy tinh quang cũng vì quá phẫn hận và oán độc mà trở nên đỏ rực như huyết.

Nhà của chàng vốn ở bên ngoài thành Tô Châu, nguyên là một tổ ấm của chàng và thê tử của chàng, và cũng nguyên là nơi hạnh phúc nhất của đời chàng. Chàng vô cùng yêu thương nhân loại, vì vậy chàng không muốn giống như những danh nhân khác trong võ lâm là an bày chỗ của mình trong thâm sơn cùng cốc. Song chính vì việc chàng và thê tử nổi tiếng mỹ lệ của mình sống trong gian nhã thất ngoài thành Tô Châu để tận hưởng hạnh phúc tuổi thanh xuân, mà có rất nhiều võ lâm hào sĩ mộ danh đến thăm viếng. Đồng thời xuân thu nhị kỳ, vào những ngày đẹp trời, phu thê chàng cũng sánh vai hành tẩu giang hồ, thụ hưởng những tuyệt cảnh thế gian. Dù cũng có vài kẻ thù, nhưng tất cả đều khiếp phục dưới đôi Hàn Thiết Song Kích của chàng. Song, ác vận lại không buông tha chàng, Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Vô uy chấn võ lâm thiên hạ trong năm năm gần đây, được võ lâm xem là kỳ tài khó thấy trong suốt trăm năm qua, sau một cơ hội ngẫu nhiên gặp gỡ được Tiết Nhược Bích, thì vị thê tử mà Lã Nam Nhân luôn cho rằng rất chân tình với mình, lại bội phản chàng để lao vào vòng tay của Thiên Tranh giáo chủ.

Sau đó, Thiên Thanh giáo chủ Tiêu Vô vận dụng Võ công tuyệt đỉnh, trí tuệ tuyệt cao và thế lực tuyệt đại của lão để trừ khử Thiết Kích Ôn Hầu. Lã Nam Nhân vốn là người cao ngạo, do đó chàng lập tức xuất toàn lực phản kháng.
Nhưng chàng đã thất bại, giống như mọi người khác trong võ lâm, chàng không thể nào chống đối lại với thế lực vô cùng to lớn của Thiên Tranh giáo.
Đã có nhiều lần chàng suýt mất mạng dưới tay của bọn Kim Y hương chủ bại hoại nhưng có địa vị rất cao trong Thiên Tranh giáo. Nhưng chàng lại không cam tâm chịu chết, thế là chàng phí hết tâm lực lẻ thoát khỏi Giang Nam. Chàng dùng kế giả chết để lừa Thiên Tranh giáo, lừa luôn võ lâm hào sĩ, tạm thời tiềm tung ẩn tích.
Không ai có thể ngờ rằng, chàng lại ẩn thân trên một đại đạo phồn thịnh nhất của thành Bảo Định, cũng không ai ngờ rằng một Y Phong cùng ở trong đại hợp viện với nhiều tú tài hỏng thi khác, lại là Thích Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân từng có đại danh trong võ lâm. Trong đại hợp viện này suốt ngày vang vang tiếng đọc sách, bọn tú tài thi hỏng tìm lý tưởng của mình trong thư tịch, chỉ cần một ngày nào đó vượt qua được vũ mộng tất sẽ một bước đứng trên vạn người.
Cũng giống như bọn tú tài. Y Phong cũng đọc sách, đọc đủ các loại sách. Chàng luyện võ từ nhỏ nên căn bản không có thời gian đọc sách, bây giờ dần dần chàng tìm được một phần an ủi và thỏa mãn trong sách. Điều đó giúp chàng có thể bình tâm chờ đợi, chờ đợi cơ hội phục thù.
Đây là những ngày tháng vô cùng gian khổ, một người vốn đã nổi danh và quen tiêu dao tự tại bây giờ phải khép mình tiềm tung ẩn tích, xưa nay tuyệt đại đa số người không thể nào chịu đựng được thứ tâm tình này, nhưng chàng vẫn vượt qua được Hai năm sau, khi mọi người đã bắt đầu quên dần, thậm chí đã hoàn toàn quên cái tên Thiết Kích Ôn Hầu, chàng mới mang một hòm sách, dùng dược vật màu vàng che đậy vẻ nhợt nhạt trên mặt rồi như một sĩ tử du học thất ý, cúi đầu mà đi. Đôi khi có một vài con tuấn mã lướt qua, vó ngựa hất tung bụi đất lên người chàng, nhưng chàng vẫn lặng lẽ nép sát bên đường. Nhiều lúc chàng phát hiện kỵ sĩ trên ngựa là kẻ đã từng cúi mình thỉnh cầu chàng chỉ giáo.
Cũng có khi chàng nghe bọn hán tử thô tục đàm luận chuyện võ lâm trong quán trà, nhiệt huyết tiềm ẩn đã lâu trong lòng chàng cũng cuồn cuộn dâng lên, song lập tức bị chàng trấn áp xuống.
Chẳng bao lâu sau, chàng phát. hiện địa vị của Thiên Tranh giáo ngày càng lớn mạnh trong võ lâm, các danh môn tông phái trong võ

lâm trước đây, nhân tài ngày càng điêu linh mai một.
Trong giang hồ chẳng nghe có cao thủ nào mới quật khởi, dù có thì cũng bị Thiên Tranh giáo chiêu mộ hoặc thu phục.
Vì vậy, tuy chàng chỉ mới hai mươi sáu tuổi nhưng tinh thần đã sa sút như ông lão sáu mươi hai tuổi. Song. phần thâm thù huyết hận vẫn khiến chàng chờ đợi và kỳ vọng.
Có nhiều người sở dĩ tiếp tục sống được trên đời là hoàn toàn nhờ vào chờ đời và kỳ vọng.
Lúc này chàng đã căm ghét chốn phồn hoa đô hội và chàng đã tìm đến chốn sơn dã hoang vắng. Sau khi xác định xung quanh không có bóng người nào, chàng bắt đầu vận dụng thân võ công chưa một ngày mai một để đi lên cùng sơn tuyệt đỉnh - nơi mà người thường không thể nào bén mảng tới được. Đương nhiên là chàng mưu cầu kỳ tích.
Nhưng liệu kỳ tích có xuất hiện với một người dường như đã cùng đường mạc lộ không?
Hoa Sơn là một trong ngũ nhạc, núi non trùng điệp lượn dài, phong cảnh tuyệt mỹ, những ngày thu đẹp trời vốn là nơi tao nhân mặc khách ngâm vịnh du ngoạn.
Nhưng trong tiết cuối đông đầu xuân rét lạnh này, dù có người hứng thú đến thưởng tuyết thì cũng chỉ leo đến sườn núi rồi trở xuống. Rất ít người dám mạo hiểm bò lên những nơi tuyết phủ dày và rất dễ sạt lở trên đỉnh núi.
Tại một khe núi gần tiếp giáp với tuyệt đỉnh Hoa Sơn có một người đang leo lên như vượn, định nhãn nhìn ký thì đó là một nhân vật có thân thủ tuyệt cao nhưng nhìn từ đầu đến chân lại không có một chút gì giống nhân vật võ lâm. Chàng đương nhiên là Lã Nam Nhân - là Y Phong rồi.
Rừng cây đã trụi lá và chết khô từ lâu, chàng tung người lên một phiến đá phủ đầy tuyết rồi dõi mắt nhìn ra tứ phía. Bạch vân lững lờ trôi, gió núi hiu hiu thổi nhưng hàn khí lạnh buốt xương dạ Lúc này chàng mới thật sự cảm thấy là mình quá nhỏ bé giữa trời đất bao la.
Tuy nhiên, cảnh sắc núi rừng và sự bao la của trời đất khiến lòng chàng cảm thấy mênh mang và thư thái lạ lùng.
Chàng hận là không thể cao giọng hú một tiếng thật dài cho thỏa thích. Nếu là mấy năm trước, có lẽ chàng không chút do dự để làm thế. Nhưng lúc này chàng chỉ đành buông một tiếng thở dài đầy dũng khí, tựa hồ như nếu chàng hú một tiếng thì tất sẻ kinh động người nào đó, thế một nơi như vậy mà cũng có người.
Chàng đứng ngẩn người trên phiến đá đâm ra từ gần đỉnh núi, sơn

phong thổi qua, toàn thân chàng phản phất như muốn bay theo gió, lúc nào chàng đã hoàn toàn chìm vào cảnh thiên nhiên.
Đột nhiên sau lưng chàng có một tiếng động rất khẽ vang lên. Kế đó một thanh âm cũng rất khẽ :
- Mẫu thân, hắn có thể bị rơi xuống không?
Đó là khẩu âm lanh lảnh của một nữ hài tử, cô nương này nói tiếp :
- Hài nhi thấy hắn cũng biết võ công.
Thanh âm này tuy nghe rất hay, nhưng lại khiến chàng giật thót người, thân hình tức tốc quay lại, mặt sau là một vách núi cao vút. Trên vách núi tuy cây cối và đá núi lởm chởm chen nhau, nhưng từ chỗ Y Phong nhìn qua lại là một khoảng đất trống khá bằng phẳng, nhờ cây cối đã trụi lá nên có thể nhìn thấy ró mồn một, nhưng nào có người ở đó?
Chàng cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, và bất kỳ người nào ở vào hoàn cảnh này cũng đều nổi da gà, huống hồ là chàng vì tránh né kẻ thù mà không ngại giả chết.
Chàng quét mục quang nhìn kỹ tứ phía rồi bất ngờ dừng lại ở một nơi, vì chàng đã phát hiện một đôi mắt chớp chớp trong một huyệt động của vách núi.
Chàng tiến tới trước một bước, toàn thân đã chuẩn bị ứng phó với bất kỳ chuyện gì xảy ra vì có thể đây là địch nhân của chàng. Sau một thời kỳ ẩn thân yên tĩnh, bây giờ gặp phải tình huống thế này chàng không khỏi có chút khẩn trương. Chàng từ từ bước tới trước, lúc này chàng đã hạ quyết tâm, chỉ cần người đó có bất kỳ một chút khả nghi, chàng sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để trừ khử. Vì chàng không cho phép bất kỳ người nào phát hiện được tung tích của mình, nếu không bản thân chàng tất sẽ chết.
Khoảng cách giữa chàng và đôi mắt kia càng lúc càng gần, chàng phát giác đôi mắt đó cũng đang chăm chú nhìn mình không chớp. Nhưng vì bóng đêm quá thâm nên không thể nào nhận ra đội mắt đó là của người nào. Đột nhiên, đôi mắt đó phóng ra ngoài, chàng cả kinh nên vội soạt chân vung chưởng.
Một đạo chưởng phong mãnh liệt phát ra, bình một tiếng, đôi mắt kia và thân hình của nó đã trúng chưởng lực và ngã lăn ra mặt đá, kêu thảm một tiếng rồi chết.
Hồn kinh phách tán vừa định, chàng ngưng thần nhìn kỹ thì thấy đôi mắt đó là của một con sơn miêu, bất giác chàng cười thầm cho sự khẩn trương của mình.
- “Nhưng giọng nói kia là từ đâu phát rả” - Chàng thầm nghĩ.
Sau khi tự cười mình, bất giác chàng cảm thấy kinh khiếp vì rất có

khả năng người ẩn tàng kia là thù địch của chàng. Với tình hình lúc này mà xem ra nếu người kia là thù dịch của chàng, người đó tất phải là nhân vật cực kỳ lợi hại và không dễ đối phó.
Chàng xoay người nhìn tứ phía chân khí đã ngầm vận tập, chàng tự tin khi cần thiết có thể xuất kích toàn lực, thì sức mạnh đủ để làm kinh khiếp đối phương.
Nhưng gió núi vẫn hiu hiu thổi, cảnh vật vẫn y như cũ, chẳng có bóng người nào cả. Cuối cùng vì không nhịn được nên chàng lên tiếng :
- Tại hạ Y Phong, ngẫu nhiên du ngoạn Hoa Sơn, vị cao nhân nào vừa lên tiếng, xin hiện thân chỉ giáo?
Giọng nói đã mất đi vẻ bình tĩnh thường có ở chàng, vì bất kỳ chuyện gì mà không thể biết, cũng đều khiến người ta cảm thấy khủng khiếp.
Dư âm giọng nói của chàng đã dứt từ lâu nhưng vẫn không có trả lời.
Chàng quét hai đạo mục quang sắc lạnh lùng sục tứ phía.
Trong khi đó thân hình chàng cũng không dám manh động. Vì chàng sợ một khi mình chuyển động thì người kia sẽ thừa cơ lẫn trốn.
Chàng cũng sợ khi thân hình dịch động dễ bi người khác ám toán.
Không phải là chàng quá lo nghĩ, nên biết đã có một thời gian chàng bị Thiên Tranh giáo truy bắt, nếu chàng không dựa vào cơ trí và sự cẩn thận thì e rằng đã chết không dưới mười lần rồi.
Hiện tại là nơi thâm sơn cùng cốc, do đó chàng càng không dám có một chút khinh suất. Vì bất kỳ sự khinh suất nào cũng có khả năng tạo thành cơ hội cho đối phương xuất một đòn trí mạng. Do đó, tuy chàng nghe rõ ràng là giọng nói của một nữ hài tử, song không vì thế mà sự khủng khiếp trong lòng chàng giảm đi.
Bởi lẽ một nơi như thế này thì làm sao có giọng nói của nữ hài tử, và tại sạo chỉ có mộc câu rồi lại thôi? Còn nữa, tại sao lại không xuất hiện?
- “Trong chuyện này rõ ràng là có âm mưu gì”. Chàng thầm nghĩ.
Một canh giờ trôi qua trên vách núi tĩnh lặng tựa như sinh vật vốn có trong thiên hạ đều đã chết sạch, ngay cả một tiếng chim kêu hoặc mạt tiếng động của muông thú cũng chẳng có. Song mục của chàng luôn mở trừng trừng vì quá lâu mà không được nghỉ ngơi nên chàng cảm thấy hơi đau nhức. Tai chàng đã có thể nhận ra một thanh âm của một cành. cây nhỏ bị bẻ gãy từ trong gió. Nhưng chàng vẫn không nhìn thấy gì và cũng chẳng nghe được gì, thế là lại một canh giờ nữa trôi qua.
Chàng bắt đầu hoài nghi cách nhìn của mình :
- “Lẽ nào người nói kia đã sớm bỏ đi rồi? Bằng không thì người đó tuyệt đốt không thể ẩn tàng lâu như vậy”.

Nhưng chàng xác tín là khi mình nghe được câu nói kia và trong chớp mắt khi mình quay người lạt, tuyệt đối không thể có bất kỳ người nào thoát khỏi thị tuyến của mình.
- "Trừ phi là người đó biết bay" - Chàng thầm nghĩ: "Nhưng nếu người đó chưa đi thì tại sao lại trốn mãi ở nơi mà ta chưa biết?"
Thế là chàng tự tìm giải đáp cho mình :
- "Nhất định là phải có điều bất lợi đối với ta, do đó mới sợ ta nhìn thấy".
Càng hoài nghị chàng càng không dám buông lỏng thần kinh vốn đã quá căng thẳng của mình. Sắc trời đã dần chuyển sang màu lam, chàng vẫn đứng yên ở đó, lòng không tránh khỏi vội vàng khẩn trương. Vì một khi trời sáng thì tất sẽ bất lợi cho chàng, vốn dĩ đã là "địch tối ta sáng". Khi trời sáng thì nơi chàng đứng sẽ trở thành mục tiêu và cùng rõ ràng.
Đột nhiên, sự chờ đợi của chàng quả nhiên là không đến nỗi thất vọng, chàng đã nghe được thanh âm rất khẽ, và chàng lập tức đoán định đó là thanh âm từ thân người phát ra. Đây là kinh nghiệm mà chàng có được qua nhiều năm hành tẩu giang hồ, và chàng tin tưởng thứ kinh nghiệm này quyết không thể đánh lừa mình.
Thế là chàng lặng lẽ thò tay vào túi lấy ra mấy nén bạc vụn, sau đó dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ trong Kim Tiền Tiêu, bất ngờ đánh ra.
Đương nhiên mấy nén bạc vụn này không sắc bén bằng Kim Tiền Tiêu nhưng từ trong tay một cao thủ nội gia phát ra, uy lực vẫn khá kinh người. Mấy nén bạc vụn xuyên đi trong sơn phong, mang theo thanh âm sắc lạnh, kích vào nơi mà chàng xác định là có người.
Đó cũng là một huyệt động, nhưng rất nhỏ và rất sâu, căn bản không thể nhìn thấy động tĩnh bên trong. Chỉ có điều sau khi mấy nén bạc vụn được đánh ra thì hoàn toàn biến mất tung tích, tựa như ném đá vào đại hải. Y Phong càng kinh hãi, vì lúc này chàng đã xác định, người trong bóng tối đó đang ẩn nấp trong huyệt động này.
Tuy nhiên, chàng vẫn không dám tiến tới huyệt động, bởi lẽ chàng biết nếu người trong bóng tối có ý làm hại mình thì đối phương sẽ dễ dàng ra tay hơn, so với người ở ngoài chỗ sáng nhiều.
- Bằng hữu! Ngươi không ẩn nấp được nữa rồi! Nếu là hảo hán thì hãy mau ra đi!
Chàng nộ khí quát lớn.
Lời chưa dứt, trong động huyệt cũng có một thanh âm sắc lạnh phát ra :
- Ra thì ra, có gì là ghê gớm!

Theo lời nói là một bóng đen, phóng ra như chớp, không chờ Y Phong phát chiêu, mấy luồng kình phong từ tay của đối phương đã nhằm Y Phong mà kích tới. Đây chính là ám khí mà Y Phong đã phát trước đó, bây giờ được đối phường kích trả lại, thủ pháp cao diệu dị thường, trong bóng tối nhưng vẫn nhận ra được huyệt đạo của đối phương.
Càng khiến Y Phong kinh dị là toàn bộ số bạc vụn chàng dùng làm ám khí phát ra, đều bị đối phương dùng thủ pháp tuyệt diệu bắt gọn, tuy chàng từng xưng hùng trên giang hồ, song vẫn không khỏi kinh tâm động phách trước thủ pháp này.
Nhất thời chàng cũng không kịp suy nghĩ nhiều, song chưởng lập tức xoay vòng rồi quét ra, đánh văng toàn bộ ám khí xuống vực thẳm. Nhưng bóng người kia thấp thoáng nhanh như chớp, dường như cùng lúc với ám khí bay tới trước mặt Y Phong, chưởng phong của đối phương đã từ một bộ vị khác kích ba chưởng về phía chàng.
Ba chiêu này nhanh như gió, vì vậy tuy là ba chiêu nhưng Y Phong cảm thấy như có ba cánh tay cùng đánh ra một lúc. Trước tình hình này, chàng không có thời gian dể nhìn rõ đối phương, chân động mình xoay, thân hình nhoài qua một bên, đồng thời tả chưởng vỗ ra ba chiêu.
Nên biết, sở dĩ chàng có được thịnh danh trong một quãng thời gian rất ngắn là vì võ công của chàng có chỗ độc đáo, do đó trong tình huống bị tập kích, chàng vẫn có thể phản kích một chiêu. Tuy nhiên, thân pháp của bóng người kia nhanh đến độ kinh thế hãi tục, cổ tay trái lật ngược lại, thủ chỉ đã nhằm huyệt Qua Uyển của Y Phong mà điểm tới, đồng thời hữu thù xoay tròn nữa vòng rồi đột ngột đánh ra một chưởng.
Chiêu này vừa công vừa thủ, tuyệt diệu vô cùng. Y Phong biết là đã gặp cường địch nên lập tức xoay chuyển thân hình, cổ tay hơi rụt lại, song chưởng cùng đẩy ra với mười thành công lực.
Chiêu thức của người kia tuy kỳ diệu, nhưng chưởng lực của Y Phong là công phu dương cương, do dó bóng người kia cũng không dám nghênh tiếp, thân hình xoay chuyển nữa vòng mới tránh né được Y Phong bôn tẩu giang hồ và đã từng đánh không biết bao nhiêu trận, lúc này làm sao có thể để cho đối phương kịp thở, chân phải xoạc tới trước và tức tốc xuất tiếp một chưởng kinh thiên phá phách. Vì chàng cảm thấy thân pháp bóng người kia tuy nhanh, chiêu thức kỳ ảo, nhưng nội lực hình như còn kém mình một bậc, do đó chàng mới quyết tâm thi triển chiêu thức của Đại Mã Kim Đao. Đây là phán đoán từ kinh nghiệm đối địch của chàng có được.

Quả nhiên không ngoài liệu đoán, bóng người kia không dám nghênh tiếp trực diện nên phải thối lui một bước nữa, và dường như có vẻ kinh khiếp trước chưởng lực của chàng. Tinh thần Y Phong chợt tăng, nhưng ngay lúc đó chàng lại phát hiện một kỳ sư...
Từ thủ pháp tuyệt diệu của bóng người kia, chàng đã nhận ra đối phương là một thiếu nữ có thân hình mảnh mai uyển chuyển, niên kỷ tối đa cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi.
- "Chẳng trách nội lực của cô ta chưa được thâm hậu là mấy". Y Phong thầm nghĩ.
Nhưng thần thủ của thiếu nữ này đã đủ để khiến chàng kinh ngạc. Nhiều anh hùng đã thành danh trong hang hổ, bao gồm cả hào sĩ trong hắc đạo, và kiếm thủ trong bạch đạo, khi động thủ với chàng đều không thể chiếm được tiên cơ như thiếu nữ này.
Hay nói một cách khác, võ công của thiếu nữ này cao cường hơn nhiều nhân vật thành danh nổi tiếng trong võ lâm.
Vậy thì rất đáng để làm rõ lai lịch và thân phận của thiếu nữ này..
Nhất thời, chàng không thể không hoài nghi là mình có nên động thủ với người ta hay không? Bất luận thế nào, với thân phận chàng mà động thủ với một thiếu nữ như vậy thì chung quy cũng không nên. Huống hồ còn chưa biết đối phương có dụng ý gì với mình.
Thoạt tiên chàng cho rằng đối phương là địch chứ không phải là bạn, nhưng bây giờ thì thấy đối.phương.chỉ là một thiếu nữ nên ý tưởng đó đã dao động.
Trong lúc chàng suy nghĩ song phương đã chiết giải mấy chiêu nữa và qua mấy chiêu này, thiếu nữ kia lại cướp được tiên cơ.
Y Phong biết là do tâm thần của mình không chuyên chú, nhưng từ đó có thể thấy thân thủ của thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi này, ngoài nội lực không bằng mình ra, kỳ dư chiêu thức và sự linh hoạt đều ngang hàng với mình.
- "Vậy sư trưởng của thiếu nữ này là ai?"
Lòng chàng càng lúc càng bất định. Thiếu nữ cũng liên tục xuất chiêu công kích mà không nói một lời, tựa như thâm thù huyết hận gì với Y Phong.
Tình hình song phương không hỏi rõ lai lịch của nhau mà động thủ như thế này, nhất định là bên trong có sự hiểu lầm gì. Y Phong vừa dộng thủ vừa suy nghĩ, xem thử nên ứng phó với chuyện này như thế nào. Nào ngờ chiêu thức vừa chậm lại thì bỗng nhiên khuỷu tay hơi tệ Khúc Trì huyệt trên khuỷu tay phải của chàng bị chỉ phong của đối phương quét sượt qua, khiến chàng cảm thấy không được linh hoạt trong lúc phản kích.

Thế là chàng vội vàng tập trung tinh thần tạm thời bỏ qua mọi chuyện, chuyên tâm đối địch.
Thân thủ của hai người đã nhanh, chớp mắt đã chiết giải thêm năm chục chiêu nữa. Y Phong hơi có chút do dự, nên không sử xuất toàn lực, chính vì thế mà không tránh khỏi bị hạn chế trong lúc động thủ. Nhưng chiêu thức của thiếu nữ càng lúc càng lợi hại, xuất thủ kỳ dị, ngay cả nhân vật có kiến văn quảng bác như Y Phong mà cũng không nhìn ra thân thủ của cô ta rất cuộc là thuộc môn phái nào.
Nơi hai người động thủ chẳng qua là một khoảng đất trống chừng hai ba trượng vuông cây cối nơi đây đã khô trụi lá. Cao thủ thi thố với nhau vốn không cần không gian rộng. Nhưng chưởng lực của Y Phong quét tới đâu là cây cối bị đổ ngã tới đó. Chớp mắt đương trường đã ngổn ngang cây cối. Đồng thời khi động thủ cũng không tránh khỏi phát ra một số âm thanh.
Những điều này khiến Y Phong bất giác lo lắng, tuy nơi này là thâm sơn nhưng trong thâm sơn chính là nơi võ lâm hào sĩ ẩn dật, mà chàng lại không muốn bi người khác nhận ra thân phận của mình Song chàng cũng không thể bỏ đi một cách đột ngột sau khi đánh nhau một trận vô vị. Do đó, chàng muốn quay bảo đối phương ngừng tay để hỏi rõ lai lịch, nếu đối phương căn bản không quan hệ gì với mình, và cũng không nhận ra mình là ai, thì quả thật mình cũng không cần thiết động thủ.
- “Có thể đối phương cũng là nhân vật võ lâm ẩn tích tại nơi này, thế nên cũng không muốn bị người khác thăm dò. Và cũng có lẽ cô ta hiểu lầm mình có ác ý gì với cô ta, do đó mới im hơi lặng tiếng đánh nhào, mà không nói gì”.
Những ý nghĩ này xoay chuyển như chớp trong đầu chàng, và chàng cho rằng chỉ có cách nghĩ này mới gần đúng với sự thật.
Đây là chỗ hơn người của chàng, trong tình huống này mà chàng vẫn suy nghĩ cho đối phương được. Thế là trong lúc xuất chiêu, chàng càng thủ đa công thiểu, trong lòng cũng tính toán xem, nên khai khẩu như thế nào để phân biệt đối phương rốt cuộc là địch hay là bạn?
Nhưng luồng suy nghĩ của chàng rất nhanh chóng bi một chuyện khác đột ngột phát sinh cắt đứt...
Khóe mắt khẽ động, chàng phát hiện chỗ thiếu nữ này xuất hiện lại có một bóng người nữa phóng ra như chớp.
Y Phong bất giác kêu thầm :
- “Hỏng bét!”
Nếu người kia cũng bất phân trắng đen phải trái mà xuất thủ đánh

nhào như thiếu nữ này thì quả thật là nguy tai. Nhưng chàng không nghĩ rằng nguyên nhân chủ yếu phát sinh chuyện này là vì bản thân chàng quá lo nghĩ, tuy điều này không thể trách chàng song cũng tuyệt đối không thể trách người ta được.
Thiếu nữ vừa thấy bóng người khác xuất hiện thì lập tức kêu lên :
- Mẫu thân! Người này chẳng phải hạng tốt lành gì, e rằng hắn đến là để thăm dò điều tra chúng ta tuyệt không thể để cho hắn đi.
Y Phong nghe vậy thì đầu mày bất giác chau lại.
Bóng người kia đột nhiên dừng thân và nói :
- Lâm nhi! Ngừng tay để ta hỏi mấy câu đã!
Thiếu nữ nghe vậy thì miễn cưỡng triệt chiêu tán thức, tung người lui ra sau. Tất nhiên Y Phong cũng không thể cướp tiên cơ xuất thủ, chàng khoanh tay đứng chờ nghe đối phương hỏi.
Quả nhiên bóng người đến sau liền hỏi :
- Bằng hữu từ đâu tới? Đến đây vì việc gì?
Ngữ khí lạnh như băng, đại khái như muốn biểu thị, nếu ngươi không nói rõ ra thì đừng hòng rời khỏi nơi này.
Y Phong dõi mục quang nhìn ra thấy người này là một thiếu phụ, trong bóng đêm tuy không thấy rõ nhưng có thể loáng thoáng nhận ra nhan sắc tuyệt mỹ của bà ta, đặc biệt là thân hình uyển chuyển lả lướt, rất dễ khiến lòng người xao động.
Chàng còn đang ngẩn người thì đã nghe thiếu phụ lạnh lùng nót tiếp :
- Nếu bằng hữu muốn đến Hoa Sơn này thăm dò mẹ con ta thì hôm nay đừng nghĩ đến chuyện bỏ đi nữa.
Khẩu khí hoàn toàn giống những nhân vật trên giang hồ, điều đó cho thấy trước đây bà ta cũng từng hành tẩu giang hồ.
Y Phong hơi tức khí, lòng thầm nghĩ :
- Mẫu thân! Người này lén lén lút lút đứng đây nhòm ngó đã hai ba canh giờ mà không chịu đi, nhất định hắn là chó săn của bọn khốn kiếp kia rồi.
Lời của thiếu nữ này rõ ràng là nhận định chàng không phải là người tốt Y Phong biết sự hiểu lầm đã quá sâu, nhưng làm thế nào mới có thể giải thích được truyện này? Nhất thời chàng nghĩ không ra lời nói thích hợp nên đành ấp úng nói :
- Tại hạ Y Phong ngẫu hứng du ngoạn Hoa Sơn, tuyệt đối không có ác ý với nhị vị.
Thiếu nữ “hừ” một tiếng rồi nói :
- Ngươi ngẫu hứng du ngoạn Hoa Sơn, vậy tại sao đứng mãi ở đây suốt mấy canh giờ! Không lẽ nơi này có bảo bối gì chăng!

- Với thân thủ của các hạ, nhất định phải là nhân vật thành danh trong giang hồ.
Thiếu phụ lạnh lùng tiếp lời :
- Nhưng ta chưa từng nghe cái tên Y Phong bao giờ cả.
Y Phong chậm rãi nói :
- Đích thực là lại hạ không có ác ý với nhị vị, và cũng không biết nhị vị là ai. Nếu nhị vị không tin, tại hạ cũng chẳng có cách nào giải thích.
Chàng ngừng một lát rồi lại nói :
- Thực lòng mà nói, tại hạ cũng có điều khó nói, nếu nhị vị bỏ quá cho, tại hạ quyết không nói chuyện hôm nay với bất kỳ người nào khác!
Tính tình của chàng vốn rất cao ngạo, xuất sư không lâu thì đã có được thịnh danh, mấy khi chàng bị truy hỏi như thế này đâu? Vì thế, ngữ khí không khỏi có chút bất mãn, đại khái như muốn nói: “Tin hay không là tùy ngươi”.
Nào ngờ thần sắc của thiếu phụ lại trở nên hòa nhã bà ta nói :
- Nhưng làm sao bọn ta tin được ngươi?
Y Phong ngớ người thầm nghĩ :
- “Nhất định là hai mẹ con bọn họ cũng tránh né kẻ thù, mà ẩn tích tại Hoa Sơn. Võ công cả hai người đều cao cường, vậy kẻ thù của bọn họ là ai?”
Nghĩ thế nên chàng hiểu được nguyên nhân tại sao đối phương tỏ ra khẩn trương, vì bản thân chàng cũng trong hoàn cảnh như vậy...
Bây giờ đối phương hỏi chàng như vậy, chàng biết nếu trả lời không đường hoàng thì rất khó làm cho đối phương bằng lòng. Nhưng mình phải trả lời thế nào với kiểu hỏi như vậy?

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 3
Đoạt Mệnh song thi

Ba người với sáu ánh mắt lặng lẽ nhìn nhau, ngoài tiếng gió vù vù ra, kỳ dư chẳng có bất kỳ thanh âm nào. Bên ngoài phiến đá chỗ Y Phong đứng lúc đầu có bốn ánh mắt lặng lẽ lộ xuất vẻ chăm chú nhìn về phía ba người. Đương nhiên, đây cũng vì ba người bọn Y Phong quá chú ý đến đối phương, nên không kịp để ý đến những chuyện khác.

Y Phong thỏ dài một hơi rồi nói :
- Quả thật tại hạ không có ý xông lên Hoa Sơn, càng không có ý đồ gì đối với nhị vị, nếu nhị vị không tin, tại hạ cũng chẳng có cách gì để có thể...
- Chỉ cần ngươi nói ra lai lịch thực của ngươi là được rồi.
Thiếu phụ cắt lời nói :
- Nên biết các hạ tuy có điều khó nói, nhưng hai mẹ con ta cũng có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.
Y Phong trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Tại hạ nghĩ có lẽ nhị vị đang trốn tránh kẻ thù, có điều kẻ thù của tại hạ e rằng còn lợi hại hơn kẻ thù của nhị vị, quả thực tại ha...
Thiếu nữ “hừ” một tiếng và xen vào :
- Ngươi không muốn nói phải không?
Đoạn nàng quay sang nói với thiếu phụ :
- Mẫu thân, người phí lời với hắn làm gì vậy? Hài nhi thấy hắn nói năng úp úp mở mở, nhất định là có âm mưu quỷ kế trong bụng, không chừng hắn là tay sai của Thiên Tranh giáo.
Ba chữ “Thiên Tranh giáo” vừa phát ra thì Y Phong bất giác cả kinh, chàng thầm nghĩ :
- “Hóa ra kẻ thù của bọn họ cũng là Thiên Tranh giáo!”
Ý niệm cùng chung kẻ thù chợt dâng lên trong lòng, thế là chàng định nói ra lai lịch của mình.
Nhưng chàng chưa khai khẩu thì đột nhiên có một tràng cười chói tai phát ra từ sau lưng chàng...
Tràng cười khiến ba người đều kinh tâm động phách, mục quang quét nhìn ra, chẳng biết từ bao giờ đã có hai bóng người sánh vai đứng trên phiến đá. Thân hình hai người này đung đưa theo gió, tựa hồ như đứng không vững, thân thể như hai cây gậy trúc trong áo rộng.
Tình trạng này khiến người ta giật thót tim, nhưng điều khiến Y Phong kinh hãi nhất là hai chiếc kim y mặc trên người hai người này.
Ba chữ Thiên Tranh giáo tựa như tiếng seét nổ ầm trong lòng Y Phong và hai mẹ con tthiếu phụ kia.
- Hì! Hì!
Cả hai quái nhân cùng khai khẩu tựa nhuư đã sớm có hẹn uước voới nhau :
- Tuyệt! Tuyệt lắm! Huynh đệ bọn ta thật là may mắn, không ngờ lại gặp phu nhân của Tam Tương đối phương Lăng Bắc Tu danh chấn thiên hạ trong thâm sơn cùng cốc này, thật là tuyệt vời.
Sắc diện của thiếu phụ lập tức tái nhợt, nhìn trong bóng đêm, khuôn

mặt không có chút sắc máu của bà ta càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ. Bà ta nhìn Y Phong với ánh mắt đầy căm hận. Y Phong bất giác rùng mình.
Chàng biết, nhất định bà ta hiểu lầm là mình đã dẫn hai người này tới, do đó chàng chợt cảm thấy có chút oan uổng.
- "Nhưng tại sao hai ma đầu kia lại đến đây vào lúc này?"
Y Phong không cần nghĩ nhiều, cũng biết hai quái nhân kia là Đoạt Mệnh song thi, mà người người trên giang hồ chỉ nghe danh đã biến sắc. Vì trong võ lâm chỉ hai người này mới có thân hình cực gầy như thế.
Đoạt Mệnh song thi là huynh đệ sinh đôi, từ nhỏ đã thân thiết quấn quít bên nhau, sau khi lớn lên cũng chẳng rời nhau nửa bước. Xuất thủ cực kỳ tàn độc, sớm tạo được danh tiếng trong võ lâm. Công phu chỉ chưởng tự hình thành một hệ phái, đặc biệt là lượng ngân trường tiên mười bảy đốt quấn quanh thắt lưng với Bát Phong thập tam đả càng nổi tiếng trong võ lâm và đặc biệt lợi hại là sự phối hợp giữa hai người trong lúc phát chiêu động thủ, không chê vào đâu được.
Tính tình hai người này rất kỳ quái, nhưng chẳng hiểu tại sao cũng bị Thiên Tranh giáo mồi chài. Trong Kim Y Đoàn của Thiên Tranh giáo, bọn họ là một trong mười chín vị Kim Y hương chủ có võ công mạnh nhất. Chu Sát Chưởng Long Đại Quân từng đánh với Lã Nam Nhân bên ngoài thành Bảo Định, chỉ đứng hàng thứ mười trong Kim Y hương chủ, so với hai người này, tuy nhiên còn kém xa.
Thiên Tranh giáo từ Giáo chủ trở xuống gồm có năm đàn, phân theo võ công mạnh yếu, kẻ có võ công mạnh nhất là thuộc Kim Y đàn, thứ đến mới là Tử Y, Lam Y, Bạch Y, cuối cùng là Ô Y đàn, tức bọn giáo chúng.
Còn thiếu phụ đứng trước mặt Y Phong, quả nhiên là thê tử của Tam Tương đại hiệp Lăng Bắc Tu, phương danh của bà ta là Tôn Mẫn. Nguyên Tam Tương đối phương với một thanh kiếm trong tay độc bá Tam Tương nhiều năm, khi thế lực Thiên Tranh giáo bành trướng đến Tam Tương, thì vị đại hiệp này đã thọ thương rồi vong mạng bởi hai loại kỳ binh và ám khí tuyệt độc của Thất Linh Phi Hồng Ấn Bảo Lâm và Vạn Độc Đồng Tử Đường Canh trong Kim Y đàn. Thiên Tranh giáo ra sức truy sát để nhổ cỏ tận gốc, hai mẹ con Tôn Mẫn đành phải đến khe núi Hoa Sơn trốn tránh kẻ thù, khổ luyện võ công chờ ngày phục thù.
Nào ngờ, bây giờ lại gặp sát tinh trong giang hồ - Đoạt Mệnh song thi.
- Lăng phu nhân!

Đoạt Mệnh song thi cùng cất giọng thâm trầm nói :
- Giáo chủ bọn ta tưởng nhớ phu nhân đã lâu rồi. Từ lâu đã nghe nói phu nhân là mỹ nhân trong võ lâm, sao lại nhẫn tâm để Giáo chủ bọn ta nhung nhớ thảm não như vậy?
Biểu hiện trên mặt hai lão quái này khiến người ta trông thấy ắt phải nổi da gà rởn tóc gáy.
Hai lão từ từ bước đến, miệng nói :
- Phu nhân! Hay là theo bọn ta cùng trở về thôi?
Thiếu nữ - tức ái nữ của Tam Tương đại hiệp, tức đến độ biến sắc diện, nàng quát lớn :
- Hai lão quái vật đừng phí lời, muốn tìm cái chết thì bổn cô nương sẽ thành toàn cho các ngươi!
- Quái vật!
Đoạt Mệnh song thi - Cung Thi huynh đệ cùng ngoác miệng cười một tràng quái dị rồi cùng nói :
- Tiểu cô nương này nói năng thật có lý, ừ! Lớn lên rồi cũng trở thành mỹ nhân giống mẹ ngươi thôi!
Trong lúc nói, lão lão đã bước qua bên cạnh Y Phong, nhưng ngay cả nhìn cũng không nhìn Y Phong một lần, tựa như căn bản không trông thấy chàng.
- “Chẳng biết bọn chúng có nhận ra ta hay không?” - Y Phong thầm nghĩ.
Nghi vấn của chàng lập tức có câu trả lời.
Cung Thân - vì lão ta sinh ra vào giờ thân - trong Đoạt Mệnh song thi, đưa tay đẩy Y Phong qua một bên và lạnh lùng nói :
- Hình như vị bằng hữu này và Lăng phu nhân còn có chuyện gì chưa giải quyết xong, nhưng hãy nể mặt huynh đệ ta mà bỏ qua đi thôi. Bằng hữu, ngươi tránh ra đi!
Cung Dậu cũng nhìn chàng và mỉm cười, tựa hồ như rất có hảo cảm với chàng.
Y Phong tránh qua trái một bước, lòng thầm nghĩ :
- “Quả nhiên là bọn chúng không nhận ra ta”
Chàng thấy khoảng cách giữa Đoạt Mệnh song thi và Tôn Mẫn càng lúc càng gần, thì bất giác nghĩ tiếp :
- “Chẳng biết hai mẹ con Lăng phu nhân có phải là đối thủ của hai lão quái này không?”
Tam Tương đại hiệp tuy rất có hiệp danh, nhưng Y Phong vẫn không khỏi lo lắng cho hai mẹ con Tôn Mẫn. Quan trọng nhất là chàng tuyệt không có chút ác ý với hai mẹ con bạn họ, huống hồ là còn có chung một kẻ thù.

Nhưng chàng ngầm thở dài rồi nghĩ :
- “Có điều tự thân ta còn khó bảo vệ, tuy nhiên bọn chúng không nhận ra ta nên ta vẫn có thể đi. Song, nếu ta xuất thủ, nhất định hai lão quái này sẽ từ lộ số võ công mà nhận ra lai lịch của ta, khi đó sợ rằng đối tượng là ta chứ không phải hai mẹ con bọn họ”.
Chàng quay đầu không nhìn tình hình bên kia nữa.
- “Chẳng có gì là nói không thông cả”.
Chàng tự giải thích cho mình :
- “Dù sao thì ta cũng không quen biết hai mẹ con bọn họ, huống hồ bọn họ còn bức ta động thủ, ta không quản vào chuyện của bọn họ cũng chẳng sao... ”
Nghĩ thế, nhưng lương tâm của chàng đã cảm thấy hơi bất an.
Chàng cất bước đi ra phiến đá, vừa định tung mình phóng đi, thì đột nhiên nghe có tiếng kêu thảm...
Chàng kinh ngạc quay đầu lại nhìn, vì chàng cho rằng hai mẹ con bọn họ quyết không thể thảm hại trong thời gian cực ngắn như vậy.
Lần quay đầu này khiến cho nhiều sự việc của chàng về sau thay đổi, mệnh vận của cả cuộc đời chàng cũng được quyết định trong lần quay đầu này.
Bất luận việc quay đầu lại của chàng có lợi hai có hại đối với chàng thì trong tình huống này, chàng có thể không quay đầu lại được sao?
* * * * *
Đoạt Mệnh song thi - Cung thị huynh đệ, viễn du Hoa Sơn, một đi không trở lại, Thiên Tranh giáo vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, cử đại binh lùng sục khắp Hoa Sơn, và phát hiện hai thi thể của Đoạt Mệnh song thi trong khe núi.
Hai sát tinh của võ lâm hiệu xưng là Song thi, bây giờ đã biến thành Song thi thật rồi. Cái chết của hai huynh đệ này cực kỳ thê thảm, một lão huyết nhục trên mặt đều tơi tả, tựa như bị đại lực ưng trảo chụp lên mặt, một lão khác thọ thương năm chỗ trên người, xương gãy gân đứt, sợ rằng lục phủ ngũ tạng cũng bị nát như tương bên trong.
Chuyện này lập tức gây chấn động võ lâm, từ đó phát sinh hàng loạt phán đoán, ai là nhân vật đánh chết Đoạt Mệnh song thị Thiên Tranh giáo cũng huy động một lực lượng khá hùng hậu, cơ hồ như lục tìm cả từng gốc cây ngọn cỏ trên Hoa Sơn, nhưng bọn chúng có tìm ra người nào đâu!
Trong lúc Thiên Tranh giáo lùng sục khắp Hoa Sơn, thì trên đường đến Trường An có một cỗ xa mã lướt đi rất nhanh. Ngựa kéo xe là giống tráng kiện, nhưng lúc này đã không ngừng phì bọt trắng nơi miệng, rõ ràng cỗ xa mã này đã đi một quãng đường khá dài trong

một khoảng thời gian ngắn. Thùng xe bịt kín như bưng, ngay cả cửa sổ cũng đóng chặt, cảnh tượng này vốn cũng chẳng có gì lạ trong thời tiết cuối đông, vì tất cả những cỗ xa mã đi trên đường đều như vậy.
Nhưng kỳ quái là người đi xe chẳng hề nghỉ ngơi tẩy trần ở những đại trấn thông thương, mà cứ tối đến là tìm nhà trọ Ở nơi thôn xóm vắng vẻ để tá túc.
Tên xa phu vừa đánh xe vừa nghĩ :
- "Những người đi xe này không phải là giang hồ đại đạo mới là quái! Ngay cả nữ nhân kia cũng ra vẻ bất chính, hai người thọ thương nhất định là bị công sai của quan phủ đả thương".
Nghĩ đoạn, gã gượng cười một cách bất an, nhưng hàm chứa vẻ gian xảo.
Người trong xe tuyệt nhiên không hề hay biết một tí gì. Trong xe có trải một tấm đệm dầy để khi xe chạy người thọ thương đỡ đau đớn, hai người nằm giữa xe là một nam một nữ. Ngồi xếp bằng trong góc xe là một thiếu phụ chừng ba lăm ba sáu tuổi, mày liễu my phụng, dung mạo tuyệt mỹ. Tuổi tác của bà ta chẳng những không làm cho bà ta già đi, mà ngược lại còn làm cho phong tư thể thái của bà ta thêm mặn mà khiến bất kỳ người nào trông thấy cũng bất giác động lòng trần tục.
Không hỏi cũng biết, ba người bôn hành này là thê tử của Tam Tương đại hiệp, Tôn Mẫn và Lăng Tâm, cùng với nhân vật tiềm tung ẩn tích, thay tên đổi họ Y Phong.
Dung diện của Tôn Mẫn đầy vẻ sầu khổ, lúc này trong lòng lại rối như tơ vò. Trước mặt bà ta có hai người bị trọng thương, một là ái nữ duy nhất của bà ta, một người vốn là kẻ xa lạ nhưng vì cứu bà ta mà thọ thương. Hiện tại bà ta biết mình đang mạo hiểm với sinh mạng, vì chỉ cần bất kỳ một giáo đồ nào của Thiên Tranh giáo biết được hành tung của bà ta thì xem như mọi chuyện chấm dứt.
Huống hồ bà ta còn phải mang theo hai người trọng thương, tiền đồ mênh mang, ngay cả một nơi để đi đến cũng không có. Tuy võ nghệ của bà ta cũng không tệ, nhưng dù mạnh mẽ đến đâu cũng chỉ là một nữ tử. Trong tình huống này, làm sao bà ta không rối lòng, không quyết định được chủ ý!
Bà ta nhìn người xa lạ nằm trước mặt, rồi bất giác nhớ lại tình hình đương thời, đích thực là cửu tử nhất sinh, tuy bộ mặt của Đoạt Mệnh song thi vẫn chưa phai nhòa trong tâm trí của bà tạ Bà nghĩ đến ái nữ của mình, tuy được chân truyền võ công, nhưng tuổi tác còn quá nhỏ, kinh nghiệm đối địch lại chẳng có một chút, lúc Đoạt Mệnh Song

Thì từng bước bức tới, Lăng Tâm vì tham công vọng tiến mà bị chỉ phong của Cung thị huynh đệ đả thương trước ngực. Đó chính là Âm Phong chỉ mà Cung thị huynh đệ khổ luyện nhiều năm, do vậy thương thế không phải là nhẹ.
Nhớ lại lúc đó, Tôn Mẫn vẫn không khỏi nổi da gà toàn thân.
- "Thật là giây phút sinh tử. Nếu không có người này... "
Bà nhìn lại Y Phong với ánh mắt đầy cảm kích và nghĩ tiếp :
- "Nếu không có người này, sợ rằng ta cũng thọ thương dưới chưởng của hai sát tinh đó rồi, bây giờ vì phải trông nom chàng mà ta chịu ít nhiều vất vả, thì có đáng gọi là gì so với điều chàng đã làm cho ta".
Nguyên tiếng kêu thảm mà Y Phong nghe được là do Lăng Lâm phát ra trong lúc kinh hoảng, khi đó nàng tung người lướt tới, thi triển thức Ngã Ưng Phộc thố bổ thẳng vào Đoạt Mệnh song thi đang lừ lừ bước tới, và bị chỉ phong của hai lào quái này đả thương. Ngã Ưng Phộc Thố tuy là một chiêu rất có uy lực, nhưng theo tên gọi mà biết, chiêu này chỉ đắc dụng với đối thủ có võ công yếu kém hơn mình. Lăng Lâm trẻ người non dạ, chưa từng trải nên mới dùng chiêu này đối phó với Đoạt Mệnh song thi Cung thị huynh đệ là những nhân vật thành danh nhiều năm trong võ lâm, vì vậy nàng mới phạm vào điều kỵ của võ gia.
Cung thị huynh đệ cười nhạt một tiếng, hai lão chẳng những không lui mà còn tiến tới, bốn cánh tay cùng vương ra, ta chưởng của Cung Thân và hữu chưởng của Cung Dậu phát ra vù vù, hai đường chưởng phong hiệp kích Lăng Lâm. Đồng thời hữu chưởng của Cung Thân và tả chưởng của Cung Dậu đều xoay nửa vòng rồi đột nhiên kích ra, tuy không đánh thực, song chỉ phong đã đẩy Lăng Lâm bay ra ngoài xa mấy thước.
Tôn Mẫn vừa khẩn trương vừa phẫn nộ, bà quát một tiếng rồi lướt tới động thủ với Cung thị song hung. Đó chính là chớp mắt khi Y Phong quay đầu lại.
"Thấy chết không cứu" là điều mà Y Phong tuyệt đối không thể làm, dù chàng biết rõ một khi động thủ thì chàng sẽ gặp rất nhiều phiền phức, nhưng chàng đã không còn đường để lựa chọn.
Thế là chàng cũng quát lớn một tiếng và lướt tới, song chưởng vỗ ra, công vào mạn sườn trái của Cung Dậu. Lần động thủ này hoàn toàn khác lúc đơn đả độc đấu với Chu Sa Chưởng ở ngoài thành Bảo Định. Nên biết khi đó chàng muốn lợi dụng Long Đại Quân để hoàn thành kế hoạch của mình, còn bây giờ chàng cần phải trừ khử hai lão quái này.

Vì thế, chiêu thức phải ra đều là sát chiêu.
Cung Thị huynh đệ đột nhiên cười nhạt, nói :
- Bằng hữu! Thân thủ tuyệt lắm. Nhưng tại sao lại động thủ với huynh đệ bọn ta?
Y Phong vẫn không khai khẩu.
Cung thị huynh đệ lại cười nhạt nói :
- Trông thân thủ của bằng hữu rất giống một vị bằng hữu đã chết, không lẽ các hạ đã chết một lần rồi sống lại chăng?
Lời này vừa xuất thì Y Phong biến sắc, quả nhiên chàng không thể qua mặt Đoạt Mệnh song thi Cung thị huynh đệ vừa gian xảo vừa hung ác này.
Nên biết, bất kỳ chuyện gì cũng đều có thể giảo mạo, nhưng khi một cao thủ võ lâm xuất chiêu trong lúc cực kỳ nguy hiểm, thì thân pháp của cao thủ đó không thể nào qua mắt người khác.
Không ngoài tiên liệu của Y Phong, sát chiêu của Cung thị huynh đệ lập tức đổ dồn lên thân chàng.
- Bằng hữu, hôm nay ngươi sẽ chết thêm một lần nữa! - Bọn chúng lại quát lớn.
Võ công của Đoạt Mệnh song thi tự hình thành một gia phái, và cao cường hơn những Kim Y đàn chủ mà Y Phong từng đối địch. Nhưng điều khiến Y Phong không hiểu là võ công của Tôn Mẫn lại không bằng ái nữ đã thọ thương của bà tạ Điều này là do chàng không biết võ công của Tôn Mẫn chỉ rèn luyện sau khi thành thân với Lăng Bất Tu, nên tự nhiên không bằng Lăng Lâm luyện từ nhỏ.
Trong khi động thủ, Y Phong phải gánh chịu phần lớn áp lực, không đến nỗi bại thủ, nhưng muốn thắng cũng không dễ. Chàng biết rằng trận chiến hôm nay, trừ phi Cung thị huynh đệ đều vong mạng, bằng không về sau vĩnh viễn không có một ngày yên thân, bởi lẽ đối phương đã khám phá chân tướng của mình. Vì thế cho nên chiêu thức xuất thủ của chàng đều là tuyệt chiêu trí mạng.
Nhưng Cung thị huynh đệ lại không cần thiết phải liều mạng. Hai lão thấy cách đánh của đối phương thì bất giác kinh tâm, song cả hai đều bị bức vào thế chẳng có thời gian để rút binh khí.
Trong chớp mắt bốn người đã chiết giải mấy mươi chiêu.
Bỗng nhiên Cung thị huynh đệ nhìn nhau rồi cười nhạt nói :
- Bằng hữu! Liều mạng cũng vô ích thôi, chẳng bao lâu nữa sẽ có thêm hai vị Hương chủ Kim Y đàn đến tiếp ứng. Bằng hữu, biết điều thì hãy chịu thua đi. Kẻo phải nếm nhiều đau khổ đấy!
Lời này quả nhiên khiến Tôn Mẫn cả kinh, nhưng Y Phong là nhân vật từng hành Nam tẩu Bắc, kinh nghiệm giang hồ phong phú, căn

bản chàng không để ý đến những lời nói của đối phương. Chưởng phong vẫn xuất ra vù vù, chiêu thức càng lúc càng lợi hại.
Đoạt Mệnh song thi chau mày và tự nhiên mục tiêu cũng chuyển sang Tôn Mẫn, cả hai cùng cười nhạt rồi nói :
- Lăng phu nhân! Huynh đệ bọn ta là trước quân tử, sau tiểu nhân, nếu bây giờ phu nhân không đi theo bọn ta, chờ lát nữa hai vị kia đến thì e rằng lời nói chẳng hay ho hơn huynh đệ bọn ta đâu.
Hai lão phát ra tràng cười cực kỳ khó nghe rồi nói tiếp :
- Không nói đến những chuyện khác, hai vị Hương chủ đó chỉ có một điểm...
Hai lão quái cố ý ngừng lại một lát rồi cười hì hì, nói tiếp :
- Hai vị đó mà thấy mỹ nhân như phu nhân thì chẳng biết chuyện gì xảy ra.
Lời này lập tức khiến Tôn Mẫn đỏ mặt, trong khi phát chiêu động thủ, quả nhiên vì xấu hổ và phẫn nộ mà kém phần quyết liệt hơn trước.
Tất nhiên Y Phong cũng nhận thấy tình hình này, chàng quát lớn :
- Họ Cung kia, hày bớt làm mất mặt Thiên Tranh giáo đi thôi! Dùng những lời hạ tiện như vậy để đối phó với một nữ tử thì còn gì danh hiệu trong võ lâm.
Tả hữu song chưởng của Cung thị huynh đệ cùng phát ra, nhưng giữa chừng thì đột nhiên thay đổi phương hướng, mãnh kích vào ngực và vai trái của Tôn Mẫn. Huynh đệ hai người như liên thủ công địch, phối hợp rất nhịp nhàng, tuyệt diệu vô cùng. Võ công của hai lào vốn đã bất phàm, lại thêm phối hợp nên uy lực tăng thêm mấy phần.
Hai lão lại cười nhạt và cố ý cao giọng khinh bạc nói :
- Bằng hữu! Ngươi hãy bớt quản vào chuyện khác đi thôi! Ngay cả bản thân ngươi còn lo chưa xong mà ở đó ra uy gì hả!
Lời này quả nhiên khiến Y Phong tức khí đến độ mất đi vẻ trầm tĩnh thường thấy của chàng. Chàng soạt chân tránh một chiêu của Đoạt Mệnh song thi, nhưng chưởng vỗ ra lần nữa, vận xuất đủ mười thành công lực.
Đấu pháp tuy không chừa đường lui này cũng phạm vào đại kỵ của con nhà võ.
Nhưng thứ chưởng lực kinh thế hãi tục của Y Phong, khiến cho Cung thị huynh đệ tuy ngoài mặt cười nhạt, song trong lòng đã có ý kinh khiếp.
Lại mười chiêu nữa trôi qụa Chưởng phong của bốn người đã đánh gãy vô số cây khô trên sườn núi. Hàn phong lạnh thấu xương, nhưng trên trán của bốn người đã lấm tấm mồ hôi.

Cung thị huynh đệ xoay người nửa vòng tránh chưởng của Y Phong. Âm Phong chỉ lực của hai lão không dám trực diện nghênh tiếp chưởng tan bia phá thạch của đối phương. Nhất thòi hai lào liếc nhìn nhau và nháy mắt một cái đầy thâm ý.
Huynh đệ hai người này đã tương thông tâm ý từ nhỏ, ngay cả cách nói giống như đúc từ một khuôn. Lúc này không hẹn mà cả hai cùng nghĩ :
- "Lẽ nào bọn chúng còn có thể thoát đi đâu được dưới tay Thiên Tranh giáo bọn tả"
Nghĩ đoạn, cả hai cùng hú một tiếng dài, chưởng ảnh đột nhiên hướng qua Tôn Mẫn. Chuyển biến này khiến Y Phong ngoài việc công địch ra còn phải lưu ý đến sự an nguy của Tôn Mẫn.
Sau tiếng hú, Đoạt Mệnh song thi vận toàn lực xuất một chưởng rồi đột nhiên tung người lướt đi.
- Thất bồi!
Hai lão khẽ quát một tiếng rồi cùng lui ra mép phiến đá.
Làm sao Y Phong chịu để cho đối phương bỏ đi dễ dàng như vậy, chàng lập tức truy theo như hình với bóng, song chưởng vung lên, kích vào ba đại huyệt Linh Đài, Hổ Đăng và Cân Thúc sau lưng Cung Thân.
Cung Thân vặn người và hơi chồm tới trước, chân phải đá ngược ra sau một cước.
Chiêu này dĩ công vi thủ, và công vào chỗ địch tất phải cứu, thật là tuyệt diệu vô cùng.
Nào ngờ lúc này Y Phong đã quyết tâm liều mạng, tất cả đều vỗ trúng vào lưng Cung Thân, đồng thời dưới bụng trái của chàng cũng trúng một cước.
Cung Thân kêu thảm một tiếng rồi quay người, vận toàn bộ sức lực cuối cùng xuất một chưởng. Nhưng chưởng này đã sức tàn lực kiệt, Y Phong trầm hai vai xuống, song chưởng như hai quả thiết chùy múc thẳng vào ngực Cung Thân. Lão quái này lại kêu thảm một tiếng nữa, miệng phun ra một búng máu tươi, phun thẳng vào người Y Phong.
Cung Dậu đang bức Tôn Mẫn liên tục thối lui. Nhưng nghe tiếng kêu thảm của Cung Thân, tâm can lão ta như nát ra từng mảnh. Lão hú một tiếng đầy bi thảm rồi bổ nhào về phía Y Phong.
Y Phong bị trúng một cước vào bụng, tuy tránh được yếu huyệt, nhưng thọ thương không nhẹ. Chàng đang thở dốc thì thấy Cung Dậu lướt tới như chớp. Huynh đệ cốt nhục liên tâm, cái chết của Cung Thân khiến cho Cung Dậu không thể thi triển chiêu số liều

mạng. Thân hình lão chưa đến nhưng song chưởng đã vung thẳng ra, thập chỉ trương ra như ưng trảo, chụp vào mấy đại huyệt Nhũ Tuyền, Kỳ Môn, Tương Đài, Linh Căn trước ngực Y Phong.
Thế chưởng như thái sơn chụp xuống đầu, Y Phong không thể nghênh tiếp, nhưng lúc này hạ bộ đã thọ thương xoay chuyển không còn linh hoạt, chàng đành khom người xuống để cho song trảo của Cung Dậu lướt qua vai. Cùng lúc đó, tả chưởng của chàng bình thế đẩy ra, hữu chưởng từ dưới quét lên, vỗ thẳng vào mặt Cung Dậu.
Nào ngờ lúc này Cung Dậu đã quyết tâm liều mạng, lão ta không hề tránh né trước hai chiêu trí mạng của đối phương, song trảo hơi trầm xuống rồi đột nhiên chụp vào hai xương vai của Y Phong.
Y Phong cả kinh, thân hình xoay mạnh một cái, nhưng vai phải đã trúng một trảo như chớp của Cung Dậu, trong chớp mắt khi chàng chưa cảm nhận được sự đau đớn, tả chưởng của chàng đã xuyên qua hai cánh tay của đối phương, rồi chụp lên mặt Cung Dậu.
Ngón trỏ và ngón vô danh chọc thẳng vào hai mắt Cung Dậu, ngũ chỉ vận toàn lực chụp mạnh vào. Thế là Cung Dậu trong Đoạt Mệnh song thi đã tử thương dưới Đại Lực Ưng Trảo thần công mà Y Phong sử xuất bằng chút chân khí cuối cùng.
Còn bản thân chàng thì sao? Toàn thân bị trọng thương hai chỗ, chàng nhìn Cung Dậu gục chết mà cười thảm một tiếng, sau đó chính chàng cũng hôn mê bất tỉnh.
Khi Tôn Mẫn lướt lại, Đoạt Mệnh song thi kinh chấn võ lâm chẳng những sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, mà cũng đã chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.
Trạng thái của hai thi thể đều rất thảm, mỗi lão nằm một bên cạnh Y Phong.
Y Phong cũng đã đẫm máu toàn thân, hữu chưởng vẫn còn gác trên thi thể Cung Dậu, sắc diện chàng tái nhợt, hai hàm răng nghiến chặt, khóe miệng vẫn còn lưu lại nét cười an ủi.
Bình sinh trong đời Tôn Mẫn đã từng thấy không ít trường diện thê thảm nhưng tình cảnh này vẫn khiến bà ta cảm thấy lạnh người. Bấy giờ hàn phong mới khiến bà ta cảm thấy buốt giá. Sau một hồi đứng ngẩn người, cuối cùng hàn phong trong đêm cuối đông cũng khiến bà ta kinh tỉnh. Tinh thần dần dần bình phục trở lại. Tôn Mẫn bước đến cạnh Y Phong, đưa tay sờ lên mũi và miệng của chàng, và biết thanh niên đem sinh mạng của mình ra bảo vệ người khác này, tuy thọ thương nhưng vẫn chưa chết.
Bà lại bước đến cạnh ái nữ Lăng Lâm, lúc này cũng đang thoi thóp thở, song thương thế nhẹ hơn thanh niên kia nhiều. Bất giác bà cảm

thấy hai mắt nhòa đi, bà không biết là vì cảm kích thanh niên kia hay cảm kích trời xanh, nhưng chung quy đó là nước mắt cảm kích.
Có thể hai thứ cảm kích này đều có một chút, vì cả hai đều giúp mẹ con bà ta bảo toàn được sinh mạng như một kỳ tích.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 4
Rồng trong nước cạn

Phần cảm kích này vẫn còn lưu lại trong lòng Tôn Mẫn cho đến hiện tại khi bà đang ngồi trong xe. Vì nhớ lại những điều đó nên song mục của bà lại bắt đầu rưng rưng ngấn lệ. Cũng giống như đại đa số người cảm ân đồ báo, suốt đời này bà ta vĩnh viễn không thể quên được ân tình của Y Phong.
Đương nhiên, việc bà ta an toàn thoát đi được trước khi Thiên Tranh giáo lùng sục Hoa Sơn là hoàn toàn dựa vào chính bản thân bà tạ Trong cảnh nguy hiểm như vậy nhưng bà ta vẫn bảo tồn được sự phán đoán chuẩn xác.
Sau khi thần trí thanh tỉnh, Tôn Mẫn lập tức đưa ái nữ của mình và Y Phong về chỗ ẩn cư, sau đó dùng thuốc trị thương đắp cho Y Phong. Tuy nhiên đối với nội thương của Lăng Lâm và Y Phong, bà ta lại thúc thủ vô kế, chẳng có biện pháp gì.
Đương nhiên là bà ta rất khẩn trương. Bà ta vẫn nghĩ đến hậu quả có thể phát sinh sau chuyện này.
Thế là Tôn Mẫn đành thiêu hủy ngôi nhà cỏ mà mình khổ công dựng lên, đoạn đưa ái nữ của mình và ân nhân cứu mạng - Y Phong, rời khỏi tuyệt đỉnh Hoa Sơn. Những việc này đều hoàn thành trước khi trời sáng, đương nhiên là phải dựa vào võ công và lòng kiên nhẫn của bà ta.
- “Nhưng đi đâu bây giờ?”
Vấn đề này lại khiến bà ta đắn đo lưỡng lự.
Ngày thứ hai, bà ta không tiếc tiền của để thuê một cỗ xa mã với giá cao hơn bình thường gấp mấy lần.
- “Bất luận thế nào thì bọn ta cũng đi đến một nơi khác rồi tính”
Tôn Mẫn tự hạ quyết định cho mình.
Kỳ thực, lúc này ngoài bà ta ra, còn có ai giúp đỡ cho bọn họ được?
Thế là một cỗ xa mã xuất phát từ chân núi Hoa Sơn, bôn hành suốt

ngày đêm, và hiện tại là đang bon bon trên đường quan đạo dẫn đến Trường An.
Nhưng Tôn Mẫn biết thế lực của Thiên Tranh giáo đã rải khắp Trung Nguyên, lúc này vẫn chưa thoát khỏi phạm vi thế lực của bọn chúng. Lại thêm thương thế của hai người càng lúc càng nguy kịch, cõi lòng bà ta rối như tơ vò, chẳng biết nên làm thế nào.
- "Trước tiên ta phải nghĩ cách chữa lành thương thế cho hai người mới được!" - Tôn Mẫn thầm nghĩ.
Nhưng nội thương do cao thủ nội gia gây ra thì đại phu bình thường há có thể trị được. Tuy bà ta cũng biết mấy nhân vật nổi tiếng về y đạo trên giang hồ, nhưng trong tình hình này, há có thể tùy tiện cầu cứu sao? Vạn nhất đối phương đã có liên lạc hoặc gia nhập Thiên Tranh giáo thì chẳng khác gì đưa dê vào miệng hổ.
Cho dù không đến nỗi như vậy, nhưng bà ta cũng thừa biết lúc này mình đã là mầm họa, làm sao có thể gieo họa cho người khác nữa? Nhưng phải làm thế nào với hai người thọ trọng thương này? Bà ta thở dài một hơi rồi lặng lẽ đẩy cửa sổ nhìn ra, bên ngoài trời đã tối, gió khá mạnh, hàn phong lùa qua cửa sổ, khiến bà ta rùng mình.
Thế là Tôn Mẫn đóng cửa lại rồi nói với xa phu ngồi đánh xe ở phía trước :
- Trước mặt có nơi nào nghỉ ngơi không?
Xa phu vung roi ngựa vun vút và nói :
- Vừa rồi chúng ta đã qua hai đại trấn, nhưng ngươi đều không chịu nghỉ ngơi tẩy trần, bây giờ ư, chẳng tìm được nơi nào rồi. Dù có thì cũng là một ổ điếm mà ngay cả một chút nước sôi cũng chẳng có như tối qua thôi à. Đánh xe thế này thì quả thật khốn khổ.
Tôn Mẫn chau mày, bà vô cùng bất mãn đối với thái độ nói chuyện của xa phu, đặc biệt là gã cứ xưng hô "ngươi" ta, khiến cho vị phu nhân của Tam Tương đại hiệp xưa nay luôn được tôn trọng, cảm thấy tức giận vô cùng. Cơ hồ bà ta muốn đánh tung cửa xe, đẩy tên xa phu vô lễ lộn nhào xuống đường.
Nhưng bà ta buông một tiếng thở dài rồi nén giận, mình đã rơi vào hoàn cảnh này thì hà tất phải khổ tâm vì những chuyện vặt vãnh đó, hà tất phải tức giận hạng đánh xe thô bỉ này?
Bất giác bà cảm thấy mình giống như rồng bị khốn ở nước cạn, ngay cả loài tôm cá, cũng đành phải nhẫn nhịn với chúng. Song mục vốn đã rưng rưng ngấn lệ, bây giờ chợt tuôn trào ra.
Song, dù sao bà ta cũng là một nữ tử kiên cường, trước mắt còn có rất nhiều chuyện chờ bà ta làm, sinh mạng của hai người thọ thương này hoàn toàn do một tay bà ta định đoạt, vì thế không cho phép bà

ta nhụt chí nản lòng.
Thế là Tôn Mẫn cố nén nộ khí trong lòng và cảm giác bị làm nhục, bà nói :
- Tùy ngươi tìm một nơi nào đó nghỉ ngơi cũng được, chờ... chờ lát nữa sẽ trả thêm tiền xe.
Xa phu vung roi đánh vù một tiếng, đoạn gã cười hì hì, nói :
- Không phải là ta muốn đòi thêm tiền xe, thực ra vì thời tiết quá lạnh, đêm tối thế này mà một miếng nước nóng cũng không có uống, ngươi nói xem nỗi khổ này chẳng phải là khó chịu lắm sao?
Tôn Mẫn ghét cay ghét đắng những lời của gã xa phu, nhưng bà không thể không nghe. Thế là bà cúi đầu sửa cho hai người thọ thương nằm ngay ngắn lại, tiếng rên do bọn họ phát ra khiến cõi lòng bà cơ hồ tan nát thành từng mảnh.
Xa mã đột nhiên dừng lại, gã xa phu quay đầu, lớn tiến gnói :
- Đến rồi, xuống xe thôi!
Nói đoạn gã nhếch mép cười đầy giảo hoạt gian manh, nhưng Tôn Mẫn ngồi trong xe nên không nhìn thấy đượ. Những ngày qua, vì lo trông nom hai người thọ thương nên dường như bà không ngủ nghê gì, bây giờ vừa duỗi chân đứng lên thì chợt cảm thấy lưng và đùi đều đau nhức.
Sau khi xuống xe, Tôn Mẫn mới phát hiện trước mặt là một tiểu khách điếm, vừa cũ kỹ vừa trơ trọi đáng thương, song bà ta lại rất vừa lòng. Bà nhìn qua gã xa phu và nói :
- Mau giúp ta khiêng người bệnh xuống!
Xa phu cười rồi giúp Tôn Mẫn khiêng Y Phong xuống, đoạn đưa chàng vào một gian phòng nhỏ tối tăm của khách điếm. Sau đó quay ra khiêng Lăng Lâm, Tôn Mẫn phát hiện gã xa phu này và chủ khách điếm rất thân quen, song bà cũng không quan tâm nhiều đến điều đó.
Trước đây Tôn Mẫn cũng thường theo Lăng Bắc Tu hành tẩu giang hồ, nhờ uy danh của Tam Tương đại hiệp, bà cũng được thiên hạ tôn trọng. Nhưng kinh nghiệm độc thân hành tẩu giang hồ thế này, có thể nói đã ít lại càng ít. Vì vậy, bà không biết điều đáng sợ nhất ở thế gian là bọn tiểu nhân này.
Võ lâm hào khách chân chính thì dù sao cũng phân thắng bại trên đối phương một cách đường đường chính chính, bọn họ rất ít khi làm những chuyện bỉ ổi bất chính.
Sau khi đưa hai người thọ thương vào phòng, Tôn Mẫn vì quá lao tâm khổ lực nên ngồi ngủ gục trên chiếc ghế kê sát tường. Đang lúc mơ mơ màng màng thì có người khẽ đẩy cửa vào. Bà ta vừa cảm thấy kinh hãi thì hai tay đã bị bốn cánh tay lực lưỡng giữ chặt. Tôn

Mẫn đã hoàn toàn kinh tỉnh, nhưng bà vẫn có ý nhắm mắt như đang ngủ say.
- Lão đao tử, con mẹ này lai lịch bất chính, không chừng cũng có vài ngón nghề đấy!
Đó là giọng của gã xa phu.
Lão đao tử chính là chủ khách điếm. Y cười nhạt rồi nói :
- Tiểu Vương đầu, ngươi yên tâm đi! Ngay cả con mẹ này mà vật không ngã thì Tống lão đao ta còn làm gì được trên đời.
Tô Mẫn vô cùng phẫn nộ, lòng thầm nghĩ :
- "Hóa ra gã xa phu này chẳng phải là hạng tốt lành gì".
Nghĩ đến đây thì nghe Tống lão đao nói tiếp :
- Ta thấy hai kẻ nằm trên giường kia hết tám phần là giang hồ đại đạo, nếu đưa chúng lên quan phủ thì không chừng có thể lĩnh thưởng đấy.
Tôn Mẫn biết chỉ cần mình vung tay một cái, bằng vào công lực của mình thì không khó hất văng hai cái bị thịt kia. Nhưng ý niệm trong đầu lại xoay chuyển, bà vẫn giả vờ ngủ say, không có cử động gì.
- Những chuyện khác ta không quản, ta chỉ cần con mẹ này bồi tiếp ngủ mấy đêm thôi.
Tiểu Vương đầu cười nói với giọng đầy dâm đãng và nói :
- Mấy ngày qua, chỉ cần nhìn ả là trong lòng ta ngứa ngáy rồi.
Gã ngáp dài một hơi rồi tiếp nói :
- Tiểu Vương đầu ta chỉ có bịnh này mà thôi, ta chẳng quan tâm đến tiền bạc.
Tống lão đao cười hì hì, nói :
- Con mẹ này ngủ rất say, Tiểu Vương đầu ngươi tha hồ mà hành sự.
Tiểu Vương đầu nói :
- Tống lão đao, ta phải mượn giường của ngươi đấy, chẳng nói giấu gì lão ca ngươi, quả thực ta chịu hết nổi rồi, đặc biệt là nhìn thấy khuôn mặt phơi phới của con mẹ này.
Tiểu vương đầu chưa nói hết câu thì thân hình gã đột nhiên bay thẳng ra ngoài, tông đánh sầm vào tường đất rồi rơi bịch xuống. Nhất thời hai mắt nảy đom đóm, mông đau đớn như bị xé toạt, gian phòng nhỏ chao đảo như muốn sập đến nơi.
Tống lão đao cũng thất điên bát đảo lui ra sau bảy tám bước.
Tôn Mẫn lấy làm kỳ quái :
- "Ta vẫn chưa động thủ mà. Hai gã này làm sao thế?"
Bà ngoái đầu lại nhìn, bất giác buột miệng kêu thất thanh một tiếng.
Thì ra chẳng biết từ bao giờ bên cạnh bà ta đã có một người đứng

lặng lẽ như pho tượng. Vì gian phòng quá u ám nên bà ta không thấy rõ dung mạo người này, chỉ cảm thấy đối phương mặc trường bào khá rộng, phong độ thanh thoát tự tại.
Nhưng người này đến từ lúc nào? Từ đâu đến? Tôn Mẫn hoàn toàn không hay biết.
Người này bước tới một bước và nói :
- Cô nương bị kinh hãi chăng?
Tôn Mẫn thấy song mục của người này lấp lánh thần uy, bà định nói mấy lời cảm tạ thì người kia đã khoát tay, nói :
- Cô nương không cần đa tạ ta! Ta đến đây cũng không phải để cứu cô nương!
Khẩu khí cực kỳ lạnh lùng, nói năng cũng rất tiết kiệm lời, tựa hồ như sợ nói dư một từ là mang tội.
Tôn Mẫn liền nghĩ :
- "Tính khí người này sao lại kỳ quái như thế?"
Lúc này trường bào quái nhân bước đến cạnh Tiểu Vương đầu, và lạnh lùng nói :
- Tội của ngươi tuy không đến nỗi chết, nhưng cũng chẳng khác là bao. Nếu ta không trừ ngươi, sợ rằng sẽ có những phu nhân khác bị hại bởi tay ngươi.
Giọng nói cực kỳ lạnh lùng, thanh điệu không cao không thấp, ngữ khí cũng không biến đổi. Nói về hai vấn đề có tính chất hoàn toàn khác nhau nhưng âm điệu tuyệt đối giống nhau. Hay nói một cách khác, trong ngữ khí của người này tuyệt đối không có một chút tình cảm, giống hệt một đồng tử đọc những lời đối thoại trên sách.
Nhưng Tiểu Vương đầu nghe xong thì kinh khiếp hồn vía, gã ấp úng nói :
- Đại gia tha...
Chữ "mạng" chưa kịp phát thì trường bào quái nhân đã khẽ phất thủ chỉ, toàn thân Tiểu Vương đầu lập tức mềm nhũn ra.
Tống lão đao buột miệng kêu thất thanh rồi lồm cồm vùng dậy bỏ chạy.
Trường bào quái nhân cũng chẳng quay đầu lại, và chẳng biết làm thế nào mà chớp mắt thì người này đã chặn giữa cửa, vừa kịp chặn trước mặt Tống lão đao, miệng lạnh lùng nói :
- Ngươi định chạy đi đâu?
Tống lão đao toát mồ hôi lạnh, miệng há hốc, lưỡi cứng đờ, nhất thời nói không ra lời.
Trường bào quái nhân nói :
- Đồng bọn của ngươi đã chết, ngươi thoát đi một mình cũng chẳng

có ý nghĩa gì.
- Tại hạ còn có...
Trường bào quái nhân cười nhạt hỏi :
- Ngươi còn có gì?
Tống lão đao chợt phát hung tính, y rút một thanh chủ thủ bên thắt lưng rồi lao tới đâm thẳng vào trước ngực trường bao quái nhân.
Trường bào quái nhân vẫn đứng yên tại chỗ, chẳng biết thế nào mà chủy thủ của Tống lão đao lại đâm hụt vào không khí, ngay lúc đó quái nhân đã phất tay áo một lần nữa. Tống lão đao kêu thảm một tiếng, toàn thân ngã nhào xuống đất.
Tôn Mẫn ngồi trên ghết nhìn thấy cảnh tượng này thì mồ hôi lạnh toát ra toàn thân.
Tuy bà ta là thê tử của một đại hiệp, nhưng xưa nay chưa từng thấy thứ võ công nào kinh thế hãi tục như vậy, và cũng chưa từng thấy người nào lòng dạ lạnh lùng như thế.
Trong cái nhìn của trường bào quái nhân, dường như sự sống chết của người khác không đáng để phải cân nhắc nhẹ nhàng, và bản thân người này tựa như chủ nhân của tạo hóa, tức có thể định đoạt sự sống chết của người khác.
Lại thấy bóng người thấp thoáng, trường bào quái nhân đã đến trước mặt Tôn Mẫn.
Bà thầm nghĩ :
- “Có người này giúp đỡ, vấn đề mà bọn ta không giải quyết được, chẳng phải là có thể hoàn toàn giải quyết được sao?”
Trường bào quái nhân lạnh lùng nói :
- Lần sau khi ngủ phải cẩn thận một chút! Nơi khác không có sự trùng hợp ngẫu nhiên như thế này đâu.
Tôn Mẫn sợ đối phương lại thi triển thân pháp kinh người lướt đi, nên vội vàng đứng lên.
Bỗng nhiên trước cửa phòng có ánh đèn, một người cầm đèn chạy tới, vừa trông thấy Tống lão đao, chiếc đèn trong tay cũng rơi xuống.
Nhưng trong tích tắc khi chiếc đèn rời khỏi tay người này, Tôn Mẫn chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, chiếc đèn không rơi xuống đất, nó đã nằm gọn trong tay vị kỳ nhân có võ công tuyệt cao kia rồi. Tôn Mẫn bị phần khinh công tuyệt thế của trường bào quái nhân làm cho ngẩn người, nhất thời chẳng nói lên lời.
Người cầm đèn chạy tới là điếm tiểu nhị, lúc này hắn như một pho tượng đứng giữa cửa, hóa ra trong chớp mắt hắn đã bị vị kỳ nhân kia điểm huyệt đạo.
Tôn Mẫn cũng trợn mắt há hốc miệng, trường bào quái nhân chậm

rãi bước tới, đặt chiếc đèn xuống bàn, và nhờ có ánh đèn mà Tôn Mẫn thấy rõ được diện mạo người này.
Đó là một khuôn mặt nhợt nhạt, lưỡng quyền nhô cao, hốc mắt khá sâu, mũi cao và thẳng. Người này không thể nói là tuấn tú nhưng khiến người ta gặp mặt một lần, vĩnh viễn không thể nào quên, và vẻ đẹp đầy nam tính của một người từng trải, càng khiến cho người ta cảm động.
Tuổi tác của người này cũng là một vấn đề, vì thoạt nhìn người ta cảm thấy người này có thể ở một tuổi nào đó từ hai lăm đến bốn mươi tuổi.
Nhất thời, Tôn Mẫn nhìn đối phương đến độ xuất thần, quên cả chuyện mình là một nữ tử, lẽ ra không nên nhìn một nam tử như vậy, đặc biệt là nam tử mới gặp lần đầu như người này.
Trường bào quái nhân quay mặt lại, mục quang ngừng trên ngọc diện Tôn Mẫn, da thịt trên mặt như hơi co giật.
Lần thứ hai khi Tôn Mẫn định lên tiếng thì thân hình trường bào quái nhân thấp thoáng, chớp mắt đã thất tung hình bóng. Quả thật chẳng khác thần long tí nào, lão ta đem lại cho Tôn Mẫn nhiều điều để suy nghĩ.
Hồi lâu sau, bà ta bước đến cạnh giường, cúi nhìn hai người, đôi mày liễu bất giác chau lại. Thì ra, Y Phong và Lăng Lâm vẫn hôn mê bất tỉnh, thương thế rốt cuộc như thế nào, Tôn Mẫn cũng không biết. Bà ta sờ lên trán hai người thì cảm thấy cả hai đều phát sốt, thế là Tôn Mẫn quay người định đi lấy nước, nào ngờ vừa quay người thì bất giác kinh hãi lần nữa.
Thì ra trường bào quái nhân đã lặng lẽ đứng sau lưng bà từ lúc nào rồi, thật cứ như là quỷ mụi hiện hình. Đây là lần thứ hai lão ta xuất hiện mà thần chẳng biết quỷ chẳng hay, tựa như một làn khói nhẹ thoảng qua Bất luận là đến hay đi, đều tuyệt đối không có chút thanh âm.
Tôn Mẫn không nhịn được nên buột miệng kêu lên :
- Tiền bối...
Đây là lần đầu tiên bà ta nói thành lời, kể từ khi bà ta gặp người này, nhưng cũng chỉ nói được vỏn vẹn hai chữ rồi á khẩu. Bà ta đứng thộn người ra và nhìn trân trân vào mắt đối phương tựa như bị thôi miên, ngay cả chân tay cũng không thể động đậy.
Có một số người có thể có ảnh hưởng tuyệt đối đến người khác khi kẻ đó nhìn mình, trường bào quái nhân này thuộc mẫu người như vậy.
- Ta đến là để cứu cô nương không phải đến để tìm phiền phức cho

cô nương...
Trường bào quái nhân chỉ Tống lão đao và Tiểu Vương đầu rồi nói tiếp :
- Nhưng hai thi thể này nhất định sẽ tìm phiền phức cho cô nương.
Ngữ khí của lão ta vẫn lạnh như băng, song hình như Tôn Mẫn đã nhận được chút ấm áp trong ngữ điệu lạnh lùng đó. Thế là bà ta mỉm cười rồi nói :
- Đa tạ tiền bối!
Chờ khi nói xong, bà ta mới phát giác ra rằng đây là lần đầu tiên mình mỉm cười trong suốt mấy năm qua.
Trường bào quái nhân dịch chuyển ánh mắt, dường như muốn tránh né ý cười có phần thân thiện trong mắt Tôn Mẫn. Lão ta bước đến cạnh giường, quét mục quang nhìn Y Phong từ đầu đến chân, đoạn thử bắt mạch cho chàng, đôi mày kiếm vừa dài vừa rậm khẽ chau lại.
Tôn Mẫn vội hỏi :
- Còn cứu được không?
Trường bào quái nhân trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Võ công của hắn không tồi nhưng thương thế cũng không nhẹ!
Tôn Mẫn thầm nghĩ :
Nghĩ đoạn, bà ngước nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của đối phương rồi nói :
- Tiên phu là Lăng Bắc Tu...
Kế đó bà ta đem thân phận và những chuyện mình trải qua, nói ra toàn bộ với người xa lạ trước mặt mà ngay cả danh tánh bà ta cũng chưa biết. Trong lúc kể, song mục Tôn Mẫn lại rưng rưng ngấn lệ.
Trước mặt người này, bỗng nhiên bà cảm thấy mình chỉ là một nữ tử yếu đuối, bà ta cần một đôi tay mạnh mẽ để che chở bao bọc cho mình, giống như Lăng Bắc Tu che chở bà ta trước đây, song ngay cả bản thân Tôn Mẫn cũng hoang mang khi thứ cảm giác này trỗi dậy.
Trường báo quái nhân lặng lẽ nghe Tôn Mẫn kể từ đầu đến cuối, trên mặt vẫn không có chút biểu cảm gì, mục quang kiên định cũng không chớp động.
- Thiên Tranh giáo!
Lão ta hừ một tiếng rồi nói :
- Gần đây sao ta cứ nghe nói mãi đến cái tên này?
Bỗng nhiên lão chỉ Y phong đang hôn mê bất tỉnh và nói :
- Vậy là cô nương cũng không biết danh tự của người này kêu bằng gì à?
Tôn Mẫn gật gật đầu.
Trường bào quái nhân nói :

- Người này cũng thật là may mắn!
Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :
- Gặp được ta thì xem như đó là vận khí của hắn, toàn thân hắn thọ trọng thương hai nơi, lại trải qua nhiều ngày bôn ba nên thương thế càng nặng thêm.
- Dù thế nào thì cũng xin tiền bối ra tay cứu bọn họ!
Tôn Mẫn nói với giọng khẩn cầu.
Trường bào quái nhân trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Từ giờ trở đi cô nương đừng gọi ta là tiền bối nữa.
Lão ta lại ngừng một lát, tựa như đang suy nghĩ xem có nên nói ra thân phận của mình hay không.
- Mọi người đều gọi ta là Kiếm tiên sinh, cô... cô nương cũng có thể gọi ta bằng danh tự này.
Lão ta nói một cách nhẹ nhàng thản nhiên, thần thái tựa như bất kỳ một người bình thường nào đó khi nói ra tên của mình.
Nhưng ba chữ “Kiếm tiên sinh” lại khiến Tôn Mẫn cơ hồ như không lọt vào tai mình, bà ta nhìn vị kỳ nhân trước mặt bằng ánh mắt đầy kinh dị. Ba chữ “Kiếm tiên sinh” này có một ý nghĩa rất đặc biệt trong võ lâm suốt ba mươi năm qua, đó là hỗn hợp của thần bí, thần kỳ và thần thánh. Song, nhiều năm qua, người ta chỉ nghe nói đến kể sự do lão ta làm và hành vi hiệp nghĩa của lão, nhưng chưa có ai mặt đối mặt nói chuyện với lão.
Vì thế nên cũng rất dễ hiểu tâm tình của Tôn Mẫn lúc này. Vì bà ta cũng giống như đại đa số người khác, là đã sớm nghe nói đến danh tự Kiếm tiên sinh, nhưng không ngờ rằng mình lại gặp được lão tạ
Và càng không ngờ nhân vật trông rất trẻ ngồi trước mặt mình lại là nhân vật được võ lâm thiên hạ liệt vào hàng kiếm tiên trong suốt hai mươi năm qua, tức Vạn Kiếm Chí Tôn Kiếm tiên sinh.
Không khí trong gian phòng nhỏ bỗng nhiên trầm lắng xuống, ngoài cửa sổ đã có tiếng gà gáy.
Trong mắt của Kiếm tiên sinh thoáng hiện một chút ý cười rất khó cảm nhận được, nhưng thần sắc trên mặt vẫn tuyệt nhiên không có chút biểu cảm gì. Như thế gian này chẳng có bất kỳ người nào, bất kỳ chuyện gì có thể cảm động được lão.
- Nơi này đã không thể ở lại lâu được.
Kiếm tiên sinh nói :
- Ta cũng là người phiêu du bốn cõi, chẳng có một chỗ ở cố định, nhưng ta có thể đưa các ngươi đến chỗ của một vị chí hữu của ta.
Tôn Mẫn thầm nghĩ :
- “Hóa ra lão ta cũng có bằng hữu.”

Lại nghe Kiếm tiên sinh nói :
- Nơi đó cách đây không xa, chúng ta đến đó trước, trị lành thương thế cho hai người này rồi hãy tính.
Lão ta nói rất nhanh, ngữ khí vẫn lạnh như có ngậm băng trong miệng.
Tuy nhiên, trong lòng lão chợt trỗi dậy một thứ cảm giác, mà đã nhiều năm rồi không có. Lão thầm tự trách mình :
- "Sao ta có thể vướng vào những chuyện phiền phức này chứ?"
Đúng vậy, đã nhiều năm rồi, vị kỳ nhân võ lâm Kiếm tiên sinh này chưa từng nói chuyện với bất kỳ người nào nhiều như thế. Hiện tại bản thân lão cũng lấy làm kỳ quái, tại sao mình lại quan tâm đến nữ tử này như vậy?
Nhìn bề ngoài, niên kỷ của lão tuy không cao, nhưng đó chẳng qua là vì tác động từ nội công thâm như đại hải của lão. Vì thế lão cho rằng mình đã đến tuổi kiêng kỵ tình cảm nam nữ. Nhưng thế sự lại rất kỳ quái, việc mà lão cho rằng đã không có khả năng thì vẫn cứ thường có khả năng.
Lúc này màn đêm đã nhạt dần. Kiếm tiên sinh nhìn lại thi thể và điếm tiểu nhị bị điểm huyệt, đoạn nói :
- Cô nương biết đánh xe không?
Tôn Mẫn gật đầu, nhưng lòng thầm nghĩ người này thật kỳ quái, đã giúp người ta mà lại bảo một nữ tử đánh xe.
- Ta sẽ đem hai thi thể này phi tang, cô nương mau đi giong xe đi. Còn tên khốn này tuy đà bị ta điểm trúng huyệt đạo, nhưng tai vẫn còn nghe được do vậy cũng không thể chừa hắn lại.
Kiếm tiên sinh bình thản nói.
Nhưng Tôn Mẫn biết trong mấy lời bình thản của lão lại quyết định một sinh mạng, đồng thời bà cũng hiểu ra nguyên nhân tại sao lão ta bảo mình đi giong xe.
Thế là bà xoay người cất bước. Nào ngờ vừa đi ra tới cửa phòng thì Tôn Mẫn buột miệng kêu thất thanh một tiếng. Hai chân liên tục lui bước, ánh mắt đầy vẻ kinh khiếp nhìn ra ngoài cửa.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 5
Tam Tâm Thần Quân

Lúc này thì đã hửng sáng, nhìn trong hàng lang của tiểu khách điếm vẫn còn rất tối, một bóng người mặc hắc y đứng sừng sững giữa hành lang. Tôn Mẫn như "kinh cung chi điểu" (chim bị tên) nên tự nhiên khó tránh khỏi kinh hãi mà kêu thất thanh.
Trong chớp mắt khi dư âm tiếng kêu của bà chưa dứt thì Kiếm tiên sinh đã lướt tới như tia chớp và khẽ quát :
- Chuyện gì?
Thanh âm tuy trầm thấp nhưng lập tức tạo cho Tôn Mẫn cảm giác rất an toàn.
Song mục quang của bà vẫn nhìn bóng người kia với vẻ kinh hãi.
- "Không lẽ Thiên Tranh giáo thần thông quảng đại như vậy?"
Tôn Mẫn thầm nghĩ :
- "Ta ẩn tàng tung tích của mình như thế mà sao vẫn bị bọn chúng truy ra".
Y nghĩ lại xoay chuyển :
- "Nhưng việc gì ta phải sợ chứ? Người đứng bên cạnh ta là... "
Bất giác bà liếc nhìn Kiếm tiên sinh, vị kỳ nhân võ lâm này vẫn tỏ ra lạnh lùng bình thản, song mục đăm đăm nhìn ra ngoài cửa, lão ta vĩnh viễn khiến người ta không thể nào phán đoán được tâm ý của mình.
Bóng người mặc kim y kia đã từ từ bước về phía bọn Tôn Mẫn, thần thái cũng lạnh lùng như băng sơn, tuyệt đối không có biểu cảm gì lộ xuất. Khi đến trước mặt Kiếm tiên sinh, Tôn Mẫn thấy trên sắc diện nhợt nhạt không chút sắc máu của người này thoáng hiện một chút vẻ tươi cười. Bà nhìn qua Kiếm tiên sinh, thì cũng thấy trên mặt vị kỳ hiệp này đang có vẻ tươi cười tương tự hiện xuất.
Bất giác trong lòng bà lấy làm kỳ quái :
- "Lẽ nào bọn họ là bằng hữu. Nhưng Vạn Kiếm Chi Tôn uy chấn võ lâm sao lại có bằng hữu là giáo đồ của Thiên Tranh giáo?"
Nên biết Tôn Mẫn đang ở trong cảnh nguy hiểm, nên tự nhiên bất kỳ chuyện gì cũng suy nghĩ theo hướng xấu nhất, thế là bà lặng lẽ tránh ra hai bước, mục quang theo dõi sát sao động thái của hai người.
Đột nhiên Kiếm tiên sinh và kim y nhân cùng xuất thủ một lúc, hai tay nắm chặt lấy nhau.
- "A! Bọn họ quả nhiên là bằng hữu!"
Tôn Mẫn tự khẳng định cho mình, trong lòng phập phồng không thôi, chẳng hiểu tại sao vận rủi cứ đeo bám mình mãi thế này.
Lúc này, tay của hai người vẫn nắm chặt mà không buông ra, vẻ tươi cười trên hai khuôn mặt nhợt nhạt cũng vẫn còn nguyên. Nhưng từ

thần quang ngưng tập trong bốn ánh mắt của bọn họ, có thể nhận ra thần thái của bọn họ khá nghiêm trọng, vừa giống như bằng hữu cũ lâu ngày gặp lại, vừa giống như địch nhân đã kết thâm thù. Điều này khiến Tôn Mẫn càng lúc càng không hiểu.
Rất lâu sau, nét cười trên mặt kim y nhân dần dần biến mất, môi mím chặt tựa hồ như hai hàm răng bên trong cũng đang siết vào nhau.
Tôn Mẫn vội nhìn qua thần thái Kiếm tiên sinh, nét tươi cười trên mặt lão vẫn còn nguyện. Thế là bà thầm thở phào một hơi, vì bà biết rằng nếu hai người đối địch thì bọn họ đang tỉ thí nội lực chứ không phải là bắt tay hoan hỉ. Như vậy theo tình hình trước mắt thì rõ ràng là Kiếm tiên sinh đã chiếm thượng phong.
Đang lúc cao hứng thì bất giác Tôn Mẫn lại kinh hãi, bà thầm nghĩ :
- “Nội lực của kim y nhân này đã ngang hàng với Vạn Kiếm Chi Tôn, vậy trong Thiên Tranh giáo còn có bao nhiêu cao thủ như thế?”
Bỗng nhiên thấy Kiếm tiên sinh buông tay, nét tươi cười trên mặt cũng tan biến.
Kim y nhân bật cười ha hả một tràng. Nhưng Tôn Mẫn trông thần thái của người này thì bất giác một luồng khí lạnh từ dưới gót chân thăng lên. Kế đó, lại thấy Kiếm tiên sinh máy môi như đang nói điều gì, song tuyệt đối chẳng phát ra một chút thanh âm.
Tình hình này khiến cho Tôn Mẫn cho rằng mình bị điếc, nhưng kỳ dư những thanh âm khác bà vẫn nghe được như thường. Bất giác Tôn Mẫn thầm cười mình :
- “Tuy ta không điếc, nhưng lão ta nhất định là một người câm. Ôi! Sao ngay cả điểm này mà ta cũng không nghĩ đến chứ?”
Trong lúc kinh hoảng nên tâm trí của bà cũng không được minh mẫn như trước.
Bởi lẽ tư tưởng của con người vốn thường bị hoàn cảnh tác động. Khi hai người này nhìn nhau và cười thì Tôn Mẫn đã cảm thấy bất ổn. Kế đó lại thấy đôi môi của Kiếm tiên sinh liên tục máy động, tựa như cũng đang nói điều gì, Tôn Mẫn càng thêm kinh ngạc, mọi thiết tưởng trước đó hoàn toàn bị phủ định.
- “Phải chăng hai người này là bằng hữu?”
Hiện tại bà đã bị kiểu hành động quái dị của hai người này làm cho chẳng hiểu gì cả. Rốt cuộc bọn họ là địch hay là bạn? Tôn Mẫn cũng không dám vô đoán nữa. Có điều, bà càng chú ý theo dõi hai người, vì bà cho rằng nếu người này là bạn thì sự an toàn của mình tự nhiên là khó bảo tồn, bởi lẽ kim y nhân kia rõ ràng là một Kim Y hương chủ trong Thiên Tranh giáo.
Hiện tại Tôn Mẫn hoàn toàn mù mịt, bà không biết mình nên làm thế

nào? Nếu hai người kia có ác ý với bà, bất luận thế nào bà cũng không tha được, Tôn Mẫn hiểu rất rõ điều đó.
Chợt thấy Kiếm tiên sinh quay người, đoạn cùng sánh vai với kim y nhân bước đến bên giường, bọn họ đối mặt với Tôn Mẫn, và Tôn Mẫn càng không biết bọn họ định làm gì. Hai đạo mục quang của kim y nhân sắc lạnh tựa như ánh chớp trong mưa thu, khiến thiếu phụ đáng thương Tôn Mẫn không thể không né tránh ánh mắt của đối phương, bà khiếp sợ thu mình đứng nép bên cửa.
Kim y nhân quét mục quang nhìn Tôn Mẫn từ đầu đến chân đoạn nói :
- Căn cơ của cô nương vốn đã yếu, lại lao tâm lực quá nhiều, nếu không tĩnh dưỡng thì nội ngoại xâm kích, ắt sẽ dẫn đến chứng bất trị.
Lão lại chỉ hai người nằm trên giường và nói tiếp :
- Hai người này thọ thương bởi âm hàn chưởng, tuy căn cơ khá tốt nhưng hỏa khí ở mạch môn đã lạnh, nguy hiểm trong một sớm một chiều.
Cũng giống như Kiếm tiên sinh, giọng nói của lão ta vẫn đều đều không cao không thấp, mà điều khiến bà ta kinh ngạc là đối phương có thể khai khẩu, trong khi bà cho rằng đối phương là người câm. Hơn nữa, ngữ khí chẳng những không có chút ác ý, mà tựa như rất tinh thâm y đạo, tựa như muốn trị bệnh cho bọn Lăng Lâm.
Nhưng kim y nhân chỉ nói đúng hai câu rồi bế khẩu như nêm, bất giác Tôn Mẫn bước đến gần và kề tai Kiếm tiên sinh, hỏi :
- Người này là...
Kiếm tiên sinh vừa định khai khẩu thì kim y nhân đã phất tay áo, nói :
- Tuy lão phu đã nhiều năm không quản đến thế sự, nhưng nể mặt ngươi, lão phu nhất định quản hai người này.
Khóe miệng của lão ta lại thoáng hiện vẻ cười, nhưng trong giọng nói vẫn không có chút ý cười.
Một ý nghĩ thoáng hiện trong đầu Tôn Mẫn :
- “A! Người này là Tam Tâm Thần Quân! Vậy mà ta cho rằng lão ta là Kim Y hương chủ của Thiên Tranh giáo. Thật là ngốc nghếch! Không lẽ người nào mặc kim y đều là người của Thiên Tranh giáo sao?”
Nghĩ đoạn bà cảm thấy mình vô cùng may mắn, chỉ trong một đêm mà ngẫu nhiên gặp được hai vị kỳ nhân võ công tuy cao cường nhưng hành sự lại khác thường, đó là nguyên nhân mà thiên hạ gọi lão là Tam Tâm Thần Quân. Theo truyền thuyết trong võ lâm, người này ngoài võ công cao thâm khôn lường, thi từ cũng tuyệt diệu, y thuật tinh thông, cơ hồ như có năng lực cải tử hoàn sinh. Có người này giúp đỡ Lâm nhi và vị văn sĩ thanh niên kia có lẽ chẳng có vấn

đề gì rồi.
Thật khó hình dung nỗi vui mừng trong lòng Tôn Mẫn lúc này. Bà ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai vị kỳ nhân đang nói nói cười cười, nhưng vẫn không nghe một chút thanh âm nào. Tôn Mẫn kinh ngạc thầm nghĩ :
- "Lẽ nào bọn họ đang dùng nội công thi triển thuật Truyền âm nhập mật, và thuật này đã luyện đến cảnh giới có thể tùy ý khống chế thanh âm của mình?"
Những gì bà trông thấy đều là chuyện không thể hiểu được, nguyên nhân là vì bà gặp phải những nhân vật không thể hiểu được trong võ lâm, Vạn Kiếm Chi Tôn và Tam Tâm Thần Quân.
Tam Tâm Thần Quân vốn là một tiều phu dưới chân Nhạc Đăng sơn, nhưng lại ngộ kỳ duyện, được một cuốn bí kíp của Thần y Hoa Đà lưu lại trong một khe núi sâu ở Nhạc Đăng sơn. Hoa Đà chẳng những y đạo thần thông, đây là điều thế nhân đã biết từ lâu, mà còn là một tông sư võ học. Sau khi được cuốn bí kíp thì vị tiều phu kia đã dựa vào trí lực tuyệt cao và định lực tuyệt đại của mình để luyện thành môn võ công kinh thế hãi tục trong suốt mấy mươi năm. Nhưng vì lão ta tự tu tự luyện thứ nội công cao tuyệt ở tuổi thiếu niên, chịu đựng vô số gian khổ, nên tâm tình khó tránh khỏi thiên kiến, thậm chí có thể nói là hơi thất thường. Khi võ công đã thành, lão cho rằng mình đã chịu nhiều gian khổ như vậy thì đáng được đền bù, do đó lão hành sự hoàn toàn theo ý mình, không kể gì đến thiện ác quy phạm đạo đức của thế gian. Từ đó người trong thế gian mới lén gọi lão là Tam Tâm Ma Quân.
Lão biết, nhưng cũng không tức giận, chỉ thay đổi nhẹ nhàng chữ "Ma" thành chữ "Thần".
Sau ba mươi năm thì thanh uy đã vô cùng hiển hách trong võ lâm, song đó cũng chẳng qua là ác danh mà thôi. Nhưng bình sinh lão chỉ phục một người, đó là một vị kỳ nhân khác trong võ lâm - Tức Kiếm tiên sinh. Bởi lẽ tính tình của bọn họ có nhiều chỗ tương đồng. Có điều, Kiếm tiên sinh chẳng những hơn lão ta một bậc về võ công mà còn phân biệt thiện ác rõ ràng hơn lão ta nhiều.
Trước đây hai mươi năm, Tam Tâm Thần Quân đột nhiên mai danh ẩn tích, cũng giống như Kiếm tiên sinh, chẳng có bất kỳ một lý do gì, chẳng qua là chán ghét cảnh bị cuốn vào hồng trần mà thôi. Nhiều năm ẩn cư trong thâm sơn, ngoài việc trồng hoa hái thuốc ra, tự nhiên lão còn tu luyện về nội công. Ngoài những người có trí tuệ tuyệt đại và tính cách cực kỳ khác thường ra, kỳ dư khó có ai sống được cuộc sống lánh đời xa thế như vậy. Nhưng rồi, cũng có ngày

lão ta động lòng bốn phương.
Thế là lão lại trở về với nhân thế, mà chuyện thiên hạ lại ngẫu nhiên và trùng hợp đến độ ly kỳ, lão ta cũng vào trọ trong tiểu khách điếm này, do đó lão biết tất cả những cử động của Kiếm tiên sinh.
Sau khi hai người gặp mặt, song phương đều không nói một lời, mà ngầm tỉ thí nội công với nhau. Quả nhiên là kỳ nhân kỳ hành.
Nội công của bọn họ tự nhiên cũng không thể hiểu được, công phu của thuật Truyền âm nhập mật cũng đạt đến trình độ siêu phàm. Lúc này sự lo lắng bất an của Tôn Mẫn đã trở thành quá khứ, thay vào đó là niềm vui khôn tả.
Đối với phần lớn phụ nhân, một khi ngửi được mùi phúc khí thì bọn họ thường theo sát để nắm bắt cho kỳ được. Tôn Mẫn cũng không ngoại lệ, tuy bà ta chưa bắt đầu nắm bắt, nhưng đã bắt đầu ảo tưởng rồi :
- “Nếu Lâm nhi bình phục và bái một trong hai vị kỳ nhân này làm sư phụ thì hay biết mấy!”
Bất giác bà mỉm cười, nhưng vẫn còn chút ưu tư :
- “Đại thù của phụ thân Lâm nhi có báo được không? Và phải chờ đến ngày nào mới báo được? Xem ra phải nhờ vào nỗ lực của mình thôi”.
Nghĩ đoạn, bà ngầm thở dài một hơi, khóe mắt lại long lanh ngấn lệ. Thế là bà quay đầu qua nơi khác, đưa tay gạt lệ rồi quay lại nhìn hai vị kỳ nhân võ lâm. Nào ngờ đôi mắt sáng như sao của Kiếm tiên sinh cũng đang chăm chú nhìn Tôn Mẫn, trong ánh mắt đã có phần thân mật, bớt lạnh lùng hơn trước. Bất giác trong lòng Tôn Mẫn lại gợn sóng.
Bà tuy ảo tưởng về hạnh vận của ái nữ, nhưng đối với bản thân mình, bà không dám kỳ vọng và mưu cầu một điều gì. Có lẽ vết thương lòng đã cắt đứt dũng khí của bà ta đối với ước mơ hạnh phúc rồi.
Việc Kiếm tiên sinh và Tam Tâm Thần Quân dùng công phu Truyền âm nhập mật tuyệt đỉnh nói chuyện với nhau, chẳng phải là không muốn cho Tôn Mẫn nghe, chẳng qua là do tính tình của bọn họ như vậy, cao hứng làm thế mà thôi. Chuyện bọn họ nói với nhau, cũng chẳng qua là kể cho nhau nghe những gì mình trải qua trong suốt mấy mươi năm ẩn cư.
Nhưng Tôn Mẫn lại không nghĩ như vậy, bà thầm hỏi :
- “Bọn họ đang nói những gì? Tại sao lại không cho ta nghẻ”
Dường như Kiếm tiên sinh đọc được ý nghĩ của Tôn Mẫn, bỗng nhiên lão khai khẩu nói :

- Tam Tâm Thần Quân tuy y đạo thần thông, nhưng thương thế của hai người này cũng không phải một giờ một khắc mà chữa lành.
Lão quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi nói tiếp :
- Chúng ta cũng không thể ở lại nơi này lâu hơn nữa.
Kiếm tiên sinh liếc nhìn qua Tam Tâm Thần Quân và nói tiếp :
- Vừa rồi khi ngươi chưa đến, ta vốn định đưa bọn họ đến Chung Nam sơn...
Tam Tâm Thần Quân cắt lời nói :
- Lão mũi trâu ở Chung Nam sơn đó vẫn chưa chết à?
Hai người này nói chuyện với nhau rất tùy tiện, hoàn toàn không tuân thủ quy phạm lễ tục của người đương thời, cứ tùy nghi tùy ý nói ra mà thôi.
Kiếm tiên sinh nói :
- Mạng của Toàn Cơ đạo nhân chẳng dài như ngươi đâu, bảy năm trước đã vũ hóa ở Đăng Sơn rồi. Nhưng đồ đệ Diệu Linh của lão ta, hiện tại là Chưởng môn nhân của phái Chung Nam.
Lão mỉm cười rồi nói tiếp :
- Đó là đạo đồng mà năm xưa khi ta và ngươi đánh cờ trên Chung Nam sơn, hắn luôn đứng hầu bên cạnh. Sau khi ngươi thắng ta một ván, ta đã truyền cho hắn môn Ngũ Cầm Thân pháp, bây giờ hắn đã là một kiếm khách nổi tiếng trong võ lâm.
Tam Tâm Thần Quân buột miệng “à” một tiếng.
Tôn Mẫn không nhịn được nên hỏi xen :
- Có phải là Chung Nam kiếm khách Huyền Môn Nhất Hạc không?
Kiếm tiên sinh gật đầu, nói :
- Thực lòng mà nói, thương thế của hai người này quá nặng, bản thân ta cũng thúc thủ vô kế. Nhớ lại năm xưa Diệu Linh đạo nhân đó cũng học không ít y đạo của ngươi, nên vốn định đến cho hắn thử xem, chẳng ngờ chưa gặp đồ đệ thì đã gặp sư phụ trước rồi.
Tam Tâm Thần Quân “hừ” một tiếng rồi nói :
- Không ngờ ngươi càng già càng giảo hoạt, chỉ cần ngươi chịu hao tổn chút chân khí, đả thông kỳ kinh bát mạch cho hai người này, thì dù thương thế bọn chúng có nặng đến mấy cũng chẳng cần người khác ra tay nữa. Hiện tại ta đã gánh vác chuyện này, nhưng cũng chẳng để cho ngươi quá thoải mái đâu, sau khi xong việc, ta cũng có chuyện muốn phiền ngươi làm thay ta đấy.
Kiếm tiên sinh nói :
- Đó là ngươi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, nhưng ngươi đâu biết rằng, tuy ta đã luyện thành Tiên Thiên Chi Khí mà Phật môn và Huyền môn đều coi là bí kỷ, song vì năm xưa khi luyện công đi sai

một bước, lúc đầu cầu tiến quá nhanh nên bây giờ một khi phát chân khí là không thể nào thu lại được. Thế tất phải đả thương người mới thôi, do đó việc trị liệu thương thế cho hai người này không phải là làm không được, nhưng chỉ e đến lúc quan trọng, lực của ta dùng chẳng những không giúp người được gì mà ngược lại còn hại người.
Tam Tâm Thần Quân chớp chớp song mục, sắc diện lộ vẻ hoang hỉ, lão chậm rãi nói :
- Như vậy, chuyện ta nói trước đây chẳng những không phải ta cầu ngươi, mà là ngươi yêu cầu ta rồi.
Lão ngừng một lát rồi tiếp lời :
- Có điều nói ra bây giờ là hơi sớm, ngày sau chỉ cần ngươi giúp ta hoàn thành chuyện đó thì tương lai ta có thể bổ khuyết cho ngươi.
Kiếm tiên sinh suy nghĩ một lát rồi chỉ tay ra ngoài cửa sổ, nói :
- Bây giờ trời đã sáng, chúng ta đi một ngày là có thể đến Chung Nam sơn. Từ ngày ngươi và ta chia tay ở Chung Nam sơn, đến nay đã có hai mươi năm rồi, ta nhớ chúng ta còn một ván cờ chưa đấu xong trên tuyệt đỉnh Chung Nam sơn. Khi đó ngươi bị ta vây vào một góc nên thoái thác nói là có chuyện rồi bỏ đi, nhưng bây giờ ta không để ngươi tìm cơ hội thoái thác nữa đâu.
Tam Tâm Thần Quân cười ha hả rồi nói :
- Được, được! Ngươi có biết rằng, suốt hai mươi năm qua, ngoài việc trồng hoa hái thuốc ra, ngày ngày ta đều nghĩ đến cách phá giải thế cờ đó! Ha ha, lần này đến lượt ngươi thua chắc rồi.
Qua sự đối đáp của hai người, Tôn Mẫn cảm thấy hai vị kỳ nhân này tuy hành sự kỳ quái, nhưng không hoàn toàn vượt ra ngoài tính tình con người, đặc biệt là Kiếm tiên sinh, từ ngày lão bước vào giang hồ đến nay chưa từng cho người ta biết danh tánh và lai lịch của mình. Khi mới gặp, cảm thấy tính tình lão lạnh lùng, có vẻ như không thông nhân tình, nhưng bây giờ nhìn lại, đó chỉ là vẻ bên ngoài, còn bên trong vẫn đầy nhiệt huyết như mọi người. Chỉ có điều, vì lão ẩn tàng quá nghiêm mật, nên người ta không thể nào phát hiện mà thôi.
Nghĩ đoạn, Tôn Mẫn đi giong xe, và chẳng mấy chốc thì xa mã đã chuẩn bị xong.
Thế là mọi người đưa Y Phong, Lăng Lâm lên xe, đoạn rời tiểu điếm thẳng tiến về hướng Chung Nam sơn. Một phần vì sợ tai mắt của Thiên Tranh giáo, một phần vì phải chiếu cố cho hai người thọ thương, nên Tôn Mẫn phải ngồi trong xe. Kiếm tiên sinh và Tam Tâm Thần Quân cùng ngồi trước đánh xe.
Tiếng xe lăn bon bon trên đường, vó ngựa đều đều lốc cốc. Chẳng biết từ lúc nào, Tôn Mẫn đã ngủ thiếp đi. Sự lao tâm lao lực trong

mấy ngày qua đã khiến bà quá mệt, bây giờ tâm thần đại định, nên tự nhiên ngủ rất ngon.
Mặt trời gác non tây, vào khoảng giờ dậu thì xa mã đã qua Trường An và đến chân núi Chung Nam sơn. Chung Nam sơn nằm ở phía nam Trường An, là một danh sơn của Đạo giáo. Ngoài thất đại tông phái ở Trung Nguyên ra, Chung Nam Kiếm phái tự hình thành một trường phái riêng. Chưởng môn trước đây của Chung Nam phái là Toàn Cơ đạo nhân, với một thanh kiếm trong tay và bảy bảy bốn chính đường Hồi Phong Kiếm pháp đã uy chấn võ lâm.
Tuy tuyệt kỹ đầy mình nhưng Toàn Cơ đạo nhân tuyệt không dễ lộ xuất thân thủ, thu nạp đồ đệ rất nghiêm, do đó đại đa số đệ tử của Chung Nam phái đều nội ngoại kiêm tu, là huyền môn đạo nhân thanh tịnh vô vi.
Những năm qua, tuy Chung Nam phái không thường can thiệp vào chuyện võ lâm, danh tiếng có phần hơi suy giảm, nhưng võ công lại mỗi ngày càng tinh tiến hơn. Mỗi khi xuất thủ là kinh thế hãi tục. Không giống những huyền môn kiếm phái khác như là Võ Đang, Không Động, càng về sau càng trở thành một bang hội giang hồ. Chưởng môn hiện nay của Chung Nam phái là Diệu Linh đạo nhân, tuy chỉ mới tiếp nhận chức Chưởng môn bảy năm, nhưng đã chấn chỉnh. Chung Nam phái ngày càng hưng thịnh. Suốt bảy năm qua, tuy lão chỉ xuất sơn một lần, nhưng thanh danh Chung Nam kiếm khách Huyền Môn Nhất Hạc đã vang động khắcp võ lâm thiên hạ. Cũng nhờ vậy mà nhiều năm qua Chung Nam sơn rất yên tĩnh an bình, rất ít người trong giang hồ dám bạo gan lên núi gây sự. Do đó Kiếm tiên sinh mới chọn nơi này cho bọn người Tôn Mẫn tĩnh dưỡng nghỉ ngơi.
Nào ngờ sự tình không đơn giản như người ta nghĩ...
Hoàng hôn dần tắc, màn đêm buông xuống, Kiếm tiên sinh gò cương cho ngựa dừng lại ngay ngã rẽ dẫn vào Chung Nam sơn. Tam Tâm Thần Quân nhảy xuống xe và mỉm cười nói :
- Không ngờ ngoài mấy trò trên thiết kiếm ra, bản lĩnh đánh xe của ngươi cũng chẳng tệ. Điểm này thì ta không bằng rồi.
Kiếm tiên sinh cũng cười cười, nói :
- Ma đầu ngươi! Hãy bớt miệng lưỡi sắc sảo lại đi, dành chút thời gian mà suy nghĩ về thế cờ tàn đó nhé.
Nói đoạn, lão quay người gõ nhẹ vào thùng xe, ra hiệu với Tôn Mẫn là đã đến nơi.
Tôn Mẫn cũng mới vừa kinh tỉnh, bà nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy trời đã tối, và thấy trước mặt là một ngọn núi cao, một đường sơn

đạo tuy rộng nhưng gồ ghề khúc khuỷu dẫn lên núi. Bà vội vàng nhảy xuống đất, vừa vén lại tóc vừa mỉm cười nói :
- Đây là Chung Nam sơn ư?
Mày liễu khẽ chau, bà lại nói :
- Xa mã đã không thể lên núi, vậy phải làm thế nào với hai người thọ thương?
Kiếm tiên sinh trầm ngâm một lát, nhưng lão chưa kịp khai khẩu thì Tam Tâm Thần Quân đã nói :
- Lần này không cần ngươi làm xa phu nữa, nhưng lại cần ngươi làm ngựa đấy!
Hai mươi năm tiềm cư trong thâm sơn, mỗi ngày ngoài nghe gió nghe mưa và tiếng chim kêu vượn hót ra, Tam Tâm Thần Quân hoàn toàn sống trong cô đơn tịch lặng. Mà thứ cô đơn tịch lặng khó chịu này lại khiến tính cách bất định của lão thay đổi ít nhiều.
Do vậy, sau khi tình cờ gặp Kiếm tiên sinh, dường như là vị bằng hữu duy nhất của lão ở thế gian, tuy lão biết nội công tiềm tu của mình vẫn không bằng đối phương, nhưng tâm tình lão lại rất sảng khoái.
Điều đó không phải nói lão đã xem thường sự thắng bại, mà vì niềm vui của việc bằng hữu trùng phùng đã vượt qua ý niệm thắng thua Mà tâm tình vui vẻ sảng khoái thì mỗi lời lão nói ra cũng thường pha chút ý vị hài hước.
Lời này của lão ta vừa xuất, Tôn Mẫn còn chưa rõ ý nghĩ ra làm sao thì đã nghe Kiếm tiên sinh nói :
- Phật nói: Tất cả chúng sinh đều có thể thành Phật, người cũng là sinh vật, ngựa cũng là sinh vật, người tiềm tu nhiều năm mà ngay một chút thiền cơ này cũng không thấu triệt sao? Nào! Nào! Ngươi cũng là ngựa, ta cũng là ngựa, ngươi và ta cùng kéo xe lên núi.
Tôn Mẫn cười thầm trong bụng, bà không ngờ một người lạnh lùng như Kiếm tiên sinh mà cũng có thể nói ra những lời như vậy.
Tam Tâm Thần Quân bước tới trước, thủ chưởng khẽ phất một cái, càng xe lập tức gãy đôi, tựa như bị đao búa sắc bén chặt đứt. Lão mỉm cười và đỡ lấy càng xe cho khỏi rơi xuống đất, tả thủ phất một cái, con tuấn mã đã tự do liền phóng đi.
Tam Tâm Thần Quân cười sang sảng rồi nói :
- Kiếm tiên sinh nói : Hắn cũng là ngựa, ngựa cũng là hắn, bây giờ ta thả ngựa là cũng như thả hắn thôi!
Lão nhìn qua Kiếm tiên sinh và mỉm cười, nói tiếp :
- Này! Ân sâu như thế, ngươi phải báo đáp ra sao đây?
Tôn Mẫn bất giác bật cười thành tiếng. Suốt một ngày qua, cõi lòng

bà ta đã nhẹ nhàng vô cùng, vì nhiều chuyện phập phồng lo sợ đã có hướng giải quyết.
Kiếm tiên sinh cũng mỉm cười tuy không giúp Tôn Mẫn giải quyết nhiều chuyện khó khăn, nhưng Tôn Mẫn cũng khiến cõi lòng ưu tư nhiều năm của vị kỳ nhân cô độc nhẹ nhàng thanh thản rất nhiều.
Lão bước tới cạnh Tam Tâm Thần Quân, đỡ lấy càng xe, hai người cùng mỉm cười kéo xe lên núi.
Tôn Mẫn thấy công lực siêu nhân tuyệt thế của bọn họ nên lấy làm kinh dị, bà lặng lẽ theo sau mà lên tuyệt đỉnh Chung Nam sơn.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 6&7
Danh sơn sinh biến

Bóng đêm càng lúc càng thâm, sơn đạo cũng càng lúc càng gồ ghề khúc khuỷu. Nhưng con đường cực kỳ gian nan trong mắt người thường này, sao có thể làm khó Vạn Kiếm Chi Tôn và Tam Tâm Thần Quân được, bọn họ vẫn kéo cỗ xe đi một cách nhẹ nhàng tựa như nhã sĩ du xuân. Ngay cả Tôn Mẫn đi bên cạnh cũng bước đi nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều. Tuy nhiên, vẻ tĩnh mịch của thâm sơn lại khiến cõi lòng bà hơi trầm lắng. Vì lúc này đã là cuối đông, ngay cả một thanh âm của côn trùng cũng không có, chỉ có gió thổi qua cành khô của cây cối, tạo thành những âm thanh nghe rợn người.
Qua mấy khúc quanh thì sơn đạo chợt hẹp dần. Tam Tâm Thần Quân mỉm cười, nói với Kiếm tiên sinh :
- Xem ra đời sau không bằng đời trước rồi, đệ tử của Toàn Cơ đạo nhân quả nhiên không bằng sư phụ, bọn đạo sĩ Chung Nam sơn sao lại lười nhác thế này, ngươi xem kìa.
Lão chỉ tay ra sau núi và nói tiếp :
- Bây giờ vừa mới qua giờ dậu, chính là giờ kinh tối, nhưng hiện tại chẳng những không nghe một tiếng tụng kinh mà ngay cả một tiếng chuông cũng chẳng có. Có lẽ bọn đạo sĩ này đã chui vào mền ấm ngủ cả rồi, gặp tiểu đạo đồng đó, ta phải giáo huấn mấy câu mới được.
Tôn Mẫn nghe lão gọi Chưởng môn Chung Nam - Huyền Môn Nhất Hạc bằng tiểu đạo đồng thì bất giác cười thầm và nghĩ :
- “Trông bề ngoài thì tối đa lão ta cũng chỉ bốn năm mươi tuổi, nhưng

thành danh trên giang hồ cũng có chừng đó năm, e rằng tuổi thật của lão ta đã rất cao. Như vậy xem ra, một khi công lực nội gia đạt đến cảnh siêu phàm nhập hóa, thì hiệu năng quả là không sao hiểu được, ngay cả thuật trụ nhan thường ít nghe nói ở thế gian cũng có thể làm được.
Lúc này Kiếm tiên sinh hơi chau mày, lão gia tăng cước lực bước đi trong bóng tối của thâm sơn. Lại chuyển qua một khúc ngoặc nữa thì trước mặt xuất hiện một cánh rừng tối đen, ba người theo con đường nhỏ xuyên qua rừng mà đi thẳng tới trước. Trên mặt đường rải nhiều đá vụn, Vạn Kiếm Chí Tôn và Tam Tâm Thần Quân tuy khiêng cỗ xe nhưng bước chân không hề phát ra một tiếng động nhỏ.
Đi thêm một đoạn nữa, bấy giờ Tôn Mẫn mới nhìn thấy đạo quán trong cánh rừng, và trong lòng bất giác thầm nghĩ :
- “Bây giờ vẫn còn sớm mà tại sao trong đạo quán lại tối đen, không một ánh đèn như vậy? Lẽ nào bọn đạo sĩ của phái Chung Nam này thật sự lười nhác, ngay cả đèn đuốc cũng lười thắp, đã cuộn mình trong chăn ngủ cả rồi?”
Kiếm tiên sinh cảm thấy chuyện này có vẻ kỳ quặc, lão vươn mình, chống tay vào càng xe và tung người tới trước. Vẻ tươi cười trên mặt Tam Tâm Thần Quân cũng biến mất, lão đặt càng xe xuống đất rồi lướt tới trước mấy trượng tựa như lam hạc trong đêm vắng. Thân pháp khinh linh thật nhẹ nhàng, tuyệt không có một chút miễn cường.
Tôn Mẫn cũng lập tức bám sát theo sau. Nhưng chỉ thấy hai cổng đạo quán đóng chặt như nêm, trong quán cũng chẳng có tiếng người, cảnh tượng không phải thanh tĩnh mà là đầy tử khí nặng nề.
Tam Tâm Thần Quân vung tay gõ cổng, thanh âm vang dội như tiếng chuông, nhưng vẫn không có bóng người nào đi ra. Bất giác lão nhìn qua Kiếm tiên sinh và nói :
- Để ta vào xem thử.
Tay áo rộng khẽ phất một cái, thân hình thăng lên cao hai trượng, vượt qua tường mà vào trong đạo quán.
Nào ngờ trong đạo quán đột nhiên truyền ra một tiếng quát :
- Kẻ nào?
Tôn Mẫn thầm nghĩ :
- “Chung Nam đạo nhân sao lại nóng tính như thế?”
Theo sau tiếng quát thì cổng lớn mở toang, một đạo nhân mặc trường bào đứng sừng sững giữa cổng, mục quang trừng trừng nhìn ra ngoài, thần thái có vẻ giới bị nghiêm mật.
Tam Tâm Thần Quân vốn đã hạ thân xuống khi nghe tiếng quát đầu tiên, bây giờ lão quét mục quang nhìn đạo nhân kia từ đầu đến chân

rồi nói :
- Không ngờ sau khi Toàn Cơ lão đạo khuất núi thì Chung Nam sơn phô trương càng lúc càng lớn, ngươi đi nói với Chưởng môn nhân các ngươi là có người xưa ghé thăm.
Đạo nhân kia nhìn Tam Tâm Thần Quân lần nữa rồi bỗng nhiên kinh hãi kêu thất thanh :
- Mộ Dung sư bá!
Tam Tâm Thần Quân sững sờ, lão chẳng hiểu tại sao đạo nhân này lại nhận ra mình và biết danh tánh Mộ Dung Vong Ngã của mình - Danh tánh mà ít có ai biết được?
Tôn Mẫn cảm thấy có luồn gió nhẹ khẽ lướt qua bên người, Kiếm tiên sinh cũng đã lướt tới trước. Ngay lúc đó, trường bào đạo nhân kia vội quỳ xuống giữa cổng và nói :
- Sư bá không nhận ra tiểu điệt sao?
Tam Tâm Thần Quân còn đang quan sát đạo nhân thì Kiếm tiên sinh đã nói :
- Ngươi có phải là Diệu Linh?
Trường bào đạo nhân ngẩng đầu nhìn lên, sau khi thấy rõ Kiếm tiên sinh thì vui mừng nói :
- A! Kiếm sư bá cũng đến nữa. Tiểu điệt chính là Diệu Linh, nhị vị sư bá rời Chung Nam sơn đã ba mươi năm nhưng phong độ dung mạo lại chẳng thay đổi một chút nào!
Tam Tâm Thần Quân gật đầu, mỉm cười và nói :
- Nhưng ngươi lại thay đổi không ít, không ngờ một đạo đồng hầu trà trước đây, bây giờ đã là một đại kiếm khách nổi danh võ lâm, là Chưởng môn nhân của phái Chung Nam.
Lão quay sang nói tiếp với Kiếm tiên sinh :
- Năm tháng qua nhanh, thời gian không trở lại, thêm mấy năm nữa là e rằng chúng ta cũng phải xuống đất thôi!
Tôn Mẫn nhìn đạo nhân quỳ giữa cổng, lòng kinh ngạc thầm nghĩ :
- “Lẽ nào người này là Chung Nam kiếm khách Huyền Môn Nhất Hạc! Với thân phận là Chưởng môn nhân một phái, sao lão ta lại tự ra mở cổng như vậy?”
Chẳng trách bà ta kinh dị về điều này, bởi lẽ bất kỳ Chưởng môn một phái nào cũng không thể đích thân ra mở cửa.
Kiếm tiên sinh đưa tay đỡ Diệu Linh đạo nhân đứng dậy rồi dõi mắt nhìn vào đạo quán, trên chính điện chỉ có một ngọn đèn hiu hắt, tỏa ánh sáng mờ mờ ra xung quanh.
Nhìn lại lên mặt Diệu Linh thấy sắc diện xanh xao vàng vọt, thân hình rất tiều tụy. Qua những điều này, Kiếm tiên sinh biết chắc là Chung

Nam phái nhất định có biến cố gì trọng đại.
- Trời xanh thật là có mắt! Tiểu điệt không ngờ nhị vị sư bá lại có thể đến nơi này lần nữa.
Trong giọng nói vui mừng của Diệu Linh hàm chứa không ít bi thương. Lão nói tiếp :
- Có nhị vị sư bá đến thì sinh mạng của bốn trăm hai mươi chín đệ tử trong Chung Nam phái, xem ra có thể vãn hồi được hơn phân nửa rồi.
Tuy Kiếm tiên sinh và Tam Tâm Thần Quân - Mộ Dung Vong Ngã biết rằng nhất định phái Chung Nam có biến cố gì trọng đại xảy ra, nhưng thần sắc hai lão vẫn lạnh lùng, không hề biến đổi.
Biến cố trọng đại gì mà có thể khiến mấy trăm đạo nhân của Chung Nam phái cùng gặp nguy hiểm? Nên biết, từ khi Chung Nam phái được sáng lập đến nay, mỗi đời đều có cao thủ xuất hiện, đệ tử môn hạ cũng không phải là hạng vô năng bất tài, vậy chuyện này há chẳng phải kinh người lắm sao?
Kiếm tiên sinh hơi ngạc nhiên hỏi :
- Qua nhiều năm cách biệt, ngày nay hiền điệt đã trưởng thành, thật đáng chúc mừng. Chỉ có điều...
Lão ngừng lại, quét mục quang nhìn tứ phía, đoạn nói tiếp :
- Trên Chung Nam sơn này có biến cố gì phải không?
Diệu Linh đạo nhân buông một tiếng thở dài, lão thấy Tôn Mẫn đứng sau lưng Kiếm tiên sinh thì cũng không khỏi ngầm kinh hãi, tuy nhiên miệng vẫn nói :
- Đích thị là Chung Nam phái gặp phải kiếp nạn mà mấy trăm năm qua chưa từng có, tiểu điệt vô năng, quả thực là thúc thủ vô kế. Nếu không có nhị vị sư bá đến, sợ rằng Chung Nam phái đã tồn tại mấy trăm năm sẽ bị diệt vong từ đây.
Tình hình nghiêm trọng này khiến thần sắc vốn lạnh lùng của Kiếm tiên sinh cũng hơi biến sắc.
Diệu Linh lại thở dài một hơi rồi nói tiếp :
- Ở đây không phải là nơi nói chuyện, mời nhị vị sư bá vào quán, tiểu điệt sẽ nói tường tận hơn.
Kiếm tiên sinh và Mộ Dung Vong Ngã liền kéo cỗ xe vào, Tôn Mẫn cũng cúi đầu lặng lẽ theo sau. Diệu Linh thấy có một nữ tử tuyệt mỹ đi cùng hai vị chí hữu của sư tôn mà mình luôn kính ngưỡng, thì trong lòng lấy làm kỳ quái, nhưng ngoài miệng lại không dám hỏi.
Ánh đèn lờ mờ khiến cho gian đại điện rộng lớn trở nên thê lương lạnh lẽo. Bất kỳ người nào bước vào nơi này, tâm tình cũng sẽ trầm xuống. Tôn Mẫn cảm thấy như có vật gì đè nén trong tim, ngay cả

thở cũng không dám thở mạnh.
Đạo quán rộng lớn thế này nhưng ngoài Diệu Linh đạo nhân ra dường như chẳng có bóng người nào khác. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ Tôn Mẫn chưa từng thấy nơi nào thê lương hơn ở đây.
Thần sắc của Kiếm tiên sinh và Mộ Dung Vong Ngã có phần nghiêm trọng, hai lão quan sát đại điện một lúc rồi mở cửa xe để khiêng Y Phong và Lăng Lâm xuống. Diệu Linh đạo nhân vội bước lại và nói :
- Nhị vị sư bá! Tạm thời đưa hai người bệnh vào phòng tiểu điệt.
Lão buông một tiếng thở dài não nùng rồi nói tiếp :
- Trong đạo quán này ngoài tiểu điệt ra, kỳ dư tất cả đều như mạng nhện, sáng hiện chiều biến.
Dưới ánh đèn lờ mờ, dung diện của lão trông càng tiều tụy thảm não, hai hàng chân mày chau khít lại, ánh mắt ẩn tàng âu lo, điều này khiến Tôn Mẫn không tránh khỏi ái ngại. Nhân tài lớp lớp, cao như mây, rốt cuộc vì biến cố gì mà Chung Nam phái danh chấn võ lâm lại rơi vào thảm cảnh thế này?
Nguyên lai là một tháng qua, Chung Nam phái xảy ra biến cố cực kỳ trọng đại, đệ tử môn hạ liên tiếp ngã bệnh. Người bị bệnh chẳng những hôn mê bất tỉnh mà hô hấp cũng yếu ớt, bệnh tình ngày một nặng thêm. Thoạt tiên còn cho rằng đó là bệnh phong hàn thông thường, nhưng người mắc bệnh ngày càng nhiều, và tất cả đều đột nhiên sinh bệnh. Diệu Linh đạo nhân cũng biết y đạo, nhưng sau khi xem qua, vẫn không tìm ra nguyên nhân gây ra, do đó lão mới kinh hãi vô cùng. Bởi lẽ y thuật của lão là được truyền từ Tam Tâm Thần Quân, so với lang y trong thế tục, chẳng biết tinh thông gấp bao nhiêu lần. Vậy mà lão cũng không tìm ra nguyên nhân gây bệnh, thử hỏi làm sao lão không kinh khiếp!
Thậm chí, ngay cả mấy vị sư đệ của Diệu Linh cũng vô cớ ngã bệnh. Trên Chung Nam sơn lập tức bị bao trùm bởi một bầu không khí ảm đạm, chỉ có Chưởng môn Chung Nam phái - Huyền Môn Nhất Hạc Diệu Linh đạo nhân là người chưa ngã bệnh.
Tình hình nghiêm trọng này khiến cho một nhân vật luôn tinh minh như Diệu Linh đạo nhân cũng thúc thủ vô kế, lão ta hoàn toàn không biết nguyên nhân, và càng không biết đối sách. Dù muốn cầu cứu cũng không thể nào cầu cứu. Thấy đệ tử môn hạ người nào cũng như trứng để đầu giàn, tâm tình Diệu Linh đạo nhân vừa đau vừa thương vừa hốt hoảng. Lão ta không thể ngồi yên chờ chết, nhưng cũng chẳng có cách nào khác. Kỳ quái là bản thân lão lại không ngã bệnh, tựa như tạo hóa đặc biệt muốn giữ lại một mình lão vậy.
Một hôm, vào lúc sáng sớm, lão phát hiện trên bàn thờ sư tổ có một

trang giấy đen, lão lấy xuống xem thì thấy trên đó có những hàng chữ màu trắng hiện lên rất rõ. Chẳng biết dùng vật gì để viết, nhưng sau khi xem qua, Diệu Linh đạo nhân vô cùng kinh khiếp.
Nguyên trên trang giấy đó viết thế này :
“Gửu cho Huyền Diệu quán chủ - Diệu Linh chân nhân, mấy trăm năm qua, võ lâm Trung Nguyên trầm luân không thôi, hào sĩ bát phương vô chủ, vì thế mà dẫn đến trăm nhà võ lâm nổi lên, thù hận giết chóc ngày càng nhiều.
Bổn Giáo chủ có thể theo thiên ý, dưới noi theo thế thái, không thể không nhân buổi loạn lạc này mà khuyếch đại thanh thế, mở rộng cơ nghiệp, có lẽ quán chủ cũng có tâm ý này. Nay thấy quán chủ thiên tư bất phàm, nếu suốt đời chịu giam mình ở Chung Nam sơn thì quả thực là quá bất trí. Vì thế bổn Giáo chủ mới phá cách thu quan chủ làm đồ đệ, mong rằng quán chủ thông đạt ý này. Thanh danh Chung Nam phái từ nay sẽ theo về bổn giáo, khi đó mấy trăm đệ tử trên Chung Nam sơn sẽ không cần thuốc mà tự nhiên lành bệnh, bởi lẽ bổn Giáo chủ tuyệt đối không thể khiến cho môn hạ phải chịu đau khổ bệnh hoạn”.
Bên dưới ký tên : Thiên Độc giáo chủ.
Đoạn thư trên tuy không mấy thông thuận, nhưng ý tứ rất rõ ràng, khiến Diệu Linh đạo nhân đọc xong thì mặt xám xịt như trọ Bấy giờ lão mới biết đệ tử môn hạ của mình đều bị trúng độc Nhưng cách hạ độc của Thiên Độc giáo chủ này và độc dược đều rất kỳ bí, không thể nào hiểu nổi. Song hiển nhiên có một điều, nếu Diệu Linh đạo nhân không đồng ý “kiến nghị” cực kỳ hoang đường này, thì đệ tử môn hạ tất sẽ không thuốc chữa.
Diệu Linh đạo nhân chưa từng nghe ba chữ Thiên Độc giáo bao giờ, và càng không biết Thiên Độc giáo chủ là ai? Tại sao lại có thể khiến mấy trăm đạo nhân ở Chung Nam sơn trúng độc một cách vô hình và thần thông như vậy? Điều khiến Diệu Linh đạo nhân kinh hãi và phẫn nộ nhất là Thiên Độc giáo chủ này chẳng những muốn lão hai tay dâng tặng cơ nghiệp của tiền nhân sáng lập mấy trăm năm qua, mà còn muốn lão soái lĩnh Chung Nam phái uy cha6Ỵn võ lâm thiên hạ, quy hàng dưới trướng Thiên Độc giáo, xưa này chưa từng nghe danh.
Nếu người khác nghe chuyện này, có thể sẽ cho rằng đó là chuyện cực kỳ hoang đường và buồn cười, nhưng Diệu Linh đạo nhân tuyệt đối không có cảm nhận như thế, vì lão hiểu rõ tính chất nghiêm trọng của trang giấy này. Nhưng với thân phận là Chưởng môn của Chung Nam phái, làm sao lão có thể đồng ý trước sự uy hiếp này chứ?

Tâm tình lão rối như tơ vò, nhưng ba ngày sau khi Diệu Linh đạo nhân tiếp được tờ dụ thị kia thì có cứu tinh đến Chung Nam sơn. Và Diệu Linh đạo nhân bi thống kể lại toàn bộ sự việc trong một gian phòng giữa rừng trúc ở sau Huyền Diệu đạo quán.
Tam Tâm Thần Quân nghe xong thì lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói :
- Trên thể theo thiên lý, dưới noi theo thế thái. Hừ! Lão phu chưa từng nghe có kẻ nào ngông cuồng như vậy. Và xưa nay cũng không biết trong thiên hạ còn có độc dược nào mà lão phu không giải được. Diệu Linh! Mau dẫn ta đi xem xem.
Kiếm tiên sinh tiếp lời :
- Không xem cũng được. Theo ta phán đoán, độc dược có thể khiến mấy trăm người trúng độc một cách vô hình, và người trúng độc dần dần chết đi trong hôn mê bất tỉnh, khắp thiên hạ, ngoài Ngũ Độc Thần Quân ra thì dường như chẳng còn ai khác. Vả lại ngoài Thực Cốt Thánh Thủy được luyện từ dịch của con nhện, máu của con nhím, chất nhờn của rắn nước, nước bọt con cuốn chiếu và chướng độc thảo ở rừng Miêu Cương, cùng với mấy loại độc vật khác ra, e rằng chẳng có thứ độc nào có uy lực như vậy.
Lão khẽ thở dài rồi nói tiếp :
- Sau khi chế thành độc vật này, ngày ấy gặp lúc võ lâm đồng đạo trong thiên hạ mởi đại hội ở Quân Sơn, Ngũ Độc Thần Quân dùng độc vật này tiêu diệt mấy trăm cao thủ võ lâm. Thực Cốt Thánh Thủy quả thực vô cùng lợi hại, toàn bộ cao thủ võ lâm trong đại hội đều bị trúng độc, Ngũ Độc Chân Quân đang dương dương đắc ý, nào ngờ lúc đó có một vị kỳ nhân công lực siêu phàm, tuy bị trúng độc nhưng công lực chưa mất, vị kỳ nhân này bức Ngũ Độc Chân Quân đưa ra thuốc giải, nhờ vậy võ lâm mới tránh được một trường đại kiếp nạn.
Mọi người trong phòng đều chăm chú nhìn Kiếm tiên sinh, ngay cả Tam Tâm Thần Quân cũng im lạang chờ nghe phần sau.
Kiếm tiên sinh nói tiếp :
- Ngũ Độc Chân Quân cũng bị trúng một chưởng của vị dị nhân đó mà chết, có điều nghe nói lão độc vật đó chỉ mới dùng mấy giọt Thực Cốt Thánh Thủy, kỳ dư chẳng biết lưu lạc về đâu.
Tôn Mẫn không nhịn được nên buột miệng hỏi :
- Chỉ có mấy giọt nước độc mà có thể khiến hàng trăm cao thủ võ lâm trúng độc sao?
Kiếm tiên sinh chậm rãi nói :
- Về sau ta mới biết rằng, Ngũ Độc Chân Quân nhỏ dịch độc đó vào nước uống, tuy chỉ có mấy giọt nhưng đã khiến dòng suối biến thành độc dược cực kỳ lợi hại. Bây giờ vừa nghe Diệu Linh nói qua tình

hình, ta biết ngay là Thực Cốt Thánh Thủy đã tái xuất giang hồ. Có lẽ đối phương cũng nhỏ độc dược vào nguồn nước uống của Chung Nam sơn, nhưng do người trúng độc có công lực mạnh yếu khác nhau, nên thời điểm phát tác cũng khác nhau.
Diệu Linh đạo nhân hoài nghi hỏi :
- Vậy tiểu điệt cũng uống nước đó mà sao chẳng có hiện tượng gì là trúng độc?
Kiếm tiên sinh chau mày nói :
- Điều này có khả năng là người hạ độc muốn giữ lại ngươi nên thừa lúc ngươi không cảnh giác, đã ngầm bỏ thuốc giải vào cơm hoặc nước uống của ngươi...
Tam Tâm Thần Quân tiếp lời :
- Làm sao ngươi có thể xác định như vậy, làm sao biết chắc đó là Thực Cốt Thánh Thủy? Năm xưa tuy lão phu ta không đến dự đại hội Quân Sơn, nhưng cũng từng nghe nói, có điều chưa được nghe tường tận như vậy mà thôi. Lẽ nào khắp thiên hạ chẳng có loại độc dược thứ hai nào lợi hại như vậy?
Kiếm tiên sinh nói :
- Những năm gần đây ta hành tẩu khắp chân trời góc bể, từng nghe một vị bằng hữu cũ ở Trấn Tây nói là Thực Cốt Thánh Thủy đã tái xuất giang hồ, nhưng không ngờ người trúng độc lại là đệ tử của Chung Nam phái.
Tuy Tôn Mẫn chưa từng nghe nói về ma đầu Ngũ Độc Chân Quân, nhưng nghe Kiếm tiên sinh nói với thái độ nghiêm túc như vậy thì biết chất độc này không tầm thường, đôi mày liễu bất giác chau lại. Diệu Linh đạo nhân càng kinh hãi thất sắc, dung...
(thiếu một đoạn)
Tôn Mẫn thầm kỳ quái :
- “Chân nguyên của hắn hoàn toàn hồi phục, sao Tam Tâm Thần Quân lại để cho hắn nói?”
Tuy nghĩ thế nhưng bà cũng không phản đối, vì bà nghĩ Tam Tâm Thần Quân làm vậy tất phải có thâm ý. Lúc này Diệu Linh đạo nhân và Kiếm tiên sinh cũng bước lại cạnh giường.
Nguyên Y Phong tuy ngủ nhưng chàng chưa ngủ say, do vậy những lời đối thoại vừa rồi của mọi người trong phòng đều lọt vào tai chàng, trong lòng bất giác trỗi dậy một hy vọng mãnh liệt, khiến chàng có đủ khí lực để nói ra thành lời. Có điều, tuy chàng nghe rất rõ sự việc, song chàng không biết người kể chuyện lại chính là Vạn Kiếm Chi Tôn nổi danh võ lâm mấy chục năm trước.
Lúc này chàng sửa lại thế ngồi rồi chậm rãi nói :

- Vừa rồi nghe câu chuyện về vị tiền bối dị nhân đó, tại hạ cảm thấy đích thị rất bi thảm. Nhưng tại hạ không cho rằng thế gian này không có ai đau khổ như vậy.
Lời nói vừa xuất thì mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên, đặc biệt là Kiếm tiên sinh, song mục của lão chợt xuất quang.
Y Phong nói tiếp :
- Mỗi người có mỗi nỗi đau khổ khác nhau, nên tự nhiên cũng có phần nhiều ít khác nhau. Nhưng nếu hai nỗi khổ có tính chất khác nhau thì không thể so sánh khổ nhiều hay khổ ít. Huống hồ nếu bản thân không chịu đựng, thì ai cũng không thể hiểu được mùi vị của bất kỳ nỗi đau khổ nào.
Vị tiền bối dị nhân tuy phải chịu đau khổ tuyệt luân, nhưng nếu nói thế gian này không có người nào phải chịu nỗi đau như vậy thì chưa chắc. Còn việc vị tiền bối này đi khắp thiên hạ mà chưa phát hiện được người nào đau khổ như vậy là vì bản thân vị tiền bối này chưa thể hội được nỗi đau khổ của người khác. Như thế thì làm sao so sánh với nỗi đau khổ mà bản thân mình đã thể hội được?
Lời của chàng tuy yếu ớt nhưng ý tứ rõ ràng mạch lạc. Tam Tâm Thần Quân bất giác khẽ gật đầu. Tôn Mẫn nắm lấy tay ái nữ của mình, và lắng nghe đến độ xuất thần.
Kiếm tiên sinh đã động thần sắc, vì từ trước đến nay chưa có người nào nói những lời như vậy trước mặt lão. Và cũng có rất ít người có thể phân tích hai chữ “đau khổ” một cách tinh tường như vậy.
Y Phong lại nói :
- Tỉ như một người bình thường ngộ cảnh thê ly tử tán, rồi lại bị các thế lực độc ác uy hiếp, thậm chí còn có người khác lăng nhục trước mặt thê tử của hắn, các vị nói xem nỗi đau khổ này như thế nào?
Chỗ khác của hắn với vị tiền bối dị nhân kia là vì hắn không biết võ công, nên đương nhiên không thể hành động như vị tiền bối dị nhân kia.
Song, bất luận thế nào thì mức độ đau khổ trong lòng hắn cũng tuyệt đối không thể thua kém.
Kiếm tiên sinh ngưng thần lắng nghe, dường như đang cố gắn hiểu ý tứ trong lời nói của Y Phong. Trong ánh mắt của lão chợt xuất hiện một thứ sắc thái mà người khác không sao hiểu được, tựa như đồng tình nhưng cũng tựa như phản đối.
Y Phong nói tiếp :
- Chẳng hạn lấy bản thân tại hạ ra nói, thê tử của tại hạ bị Thiên Tranh giáo chủ dụ dỗ và uy hiếp, khiến nàng ta phản bội tại hạ để theo người khác. Gia đình tại hạ vốn rất êm ấm hạnh phúc, nhưng

cũng bị Thiên Tranh giáo hủy hoại. Tuy tại hạ Ôm lòng đau đớn và thống hận, nhưng làm sao có thể tranh đấu với Thiên Tranh giáo có thế lực tuyệt đại trên giang hồ?
Tam Tâm Thần Quân chau mày. Y Phong tiếp lời :
- Chẳng những như vậy, Thiên Tranh giáo chủ còn không cam tâm khi chưa thấy tại hạ chết. Bất đắc dĩ tại hạ phảidùng kế giả chết để trốn tránh sự truy sát ráo riết của Thiên Tranh giáo. Tất cả mọi thứ đều phải từ bỏ, ngay cả hy vọng báo thù cũng chẳng có. Các vị nghĩ xem, nỗi đau khổ này như thế nào?
Nói đến đây thì trong giọng yếu ớt của chàng đã hàm chứa đầy bi thương và oán hận.
Tôn Mẫn không ngờ thanh niên này cũng phải chịu đựng đau khổ nhiều như thế.
Diệu Linh đạo nhân bước tới gần và hỏi :
- Các hạ có phải là nhân vật được võ lâm kêu bằng Thiết Kích Ôn Hầu Lã đại hiệp không?
Y Phong khẽ thở dài một hơi, đoạn nói :
- Không sai, tại hạ chính là Lã Nam Nhân trước đây, nhưng hiện tại Lã Nam Nhân đã chết, trừ phi... trừ phi hắn rửa được mối nhục đoạt thê tử và trả được mối thù truy mệnh.
Tam Tâm Thần Quân nộ khí nói :
- Thiên Tranh giáo là cái quái gì vậy? Sao lại hiếp người như thế?
Tôn Mẫn buột miệng nói :
- Thiên Tranh giáo, Thiên Địa giáo, lẽ nào giữa hai tổ chức này có thể liên quan với nhau?
Kiếm tiên sinh thủy chung trầm tư suy nghĩ, bây giờ đột nhiên đứng dậy và bước đi quanh đan phòng, đôi mày rậm chau tít lại, tựa như đang cân nhắc một quyết định cực kỳ quan trọng. Bên ngoài trời đã tuôn mưa, tựa như trời xanh cũng không cầm được lệ khi nghe xong câu chuyện bi thương.
Diệu Linh đạo nhân nhìn qua cửa sổ và khẽ nói :
- Đêm nay chẳng biết sẽ có thêm mấy người chết nữa?
Bỗng nhiên Kiếm tiên sinh quay người lại, bước đến cạnh giường, song mục chăm chú nhìn Y Phong và nói :
- Bây giờ ta sẽ dùng khí tiên thiên giúp ngươi đả thông hai mạch Nhâm, Đốc, nhưng khí tiên thiên của ta dễ phát khó thu, nhỡ không may thì rất có khả năng ngươi sè bị ta đả thương nội tạng, và tất sẽ chết. Còn một khi hai mạch Nhâm, Đốc được đả thông, chẳng những thương thế của ngươi lập tức bình phục, mà công lực còn tăng lên mấy bậc, khi đó cũng có hy vọng phục thù. Ngươi có đủ dũng khí lấy

sinh mạng của mình ra thử không?
Y Phong cười thảm rồi nói :
- Tại hạ đã là người chết rồi, căn bản không coi trọng sinh mạng. Đừng nói là chuyện mà lão tiền bối rất có hy vọng thành công, dẫu phải mò kim đáy bể, nhưng chỉ cần có hy vọng phục thù là tại hạ nhất quyết phải thử. Tiền bối không cần hỏi nữa, xin cứ động thủ đi cho Nếu việc này thành công, ngày sau tại hạ sẽ báo đáp ân sâu, quyết không một chút oán hận.
Kiếm tiên sinh nói :
- Xem ra thế gian cũng còn không ít người xem thường cái chết.
Lão nhìn qua Diệu Linh đạo nhân rồi đổi giọng nói tiếp :
- Thuốc giải cất giấu trong núi Vô Lượng, dù người này có thể đả thông hai mạch Nhâm Đốc và ngày mai lên đường ngay, nhưng cũng chẳng phải năm ba ngày là có thể trở về. Vả lại ta cũng chẳng biết nơi cất giấu bảo vật của tiên phụ còn có nguy hiểm gì không. Và người này có đủ sức để đạt được tâm nguyện hay không, điều đó cũng chưa thể biết trước.
Lời này gián tiếp nói rằng, Kiếm tiên sinh đã đồng ý cho Y Phong biết chỗ cất giấu bảo vật. Tôn Mẫn chợt cảm tấy mừng thay cho ân nhân cứu mạng của mình. Còn bản thân Y Phong càng không tin kỳ duyên tuyệt thế này lại đến với mình một cách dễ dàng như vậy. Trong mắt chàng rưng rưng ngấn lệ, nhưng đó không phải là lệ bi khổ.
Bỗng nhiên Diệu Linh đạo nhân sụp quỳ xuống trước mặt Kiếm tiên sinh và nói :
- Tiểu điệt vô năng mới để Chung Nam phái bị ngộ phải thảm biến này. Bây giờ Kiếm sư bá quyết định như vậy khiến tiểu điệt vô cùng cảm kích, còn như có thể thành công hay không, âu cũng đành nghe theo thiên mệnh vậy.
Tam Tâm Thần Quân tiếp lời :
- Tuy lão phu không thể giải chất độc Thực Cốt Thánh Thủy này, nhưng tự tin là Hộ Tâm Thần Phương của lão phu sẽ giữ được mạng sống của bọn chúng thêm vài ngày.
Chỉ mong trời xanh từ bi, giúp mọi chuyện đều được thuận lợi là tốt rồi.
Lúc này vị kỳ nhân chỉ quen hành sự theo ý mình cũng đã tin vào thiên mệnh.
Chợt thấy thân hình Kiếm tiên sinh lướt đi như chớp, thoáng cái lào đã ngồi ngay ngắn trên giường, giọng thâm trầm :
- Bây giờ ta đả thông hai mạch Nhâm, Đốc cho ngươi, nhưng việc này quá nguy hiểm, tốt nhất là những người còn lại hãy ra ngoài để

ta khỏi phân tâm mà dẫn đến đại họa.
Tôn Mẫn lặng lẽ bước tới ôm lấy ái nữ Lăng Lâm, lúc này bỗng nhiên Lăng Lâm cũng mở mắt ra và khẽ kêu lên hai tiếng: mẫu thân! Thì ra nàng cũng đã tỉnh lại. Bất giác Tôn Mẫn mừng khôn tả.
Diệu Linh đạo nhân khẽ phất tay rồi đi trước dẫn mọi người sang một gian tĩnh thất bên cạnh đan phòng, Tam Tâm Thần Quân cẩn thận đóng cửa đan phòng lại, đoạn lão cũng đi theo mọi người. Gian tĩnh thất được thắp lên một ngọn nến. Tôn Mẫn đặt Lăng Lâm nằm xuống giường, lòng bà không khỏi có chút khẩn trương :
- "Vạn nhất tiên thiên chân khí của Kiếm tiên sinh hơi quá mạnh, Lã Nam Nhân kia sẽ... "
Bà nhắm hai mắt lại, không dám nghĩ tiếp.
Nhưng bà cũng biết rằng, thứ kỳ duyên này có thể nói là không dễ gặp. Bởi lẽ trong võ lâm chẳng những có rất ít người luyện được khí tiên thiên, mà hầu như chẳng có ai chịu hao tổn công lực để đả thông hai mạch Nhâm, Đốc cho người khác.
Tam Tâm Thần Quân nói :
- Phúc phận của tiểu tử họ Lã kia quả thật không mỏng. Ngay cả lão phu ta mà mãi đến sau năm mươi tuổi mới đả thông được hai mạch Nhâm Đốc này, nếu hắn may mắn không chết thì có thể nói là vì họa mà được phúc.
Thời gian từ từ trôi đi, chẳng bao lâu sau thì trời đã sáng, mưa cũng đã ngừng.
Nhưng trong đan phòng vẫn tĩnh lặng không một tiếng động, cửa vẫn đóng chặt như bưng. Người sốt ruột nhất là Diệu Linh đạo nhân, vì sự sống chết của Nam Nhân - Y Phong cũng có quan hệ đến sinh mạng của mấy trăm đệ tử phái Chung Nam.
Tôn Mẫn và Tam Tâm Thần Quân cũng thầm lo lắng. Nhưng một canh giờ nữa trôi qua, trời đã sáng tỏ, ngọn nến đã tàn, song Kiếm tiên sinh và Y Phong cũng vẫn chẳng có chút động tĩnh gì.
Đột nhiên cửa đan phòng chợt mở, Kiếm tiên sinh chậm rãi bước ra, trên mặt lộ vẻ tươi cười...

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 8
Cát bụi dặm trường

Xuống Chung Nam sơn, đến Ngưu Khẩu, vượt Ngưu Hà, vào thành cổ, qua Hán Trung, rồi vượt Hàn Cốc quan đầy nguy hiểm, men theo đường Mễ Thương để đến Tứ Xuyên. Y Phong bôn ba ngày đêm, mặc cho cát bụi dặm trường, chàng chỉ mong đến núi Vô Lượng càng sớm càng tốt.

Trong một ngày, chàng liên tiếp được sự điều trị của hai đại cao thủ đương thời, đặc biệt là Kiếm tiên sinh dùng khí tiên thiên đả thông hai mạch Nhâm Đốc. Những điểm tinh túy của võ học quả nhiên có công dụng thần kỳ, một Y Phong thọ trọng thương mà ngày thứ hai đã có thể lên đường rồi. Chẳng những thế mà công lực của chàng còn tăng lên mấy phần. Chàng đi suốt mấy ngày đêm, ngoài ban ngày phải ngồi xa mã để tránh sự phát hiện của Thiên Tranh giáo ra, ban đêm là chàng thi triển khinh công để đi cho nhanh. Thế nhưng chẳng có một chút cảm giác mệt mỏi, từ đó có thể biết công lực của chàng tăng tiến đến trình độ nào rồi.

Bốn mặt của tỉnh Tứ Xuyên đều có núi bao bọc, nhưng sau khi vào được Ba Thục thì địa thế có phần bằng phẳng hơn. Y Phong luôn nhớ nhiệm vụ quan trọng của mình nên chàng chỉ tẩy trần qua loa rồi thuê một cỗ xe mã đi tiếp, trong lúc ngồi xe chàng tranh thủ dưỡng thần, chờ đêm xuống sẽ thi triển khinh công.

Điều kỳ diệu nhất là trong suốt hai ba ngày qua, chỉ cần chàng tĩnh tọa điều tức một chút, vận hành chân khí vài vòng là tinh thần lập tức hưng phấn. Nhờ vậy, chỉ mới bốn ngày đêm chàng đã vượt qua Tứ Xuyên, đến Từ Châu giáp với Xuyên Trấn. Vì để tránh tai mắt của Thiên Tranh giáo, chàng ăn vận y phục không gây sự chú ý của người khác. Đồng thời lúc này là mùa đông nên chàng có thể đội mũ lông thú trùm kín xuống mặt, thậm chí quanh miệng còn để râu tua tủa.

Sau khi đến Từ Châu, chàng vào một tiểu điếm ở ngoại thành, tất nhiên là cũng vì tránh tai mắt của Thiên Tranh giáo. Nào ngờ vừa vào đến cửa điếm thì chàng phát giác sự tình có vẻ kỳ lạ, lòng bất giác thầm kêu khổ.

Thì ra tửu điếm này tuy ở ngoại thành, nhưng quy mô không nhỏ, tổng cộng có đến mười mấy bộ bàn ghế. Lúc này có rất nhiều đại hán mặc hắc y ngồi kín các bàn, tên nào tên nấy đều trừng mắt hổ. Y Phong thầm kêu “hỏng bét!” rồi thầm nghĩ :

- “Xem ra bọn người này đều là giáo đồ của Thiên Tranh giáo cả rồi!”

Bất giác chàng thầm trách mình lựa tới lựa lui sao lại lựa trúng vào chỗ này?

Nhưng tình thế đã không thể lui bước, chàng đành bước đại vào, hy vọng trong tửu điếm sẽ chẳng có ai nhận ra diện mục của mình, và hy vọng điếm tiểu nhị sẽ nói hết bàn. Nào ngờ điếm tiểu nhị lại thành thật nói :
- Vận khí của khách quan thật tốt vô cùng, chỉ còn đúng một bàn thôi!
Nói đoạn, hắn đưa Y Phong vào bàn rồi chạy tới chạy lui thu xếp đồ đạc.
Y Phong lặng lẽ ngồi vào bàn, chàng không hề nhìn ngang ngó dọc, nào ngờ vừa mới an tọa thì phía sau có người vỗ vào vai, chàng kinh ngạc quay lại nhìn, thì ra đó là một hắc y hán tử, hắn cất giọng thô lỗ hỏi :
- Bằng hữu, ngươi từ đâu đến vậy!
Y Phong càng kinh ngạc, chàng thầm nghĩ :
- “Lẽ nào nơi này có người nhận ra tả Nếu không tại sao hôm nay giáo đồ Thiên Tranh giáo chạy đến hỏi tả”
Nghĩ đoạn, chàng trả lời :
- Từ phương bắc đến.
Hắc y hán tử “ừ” một tiếng đoạn hắn vừa quan sát Y Phong từ đầu đến chân vừa khẽ gật đầu. Y Phong lại thầm kinh hãi, không phải chàng sợ bọn hán tử thô lỗ này mà chỉ ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sẽ cản trở hành trình.
Nào ngờ hắc y hán tử kia mỉm cười rồi nói :
- Bằng hữu, ngươi gặp may mắn đấy!
Y Phong còn đang ngơ ngác thì hắc y hán tử đã nói tiếp :
- Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là huynh đệ của ta, có thịt cùng ăn, có rượu cùng uống. Ta thấy ngươi có buôn bán cũng chẳng ra gì, đi chung với huynh đệ bọn ta, bảo đảm sẽ có lợi cho ngươi.
Y Phong nói :
- Thịnh tình của lão ca, tiểu đệ xin tâm lãnh, nhưng...
Chàng chưa nói hết lời thì hắc y hán tử đã nổi cơn thịnh nộ :
- Tiểu tử ngươi nên biết điều một chút, lão tử ta cứ chọn ngươi đấy, ngươi muốn làm gì nào? Lão tử ta...
Một tiếng hắn xưng lão tử, hai tiếng xưng lão tử, Y Phong không biết đây là khẩu ngữ của người Ba Thục, do vậy sự hàm dưỡng của chàng có tốt cỡ nào cũng không khỏi phát đại nộ :
- Câm miệng! Mau cút xéo đi cho ta nhờ!
Hắc y hán tử không ngờ đối phương lại buông những lời như vậy, hắn sững sờ một lát rồi cũng phát đại nộ, tả thủ chọc vào hai mắt Y Phong, hữu quyền từ dưới móc lên theo thế Xung Thiên Pháo đánh vào gáy Y Phong. Với võ công của Y Phong thì làm sao bọn hạ lưu

tam đẳng này có thể đánh trúng chàng chứ? Nhưng một ý niệm thoáng hiện trong đầu, chàng không xuất thủ đánh trả mà chỉ nghiêng đầu tránh né thế công của đối phương.
Hắc y hán tử ngớ người, bỗng nhiên hắn thu thế công lại, có lẽ hắn biết mình gặp phải cao thủ rồi.
Y Phong chỉ mỉm cười, nhiệt huyết trong lòng chợt dâng lên. Chàng thầm nghĩ :
- “Dù có xảy ra chuyện gì, một khi xong việc ta bỏ đi, bằng vào cước trình của ta thì làm sao bọn chúng đuổi kịp?”
Nghĩ đoạn chàng bước đến gặp tiểu nhị đang chuẩn bị dọn bàn. Điếm tiểu nhị cười cười, nói :
- Khách quan thật là độ lượng, không hơn thua với bọn người đó làm gì, như thế mới gọi là đại trượng phu.
Y Phong chỉ mỉm cười rồi hối thúc tiểu nhị nhanh chóng dọn đồ ăn. Chừng nửa canh giờ sau, chàng đã ăn uống xong và rời tửu quán. Bọn hắc y hán tử chỉ trừng mắt nhìn theo mà không hề có hành động gì.
Y Phong băng qua bên kia đường, tìm một khách điếm vắng vẻ để trọ. Nhưng sau khi vào phòng nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì bỗng nhiên có tiếng gõ cửa. Y Phong mỉm cười thầm nghĩ :
- “Có lẽ tên khốn kiếp đó dẫn xác tới rồi”.
Nghĩ đoạn chàng bước ra mở cửa, chẳng ngờ trước mắt chàng không phải là tên hán tử thô lỗ mà là một thiếu nữ tuyệt mỹ. Thiếu nữ này mặc thanh y, song mục long lanh như mặt nước hồ thu, tóc dài buông ngang lưng. Mục quang của nàng vốn hàm chứa vẻ phẫn nộ, nhưng sau khi nhìn thấy Y Phong thì thần sắc biến thành vẻ như cười nhưng không phải cười.
Niên kỷ của thiếu nữ này không lớn, song phong thái lại rất thành thục. Ý cười trong mắt nàng, khiến bất kỳ người nào trông thấy cũng có cảm giác lâng lâng. Đặc biệ t là đôi môi đầy vẻ phong tình, nàng cất giọng như oanh vàng xuất cốc nói :
- Ta nghe bọn nô tỳ bất tài nói rằng có một cao nhân dùng nội kình uy hiếp bọn chúng. Ta nói, tiểu trấn nhỏ bé này làm gì có cao nhân! Do đó mới vội vàng chạy tới xem thử. Nào ngờ...
Nàng dùng tràng cười mê hồn để kết thúc câu nói chưa trọn của mình, giọng nói thánh thoát, ngữ điệu nhẹ nhàng, càng khiến người nghe thêm động lòng.
Y Phong lấy làm kỳ quái, lòng thầm nghĩ :
- “Thiếu nữ này là ai? Lẽ nào cũng là cao thủ của Thiên Tranh giáo? Nhưng bất luận thế nào chàng cũng bình tĩnh ứng phó.”

Thanh y thiếu nữ lại mỉm cười nói :
- Ta nói ngươi đấy! Xin cho biết cao danh quý tánh! Bằng vào võ công của ngươi, thì nhất định phải là một đại anh hùng thành danh trong võ lâm.
Nói đoạn, chẳng cần Y Phong mời mọc, nàng đã tự động bước vào phòng.
Y Phong chau mày tỏ ý không vui, lòng thầm nghĩ :
- "Thiếu nữ này thật là tùy tiện, nhưng trước khi lần ra lai lịch của đối phương, mình cũng không nên có biểu thị gì."
Nghĩ đoạn, chàng trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Tại hạ chỉ biết vài miếng võ hộ thân, đâu đáng đẻ gọi là cao nhân càng không đáng gọi là nhân vật thành danh trong võ lâm. Vừa rồi nhất thời lỡ tay, nếu có chỗ nào đắc tội, mong cô nương bỏ qua cho.
Ánh mắt của thanh y thiếu nữ nhìn như dán vào mặt Y Phong, nụ cười rạng rỡ như trăm hoa đua nở, nàng nói :
- Ngươi không muốn nói cũng chẳng sao. Còn tên nô tài xuẩn ngốc ấy là hắn có mắt mà không thấy thái sơn, giữ được mạng sống là may cho hắn rồi. Chỉ có điều...
Nàng khẽ cười một tiếng rồi nói tiếp :
- Ngươi có muốn làm bạn với ta không?
Y Phong lại chau mày, chàng phát giác thanh y thiếu nữ này hết sức tùy tiện.
Nhưng năm xưa khi còn hành tẩu giang hồ, chàng cũng từng gặp loại chuyện như thế này, do đó cũng không quá kinh ngạc.
Chàng cười nhạt một tiếng rồi nói :
- Được cô nương quan tâm, tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Nhưng hiện tại tại hạ còn có chuyện quan trọng bên người, nghỉ ngơi một lát rồi sẽ đi ngay, ngày sau nếu có cơ duyên, chúng ta sẽ...
Thanh y thiếu nữ mỉm cười, nụ cười ngọt như mật. Nàng cắt lời nói :
- Phải chăng là ngươi không muốn kết giao bằng hữu với ta?
Giọng nói thanh thoát uyển chuyển, khiến người nghe có cảm giác không thể cự tuyệt bất kỳ yêu cầu nào của nàng.
Y Phong lại trầm ngâm suy nghĩ, nhất thời chẳng biết nên trả lời thế nào cho phải.
Nhưng không phải chàng bị thiếu nữ này mê hoặc, chẳng qua là chàng không nở làm khó nàng mà thôi. Bởi lẽ dù sao thì người ta cũng có ý tốt đối với chàng, mà con người thường không thể cự tuyệt hảo ý của người khác. Còn như hảo ý này là chính hay bất chính thì đó lại là một chuyện khác. Huống hồ Thanh y thiếu nữ này trông có vẻ lương thiện, mi mục chẳng có gì là bất chính, tuy hơi có chút từ

tiện nhưng cũng chưa đến nỗi nào.
Bỗng nhiên thiếu nữ quay ngoắc mình liễu và bước ra ngoài, vừa đi nàng vừa nói :
- Ngươi đã có chuyện gấp thì ta cũng chẳng dám quấy rầy nhiều, nhưng lần sau gặp lại, ngươi chớ lạnh lùng với ta đấy nhé.
Y Phong ngẩn người nhìn theo bóng nàng, nhưng vừa qua khỏi cửa thì đột nhiên nàng quay lại, lấy trong tay áo ra một vật, đặt xuống bàn và nói :
- Đây là... là danh tự của ta.
Nói đoạn, nàng xoay người rồi lướt đi như gió.
Y Phong thẫn thờ hồi lâu rồi mới nhìn qua bàn, chàng thấy vật mà thanh y thiếu nữ để lại là một trang thiếp nhỏ màu hồng, bất giác chàng bước tới nhặt lên xem, trên thiếp viết thế này : Thiên Mi giáo hạ, Trí Túc Mạch Tuệ.
Ba chữ "Thiên Mi giáo" vừa đập vào mắt thì Y Phong bất giác rùng mình. Nhưng hương khí nhàn nhạt từ trang thiếp phát ra, khiến trí của chàng hơi mê man choáng váng. Chờ đến khi chàng phát giác thì đã không kịp nữa rồi. Thế là thân người chàng từ từ khuỵu xuống đất.
Lúc tỉnh lại, chàng cảm thấy tứ chi rã rời, tựa như chẳng có chút lực khí, tuy giống bị người ta điểm trúng huyệt đạo, nhưng lại hoàn toàn không giống mùi vị bị điểm huyệt.
Vả lại trong đầu chàng vẫn hơi còn chút mê man, bất giác chàng kinh hãi thầm nghĩ :
- "Là dược vật gì mà có hiệu lực mạnh như thế?"
Nên biết sau khi hai mạch Nhâm Đốc của chàng được đả thông thì công lực tăng tiến hơn trước gấp mười lần, do vậy dược vật thông thường tuyệt không thể hạ gục chàng nhanh chóng và dễ dàng như thế. Quái lạ nhất là trang thiếp hồng kia, trông chẳng có gì đặc biệt, vậy mà ai ngờ bên trong có tẩm được vật vô cùng lợi hại.
Chàng mở mắt ra nhìn xung quanh, những gì chàng thấy được đều có một màu hồng. Gian phòng tuy không lớn nhưng bài trí rất đường hoàng hoa lệ, trông tựa như khuê phòng của một thiên kim tiểu thư
Trong lòng chàng lập tức hiểu rõ đây là chuyện thế nào, thế là chàng vội thử dùng nội công để vận khí trục dược vật còn lại trong thân thể, nào ngờ trước mắt đột nhiên tối sầm...
Chờ đến khi chàng có thể nhìn thấy trở lại thì chàng phát giác trước mắt là một cảnh tượng kỳ lạ, trong phòng đã có thêm bốn thiếu nữ nữa. Trĩ Túc Mạch Tuệ là một trong số đó. Cả bốn thiếu nữ này đều mặc y phục bằng lụa mỏng và nhẹ, dung mạo phong thái đều tuyệt

mỹ, trong phong thái ẩn chứa vẻ tùy tiện dễ dãi, bốn nàng cất bước uyển chuyển đến cạnh giường Y Phong, đoạn ngồi xuống bên cạnh chàng.
Lúc này Y Phong vừa ngưng tập chân khí, nào ngờ vừa thấy bốn thiếu nữ kia mỉm cười thì chân khí lập tức tứ tán, tứ chi mềm nhũn, chẳng còn một chút khí lực nào. Bốn thiếu nữ vừa cười vừa xuất ngọc thủ sờ soạng trên người Y Phong, khiến chàng dần dần có vẻ mất tự chủ. Nhưng nhờ công lực của chàng thâm hậu nên lý trí vẫn chưa hoàn toàn mất hết, tâm niệm chợt động, chàng cố gắng tập trung tinh thần, ngầm vận chân khí dồn lên mặt.
Bốn thiếu nữ chỉ cảm thấy sắc diện chàng đỏ như lửa, song mục mơ hồ, tựa như mê như say Một nàng có thân hình hơi thấp, thể thái đẫy đà ánh mắt đầy dâm ý, lúc này mỉm cười nói :
- Xong rồi!
Nói đoạn, nàng quay sang Trĩ Túc Mạch Tuệ và một thiếu nữ khác rồi tiếp lời :
- Tam muội! Tứ muội! Các ngươi mau đi mời Giáo chủ đến. Xem ra tiểu tử này cũng chẳng có gì ghê gớm, hại bốn tỉ muội bọn ta phải đích thân ra tay.
Trĩ Túc Mạch Tuệ nhìn Y Phong và mỉm cười, nói :
- Thủ pháp đả thương người của hắn đích thực rất cao minh. Tiểu muội cho rằng hắn nhất định có thân công phu ghê gớm, nào ngờ...
Nàng cười khảy một tiếng rồi nói tiếp :
- Nào ngờ cũng chỉ là hạng vô dụng!
Nói đoạn, nàng lôi thiếu nữ cao nhất và có làn da trắng nhất, cũng lặng lẽ đi ra ngoài.
Lúc này trong đầu Y Phong thoáng hiện mấy ý niệm, chàng thầm nghĩ :
- “Xem ra Thiên Mi giáo quả nhiên là bọn tà môn ngoại đạo rồi. Nếu ta không cố gắng tự chủ thì e rằng hôm nay khó tránh khỏi tai kiếp”
Chàng vừa nhắm mắt vừa ngầm vận khí điều tức, chẳng mấy chốc cõi lòng chàng đã thanh tĩnh trở lại, đồng thời chân nguyên cũng bình phục, trông bên ngoài như say đắm, nhưng kỳ thực không phải vậy.
Qua một lúc, ngoài phòng có tiếng cười truyền vào, giọng thanh thoát của Trĩ Túc Mạch Tuệ cất lên.
- Giáo chủ đến!
Y Phong cũng biết Thiên Mi giáo chủ rốt cuộc là nhân vật nào, nên chàng lập tức mở mắt ra nhìn. Màn cửa khẽ động, Trĩ Túc Mạch Tuệ và một thiếu nữ khác, cùng dìu một người vào phòng. Trong ánh mắt Y Phong bất giác hiện xuất vẻ tức giận và buồn cười, đồng thời cũng

hàm chứa đôi chút thất vọng.
Trước đó chàng đoán rằng Thiên Mi giáo chủ nhất định phải là nước trác tuyệt, nào ngờ nhân vật mà Y Phong nhìn thấy lại xấu đến độ ma chê quỷ hờn. Vừa nhìn thấy Y Phong, bà ta liền nhoẻn miệng cười, miệng bà ta cực kỳ rộng, rồi nói :
- Chao ôi! Không ngờ chốn này cũng có nhân vật tuấn tú như vậy. Tuệ nhi, ngươi khá lắm!
Y Phong hận không thể nhanh chóng bịt kín hai tai lại, bởi lẽ giọng nói khàn khàn thô tục của bà ta khó nghe vô cùng. Tuy nhiên trong lòng chàng lại cảm thấy kỳ quái, một người xấu xí như vậy, sao có thể là Giáo chủ Thiên Mi giáo?
Sở dĩ chàng nghĩ thế là vì chàng không biết rằng Thiên Mi giáo chủ - Vạn Diệu tiên nương này do biết dung nhan mình xấu xí nên mới sai khiến bốn đệ tử có nhan sắc tuyệt mỹ đi mê hoặc tâm trí người ta trước, sau đó bà ta mới...
Y Phong vẫn dứt khoát bất động, chàng muốn xem thử đối phương giở trò gì. Thiên Mi giáo chủ khẽ phất tay một cái, bốn thiếu nữ lập tức lặng lẽ lui bước ra ngoài. Y Phong ngầm vận tập chân khí, chuẩn bị xuất thủ bất kỳ lúc nào.
Dường như Vạn Diệu tiên nương sợ phải chờ đợi lâu, bà ta vội bước đến cạnh giường rồi ngồi xuống một bên Y Phong, đoạn đưa bàn tay to như cánh quạt định sờ mó lên mặt Y Phong. Không chờ bàn tay bà ta sắp tiếp xúc với da mặt, Y Phong khẽ nghiêng đầu qua một bên, song thủ đột nhiên xuất ra như chớp, nhằm điểm vào hai đại huyệt Ngọc Cô và Tương Đài trước ngực đối phương.
Chiêu này của chàng xuất thủ như gió, huống hồ lại xuất kích trong lúc đối phương hoàn toàn không phòng bị, và vận dùng đến chín thành chân lực, nếu bị điểm trúng thì xú phụ này tất sẽ chết chắc.
Quả nhiên Vạn Diệu tiên nương vô cùng kinh hãi, bà không ngờ thanh niên anh tuấn này đã trúng Sa Nữ chỉ của bà ta rồi mà vẫn có thể xuất thủ đối địch. Nhưng bà ta cũng có chỗ khiến Y Phong không ngờ tới, trong chớp mắt đó cánh tay vốn đưa ra định sờ lên mặt chàng, đột nhiên vạch thành nửa vòng tròn, song chỉ như kiếm, điểm thẳng vào huyệt Văn Hương dưới mũi Y Phong. Chỉ phong cực mãnh, điều đó cho thấy công lực của bà ta cũng vô cùng thâm hậu.
Như vậy, dù Y Phong điểm trúng hai đại huyệt của bà ta thì bản thân chàng cũng khó thoát khỏi một chỉ của đối phương. Với chỉ lực của Vạn Diện tiên nương mà nói, chàng há có thể toàn mạng sao?
Huống hồ lúc này thân chàng đang ở trong sào huyệt của địch, chỉ cần huyệt đạo bị khống chế, chân lực không thể vận tập, trước bốn

thiếu nữ đều là cao thủ kia, rõ ràng tình thế sẽ lành ít dữ nhiều đối với chàng. Tuy công lực của chàng đã tăng tiến nhiều lần, nhưng khi lâm địch vẫn phải dùng chiêu thức cũ, nếu đối phó với cao thủ giang hồ thì thừa sức, song với phần công lực của xú phụ trước mắt, tuyệt đối không đơng giản chút nào.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 9
Thi triển diệu kế

Nói thì chậm, nhưng diễn biến tại đương thời cực kỳ nhanh. Hàng loạt ý niệm lướt qua đầu Y Phong trong chớp mắt, và chàng quyết định thu chiêu triệt thức. Giữa lúc thu hồi chân lực, thân hình chàng cũng mượn thế co lại chừng hai tấc, đồng thời miệng há lớn ra.
Như vậy nếu Thiên Mi giáo chủ không lập tức triệt chiêu tán thức thì thủ chỉ của bà ta sẽ điểm ngay vào miệng Y Phong, thậm chí có thể bị chàng cắn một miếng.
Vạn Diệu tiên nương cười nhạt một tiếng, thân hình đột nhiên trượt ngang hai thước, đồng thời nói :
- Công lực của tiểu tử ngươi cũng không tệ.
Nói đoạn, tả thủ khẽ phất ra một cái, theo đó dường như có một làn khói mỏng từ tay áo lụa của bà ta bay ra.
Y Phong vội vàng phong bế hô hấp. Lúc này chàng đã thừa biết sự lợi hại từ dược vật của đối phương, biết mình chỉ cần ngửi một chút là tứ chi vô lực, đành phải nghe theo sự sắp đặt của đối phương. Dù sao thì chàng cũng là nhân vật hành tẩu giang hồ nhiều năm, trong tình huống này vẫn có thể giữ cho tâm thần ổn định.
Chàng liếc nhìn tứ phía, thấy gian nhà thất tuyệt nhiên không có cửa sổ. Điều này khiến cách nghĩ ban đầu của chàng là định phóng qua cửa sổ mà thoát thân đã hoàn toàn không thể thực hiện được. Đồng thời chàng biết ngoài cửa chính tất có bốn thiếu nữ kia canh giữ nghiêm mật, nếu chàng đoạt cửa mà ra, bốn thiếu nữ kia làm sao có thể để cho chàng đi?
Hàng loạt ý nghĩ xoay chuyển trong đầu chàng, nhưng chàng vẫn chưa định được chủ ý, làn khói mỏng cũng vẫn lơ lửng giữa không trung, chưa chịu tản mác. Lúc này Thiên Mi giáo chủ cũng đứng yên bất động, dường như bà ta đang thầm tính toán trong lòng. Bà ta đã

biết nội lực của thanh niên này, mà người trẻ tuổi có được công lực như vậy thì tất nhiên lai lịch cũng không nhỏ.
Nguyên, Vạn Diêu tiên nương luôn sống ở Miêu Cương, mới đặt chân vào võ lâm Trung Nguyên chưa được bao lâu, người tuy xấu xí nhưng võ công rất cao, và suy nghĩ rất chu đáo. Hiện tại không phải bà ta khiếp sợ võ công của Y Phong, mà sợ chàng có liên quan đến giáo phái khác có quan hệ với mình, nếu là vì chuyện này mà mình đắc tội với bằng hữu đồng đạo thì quả thật là không đáng.
Bản thân bà ta cũng biết sở dĩ lần này mình vào võ lâm Trung Nguyên sáng lập giáo phái là vì có quan hệ đến một kế hoạch rất lớn, do đó bà ta hành sự cũng đặc biệt cẩn thận. Thế là tình huống của hai người trở nên rất đặc biệt, một người nằm trên giường mở trừng trừng hai mắt, một người kia lại đứng ngẩn người bên giường. Giữa hai người có một làn khói mỏng màu trắng ngưng tụ. Đồng thời trong lòng hai người cũng đều có chỗ khiếp sợ, do vậy mà chẳng có cử động gì.
Đặc biệt là Y Phong, chàng không thể nào mò ra lai lịch của Thiên Mi giáo chủ, và càng không biết trình độ võ công của bà ta cao thâm đến mức nào. Đột nhiên trong đầu chàng nảy ra một ý niệm :
- “Ngoài Thiên Tranh giáo và Thiên Độc giáo ra, bây giờ lại có thêm một Thiên Mi giáo, lẽ nào giữa tam giáo này có quan hệ với nhau?”
Y Phong vốn là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, chàng lập tức nắm bắt chút manh mối này để lần tìm, đồng thời tạo sinh cơ cho mình.
Chàng thầm tính :
- “Lúc này địch mạnh ta yếu, huống hồ ta còn có chuyện quan trọng cần làm, nên càng không thể để những nữ nhân vô sỉ này quấy rầy. Nhưng với sức lực của ta, nhất thời tuyệt đối không thể trừ khử bọn chúng, chỉ có một biện pháp duy nhất... ”
Thiên Mi giáo chủ thấy thanh niên này mở to mắt, nằm yên bất động, chẳng có chút hiện tượng bị hôn mê, thì càng lúc càng không hiểu.
Bỗng nhiên Y Phong chống tay trở người ngồi dậy, miệng lớn tiếng nói :
- Tại hạ phụng mệnh Thiên Tranh giáo chủ, có chuyện phải vào nơi này, trong lúc vô tình đã mạo phạm quý giáo, mong các hạ nương tay bỏ qua cho tại hạ, ngày sau gặp Giáo chủ tệ giáo, tất sẽ có báo đáp.
Thì ra vừa rồi chàng nghĩ trong tình hình này, đành phải thi triển ngụy kế thôi. Do vậy, chàng mới đưa ra chiêu bài của Thiên Tranh giáo.
Chàng thầm tính :
- “Nếu Thiên Mi giáo thật sự có quan hệ với Thiên Tranh giáo, thì tất

nhiên mọi chuyện sẽ tốt đẹp, nếu như không phải thì có khả năng đối phương cũng sẽ mua chút giao tình với Thiên Tranh giáo, mà bỏ qua cho mình".
Quả nhên chàng vừa dứt lời thì Thiên Mi giáo chủ mỉm cười, trong lòng đắc ý và thầm nghĩ :
- "Thanh niên này quả nhiên là nhân vật đồng đạo, cũng may là ta chưa làm gì, nếu không sự việc truyền ra ngoài, há chẳng buồn cười lắm sao?"
Bà ta còn rất xa lạ đối với võ lâm Trung Nguyên, nếu không thiên hạ đâu có chuyện đơn giản như thế?
Y Phong thấy thần sắc đối phương biến chuyển thì lòng mừng thầm, biết diệu kế đã thành công. Nào ngờ trong đầu lại thêm một phen hôn mê, nhất thời chàng thầm kêu khổ một tiếng rồi ngã "huỵch" xuống giường.
Thì ra chàng khai khẩu xuất ngôn thì tự nhiên không thể phong bế hô hấp, do đó mới hít phải một chút khỏi trắng đang ngưng tụ giữa không trung, mà thứ khói trắng này chính là dược vật bí truyền của Vạn Diêu tiên nương.
Trong lúc hôn mê, bỗng nhiên chàng cảm thấy mũi của mình hít phải một thứ mùi vị cay cay, chàng không nhịn được nên hắc hơi liền mấy tiếng. Thế là chàng đã tỉnh lại, song mục nhìn ra, chàng thấy một bộ mặt cực kỳ xấu xí đang nhìn mình và mỉm cười, đó chính là Thiên Mi giáo chủ. Khuôn mặt bà ta vốn đã xấu xí, vẻ cười càng thêm ghê rợn, khiến Y Phong cảm thấy ghét cay ghét đắng, chàng vội nhắm mắt không nhìn bà ta nữa.
Nhưng bên tai đã nghe Thiên Mi giáo chủ nói :
- Tiểu hài tử! Đừng sợ, mở mắt ra đi, bổn Giáo chủ không ăn thịt ngươi đâu.
Giọng nói bà ta khàn khàn rất khó nghe, nhưng rất có uy lực, khiến Y Phong không thể không mở mắt.
Vạn Diệu tiên nương lại mỉm cười nói tiếp :
- Bổn Giáo chủ đã sớm đoán người là đồ đệ của Thiên Tranh giáo, ngoài Tam Thiên ra, nếu còn có hảo thủ trẻ tuổi như ngươi thì vị lão đầu tử đó của bọn ta đã phải tức khí mà chết rồi. Này, ta nói...
Bà ta lải nhải nói một hồi nữa, nhưng Y Phong không để ý nghe tiếp. Lúc này chàng đang trầm tư suy nghĩ :
- "Thiên Tranh, Thiên Độc, Thiên My, quả nhiên tam giáo này xuất phát từ một nguồn gốc, vì thế nên quái nhân xấu xí này mới có cách nói Tam Thiên. Và theo khẩu khí của bà ta, trên ba vị Giáo chủ này, dường như còn có một "lão đầu tử" khác, người đó ngồi trên cao

ngầm khống chế hoạt động của Tam Thiên. Chỉ có điều - Lão đầu tử này là nhân vật nào?”
Nghĩ đoạn, Y Phong bất giác rùng mình, chàng nhớ đến thâm thù giữa mình và Thiên Tranh giáo, cảm thấy cơ hội phục thù càng ngày càng khó khăn, thế là trong lòng thầm thở dài.
Lại nghi Thiên Mi giáo chủ nói :
- Tiểu huynh đệ, có lẽ ta và ngươi rất hợp ý với nhau, nên ta không nở để ngươi đi ngay, ta thấy nếu ngươi không vội thì hãy ở lại đây thêm vài ngày nữa.
Y Phong vội nói :
- Được Giáo chủ quan tâm như vậy, tại hạ cảm thấy vô cùng hân hạnh. Nhưng quả thực là tại hạ có chuyện gấp, một khắc cũng không nán lại được.
Ngừng một lát, chàng tiếp :
- Chỉ cần tại hạ hoàn thành công việc, khi đó tại hạ nhất định sẽ trở về vấn an Giáo chủ.
Vạn Diệu tiên nương quan sát Y Phong từ đầu đến chân rồi thở dài nói :
- Nếu ngươi có chuyện khẩn thì hãy đi mau đi. Nhưng khi trở về đừng quên đến thăm ta đấy nhé. Bằng không lần sau nếu gặp lại bổn Giáo chủ không chặt tiểu tử ngươi ra làm hai khúc mới là quái.
Nói đoạn bà vỗ tay một tiếng, bốn thiếu nữ kia lập tức vào phòng, miệng luôn cười hì hì hà hà. Trĩ Túc Mạch Tuệ bước đến gần và nói với Y Phong :
- Chúc mừng ngươi!
Y Phong chợt đỏ mặt, ba thiếu nữ kia thấy vậy thì càng cười lớn, đồng thời cả bọn không ngừng liếc mắt đưa tình với chàng. Còn Y Phong, chàng cảm thấy trong lòng như thiêu như hận không thể lập tức phóng ra khỏi phòng cho rồi...
Cuối cùng thì chàng cũng rời khỏi bọn Thiên Mi giáo, chỉ có điều lúc này sắc trời ở phương đông đã ửng hồng. Chàng thở phào một hơi rồi thi triển khinh công, nhằm núi Vô Lượng mà tiến bước.
Núi Vô Lượng là một danh sơn ở Tứ Xuyên, trải dài mấy trăm dặm từ đông sang tây, đỉnh núi có nơi cao đến vạn trượng. Sau khi đến chân núi, Y Phong nghỉ ngơi một đêm để chuẩn bị, sáng sớm hôm sau lúc sương mờ chưa tan là chàng đã bắt đầu leo núi.
Khí lạnh buốt người, sơn đạo không một dấu chân người qua lại, càng lên cao Y Phong cảm thấy không khí càng lạnh, buộc chàng phải tìm một hốc núi để nghỉ chân.
Qua vài lần vận hành chân khí, Y Phong mới cảm thấy thể nhiệt hồi

phục như thường.
Đoạn chàng lấy bản đồ vẽ nơi cất giấu bảo vật ra xem kỹ một lần nữa, tuy bản đồ vẽ rất tường tận, nhưng để tìm một huyệt động trong dãy núi quanh co mấy trăm dặm này, quả thật không phải là chuyện dễ.
Y Phong dõi mắt nhìn tứ phía, chỉ thấy núi cao chập trùng, xa xa có một ngọn núi cao sừng sững đâm vào trong mây, theo địa đồ thì đó chính là nơi cất giấu bảo vật.
Chàng vội ăn qua loa một chút lương khô rồi tiếp tục lên đường. Thân hình chàng đến đâu thì chim muông hoảng loạn bay chạy đến đó, sau khi vượt qua mấy ngọn núi cao nữa, chàng cảm thấy không khí nóng dần lên. Thân thể cũng đã hơi mệt, nhưng mục đích đã ở trước mắt, do vậy chàng không muốn nghỉ ngơi nữa.
Khó khăn lắm Y Phong mới lên được đỉnh núi cất giấu bảo vật, chàng nhớ trong địa đồ chú thích nơi cất giấu bảo vật là một hang động cạnh một khe suối, do đó chàng vừa đi tìm vừa lắng nghe tiếng nước chảy. Đỉnh núi này phủ đầy mây trắng, vì thế nên không thể thấy rõ cảnh vật ở ngoài xa mười trượng, đồng thời cũng khó xác định được phương hướng. Y Phong buộc phải đánh dấu trên những tảng đá lớn rồi lần tìm khắp nơi.
Bỗng nhiên chàng nghe trong gió nhẹ, loáng thoáng có tiếng nước chảy róc rách, tinh thần phấn chấn hẳn lên, Y Phong vội hướng về nơi phát ra tiếng nước chảy và tung người lướt đi. Sau một hồi quanh trái rẽ phải cuối cùng chàng cũng tìm ra được mạch nước, cảnh sắc nơi này vô cùng đẹp mắt. Y Phong đi vòng quanh khe núi để tìm một sơn động, tuy mây trắng hòa quyện với hơi nước lan tỏa khắp nơi, nhưng chẳng mấy chốc chàng đã tìm ra được một sơn động bên bờ khe nước. Cửa động nằm trên một khe núi khá bằng phẳng, từ ngoài nhìn vào chẳng thấy gì khác ngoài mây trắng lững lờ.
Y Phong lập tức chui vào, đi chừng hai trượng thì chàng phát hiện sơn động này càng vào sâu càng rộng ra. Khí lạnh buốt thấu xương da, nhưng trong lòng Y Phong lại đầy nhiệt huyết, vì cuối cùng chàng đã tìm ra bí mật này. Chàng nghĩ bí mật mà không biết bao nhiêu hào sĩ trong võ lâm thèm nhỏ dãi nhiều năm, bây giờ mình đã tìm được, lòng vô cùng phấn khích, và chân bước nhanh hơn.
Nhưng đi chừng hai mươi trượng nữa thì chân chàng bất giác dừng lại. Trước mặt là một khe núi khá rộng, ở đó có một thác nước đổ xuống. Thác trông tựa như một tấm lụa trắng vẹt ngang chân trời. Điều khiến Y Phong kinh ngạc là bên cạnh thác nước là mấy luồng

ánh sáng chiếu ra, tựa như ánh đuốc.
Chàng lập tức quét mục quang nhìn quanh, và nhanh chóng... mình, nơi này không khác một chút nào với chú thích trong đồ hình. Nơi giấu bảo vật chính là huyệt động phía thác nước.
- "Nhưng tại sao nơi này phát ra ánh sáng? Có người nào ở trong đó chăng? Lẽ nào bí mật của Vũ Khúc Tinh Quân đã bị người khác phát hiện rồi?"
Y Phong trầm ngâm suy nghĩ, nhất thời chàng không dám mạo hiểm xông vào.
Chàng biết rằng, người đến trú ở nơi này, nếu không trốn tránh kẻ thù thì tất phải là kẻ ẩn cư hoặc là kẻ muốn tu luyện một thứ võ công nào đó. Nhưng bất luận thế nào thì nhất định cũng là cao thủ võ lâm. Biết thế, nhưng chàng tuyệt đối không muốn tay không trở về. Được mất của chàng đều nằm ở chuyến đi này, mấy trăm nhân mạng của Chung Nam phái cũng trông chờ vào chuyến đi này của chàng, do vậy hiện tại chàng chỉ tiến chứ không thể lui.
Tiếng nước chảy róc rách như quần điểu hợp tấu. Y Phong nghe thanh âm này che đậy, mà tức tốc tìm vào. Và cũng nhờ những luồng ánh sán kia mà chàng có thể trông thấy một thạch thất phía sau thác nước, bên cạnh thạch thất có hai cửa sổ, tất cả đều mở toang, ánh sáng từ trong cửa sổ chiếu ra. Lúc này Y Phong phát hiện đó là những luồng ánh sáng xanh nhạt rất dịu mắt, tuyệt đối không giống ánh đèn ánh đuốc thông thường.
Y Phong đứng ngẩn người một lúc rồi bỗng nhiên chàng thầm rủa mình :
- "Lã Nam Nhân ơi là Lã Nam Nhân! Sao ngươi nhát gan như thế, lẽ nào ngươi không biết mấy trăm sinh mạng ở Chung Nam sơn và thâm thù đại hận của chính ngươi đều trông chờ vào chuyến đi này? Nếu ngươi nhát gan như vậy thì còn mặt mũi nào để gặp người khác chứ?"
Thế là chàng cắn răng, vận khí tung mình tới trước, cố gắng không để phát ra bất kỳ thanh âm gì. Ẩn thân trong bóng tối, chàng lén nhìn vào trong cửa sổ và bất giác kinh khiếp, suýt chút nữa buột miệng kêu thất thanh. Thì ra, gian thạch thất này khá rộng, hai đầu đông tây có rất nhiều phục linh, hổ phách, đầu chim các loại và một số hoa quả khác, trong đó còn có lương khô của nhân gian. Hai đầu nam bắc chất không biết bao nhiêu châu báu, ánh sáng xanh nhạt dịu mắt kia là do những đống châu ngọc này phát ra.
Bấy nhiêu đó thôi cũng đã đủ khiến Y Phong kinh dị rồi. Nhưng điều khiến chàng kinh dị nhất là giữa thạch thất có hai người ngồi đối diện

với nhau. Người ngồi phía đông, chân trái xếp bằng, chân phải nhấc lene, y phục tả tơi lộ cả hai chân, tựa như đã nhiều năm chưa thay Đầu tóc rối bời như tổ quạ, nhưng hai mắt lại lấp lánh tinh quang. Người ngồi phía tây khô đét như que củi, hai hốc mắt lõm sâu, lưỡng quyền nhô cao ra ngoài, tuy còn trẻ hơn nhưng râu tóc cũng để rất dài, thân mặc một chiếc trường bào màu lam đã bạc thếch, song mục nhìn xuống hai chân đang xếp bằng, tựa như một pho tượng đá. Chẳng trách Y Phong kinh ngạc trước cảnh tượng kỳ dị như vậy.
Chàng lén nhìn một lúc rồi chợt nghĩ :
- "Có lẽ hai người này đã ở trong thạch thất này từ rất lâu rồi!"
Đồng thời chàng cũng biết công lực của hai người đó nhất định là rất cao thâm.
Nhưng chàng nghi hoặc :
- "Rốt cuộc hai người này là ai? Tại sao lại tĩnh tọa trong thạch thất giữa thâm sơn này?"
Chàng biết rõ vấn đề này rất khó có đáp án nên thầm tính trong lòng :
- "Tốt nhất là ta lén vào huyệt động mà không để cho bọn họ biết, sau đó lại lén chuồn rạ"
Tuy nghĩ vậy nhưng thực ra chàng cũng thừa biết cách nghĩ này hoang đường và không thể thực hiện được, vì bất luận thế nào, đối phương cũng không thể hoàn toàn là người điếc? Lòng chàng vô cùng khẩn trương, mục quang lại lén nhìn vào thạch thất và bất giác giật thót cả người.
Thì ra đại hán ngồi phía Đông đột nhiên đứng dậy và cười ha ha mấy tiếng, thanh âm có thể nói là xuyên kim phá thạch, khiến hai tai Y Phong lùng bùng không thôi.
Chàng kinh khiếp nghĩ thầm :
- "Lẽ nào đối phương đã phát hiện ra ta!"
Y nghĩ chưa dứt thì chợt thấy đại hán ngồi phía đông chợt thăng lên không trung rồi xoay chuyển một vòng. Sự xoay chuyển này khiến cho Y Phong há hốc miệng, trợn trừng mắt mà nhìn đến độ ngẩn người.
Nguyên đại hán này xoay người thì nửa thân trên xoay qua trái, nửa thân dưới xoay qua phải, nơi thắt lưng chia thành hai phương hướng bất đồng. Tựa như thắt lưng người này có lắp đặt một cơ quan, và có thể tùy ý xoay tròn. Kế đó chân phải người này khoa một vòng rồi co lại như móc câu, hai tay phất ra hai hướng phải trái, ngón trỏ và ngón giữa của tay trái cũng co lại như móc câu, còn hữu chưởng hươ một vòng nhỏ, đoạn đánh mạnh vào tay trái.
Miệng lẩm bẩm tự nói :

- “Nửa thân trên của ta xoay qua trái, tháng trước chiêu bên hữu thủ của ngươi vừa vẹn sượt qua bên trái ta, nửa thân dưới xoay qua phải là để tránh thế đánh từ trên xuống của tả thủ ngươi. Ta lại dùng móc câu bên tả thủ điểm vào Tàng Huyết huyệt sau tai phải của ngươi, dùng chưởng lực Tiểu Thiên Tinh của hữu chưởng đánh ra, nếu ngươi tránh qua trái thì tả thủ của ta phong bế đường lui của ngươi, nếu ngươi tránh qua phải thì chân phải của ta vạch một vòng rồi đá ra, tất sẽ trúng vào Bách Dũng huyệt trên đùi của ngươi. Như vậy ngươi đành lui ra sau, nhưng khi đó chưởng lực Tiểu Thiên Tinh của ta tất sẽ đắc dụng.”
Lão nói trang giang đại hải một mạch rồi cười ha ha mấy tràng, sau đó lại nói tiếp :
- “Nếu ta không luyện được thuật Chiết Cốt Trấn Cốt thì nhất định ta không thoát khỏi chiêu đó hai tháng trước của ngươi rồi”.
Y Phong nấp ngoài cửa sổ lắng nghe mà mồ hôi lạnh toát ra đầy thân, bởi lẽ chiêu thức võ công của đại hán tinh diệu đến độ khiến người nghe phải kinh hãi. Bất giác chàng thầm nghĩ :
- “Nếu có người phát chiêu đó đối phó với ta mà thủ pháp nhanh như đại hán kia thì ta nhất định chết mất rồi”.
Nghĩ đoạn, chàng lại lén nhìn vào thạch thất, chỉ thấy người có thân hình khô đét vẫn ngồi yên bất động, tựa hồ như không nghe không thấy gì.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 10
Nam Thâu Bắc Đạo

Đại hán kia ngửa mặt cười lớn một tràng rồi đột nhiên chạy ra sang đống thịt đã khô như tảng đá, lão ngồi xuống như tư thế ban đầu và bắt đầu ăn.
Lúc này trong đầu Y Phong đã có một khái niệm mơ hồ, chàng thầm nghĩ :
- “Nhất định là hai người này đang tỉ thí võ công.”
Nhưng nghi vấn lại đến ngay tức khắc :
- “Hai người tỉ thí võ công thì việc gì phải chọn nơi này? Theo tình hình mà nói, bọn họ đã ở đây không chỉ một năm, không lẽ bọn họ tỉ thí mãi ở nơi này?”

Chàng còn đang tiếp tục suy nghĩ thì chợt thấy đại hán kia nhảy ra miệng cười lớn rồi nói :
- Không ngờ trong chốn hoang sơn này mà cũng có khách đến? Bằng hữu ngoài cửa sổ, mau mời vào trong nói chuyện.
Y Phong rùng mình, chàng kinh khiếp trước phần công lực của đại hán kia. Lòng thầm tính :
- "Ta không để phát ra bất kỳ thanh âm nào, sao đối phương lại biết là có người?"
Nhưng chàng không biết rằng vì mình quá khẩn trương nên phát ra hơi thở nặng nề hơn bình thường, thoạt tiên đại hán kia bận tập trung tinh thần tìm cách hóa giải chiêu, sau đó mới tập trung lực chú ý đối với ngoại cảnh.
Đại hán lại nói :
- Khách nhân ngoài cửa sổ, nếu không tự vào thì chủ nhân sẽ ra mời đấy.
Giọng nói trở nên căng thẳng, tựa như là mệnh lệnh.
Y Phong đã thấy thân thủ của đối phương, biết là mình có bỏ chạy cũng không thoát được, vả lại mình cũng chẳng cần thiết phải bỏ chạy. Huống hồ đà là nam tử hán đại trượng phu, dù có thoát được cũng không cần thoát đi.
Chàng vận khí trấn định tinh thần rồi lớn tiếng nói :
- Chủ nhân đã có lời mời thì khách nhân đâu dám bất tuân mệnh.
Nói đoạn chàng quét mục quang nhìn quanh một lượt phát hiện thạch thất này chỉ có cửa sổ mà không có cửa chính.
Đại hán kia lại mỉm cười rồi nói :
- Năm xưa khi lão phu xây dựng gian thạch thất này đã quên làm cửa chính, bằng hữu ngươi chui qua cửa sổ mà vào được không?
Y Phong nghe đối phương tự xưng là lão phu, nhưng giọng nói như đại đồng chung, thân thể tráng kiện, cử động linh hoạt mạnh mẽ, đâu có chút nào là giống người già?
Chàng cười thầm một tiếng rồi tung người phóng qua cửa sổ mà vào, đoạn chàng cung thủ chào và lớn tiếng nói :
- Tại hạ vô tình lạc bước vào chỗ ở của nhị vị tiền bối, mong nhị vị tiền bối tha tội cho.
Đại hán nhìn chàng từ chân đến đầu rồi đột nhiên cười ha ha liên tiếp mấy tràng đoạn nói :
- Giữa hoang sơn mà có khách đến, đã là chuyện quá lạ rồi, nhưng không ngờ khách nhân lại là nhân vật tuấn tú thế này, thật khiến lão phu vui mừng khôn tả.
Nói đoạn, lão quay sang nói với nhân vật gầy đét thủy chung vẫn

ngồi bất động.
- Cô lão đầu, ngươi chớ động não nữa, hãy mở mắt ra mà xem vị khách nhân tuấn tú của chúng ta này.
Y Phong nhìn qua thì thấy lão nhân khô gầy này bỗng nhiên mỏ mắt, mục quang chớp động như điện, khiến Y Phong bất giác phải nhìn qua chỗ khác, không dám tiếp xúc với ánh mắt của đối phương. Diện mục của lão này chẳng có chút biểu cảm gì, và lão cũng chẳng quang sát Y Phong, miệng cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Tiểu hài tử! Ngươi đến đây làm gì?
Nói đoạn, lão nhắm mắt trở lại, trông tựa như một lão tăng tham thiền nhập định, và dường như mọi chuyện trên thế gian này chẳng đủ khiến lão bận tâm.
Y Phong hơi có chút không vui, chàng thầm nghĩ :
- “Sao lão này lại chẳng có chút nhân tính như vậy?”
Thế là trong thâm tâm chàng chợt sinh hảo cảm với đại hán kia, chàng quay sang phía đại hán và cung thủ nói :
- Làm kinh động sự thanh tịnh của nhị vị tiền bối, tại hạ cảm thấy vô cùng bất an.
Có điều tại ha...
Đại hán phất tay cắt lời, đoạng cười ha ha một tràng rồi nói :
- Không cần khách khí! Không cần khách khí! Lão phu và lão đầu tử này đã ở đây gần mười năm rồi, ngày ngày trông thấy diện mục của lão đầu tử đó, lão phu đã phát ngấy rồi. Bây giờ có được người trẻ tuổi anh tuấn như ngươi đến, thật hợp lúc để bồi tiếp lão phu nói chuyện, lão phu vô cùng cao hứng.
Y Phong kinh ngạc thầm nghĩ :
- “Thì ra hai lão này đã ở đây gần mười năm rồi. Chẳng biết làm sao hai lão có thể chịu đựng được lâu như vậy chứ?”
Nghĩ đoạn, chàng liếc nhìn qua đống châu báu và càng cảm thấy khó hiểu về hai nhân vật này.
Bỗng nhiên đại hán bẻ đôi miếng thịt cứng như đá trong tay, rồi đưa cho Y Phong một nửa và cười cười nói :
- Tiểu bằng hữu, ăn một chút thịt bò khô rồi nghỉ ngơi, cứ để cho lão đầu tử đó tiếp tục động não.
Y Phong mỉm cười và tiếp nhận miếng thịt khô, đoạn chàng mở túi hành lý buộc sau lưng ra, trong đó còn có thịt gà tươi và một bình rượu mà chàng vừa mua hôm qua.
Đại hán thấy mấy món này thì cười ha hạ Y Phong liền đưa qua cho lão, lão ta cũng chẳng khách khí, nhận lấy và ăn uống ngay.
Lão nhân khô gầy thủy chung vẫn ngồi xếp bằng cúi đầu như tượn

đá, tựa hồ không nghe không thấy gì. Y Phong biết lão ta đang vận dụng công lực tu luyện mấy mươi năm của mình, để suy nghĩ tìm cách phá giải chiêu thức mà đại hán kia vừa nói.
Nhìn qua bên này, thấy đại hán đang thoải mái ăn uống thì Y Phong bất giác thầm nghĩ :
- “Chiêu thức mà đại hán này vừa nói là chiêu thức phá giải một chiêu của lão nhân khô gầy kia sáng tạo ra từ tháng trước, như vậy há chẳng phải đại hán này phải suy nghĩ một tháng mới nghĩ ra cách phá giải... ”
Nghĩ đoạn, chàng bất giác rùng mình, nhưng chàng không biết rằng khi hai lão quái này phải tốn nhiều thời gian nữa để nghĩ ra một chiêu thức. Bởi vì chiêu thức trong sở học của bọn họ đều đã dùng sạch, do vậy phải lao tâm khổ trí mới nghĩ ra được một chiêu mới.
Sau khi chén sạch hai đùi gà và một bình rượu, đại hán vỗ bụng cười lớn rồi nói :
- Tiểu bằng hữu, ngươi vội vội vàng vàng chạy đến núi cao như thế này là để làm gì vậy?
Y Phong liền đáp :
- Bình sinh tại hạ thích nhất là leo núi, nên mới từ Giang Nam chạy đến đây, vả lại từ lâu đã nghe nói Vô Lượng Sơn là một danh sơn, do đó muốn nhân cơ hội này leo một chuyến cho biết...
Chàng biết sớm muộn gì đối phương cũng hỏi điều này, nên đã chuẩn bị sẵn cách trả lời. Có điều, cách bịa chuyện của chàng không được cao minh mà thôi.
Nhưng nghe xong thì đại hán lại tỏ ra tin tưởng, lão gật đầu, nói :
- Leo núi là tốt, leo núi là tốt, rất có ích đối với thân thể!
Nói đoạn, lão lại cười lớn mấy tràng liền.
Y Phong thấy thái độ cổ quái của lão thì bất giác cười thầm. Bỗng nhiên đại hán nhìn qua phía chàng và nói :
- Phải chăng là ngươi muốn hỏi tại sao hai lão quái vật bọn ta lại ở đây gần mười năm?
Y Phong vội nói :
- Quả thật tại hạ có ý này, chỉ có điều không dám mở miệng mà thôi.
Đại hán cười cười, nói :
- Nói cho ngươi biết cũng chẳng sao...
Đột nhiên lão ta ngừng một lát rồi mới nói tiếp :
- Tiểu bằng hữu! Ngươi có từng nghe ba mươi năm trước, trên giang hồ có hai nhân vật hễ thấy tiền là sáng mắt? Hai người đó một trộm một cướp, tuy sử dụng phương pháp khác nhau nhưng lại dùng chung một đường. Bất luận là hắc đạo hay bạch đạo, hai người đó

thấy tiền là lấy, không nhận lục thân (sáu người thần : cha mẹ, anh em, vợ chồng). Những kẻ bị hại trong võ lâm, tuy rất tức tối nhưng cũng chẳng làm gì được bọn họ.
Y Phong buột miệng nói :
- Hai nhân vật mà tiền bối nói phải chăng là Nam Thâu Bắc Đạo danh chấn giang hồ từ ba mươi năm trước? Tức Thiên Lý Truy phong Thần Hành Vô Ảnh Diệu Thủ Hứa Bạch và Thiên Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình! Chỉ có điều về sau hai vị tiền bối đó trở thành sát tinh mà hắc bạch lưỡng đạo gặp đều phải đau đầu?
Nói đoạn, chàng nhìn qua đại hán và thầm nghĩ :
- "Người này có lẽ là Bắc Đạo rồi".
Đại hán cười ha ha rồi nói :
- Đúng thế! Nam Thâu Bắc Đạo chính là lão phu và lão đầu tử này. Bọn ta một nam, một bắc, một trộm, một cướp, vốn có thể nói là nước sông bất phạm nước giếng, nào ngờ...
Lão lấy trong người ra một vật rồi tiếp lời :
- Nhưng vì vật này mà hai bọn ta gặp nhau, chẳng những gặp nhau mà còn đánh nhau, chẳng những đánh nhau mà còn đánh gần mười năm qua...
Y Phong vận mục lực nhìn kỹ, chàng thấy vật lão ta cầm trong tay chỉ là một phiến thiết chừng một thước vuông, tuy nhiêng trong phiến thiết hình như có ánh ngọc xoay chuyển, nhưng chàng cũng chẳng nhận ra có chỗ nào đẹp cả. Bất giác chàng lấy làm kỳ quái :
- "Theo lý mà nói, Nam Thâu Bắc Đạo thành danh đã nhiều năm trong đời từng thấy không biết bao nhiêu báu vật, sao có thể vì một phiến thiết đen sì sì thế kia mà dẫn đến tình cảnh như vậy?"
Nghĩ đoạn, chàng nhìn kỹ phiến thiết thì thấy hình thức của nó tuy cổ quái, nhưng nếu nói nó có thể khiến hai cao thủ võ lâm liều mạng với nhau thì quả thực Y Phong không sao hiểu được.
Đại hán ngắm nhìn phiến thiết một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn Y Phong, mỉm cười và nói :
- Vậy này kêu bằng Toàn Quang Nghĩa, ngươi chớ xem thường nó, nhất thời không thể nào nói hết chỗ tốt của nó...
Lão ta nuốt nước bọt rồi nói tiếp :
- Chẳng những nó dự đoán được ngày hôm sau nắng hay rầm mà còn có thể giải độc và còn có thể giúp tránh các loại trùng xà. Đặc biệt là nó có thể đoán nơi nào có bảo vật, bất luận là trên thân người hay trong phòng, thậm chí là bảo vật chôn dưới đất, vật này cũng đoán ra. Ha ha, thế mới gọi là thần kỳ chứ!
Lão vỗ đùi đánh đét rồi nói tiếp :

- Đáng tiếc là ta chỉ có một nửa vật này, thế là ta dùng thiên phương bách kế đi tìm một nửa còn lại, tìm tới tìm lui mới biết một nửa kia đang ở chỗ của lão quái này.
Vừa nói lão vừa chỉ qua lão nhân khô gầy đang ngồi cúi đầu suy nghĩ. Y Phong nghe đến độ xuất thần, từ nhỏ đến lớn chàng chưa từng nghe thế gian có chuyện nào ly kỳ như vậy, bất giác chàng lại quan sát kỹ Toàn Quang Nghĩa một lần nữa, muốn tìm xem rốt cuộc vật này có chỗ nào đặc biệt.
Đại hán cười ha ha rồi nói tiếp :
- Hai bọn ta gặp nhau rồi mới biết vật mà mình cần tìm đang ở trên người đối phương, trong lòng cả hai bọn ta cũng đều có tính toán, và thừa biết rằng muốn đoạt được vật của đối phương, quả thật không phải chuyện dễ. Thế là bọn ta ước hẹn thời gian, địa điểm để quyết đấu một trận, nếu kẻ nào thắng thì chẳng những được toàn bộ Toàn Quang Nghĩa...
Lão chỉ vô số châu báu trong thạch thất rồi nói tiếp :
- Mà còn có thể được luôn phần tài sản tích lũy trong nhiều năm của đối phương.
Ha ha! Đó là những trò chơi.
Y Phong chợt hiểu ra tại sao bọn họ chịu cô đơn vất vả gần mười năm trong chốn hoang sơn này. Nhưng bất giác chàng lại tự hỏi mình :
- “Bỏ ra thời gian mười năm để vì một vật bên ngoài thân, liệu có đáng không?”
Chàng thầm lắc đầu và cảm thấy tiếc cho việc hai vị võ lâm tiền bối này lãng phí thời gian mười năm.
Đại hán lại nói :
- Nơi bọn ta hẹn tỉ đấu, vốn là ở chân núi Vô Lượng, đến giờ quả nhiên song phương y hẹn mà đến. Nhưng bọn ta đấu liên tiếp bảy ngày bảy đêm dưới chân núi, sở học của ta và lão đầu tử kia tuy hoàn toàn khác nhau, nhưng công lực lại hoàn toàn ngang nhau. Đánh bảy ngày bảy đêm cũng chẳng có một chút kết quả, vẫn bất phân thắng bại.
Y Phong thầm nghĩ :
- “Hai người một trộm, một cướp, sở học tự nhiên là hoàn toàn khác nhau rồi”.
Đại hán nói tiếp :
- Nhưng bọn ta lại không cam tâm chịu thôi, vì như vậy bọn ta vĩnh viễn chỉ được một nửa Toàn Quang Nghĩa, và nó chẳng khác gì một phế vật.

Y Phong lại thầm nghĩ :
- “Con người thật kỳ quái, bọn họ không muốn hợp tác với nhau nhưng lại cam nguyện lãng phí mười năm, liều mạng với nhau chỉ vì một phiến thiết, thế cũng gọi là trí tuệ của nhân loại sao?”
Tất nhiên là đại hán không thể biết ý nghĩ trong lòng Y Phong, lão ngừng một lát rồi lại nói :
- Thế là bọn ta đi khắp Vô Lượng Sơn, cuối cùng tìm được nơi này để xây thạch thất. Mỗi bên tự nghĩ và sáng tạo ra một chiêu mới để khiến đối phương không thể nào phá giải.
Y Phong thầm mắng trong lòng :
- “Tại sao các lão không chọn nơi nào khác mà lại chọn trúng nơi này?”
Tuy nhiên ngoài miệng chàng lại hỏi :
- Như vậy nếu có người nghĩ suốt mười năm thì chẳng phải đối phương phải chờ đợi mười năm sao?
Đại hán cười lớn rồi nói :
- Đương nhiên là có kỳ hạn, bọn ta lấy bốn mươi ngày làm kỳ hạn, sau bốn mươi ngày mà không nghĩ ra tuyệt chiêu phá giải chiêu thức của đối phương thì coi như bị thua.
Lão ngừng một lát rồi lại nói :
- Nhưng gần mười năm qua, song phương đều chưa bại một lần. Có lần đã qua ba mươi lăm ngày mà lão đầu tử đó vẫn chưa nghĩ ra cách phá giải chiêu Phất Vân Thủ của ta, ta cho rằng lão ta nhất định thua chắc, nào ngờ đến tối ngày thứ bốn mươi thì lão ta nghĩ ra cách phá giải.
Y Phong thở dài một tiếng rồi thầm nghĩ :
- “Xem ra bọn họ bỏ ra thời gian mười năm cũng đáng giá, trong mười năm qua nhất định bọn họ đã sáng tạo không ít chiêu thức tuyệt diệu”.
Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi :
- Chiêu Phất Vân Thủ của tiền bối là chiêu số như thế nào?
Dường như đại hán đang rất cao hứng, lão lập tức đứng lên, song thủ từ trong phất ra ngoài, tuyệt diệu nhất là trong khi phát động, dưới chân đã hoán chuyển phương vị, lúc hoàn thành thế phất, bộ vị dưới chân cũng biến thành bốn phương hướng. Y Phong cảm thấy chưởng ảnh trong chiêu này như tiên nữ rắc hoa, khi thi triển chiêu này thân hình to lớn của lão cũng vô cùng uyển chuyển. Bất giác chàng thầm phục sát đất đối với võ công của đại hán này.
Đại hán ngừng thân hình, ngồi xuống rồi mỉm cười đắc ý, nói :
- Chiêu Phất Vân Thủ này của lão phu tuy trên danh nghĩa là một

chiêu, nhưng khi thi triển lại có uy lực như mười hai cao thủ cùng lúc vây kích một người, cũng may là lão đầu tử này nghĩ ra được cách phá giải.
Theo ngữ ý của lão thì hình như ngoài lão nhân khô gầy kia ra, trong thiên hạ chẳng còn ai có thể phá giải chiêu đó của lão. Vì vậy mà sắc diện của lão cũng lộ đầy vẻ đắc ý. Lão cười hì hì rồi nói tiếp :
- Chúng ta cứ thế mà sống qua mười năm trong thạch thất này. Đến hiện tại mà nói, ai cũng không thể dự đoán chắc là thắng được đối phương. Lúc suy nghĩ tìm cách phá giải thì còn đỡ, khó chịu nhất là lúc đối phương trầm tư suy nghĩ, còn mình thì ngồi không, cảm giác cô đơn đó thật khiến người ta khó chịu vô cùng.
Qua giọng nói của đối phương, Y Phong cũng cảm nhận được phần nào sự cô đơn buồn bã, chàng định khai khẩu thì đại hán đã cười lớn rồi tiếp lời :
- Nhưng từ này về sau đã có người bầu bạn rồi, chúng ta nói nói cười cười, cũng có thể xua tan nỗi cô đơn.
Y Phong cả kinh, chàng vội nói :
- Tuy tại hạ muốn ở đây lãnh giáo nhị vị tiền bối, nhưng tại hạ còn có chuyện khác...
Đại hán mở to hai mắt, mục quang sắc lạnh nhìn trừng trừng Y Phong, lão nói :
- Lão phu xem trọng ngươi như vậy mà ngươi còn không biết điều sao? Lẽ nào ngươi đã vào thạch thất này, mà còn muốn một mình đi ra trước?
Y Phong càng thêm kinh hãi.
Đại hán hạ giọng nói tiếp :
- Tiểu bằng hữu! Ngươi cũng là người học võ, ở đây bồi tiếp lão phu, tất sẽ có lợi cho ngươi. Chẳng những biết được nhiều chiêu thức võ công tinh diệu, mà khi trở về còn có thể mang theo vài túi châu báu đấy.
Y Phong cũng bất giác động lòng, nhưng có một thứ sức mạnh buộc chàng phải nói :
- Tại hạ xin tâm lãnh thịnh tình của Vạn lão tiền bối.
Đại hán phất tay cướp lời, nói :
- Tiểu bằng hữu! Ta nói cho ngươi biết nhé, ta không phải họ Vạn, lão đầu tử đó mới là họ Vạn. Ta họ Hứa, đơn danh một chữ Bạch, ngươi nghe rõ chưa?
Y Phong lại sững người. Chàng không ngờ đại hán to lớn này lại là Nam Thâu, nổi tiếng võ lâm với thân pháp khinh linh, công phu tuyệt diệu - Thiên Lý Truy Phong Thần Hành Vô Ảnh Diệu Thủ Hứa Bạch.

Và lão nhân khô gầy kia lại là Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình, năm xưa nổi tiếng với Đại Ưng trảo thủ cùng mười hai đường Kim Cương Toái Bia chưởng, đồng thời dùng thêm hỗn nguyên chân khí công mà hành tẩu khắp đại giang nam bắc.
Chàng nhìn thân hình diện mạo của hai người rồi lại nghĩ đến vị phu nhân xấu xí, Giáo chủ Thiên Mi giáo, trong lòng chợt cảm giác dở khóc dở cười. Thế là chàng đành nói :
- Vâng! Tại hạ xin tâm lãnh thịnh tình của Hứa lão tiền bối. Quả thực là tại hạ còn có chuyện khác...
Đột nhiên Diệu Thủ Hứa Bạch phá ra cười lớn một tràng. Y Phong cả kinh vội ngừng nói giữa chừng.
Diệu Thủ Hứa Bạch ngừng cười, song mục lấp lánh tinh quang, lão nói :
- Nếu ngươi thực sự không nể mặt lão phu thì cũng chẳng sao, có điều ngươi phải nói cho lão phu ta nghe xem, còn có chuyện gì đáng giá để ngươi từ chối kỳ ngộ mà kẻ khác nằm mơ cũng không được này? Nếu lão phu cũng cảm thấy đáng giá thì thôi, nhược bằng, hừ!
Y Phong thầm nghĩ :
- “Công lực của mình tuy tăng tiến gấp bội, nhưng thời gian tu luyện quá ít, nếu tỷ thí với những cao thủ như lão quái này thì quả thật còn kém rất xạ”
Như vậy, có nghĩ ngoài việc đi theo con đường mà đối phương nói ra, chẳng còn con đường nào khác để lựa chọn.
Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Thiết Diện Cô Hành Khách vẫn ngồi trơ người, tựa hồ như trời sập lão ta cũng mặc kệ. Bất giác chàng lại nghĩ :
- “Sao hai lão quái này lại bất thông tình đạt lý như vậy?”
Nhưng chàng lại không nghĩ rằng, nếu hai lão này không có tính tình kỳ quái, bất cận nhân tình thì làm sao có thể sống mười năm trong thâm sơn này?
Chàng lại nghĩ tiếp :
- “Xem ra tạm thời ta đành phải ở đây bồi tiếp bọn họ thôi, dù sao thì cũng có ngày bọn họ phân được thắng bại, đến lúc đó ta sẽ đi tìm bảo vật của Vũ Khúc Tinh Quân. Và đến khi đó, ta biết được sở trường của các nhà, lại thêm công lực đoạt tạo hóa của Độc Long hoàn, ta lo gì không báo thù, rửa được hận?”
Nghĩ đoạn, bất giác chàng cảm thấy cao hứng vô cùng. Nhưng ý niệm lại xoay chuyển, chàng nghĩ đến mấy trăm nhân mạng ở Chung Nam sơn, thế là sự cao hứng lập tức bị quét sạch. Song nếu chàng nói ra mục đích đến đây thì bảo bối Thiên Tinh bí kíp và Độc Long

hoàn tuyệt đối sẽ không phải là vật của chàng.
Còn nếu chàng nói ra thì sao?
Điều này thật dễ hiểu, nhất định là chàng không thể rời khỏi nơi này, trừ phi Nam Thâu Bắc Đạo phân định được thắng bại.
Y Phong nghĩ tới nghĩ lui một lúc, sau khi cân nhắc kỹ lợi hại, cuối cùng chàng cũng hạ quyết định...

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 11
Vũ Khúc Tinh Quân

Chàng cất giọng sang sảng nói :
- Tiền bối đã ép người vào thế như vậy, tự nhiên là vãn bối không thể không nói ra.
Đôi mày kiếm của chàng chợt nhướng lên, chính khí thật lẫm liệt.
Chàng nói :
- Có điều không phải vì vãn bối tiếc thời gian của mình hoặc sinh mạng của mình, mà vì mấy trăm sinh mạng khác...
Diệu Thủ Hứa Bạch chau mày, dường như lão cảm thấy không thể nhẫn nại được nữa, và dường như lão cũng không tin lời nói của Y Phong. Vì theo lão thấy, thế gian này hình như không thể có chuyện như Y Phong nói.
Y Phong lại cao giọng nói tiếp :
- Việc tại hạ đến Vô Lượng Sơn là có quan hệ tới một bí mật tuyệt đại trong võ lâm.
Đó là bảo vật do vị võ lâm dị nhân - Vũ Khúc Tinh Quân để lại...
Nói đến đây thì lão nhân khô gầy - Thiết Diện Cô Hành Khách cũng bất giác mở bừng mắt ra.
Diệu Thủ Hứa Bạch lộ xuất thần sắc khẩn trương.
Y Phong quét mục quang nhìn qua thần sắc của hai lão rồi thầm thở dài. Chàng cảm thấy võ công của hai lão quái này tuy cao, nhưng nhân phẩm lại quá thấp. Chàng thầm lo lắng, nếu cuốn Thiên Tinh bí kíp rơi vào tay bọn họ, thì chẳng phải là mình nối giáo cho giặc sao?
Nhưng nếu không như vậy thì làm sao cứu mấy trăm sinh mạng của phái Chung Nam?
Mâu thuẫn trong lòng chàng đã lên đến tột độ, chàng thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Trước khi tạ thế, Vũ Khúc Tinh Quân đã tập hợp tinh hoa võ học bình sinh của lão thành một cuốn gọi là Thiên Tinh bí kíp. Sau đó lão đem chôn cùng một viên Độc Long hoàn ở núi Vô Lượng...
Diệu Thủ Hứa Bạch và Thiết Diện Cô Hành đều sững sờ thần sắc. Vì bọn họ biết rằng, nếu mình có được bí kíp võ học của vị võ lâm dị nhân từng một thời tung hoành thiên hạ lại thêm mấy mươi năm tu luyện của mình, thì chớp mắt mình có thể trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ rồi.
Nhất thời trong mắt hai lão đều lộ vẻ tham lam, và càng nín thở nghiêng tai lắng nghe, vì sợ thanh niên này không chịu nói ra chỗ cất giấu báu vật.
Diệu Thủ Hứa Bạch không ngừng thôi thúc :
- Tiểu bằng hữu! Mau nói tiếp đi!
Y Phong cố ý ngừng thật lâu rồi mới nói tiếp :
- Tuy hai vật này là bảo vật mà nhân sĩ võ lâm đều khao khát có được, nhưng tình thế đã như thế này vãn bối đành cam tâm tình nguyện tặng hai vật đó cho nhị vị tiền bối. Song...
Chàng lại cố ý ngừng một lát rồi mới chậm rãi nói :
- Song Vương gia nhất định phải lấy một vật khác của Vũ Khúc Tinh Quân để lại.
Diệu Thủ Hứa Bạch và Thiết Diện Cô Hành cùng buột miệng hỏi một lúc :
- Đó là vật gì?
Y Phong càng hiểu rõ lòng tham của hai lão quái này, chàng mỉm cười nói :
- Đó là thuốc giải duy nhất để giải độc dược Thực Cốt Thánh Thủy. Sở dĩ tại hạ mong muốn lấy vật này là vì muốn giải cứu cho mấy trăm đệ tử của phái Chung Nam.
Diệu Thủ Hứa Bạch và Thiết Diện Cô Hành Khách đều lấy làm kỳ quái trước việc Y Phong từ bỏ hai món võ lâm chí bảo để lấy thuốc giải, vật chẳng quan hệ gì đến bản thân mình. Thậm chí bọn họ còn nghĩ trong chuyện này rất có ngụy kế gì đó, nhưng cả hai tự phụ vào năng lực của mình nên cũng chẳng quan tâm đến bất kỳ ngụy kế gì.
Y Phong lại nói :
- Nếu nhị vị để cho tại hạ đi, tại hạ sẽ đưa nhị vị đến chỗ cất giấu bảo vật, chỉ cần lấy được thuốc giải là tại hạ lập tức trở về ngay. Còn việc chia hai món bảo bối kia, tùy nhị vị định đoạt vậy.
Diệu Thủ Hứa Bạch và Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình đều trầm ngâm suy nghĩ rồi lại cùng nói một lúc :
- Đồng ý!

Hứa Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói tiếp :
- Hiện tại trời đã dần sáng, chính là lúc tốt nhất để hành sự.
Lão nhìn qua Vạn Thiên Bình và tiếp lời :
- Chờ giải quyết xong chuyện này, chuyện của ngươi và ta sẽ tiếp tục nhé!
Thực ra trong lòng lão đã có kế hoạch khác, nhưng Vạn Thiên Bình cũng đâu phải là nhân vật ngờ nghệch, lão này lập tức đồng ý mà không chút dị nghị.
Hứa Bạch cười lớn rồi nói :
- Đi thôi!
Nói đoạn, lão tung người phóng qua cửa sổ nhanh như chớp. Y Phong thầm thở dài một tiếng, lòng nghĩ khinh công của Thiên Lý Truy Phong Thân Hành Vô Ảnh quả nhiên là danh bất hư truyền. Chỉ có điều tài cao mà đức lại quá thấp, thật khiến người ta lấy làm tiếc.
Trong lúc chàng suy nghĩ thì trước mắt lại hoa lên, Vạn Thiên Bình cũng đã lướt ra ngoài. Y Phong đành nối bước đi theo sau. Lúc này tuy trời chưa sáng tỏ nhưng phương đông đã rạng ánh hồng, dù trong khe núi, song vẫn đủ ánh sáng để đi tìm nơi cất giấu bảo vật.
Y Phong ngửa mặt nhìn trời rồi chợt nghĩ, chẳng biết mình làm thế này có lỗi đạo với Vũ Khúc Tinh Quân, nhân vật ghét ác như kẻ thù không?
Nhưng chuyện đã đến nước này, chàng còn có đường nào khác để đi nữa. Chàng ngầm thở dài một hơi rồi nghĩ bụng :
- “Có lẽ anh linh của lão trên trời cũng sẽ tha thứ cho cách làm bất đắc dĩ của ta thôi”.
Vách núi đầy rêu xanh, chàng men theo thác nước mà đi, mục quang cẩn thận lùng sục khắp nơi, quả nhiên chàng phát hiện trên vách núi đầy rêu xanh có bảy dấu tích. Đó là bảy dấu tam giác nhỏ khắc trên vách đá bởi công phu Kim Cương chỉ của cao thủ nội gia, vị trí sắp theo hình bắc đẩu thất tinh, nếu không để ý đến thì khó có thể nhận ra.
Y Phong quan sát cảnh vật xung quanh một lát rồi khẽ nói :
- Tại nơi này.
Hứa Bạch và Vạn Thiên Bình ở phía sau chàng cũng lập tức dừng bước, lòng vô cùng khẩn trương.
Y Phong tìm phương vị chủ tinh trong bắc đẩu thất tinh rồi dùng tay đẩy nhẹ một cái, vách núi vẫn bất động. Chàng hơi ngạc nhiên, nhưng chàng lập tức vận bốn thành chân lực lên song chưởng rồi từ từ đẩy vào...
Lập tức có một loạt tiếng động kỳ lạ vang lên, vách núi đang nguyên

vẹn bỗng nhiên dịch động qua phải, xuất hiện một huyệt động. Y Phong vui mừng khôn tả, lòng thầm khâm phục tâm ý linh xảo của vị võ lâm dị nhân kia. Đột nhiên bên thân chàng có hai tiếng "vù vù", thì ra Hứa Bạch và Vạn Thiên Bình đã cướp đường vào trước. Y Phong cười nhạt một tiếng đoạn cũng tung người lướt vào nơi cất giấu bảo vật.
Có ánh sáng bên ngoài chiếu vào nên trong huyệt động không đến nỗi tối tăm, nhưng bóng đen mờ mờ trong động khiến người ta cảm thấy huyệt động này rất sâu.
Diệu Thủ Hứa Bạch phất tay về phía Y Phong một cái, Y Phong hơi phân thần, chờ khi định nhãn nhìn lại thì mới hay cây đuốc giắt bên người đã bị vị Thần Thâu Diệu Thủ kia lấy trộm lúc nào không hay.
Chàng gượng cười và thầm nghĩ :
- "Xem ra mình cũng nếm được mùi vị của vị Thần Thâu Diệu Thủ này".
Diệu Thủ Hứa Bạch đánh lửa thắp đuốc rồi đi vào trước, Vạn Thiên Bình theo sát phía sau, Y Phong đi sau cùng, tuy nhiên chàng cũng chẳng quan tâm đến điều này.
Đi chừng mấy mươi trượng thì huyệt động hẹp dần, bỗng nhiên trước mặt có một chiếc bàn đá chắn ngang lối đi. Ánh mắt của ba người đều thấy một chiếc hộp sắt để trên bàn, Diệu Thủ Hứa Bạch và Thiết Diện Cô Hành Khách dường như tung người lướt tới cùng một lúc và cùng xuất thủ chụp lấy chiếc hộp sắt.
Hai lão đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều ngầm phòng bị. Bỗng nhiên Vạn Thiên Bình siết chặt trảo thủ, chiếc khóa trên hộp sắt lập tức bị hủy.
Y Phong cũng vội lướt đến gần và chú ý nhìn vào. Nắp hộp sắt bị hai lão cùng mở ra, vật đầu tiên đập vào mắt là một trang giấy ố vàng.
Hứa Bạch và Vạn Thiên Bình lại đưa mắt nhìn nhau, đoạn cả hai cùng chậm rãi đưa tay ra.
Nhờ có ánh đuốc nên có thể đọc được những chữ trên trang giấy ố vàng.
"Kẻ vào cửa này là đã ôm lòng quyết tử, sau khi mở hộp sắt thì hãy lập tức uống dược hoàn, nhờ đó mới có thần lực vô cùng để mở vào hậu động, lập tức bí kíp của ta... "
Đọc tới đây thì Hứa Bạch và Vạn Thiên Bình đột nhiên cùng xuất thủ một lúc, "bốp" thủ chưởng của hai lão kích vào nhau, và cả hai đều lui một bước.
Y Phong dõi mục quang đọc tiếp :
"Viên Âm Tiêu này tuy vô cùng diệu dụng nhưng lại hàm chứa kịch

độc bên trong, kẻ uống dược hoàn này sau ba năm tất sẽ thổ huyết mà chết, không thuốc nào trị được.
Trong ba năm đó, kẻ uống dược hoàn có thể thụ hưởng tất cả lạc thú nhân sinh, hành sự tùy ý, vì thần lực của kẻ đó đã vô địch thiên hạ".
Y Phong vừa đọc xong thì Hứa Bạch và Vạn Thiên Bình đều bỗng nhiên rụt tay lại, nhất thời ngơ ngác không nói nên lời. Hai người bọn họ không ai muốn chỉ sống được ba năm nữa, vì thế nên đương nhiên là không muốn uống dược hoàn này.
Y Phong bước lên trước, thò tay vào hộp và nói :
- Nhị vị đã không muốn uống thì tại hạ uống vậy!
Nào ngờ lời vừa dứt thì có tiếng gió từ sau lướt tới, một bàn tay chụp lấy mạch môn của chàng, một bàn tay khác điểm vào Khúc Trì huyệt của chàng.
Y Phong đành phải vội vàng rụt tay lại. Chợt nghe Vạn Thiên Bình lạnh lùng nói :
- Ngươi cũng không được uống!
Y Phong ngớ người. Nên biết chuyện mà chàng khao khác nhất là phục được thù rửa được nhục. Sau khi uống dược hoàn này, dù chỉ sống được ba năm, nhưng nếu chàng có thể mượn thần lực này để hoàn thành tâm nguyện, thì có chết chàng cũng không tiếc.
Do đó chàng mới hạ quyết tâm uống dược hoàn này.
Sau một hồi ngớ người, Y Phong mới hiểu ra sự thể. Chàng thầm nghĩ :
- "Hai lão quái này không muốn đoản mệnh, nên đương nhiên không muốn uống dược hoàn, nhưng lại sợ ta uống dược hoàn xong thì sẽ có thần lực cái thế, như vậy sẽ bất lợi cho hai lão".
Nghĩ đoạn, chàng cười nhạt một tiếng rồi lui một bước, khoanh tay đứng nhìn.
Quả nhiên Hứa Bạch và Vạn Bình có cùng suy nghĩ, nhất thời hàng loạt ý niệm lướt qua đầu hai lão, nhưng vẫn chưa có phương pháp giải quyết.
Hứa Bạch chậm rãi nói :
- Chúng ta lấy dược hoàn này trước rồi tiếp tục đi vào, có thể sức lực của ba chúng ta đủ để mở hậu động của Vũ Khúc Tinh Quân cũng không chừng. Khi đó có thể vứt bỏ dược hoàn này rồi.
Vạn Thiên Bình khẽ gật đầu, đoạn lão lặng lẽ lấy hộp sắt lên.
Hứa Bạch liếc nhìn lão ta rồi thầm nghĩ :
- "Ngươi phải dùng một tay giữ chiếc hộp, chờ lát nữa sẽ bớt đi một tay tranh cướp bảo vật với ta".
Nghĩ đoạn lão thầm lấy làm đắc ý, nhưng trên mặt tuyệt nhiên không

có chút biểu lộ. Thế là cả ba lần lượt vượt qua chiếc bàn đá, đi tiếp vào trong. Càng vào sâu huyệt động càng hẹp, tuy nhiên ba người vẫn sánh vai mà đi, không ai chịu nhường ai.
Đi chừng trăm bước nữa thì trước mắt xuất hiện một phiến đá lớn, trông tựa như khảm vào huyệt động. Trọng lượng của phiến đá này sợ rằng không dưới ngàn cân, khắp thiên hạ e khó có người một mình đủ sức dịch chuyển nó.
Vạn Thiên Bình quan sát một lúc rồi nói :
- Ba chúng ta cùng vận lực, nếu dịch chuyển được phiến đá này thì vào hậu động, thuốc giải của Thực Cốt Thánh Thủy tự nhiên là thuộc về lão đệ đây. Còn Thiên Tinh bí kíp và Độc Long hoàn thì chia thế nào?
Vừa nói lão vừa chăm chú nhìn Hứa Bạch, Hứa Bạch cười ha ha mấy tràng rồi chậm rãi nói :
- Lão phu không có ý kiến, nhưng theo cách đoán chẳn lẻ là thích hợp nhất. Ngươi thấy thế nào?
Vạn Thiên Bình lại khẽ gật đầu.
Hứa Bạch lại phất tay về phía Y Phong một cái, lần này Y Phong đã có kinh nghiệm nên không dám phân tâm hoặc chớp mắt.
Hứa Bạch cười ha ha, nói :
- Tiểu bằng hữu! Ngươi khá lắm.
Đoạn lão xuất thủ vỗ vai Y Phong một cái, Y Phong vẫn luôn đề cao cảnh giác.
Nào ngờ Hứa Bạch lại xòe bàn tay khác ra, trong tay đã có mấy đồng xu lẻ, rõ ràng là lão vừa lấy từ trong túi Y Phong.
Diệu Thủ Hứa Bạch lại cười ha ha rồi nói với Vạn Thiên Bình :
- Trong tay ta có mấy đồng xu, ngươi đoán xem là chẳn hay lẻ, nếu đoán đúng, Thiên Tinh bí kíp thuộc về ngươi, nếu đoán không đúng, Thiên Tinh bí kíp sẽ thuộc về ta, ngươi đồng ý không?
Vạn Thiên Bình im lặng không nói một lời.
Hứa Bạch đưa tay ra sau lưng xốc xốc một lúc, đoạn nắm chặt bàn tay lại, đưa về phía Vạn Thiên Bình và nói :
- Ngươi đoán đi!
- Chẳn! - Vạn Thiên Bình trả lời.
Hứa Bạch mở tay ra, trong tay có đúng sáu đồng xu, chính là chẳn số, xem như Vạn Thiên Bình đoán đúng.
Hứa Bạch vò đầu bứt tai, tỏ vẻ buồn bã, miệng nói :
- Thiên Tinh bí kíp là của ngươi rồi.
Trên mặt Vạn Thiên Bình tuy không lộ biểu cảm, nhưng trong lòng lão vui mừng khôn tả. Vì võ học cả đời của Vũ Khúc Tinh Quân uyên

bác như đại hải, đến nay trong võ lâm vẫn chưa có người nào sánh kịp. Mà bí kíp nội gia này tự nhiên phải cao hơn Độc Long hoàn một bật rồi.
Nào ngờ Hứa Bạch tuy tỏ vẻ buồn bã nhưng trong lòng lại thầm đắc ý, lão nghĩ bụng :
- "Vạn lão đầu ơi là Vạn lão đầu! Ngươi mắc lừa rồi. Một khi ta uống được Độc Long hoàn, công lực sẽ lập tức cao thâm hơn ngươi, còn ngươi thì không thể lập tức học hết toàn bộ công phu của Thiên Tinh bí kíp, khi đó lẽ nào ta không thể cướp Thiên Tinh bí kíp từ tay ngươi? Ngươi thông minh một đời nhưng lại hồ đồ trong nhất thời rồi."
Thì ra trong lòng lão ta đã sớm có kế hoạch vì vậy mới đề xuất phương pháp đoán chẳn lẻ.
Nên biết Diệu Thủ Hứa Bạch nổi tiếng thiên hạ với Diệu Thủ, công phu trên tay lão đã đạt đến địa bộ đảo điên thiên hạ, do đó số lượng đồng xu trong tay lão cũng có thể tùy ý biến hóa. Đó chẳng phải là chuyện cực kỳ đơn giản sao?
Vạn Thiên Bình quả nhiên thông minh một đời mà hồ đồ nhất thời, trong lòng đắc ý vô cùng, lão nói :
- Đã định xong cách phân chia, chúng ta cùng hợp lực đẩy phiến đá này ra thôi.
Nói đoạn, lão phất tay một cái rồi bước lên trước đẩy phiến đá. Hứa Bạch và Y Phong cũng lập tức góp sức, với công lực bình sinh của ba người này, uy lực đâu phải tầm thường. Trong chớp mắt phiến đá đã dịch chuyển ra sau, hai bên lộ xuất hai thông đạo rộng hơn trước, Hứa Bạch và Vạn Thiên Bình lập tức ngừng tay và lướt vào trong.
Bên trong khá rộng và sáng sủa, Diệu Thủ Hứa Bạch phát hiện trong này cũng có một bàn đá, trên bàn đặt hai chiếc hộp sắt. Hai lão vội vàng lướt đến, mỗi người chụp lấy một hộp và lập tức mở ra xem.
Thật là một sự trùng hợp kỳ lạ, trong hộp của Diệu Thủ Hứa Bạch quả nhiên có một bình ngọc, bên ngoài ghi rõ ba chữ "Độc Long hoàn".
Lão ta không kịp chờ Vạn Thiên Bình có phản ứng, vội mở nắp bình dốc ra một viên hoàn đan to bằng mắt rồng rồi cho ngay vào miệng.
Quả nhiên hoàn đan vừa vào miệng là hương khí tỏa ra mát lạnh, Hứa Bạch nhanh chóng nuốt xuống.
Khi Y Phong lướt vào đến nơi thì trên bàn đã chẳng còn gì nữa. Vạn Thiên Bình đang ngắm nghía cuốn sách nhỏ ố vàng với tâm trạng sướng như điên, và Hứa Bạch cũng đang thưởng thức hương vị của hoàn đan.

Y Phong cả kinh nghĩ thầm :
- “Lẽ nào thuốc giải không có trong huyệt động này?”
Chàng hành hiệp giang hồ tuy không phải là nhân vật đại từ đại bi, nhưng lúc này chàng hoàn toàn vì người khác, tuyệt không có một chút tư tâm. Y Phong quét mục quang nhìn quanh tứ phía, bỗng nhiên chàng phát hiện trên vách động có một phiến đá nhô ra, trên phiến đá có đặt một bình ngọc.
Thế là chàng vội đề khí tung người phóng lên, hữu thủ chụp giữ vào phiến đá, song mục quan sát kỹ mặt trên của phiến đá. Chàng phát hiện nơi này không chỉ có một bình ngọc mà còn có một mảnh lụa viết đầy chữ.
Y Phong động lòng thầm nghĩ :
- “Vũ Khúc Tinh Quân cất thuốc giải ở nơi này, tất phải có dụng ý.”
Nghĩ đoạn, chàng vươn tay trái chụp lấy mảnh lụa, mục quang quét nhìn qua, thấy trên mảnh lụa viết thế này :
“Ta hành hiệp một đời nhưng cuối cùng phải để lại di ngôn mà chết. Trời xanh!
Trời xanh! Biết làm thế nào đây! Biết làm thế nào đây! Thế nhân bất công đối với ta, ta cũng có thể bất công đối với thế nhân vậy.
Ta không nỡ để tâm huyết một đời vì cái chết mà vĩnh viễn mai một do đó mới tập hợp tinh túy võ công vào cuốn Thiên Tinh bí kíp rồi đem chôn giấu cùng với linh đan diệu dược. Nếu không phải là người tất tử, dù vào được động này nhưng cũng không thể lấy được bảo tàng của tạ Độc Long hoàn cất trong động này là do Đồ Long sư thái năm xưa tập hợp linh dược trong thiên hạ mà tạo thành, công năng vượt tạo hóa. Nhưng dược tính chí dương, nếu chưa uống đan dược chí âm Âm Tiêu đan ở trước động mà uống Độc Long hoàn trước thì trong vòng nửa canh giờ sẽ thổ huyết rồi chết.”
Y Phong xem tới đây thì bất giác rùng mình. Chàng dịch mục quang nhìn xuống thấy Vạn Thiên Bình đang ngắm nghía cuốn bí kíp với ánh mắt tham lam. Diệu Thủ Hứa Bạch bấu chặt hai tay vào bàn đá, toàn thân oằn oại. Trong lòng Y Phong chợt trỗi dậy một thứ cảm giác khó nói thành lời.
Chàng dõi mắt đọc tiếp :
“Vì thế kẻ vào động của ta mà không ôm lòng tất tử, bỏ qua Âm Tiêu đan thì dù có thể vào hậu động này nhưng vẫn không tránh khỏi cái chết. Người hữu duyên sẽ được bí kíp của ta, người vô duyên tất gặp thảm họa.”
Thủ pháp càng lúc càng loạn, bên dưới có hàng chữ nguệch ngoạc thế này :

“Tuyệt bút trước lúc ra đi của Vũ Khúc Tinh Quân.”
Xem xong Y Phong buông một tiếng thở dài, đoạn chàng tung mình hạ xuống đất.
Bấy giờ Vạn Thiên Bình mới chú ý đến chàng, và cũng nhìn thấy mảnh lụa trong tay chàng, thế là lão tung người lướt tới cướp lấy.
Y Phong cũng chẳng buồn tranh giành với lão, chàng lặng lẽ lui bước ra xa.
Vạn Thiên Bình đọc qua rất nhanh, sau đó bỗng nhiên lão phá lên cười như điên như dại. Y Phong rùng mình, chàng nhìn qua Diệu Thủ Hứa Bạch, thấy toàn thân lão đã không còn tự chủ được nữa, trên trán ướt đẫm mồ hôi.
Tiếng cười của Vạn Thiên Bình càng lúc càng lớn, thanh âm chấn động sơn động, vang dội tứ phía, tựa như có vô số Vạn Thiên Bình đang cười.
Diệu Thủ Hứa Bạch nghiến răng rồi quát lớn :
- Ngươi cười cái gì?
Vạn Thiên Bình vừa cười vừa nói :
- Hứa Bạch ơi là Hứa Bạch! Từ nay về sau ngươi không thể tranh chấp với ta nữa rồi.
Đoạn lão giơ cao mảnh lụa và đọc rõ ràng từng câu từng chữ trong đó.
Đọc được phân nửa thì Hứa Bạch thét lớn một tiếng và bổ nhào tới.
Lúc này trong lòng lão có hàng vạn ngọn lửa thiêu đốt tâm can, cơ bắp liên tục co giật, khiến y phục vốn đã cũ kỹ, bây giờ rách ra từng mảnh rơi xuống.
Vạn Thiên Bình biết rằng công lực của mình không hề thua kém Hứa Bạch, do đó lão chẳng bận tâm với thế bổ nhào tới của đối phương.
Lão cười nhạt một tiếng rồi quát :
- Cuồng đồ sắp chết mà còn liều mạng ư?
Nách trái kẹp lấy cuốn Thiên Tinh bí kíp, tay trái nắm chặt viên Âm Tiêu đan, hữu chưởng phất mạnh ra, nhằm thẳng vào giữa ngực Hứa Bạch đang hùng hổ nhào tới.
Tuy Diệu Thủ Hứa Bạch đã gần như điên cuồng, nhưng mấy mươi năm khổ công tu luyện của lão vẫn giúp lão không quên chiêu thức ứng định trong tình huống này. Tả chưởng phất mạnh ra, hữu chưởng xòe ra như ưng trảo, chụp thẳng vào giữa ngực Vạn Thiên Bình.
Vạn Thiên Bình cười nhạt, thầm nghĩ :
- “Ngươi muốn tìm cái chết à!”
Vừa nghĩ lão vừa vận đủ mười thành chân lực lên hữu chưởng và

kích mạnh tới trước.
Nên biết công lực của lão tuy ngang ngửa với Diệu Thủ Hứa Bạch, nhưng sở luyện của lão là Kim Cương Lực, còn Hứa Bạch thành danh bởi công phu khinh nhuyễn, nếu lấy cứng chọi cứng thì tuyệt đối không phải là đối thủ của lão. Huống hồ lúc này lão ta xuất kích bằng hữu chưởng, còn Hứa Bạch chỉ dùng tả chưởng.
Nào ngờ song chưởng vừa tương tiếp thì mọi chuyện đều ngoài tiên liệu của Vạn Thiên Bình, thân hình lão đột nhiên bị chấn động, ý niệm thứ hai còn chưa kịp xoay chuyển, hữu thủ của Hứa Bạch đã chụp thẳng trước ngực lão rồi. Vạn Thiên Bình kêu thảm một tiếng, năm ngón tay trên hữu thủ của Hứa Bạch đã đâm sâu vào ngực lão.
Nguyên Độc Long hoàn là loại chí dương chí cương, thiên hạ chẳng có bất kỳ người nào dám uống một mình, bằng không dược tính sẽ dẫn hỏa công tâm, thổ huyết mà chết. Diệu Thủ Hứa Bạch cũng không ngoại lệ, nhưng sau khi lão ta uống Độc Long hoàn, chân lực trong người đột nhiên tăng lên mấy lần, theo đó là sự đau đớn mà bất kỳ người nào cũng không chịu nổi, vì vậy khi đối chưởng thì Vạn Thiên Bình không phải là đối thủ của lão.
Y Phong vẫn đứng ở xa, dù rất ghét hai quái nhân này, nhưng thấy cảnh tượng thê thảm như vậy bất giác chàng cũng động lòng trắc ẩn.
Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình vừa ôm ngực vừa gào thét, bỗng nhiên lão dùng tàn lực cuối cùng dồn lên hữu chưởng đánh mạnh ra, “binh” một tiếng, thủ chưởng cũng trúng vào ngực Diệu Thủ Hứa Bạch.
Lúc này song mục của Hứa Bạch đỏ như máu, thế chưởng bằng tàn lực của Vạn Thiên Bình không thể đánh ngã lão, nhưng cũng đủ khiến xương ngực lão gãy mấy chiếc.
Song, có một thứ lực đạo kỳ dị khác giúp lão cầm cự chịu đựng, tả chưởng vung lên, ngũ chỉ như dao chọc thẳng vào yết hầu Vạn Thiên Bình.
Huyết tươi của Vạn Thiên Bình phun ra thấm đẫm mặt mũi và thân thể Hứa Bạch, hình dáng của lão vốn đã tiều tụy dơ bẩn, bây giờ trông càng khủng khiếp đáng sợ.
Huyết tươi từ miệng Hứa Bạch phun ra, cũng đã nhuốm đẫm trên mặt Vạn Thiên Bình. Thủ thuật trộm cướp của hai người này đều tuyệt cao, võ công cũng thâm hậu, được liệt vào hàng quái kiệt nổi tiếng trong võ lâm, nhưng vì lòng tham mà rơi vào cảnh thế này, thật đáng tiếc và cũng thật chẳng đáng tí nào.
Nhưng bất luận thế nào, Y Phong cũng là người duy nhất chứng kiến tấm thảm kịch này, và lòng chàng cũng có nhiều bi thương về cái

chết của hai lão quái. Nhất thời huyệt động trở nên tĩnh lặng vô cùng, tĩnh lặng như một bãi tha ma.
Y Phong ngẩn người đứng đó, rồi từ từ nhắm mắt lại. Nhưng cảnh tượng thê thảm kia vẫn còn đọng trong tâm trí chàng, có thể điều đó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc làm người của chàng sau này.
Hồi lâu sau chàng hoang mang mở mắt ra, tứ bề vẫn yên lặng, ngay cả một tiếng gió nhẹ hoặc tiếng côn trùng cũng không có. Y Phong đứng nhìn thi thể Nam Thâu Bắc Đạo, cảm thấy mọi ân oán sinh tiền và sự tham lam của bọn họ, bây giờ đã vĩnh viễn biến mất theo cái chết. Chàng lại ngây người một lúc rồi chậm rãi bước đến cạnh thi thể hai quái kiệt.
Cho đến lúc này mà Vạn Thiên Bình vẫn giữ chặt chiếc hộp sắt đựng Thiên Tinh bí kíp trong tay Y Phong buông một tiếng thở dài, đoạn dùng sức gỡ tay lão ta ra để lấy chiếc hộp sắt. Trước đây tuy chàng cực kỳ khinh thị và căm ghét hai lão, nhưng hiện tại sự khinh thị và căm ghét đã không còn tồn tại trong lòng chàng.
Cuối cùng, chàng lấy một mảnh vải trắng lau sạch vết máu trên người hai vị quái kiệt, đoạn tung người lên phiến đá lấy bình thuốc giải xuống. Giờ đây trong đầu chàng đã trở nên trống rỗng, ngoài cảnh tượng cực kỳ thê thảm kia ra, chàng không còn nghĩ đến bất kỳ chuyện gì nữa. Tuy mũi chàng ngửi thấy mùi hương lạ, nhưng chàng cũng không điều tra xem mùi dị hương đó từ đâu ra. Chàng chỉ cảm thấy trong sơn động này có một thứ khí vị khiến người ta ngộp thở, và đang đè nén buồng tim chàng.
Bỗng nhiên chàng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, thế là chàng vội vàng mở hộp sắt, lấy cuốn Thiên Tinh bí kíp nhét vào người, tay cầm chặt bình ngọc đựng thuốc giải, vì nó có quan hệ đến hàng trăm sinh mạng. Thế là chàng quay người, bước ra khỏi sơn động. Bỏ lại thi thể của hai quái kiệt cạnh chiếc bàn đá. Và cũng bỏ lại hai món võ lâm dị bảo mà Thiên Lý Truy Phong Thần Hành Vô Ảnh Diệu Thủ Hứa Bạch và Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình đã đấu với nhau suốt mười năm vì nó.
Tất nhiên, hai món võ lâm dị bảo này sẽ không vĩnh viễn mai một trong sơn động.
Nhưng ai là người có duyên để được nó?

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 12
Đồng bệnh tương lân

Y Phong dùng tốc độ nhanh nhất mà chàng có thể để ra khỏi sơn động. Bên ngoài ánh nắng chói chang thời gian vừa qua giờ ngọ. Chàng dõi mắt nhìn tứ phía, cảnh sắc nơi khe núi vẫn y như cũ, thạch thất vẫn đứng sừng sững bên thác nước.

Bất giác chàng lại buông một tiếng thở dài. Chàng cũng cảm thấy tâm tình của mình như vừa sống lại từ trong mộ địa.

Y Phong thi triển khinh công vượt qua ngọn núi cao nhất trong dãy Vô Lượng, nhưng vừa xuống đến sườn núi thì bỗng nhiên chàng nghe tiếng thở dài từ trong rừng cây truyền ra. Trong thanh âm chứa đầy ai oán, giận dữ và bất bình. Y Phong lập tức dừng bước và thầm nghĩ :

- "Sao trên đời này còn có nhiều người thương tâm như vậy?"

Ý nghĩ vừa dứt thì từ trong rừng lại truyền ra thanh âm bi hận, dường như là tiếng của ai đó tự nói. Y Phong không nghe được rõ ràng, nhưng chàng luyện công từ nhỏ nên tai mắt tự nhiên linh hoạt hơn người thường rất nhiều, chàng nghe loáng thoáng mấy lời hình như là :

- Thế là hết... Vĩnh biệt...

Lòng kinh động, chàng thầm nghĩ :

- "Lẽ nào có người tự tận trong chốn hoang sơn này?"

Ý nghĩ vừa lóe lên thì thân hình chàng cũng lướt đi như chớp vào cánh rừng. Mục quang lùng sục tứ phía, quả nhiên chàng phát hiện có một người treo mình trên một cành cây. Phán đoán của chàng quả nhiên không sai, trong rừng có người muốn tự tận.

Y Phong lập tức phi đến như bay, hữu chưởng phất về phía sợi dây buộc trên cành cây, khi chưởng lực đánh đứt sợi dây, và thân hình người kia rơi xuống thì chàng đã lướt tới đỡ lấy. Chàng nhẹ nhàng đặt người bất hạnh kia nằm xuống đất, đưa tay sờ thử lên mũi thì cảm thấy vẫn chưa tắt thở.

Chàng lập tức vận khí đẩy qua ba mươi sáu đại huyệt trên thân hình người kia. Hồi lâu sau, người kia từ từ tỉnh lại, miệng thở dài một hơi, song mục vô thần nhìn lên người Y Phong.

Y Phong mỉm cười, nói :

- Bằng hữu! Ngươi đang ở tuổi thanh xuân, hà tất phải tự tìm đường chết?

Người này mặc y phục cũ kỹ, diện mục cũng rất tiều tụy. Nhưng từ trong vẻ tiều tụy đó vẫn có thể phát hiện hắn là một người thanh tú, niên kỷ không quá hai mươi. Đây chính là điều khiến Y Phong có cảm tình với hắn.
Mục quang của ngươi kia ngơ ngác xoay chuyển mấy vòng, tựa như đang thử chứng minh việc mình tuy đã không còn lưu luyến nhân gian, nhưng vẫn còn sống tại nhân gian.
Sau khi nghe lời của Y Phong, hắn thở dài một hơi rồi nói :
- Ngươi hà tất phải quản đến tả Lòng ta đã chết, dù có sống trên đời thì có gì vui sướng chứ?
Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :
- Ngươi không phải là người thương tâm, nên đương nhiên không biết nỗi đau của người thương tâm.
Y Phong xót xa thầm nghĩ :
- “Sao ngươi biết ta không phải là người thương tâm chứ”.
Nghĩ đoạn, chàng nói :
- Bằng hữu! Có chuyện gì thương tâm cứ nói ra nghe xem, may ra tại hạ có thể giúp được ngươi cũng không chừng.
Ngữ khí của chàng tỏ ra rất thông cảm, tuyệt không vì thấy đối phương tiều tụy mà khinh thị.
Người kia buông một tiếng thở dài rồi tự nói ra thân thế của mình...
Nguyên hắn cũng là một thư sinh con nhà gia giáo tại sơn trấn thuộc Tứ Xuyên, họ Ôn tên Hoa, tuy không phải hàng thông tuệ tuyệt đỉnh, nhưng đọc sách cũng thông thuận mọi lẽ. Chỉ vì mệnh vận chẳng ra gì cứ mãi lận đận trước bước đường công danh, nên trở thành một thưs inh vô dụng.
Gia nghiệp của hắn đã sạch sẽ, bản thân lại không đủ sức mưu sinh. Thế là hắn đưa thê tử vào rừng, ngày ngày lên núi Vô Lượng đốn củi độ nhật, số mạng của văn nhân quả là đáng thương.
Nhưng thê tử của hắn lại không chịu nổi cảnh buồn tẻ trong núi, nàng lén chạy theo một thương nhân mà nàng ngẫu nhiên quen biết.
Nghe Ôn Hoa kể sơ về thân thế bi thảm của mình, Y Phong cảm thấy tê tái cõi lòng. Vì chẳng phải thân thế của Ôn Hoa cũng có phần giống chàng đó sao? Đồng bệnh tương lân, những người cùng cảnh ngộ rất dễ gần gũi và thông cảm với nhau. Nhất thời Y Phong cũng bị chìm vào nỗi đau xót.
Ôn Hoa thở dài rồi nói tiếp :
- Ôi! Tiền bạc là vạn ác nhưng cũng là vạn năng.
Tâm niệm chợt động, đột nhiên Y Phong nhớ đến hai đống châu báu của Hứa Bạch và Vạn Thiên Bình trong thạch thất. Chàng liền mỉm

cười, nói với Ôn Hoa :
- Ngươi và ta tương phùng, tất là đã hữu duyên. Ta có một số tiền tài cất trong núi này, đối với ta tuy vô dụng nhưng may ra có thể giúp ích cho ngươi...
Ôn Hoa khai khẩu định nói nhưng Y Phong đã tiếp lời :
- Ngươi đừng từ chối. Sau khi có được số tiền tài đó, nếu ngươi còn muốn tự tận thì ta sẽ không ngăn cản ngươi nữa. Ôi! Thực ra thiên hạ vẫn còn nhiều nữ tử, thê tử của ngươi đã vô tình thì ngươi hà tất phải...
Nói đến đây thì bất giác chàng ngừng lại, chàng biết khuyên người ta như thế, nhưng còn chính chàng thì sao?
Lưu luyến nhân gian vốn là tính thông thường của nhân loại. Vì vậy, cuối cùng Ôn Hoa cũng theo Y Phong lên núi. Hắn được Y Phong kẹp bên nách phải, cảm thấy thân hình như đằng vân giá vũ, bay thẳng lên tuyệt đỉnh Vô Lượng Sơn. Bất giác torng lòng càng thêm hâm mộ và khâm phục Y Phong.
Y Phong vừa thi triển khinh công lướt đi vừa hồi tưởng lại chuyện tình của mình.
Chàng không ngờ thê tử của chàng bỏ chàng để đi làm tì thiếp cho Thiên Tranh giáo chủ. Lúc đầu chàng không hiểu lý do tại sao, nhưng về sau chàng mới biết rằng võ công của Thiên Tranh giáo chủ cao cường hơn chàng, quyền lực cũng lớn hơn chàng, thê tủ của chàng về với Thiên Tranh giáo chủ sẽ hưởng được nhiều thứ mà ở chỗ chàng không có, vì vậy nàng mới bội phản chàng.
Nghĩ đến đây thì Y Phong lại cảm thấy tê tái trong lòng, chàng tự trách rồi tự thương hại mình. Bất giác ngọn lửa phẫn nộ và ý chí phục thù bừng lên nung nấu trong lòng chàng. Chàng liếc nhìn Ôn Hoa bên cạnh và thầm nghĩ :
- “Ta sẽ cho hắn toàn bộ châu báu trong thạch thất, để hắn có thể thụ hưởng tất cả lạc thú của thế gian và để cho thê tử dâm đãng vô sỉ của hắn phải hối hận vì đã bỏ hắn mà đị”
Nghĩ đoạn, chàng buột miệng nói với Ôn Hoa :
- Sau này, nếu thê tử của ngươi trở lại cầu xin ngươi tha thứ, ngươi có thể trút hết cảm giác đau đớn và nhục nhã trong lòng ngươi lúc này lên người cô ta, rồi lập tức tống khứ cô ta đi.
Ôn Hoa gật đầu, hắn cảm thấy cách nghĩ của thanh niên kỳ quái này có nhiều chỗ rất giống mình. Nhưng hắn đâu biết rằng, cảnh ngộ của Y Phong cũng chẳng khác gì hắn.
Đã nghe thấy tiếng nước róc rách chảy, sơn động hiện ra trước mắt, Y Phong phấn chấn tinh thần, chàng tung người lướt đi như gió,

chớp mắt đã vượt qua thác nước và đến thạch thất. Chàng dừng bước, chỉ tay vào thạch thất và nói :
- Báu vật trong đó đủ để ngươi làm bất kỳ chuyện gì mà ngươi muốn.
Chàng lập tức bổ sung thêm :
- Những báu vật này tuy không là sở hữu của ta, nhưng ta lại có quyền sử dụng nó.
Lúc này Ôn Hoa đã tâm phục khẩu phục Y Phong, do đó hắn chỉ biết gật đầu và luôn miệng nói phải phải. Y Phong đưa Ôn Hoa đến bên cửa sổ thạch thất, cả hai cùng nhìn vào trong rồi cả hai đều kinh ngạc.
Ôn Hoa kinh ngạc là vì bảo vật trong thạch thất quá nhiều so với sự tưởng tượng của hắn. Hắn nghĩ đến việc mình sở hữu toàn bộ số tài sản này, trong lòng bất giác sướng như điên, đồng thời có vẻ hắn không tin đây lại là sự thật, vì điều này còn ly kỳ hơn một giấc mộng.
Còn Y Phong, chàng kinh ngạc là vì số châu báu vơi đi rất nhiều so với lúc chàng bỏ đi, số còn lại chẳng qua chỉ là một phần mười.
- Là kẻ nào lấy đi?
Y Phong kinh ngạc tự hỏi. Chàng quét mục quang nhìn tứ phía, chàng muốn tìm ra đáp án cho vấn đề của mình trên cảnh vật xung quanh. Nhưng chàng lập tức thất vọng vì mỗi một sự vật trong khe núi này dường như không có biến động. Chàng muốn tìm một dấu chân hoặc giả bất kỳ một dấu tích gì cho thấy là đã có người đến đây. Nhưng chàng lại tiếp tục thất vọng.
Đột nhiên chàng phát hiện một vết máu trên đất. Thế là chàng vội cúi người xuống xem xét, vết máu tuy đã khô nhưng bằng vào kinh nghiệm nhiều năm trên giang hồ chàng phán đoán vết máu này tuyệt đối là máu tươi.
- “Chỉ một vết máu thế này thì nói lên được điều gì?”
Chàng tự hỏi mấy lần như vậy rồi quét mục quang lùng sục tứ phía tựa như một con chó săn truy tìm con mồi. Đột nhiên chàng phát hiện vết máu thứ hai ở gần cửa động, và cũng giống vết máu thứ nhất, vết máu này mới nhỏ không lâu.
Y Phong lập tức phóng vào huyệt động mà không chút do dự. Chờ khi đánh lửa thắp đuốc và quan sát kỷ trong huyệt động, Y Phong bất giác kinh hãi kêu thất thanh.
Thì ra thi thể của hai lão quái này chỉ còn lại một, đó là Diệu Thủ Hứa Bạch.
Y Phong rùng mình, chàng tự hỏi :
- “Thi thể Vạn Thiên Bình đi đâu? Kẻ đánh cắp thi thể có dụng ý gì? Nếu nói thi thể lão ta không phải là người khác mang đi thì... ”

Chàng lại rùng mình, không dám nghĩ tiếp nữa. Đồng thời chàng lập tức quay người và lao như bay ra khỏi huyệt động. Bên ngoài sơn phong thổi vù vù, khí lạnh buốt thấu xương da, khiến Y Phong nhất thời không thể tự chủ.
Nhưng mục quang vừa nhìn quanh thạch thất thì bất giác chàng lại kinh hãi một phen nữa. Thì ra Ôn Hoa, kẻ cùng đến với chàng, bây giờ đà biến mất, chẳng biết hắn đi đường nào. Y Phong vội lướt đến bên cửa sổ thạch thất và nhìn vào trong, bỗng nhiên chàng đưa tay bịt mắt lại, không nhẫn tâm nhìn nữa.
Ôn Hoa đang nằm ngay đơ trong thạch thất với nửa thân người bê bết máu tươi.
Lúc này trong đầu Y Phong bị sự khủng khiếp chế ngự, khiến chàng không còn năng lực để suy nghĩ nữa.
Thực ra điều này cũng chẳng trách chàng được, vì bất kỳ người nào ở vào hoàn cảnh như thế cũng sẽ kinh tâm khiếp đảm thôi. Đang lúc haong mang thì đột nhiên Y Phong nghe thấy có tiếng cười nhạt phát ra từ sau lưng. Chàng vội quay ngoắt lại, trước mắt lại là một người toàn thân bê bết máu tươi, thần quang trong mắt sáng như ánh lửa, đó chính là Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình mà chàng đã tận mắt thấy chết bởi hai vết thương chí mạng.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 13
Người chết sống lại

Nhất thời dường như huyết dịch và cốt tủy của Y Phong đều đông đặc lại.
Chàng cảm thấy như không tin vào mắt mình, mặc dù chàng biết mục lực của mình rất sáng suốt.
Vạn Thiên Bình đã chết, bây giờ sao có thể sống lại đứng trước mặt chàng?
Chàng nhất quyết không tin, nhưng đó lại là sự thật, Vạn Thiên Bình cười nhạt nói :
- Ngươi trở lại rồi à? Tốt lắm...
Y Phong không thể phân biệt giọng nói của lão phát ra từ đang điền như mọi người, hay là giọng nói lạnh lùng của ma quỷ. Thân hình chàng bất giác lui từng bước ra sau theo thế tiến tới của Vạn Thiên

Bình. Mục quang của chàng nhìn như dán lên người lão ta, tựa như bị một sức mạnh hấp dẫn mà không thể kháng cự.
Đột nhiên chàng cảm thấy sau lưng đã đụng tường đá của thạch thất, chàng biết đã không thể nào lui bước được nữa. Khoảng cách giữa song phương càng lúc càng ngắn dần, đồng thời cảm giác khủng khiếp cũng tăng lên trong lòng Y Phong. Nhất thời chàng đứng bất động nơi tường đá, lặng lẽ chờ Vạn Thiên Bình từng bước tiếp cận...
Mỗi bước chân của Vạn Thiên Bình tựa như thiết chùy đập vào người Y Phong, trong lúc kinh khiếp chàng cảm thấy tứ chi của mình bủn rủn vô lực.
Dần dần khoảng cách chỉ còn bảy tám thước, với một cao thủ võ lâm, khoảng cách này đã có thể lướt tới và xuất thủ rồi. Nhưng Vạn Thiên Bình không tung người lướt tới, lão chỉ từ từ đưa tay ra, cánh tay nhuốm đầy vết máu.
Tựa như một hào khách võ lâm luyện ưng trảo công, cánh tay của Vạn Thiên Bình chậm rãi hướng tới trước ngực Y Phong. Cánh tay của lão vốn đã gầy guộc bây giờ nhuốm đầy vết máu nên trông càng giống quỷ thủ.
Đột nhiên Vạn Thiên Bình bật cười, tiếng cười như ma khóc, quỷ hờn. Và chẳng biết thế nào, thân thể Y Phong bỗng nhiên cứng đơ ra. Lúc này chỉ cần Vạn Thiên Bình khẽ lướt tới, Y Phong sẽ lập tức thọ thương dưới thiết chưởng của lão ta ngay.
Tất nhiên đó là chuyện trong chớp mắt, nhưng Y Phong cảm thấy thời gian của chớp mắt đó dài vô tận.

Đôi khi chuyện của nhân thế khó có thể giải thích được. Đương nhiên bút mực cũng không thể tả hết, và cũng không thể tả hai chuyện xảy ra trong cùng một thời gian.
Vì cứu mạng đệ tử Chung Nam phái mà Y Phong viễn hành đến Vô Lượng Sơn và gặp nhiều kỳ sự, cũng như nhiều nguy hiểm, nhưng trong cùng thời gian đó, mấy trăm đệ tử đang chí nguy của phái Chung Nam lại thoát khỏi sự khủng khiếp của tử vong.
Nguyên là thế này, sau khi Y Phong rời Chung Nam sơn, mọi người ở Chung Nam đạo viện chỉ biết đợi chờ chứ chẳng biết làm gì khác. Đối với người khác mà nói, sự đợi chờ có thể là việc bình thường nhưng đối với Kiếm tiên sinh và Tam Tâm Thần Quân thì đó là một sự thể nghiệm mới mẻ.

Mấy mươi năm trước, Vạn Kiếm Chi Tôn và Tam Tâm Thần Quân đã nổi danh khắp thiên hạ bởi thần công tuyệt thế, đến nay thân thế đã gần như Kim Cương bất hoại.
Với công lực của bọn họ mà nói, dường như trong thiên hạ có rất ít chuyện mà bọn họ không làm được, do đó căn bản bọn họ không cần phải đợi chờ. Vậy mà bây giờ hai vị võ lâm kỳ nhân lại gặp phải chuyện khó khăn trước đây chưa từng gặp.
Mấy ngày qua, dường như một ngày đều có thêm mấy sinh mạng chết oan trong đạo quán. Chưởng môn phái Chung Nam - Diệu Linh đạo nhân thúc thủ vô kế, chỉ đành mang những thi thể của đệ tử chất vào đan phòng. Và mỗi một ngày trôi qua, không khí trong đạo quán càng tăng thêm mấy phần thê lương bi ai.
Kiếm tiên sinh và Tam Tâm Thần Quân suốt ngày ngồi đánh cờ trong sơn đình ở hậu viện. Nhưng đó chẳng qua là bọn họ tìm cách giết thời gian, vì thực tế không ai có thể chuyên tâm vào cuộc cờ. Còn Lăng Lâm, thương thế của nàng đã dần bình phục, sau khi tỉnh lại và thấy mọi chuyện tất nhiên là nàng vô cùng kinh dị và lấy làm kỳ quái. Thế là mẫu thân của nàng - Tôn Mẫn phải nói rõ cho nàng biết. Nhưng nữ hài tử thông minh này lại chẳng cảm kích Y Phong chút nào. Cách nghĩ của nàng là :
- “Nếu không có Y Phong thì Đoạt Mệnh song thi kia làm sao có thể gặp mình”.
Tôn Mẫn đành im lặng, đối với nữ nhi tinh ranh cổ quái của mình ngoài yêu thương và che chở ra bà ta chẳng có biện pháp gì khác. Đương nhiên Lăng Lâm cũng vui mừng vì mình gặp được hai vị kỳ nhân này, vì thế nàng vô cùng cảm kích Kiếm tiên sinh và Tam Tâm Thần Quân. Thương thế của nàng tuy đang dần bình phục, song vẫn chưa thể cử động nhiều, nàng đành nằm trên giường trong một đan phòng để dưỡng thương. Tuy nàng còn nhỏ tuổi nhưng đã trải qua nhiều ưu hoạn, do đó suốt ngày nàng luôn nghĩ đến những chuyện mà những nữ tử khác ở tuổi của nàng không thể nghĩ đến.
Kỳ quái nhất là thái độ của nàng đối với Chưởng môn phái Chung Nam - Diệu Linh đạo nhân, lúc mới gặp lần đầu, trong lòng nàng đã có một thứ ác cảm không thể hình dung được. Nàng cũng không thể giải thích căn nguyên của thứ ác cảm này, chỉ biết đó là bản năng của mình mà thôi.
Sau khi nghe mẫu thân nói về chuyện Thiên Độc giáo hạ độc, nàng không ngừng đặt ra những vấn đề. Đầu tiên nàng hỏi: “Nói vậy là toàn bộ đạo sĩ Chung Nam đều trúng độc bởi trong nước suối có Thục Cốt Thánh Thủy. Vậy nguồn nước mà chúng ta ăn uống hiện

nay, có phải cũng lấy từ con suối đó?”
Vấn đề này thì Tôn Mẫn có thể giải đáp được: Sau khi mọi người đến đây, Kiếm tiên sinh bảo Diệu Linh đạo trưởng đi lấy nước ở một nguồn suối khác, do đó tự nhiên không bị trúng độc.
Nhưng Lăng Lâm lại hỏi :
- Nếu nguồn nước thường dùng của bọn đạo sĩ được lấy từ sơn tuyền thì bọn họ không thể bị trúng độc được. Vì nước suối từ trên chảy xuống, như vậy nước có độc không thể tồn đọng mãi ở chỗ bọn đạo sĩ lấy nước. Do đó nếu nói: Thiên Độc giáo hạ độc vào nước suối là chuyện tuyệt đối không có khả năng, trừ phi bọn chúng hạ độc vào nước mà đạo sĩ Chung Nam phái đã mang về đạo quán.
Tôn Mẫn trầm ngâm một lúc rồi đành gật đầu đồng ý với cách nói của con gái mình.
Lăng Lâm lại nói tiếp :
- Việc nhiều đạo sĩ của phái Chung Nam bị trúng độc trước sau, còn có thể nói là vì công lực cao thấp khác nhau, nhưng Chưởng môn phái Chung Nam không trúng độc là chuyện có vẻ không thông. Lẽ nào người của Thiên Độc giáo biết phép tàng thân, có thể bỏ thuốc vào cơm của Diệu Linh đạo nhân mà thần không biết quỷ không hay? Điểm này tuyệt đối không có khả năng, trừ phi...
Đột nhiên nàng ngừng lại và trừng mắt nhìn ra cửa, Tôn Mẫn lại không để ý đến điều đó, bà đang trầm tư suy nghĩ những kiến giải của nữ nhi của mình. Bà cũng cho rằng trong chuyện này có nhiều điểm khả nghị Đột nhiên nghe Lăng Lâm nói :
- Mẫu thân nhìn ra ngoài xem, hình như ngoài cửa có người.
Tôn Mẫn sững sờ, bà vội tung người đẩy cửa phóng ra ngoài, mục quang dõi nhìn tứ phía, nhưng chỉ có gió đêm phần phật thổi, chẳng có một bóng người nào. Bà quay vào phòng mỉm cười và nói :
- Ngươi bị hoa mắt đấy thôi, bên ngoài có người nào đâu?
Lăng Lâm lặng lẽ lắc đầu, nàng ngước nhìn lên nóc nhà, vẻ mặt đăm chiêu như đang suy nghĩ một vấn đề nan giải.
Người vất vả nhất trong mấy ngày qua là Diệu Linh đạo nhân, với thân phận là Chưởng môn một phái, nhưng lúc này lão kiêm nhiệm luôn cả việc làm bếp. Mặc dù vậy, tối tối lão vẫn làm riêng cho Lăng Lâm một bát canh nóng, việc làm này khiến Tôn Mẫn vô cùng cảm kích.
Tối nay, khi lão vào lấy chiếc bát không mà Lăng Lâm đặt trên bàn, thì dường như thương thế của Lăng Lâm có vẻ nặng thêm. Khóe miệng Diệu Linh đạo nhân chợt xuất hiện nụ cười bí hiểm, lão vội vàng lấy chiếc bát rồi lặng lẽ đi ra. Khi Tôn Mẫn từ chỗ sơn đình trở

về đan phòng thấy vậy thì bà vội trở lại đình mời Tam Tâm Thần Quân đến xem mạch.
Nhưng sau khi xem mạch cho Lăng Lâm xong, Tam Tâm Thần Quân chỉ có lắc đầu mà không nói gì, trên mặt lão xuất hiện thần sắc lạnh lùng như băng. Cõi lòng Tôn Mẫn chợt trầm xuống, vì Lăng Lâm lại chìm vào hôn mê bất tỉnh, miệng không ngừng rên rỉ.
Tam Tâm Thần Quân và Kiếm tiên sinh cũng không có phản ứng gì, hai lão vẫn thắp nến ngồi đánh cờ trong sơn đình. Đêm càng lúc càng khuya, tuy không có trống canh nhưng có thể suy đoán thời gian đã là canh ba...
Từ sau dãy phòng thứ ba của đạo quán đột nhiên có một bóng người đi ra, người này mượn bóng tối của dãy phòng để che giấu thân hình, hành động nhanh, chớp mắt đã đến cạnh tường rào. Trời không trăng nhưng đầy sao, dưới ánh sáng mờ nhạt cũng có thể nhận ra người này chính là Chưởng môn phái Chung Nam - Diệu Linh đạo nhân.
Lão quét mục quang nhìn tứ phía, sau khi xác định không có người nào phát hiện hành tung của mình thì lão đưa tay phải khẽ búng vào tường rào ba tiếng. Đoạn áp sát tai vào tường rào, ngưng thần lắng nghe.
Không lâu sau, bên kia tường rào cũng truyền lại ba tiếng động khe khẽ, trên mặt Diệu Linh đạo nhân lộ vẻ vui mừng, tuy nhiên phần vui mừng này vẫn không thể che lấp vẻ khiếp sợ và bất an của lão.
Trên nóc một gian phòng ở xa xa cũng có một bóng người thấp tháng như làn khói mỏng, vì thân pháp của người này quá nhanh nên dường như người phàm mắt thịt không thể phát giác được.
Diệu Linh đạo nhân lại dõi mắt nhìn tứ phía, bóng đêm tĩnh lặng như chết, chỉ có sơn phong vù vù thổi lại. Lão nhẹ nhàng buộc hai vạt đạo bào ngang thắt lưng rồi thi triển công phu Bích Hổ Du Tường leo lên tường rào. Chớp mắt lão đã lên đến đầu tường và lộn người qua phía bên kia, mà tuyệt đối không để lại một tiếng động nhỏ.
Lão vừa hạ thân xuống bên ngoài tường rào thì có một bóng người khác lập tức lướt tới, thân hình bóng người này tha thướt uyển chuyển, dù trong đêm tối nhưng khiến người ta vẫn có thể cảm nhận một thứ mê hoặc tản phát từ thân thể bà tạ Bà ta lướt đến sát Diệu Linh đạo nhân, hai người nắm chặt tay nhau, yết hầu của Diệu Linh không ngừng trồi lên thụt xuống, lão kéo bà ta vào bóng tối dưới chân tường, kế đó là nghe một loạt thanh âm “ư hử” phát ra từ cổ họng...
- Ngươi xem ngươi kìa, làm gì mà khẩn trương như thế? Ta không

tin hai lão quỷ đó lại lợi hại như vậy...
Đó là giọng nói của nữ nhân.
Diệu Linh đạo nhân cắt lời nói :
- Mỵ Nương! Nàng gần lại một chút không được sao...
Sau đó là những thanh âm thầm thì như người nằm mơ tự nói.
Mỵ Nương tặc lưỡi rồi nói :
- Chờ một lát... Lẽ nào ngươi không biết sự tình đã không thể kéo dài được nữa?
Nhân thủ trong tay bọn ta không đủ... Ngươi... ngươi phải nghĩ ra biện pháp gì chứ?
Diệu Linh khẽ nói :
- Mỵ Nương! Ta vì nàng, ta... Ôi! Sự tình đã thành công chín phần mười, nào ngờ hai lão đó lại dẫn xác đến. Bây giờ ta cũng chẳng có chủ ý gì, Mỵ Nương! Chỉ cần nàng nói ra là bất cứ chuyện gì ta cũng có thể làm cho nàng.
Mỵ Nương khẽ cười rồi nói :
- Ngươi trông ngươi kìa, đường đường là Chưởng môn một phái mà tựa như trẻ con vậy! Chỉ cần ngươi có thức ăn cho bọn họ, từ từ mỗi ngày hạ chút độc dược, khi đó chuyện gì là không thể giải quyết?
Hai người trầm mặc một lúc, dường như Diệu Linh đạo nhân đang suy nghĩ.
Nhưng hai người vẫn không yên tĩnh trong sự trầm mặc này, vì thân hình bọn họ liên tục động đậy. Một thứ động đậy chẳng theo quy tắc nào, nhưng đó là vận luật tất yếu của nhân loại mà từ cổ chí kim chưa từng thay đổi. Gió núi vù vù thổi qua, dường như đại địa chỉ còn hai người bọn họ.
Trong khi đó, bên kia tường rào có một bóng người cao gầy đang áp tai lắng nghe những lời đối thoại của bọn họ, sắc diện của bóng người này hàm chứa vẻ tiếc nuối, bi ai và phẫn nộ của việc bị lừa dối.
- “Không ngờ hắn có thể làm chuyện này! Thật không ngờ... Tại sao hắn lại làm như thế chứ?”
Bóng cao gầy thầm nghĩ. Những lời thì thầm bên kia tường rào đã cho lão một đáp án vô cùng rõ ràng. Bất giác lão buông một tiếng thở dài.
Diệu Linh đạo nhân và Mỵ Nương tuy đang chìm trong say đắm, nhưng nghe tiếng thở dài này thì cả hai đều cả kinh, mục quang cùng lúc quét nhìn tứ phía. Bỗng nhiên trước mắt hai người hoa lên, mục quang đăm đăm nhìn vào một nơi.
Một bóng người từ bên kia tường lướt qua như làn khói mỏng, rồi hạ

thân cách chỗ bọn họ chừng ba thước, sắc diện lạnh lùng đến độ tàn khốc. Diệu Linh đạo nhân kinh hãi kêu thất thanh rồi lui một bước, nhưng lão không dám thoát đi, vì bản thân lão hiểu rất rõ rằng tuyệt đối mình không thể nào thoát đi được.
Mỵ Nương quát lớn một tiếng, thân hình dịch động, song thủ vỗ thẳng vào bóng người kia.
Bóng người kia chỉ khẽ cười nhạt một tiếng, thân hình vẫn bất động.
Thân pháp của Mỵ Nương nhanh như chim yến, thế chưởng đi được nửa đường thì đột nhiên xoay chuyển, biến thế vỗ thành thế phất, năm ngón tay ngọc điểm vào Thiên Đột huyệt và Toàn Cơ huyệt dưới yết hầu của bóng người cao gầy, đồng thời tả chưởng mang theo kình phong đánh mạnh vào vai trái đối phương.
Bóng người kia vẫn bất động, chờ song thủ của đối phương gần tiếp xúc với thân thể mình, chẳng biết thế nào lão ta đã dịch qua phải mấy tấc. Tuy chỉ là mấy tấc nhưng khiến nhất chiêu lưỡng thức cực kỳ lợi hại, chuẩn xác và tuyệt nhanh của Mỵ Nương không thể đánh trúng bộ vị.
Khi bóng người cao gầy kia xuất hiện thì sắc diện của Diệu Linh đạo nhân lập tức tái nhợt, vì lão biết bóng người này chính là Tam Tâm Thần Quân. Đồng thời từ nhỏ lão ta đã biết rất rõ về công lực siêu phàm nhập thánh của vị Tam Tâm Thần Quân này.
Trong chớp mắt khi Mỵ Nương động thủ, trong đầu lão cũng có hàng trăm ý niệm thoáng qua, đột nhiên lão mím môi rồi liều mạng lướt qua tường rào. Ngay lúc đó lão nghe sau lưng có tiếng kêu thảm của Mỵ Nương. Diệu Linh biết là bà ta đã hương tiêu ngọc tán. Tuy nhiên lão vẫn không quay đầu lại, ý niệm cầu sinh khiến khinh công của lão như nhanh hơn bình thường mấy phần. Trong đầu lão ta lúc này chẳng có ý nghĩ gì khác, lão chỉ nghĩ làm thế nào để thoát khỏi Chung Nam sơn càng nhanh càng tốt.
Nhưng đột nhiên trước mắt lão hoa lên, lão cảm thấy có người ngăn cản trước mặt.
Chờ khi thấy rõ người chặn đường là ai thì lão lại nghe một tiếng kêu thảm nữa. Trong đêm khuya, tiếng kêu thảm này khiến cho người ta bất giác rùng mình nổi da gà.
Trước mặt lão là thân thể thướt tha của Mỵ Nương, tuy trong đêm tối nhưng vẫn có thể trông thấy huyết tươi từ nhiều nơi trên thân htể đó chảy ra ròng ròng. Thế là Diệu Linh đạo nhân bất chấp tất cả, lão tung người bổ nhào tới...

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 14
Lộ rõ chân tướng

Diệu Linh đạo nhân dang rộng hai cánh tay muốn ôm chầm lấy thân thể Mỵ Nương, nào ngờ lão ta chỉ ôm vào hư không, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy trước mắt là Tam Tâm Thần Quân với dung diện lạnh lùng đến độ vô tình. Lúc này thần trí của Diệu Linh đã cuồng loạn, mũi chân hơi kiềm lại, hai đạo chưởng phong theo thế Bài Sơn Vân Chưởng lập tức vỗ như chớp về phía Tam Tâm Thần Quân.

"Binh! Binh!" Hai tiếng, song chưởng của lão đánh trúng vào thân thể một người.

Thì ra, khi Diệu Linh đạo nhân xuất chưởng, Tam Tâm Thần Quân hơi lui ra sau và đẩy thi thể của Mỵ Nương tới trước, tiếp đỡ toàn bộ chưởng lực của Diệu Linh.

Diệu Linh thét lớn một tiếng, song thủ như thiết sắt lại cuồng công mãnh kích lần nữa. Toàn bộ hổ thẹn, bất an, kinh khiếp trong mấy ngày qua của lão, bây giờ đều phát tiết theo thế công.

Nguyên lão ta nhập sơn từ nhỏ, mấy mươi năm qua chỉ sống thanh tịnh trong thâm sơn tuyệt cốc. Đối với mọi chuyện của thế gian, dường như lão không thể hiểu hết. Còn đối với tình cảm và dục niệm của nhân loại, tuy lão loáng thoáng cảm nhận được, nhưng xưa nay chưa từng thể nghiệm. Chính vì vậy mà lão không thể tự chủ được trước sự mê hoặc.

Trịnh Mỵ Nương phụng mật lệnh, tìm thiên phương bách kế tiếp cận lão ta, và khiến Diệu Linh đạo nhân bình sinh chưa từng trải qua nữ sắc, phải vì thân hình nõn nà tha thướt gợi cảm của bà ta mà cam tâm làm phản, hy sinh mấy trăm đệ tử môn hạ của mình để tặng cho người khác sáng lập giáo phái.

Chính lão là kẻ hạ độc đệ tử môn hạ của mình, sau đó chuẩn bị giả vờ chẳng biết làm thế nào, nên phải hai tay dâng tặng cơ nghiệp mấy trăm năm của phái Chung Nam cho người khác. Vì toàn bộ lý trí của lão đã bị dục niệm làm mê đắm, chỉ cần được gần gũi thân thiết với Trịnh Mỵ Nương thì bất kỳ chuyện gì lão ta cũng có thể làm.

Nhưng bất ngờ Kiếm tiên sinh và Tam Tâm Thần Quân lại kéo đến Chung Nam sơn, điều này khiến lão kinh tâm khiếp đảm không ít. Song lão cho rằng cách nói dối của mình tuyệt không có một chút sơ hở, vì bất kỳ người nào cũng không thể hoài nghi hung thủ hạ độc mấy trăm đệ tử phái Chung Nam lại là Diệu Linh - Chưởng môn nhân

của phái Chung Nam.
Có điều lão ta vẫn không tránh khỏi lo lắng, thần kinh suốt ngày căng thẳng, sợ người khác phát hiện ra bí mật của mình. Bất kỳ kẻ nào bội phản lương tâm mình, cũng đều bị lương tâm mình đè nén, trong lúc vô ý tất sẽ để lộ sơ hở.
Khi lão ta nấp ngoài đan phòng nghe mẩu đối thoại giữa Lăng Lâm và mẫu thân của nàng, thì trong lòng lập tức bất an, và cho răng Lăng Lâm đã biết bí mật của mình.
Kỳ thực, đây là sự nghi ngờ đương nhiên của lão, nhưng sự nghi ngờ này khiến lão tự bộc lộ chân tướng.
Thế là lão ngầm hạ độc vào bát canh nóng, muốn giết Lăng Lâm để diệt khẩu. Nào ngờ Lăng Lâm linh cảm được sự bất tường nên lén đổ bát canh đi, khiến Diệu Linh đạo nhân khi vào lấy chiếc bát không, cho rằng nàng đã uống hết bát canh nóng.
Lăng Lâm lại giả vờ bệnh thế biến chuyển, chờ khi Tam Tâm Thần Quân đến xem mạch, nàng mới nói cho vị võ lâm kỳ nhân này biết hoài nghi trong lòng nàng và chuyện bát canh nóng. Y đạo của Tam Tâm Thần Quân diệu tuyệt thiên hạ, vừa xem qua là biết ngay trong bát canh nóng quả nhiên có độc.
Nhưng lão không lộ một chút hoài nghi, chỉ ngầm để ý theo dõi. Diệu Linh đạo nhân vì nghĩ sai một nước mà tự hủy toàn bộ tiền đồ, thanh danh và thậm chí cả sinh mạng của mình.
Lúc này tâm thần của Diệu Linh đã điên đảo và hoàn toàn suy sụp.
Tam Tâm Thần Quân cười nhạt rồi quát :
- Nghiệt chướng! Còn không đứng lại cho ta!
Thân hình lão khẽ động, xoay chuyển quanh Diệu Linh như ánh chớp, đồng thời tay áo bào khẽ phất ra, điểm vào Chưởng môn huyệt của Diệu Linh. Đây chính là phép Chỉ Huyệt đã gần như tuyệt truyền trong võ lâm. Diệu Linh đạo nhân tuy là tông chủ của một phái, thân thủ tự nhiên bất phàm nhưng lúc này tâm thần cuồng loạn, lại gặp phải vị kỳ nhân tuyệt thế, thì làm gì còn đường chống đỡ?
Tam Tâm Thần Quân chỉ vận dụng hai thành chân lực lên thủ chỉ, nhưng thân pháp và thủ pháp của lão cực kỳ ảo diệu, chớp mắt đã khống chế được Diệu Linh đạo nhân.
Lão cắp Diệu Linh rồi lập tức lướt vào đạo quán. Kiếm tiên sinh chau mày, Tôn Mẫn cũng lấy làm kỳ quái, một Chung Nam Kiếm Khách thanh danh như vậy, sao có thể làm chuyện như thế này?
Trên mặt lạnh lùng của Tam Tâm Thần Quân chợt xuất hiện nụ cười, lão nói với Lăng Lâm :
- Ngươi khá lắm! Xem ra hai lão đầu tử bọn ta không bằng ngươi rồi!

Lăng Lâm mỉm cười, đương nhiên nàng cũng có chút đắc ý, đột nhiên nàng bật ngồi dậy và nói :
- Lão tiền bối! Lão giải huyệt cho Diệu Linh đạo nhân rồi hỏi thử xem, có thể độc dược mà lão hạ không phải là Thực Cốt Thánh Thủy! Vì vãn bối nghĩ...
Tam Tâm Thần Quân vỗ tay đánh đét và nói :
- Đúng rồi! Chính hắn hạ độc nên chẳng trách mấy trăm người trong đạo quán đều trúng độc mà không hay không biết.
Lão cười ha ha, đoạn quay sang nói với Kiếm tiên sinh :
- Chúng ta thật càng lúc càng hồ đồ, cứ mãi lo nghĩ chuyện đâu đâu, nhưng lại không tự thân đi kiểm tra thương thế của bọn đạo sĩ, không ngờ ngươi cũng có ngày tính sai.
Kiếm tiên sinh khẽ thở dài một hơi, lão tuyệt đối không ngờ Diệu Linh đạo nhân lại nói dối, nên mới đoạn định độc dược mà bọn đệ tử phái Chung Nam trúng phải chắc chắn là Thực Cốt Thánh Thủy. Vì khắp thiên hạ chẳng có thứ độc dược nào có uy lực như vậy.
Bây giờ chân tướng đã lộ rõ, với địa vị của Diệu Linh trong đạo quán dù cho dùng độc dược bình thường nhất cũng có thể khiến toàn bộ đệ tử phái Chung Nam trúng độc.
Kiếm tiên sinh liếc nhìn qua Lăng Lâm, liên tiếp trong đôi mắt sáng của nàng đang hiển thị mục quang có trí tuệ. Lão mỉm cười rồi nói :
- Thiên tư của nữ hài tử này khá cao, tâm trí linh xảo, thực là trăm năm khó thấy.
Chỉ cần mài dũa tôi luyện một chút thì không khó để trở thành một kỳ tài võ lâm siêu phàm vượt thế nhân.
Tôn Mẫn động lòng, đột nhiên thấy bà sụp quỳ xuống trước mặt Kiếm tiên sinh.
Kiếm tiên sinh vừa ngạc nhiên thì đã nghe Tôn Mẫn nói :
- Lâm nhi đã mất cha từ nhỏ, thân lại gánh nặng thâm thù, không có khả năng báo trả, lão tiền bối...
Lăng Lâm trí tuệ linh xảo nên đương nhiên cũng biết rằng nếu mình được làm đệ tử của Kiếm tiên sinh thì hạnh vận này có gì sánh bằng? Thế là nàng vội rời giường và cũng sụp quỳ xuống trước mặt Kiếm tiên sinh.
Tam Tâm Thần Quân ngầm lắc đầu, vì lão biết xưa nay Kiếm tiên sinh chưa từng thu nhận đồ đệ, và cho rằng yêu cầu của hai mẹ con Tôn Mẫn tất sẽ bị cự tuyệt. Nào ngờ Kiếm tiên sinh trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Đã vậy thì các ngươi đứng dậy đi, ta đồng ý rồi.
Tam Tâm Thần Quân sững sờ, lão không ngờ Kiếm tiên sinh quyết

định thu nhận đồ đệ một cách nhanh chóng như vậy. Nhưng lão đâu biết rằng mấy ngày qua trong lòng Kiếm tiên sinh có nhiều biến động kịch liệt. Nguyên nhân của sự biến động này, một phần là nhớ lại chuyện cũ, một phần là vì Tôn Mẫn.
Sự phức tạp và tế nhị trong tình cảm nhân loại, tuyệt không thể đoán hiểu một cách dễ dàng. Đương nhiên Tam Tâm Thần Quân không thể ngờ rằng giữa Kiếm tiên sinh và Tôn Mẫn có sự cảm nhận về tình cảm của nhau. Chính Kiếm tiên sinh cũng lấy làm kỳ quái và bất an trước thứ tình cảm này của mình. Lão cố gắng tự giải thích với mình rằng: Đây chẳng qua là thứ thiện cảm thông thường mà thôi. Nhưng thứ thiện cảm này có thông thường hay không, ngay bản thân lão cũng không rõ.
Nhưng dù thế nào thì lúc này lão cũng không thể cự tuyệt yêu cầu của Tôn Mẫn, phá lệ thu nhận Lăng Lâm làm đệ tử. Tuy nhiên cũng không thể phủ nhận rằng, bản thân Lăng Lâm có đủ điều kiện và xứng đáng làm đệ tử duy nhất của vị kỳ nhân tuyệt thế này...
Cuối cùng thì Tam Tâm Thần Quân cũng phát hiện ra rằng, độc dược mà đệ tử phái Chung Nam trúng phải quả nhiên không phải là Thực Cốt Thánh Thủy. Tuy thứ độc dược này cũng rất lợi hại, nhưng không làm khó được vị thần y võ lâm - Tam Tâm Thần Quân.
Thế là mấy trăm đạo nhân trên Chung Nam sơn đều được giải cứu trước khi Y Phong trở về.
Chưởng môn Chung Nam - Diệu Linh đạo nhân vì quá hổ thẹn với việc làm của mình, lại thêm bị mấy trăm đệ tử phẫn nộ trách mắng, nên đã thỉnh cầu Tam Tâm Thần Quân cho mình tự tuyệt.
Thế sự quả nhiên khó lường trước khi biết rõ chân tướng chuyện này, có ai đoán được bên trong rốt cuộc như thế nào?
Bọn Kiếm tiên sinh vẫn lưu lại trên Chung Nam sơn, vì bọn họ còn phải chờ Y Phong. Chỉ có điều bọn họ không biết rằng sự sinh tử của Y Phong trong lúc này đang như ngàn cân treo đầu sợi tóc.
* * * * *
Lại nói đến Y Phong, lúc này toàn bộ tư tưởng và toàn thân công lực của chàng đều vị sự kinh khiếp mà như muốn đóng băng lại. Song mục của chàng nhìn hai cánh tay gầy guộc đầy máu me của Vạn Thiên Bình mà lòng hoang mang phiêu hốt, mơ hồ cảm nhận được ý vị của tử vong.
Song mục của Vạn Thiên Bình cũng nhìn chàng không chớp, tuy nhiên lão ta lại do dự không hạ thủ chẳng hiểu là vì duyên cớ gì.
Đột nhiên lão cười nhạt một tiếng rồi lạnh lùng nói :
- Tiểu hài tử! Ngươi mau giao cuốn Thiên Tinh bí kíp ra đi. Nếu

không...
Căn bản không cần lão ta phải nói tiếp, vì bất kỳ người nào cũng có thể đoán được hàm ý trong lời này của lão. Y Phong giật thót mình một cái, vì câu nói này mà Vạn Thiên Bình như yêu mị đột nhiên biến thành người sống trong mắt chàng, bởi lẽ chỉ có người sống mới có dục vọng đối với sự vật. Nếu đã chết và biến thành ma quỷ thì còn cần Thiên Tinh bí kíp làm gì?
Chàng ngầm thở phào một hơi, mục quang dõi nhìn khắp thân thể Vạn Thiên Bình, chàng thấy hai vết thương nơi yết hầu và trước ngực của lão là hai lỗ thủng đen ngòm, trông rất kinh người. Vết thương thế này chỉ cần trúng một chỗ là đã đủ khiến bất kỳ người nào cũng phải chết rồi.
- "Thế tại sao lão ta vẫn sống lại được?"
Ý niệm kinh khiếp đã biến mất trong lòng Y Phong, nhưng thay vào đó là sự kinh dị. Song mục trừng trừng nhìn Vạn Thiên Bình, nhưng chàng không trả lời.
Vạn Thiên Bình lại bước tới một bước và quát :
- Ngươi có lấy ra không?
Y Phong thầm nghĩ :
- "Công lực của lão cao hơn ta lại biết rõ Thiên Tinh bí kíp nhất định ở trên người ta, như vậy lão có thể động thủ khống chế ta để cướp Thiên Tinh bí kíp, thế tại sao lại muốn ta tự lấy rả Lão ta hiệu xưng Bắc Đạo, vốn không nên có tác phong như vậy".
Nên biết Y Phong vốn là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, tâm trí tinh nhạy, do đó chàng mới có thể dùng kế giả chết để qua mặt tai mắt võ lâm thiên hạ. Lúc này tâm niệm lại xoay chuyển, chàng nghĩ tiếp :
- "Phải chăng thân thể lão thọ thương trí mạng, sau đo tuy gặp được kỳ ngộ mà sống lại được, nhưng công lực bình sinh đã không thể hồi phục trong một khoảng thời gian ngắn?"
Nghĩ đoạn, chàng cũng cất giọng lạnh lùng nói :
- Không lấy ra thì sao nào?
Dứt lời, chàng vươn người tiến tới trước một bước.
Vạn Thiên Bình biến sắc, trong ánh mắt hàm chứa đầy nộ khí. Bỗng nhiên lão bật cười rồi nói :
- Ta khuyên ngươi nên đưa nó ra, như vậy sẽ tốt hơn đối với ngươi.
Khẩu khí quả nhiên có phần hòa hoãn, ý vị uy hiếp đã giảm không ít.
Y Phong ngầm thở phào một hơi, chàng biết phán đoán của mình là đúng, thế là chàng cười nhạt một tiếng rồi nói :
- Nói cho họ Vạn lão biết, lão đừng nhắc đến chuyện Thiên Tinh bí kíp nữa. Nếu lão muốn sống mà rời khỏi sơn động này, hừ! Còn phải

xem tại hạ có cao hứng hay không.
Ngữ khí xoay chuyển, cục diện cũng xoay chuyển từ chỗ bị uy hiếp, bây giờ trở thành uy hiếp lại đối phương.
Vạn Thiên Bình cả kinh, quả đúng như Y Phong tiên liệu, tuy lão ta may mắn thoát chết, nhưng công lực vẫn chưa phục hồi. Sau khi kinh ngạc lão cố ý cười lớn mấy tiếng rồi gằn giọng nói :
- Vạn Thiên Bình ta bôn tẩu giang hồ mấy mươi năm, nhưng chưa có ai dám nói những lời ngông cuồng như vậy trước mặt ta.
Miệng nói nhưng ánh mắt của lão theo dõi rất kỹ phản ứng của Y Phong, đây chính là tình thế của kẻ ngoài mạnh trong yếu. Trong cuộc đấu trí này, lão ta đã bại một trận.
Đột nhiên Y Phong cũng đưa tay ra và lạnh lùng quát :
- Lấy ra!
Vạn Thiên Bình sững sờ, lại nghe Y Phong tiếp lời :
- Nếu lão không lấy Toàn Cơ Nghĩa ra, hôm nay đừng hòng ra khỏi sơn động này.
Sự cuồng ngạo trong ngữ khí còn hơn Vạn Thiên Bình khi lão bảo chàng lấy Thiên Tinh bí kíp ra. Tình thế thay đổi, sắc diện của Vạn Thiên Bình tái nhợt, lão lui một bước và ngầm điều tức vận khí.
Y Phong chỉ trừng mắt nhìn đối phương, chàng không dám mạo hiểm động thủ.
Gió núi càng lúc càng mạnh, đêm cũng khuya dần. Nếu lúc này Y Phong bỏ đi thì nhất định Vạn Thiên Bình không thể ngăn chàng, dẫu có muốn ngăn chặn thì cũng ngăn không nổi. Nhưng người trong cuộc lại mê muội, Y Phong không hề nghĩ đến điều này.
Tuy chàng không có dã tâm muốn đoạt Toàn Cơ Nghĩa nhưng chàng lại muốn mượn việc này để làm nhục Vạn Thiên Bình một phen, chí ít thì cũng trút được cơn giận cho hả dạ. Huống hồ thư sinh tự tận được chàng cứu, hiện vẫn nằm ngay đơ trong thạch thất, sống chết chưa biết, do vậy mà chàng không muốn bỏ đi. Ngoài ra, trong lòng chàng còn có nhiều nghi vấn, đặc biệt chàng không hiểu nguyên nhân tại sao Vạn Thiên Bình có thể hồi sinh.
Nhất thời song phương đều im lặng mà đứng nhìn nhau. Y Phong chẳng biết làm thế nào để phá vỡ thế giằng co này. Đột nhiên song mục của Vạn Thiên Bình xoay quanh một vòng nhìn khắp người Y Phong, điều này khiến Y Phong bất giác rùng mình, chàng thầm nghĩ :
- “Ánh mắt của lão quái này bỗng nhiên trở nên sắc lạnh, lẽ nào chỉ trong khoảng khắc mà công lực của lão đã phục hồi? Nhưng dường như đó là chuyện không có khả năng”.

Thế sự ly kỳ, Y Phong không biết và cũng không tưởng tượng hết được. Chẳng những công lực của Vạn Thiên Bình đã hồi phục mà sợ rằng công lực của lão lúc này còn cao thâm hơn lúc chưa thọ thương.
Nguyên sau khi thọ thương thì Vạn Thiên Bình đã không còn thuốc chữa, nhưng vì thi thể của Diệu Thủ Hứa Bạch nằm chồng lên thi thể lão ta, máu từ thân thể Hứa Bạch chảy ra, vô tình lại nhỏ ngay vào mệng Vạn Thiên Bình vẫn còn chút khí tàn.
Nên biết huyết dịch trong người Hứa Bạch có hàm chứa linh hiệu của Độ Long Hoàn, và dược lực chí dương chí cương của Độc Long hoàn đã biến thành linh đan tuyệt diệu. Nói một cách khác, bất kỳ người nào uống máu của Diệu Thủ Hứa Bạch cũng chẳng khác gì uống các loại linh dược trong thiên hạ.
Trong lúc hôn mê, Vạn Thiên Bình cảm thấy có một thứ sức mạnh từ yết hầu chạy vào đan điền, sau đó khiến lão bừng tỉnh lại. Một thoáng suy nghĩ, với kinh nghiệm lão luyện của mình, lão lập tức đoán ra nguyên nhân giúp mình sống lại. Thế là lão tận lực uống tất cả huyết dịch trong người Diệu Thủ Hứa Bạch, uống đền kỳ hết mới thôi.
Kế đó lão lục tìm nửa phiến Toàn Cơ Nghĩa trong người Hứa Bạch rồi rời khỏi huyệt động. Đoạn lão vào thạch thất vơ vét tất cả số châu báu mà lão có thể lấy được. Vì sau khi Diệu Thủ Hứa Bạch chết thì lão đã không cần thiết phải ở lại trong chốn thâm sơn cùng cốc này nữa. Đối với lão lúc này, đích thị là vì họa mà được phúc, chỉ có điều Thiên Tinh bí kíp vừa được đã mất đi. Lão hối hận vì mình không sớm hỏi lai lịch của thanh niên kia, bởi lẽ lão biết thanh niên đó nhất định đã trở thành ngư ông đắc lợi khi lão và Hứa Bạch tương tranh với nhau.
Nào ngờ ngay lúc đó thì Y Phong trở lại sơn động. Vạn Thiên Bình vừa thấy là vui mừng còn hơn được tái sinh. Nhưng lúc đó tuy lão đã phục sinh nhưng tứ chi còn yếu ớt, tự nhiên là không dám lập tức xuất hiện. Chờ lúc Y Phong đi vào huyệt động, thư sinh kia mê muội với số châu báu, nên mới bò qua cửa sổ mà vào thạch thất. Vừa thấy thân pháp người này, Vạn Thiên Bình biết ngay đối phương chẳng có một chút võ công, thế là lão dùng một viên đá nhỏ búng qua cửa sổ. Tuy chỉ là một viên đá nhỏ, nhưng với thủ pháp chuẩn xác và lực đạo của Vạn Thiên Bình, cũng đủ khiến thư sinh kia gãy cánh tay phải, nhất thời hôn mê bất tỉnh.
Sau đó khi Y Phong từ huyệt động chạy ra thì Vạn Thiên Bình đột nhiên hiện thân, quả nhiên lão đã khiến chàng kinh khiếp, mặt không

còn chút sắc máu.
Sau đó tình hình biến chuyển, Vạn Thiên Bình lại rơi vào thế hạ phong, do đó lão chỉ hy vọng công lực của mình mau chóng hồi phục. Quả nhiên, chỉ cần ngầm điều tức một lát thì đã thấy công hiệu của Độc Long hoàn. Sau khi vận hành chân khí một vòng, Vạn Thiên Bình chợt cảm thấy sức mạnh của mình đột tăng, đủ sức để chế phục Y Phong.
Lão cười nhạt một tiếng, thân hình bỗng nhiên lướt tới trước như hành vân lưu thủy, song chưởng hươ thành vòng tròn rồi kích ra như chớp. Chiêu này ảo hóa muôn ngàn chưởng ảnh, mục đích là muốn làm loạn mắt đối phương trước, sau đó mới mãnh kích.
Y Phong thấy vậy thì cả kinh, chàng vội vặn người xoay chuyển qua phải, hữu chưởng cũng bất ngờ xuất kích.
Nên biết công lực của chàng lúc này tuy đã thuộc hàng cao thủ đệ nhất võ lâm, nhưng chiêu thức động thủ vẫn chẳng có gì kỳ diệu. Chiêu Phụng Hoàng Đơn Triển Dực tuy đủ thần đủ khí, công lực, bộ vị cũng đều hợp cách đã có thể gọi là cao chiêu tuyệt diệu trong võ lâm. Nhưng trong mắt nhân vật như Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình đó chẳng qua là một chiêu rất tầm thường.
Lão ta cười nhạt một tiếng và xoay người, song chưởng giữ nguyên thế xuất kích chỉ có điều biến thế vỗ thành thế chụp, mười ngón tay xòe ra, thiên triển Đại Lực Ưng Trảo Thần công danh chấn võ lâm của lão. Thời gian biến chiêu của lão tất nhiên là cực nhanh. Tả chưởng của Y Phong vừa dịch động thì chàng đã cảm thấy song thủ của đối phương phân ra chụp vào yết hầu và đan điền của mình.
Y Phong bất giác kêu thất thanh một tiếng. Những ngày còn hành tẩu giang hồ, chàng đã từng động thủ vô số lần, nhưng chiêu thức nhanh như thế này thì chàng mới thấy lần đầu.
Chàng không kịp nghĩ gì khác, thân hình quay ngoắc sang một bên để lui ba bước.
Nhưng Vạn Thiên Bình truy theo như hình với bóng, song chưởng vạch nửa vòng trên không trung rồi bất ngờ kích vào trước ngực Y Phong. Chiêu thức tuy biến nhưng hai tay không biến chuyển theo, căn bản không giống cách tán chiêu biến thế thông thường trong võ lâm.
Y Phong thừa biết chỉ cần sơ hở để chỉ phong của đối phương đả trúng, với chưởng lực nội gia Tiên Thiên Tinh của đối phương thì nhất định sẽ vong mạng ngay tức khắc. Do đó, chàng lại soạt bước tránh né ra sau. Nhất thời chàng chỉ biết tránh né và chống đỡ, chẳng còn sức để đánh trả.

Thực ra nếu chàng tĩnh tâm một chút, dùng chân lực nội gia của chàng sau khi đả thông hai mạch Nhâm, Đốc để đối phó Vạn Thiên Bình, thì tuy không thể thủ thắng, nhưng chí ít cũng chẳng đến nỗi xang bang xấc bấc như vậy.
Vạn Thiên Bình cười nhạt và nói :
- Bằng vào thân thủ của ngươi mà dám xuất cuồng ngôn với lão phu sao?
Song chưởng lại vận xuất như gió, chưởng ảnh đầy trời, chưởng phong vù vù như bão vũ, trên dưới tả hữu đều có bóng chưởng vỗ về phía Y Phong.
Y Phong tuy miễn cưỡng cầm cự nhưng vì tài nghệ không bằng người nên đành tùng bước lui ra sau. Qua mười chiêu thì chàng đã lộ bại tướng. Ngay lúc đó thế chưởng của Vạn Thiên Bình đột biến, từ mãnh kích biến thành du đấu, lão muốn làm nhục thanh niên này một phen rồi mới xử chàng. Do đó thủ pháp xuất chiêu của lão không còn trầm hùng uy mãnh như trước, bộ vị công kích cũng không nhằm vào yếu huyệt của Y Phong. Đồng thời ngoài miệng lão luôn xuất ngôn châm chọc mỉa mai và chửi mắng.
Y Phong cảm thấy còn khó chịu hơn trước, chỉ có điều công lực của chàng không địch lại đối phương, bây giờ có muốn thoát đi thì sợ rằng cũng không đủ sức...

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 15
Võ lâm Tứ mỹ

“Bốp!” một tiếng, vai trái của Y Phong trúng một chưởng, tuy chàng cảm thấy khá đau nhưng vẫn chưa đến nỗi thọ thương. Y Phong biết dụng ý của đối phương, song chưởng của chàng lập tức phát ra vù vù theo thế Bát Phong Bát Đả, nhưng chẳng đả thương được một sợi tóc của Vạn Thiên Bình.
Trong lúc xoay chuyển, bỗng nhiên chàng phát hiện chỗ Vũ Khúc Tinh Quân cất giấu bảo vật còn có hai bí động sâu thẳm nằm gần cửa động chính. Tâm cơ chợt phát, Y Phong vừa lui vừa dịch chuyển đến gần hai bí động này. Song chưởng của Vạn Thiên Bình vẫn chập chờn như hai cánh hồ điệp phi vũ trước mặt Y Phong. Lão ta danh chấn võ lâm, chiêu thức quả nhiên cũng có chỗ độc bộ, tuyệt không

giống như bất kỳ chưởng pháp nào trong võ lâm. Lúc này tả chưởng của lão xoay một vòng rồi bất ngờ phất ra, đồng thời miệng lạnh lùng châm chọc :
- Tiểu hài tử! Ngươi lấy Thiên Tinh bí kíp ra rồi ngoan ngoãn khấu đầu lạy lão phu ba lạy, một khi lão phu cao hứng thì chẳng những thả ngươi đi mà còn có thể thâu ngươi làm đồ đệ cũng không chừng...
Lão chưa dứt lời thì đột nhiên nghe Y Phong quát lớn một tiếng, song chưởng vận mười thành chân lực mãnh kích tới trước. Vạn Thiên Bình vô cùng ngạc nhiên, nhất thời lão phải lui lại ba bước để tránh né. Nào ngờ chiêu này của Y Phong là dĩ tiến vi thóai, chưởng thế đi được nửa đường thì chàng bất ngờ triệt chiêu, thân hình tung ra sau theo thế Kim Ngư Én Xuyên Ba.
Chàng đã tính kỹ vị thế của động, do đó khi thân hình còn trên không thì chàng đã xoay chuyển nửa vòng, khi chân chạm đất là chàng luồn ngay qua bí động thứ hai.
Vạn Thiên Bình hơi kinh ngạc, nhưng lão lập tức tung người phóng vào bí động.
Bỗng nhiên lão nghe có tiếng gió vù vù, bất giác quay đầu nhìn lại, thì ra phiến đá lớn chấn cửa động cũng theo thế lao vào của lão mà xoay lại. Trong lúc Vạn Thiên Bình ngạc nhiên nhìn tứ phía thì “sầm” một tiếng, phiến đá lớn đã khảm vào vách núi nơi cửa động. Vạn Thiên Bình cả kinh, vì lúc này trong động tối đen như mực, một chút ánh sáng cũng không có. Lão vội phong bế hô hấp, song chưởng phòng bộ trước ngực, bởi lão sợ Y Phong nấp trong bóng tối thi triển ám toán.
Nhưng lão đâu biết rằng Y Phong đã sớm có dự tính, vừa vào trong động bên trái là chàng lập tức luồn qua bí động bên phải rồi phóng ra ngoài. Đồng thời chàng thuận tay đẩy mạnh phiến đá lớn bít kín luôn bí động. Thời gian và bộ vị đều cực kỳ chuẩn xác, nếu không có đầu óc hơn người thì e rằng không thể thực hiện được.
Chỉ một tích tắc sơ ý mà Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình đã bị Y Phong nhốt trong bí động tối đen, lạnh lùng và sâu thẳm.
Đại kế thành công, tâm thần Y Phong cũng trấn định trở lại, gió núi thổi qua người chàng tuy buốt lạnh, nhưng chàng lại cảm thấy thích thú vô cùng. Thế là chàng nhẹ nhàng lướt đến thạch thất, tung mình qua cửa sổ để vào trong, nhìn thấy thư sinh kia vẫn nằm ngay đơ trên đất, bất giác chàng thầm nghĩ :
- “Nếu hắn chết thật thì hóa ra ta cứu hắn mà lại làm hại hắn rồi.”
Chàng khom người thử sờ lên mũi thì phát hiện hắn vẫn còn sống, chẳng qua là hôn mê bất tỉnh mà thôi. Chàng vơ số châu báu còn

thừa lại cho vào một túi vải, còn như số lớn châu báu kia đi đâu, chàng đã không còn lòng dạ nào để truy cứu nữa. Sau đó chàng cõng thư sinh thọ thương ngất xỉu kia lên vai, đoạn ra khỏi thạch thất và hạ sơn.
Khi tỉnh lại, thư sinh nghèo kia trở về trần thế với số châu báu mà Y Phong cho hắn, và trần thế cũng có thêm một công tử phong lưu coi tiền như rác. Chỉ có điều từ đầu đến cuối hắn không thể nào biết được hiệp sĩ giúp hắn từ nghè hèn biến thành đại phú rốt cuộc là ai?
Còn như Y Phong, bằng vào trí tuệ của mình, chàng đã chiến thắng một đối thủ mạnh hơn mình rất nhiều, đồng thời còn lấy được cuốn bí kíp để ngạo thị võ lâm thiên hạ, và thuốc giải hy hữu trên thế gian, tâm tình chàng tự nhiên là vui sướng tột độ. Tuy nhiên lúc này chàng cảm thấy thân thể mỏi mệt rồi. Điều này cũng chẳng có gì lạ, dù thân thể chàng bằng sắt đá, nhưng trải qua nhiều ngày đêm không ngủ nghỉ như vậy, lại thêm sự khẩn trương trong lòng và một phen kịch chiến, đương nhiên là chàng không thể chịu đựng nổi.
Do đó vừa đến một tiểu sơn trấn là chàng lập tức tìm một khách điếm nghỉ ngơi ngay. Chàng ngủ rất say, vì mấy ngày qua đối với chàng mà nói giấc ngủ là một sự thụ hưởng tuyệt vời nhất trên đời.
Chàng nằm mơ thấy thê tử của chàng trở về bên mình. Khi tỉnh dậy lại càng thêm buồn bã. Chàng nhìn ra ngoài cửa sổ đến độ xuất thần, bên ngoài chỉ là một màn đen mờ mịt, thì ra lúc này lại là đêm khuya. Chàng không muốn dậy, chỉ muốn nằm yên trên giường nghe tiếng gió bên ngoài cửa sổ. Đột nhiên chàng nảy ra một cách nghĩ khác lạ đối với rất nhiều chuyện trên đời.
Khuôn mặt xinh đẹp như hoa của thê tử chàng lại hiện ra trong tâm trí, lúc tỏ lúc mờ, chập chờn như cánh bướm. Bỗng nhiên chàng nghe trong tiếng gió bên ngoài cửa sổ thanh âm phần phật từ y phục của dạ hành nhân. Nếu là trước đây, có lẽ chàng không ngần ngại lướt ngay ra ngoài thử điều tra hành động của kẻ đi đêm. Nhưng hiện tại, chàng cảm thấy nằm trên giường vẫn thích thú hơn.
- Ta hà tất phải đi quản vào chuyện của ngươi khác?
Chàng thầm nghĩ :
- “Cũng chẳng có người nào khác quản vào chuyện của ta đấy sao? Khi ở Tô Châu, ta bị ba tên Kim Y hương chủ của Thiên Tranh giáo vây khốn, suýt chút nữa ngộ độc thủ, nhưng lúc đó có ai đến giúp ta đâu? Sau khi ta mất thê tử, lại bị Thiên Tranh giáo ngày đêm truy mệnh, trong võ lâm nhiều người như vậy, nhưng có mấy ai chịu đứng ra nói cho ta mấy câu”.
Nghĩ đoạn chàng buông một tiếng thở dài. Trước đây, tư tưởng của

chàng rất thẳng thắn. Còn bây giờ theo nhiều chuyện của thế nhân mà có không ít uốn khúc.
Đêm khuya nằm suy tư, chàng lại nhớ đến rất nhiều người, thậm chí chàng còn nhớ đến Trĩ Túc Mạch Tuệ với đôi mắt sáng và vẻ đẹp kiêu kỳ...
Đột nhiên có tiếng kêu thảm truyền lại cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng. Tuy chàng cho rằng mình đã vô tư, nhưng nghe tiếng kêu thảm kia thì chàng không thể nào nằm yên trên giường được nữa. Chàng từng cảnh cáo mình chớ đa sự, phải nhanh chóng đem thuốc giải về Chung Nam sơn trước, nhưng bản chất hiệp nghĩa lại khiến nhiệt huyết trong lòng chàng dâng trào, chàng không thể kháng cự sức mạnh này.
- "Ra ngoài xem thử cũng chẳng sao, và cũng chẳng phí bao nhiêu thời gian".
Chàng vừa vội vàng mặc y phục vào, vừa nghĩ :
- "Không lẽ lại có kỳ nhân kỳ sự gì? Những chuyện ta gặp trong lúc hành tẩu giang hồ trước đây chẳng phải đều có thể giải quyết trong giây lát đó sao?"
Chàng tự tìm lý do cho mình. Đoạn, chàng dùng dây vải buộc y phục lại, sau đó cẩn thận cất thuốc giải và cuốn Thiên Tinh bí kíp vào trong ngực áo. Vì có nhiều năm hành tẩu giang hồ nên chàng hành sự rất cẩn thận.
Sau cùng, chàng tung người phi thân qua cửa sổ, rồi lướt đi về hướng phát ra tiếng kêu thảm. Chàng phát giác các dãy phòng trọ đều tối đen, rất yên tĩnh, còn tiếng kêu thảm kia chỉ đột ngột vang lên rồi im bặt trở lại. Tứ bề bình yên thanh tịnh, căn bản không có bất kỳ điều gì khác lạ.
Chàng thầm trách mình :
- "Tại sao ta không ra sớm một chút chứ?"
Đoạn chàng tung mình lên nóc nhà và quét mục quang nhìn ra tứ phía, đã có nhiều năm rồi chàng không làm lại trò đi đêm trên nóc nhà, nhưng hiện tại nhiệt huyết trong lồng ngực dâng trào, hào khí năm xưa lại trỗi dậy.
Nhất thời chàng đứng yên trên nóc nhà nghiên tai lắng nghe động tĩnh tứ phía.
Đang lúc chàng bắt đầu thấy thất vọng thì đột nhiên nghe thấy tiếng van xin rất khẽ.
Thế là chàng tức tốc lướt đi về hướng đó, thân pháp nhẹ nhàng và nhanh như một cánh én mùa xuân. Bỗng nhiên chàng thấy trong một cửa sổ vẫn còn ánh đèn mờ mờ, thân hình chàng lập tức dừng lại.

Đoạn, chàng lần bước đến đầu mái ngói, hai mũi chân bám chặt vào mái nhà theo thế Kim Liên Đảo Quải rồi cúi đầu nhìn xuống.
Trong phòng có một ngọn đèn dầu lờ mờ, một người ngồi ngay ngắn trên ghế, tay phải cầm trường kiếm, ngón giữa của tay trái khẽ búng vào thân kiếm, phát ra những thanh âm "tâng tâng". Một người khác quỳ trước mặt người cầm kiếm, đó là một hắc y hán tử mặt đầy vết máu, tiếng kêu thảm vừa rồi có lẽ là phát ra từ hán tử này.
Y Phong trông thấy cảnh tượng này thì bất giác thầm nghĩ :
- "Đây là trò quái gì thế?"
Y nghì vừa dứt thì đột nhiên thấy trường kiếm trong tay người ngồi trên ghế lay động, kiếm quang lóe sáng. "Vèo" một tiếng, vành tai trái của người quỳ dưới đất lập tức rơi xuống, máu tươi bắn ra tung tóe.
Người ngồi trên ghế lại vận kiếm xoay vòng, chớp mắt vành tai đã dính vào mũi kiếm, lại một tiếng kêu thảm đột nhiên phát ra. Y Phong rùng mình, chàng phát hiện trên mũi kiếm có tới hai vành tai chứ không phải một.
Lòng bất giác phẫn nộ vô cùng, chàng thầm nghĩ :
- "Gã khốn khiếp kia sao lại độc ác tàn nhẫn như thế?"
Chàng khẽ "hừ" một tiếng rồi tung người hạ thân xuống đất. Đồng thời chàng nghĩ rằng, nhất định người cầm kiếm sẽ lướt ra. Nào ngờ đối phương vẫn ngồi bất động trên ghế, song mục lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng "tâng tâng" từ việc búng tay vào thân kiếm vẫn đều đặn phát ra.
Y Phong ngớ người. Bỗng nhiên người kia nâng chén trà trên bàn, uống một hớp rồi lại nhìn ra cửa sổ cười cười. Một lát sau, y mới cất giọng thâm trầm nói :
- Bằng hữu nhiều chuyện ngoài cửa sổ. Bên ngoài gió lạnh lắm, mau quá bước vào trong nói chuyện.
Y Phong quan sát diện mục người này thì thấy khuôn mặt thanh tú nhưng hơi nhợt nhạt, râu mép tỉa ngắn khá tinh xảo. Bất giác chàng thầm cười mình, sao cứ gặp toàn là cớ sự khác thường.
Quái lạ một điều là người bị trường kiếm cắt đứt hai vành tai, tuy đau đớn phải buột miệng kêu thảm, nhưng vẫn quỳ tại chỗ, tựa như trong lòng rất thanh thản và khoái chí.
Y Phong do dự một lát, chàng thấy cửa phòng còn hé mở nên lướt vào trong, và dừng bước cạnh người quỳ dưới đất.
Người cầm kiếm, mỉm cười nói :
- Thân thủ của bằng hữu quả nhiên là hơn người. Quả nhiên không hổ là một hiệp khách can thiệp vào chuyện bất bình. Ha ha!
Y cười ha ha hai tiếng, tựa như là tán thưởng, nhưng cũng giống

như chế giễu.
Y Phong trừng mắt và lớn tiếng nói :
- Các hạ và vị này có thù oán gì? Người ta đã quỳ gối van xin, các hạ hà tất phải ép người quá đáng như vậy? Không phải tại hạ nhiều chuyện nhưng có điều các hạ cũng quá tàn nhẫn đấy.
Lời vừa dứt thì người cầm kiếm lại cười ha ha một tràng. Nào ngờ tràng cười chưa dứt thì hắc y hán tử đang quỳ đột nhiên đứng phắt dậy, chân trái soạt qua một bên, thân hình xoay lại và tung một quyền đấm thẳng vào ngực Y Phong. Đồng thời miệng mắng :
- Chuyện của lão tử, ai cần ngươi xen vào?
Quyền phong vù vù, chính là tuyệt diệu của Thiếu Lâm Phục Hổ Thần Quyền, đồng thời công lực trên quyền của hắn chí ít cũng đã có ba mươi năm.
Chuyện hoàn toàn bất ngờ đối với Y Phong, suýt chút nữa là chàng lãnh đủ một quyền thôi sơn. Chàng cũng chẳng ngờ người cầm kiếm không xuất thủ, mà kẻ ra tay lại là người mà mình định trợ giúp. Trong lúc kinh ngạc, chàng vội lánh người tránh né và lui hai bước.
Công lực của hắc y hán tử này chẳng những thâm hậu mà chiêu thức cũng rất tinh thuần. Nhất thời khuỷy tay của hắn trầm xuống, song quyền lại phất ra theo thế Tân Bộ Tản Lan Song Tràng Thủ, quyền phong vù vù nhằm kích vào hai vai Y Phong.
Y Phong chợt phát đại nộ, chàng quát lớn :
- Ngươi điên rồi chăng?
Thân hình lại xoay chuyển, hai chưởng lập tức phát ra với năm thành chân lực.
Quả nhiên hắc y hán tử không chống đỡ nổi thứ công lực thâm hậu này. Tuy nhiên với chiêu thức tinh thuần, quyền trầm lực mãnh, hán tử này cũng đáng gọi là một hảo hán.
Chỉ trong nhất thời nửa khắc, hắn và Y Phong đã chiết giải mấy chục chiêu, đánh đến nỗi bàn ghế trong phòng vỡ nát, bình chén bay tứ tung.
Người cầm kiếm vẫn ung dung ngồi trên ghế, miệng luôn phát ra những tiếng cười nhạt. Song mục theo dõi rất kỹ thân pháp của Y Phong, chốc chốc lại búng tay vào sóng kiếm phát ra những thanh âm “tâng tâng”.
Y Phong cảm thấy dở khóc dở cười, bất giác chàng thầm mắng mình quá nhiều chuyện.
Hắc y hán tử vừa đánh vừa chửi :
- Con bà ngươi! Lão tử ta tình nguyện quỳ trước mặt hắn, tình nguyện để cho hắn cắt tai, ai cần con bà ngươi chạy tới xen vào

chứ? Dù bị hắn bửa đầu ra, lão tử ta cũng tình nguyện, đừng nói là cắt tai.
Y Phong bị hắn mắng chửi những lời thô tục nên bất giác nộ khí xung thiên, chưởng ảnh lập tức phất ra như gió, vây chặt lấy hắc y hán tử thô lỗ.
Người cầm kiếm cười ha ha, rồi nói :
- Cổ nhân nói rằng: “Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện”. Bằng hữu! Ngươi hà tất phải quản vào chuyện của người khác cho khổ thân? Ôi! Lời nói của cổ nhân thật sâu sắc vô cùng! Sâu sắc vô cùng.
Y Phong tức đến độ muốn trào máu, chàng lách người lui ba thước, rồi quát lớn :
- Được! Muốn không quản thì ta không quản...
Nào ngờ một lời chưa nói xong thì hắc y hán tử lại lao tới, song quyền tới tấp xuất kích, tay đánh miệng chửi, tựa như hận không thể xuất một quyền đánh chết ngay Y Phong vậy. Còn Y Phong, chàng chẳng hiểu gì cả, dù nghĩ thế nào cũng nghĩ không thấu tại sao hán tử này phải liều mạng với mình? Bởi lẽ, dẫu sao thì đây cũng là hảo ý của mình đối với hắn.
Hắc y hán tử lại lớn tiêng chửi :
- Con bà ngươi! Phá hỏng chuyện tốt của lão tử ta rồi, lão tử ta không đánh chết ngươi thì không thôi!
Song quyền lại xuất tới tấp đánh về phía Y Phong, có vẻ như hắn định liều mạng với chàng thật sự.
Người cầm kiếm vẫn cười hì hì. Y Phong càng thêm mù mịt, chàng thầm nghĩ :
- “Hán tử này bị cắt hai tai, ta đến cứu hắn, sao hắn lại nói ta phá hỏng chuyện tốt của hắn? Lẽ nào trong đầu của hắn có vấn đề? Không lẽ hắn là một gã điên? Ôi! Thật là xúi quẩy!”
Chàng nghĩ tới nghĩ lui nhưng cũng không nghĩ ra chuyện này rốt cuộc như thế nào, chỉ đành than thở mình xui xẻo mà thôi.
Chàng hơi phân tâm một chút thì hắc y hán tử lập tức cướp tiên cơ, mãnh công cuồng kích, đồng thời miệng chửi :
- Hôm nay lão tử ta không đánh chết con bà ngươi thì lão tủ ta không kêu bằng Phục Hổ Kim Cương nữa!
Y Phong ngạc nhiên “a” một tiếng, thì ra hắc y hán tử này là Phục Hổ Kim Cương.
Chàng thầm nghĩ :
- “Vậy tại sao hắn lại giống một gã điên thế này?”
Nên biết Phục Hổ Kim Cương Lâm Đại Thành là nhân vật khá có

tiếng ở Tứ Xuyên, là một trang hán tử mà ngày thường được nhiều người ngưỡng mộ, vì thế nên vừa nghe danh hiệu của hắn thì Y Phong càng thêm kỳ quái. Bởi chàng biết Lâm Đại Thành tuyệt đối không phải là một gã điên, nhưng hắn không phải một gã điên thì tại sao hắn lại thế này?
Người cầm kiếm thủy chung vẫn ngồi trên ghế, y luôn nhìn Y Phong và cười hì hì, và dường như y rất thích thú khi thấy hai người đánh bừa với nhau.
Chớp mắt, hai người lại chiết giải mấy chục chiêu nữa, đến lúc này thì Y Phong đã có vẻ không thể nhẫn nại. Nên biết công lực của chàng cao hơn Lâm Đại Thành nhiều, chỉ là chàng và hắn không thù không oán, vả lại bổn ý của chàng đến đây là để cứu hắn, nên đương nhiên chàng không dùng công lực nội gia đả thương hắn.
Lúc này Lâm Đại Thành soạt chân trái tới trước, hữu quyền xuất kích thẳng một đòn đầy uy lực. Lần này, Y Phong chỉ khẽ lách người, chàng không dùng chiêu thức như trước nữa, song chưởng vạch nửa vòng rồi xuất ra như chớp, nhằm đánh vào yết hầu và ngực của đối phương.
Phục Hổ Kim Cương cảm thấy trước mắt hoa lên, hắn vội kiềm người lại và định tránh né nhưng đỡ không kịp. “Binh! Binh!” hai tiếng, song chưởng của Y Phong đều trúng vào người Lâm Đại Thành. Tuy chàng không vận toàn lực nhưng cũng đủ khiến Lâm Đại Thành ngã nhào xuống đất.
Chiêu thức này nhẹ nhàng và ảo diệu vô cùng, chính là chiêu mà chàng học lóm của Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình, khi lào tử động thủ với chàng.
Sau khi ngã sóng soài ra đất, Lâm Đại Thành trố mắt nhìn Y Phong, trong lòng hắn đang lấy làm kỳ lạ chẳng hiểu chiêu thức này có gì kỳ quái.
Người cầm kiếm lại búng kiếm một cái và mỉm cười nói :
- Tuyệt lắm! Tuyệt lắm! Quả nhiên rất cao minh! Tại hạ rất khâm phục!
Y Phong hết nhìn Lâm Đại Thành lại nhìn qua người cầm kiếm, chàng không rõ giữa hai người này rốt cuộc có quan hệ gì!
- “Không lẽ hai người này là một chủ một nổ”
Nhưng chàng lập tức phủ nhận ý nghĩ này :
- “Có lý nào Phục Hổ Kim Cương lại đi làm nô tài cho người tả”
Lâm Đại Thành vừa thở hồng hộc vừa lồm cồm bò dậy, tuy bị đánh ngã nhưng hắn vẫn tỏ vẻ bất phục, tư thế như có ý muốn tiếp tục liều mạng với Y Phong.

Người cầm kiếm lại mỉm cười, nói :
- Thôi đi, Lâm lão đại! Có đánh nữa ngươi cũng không phải là đối thủ của người ta, huống hồ hôm nay ngươi đã vì ta mà hy sinh hai vành tai. Về sau nếu có cơ hội, ngươi hãy thử lại một lần, dù sao thì ta... dù sao thì ngươi cũng biết ta mà.
Y Phong vốn đã mù mịt như ở giữa năm tầng mây, sau khi nghe những lời này, chàng càng không hiểu gì cả. Bỗng nhiên người cầm kiếm chậm rãi đứng dậy, y nhìn Y Phong, mỉm cười rồi lớn tiếng nói :
- Xin hỏi cao danh quý tánh của bằng hữu? Nửa đêm tương phùng, xem ra ta cũng hữu duyên. Nếu bằng hữu không ngại xin mời ở lại đây đàm đạo với tại hạ.
Y lấy bình trà rót ra chén rồi lại cười cười nói :
- Đêm lạnh khách đến, chỉ đành lấy trà thay rượu thôi.
Song mục Y Phong như phát ngẩn, cơ trí của chàng biến hóa trăm bận nhưng cũng đoán không ra lai lịch của người cầm kiếm này. Vả lại người này lúc châm chọc giễu cợt, lúc tỏ ra cung kính giữ lễ, khiến Y Phong chẳng biết tỏ thái độ thế nào cho phải, nên bỏ mặc mà đi hay nên khách khí ngồi lại làm bằng hữu với vị kỳ nhân này?
Đang lúc chàng do dự bất quyết thì Phục Hổ Kim Cương vội vàng đến gần người cầm kiếm và nói :
- Ngươi đừng thấy hắn mặt trắng mà tưởng hắn tốt, thực ra lòng dạ của hắn không tốt như Lâm Đại Thành ta đâu. Vì ngươi mà Lâm Đại Thành ta nếm trải không biết bao nhiêu đau khổ, bây giờ lại bị ngươi cắt hai tai, lẽ nào ngươi chẳng thương hại ta!
Y Phong nghe mấy lời này thì càng kinh ngạc, chẳng biết Lâm Đại Thành có điên thật hay không? Ssao hắn dùng những lời như đố kỵ trong trường hợp này? Quả thực càng lúc Y Phong càng hoang mang ngơ ngác.
Dường như dưới vành tai của người cầm kiếm hơi ửng đỏ, bỗng nhiên thân kiếm rung lên và ảo hiện một đạo hàn quang, người này quát lớn :
- Lâm Đại Thành! Ngươi phải sáng suốt một chút! Suốt ngày ngươi theo ta từ sáng đến tối, nếu ta không nể ngươi là một trang hảo hán thì ta sớm bửa sọ ngươi ra rồi!
Ngươi còn lải nhải gì thế? Huống hồ tai ngươi bị cắt là do ngươi cam tâm tình nguyện, ngươi cầu xin ta nên ta mới động thủ, lẽ nào ngươi còn trách ta?
Càng nghe Y Phong càng cảm thấy hồ đồ.
Lâm Đại Thành dở khóc dở mếu, bộ mặt tựa như người đưa đám. Nhất thời hắn đứng tro người giữa đương địa, máu tươi không

ngừng chảy xuống từ hai vành tai. Trông bộ dạng của hắn, Y Phong vừa buồn cười vừa thương hại, đồng thời cũng lấy làm kỳ quái.
Bất giác chàng thầm nghĩ :
- “Phục Hổ Kim Cương này cũng đáng gọi là nhân vật trong võ lâm, bây giờ sao lại trở thành nông nỗi này?”
Chàng nhìn qua người cầm kiếm rồi nghĩ tiếp :
- “Nếu người này là nữ nhân thì có thể Lâm Đại Thành si tình yêu đơn phương. Nhưng trông người này từ đầu đến chân chẳng có chỗ nào là giống nữ nhân cả”.
Chuyện nữ cải trang thành nam vốn chẳng có gì lạ đối với giang hồ. Y Phong từng gặp không ít trường hợp, bất luận là ai, sau khi hóa trang thành nam nhân thì cũng không thoát hết thứ khí vị nữ nhân, điều này Y Phong cũng đã từng chứng minh nhiều lần. Còn hiện tại, người cầm kiếm tay trắng trẻo thanh tú, nhưng trên miệng có ria mép, cơ bắp cuồn cuộn, bất kỳ nữ nhân nào cũng không thể hóa trang được như vậy. Có thể người thường khó phân biệt được râu giả râu thật, nhưng với một nhân vật lão luyện giang hồ như Y Phong, vừa nhìn là chàng biết ngay.
Nhất thời chàng cảm thấy có phần thông cảm với Lâm Đại Thành và cũng có phần thương hại hắn. Vì Lâm Đại Thành vẫn ngồi đó cúi đầu van xin, đường đường là một trang hảo hán, bây giờ lại rơi vào cảnh ngộ này, quả là chuyện khiến người ta không thể tin được.
Chợt nghe người cầm kiếm bật cười rồi nói :
- Các hạ không nói một lời phải chăng là cho rằng tại hạ trèo cao?
Ngữ khí câu này đã trở nên cực kỳ lạnh lùng.
Y Phong ngớ người giây lát rồi vộ nói :
- Đâu dám! Đâu dám!
Chàng ngẩng đầu nhìn lên, lúc này đã có ánh bình minh xuyên qua cửa sổ chiếu vào. Bất giác chàng bước đến bên cạnh cửa sổ rồi nhìn ra sân viện rất tinh nhã bên ngoài. Bấy giờ chàng mới biết chỗ mình đang ở là hai gian tịnh xá trong hậu viện của một sơn trang. Thế là lòng hiếu kỳ đối với thân phận của người cầm kiếm này càng tăng lên, chàng quay người lại và nói :
- Tại hạ là Y Phong, chẳng qua chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trên giang hồ, được các hạ không chê đã là một vinh hạnh rồi...
Chàng vốn muốn hỏi danh tánh thân phận của đối phương, nhưng lại không tiện nói ra.
Người cầm kiếm mỉm cười, nói :
- Với thân thủ của các hạ, nếu nói chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trên giang hồ thì các hạ quá khiêm tốn rồi.

Nói đoạn, y chậm rãi bước về phía cửa sổ. Y Phong mới cảm thấy thân hình người này không cao, chẳng qua chỉ ngang vai chàng mà thôi, điều này khiến chàng hơi động lòng.
Người cầm kiếm nói tiếp :
- Tại hạ là Tiêu Nam, chính tại hạ mới là một tên vô danh tiểu tốt trên giang hồ.
Y mỉm cười rồi nói tiếp :
- Nhất định là các hạ lấy làm kỳ quái về chuyện đêm nay, nhưng một khi tại hạ giải thích thì các hạ sẽ hiểu ngay.
Y Phong chú ý lắng nghe nhưng người tự xưng là Tiêu Nam này chỉ nói tới đó rồi thôi, căn bản không giải thích. Y Phong vẫn tiếp tục cảm thấy mù mịt như ở trong mây.
Tiêu Nam quay người, vỗ vỗ vào vai Lâm Đại Thành rồi đổi khẩu khí nói :
- Lâm lão đại! Ngươi còn ngồi ở đó làm gì? Trời đã sáng rồi đấy.
Lâm Đại Thành chau mày, hắn lớn tiếng nói :
- Ngươi không bảo tiểu tử họ Y kia đi, mà lại bảo ta đi, tại sao như vậy chứ?
Tiêu Nam trừng mắt, trong đôi mắt thanh tú lập tức xạ ra hai đạo hàn quang sắc như đao, Lâm Đại Thành vội cúi đầu xuống.
Y Phong thầm thở dài, chàng cảm thấy chuyến đi này thật chán chường. Lời của Lâm Đại Thành tuy nói chẳng khách khí, nhưng Y Phong lại cảm thấy hắn có vẻ đáng thương, do đó chàng không buồn tranh cãi cới hắn chỉ lặng lẽ mỉm cười. Đoạn chàng nhìn qua thanh trường kiếm trong tay Tiêu Nam, thấy hai vành tai đầy máu tươi vẫn còn xâu ở mũi kiếm, bỗng nhiên chàng cảm thấy căm ghét con người này vô cùng.
Nhưng đối phương một người muốn đánh, một người muốn chịu đánh, người bị cắt tai là do cam tâm tình nguyện, như vậy mình là người ngoài cuộc thì còn có thể nói được gì. Nghĩ đoạn chàng cung thủ nói với Tiêu Nam :
- Trời đã sáng, tại hạ cũng phải cáo biệt rồi.
Lâm Đại Thành trừng mắt, nói :
- Ngươi đi ta cũng đi, nếu ngươi không đi thì ta cũng ở lại đây.
Lời vừa dứt thì chợt nghe ngoài sân viện có giọng lanh lảnh cất lên :
- Chao ôi! Sao ta vừa đến là nghe trong đó có người nói muốn đi muốn đi, lẽ nào các ngươi không hoan nghênh việc ta đến?
Dư âm chưa dứt thì ngoài cửa đã có người tha thước đi vào, tóc dài búi cao, dung nhan rạng rỡ. Vừa vào khỏi cửa thì người này liếc khoé thu ba nhìn tứ phía, khiến gian tịnh xá tăng thêm mấy phần

xuân sắc.
Cô ta mỉm cười và nói với Tiêu Nam :
- Thì ra là ngươi có biện pháp, mới đêm đầu tiên mà đã có hai khách đến tìm. Tỉ tỉ của ngươi ở đây đã gần ba năm mà chẳng có ma nào đến tìm ta.
Tiêu Nam cười cười và nói :
- Có kẻ nào ăn gan hùm, uống mật gấu đâu mà dám đến tìm ngươi!
Hai người nói cười tự nhiên không chút kiêng kỵ, hình như là quen thân.
Lâm Đại Thành tròn xoe mắt, há hốc mồm đứng trơ giữa nhà, son mục của Y Phong lại nhìn đăm đăm lên mặt Tiêu Nam.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 16
Tiêu Tương Phi Tử

Y Phong cảm thấy nữ nhân tuyệt sắc vừa bước vào này có vẻ quen quen, và sau khi nghe những lời của Tiêu Nam nói, chàng đã thầm đoán ra người này là ai. Nhìn lại nét cười rạng rỡ của Tiêu Nam, đồng thời nghĩ đến những lời đầy tha thiết say đắm của Lâm Đại Thành, trong lòng chàng lập tức hiểu ra sự việc.
Thì ra Tiêu Nam này nguyên là Tiêu Tương Phi Tử - Tiêu Nam Tần, chẳng trách Lâm Đại Thành lại điên đảo thần hồn như vậy. Cũng chẳng trách thuật dịch dung của cô ta qua được mắt. Nếu ta là người khác, đương nhiên là kỳ quái, nhưng ái nữ của Tiêu Tam gia hóa trang, thì đừng gnói là nhìn không ra, mà e rằng bất kỳ người nào cũng không nhìn ra.
Chàng lại nhìn qua nữ tử tuyệt sắc và nghĩ tiếp :
- "Nữ tử này nhất định là Lạt Thủ Tây Thi Cốc Hiểu Tịnh là ái thê của võ lâm đệ nhất danh gia về hỏa khí - Hỏa thần gia. Ta và nàng đã từng gặp một lần, chẳng biết nàng có nhận ra ta hay không? Kỳ quái là tại sao hai vị trong Võ lâm Tứ mỹ lại trú ở một tiểu sơn trấn, và lại gặp phải tả"
Trong đầu chàng có hàng loạt ý nghĩ hỗn loạn, bất giác chàng nghĩ đến Tiêu Hồn phu nhân, thê tử của mình.
Thì ra Tiêu Nam quả nhiên là Tiêu Tương Phi Tử ái nữ của Húc - Tiêu tam gia, một nhân vật nổi danh thiên hạ về ám khí độc môn và

thuật dịch dung. Còn nữ nhân tuyệt sắc kia cũng không ngoài sở liệu của Y Phong, chính là Lạt Thủ Tây Thi Cốc Hiểu Tịnh - ái thê của Hỏa thần gia - Diêu Thanh Vũ.
Trước đây Võ lâm Tứ mỹ danh chấn thiên hạ, mà vị đứng đầu trong Võ lâm Tứ mỹ lại chính là thê tử của Y Phong - Tiêu Hồn phu nhân. Còn người thứ tư là ái nữ của Chưởng môn phái Côn Luân - Côn Luân Ngọc Nữ Thôi Khâm.
Về sau Tiêu Hồn phu nhân lấy Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân, nên ẩn cư giang hồ, Lạt Thủ Tây Thi Cốc Hiểu Tịnh lấy Diêu Thanh Vũ, Tiêu Tương Phi Tử vì có quá nhiều người theo đuổi mà nàng trở nên lạnh lùng như băng sương, và khiến không ít giang hồ hào khách thọ thương do Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm của nàng. Do đó khiến võ lâm vô cùng bất mãn, tiếng tăm của nàng cũng dần dần mai một. Còn Côn Luân Ngọc Nữ Thôi Khâm cũng đột nhiên thất tung trong võ lâm.
Thế là chỉ trong một thời gian ngắn, Võ lâm Tứ mỹ dần dần ít được người trong võ lâm nhắc đến. Nào ngờ trong chuyến đi đến Vô Lượng sơn này, Y Phong lại gặp hai vị trong Võ lâm Tứ mỹ.
Bấy giờ Tiêu Nam Tần mới mỉm cười, nói :
- Các ngươi một kẻ gọi cô nương, một kẻ gọi muội tử, khiến ta không thể nào hoá trang thành nam nhân rồi.
Nói đoạn nàng đưa tay vuốt mặt, theo đó là một dung diện tuyệt mỹ xuất hiện như kỳ tích.
Y Phong thầm thán phục thuật dịch dung của Tiêu Tam gia, chàng nghĩ :
- Chẳng trách trước đây Tiêu Tam gia từng dùng tên mười hai nhân vật để xuất hiện trên giang hồ, sau đó nếu lão ta không tự tuyên bố trước đại hội võ lâm thì ai biết mười một người kia thực ra chỉ là một người. Bây giờ từ chỗ ái nữ của lão có thể nhận ra thuật dịch dung của lão quả nhiên thần diệu.
Nghĩ đoạn, chàng dõi mắt nhìn đăm đăm về phía Tiêu Tương Phi Tử.
Cốc Hiểu Tịnh mỉm cười nói :
- Các ngươi cứ ngồi lại đây, ta sẽ đi làm vài món điểm tâm chiêu đãi các ngươi.
Nàng thở dài một hơi rồi nói tiếp :
- Mấy năm qua thân thể của Diêu lão nhị càng lúc càng tệ, đến bây giờ mà vẫn chưa chịu dậy.
Tiêu Nam Tần cười hì hì, nói :
- Phu quân của tỉ tỉ còn ngủ à, lão ta sống chung với tỉ tỉ nhiều năm như vậy mà thân thể không tệ đi, thì đó mới là chuyện vô lý!
Nói đoạn, sắc diện của nàng bất giác đỏ bừng. Cốc Hiểu Tịnh vừa

cười vừa chạy lại khẽ đánh nàng và mắng :
- Trông cái miệng thất đức của ngươi kìa, tương lai nếu kẻ nào lấy phải ngươi thì bảo đảm còn xúi quẩy hơn Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân.
Y Phong cảm thấy tê tái cõi lòng, thì ra lâu nay người trong giang hồ lấy chàng làm đối tượng để so sánh với sự xúi quẩy. Bất giác chàng tự thương hại và tự trách mình, đồng thời cảm thấy không thể ở lại nơi này nữa. Chàng cung thủ nói :
- Cốc cô nương, không dám làm phiền...
Chàng chưa dứt lời thì Cốc Hiểu Tịnh đã cắt lời :
- Này, sao các hạ biết ta họ Cốc?
Đoạn nàng nhìn Y Phong từ đầu đến chân và nói tiếp :
- A! Càng lúc ta càng thấy các hạ có vẻ quen quen, trước đây chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ? Để ta nhớ lại xem...
Y Phong vội nói :
- Tại hạ đâu có vinh hạnh được gặp cô nương, chẳng qua là bốn chữ Lạt Thủ Tây Thi danh chấn thiên hạ, và tại hạ cũng từng thường nghe nói đến danh tự của cô nương, nên mới biết đấy thôi!
Cốc Hiểu Tịnh “à” một tiếng nhưng vẫn tỏ vẻ không tin ý tưởng này, nhất thời nàng cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì.
Y Phong cũng thầm nghĩ :
- “Ta nên đi sớm thôi, chờ lát nữa nếu Hỏa thần gia cũng đến thì nhất định sẽ nhận ra tạ Nếu chuyện giả chết của ta truyền ra giang hồ, chẳng những là chuyện cười cho thiên hạ mà Thiên Tranh giáo tất sẽ truy tìm ta, khi đó ngay cả một ngày yên tâm luyện võ công, ta cũng không thể có được”.
Càng nghĩ chàng càng cảm thấy chuyến đi này thật oan uổng, thật đáng tội. Bỗng nhiên chàng quay người bước ra cửa sổ rồi mới cung thủ nói :
- Tại hạ làm phiền nhị vì đã lâu, tội thật đáng chết, ngày sau tất sẽ trở lại tạ tội.
Nói đoạn, chàng không chờ đối phương có phản ứng, thân hình lập tức quay lại và lướt đi ra ngoài. Nhưng chàng không nghĩ rằng hành động như vậy càng khiến đối phương nghi ngờ thêm.
Quả nhiên chàng đi chưa được mấy bước thì đột nhiên có hai tiếng gió “vù vù” lướt qua bên mình. Y Phong định nhãn nhìn lại thì ra Lạt Thủ Tây Thi và Tiêu Tương Phi Tử đã lướt qua trước mặt chàng, và chặn ngang lối đi. Chàng hơi kinh ngạc, chẳng biết hai người này có dụng ý gì.
Cốc Hiểu Tịnh chỉ tay về phía chàng và nói :

- Các hạ chớ vội đi! Ta nhớ các hạ là ai rồi, các hạ chính là Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân.
Y Phong vội nói :
- Cô nương nhận lầm người rồi.
Cốc Hiểu Tịnh cười khanh khách, đoạn nói :
- Các hạ chớ vội! Ta không thể nhận lầm người được, vì ta đã gặp các hạ một lần trên Thái Sơn.
Y Phong kinh hoảng, chàng vội tung người lướt đi qua trái.
Cốc Hiểu Tịnh mỉm cười, nói :
- Việc gì ngươi phải bỏ chạy chứ?
Vừa nói nàng cũng vừa truy theo.
Y Phong xoay người trên không đồng thời hữu chưởng phất về phía Cốc Hiểu Tịnh, thân hình cố gắng lướt qua bên trái định vượt tường mà đi.
Nào ngờ lại có một tiếng quát vang lên :
- Kẻ nào dám làm loạn ở nơi này?
Y Phong không kịp quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy có một luồng kình phong kích vào mạng sườn trái của mình. Tiếng gió sắc như đao, đủ thấy lực đạo của người phát ám khí rất mạnh. Thân hình chàng đã chuyển thế trên không trung, lúc này coi như đã hết sức xoay trở, và chắc chắn là sẽ bị ám khí đánh trúng.
Trong chớp mắt ngàn cân treo đầu sợi tóc đó, bỗng nhiên chàng nghe “vù” một tiếng, theo đó là một ánh lửa màu lam vút lên, thì ra có một người khác cũng dùng ám khí đánh rơi ám khi đang bay về phía chàng.
Y Phong rùng mình, vì chàng biết ám khí đánh về phía mình chính là Hỏa Thần Châu mà bất kỳ nhân vật nào trên giang hồ nghe đến cũng đều khiếp đảm. Nhất thời chàng biết không thể nào thoát đi được nên đành hạ thân xuống.
Một hán tử nhỏ người lướt đến và quát lớn :
- Tiêu đại tử muội! Sao ngươi lại đánh rơi ám khí của ta?
Người này dừng bước trước mặt Y Phong, hữu chưởng vung lên định xuất kích, nhưng vừa nhìn thấy dung diện Y Phong thì bỗng nhiên “a” lên một tiếng.
Thì ra hán tử nhỏ người này là Hỏa thần gia Diêu Thanh Vũ, sau tiếng kêu thất thanh, hắn liền nói :
- Ngươi chẳng phải là Lã Nam Nhân - Lã lão đệ đó sao? Sao lại chạy đến nơi này?
Tuyệt lắm! Tuyệt lắm!
Hắn phá ra cười lớn mấy tràng, đoạn bước tới nắm tay Y Phong rồi

nói tiếp :
- Võ lâm đồn rằng ngươi đã chết nhưng ta không tin, bằng vào công phu trên đôi Hàn Thiết Song Kích của ngươi, lẽ nào có thể để người khác chiếm tiện nghi! Ta nghĩ nhất định là ngươi bày trò...
Hắn lại cười sang sảng một tràng rồi vỗ vai Y Phong, nói tiếp :
- Mau vào trong ngồi! Mau vào trong ngồi! Hai huynh đệ chúng ta phải đàm đạo mới được.
Y Phong đành nghe theo sự xếp đặt của Diêu Thanh Vũ, nhưng trong lòng chẳng thoải mái tí nào. Tuy chàng và Diêu Thanh Vũ từng gặp gỡ nhiều lần, nhưng không phải là thâm giao, vả lại hành tung đã bại lộ, hiểm họa sẽ vô cùng, vì vậy mà chàng cảm thấy không tự tại.
Cốc Hiểu Tịnh cũng bước tới mỉm cười nói :
- Vừa rồi hắn dấu đầu lòi đuôi, sợ người khác biết là hắn chưa chết. Này, ta nói Lã lão đệ ngươi nhé! Ngươi đường đường là một nhân vật thành danh, không nên làm như thế. Có gì đáng sợ chứ? Thê tử của ngươi đã bỏ ngươi, lẽ ra ngươi không nên tự bỏ mình nữa mới phải.
Y Phong - Chàng không thể không rửa được nhục thì không xuất hiện nhân thế với tên Lã Nam Nhân nữa, nên lúc nãy chúng ta cũng đành gọi chàng bằng cái tên này - Hiện tại trong lòng chàng có vô số cảm giác lẫn lộn. Tuy chàng biết phu phụ Diêu Thanh Vũ đều là nhân vật có tính cách, nhưng hành tung của mình bại lộ vẫn khiến chàng bất an. Mãi đến lúc Diêu Thanh Vũ đưa chàng vào khách sảnh, mời chàng ngồi vào một chiếc ghế bành, nhưng cảm giác bất an vẫn còn. Lúc nào chàng cũng nhắc nhở mình rằng: Ngươi chỉ là Y Phong, chỉ là một người vô danh vô tánh, tuyệt không phải là Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân một thời hiển hách trên giang hồ.
Khi bọn Diêu Thanh Vũ hỏi chàng, thấy chàng trả lời nhát gừng với dáng vẻ thất hồn lạc phách, cả bọn đều thầm ái ngại cho chàng, đặc biệt là Tiêu Nam Tần, từ đầu đến cuối song mục của nàng nhìn đăm đăm lên mặt Y Phong.
Chợt nghe Diêu Thanh Vũ cười sang sảng một tràng rồi nói :
- Lã lão đệ! Tạm thời ngươi hãy ở lại đây mấy ngày, bọn ta sẽ giúp ngươi thanh thản trở lại. Ngươi cứ yên tâm, ngươi đã không muốn cho ai biết hành tung của mình, thì bọn ta cũng tuyệt đối không nói cho người khác biết.
Y Phong cảm kích nói :
- Đa tạ thịnh tình của Diêu đại ca, có điều quả thực tiểu đệ vì có chuyện khẩn, nên muốn đi đến Chung Nam sơn ngay.
Diêu Thanh Vũ ngạc nhiên nói :

- Ngươi cũng muốn đi Chung Nam sơn à?
Hắn đưa tay bóp trán, trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp :
- Nhưng còn nửa tháng nữa mới đến đại hội Chung Nam sơn, ta định qua vài ngày nữa mới lên đường, sao ngươi lại vội vàng thế? Không lẽ ngươi đến Chung Nam sơn là còn có chuyện gì khác?
Y Phong càng kinh ngạc, chàng hỏi :
- Đại hội gì?
Hai tiếng "đại hội" khiến chàng kinh tâm động phách, chàng cho rằng có lẽ đây là một loại đại hội "Siêu độ vong hồn". Bất giác chàng thầm nghĩ :
- "Lẽ nào đệ tử của phái Chung Nam đã không kịp chờ ta, đều chết cả rồi?"
Diêu Thanh Vũ hơi ngớ người, hắn hỏi lại :
- Lẽ nào ngươi không biết?
Không chờ Y Phong trả lời, hắn lại nói tiếp :
- Chẳng biết Chung Nam sơn xảy ra biến cố gì, Chưởng môn nhân Huyền Môn Nhất Hạc đột nhiên qua đời, đệ tử phái Chung Nam gửi thiệp mời khắp võ lâm thiên hạ, hẹn ngày hoa tiêu tức ngày mười hai tháng hai tuyển chọn tân Chưởng môn nhân. Ta cũng nhận được thiếp mời, tối hôm qua đệ tử phái Chung Nam cưỡi ngựa mang đến.
Hắn nói tiếp :
- Kỳ quái nhất là khi ta hỏi tại sao Chưởng môn nhân chết? Tên đệ tử phái Chung Nam đó chỉ ấp úng mà không chịu nói ra. Ta hỏi chết bao lâu rồi? Thì hắn đáp chỉ mới hai ngày. Chưởng môn nhân đã chết hai ngày mà đã vội tuyển chọn Chưởng môn khác, tên đệ tử này đã không mặc tang phục mà chẳng có chút bi ai, do đó ta cảm thấy sự tình có phần kỳ quái.
Y Phong nghe xong thì ngẩn người. Chàng không hiểu đệ tử phái Chung Nam đã trúng loại độc bất trị mà tại sao không chết? Mà người chết lại là Chưởng môn Chung Nam phái - kẻ duy nhất không trúng độc? Sau một hồi suy nghĩ, chàng biết trong khoảng thời gian mình rời Chung Nam sơn, nhất định phái Chung Nam lại có đại biến cố. Nhưng đó là biến cố gì? Nhất thời chàng cảm thấy hoang mang.
Nghĩ đến hai mẹ con Tôn Mẫn, bất giác chàng tự hỏi :
- "Chẳng biết bọn họ còn ở đó hay không?"
Bỗng nhiên trong lòng chàng quan tâm rất nhiều đến bọn họ, nhưng chính chàng cũng chẳng hiểu sự quan tâm này xuất phát từ đâu. Nhất thời ánh mắt và nụ cười thân thiết của Tôn Mẫn chợt hiện ra trong đầu chàng.
Thế là chàng vội khống chế bản thân, không dám nghĩ tiếp nữa.

Nhưng khi chàng ngẩng đầu nhìn lên thì lại bắt gặp ánh mắt của Tiêu Nam Tần đang nhìn mình. Chàng là người từng trải nên đương nhiên là biết hàm ý trong ánh mắt của Tiêu Nam Tần, bất giác trong đầu chàng xuất hiện một ý tưởng kỳ quái.
Trong mấy ngày qua, chàng từng gặp nhiều chuyện, mà những chuyện đó đều cực kỳ quái lạ. Chàng thầm cười mình vì nhiều chuyển biến quan trọng trong đời chàng đều là vì nữ nhân.
- "Nữ nhân... Ôi! Nữ nhân... "
Vừa nghĩ chàng vừa hoang mang mỉm cười. Song mục vẫn nhìn Tiêu Nam Tần, và nàng vẫn đăm đắm nhìn chàng.
- "Ta nên ở lại chăng? Hay là nên đi ngay?"
Càng lại tự hỏi mình.
Có rất nhiều lý do để chàng ở lại, nhưng cũng có rất nhiều lý do để chàng ra đi.
Đương nhiên là vì chàng xác tín đệ tử phái Chung Nam đã được giải cứu, không cần chờ chàng mang thuốc giải về.
Nhưng lòng hiếu kỳ, khiến chàng muốn biết trên Chung Nam sơn xảy ra biến cố gì? Đó là lý do khiến chàng muốn ra đi. Sau một hồi nghĩ tới nghĩ lui, chàng chợt cảm nhận ra rằng, bất luận ra đi hay ở lại cũng đều là mấu chốt quan trọng trong cuộc đời mình.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 17
Phi Hồng thất kiếm

Y Phong đang chìm trong mâu thuẫn giữa hai chữ "đi" và "ở", Lạt Thủ Tây Thi liếc nhìn Tiêu Tương Phi Tử rồi bật cười nói :
- Hoặc là ngươi vui vẻ ở lại đây, hoặc là ngươi dứt khoát ra đi, nam tử hán đại trượng phu sao lại hành sự như đàn bà thế?
Diêu Thanh Vũ cũng cười lớn một tràng, đoạn nói :
- Lão đệ! Ngươi và ta vừa gặp đã như chỗ cố cựu, chúng ta phải bày yến tiệc vui vẻ vài ngày mới được, lão đệ ngươi từ chối thì rõ ràng là xem thường ta rồi.
Ngừng một lát, hắn lại lớn tiếng nói tiếp :
- Vài hôm nữa chúng ta sẽ cùng đi Chung Nam sơn. Ha ha, có lẽ đó sẽ là một trường náo nhiệt, nghe nói có nhiều nhân vật muốn nhân cơ hội này mà xuất đầu lộ diện.

Nên biết thông thường phần lớn Chưởng môn nhân một môn phái là thừa kế, việc cử hành đại hội đề cử tân Chưởng môn thế này, nhất định phải có duyên cớ đặc biệt, không thường thấy trong võ lâm. Và trong trường hợp long xà hỗn tập này, nhất định không chỉ đơn thuần là tuyển chọn Chưởng môn nhân, mà còn có nhiều sự cố phát sinh.
Diêu Thanh Vũ lại cười lớn và nói :
- Nhất định sẽ có một cuộc náo nhiệt để xem.
Y Phong trầm ngâm một lúc rồi thở dài nói :
- Sở dĩ tiểu đệ muốn đến Chung Nam sơn trước ngày đại hội là vì...
Chàng lại buông tiếng thở dài rồi tiếp lời :
- Tiểu đệ từng lập thệ, nếu không rửa được nhục thì quyết không xuất hiện với thân phận Lã Nam Nhân nữa...
Cốc Hiểu Tịnh “à” một tiếng rồi tiếp lời :
- Ngươi sợ người ta nhận ra diện mục thật của ngươi, rồi lấy làm kỳ quái là ngươi đã chết mà tại sao đột nhiên sống lại, phải thế không?
Nàng mỉm cười, nói tiếp :
- Thật là ngươi quá lo rồi, đó không phải là biện pháp hay...
Nàng chỉ qua Tiêu Nam Tần, người mà thủy chung vẫn nhìn Y Phong đăm đắm, rồi nói :
- Hiện tại đã có vị thiên kim của Tiêu Tam gia ở đây, chỉ cần cô ta trổ chút tuyệt nghệ, thì ta sợ rằng ngay cả ngươi cũng không nhận ra mình.
Nói đoạn nàng phá lên cười khanh khách một tràng dài.
Diêu Thanh Vũ vỗ đùi đánh đét và nói :
- Cũng may là nàng nghĩ ra điều này!
Trước tình hình như vậy, Y Phong không thể từ chối được nữa, chàng nói :
- Đã thế thì đành phải làm phiền Tiêu cô nương thôi.
Hình như Tiêu Nam Tần hơi đỏ mặt, nàng cúi đầu khẽ nói :
- Có đáng gọi là gì.
Diêu Thanh Vũ lại cười lớn một tràng, thì ra lúc này ngoài diện mục ra, Tiêu Nam Tần vẫn đang trong bộ dạng nam nhân, do vậy khi nàng e thẹn trả lời như nữ nhi, khiến mọi người đều cảm thấy buồn cười.
Cốc Hiểu Tịnh đứng dậy và nói :
- Thế mới giống một trang nam tử hán, được, hai người cứ ngồi đây tâm sự, ta đi làm vài món điểm tâm đây.
Nàng chỉ qua Diêu Thanh Vũ, đoạn đổi giọng nói tiếp :
- Lão còn ngồi đó làm gì? Còn không mau đi giúp ta?
Thoạt tiên Diêu Thanh Vũ hơi ngớ người, nhưng từ ánh mắt liếc nhìn

Tiêu Nam Tần của thê tử hắn, hắn lập tức hiểu ra dụng ý của thê tử mình. Thế là hắn vội đứng lên, vừa lắc đầu gượng cười vừa nói :
- Lão đệ ngồi đây bồi tiếp Tiêu đại muội tử nhé, ta sẽ trở lại ngay thôi!
Y Phong nhìn theo đôi phu phụ này một lúc rồi quay lại nhìn Tiêu Nam Tần, lúc này nàng đã thôi không đăm đăm nhìn chàng nữa, chỉ lặng lẽ cúi đầu. Y Phong cũng lặng lẽ không nói gì, tuy nhiên sự im lặng lúc này còn hơn thiên ngôn vạn ngữ. Bởi lẽ sự im lặng là cách dễ nhất để tiếp thu tình cảm của nhau.
Thời gian cứ thế trôi qua, tuy không ai nhìn ai, không ai nói một lời nào, nhưng trong hai người đều cảm nhận được rằng, đối phương đang nhìn mình và nói với mình hàng vạn lời đầy tình ý.
Đột nhiên có một tràng cười lanh lảnh vang lên, phá tan sự im lặng tuyệt diệu giữa Y Phong và Tiêu Nam Tần. Cốc Hiểu Tịnh bưng vào một mâm thức ăn, vừa cười vừa nói :
- Hai người đừng có ngồi phát ngẩn ra đó, mau ăn chút cháo nóng để chống lạnh.
Nàng liếc nhìn qua Tiêu Nam Tần rồi nói tiếp :
- Này, sao vị nữ ma đầu của chúng ta lại đỏ mặt lên thế, phải chăng là bị hắn ăn hiếp?
Tiêu Nam Tần dậm chân đứng dậy và nói :
- Ngươi mà nói nữa là ta không ăn của ngươi một miếng cháo đấy!
Nói đoạn, nàng liếc nhìn Y Phong một cái, vừa như vô tình vừa như hữu ý. Y Phong cảm thấy có vẻ miên man, nhưng trong lòng là sự ngọt ngào thư thái vô cùng, lucỴ này dường như chàng đã hoàn toàn quên đi quá khứ. Và dường như cuộc đời chàng sắp chia thành hai đoạn, tựa như con giun đất, chỉ cần bảo lưu được đoạn còn sống là có thể trị lành được vết thương, đồng thời có thể truy cầu lại những gì đã mất.
Thế là chàng ở lại trong một gia đình ấm cúng, thụ hưởng sự thư thái điều tĩnh mà đã lâu chàng chưa được thụ hưởng. Đồng thời cũng lĩnh hội ý tứ trong ánh mắt của thiếu nữ mà đã lâu chàng chưa được lĩnh hội.
Hai ngày sau, trong nhà của Diêu Thanh Vũ chợt náo nhiệt hẳn lên. Tiêu Nam Tần đưa cho Y Phong chiếc mặt nạ da người đặc chế để chàng che đậy bản lai diện mục của mình, sau đó mới hóa trang cho chàng. Dưới sự hóa trang khéo léo và tuyệt diệu của nàng, chẳng mấy chốc Y Phong đã biến thành nhân vật khác, mà ngay cả chính chàng khi soi gương cũng không nhận ra mình.
Như vậy là chàng đã có thể ung dung tự tại bước ra đại sảnh để gặp gỡ một số võ lâm hào sĩ đến nhà Diêu Thanh Vũ để thăm viếng. Tất

nhiên trong đó cũng có một vài nhân vật quen biết Y Phong, nhưng ai cũng không nhận ra chàng. Qua mấy ngày gần gũi với nhau, giữa Y Phong và Tiêu Nam Tần tự nhiên cũng thân mật hơn nhiều. Điều này khiến bọn võ lâm hào sĩ lấy làm kỳ quái, chẳng hiểu tại sao Tiêu Tương Phi Tử luôn lạnh lùng như băng sương, bây giờ lại tỏ ra thân mật với một nhân vật vô danh trong võ lâm như vậy?
Mà bọn võ lâm hào sĩ thì lại kéo đến liên miên bất tuyệt, một ngày chí ít cũng có mười vị ghé qua nhà Diêu Thanh Vũ, hóa ra bọn họ đi Chung Nam sơn tham gia đại hội đề cử tân Chưởng môn của phái Chung Nam, nhân tiện ghé thăm phu phụ Hỏa thần gia.
Có mấy vị giao tình sâu sắc với Diêu Thanh Vũ, nên ở lại để chuẩn bị cùng Diêu Thanh Vũ lên đường.
Người đến tuy nhiều nhưng đều là bọn hào sĩ lỗ mãng, không thấy một nhân vật nào của cửu đại môn phái trong võ lâm. Y Phong hơi kỳ quái, song chàng cũng không tiện hỏi.
Lúc này chàng không vội vàng đi Chung Nam sơn nữa, nhưng ngày đại hội đã đến gần, do đó Diêu Thanh Vũ cũng đã thu xếp hành trang, chuẩn bị lên đường.
Ngày thứ ba, khi mặt đất còn phủ đầy sương sớm, phu phụ Diêu Thanh Vũ, Y Phong, Tiêu Nam Tần và mấy vị giang hồ đồng đạo bắt đầu khởi hành đi Chung Nam sơn. Mỗi người một ngựa, chớp mắt đoàn nhân mã đã khuất dạng trong đám bụi hồng...
Ngày đi đêm nghỉ, qua ba ngày hành trình thì Chung Nam sơn đã hiện ra trước mắt, mọi người đều phấn chấn tinh thần. Bọn Diêu Thanh Vũ đã gửi ngựa ở một khách điếm trong thành Trường An, hiện tại mọi người cùng sánh vai cất bước. Trên đường đi, bọn họ gặp không ít nhân vật trong võ lâm, và đại đa số đều quen biết Hỏa thần gia Diêu Thanh Vũ. Khi nhìn thấy Lạt Thủ Tây Thi và Tiêu Tương Phi Tử, bọn võ lâm hào sĩ đều trố mắt ra mà nhìn, không ít kẻ phải ngây ngất trước nhan sắc tuyệt mỹ của hai nàng.
Khi còn cách Chung Nam sơn chừng mấy dặm thì đột nhiên có một loạt tiếng vó ngựa phi tới như bay, đoàn kỵ mã này nhằm thẳng về phía bọn Diêu Thanh Vũ mà lướt tới. Y Phong bất giác chau mày, và vội nép qua một bên nhường đường, chớp mắt đã có bốn con tuấn mã vọt qua như tên.
Diêu Thanh Vũ soạt bước tới trước, đồng thời hữu chưởng vỗ thẳng vào lưng kỵ sì sau cùng. Chưởng phong uy mãnh khiến con tuấn mã kinh khiếp hí vang một tiếng rồi tung hai vó trước dựng đứng lên. Thân thủ của người ngồi trên ngựa cũng không tầm thường, y lách người tránh chưởng phong rồi giật dây cương quay đầu ngựa, hai

chân kẹp chặt yên cương, roi da trong tay phất mạnh ra, miệng quát lớn :
- Muốn chết hả?
Đôi mày rậm của Diêu Thanh Vũ bất giác dựng ngược lên, hắn cười nhạt một tiếng rồi xoay bước xông tới, thiết chưởng vung lên trong bóng roi da của đối phương. Lần này hắn không nhằm vào kỵ sĩ mà nhằm thẳng vào con tuấn mã, thế chưởng với tám thành chân lực quét mạnh vào hai vó trước. Con tuấn mã thất kinh hí vang mấy tiếng rồi khuỵu xuống.
Thân thủ của hắc y nhân trên ngựa quả nhiên không tồi, y vội tung người lên không trung và nộ khí quát lớn :
- Ngươi chán sống rồi chăng?
Mũi chân khẽ điểm vào yên ngựa, roi da quất ra vù vù, nhằm vào hai vai Diêu Thanh Vũ.
Diêu Thanh Vũ đánh người cản ngựa đã là lỗ mãng, song hắc y nhân này lại càng lỗ mãng hơn, căn bản hắn không cần biết đối phương là nhân vật nào, cứ động thủ đánh bừa. Nhất thời thân hình hắn theo thế roi mà xông vào Diêu Thanh Vũ, trong khi đó mấy vị hào sĩ thành danh trong võ lâm cùng đi với Hỏa thần gia, và đồng bọn của hắc y nhân cũng đều vây lại.
Y Phong bàng quan đứng nhìn, chàng biết một trận hỗn chiến sắp xảy ra.
Hắc y nhân liên tục vung roi ngựa quất xuống, thế roi vừa nhanh vừa chuẩn, đồng thời cũng trầm hùng và hiểm độc. Diêu Thanh Vũ đã phát đại nộ, lúc này hắn không tránh né nữa mà xông lên nghênh tiếp, thân hình hoi vặn qua trái, hữu thủ xuất ra như chớp, chụp lấy roi da của đối phương. Thời gian và bộ vị cực kỳ thích hợp và chuẩn xác.
Dường như hắc y nhân hơi kinh ngạc, tâm cơ vừa động thì roi da đã bị Diêu Thanh Vũ chụp được. Diêu Thanh Vũ quát lớn :
- Nằm xuống cho ta!
Đồng thời vận kình lực vào hữu thủ giật mạnh một cái, nhưng thân thủ của hắc y nhân không tầm thường, hắn kiềm hai chân vào bụng ngựa, nhất thời trụ thế vững vàng.
Y Phong bất giác lấy làm kỳ quái :
- Ở đâu ra nhiều cao thủ thế này?
Ngay lúc đó, hai đồng bọn của hắc y nhân đã nhảy xuống đất, một tên có thân pháp như chim én, hắn lướt tới trước nhanh như chớp, hữu thủ chặt mạnh vào chốc roi da đang bị Diêu Thanh Vũ và hắc y nhân giằng co “Bựt” một tiếng, chiếc roi da lập tức đứt làm hai, tựa

như bị đao kiếm tiện ngang.
Lạt Thủ Tây Thi cười nhạt một tiếng rồi đột nhiên vung ngọc thủ, theo đó là mấy luồng chỉ phong kích vào hai hán tử cưỡi ngựa, miệng nàng quát lớn :
- Nằm xuống!
Nào ngờ hán tử vừa đánh đứt roi ngựa lập tức xoay chưởng thủ, vỗ ra một luồng chưởng phong quét rạch năm luồng hàn quang do Cốc Hiểu Tịnh vừa phát ra.
Nói thì chậm nhưng diễn biến tại đương trường rất nhanh, tất cả chỉ trong chớp mắt, lúc này song phương đều hiểu rằng nhân vật mà mình gặp phải không tầm thường.
Do đó, nhất thời đôi bên đều không dám mạo hiểm.
Một trung niên hán tử cao gầy có vẻ là nhân vật đứng đầu của bọn kỵ sĩ, quét mục quang lạnh lùng nhìn quanh rồi nói :
- Huynh đệ tại hạ và các vị bằng hữu vốn dĩ nước sông không phạm nước giếng, ai đi đường người nấy, bỗng nhiên bằng hữu hạ độc thủ như vậy là muốn gì? Tại hạ là Mao Văn Kỳ xin được lãnh giáo! Lãnh giáo!
Cốc Hiểu Tịnh cười nhạt một tiếng rồi tiếp lời :
- Các hạ đi đường lẽ nào không có mắt, nếu cứ xông bừa mà đi như các vị thì người khác còn đường nào để đi chứ? Các vị là những nhân vật nào? Dựa vào đâu mà ngang ngược như vậy?
Mao Văn Kỳ vốn đến từ Trường Bạch Sơn, sống ngoài hoang dã nên căn bản không biết chuyện cho ngựa đi chậm. Lúc này hắn hơi ngạc nhiên một lát, nhưng thấy thái độ của Cốc Hiểu Tịnh thì lập tức ngửa mặt cười lớn rồi nói :
- Được! Được! Mao Văn Kỳ ta mới đến Trung Nguyên, lần này coi như đã cho ta khai nhãn giới, thì ra trong võ lâm Trung Nguyên toàn là những nữ nhân ngang ngược đanh đá.
Lời này chẳng khác gì chửi rủa võ lâm Trung Nguyên, do vậy mà mấy vị không liên quan cũng đùng đùng nổi giận.
Mao Văn Kỳ lại cười nhạt, nói tiếp :
- Tuyệt lắm! Tuyệt lắm! Mao Văn Kỳ ta tuy chỉ có bốn người, nhưng cũng có hứng thú tiếp cao chiêu của võ lâm Trung Nguyên, nào! Nào! Các vị muốn quần đả hay đơn đả độc đấu? Chỉ cần nói một tiếng là bốn huynh đệ bọn ta có thể bồi tiếp.
Nói đoạn, y cười nhạt một tiếng tỏ ý mục hạ vô nhân.
Hỏa thần gia khẽ nhún vai, hắn định nói thì Cốc Hiểu Tịnh đã cướp lời :
- Chao ôi! Bọn người này từ đâu chui ra mà ngang ngược như thế,

họ Cốc ta hành nam tẩu bắc nhưng chưa từng thấy ai lỗ mãng như vậy.
Y Phong biết thân biết phận mình nên tụ thủ bàng quan. Nhưng khi thấy bốn kỵ mã này thân thủ phi phàm thì bất giác thầm nghĩ :
- “Ta không thể để bọn họ động thủ vì chuyện không đâu”.
Nghĩ đoạn, chàng bước đến trước, cung thủ chào hán tử kêu bằng Mao Văn Kỳ và định nói vài câu khuyên giải. Nào ngờ Mao Văn Kỳ vừa nhìn thấy chàng thì thần sắc đột biến, hắn chỉ chỉ tay về phía Y Phong mà không nói thành lời. Y Phong cũng bất giác kinh ngạc trước thần sắc của đối phương, chàng vội lui lại hai bước, mục quang quét nhìn qua thì thấy ba tên đồng bọn của Mao Văn Kỳ cũng đang chăm chú nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ.
Điều này chẳng những khiến Y Phong ngạc nhiên không hiểu mà ngay cả Diêu Thanh Vũ, Cốc Hiểu Tịnh và Tiêu Nam Tần cũng bất ngờ, chẳng biết bốn kỵ sĩ kia rốt cuộc định giở trò gì.
Hồi lâu sau, hình như Mao Văn Kỳ mới kiềm chế được xúc động, hắn trấn định tinh thần và cất giọng run run nói :
- Tam đệ! Tuy ngươi phế được đại ca ngươi một chân, nhưng ngươi là người mà ta nuôi từ nhỏ đến lớn, ta... ta vẫn là huynh đệ của ngươi như xưa. Đừng nói là ngươi vô ý đả thương chân của ta, dù cho ngươi chặt đứt cả hai chân ta thì ta cũng không trách ngươi, tại sao ngươi...
Hắn là nhân vật cao niên nhất trong bốn người nhưng cũng xúc động nói không ra lời. Bỗng nhiên hắn chậm rãi bước về phía Y Phong, quả nhiên là một chân cao chân thấp nên bước đi khập khiễng.
Hai tiếng “tam đệ” và mấy lời đầy tình cảm kia, khiến Y Phong càng thêm ngạc nhiên, chàng nhìn Mao Văn Kỳ tiến gần về phía mình mà không biết nên làm thế nào Mao Văn Kỳ thoáng nhìn lên mặt Y Phong rồi cất giọng đầy bi thương nói :
- Tam đệ! Đại ca của ngươi đã già, chân tay cũng không cần dùng nữa, nếu chẳng phải nuôi chút hy vọng tìm được ngươi thì quả thật ta chẳng muốn rời Trường Bạch Sơn một bước. Tam đệ! Bất luận thế nào ngươi cũng nên trở về cùng bọn ta, ngươi muốn gì thì đại ca của ngươi cũng đáp ứng cho ngươi.
Nói đoạn, hắn buông một tiếng thở dài, thanh điệu hàm chứa đầy tình cảm. Y Phong chẳng biết là chuyện thế nào, chàng ấp úng nói :
- Các hạ là...
Cốc Hiểu Tịnh vội lướt tới cản trước mặt Mao Văn Kỳ và nói :
- Này! Các hạ điên rồi chăng? Ai là tam đệ của các hạ, các hạ nhìn cho kỹ một chút có được không?

Mao Văn Kỳ trừng mắt nhìn Cốc Hiểu Tịnh, song mục đầy tinh quang, hắn nói :
- Ngươi là cái thá gì mà dám quản vào chuyện của ta?
Như chợt nghĩ ra điều gì, bỗng nhiên hắn phẫn nộ quát lớn :
- Thì ra là ngươi, thì ra tiểu hồ ly ngươi đã dụ dỗ tam đệ của ta hạ sơn.
Nói đoạn, hắn quay đầu lại và hạ lệnh :
- Lão nhị! Lão tứ! Hãy cùng ta bắt lấy con tiểu hồ ly này!
Ba hán tử kia lập tức lướt đến vây xung quanh Cốc Hiểu Tịnh, hữu thủ rút từ thắt lưng ra một vật rồi vung lên không trung, đó là một loại trường kiếm tạo từ tinh đồng, có thể cương nhu tùy ý.
Diêu Thanh Vũ thấy thê tử bị làm nhục thì có lý nào khoanh tay đứng nhìn, hắn quát một tiếng như sấm sét rồi cùng lấy ra một vật đánh về phía Mao Văn Kỳ. Đồng thời thân hình cũng lập tức lướt đến như chớp, chưởng phong phân ra công kích hai hán tử hai bên.
Hỏa dược ám khí của Diêu Thanh Vũ là độc bộ võ lâm, loại mới phát ra chính là Ngũ Lôi Châu đã giúp hắn thành danh, khi vừa chạm vào mũi kiếm đối phương thì hỏa dược phát nổ "ầm" một tiếng, theo đó là một luồng khói xanh xám lan tỏa tứ phía.
Mao Văn Kỳ cả kinh, hắn vội vung mạnh trường kiếm định hất văng đốm lửa ra xa, nào ngờ ngọn lửa càng lúc càng cháy mạnh, sắp sửa thiêu cháy cả bàn tay cầm kiếm của hắn. Trong lúc khẩn cấp, hắn không kịp suy nghĩ gì nữa, vội hất văng thanh trường kiếm ra ngoài, thân kiếm dài ba thước cắm sâu vào trong đất, chỉ còn ló cán lại bên trên.
Phía bên kia Diêu Thanh Vũ cũng kêu thất thanh một tiếng, thân hình lộn ra sau tám thước rồi rơi bịch xuống đất.
Thì ra song chưởng của hắn vừa xuất thì hai hán tử kia chẳng tránh né mà thản nhiên nghênh tiếp, song chưởng đương nhiên là khó chống nổi tứ chưởng, Diêu Thanh Vũ chấn động toàn thân và bay ngược ra sau.
Cốc Hiểu Tịnh quát một tiếng rồi định lướt tới, nhưng hàn quang tán loạn, trước mắt đã có người ngăn cản đường đi của nàng. Ngay lúc đó có mấy vị võ lâm hào sĩ vội chạy lại xem xét thương thế của Diêu Thanh Vũ, một vài vị luôn miệng quát mắng, nhưng chẳng ai hiểu là chuyện như thế nào.
Tiêu Nam Tần thủy chung không nói một lời, lúc này thấy tình hình hỗn loạn thì định lướt tới, nào ngờ một trung niên hán tử khác đột nhiên quát lớn một tiếng, thanh âm trầm hùng đủ trấn áp những tạp âm khác, đồng thời khiến mọi người tại đương trường đều lùng bùng

lỗ tai.
Người này quét mục quang nhìn quanh rồi lớn tiếng nói :
- Tại hạ Phi Hồng Kiếm Hoa Phẩm Kỳ, đây là chuyện nhà của bọn tại hạ, nếu các vị nhúng tay vào thì có nghĩa là muốn đối địch với phái Trường Bạch, do vậy tại hạ khuyên các vị tốt nhất là chớ xen vào.
Giọng điệu của người này có thể nói là cực kỳ cuồng ngạo. Nhưng sáu chữ Phi Hồng Kiếm Hoa Phẩm Kỳ vừa xuất thì không ai lộ vẻ bất nhẫn đối với ngữ khí cuồng ngạo của đối phương nữa.
Hóa ra Phi Hồng Kiếm Hoa Phẩm Kỳ này chính là Chưởng môn của phái Trường Bạch, một trong võ lâm cửu đại môn phái, và là nhân vật đứng đầu trong Trường Bạch Phi Hồng thất kiếm.
Trước đây lão ta cũng từng hành hiệp vào Trung Nguyên mấy lần, uy danh khá thịnh, có điều mấy năm gần đây không xuất đầu lộ diện nên ai cũng không ngờ lão ta là Chưởng môn phái Trường Bạch.
Nhiều võ lâm hào sĩ bàng quan đứng nhìn, tuy cũng có vài nhân vật thành danh lập vạn, nhưng so với thân phận Chưởng môn nhân một phái thì còn kém xạ Vì vậy mà mỗi người đều bị khiếp trước thần uy của đối phương, những tiếng chửi mắng hỗn tạp cũng tự nhiên dịu xuống.
Hoa Phẩm Kỳ quét mục quang nhìn tứ phía, rồi nhìn sang lục đệ của lão ta là Cung Thiên Kỳ đang ác đấu với một vài võ lâm hào sĩ. Tuy nhiên lão không mấy bận tâm đối với người này, mục quang lập tức chăm chú nhìn qua thanh niên tuấn tú mà lão cho rằng đó làm tam đệ của mình, là lão tam trong Phi Hồng thất kiếm.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 18
Chung Nam thịnh hội

Nguyên lai sau khi dịch dung thì diện mạo của Y Phong trở nên giống hệt Tam Hiệp - Chung Anh Kỳ trong Phi Hồng thất kiếm. Vì vậy mà ngay cả những sư huynh đệ sống chung với Chung Anh Kỳ từ nhỏ cũng không phân biệt được.
Hoa Phẩm Kỳ thấy Y Phong thủy chung bất động thì trong lòng càng cho rằng chàng chính là tam đệ của mình. Nguyên Chung Anh Kỳ được lão ta thu dưỡng từ nhỏ, về sau vì một chuyện mà vô ý đả thương chân phải Mao Văn Kỳ, tức lão nhị trong Phi Hồng thất kiếm.

Sau khi Chung Anh Kỳ bỏ đi biền biệt tung tích thì vị Chưởng môn họ Hoa này vô cùng thương nhớ, vì lẽ đó mà chuyến này lão quyết tâm đi tìm tam đệ của mình.
Bây giờ nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Y Phong quá giống với Chung Anh Kỳ, lòng lão bất giác tràn đầy cảm khái, lão nói :
- Tam đệ! Ngươi qua bên này, để đại ca ngắm nhìn ngươi một chút.
Cốc Hiểu Tịnh tuy danh liệt trong Võ lâm Tứ mỹ nhưng võ công không cao lắm, lúc này tuy có mấy vị võ lâm hào sĩ trợ chiến, song vẫn lộ bại tướng dưới Phi Hồng Kiếm của Cung Thiên Kỳ. Huống hồ nàng còn lo lắng cho tình trạng nguy hiểm của phu quân mình, bất giác nàng kêu lớn :
- Họ Hoa kia! Ngươi chớ trông gà hóa cuốc như vậy, bổn cô nương là Lạt Thủ Tây Thi Cốc Hiểu Tịnh nói cho ngươi biết, ngươi chớ vì tam đệ bảo bối của ngươi mà ngang ngược như thế.
Lời vừa dứt thì nghe "soạt" một tiếng, trường kiếm của Cung Thiên Kỳ đã vạch một đường qua tay phải của nàng, khiến tay áo rách toạc một mảng.
Lại nghe Hoa Phẩm Kỳ nói :
- Lạt Thủ Tây Thi à, hừ! Tên thì hay nhưng người chẳng phải hạng tốt lành gì.
Tam đệ! Bắt ả lại cho ta.
Y Phong thủy chung ngẩn người như pho tượng, bấy giờ chàng mới chợt hiểu ra vì trong lúc vô ý hóa trang mà diện mạo của mình giống với tam đệ của đối phương. Nhất thời chàng cảm thấy dở khóc dở cười, nhưng tình cảnh này lại không cho phép chàng khoanh tay đứng nhìn nữa. Ý niệm vừa động thì Tiêu Nam Tần đã lướt tới và khẽ nói :
- Lã ca ca, xem ra đây là sự hiểu lầm rồi, ca ca không thể không lên tiếng.
Y Phong mỉm cười thầm nghĩ :
- "Lời của nữ nhân nói cũng chẳng khác gì không nói, lẽ nào ta không biết đây là sự hiểu lầm"
Nghĩ đoạn chàng liếc nhìn Tiêu Nam Tần và thấy trong ánh mắt nàng đầy vẻ quan tâm. Chàng lại mỉm cười rồi lướt như chớp đến chỗ Cốc Hiểu Tịnh đang động thủ, đoạn cất giọng trầm hùng nói :
- Xin mọi người tạm thời ngừng tay.
Cốc Hiểu Tịnh quát lớn :
- Ngươi không đến kịp thời thì ta nóng lòng muốn điên lên rồi đây.
Nói đoạn, nàng tung người thoát khỏi vòng chiến. Ngay lúc đó, trường kiếm của Cung Thiên Kỳ lại đâm thẳng vào trước ngực Y

Phong, hàn quang lấp loáng, chớp mắt đã tới.
Y Phong mỉm cười. Lúc này Cung Thiên Kỳ cũng đã thấy rõ người trước mặt nên cả kinh quát lớn :
- Tam ca...
Kiếm thế cũng vì vậy mà vội triệt tán, nhưng kiếm thức đã tận xuất, lực đạo đã phát nên vẫn đâm thẳng vào người Y Phong.
Hoa Phẩm Kỳ cũng kinh hãi kêu thất thanh. Nhưng Y Phong vẫn mỉm cười, đầu vài bất động, thân hình không tránh né, song người lại trượt ra ngoài xa ba thước, Hoa Phẩm Kỳ càng kinh ngạc, lão kêu lên :
- Tam đệ! Công phu của ngươi sao lại tiến bộ nhanh như vậy.
Y Phong cung thủ nói :
- Tại hạ là Y Phong, tuy ngưỡng mộ đại danh Hoa lão tiền bối đã lâu nhưng thủy chung không có duyên bái kiến, hôm nay được gặp thật là tam sinh hữu hạnh.
Hoa Phẩm Kỳ tiếp lời :
- Tam đệ! Ngươi nói cái gì thế? Lẽ nào... lẽ nào mấy năm qua ngươi đã thọ giáo danh sư khác, đã không còn nhận sư huynh đệ của ngươi nữa. Ngươi... ngươi thật... thất quá không phải rồi.
Nói đến câu sau cùng, giọng của lão vì quá xúc động mà run lên.
Quần hào tại đương trường làm sao biết được nguyên nhân bên trong chuyện này, do đó ai nấy đều nhìn Y Phong với ánh mắt kinh ngạc, vì bội phản sư môn là phạm vào đại kỵ của võ lâm, huống hồ thần thái của Hoa Phẩm Kỳ lúc này rất bi thương đau đớn.
Y Phong vừa định nói thì Mao Văn Kỳ đã lướt tới, mặt lạnh như băng, hắn nghiêm giọng nói :
- Tam đệ! Ngươi cũng quá vô tình rồi! Ngươi và đại sư huynh tuy danh nghĩa là huynh đệ, nhưng từ khi sư phụ chết, toàn bộ công phu của ngươi chẳng phải là do đại sư huynh truyền thụ cho sao? Bây giờ dù ngươi không nhận bọn ta, nhưng sao có thể không nhận đại sư huynh! Ngươi... ngươi thật quá vô tình rồi.
Y Phong thầm thở dài một hơi, chàng biết chuyện này không dễ giải thích cho rõ ràng. Nhưng trước mặt nhiều võ lâm hào sĩ như vậy, chàng lại không thể gỡ mặt nạ, lộ xuất thân phận của mình.
Sau một hồi trầm ngâm, chàng đành cất giọng sang sảng nói :
- Tại hạ là Y Phong, có lẽ diện mạo rất giống với tam đệ của Hoa tiền bối nên Hoa tiền bối mới ngộ nhận như vậy. Ôi! Quả thực tại hạ không thể giải thích...
Bỗng nhiên Tiêu Nam Tần lướt tới trước và cướp lời, nói :
- Hoa lão tiền bối! Lão nghe khẩu khí của hắn nói hoàn toàn khác với

lão, lẽ nào người sống trên Trường Bạch Sơn có thể nói thuần túy khẩu âm Giang Nam.
Y Phong thầm trách mình, và cảm thấy sự thông tuệ của Tiêu Nam Tần quả nhiên có chỗ hơn người. Đồng thời cũng cảm thấy nữ tử này rất cẩn thận tỉ mỉ, chú ý đến những điểm mà người khác không chú ý.
Hoa Phẩm Kỳ, Mao Văn Kỳ, Cung Thiên Kỳ, và Hoàng Chí Kỳ thủy chung bất động, bốn nhân vật trong Phi Hồng thất kiếm này, quả nhiên đều ngẩn người, bất giác càng nhìn kỹ Y Phong hơn.
Phía bên kia Cốc Hiểu Tịnh đã đỡ phu quân Diêu Thanh Vũ của mình dậy, nàng nhìn qua Phi Hồng thất kiếm rồi cất giọng đầy căm hận nói :
- Họ Hoa kia! Ngươi không hỏi cho rõ ràng trắng đen mà đã xuất thủ đánh người trọng thương, thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, rồi cũng có ngày phu phụ ta sẽ báo mối thù này.
Nàng dậm chân căm hận, mắt nhìn tứ phía và nói tiếp :
- Các vị bằng hữu! Các vị thấy đấy, vị Chưởng môn nhân của phái Trường Bạch này đã quản không nổi sư đệ của mình, để cho sư đệ chạy lung tung rồi lại tùy tiện nhận người khác làm sư đệ, chuyện này nếu truyền ra giang hồ thì e rằng giang hồ bằng hữu sẽ cười đến rụng răng mất. Hừ! Chỉ đáng tiếc Phi Hồng thất kiếm tuy nổi danh, nhưng chẳng qua cũng chỉ có thế mà thôi.
Hoa Phẩm Kỳ tức run người, lão nộ khí quát lớn :
- Câm miệng!
Cốc Hiểu Tịnh lại dậm chân liên tục và nói tiếp :
- Ngươi muốn gì nào? Ngươi muốn gì nào? Không lẽ ngươi cậy võ công cao hơn người ta rồi tùy tiện bắt nạt người tả Ngươi nhìn kỹ lại xem, hắn có phải là sư đệ của ngươi không? Hừ! Thiên hạ lại có chuyện như thế sao, đang khi không lại nhận người khác làm sư đệ của mình.
Giọng của nàng lanh lảnh, nói cực nhanh, Hoa Phẩm Kỳ tức đến độ biến sắc nhưng không thể xen vào được.
Cốc Hiểu Tịnh ngừng lại lấy hơi rồi nhìn qua Y Phong và Tiêu Nam Tần, nói tiếp :
- Y lão đệ! Tiêu tam muội! Chúng ta đi thôi. Phu quân của ta đã thọ thương, chẳng cần đi Chung Nam sơn nữa.
Nàng lại dậm chân rồi nói :
- Thế này nghĩa là sao? Giữa thanh thiên bạch nhật lại vô cớ gây sự. Này! Ta nói cho tam muội biết nhé, tốt nhất là ngươi mau chóng đưa Y Phong đi xa xa một chút, chớ để cho bọn chó điên cắn bậy.

Trong đám quần hào có người vì không nhịn được nên bật cười.
Hoa Phẩm Kỳ mặt xanh như thép, lão quát lớn :
- Nếu lão phu không nghĩ ngươi là phụ nhân chẳng hiểu biết gì thì hôm nay nhất định không để cho ngươi sống rồi.
Cốc Hiểu Tịnh cũng chẳng vừa, nàng quét mục quang đầy căm hận nhìn qua Hoa Phẩm Kỳ và nói :
- Họ Hoa kia! Ngươi bớt nói những lời thừa thãi đó đi. Ta không hiểu biết, vậy ngươi là người hiểu biết chăng. Người hiểu biết mới đi nhận người khác làm sư đệ chăng? Này! Nếu ta là Y lão đệ thì ngươi...
Y Phong sợ nàng nói ra chuyện mình dịch dung nên vội cướp lời, nói :
- Hoa lão tiền bối! Chuyện hôm nay quả thực là một sự hiểu lầm, và cũng chẳng trách ai được. Tại hạ có thể chỉ tay lên trời mà thề rằng, bình sinh tại hạ thật sự chưa gặp các hạ một lần, càng không phải làm tam đệ của các hạ. Trong thiên hạ có nhiều người có diện mạo giống nhau, ngày sau nếu tại hạ gặp tam đệ của các hạ, nhất định tại hạ sẽ truyền cáo ý của các hạ. Bây giờ vị huynh đài này của tại hạ còn có nỗi khổ tâm khác, do vậy bọn tại hạ xin cáo biệt trước...
Hoa Phẩm Kỳ cắt lời nói :
- Ngươi không phải là Chung Anh Kỳ sao?
Y Phong lắc đầu và mỉm cười nói :
- Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên tại hạ nghe cái tên Chung Anh Kỳ.
Chàng vừa nói dứt lời thì thân hình Hoa Phẩm Kỳ chợt động, chớp mắt đã thấy hàn quang rợp trời. Y Phong vô cùng bất ngờ, chàng cảm thấy tứ phương bát hướng đều là kiếm ảnh chụp xuống đầu mình. Chiêu này cực kỳ nhanh, căn bản Y Phong không có thời gian để suy nghĩ xem tại sao đối phương đột nhiên hạ thủ như vậy. Chỉ cảm thấy chiêu này của Hoa Phẩm Kỳ tựa như thủy ngân tràn dưới đất, không kẽ hở nào là không chui vào, toàn thân chàng không nơi nào là không bị kiếm quang vây bọc.
Giữa lúc sinh tử treo đầu sợi tóc đó, Y Phong phát hiện bên trái của chiêu này hình như có kẽ hở nhờ chàng vốn có nhiều năm hành tẩu giang hồ, kinh nghiệm đối địch phong phú, lúc này thân cũng động theo ý nghĩ, cước bộ xoay chuyển và bất ngờ trượt người qua hướng trái. Nào ngờ thân hình chàng vừa bị động thì kiếm ảnh phi vũ rợp trời kia đã biết trước hướng đi của chàng, hàn quang lấp lánh, màn kiếm ảnh chợt biến động, kiếm phong vù vù bắn về phía mà Y Phong định lướt tới.
Y Phong vội soạt chân phải, ngay lúc đó một đạo kiếm quang đã đâm

tới trước ngực chàng tựa như đạo kiếm quang này đã ở đó chờ chàng tới. Chàng đã hết đường tránh né, nhất thời nhắm hai mắt lại, tựa như cam tâm chờ kiếm quang đâm vào người.
Biến cố này rất bất ngờ, chờ lúc mọi người phát hiện thì Y Phong đã nhắm mắt chờ chết.
Quần hào kinh hãi buột miệng kêu thất thanh, Tiêu Nam Tần hoảng loạn thần trí, cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh. Thế nhưng luồng kiếm quang chỉ khẽ chạm vào người Y Phong rồi đột nhiên dừng lại.
Y Phong lặng lẽ mở mắt ra, chàng thấy Hoa Phẩm Kỳ đang trừng trừng nhìn mình.
Nhất thời trong lòng chàng trỗi dậy vạn phần cảm khái, tuy đối phương xuất thủ trong lúc mình không đề phòng, nhưng rốt cuộc cũng tại vì chiêu thức của mình chưa cao thâm, bằng không sao có thể bị đối phương uy hiếp như vậy?
Bất giác chàng cảm thấy hối hận, những ngày nhàn hạ trong nhà Diêu Thanh Vũ, tại sao mình không xem kỹ võ học trong Thiên Tinh bí kíp, mà chỉ lo thụ hưởng những tình cảm lẽ ra mình không nên thụ hưởng. Thế này thì mình còn có thể nói đến chuyện phục thù, rửa nhục được sao?
Chàng thầm hận chính mình, cơ hồ muốn xông tới trước cho mũi kiếm sắc lạnh đâm vào ngực.
Những ý niệm này chỉ thoáng qua đầu chàng như tia chớp. Bỗng nhiên nghe Hoa Phẩm Kỳ thở dài một hơi rồi từ từ thu trường kiếm lại. Lúc này trông lão có vẻ già đi rất nhiều, lão nhìn qua Mao Văn Kỳ và nói :
- Hắn quả nhiên không phải là tam đệ, ôi... sao thiên hạ lại có người giống nhau đến thế chứ.
Mao Văn Kỳ cũng cúi đầu, đoạn lão và bọn Cung Thiên Kỳ lướt đến cạnh ngựa rồi tung mình lên yên cương. Hoa Phẩm Kỳ cũng nhanh chóng thượng mã, chớp mắt bốn con tuấn mã đã phóng đi như bay về phía trước.
Y Phong ngẩn người nhìn theo rất lâu, khi quay lại thì thấy Tiêu Nam Tần đang nhìn mình chằm chằm, nàng mỉm cười nói :
- Ngươi chớ lấy làm khó chịu, quả thật lão quái đó rất lợi hại...
Y Phong cũng mỉm cười, tỏ ý lãnh nhận sự quan tâm và an ủi của nàng. Tiêu Nam Tần cũng chẳng cần nói nhiều, vì trong nụ cười của Y Phong, nàng đã lĩnh hội được tình ý của chàng đối với mình.
Cốc Hiểu Tịnh dìu Diêu Thanh Vũ với sắc diện nhợt nhạt đến, đoạn chậm rãi nói :
- Lão quái đó quả nhiên đã có nhiều vấn đề về thần kinh, chẳng hiểu

tại sao lão ta lại bỏ đi như vậy.
Nàng nhìn Tiêu Nam Tần và Y Phong, đoạn nói tiếp :
- Thương thế của phu quân ta tuy không quá nặng, nhưng cũng chẳng phải là nhẹ, ta phải đưa phu quân ta về trước thôi. Này! Tam muội, ngươi đi với ta hay là đi với hắn?
Tiêu Nam Tần đỏ mặt, Cốc Hiểu Tịnh nói tiếp :
- Hay là ngươi đi với hắn thôi, ta không dám lôi kéo nữ ma đầu ngươi nữa.
Dường như vị Lạt Thủ Tây Thi này chẳng để cho ai nói một lời, nàng nhìn Y Phong rồi nói tiếp :
- Ta giao Tiêu tam muội cho ngươi đấy, ngươi nhớ phải trả lại cho ta nguyên vẹn đấy nhé, nếu ngươi không đối xử tốt với cô ta, hoặc bức hiếp cô ta, hừ! Để xem ta có tha cho ngươi hay không?
Y Phong chẳng biết nói thế nào, chàng đành cười cười cho qua chuyện nhưng sắc diện Tiêu Nam Tần càng đỏ hơn, nàng nổi tiếng trên giang hồ là một nữ sát tinh với thủ đoạn tàn độc, thế mà gần đây lại bỗng nhiên thay đổi tâm tính. Điều gì có thể khiến một nữ nhân tính tình cương cường, đột nhiên trở nên dịu dàng?
Xin thưa chỉ có một sức mạnh duy nhất, đó là ái tình, xưa nay đó là điều bất kiến.
Bản thân Tiêu Nam Tần cũng chẳng hiểu sao mình lại có phần tình cảm này.
Thoạt tiên nàng tự giải thích cho mình, đó là sự đồng cảm và thương hại đối với một nam tử có thê tử bất trung mà thôi. Nhưng hiện tại, ngay chính nàng cũng không muốn phủ nhận đó là tình ái.
Y Phong đứng ngớ người như pho tượng giữa đương trường rất lâu. Đường kiếm của Hoa Phẩm Kỳ tuy không làm thân thể chàng thọ thương, nhưng dường như đã làm tổn thương cõi lòng chàng.
Diêu Thanh Vũ và Cốc Hiểu Tịnh đã đi, bọn võ lâm hào sĩ cũng đã tứ tản. Hồi lâu sau Y Phong mới ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Nam Tần và mỉm cười với nàng. Ngay lúc đó, bỗng nhiên trên tuyệt đỉnh Chung Nam sơn có mấy tiếng chuông truyền xuống. Tiêu Nam Tần lặng lẽ bước đến gần và nói :
- Chúng ta nên lên núi thôi?
Đoạn nàng hạ thấp giọng nói tiếp :
- Tất cả cũng vì ta không tốt, để ngươi vô duyên vô cớ vướng phải chuyện phiền phức này. Nhưng cũng thật kỳ quái, thiên hạ sao có chuyện trùng hợp khéo đến thế!
- Chuyện này sao có thể trách nàng...
Y Phong mỉm cười nói. Chàng liếc mắt nhìn ra thì thấy mọi người

đều đã đi sạch.
Xa xa có một đạo sĩ trẻ mặc đạo bào màu lam đang từ từ tiến lại, hắn vừa cung thủ chào vừa nói :
- Đại hội chọn Chưởng môn của tệ phái đã sắp khai mạc, nếu nhị vị cũng đến tham gia đại hội thì xin mời nhanh chóng lên núi thôi!
Lời vừa dứt thì lại có mấy tiếng chuông từ trên đỉnh núi truyền xuống, thanh âm vang động tứ phương bát hướng, dư âm văng vẳng không thôi.
Y Phong vội đa tạ đạo sĩ trẻ tuổi cùng Tiêu Nam Tần đăng sơn. Vì lúc này Tiêu Nam Tần vẫn trong bộ dạng nam trang nên bọn họ cũng không cần kiêng kỵ nhiều.
Đi được một đoạn thì thấy lại có một đạo nhân từ trên núi đi xuống, hắn cúi người hành lễ với bọn Y Phong và hỏi :
- Nhị vị thí chủ từ đâu đến. Có cần bần đạo dẫn nhị vị lên núi không?
Y Phong vội nói :
- Không dám phiền đạo trưởng, bọn tại hạ đã tự biết đường lên núi.
Đạo sĩ kia ngắm nhìn bọn Y Phong một lúc, trong mắt dường như lộ xuất thần sắc hoang mang, hắn gật đầu nói phải phải rồi tiếp tục hạ sơn.
Trước mặt là một khúc quanh, dưới chân núi có kê một chiếc bàn, trên bàn có một bình trà lớn, một đạo nhân trẻ tuổi đang bận rộn pha trà. Thấy bọn Y Phong bước đến thì hắn tươi cười chào hỏi :
- Nhị vị bằng hữu! Có cần uống chung trà rồi hãy lên núi không?
Y Phong mỉm cười đa tạ, nhưng trong lòng lại máy động. Vừa qua khúc quanh thì có hai đạo sĩ nữa từ trong một khe núi chạy ra, thân mặc đạo bào màu lam khá mới, chúng mỉm cười với bọn Y Phong và nói :
- Nhị vị bằng hữu mau lên núi thôi, lúc này đại hội sắp khai mạc rồi.
Y Phong hồ nghi trong lòng, chàng thầm nghĩ :
- Với tuổi tác và thân phận của mấy đạo sĩ này thì tối đa bọn chúng cũng chỉ là đệ tử đời thứ ba của Chưởng môn nhân. Nhưng dường như Diệu Linh đạo nhân từng nói, đệ tử đời thứ hai của lão ta vì công lực không thâm nên đều vong mạng sau khi trúng độc, thế tại sao bây giờ lại có nhiều đạo sĩ trẻ như vậy?
Chàng đang suy nghĩ thì lại có hai đạo sĩ trẻ nữa sánh vai bước tới, chúng mỉm cười với bọn Y Phong rồi đi qua mà không nói gì.
Tiêu Nam Tần nhìn qua Y Phong và nói :
- Sao bọn đạo sĩ này mặc toàn đạo bào mới không vậy? Mà tên nào tên nấy đều lộ vẻ hoan hỉ, đâu giống cảnh Chưởng môn nhân vừa hạ thế. Xem ra bọn đạo sĩ Chung Nam này hình như không tuân thủ

thanh quy rồi.
Y Phong thầm nghĩ tiếp :
- “Đúng vậy, xem ra bọn đạo sĩ này có vẻ khả nghi... ”
Bỗng nhiên chàng quay sang hỏi Tiêu Nam Tần :
- Nàng có nhớ vừa rồi hai đạo sĩ đó gọi chúng ta là gì không?
Tiêu Nam Tần trầm ngâm một lúc rồi buột miệng nói :
- Đúng rồi! Đây mới thật là kỳ quái, vừa rồi mấy đạo sĩ đó không gọi chúng ta là thí chủ, mà chỉ gọi là bằng hữu, không lẽ bọn đạo sĩ này khoác đạo bào lên người chỉ là để giả trang.
Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp :
- Nếu Chung Nam phái không phải là môn phái xưa nay có danh vọng trong võ lâm thì ta thật sự nghi ngờ mấy tiểu đạo sĩ mặc đạo bào kia rồi, có thể hôm nay chúng mới khoác đạo bào, còn ngày thường là tiểu lâu la trong đám lục lâm.
Nàng mỉm cười, nói tiếp :
- Không phải là ta nguyền rủa bọn chúng, nhưng ngoài chiếc đạo bào ra, từ đầu đến chân bọn chúng chẳng có chút gì giống người trong chốn huyền môn cả.
Y Phong chau mày, trong lòng đã nghi hoặc lại thêm lo lắng, chẳng biết trong thời gian chàng đi Vô Lượng sơn trên Chung Nam sơn lại có chuyện gì xảy ra. Và tại sao Diệu Linh đạo nhân đột nhiên tạ thế? Chẳng biết Kiếm tiên sinh, Tam Tâm Thần Quân và hai mẹ con Tôn Mẫn có còn trên núi hay không?
Thế là chàng gia tăng cước lực, hai người lại qua mấy khúc quanh nữa, dưới chân núi của mỗi khúc quanh đều có bày bàn trà nhỏ, và đều có hai đạo nhân trẻ đứng cạnh phục vụ. Tuy trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng Y Phong vẫn không khai khẩu hỏi mấy đạo nhân kia, vì chàng cảm thấy chuyện này xem ra có vẻ kỳ quặc.
Chàng hy vọng bọn Kiếm tiên sinh vẫn còn trên núi, có như vậy thì mối nghi ngờ trong lòng mới có thể giải quyết được. Tiêu Nam Tần theo sát bên chàng, nhưng nàng không biết những suy nghĩ trong lòng chàng, và cũng không thể suy đoán từ biểu cảm trên mặt chàng. Bởi lẽ sau khi chàng đeo mặt nạ da người vào thì người khác không thể nhìn thấy biến đổi trên mặt.
Lại qua một khúc quanh nữa, trước mặt đã là cánh rừng trước đạo quán, Y Phong vội vàng tiến vào. Chàng thấy hai cánh cổng chính của đạo quán mở rộng, đứng gần cổng là một trung niên đạo sĩ.
Y Phong bước đến gần thì trung niên đạo sĩ liền cung kính nói :
- Mời thí chủ vào thẳng chính điện, lúc này đại hội vừa mới khai mạc, thí chủ đến rất đúng lúc.

Y Phong vội đáp lễ và trầm giọng nói :
- Trong quý quán vốn có bốn người tá túc, hai nam hai nữ, xin hỏi đạo trưởng giờ này bọn họ còn ở đây không?
Trong lòng chàng vẫn còn lo lắng, vì thế nên không nói ra danh hiệu Kiếm tiên sinh.
Trung niên đạo sĩ quan sát kỹ Y Phong, thái độ càng cung kính hơn trước, hắn nói :
- Thí chủ muốn nói đến hai vị lão tiền bối đã cứu mấy trăm sinh mạng của đệ tử tệ phái phải không?
Y Phong liền gật đầu.
Trung niên đạo nhân hỏi tiếp :
- Thí chủ là bằng hữu của bọn họ chăng?
Y Phong lại gật đầu.
Trung niên đạo nhân thở dài nói :
- Đáng tiếc là nhị vị lão tiền bối đó đã đi từ mấy ngày trước rồi.
Cõi lòng Y Phong chợt trầm xuống, chàng vội hỏi :
- Đạo trưởng có biết bọn họ đi đâu không? Bọn họ có dặn dò gì không?
Đạo nhân lắc đầu, nói :
- Nếu bần đạo biết nhị vị lão tiền bối đó đi về đâu thì tốt biết mấy.
Hắn quét mục nhìn quanh một lúc rồi bỗng nhiên kéo Y Phong đến góc tường rào và khẽ nói :
- Thí chủ đã là bằng hữu của nhị vị lão tiền bối đó thì có lẽ cũng biết tại sao Chưởng môn nhân của tệ phái tạ thế. Đối với chuyện này, trên dưới mấy đời đệ tử của tệ phái đều rất thương tâm, vì thế tệ phái mới đi ngược với truyền thống nhiều năm, công khai mở đại hội bầu chọn tân Chưởng môn, chỉ cần là đệ tử của tệ phái, bất luận là đệ tử đời nào cũng đều có thể dựa vào võ công của mình để tranh chức vị Chưởng môn nhân.
Nào ngờ...
Hắn nói một mạch đến đây thì đột nhiên ngừng lại. Y Phong liếc nhìn ra thì thấy cớ hai đạo nhân đang sải bước đi tới, chúng cúi người hành lễ với bọn Y Phong và mỉm cười, nói :
- Đại hội đã khai, bên trong rất náo nhiệt, sao thí chủ còn không vào.
Nói xong, chúng đứng lại bên cạnh Y Phong mà không đi nữa.
Trung niên đạo nhân kia cũng không nói gì thêm, hắn quay sang hành lễ với Tiêu Nam Tần, trên mặt hình như có vẻ buồn bã.
Y Phong đành đưa Tiêu Nam Tần vào trong, nhưng trong lòng đầy nghi hoặc :
- “Nghe khẩu khí của trung niên đạo nhân kia thì hình như cái chết

của Chưởng môn nhân của bọn họ còn có uẩn khúc khác, nhưng tại sao đang nói nửa chừng, thấy hai đạo sĩ kia đi tới thì đột nhiên hắn ngừng lại? Ôi! Chỉ trách ta vì đã ở lại nhà của Diêu Thanh Vũ mấy ngày, chẳng những không gặp được bọn Kiếm tiên sinh mà còn xảy ra thêm nhiều sự cố".
Chàng thầm trách mình rồi lại lo lắng, chẳng biết bọn Kiếm tiên sinh đi đâu.
Lúc này hai người đã đến cửa chính điện, Y Phong thò đầu nhìn vào trong thì thấy có người ngồi đầy gian đại điện chừng mười trượng vuông. Chàng hơi động lòng, nhất thời không chú ý đến diện mạo bọn người gần đó mà vòng qua cửa chính rồi lặng lẽ theo cửa bên hông vào ngồi cạnh góc tường.
Lúc này mọi người trong đại điện chú ý nhìn một lão nhân đứng trước điện thờ, do vậy chẳng có ai để ý việc Y Phong và Tiêu Nam Tần bước vào.
Chợt nghe lão nhân đứng trước điện thờ cất giọng sang sảng nói :
- Lão phu không hành tẩu giang hồ đã nhiều năm, chẳng ngờ các vị bằng hữu vẫn còn nhớ lão phu.
Lão cười lớn một tràng rồi nói tiếp :
- Các vị đã cử lão phu chủ trì đại hội này, lão phu cung kính bất như tuân mệnh, đành đứng ra đảm trách vậy. Có điều như các vị đã biết, đại hội này không phải tầm thường, một mình lão phu e rằng không gánh vác nổi. Tốt nhất là các vị cử thêm mấy vị nữa, nếu không lão phu tuổi cao mắt kém, không chắc sẽ trông thấy rõ ràng thân thủ của đạo nhân Chung Nam.
Nói đoạn, lão ta lại cười lớn, trong ngữ khí hàm chứa đầy vẻ tự hào.
Y Phong không nhận ra lão nhân này, nhưng thầm nghĩ có lẽ phải là nhân vật rất có uy vọng trong võ lâm.
Lão nhân vừa dứt lời thì trong đại điện lập tức xôn xao, hình như đang đề cử thêm một vài người khác.
Y Phong quét mục quang nhìn tứ phía, thấy bên phải và trái của đại điện toàn là giang hồ hào khách, chính điện là một đám đông đạo nhân mặc lam bào. Chàng đang quan sát thì Tiêu Nam Tần khẽ kéo tay áo chàng và nói khẽ :
- Lã ca ca! Lão nhân này chẳng phải là Bát Quái Thần Chưởng - Phạm Trung Bình đó sao? Không ngờ lão ta lại xuất hiện trên Chung Nam sơn. Lã ca ca có nhận ra lão ta không?
Y Phong lắc đầu, nói :
- Tại hạ không biết lão ta, nhưng tên tuổi thì đã nghe từ lâu.
Nói đoạn, chàng lại quét mục quang nhìn từ trái sang phải, quần hào

trên đại điện tuy bàn luận xôn xao nhưng cuối cùng cũng chẳng đề cử thêm một người nào nữa. Có lẽ trong bọn họ không có nhân vật nào đủ uy vọng để phục chúng.
Phạm Trung Bình đứng trước điện thờ mỉm cười, thần thái đầy vẻ tự đắc. Y Phong biết lão này hiếu danh, tự phụ, nhưng cũng có mấy phần công phu, không phải là chỉ có hư danh.
Hồi lâu sau, trong đám quần hào bên trái đại điện chợt có người đúng dậy cung thủ chào tứ phía rồi lớn tiếng nói :
- Tại hạ xin đề cử một người, người này tuy còn trẻ, nhưng bất luận uy vọng hay võ công, cũng đều đủ để đảm nhận trọn trách này.
Y chỉ qua góc phải đại điện và nói tiếp :
- Người mà tại hạ muốn đề cử chính là Mai Hoa Kiếm Đỗ Trường Khanh - Đỗ đại hiệp đang đứng cạnh trụ đá bên kia.
Mọi người chưa có phản ứng thì y cười ha ha rồi tiếp lời :
- Từ khi Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân chết bên ngoài thành Bảo Định, võ lâm tuy bao la, nhưng còn có ai anh phong tuấn tú hơn Đỗ đại hiệp, còn có ai võ công cao cường hơn Đỗ đại hiệp?
Y vừa dứt lời thì trong đám đông có người lập tức tán thành.
Y Phong nghe Tiêu Nam Tần khẽ cười một tiếng, trong lòng cũng bất giác tràn đầy cảm kích.
Mai Hoa Kiếm Đỗ Trường Khanh là môn hạ của Nga My, là một nhân vật tuấn tú trong số kiếm khách hậu khởi. Trước đây từng nổi danh cùng lúc với cao thủ hậu khởi của Võ Đang là Nhập Vân Hạc - Cổ Tử Ngang và Y Phong, tức Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân.
Vì ba người này chẳng những trẻ tuổi như nhau, võ công đều được chân truyền, mà còn là giai công tử, là nhân tài đương thế.
Lúc này nghe người ta nhắc đến tên mình, Y Phong khó tránh khỏi cảm khái. Có điều, không ai biết rằng hán tử ngồi lặng lẽ trong góc đại điện là Thiết Kích Ôn Hầu.
Sau một hồi xôn xao bàn luận, quả nhiên quần hào cũng đề cử Mai Hoa Kiếm Đỗ Trường Khanh.
Bất giác Đỗ Trường Khanh mới chậm rãi bước ra và nói :
- Tại hạ trẻ tuổi, kiến văn hạng hẹp, sao có thể đảm nhận trọng trách như vậy.
Nhưng quần hào vẫn nhất quyết đề cử, Đỗ Trường Khanh đang không biết xử trí thế nào thì Bát Quái Thần Chưởng Phạm Trung Bình cười lớn một tràng rồi nói :
- Tuyệt lắm! Tuyệt lắm! Giang sơn đời nào cũng có nhân tài xuất hiện, lão phu trông thấy cao thủ hậu khởi được thành danh lập vạn thì cao hứng vô cùng!

Đoạn lão quay sang nói với Đỗ Trường Khanh :
- Tuyết Nhân đạo sĩ vốn là chỗ chí giao với lão phu, bây giờ Đỗ thiếu hiệp cũng đã trưởng thành, đường đường là một nam tử hán, dung biểu bất phàm, lão phu thật sự vui mừng khi thấy cố nhân có người kế thừa.
Đỗ Trường Khanh nghe lão ta nhắc đên sư phụ mình thì vội cúi người hành lễ.
Bát Quái Thần Chưởng đưa tay vuốt râu, gật gật đầu rồi cất giọng sang sảng nói :
- Hiện tại đã có hai người, chỉ cần các vị đề cử thêm một người nữa là đủ rồi.
Quần hào xao động thì bên phải đại điện lại có người đứng dậy nói :
- Tại hạ muốn đề cử một vị lão tiền bối đức cao vọng trọng, đó là Vạn Thắng Đao Hoàng Trấn Quốc - Hoàng lão anh hùng. Hoàng lão anh hùng mở võ trường thu đồ đệ Ở Triết Đông, môn hạ có thể nói là vô số, nếu đứng ra đảm đương trọng trách này thì quả thực không gì tốt bằng.
Vạn Thắng Đao tuy niên kỷ đã cao, nhưng dường như vẫn còn rất háo danh, lúc này chẳng đợi người khác bình nghị, lão đã đứng dậy định bước ra.
Nào ngờ trong đám quần hào đột nhiên có người lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi đứng phắt dậy, mục quang quét nhìn tứ phía, đoạn cao giọng nói :
- Tại hạ là Tiền Dực, người mà tại hạ muốn đề cử là chính tại hạ.
Lời này vừa xuất thì quần hào sôi động hẳn lên.
Tiền Dực nói xong thì lập tức bước ra, tuy niên kỷ còn rất trẻ, nhưng cử chỉ của người này có vẻ mục hạ vô nhân.
Hán tử đề cử Vạn Thắng Đao cũng phóng ra, hắn chỉ vào mặt Tiền Dực và nói :
- Bằng hữu là cao nhân phương nào? Tiểu Bá Vương ta hành Nam tẩu Bắc nhưng chưa từng gặp nhân vật nào có danh hiệu như các hạ, các hạ cho rằng mình là ai chứ, lẽ nào chẳng xem Hoàng lão anh hùng ra gì?
Thiếu niên tự xưng là Tiền Dực vẫn đứng thản nhiên, căn bản như chẳng thấy Tiểu Bá Vương, hắn quét mục quang nhìn quanh rồi nói :
- Người được các vị đề cử cần phải có võ công cao cường, nhãn quang bén nhạy mới có thể làm công chứng cho cao nhân tỉ thí. Tại hạ tuy bất tài, nhưng bất luận thế nào cũng phải khá hơn lão nhân cổ lỗ kia. Vì thế nên tại hạ phải tự đề cử mình.
Lời vừa dứt thì quần hào hô vang những lời tán đồng. Vạn Thắng

Đao Hoàng Trấn Quốc càng tức khí, lão nói :
- Được! Được! Hoàng Trấn Quốc tuy già cả nhưng cũng muốn thử với tiểu tử miệng còn hôi sữa kia, xem thử ngươi có công phu gì ghê gớm mà dám ngông cuồng trước võ lâm thiên hạ như vậy? Nào! Nào! Ta và ngươi tỉ thí một trận trước đã.
Nói đoạn lão hất vạt trường bào ra sau, xắn tay áo định động thủ với thiếu niên kia.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 19
Thanh Hải lai khách

Tiền Dực liếc nhìn Hoàng Trấn Quốc một cái rồi chớp chớp song mục, căn bản như chẳng để ý đến lão, và dường như cũng chẳng xem lão ta ra gì.
Thái độ cuồng ngạo này khiến quần hào lại sôi động bàn luận.
Hoàng Trấn Quốc tức đến độ biến sắc, bỗng nhiên lão xuống tấn và tung ra một quyền nhằm thẳng vào lưng thiếu niên tự xưng là Tiền Dực. Nhưng thiếu niên kia vẫn thản nhiên bất động, chờ khi đầu quyền sắp chạy vào y phục thì thân hình thiếu niên đột nhiên phi lên không trung.
Quần hào lại xôn xao, có người buột miệng kêu lên :
- Triêm Y Thập Bát Diệt.
Thì ra thủ pháp mà thiếu niên này thi triển là Triêm Y Thập Bát Diệt, một môn công phu nội gia vào hạng thượng đẳng trong võ lâm.
Chẳng những quần hào kinh ngạc mà ngay cả Y Phong cũng biến động thần thái. Chàng lấy làm kinh dị về việc thiếu niên này có thân thủ như vậy mà lại không thấy xuất đầu lộ diện trên giang hồ.
Bát Quái Thần Chưởng cũng biến sắc, lão chậm rãi bước đến gần thiếu niên Tiền Dực và trầm giọng nói :
- Công phu của thiếu hiệp thật tuyệt diệu, xin hỏi tôn sư là vị nào? Phải chăng là đạo trưởng trên núi Võ Đang?
Tiền Dực mỉm cười, nhưng trong nét cười vẫn đầy ngạo khí, hắn cung thủ nói :
- Tại hạ đến từ Thanh Hải, gia sư từng nói cho tại hạ biết hiệp danh của Phạm lão anh hùng, như vậy có lẽ Phạm lão anh hùng cũng từng biết gia sư?

Quả nhiên Bát Quái Thần Chưởng biến sắc, lão vội cung thủ nói :
- Hóa ra là Tiền thiếu hiệp đến từ núi Bố Khắc Mã Nhân, tôn sư là võ lâm dị nhân, trước đây lão phu cũng từng có duyên gặp mặt. Bây giờ lại gặp Tiền thiếu hiệp hành đạo giang hồ, thế thì tuyệt lắm! Tuyệt lắm!
Quần hào vốn đã bị công phu của Tiền Dực làm cho kinh khiếp, bây giờ thấy Bát Quái Thần Chưởng một nhân vật luôn tự phụ cũng phải cung kính đối với y thì bất giác kinh ngạc không thôi.
Tiền Dực mỉm cười, nói :
- Phạm lão tiền bối! Tại hạ làm chứng nhân cho đại hội này có được không?
Phạm Trung Bình cười lớn, đoạn nói :
- Vị thiếu niên này là cao đồ của một vị võ lâm tiền bối dị nhân ẩn cư tại núi Bố Khắc Mã Nhân thuộc Thanh Hải. Các vị đều là người hành tẩu giang hồ, có lẽ cũng từng nghe nói tiếng tăm của Vô Danh lão nhân ở Thanh Hải?
Bốn chữ "Vô Danh lão nhân" vừa xuất thì quần hào lại thêm một phen sôi động.
Vạn Thắng Đao Hoàng Trấn Quốc nghe bốn chữ này thì vội vàng kéo Tiểu Bá Vương chuồn vào một góc. Y Phong cũng vô cùng kinh ngạc, bất giác đôi mắt chàng nhìn kỹ Tiền Dực từ đầu đến cuối.
Nguyên võ lâm tương truyền rằng trong núi Bố Khắc Mã Nhân ở Thanh Hải có một vị võ lâm dị nhân ẩn cư, mấy mươi năm qua người trong giang hồ đều biết vị dị nhân này đã luyện công đến độ siêu phàm nhập hóa, nhưng chưa từng trông thấy diện mục thật do đó mới gọi là Vô Danh lão nhân.
Tiền Dực tuy là người vô danh nhưng một khi nói ra lai lịch sư môn của hắn thì quần hào đều biến sắc.
Lúc này Bát Quái Thần Chưởng mời Tiền Dực đến trước điện thờ rồi quays ang nói với những đạo nhân của phái Chung Nam :
- Hiện tại võ lâm quần hào đã đề cử ba người bọn lão phu làm công chứng cho việc tỉ võ tranh chức Chưởng môn của quý phái, xin quý phái bắt đầu đi thôi.
Y Phong dịch mục quang nhìn ra sau điện thờ bỗng nhiên chàng thấy trung niên đạo sĩ mà chàng vừa gặp ngoài cổng đạo quán lúc nãy, hiện tại hắn đang thầm thì với hai đạo nhân khác. Hai đạo nhân này cũng đều lớn tuổi, vừa lắng tai nghe vừa quét mục quang lùng sục tứ phía.
Y Phong thầm nghĩ :
- "Không lẽ bọn họ tìm mình?"

Bỗng nhiên thấy một đạo nhân đầu tóc đã bạc bước ra và hỏi :
- Lần này vì Chưởng môn nhân Diệu Linh đạo nhân của tệ phái đột nhiên lâm bệnh rồi quy tiên, do ra đi vội vàng nên người chưa truyền chức vị cho người khác. Vì thế mấy trăm đệ tử của tệ phái thương nghị với nhau muốn dùng võ công cao thấp để tuyển chọn Chưởng môn đời thứ sáu của phái Chung Nam.
Lão trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp :
- Ba vị được các vị đề cử đều là hào sĩ có uy danh trong võ lâm, được ba vị như vậy làm công chứng cho đại hội thì quả là may mắn cho tệ phái. Bần đạo xin thay mặt toàn thể đệ tử tệ phái, đa tạ các vị!
Đôi mày của lão chau lại, trên mặt lộ vẻ âu lo, lão nói tiếp :
- Trong số đệ tử tệ phái có tổng cộng bảy vị muốn tranh chức Chưởng môn nhân, bây giờ bần đạo xin mời bảy vị đồng môn này bước ra hành lễ với các vị.
Bát Quái Thần Chưởng cười lớn, rồi nói :
- Lẽ nào Diệu Pháp đạo trưởng không có ý này?
Đạo nhân tóc bạc nói :
- Bần đạo già rồi, gân cốt cũng đã suy nhược, sao có thể sánh với tinh thần minh mẫn, thân thể tráng kiện của Phạm thí chủ.
Phạm Trung Bình cười ha ha, nói :
- Lão phu cũng biết đạo trưởng như nhàn vân dã hạc, quanh năm suốt tháng tiêu dao tự tại. Đã vậy thì xin mời bảy vị đạo trưởng của quý phái mau bước ra, tại hạ nghĩ người trong võ lâm thiên hạ đều muốn thấy diện mục Chưởng môn nhân tương lai của Chung Nam phái.
Quần hào cũng đồng ý nên lập tức phụ họa vào.
Diệu Pháp đạo trưởng mỉm cười rồi quay ra sau điện thờ ra hiệu, lập tức có bảy đạo nhân lục tục bước ra. Quần hào thấy bảy người này gồm già trẻ cao thấp bất đồng, nhưng thần thái khí độ đều sung mãn, bước đi trầm vững, mục quang sắc lạnh, có lẽ đều là cao thủ nội gia.
Bảy đạo nhân bước ra trước điện thờ rồi chấp tay hành lễ với quần hào, quần hào cũng vội vàng đứng dậy đáp lễ. Nên biết trong bảy vị này, tất sẽ có một vị là Chưởng môn của phái Chung Nam. Vì vậy, đương nhiên quần hào không dám thất lễ với bất kỳ vị nào.
Y Phong đứng sau cùng quan sát bảy vị đạo nhân, chàng cảm thấy trong đại hội hôm nay tất có duyên cớ, chỉ có điều đến hiện tại chàng vẫn chưa tìm ra manh mối.
Tòa bảo điện của phái Chung Nam khá rộng, ngoài gian chính điện có nhiều võ lâm hào khách ngồi chật cứng ra, còn có ba gian bên trái để trống. Lúc này có một đạo nhân chừng ngoại tam tuần từ trong

đám đông bước ra, y chấp tay hành lễ tứ phía rồi quay sang điện thờ khấu đầu lạy ba lần. Đoạn y cao giọng nói :
- Đệ tử đời thứ sáu của Chung Nam phái là Huyền Hóa, kính thỉnh các vị sư thúc bá, sư huynh đệ chỉ giáo.
Nói đoạn, y hất vạt đạo bào ra sau, soạt chân theo hình chữ bát, song quyền nắm chặt, thân thủ quả nhiên bất phàm.
Lại có một đạo nhân khác bước ra, y cũng hành lễ với quần hào, khấu đầu lạy trước điện thờ rồi quay sang nói với Huyền Hóa :
- Huyền Cơ kính thỉnh sư huynh ba chiêu.
Nói đoạn, y xuống tấn tạo thế sẵn sàng nghênh địch.
Huyền Hóa đạo nhân khẽ quát một tiếng, tả thủ bình thế đưa ra, hữu chưởng phòng hộ trước ngực, chân trái đá ngang, chớp mắt đã đến trước mặt Huyền Cợ Song quyền đột nhiên vung ra, một đánh thẳng vào mặt đối phương, một quét vào đan điền.
Huyền Cơ lách qua trái, thân hình xoay chuyển nửa vòng, đồng thời hữu thủ cũng xuất kích. Nhất thời trong phạm vi ba trượng vuông đẩy dẫy quyền phong chưởng ảnh.
Huyền Hóa, Huyền Cơ thi triển toàn chiêu thức bản môn, trong sự khinh linh nhẹ nhàng không mất sự trầm vững chắc chắn, trong sự trầm vững chắc chắn lại không thiếu sự nhanh nhẹn như hành vân lưu thủy. Chiêu thức xuất ra liên miên bất tuyệt, biến ảo khôn lường.
Sau khi thấy hai người này thi triển chưởng pháp, quần hào mới biết rằng chưởng pháp của Chung Nam phái quả nhiên danh bất hư truyền.
Quần hào đang tập trung tinh thần quan chiến thì đột nhiên thấy bóng người phân ra, Huyền Cơ đạo nhân lui ra xa rồi cung thủ nói :
- Sư huynh quá tuyệt, Huyền Cơ không địch lại.
Đoạn y chấp tay rồi lui vào sau điện thờ.
Bát Quái Thần Chưởng cười ha ha nói :
- Thế mới gọi là cao thủ tỉ thí. Thế mới kêu bằng cao nhân.
Lão nhìn ra tứ phía rồi mỉm cười, nói tiếp :
- Vị Huyền Cơ đạo trưởng vừa rồi chỉ kém nửa chiêu nhưng đã tự nhận thuạ Mọi người nên học hỏi phong độ của bậc danh gia này.
Nói đoạn, lão đưa ngón tay cái lên và cười lớn không thôi. Lúc này quần hào đã khăm phục vị Bát Quái Thần Chưởng, bởi lẽ có những người căn bản không thấy rõ Huyền Cơ bại thủ như thế nào.
Nên biết bọn họ tỉ thỉ là vì tranh chức Chưởng môn nhân một phái mà Huyền Cơ đạo nhân có thể xem chuyện thắng bại nhẹ nhàng như vậy thì đủ thấy sự phi thường rồi.
Chỉ trong chớp mắt lại có hai vị đạo nhân nữa bại thủ. Người còn lại

giữa đương trường vẫn là Huyền Hóa đạo nhân. Hai trận tỉ thí cũng giống như trước, tức chỉ điểm chút rồi thôi. Người bại trận lập tức rút lui, tuyệt đối không có chút miễn cưỡng.
Bỗng nhiên thấy Mai Hoa Kiếm Đỗ Trường Khanh bước đến cạnh Phạm Trung Bình, khẽ nói mấy câu, Phạm Trung Bình liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với những lời của Đỗ Trường Khanh.
Đạo nhân thứ tư đăng đài là một lão đạo ngoại ngũ tuần, người này vốn là sư đệ của Diệu Linh đạo nhân, bối phận lớn hơn Huyền Hóa một bậc, Huyền Hóa vội cúi người hành lễ và nói :
- Ngũ sư thúc cũng đăng đài à?
Đạo nhân này là đệ tử thứ năm của Ngọc Cơ chân nhân, đạo hiệu là Diệu Nguyên, lúc này lão mỉm cười, nói :
- Ngươi và ta tỉ thí, mỗi người tự thi triển sở trường, không cần phải để tâm tương nhượng, bằng không sẽ mất cơ hội tranh chức Chưởng môn nhân đấy.
Huyền Hóa cúi người, nói :
- Đệ tử cung kính nghe theo lời chỉ giáo của sư thúc.
Nói đoạn, y buông tay đứng đợi đối phương xuất thủ.
Đột nhiên Bát Quái Thần Chưởng bước tới ngăn cản và lớn tiếng nói :
- Đạo trưởng hãy khoan động thủ! Vừa rồi Đỗ thiếu hiệp có đưa ý kiến, Huyền Hóa đạo trưởng đã quản trận, bây giờ cần phải nghỉ ngơi một lát. Ba vị đạo trưởng còn lại hãy động thủ trước, vị nào thắng cuộc sẽ tái đấu với Huyền Hóa đạo trưởng, các vị thấy như vậy có thỏa đáng không?
Huyền Hóa liền lui bước ra sau.
Diệu Nguyên chấp tay nói :
- Xin nghe theo sự chủ trì của Phạm lão thí chủ.
Trong hai trận tỉ thí này, Diệu Nguyên đạo nhân dùng chiêu Kim Giao Tiễn thắng trận thứ nhất, người sau cùng thượng đài là Diệu Thông - Đệ tử thứ tư của Ngọc Cơ chân nhân, giao thủ vừa được mấy chục chiêu thì bị Diệu Nguyên cướp tiên cơ nhập cung, dùng cạnh bàn tay chém vào ngực một cái.
Thế là Diệu Thông đạo nhân cũng lập tức rút lui.
Quần hào thấy mấy vị cao thủ của phái Chung Nam động thủ trao chức Chưởng môn mà cứ như bình thường tập luyện, tuyệt nhiên không chút nguy hiểm hoặc khiêu khích, do đó mọi người vừa ngầm tán thưởng thái độ khoan dung của đệ tử phái Chung Nam, vừa thầm lấy làm tiếc là không được xem một trường náo nhiệt chuyện trò.
Bọn võ lâm hào sĩ này đại đa số là từ xa kéo đến, trong lòng ít nhiều

cũng có chút vui sướng trước sự đau khổ của người khác, vì thế nên bất giác hận bọn đạo nhân không đấu cho xương tan thịt nát. Lúc này thấy qua năm trận mà người tỉ thí vẫn tự nhiên tự tại, thì bọn võ lâm hào sĩ không khỏi cảm thấy thất vọng.
Hiện chỉ còn một trận quyết thắng duy nhất giữa Huyền Hóa đạo nhân và Diệu Nguyên đạo nhân, thế là quần hào tập trung sức chú ý vào hai nhân vật này. Bởi lẽ sự thắng bại của bọn họ có quan hệ đến chức Chưởng môn của phái Chung Nam. Đối với võ lâm mà nói, điều này có thể gọi là một đại sự.
Chợt nghe Bát Quái Thần Chưởng cười lớn rồi nói :
- Nhị vị đạo trưởng hãy nghỉ ngơi một lát rồi sẽ động thủ tranh ghế Chưởng môn.
Được xem cao thủ tỉ thí thế này, xem ra phúc nhãn của lão phu cũng không mỏng.
Lão quay sang Đỗ Trường Khanh và Tiền Dực rồi nói tiếp :
- Có lẽ nhị vị thiếu hiệp cũng cảm thấy như vậy? Đây vốn là chuyện hy hữu trăm năm mà.
Tiền Dực vẫn ngồi trên chiếc ghế mây, thủy chung bất động. Lúc này hắn mới khẽ gật đầu và như muốn nói điều gì.
Nào ngờ Diệu Pháp đạo nhân đột nhiên bước tới và nói :
- Diệu Nguyên sư đệ và Huyền Hóa sư điệt, các vị động thủ ngay bây giờ đi thôi.
Kẻ thắng cuộc sẽ lập tức nhận chức Chưởng môn Chung Nam trước anh hùng trong thiên hạ và đền thờ tổ sư, không cần nghi thức rườm rà nữa.
Phạm Trung Bình chau mày, thầm lấy làm kỳ quái về Diệu Pháp đạo nhân, xưa nay lão ta luôn cẩn trọng khi hành sự, tại sao bây giờ lại dễ dãi với một chuyện đại sự như vậy.
Y Phong lạnh lùng quan sát, chàng thấy vẻ lo lắng trên mặt Diệu Pháp đạo nhân có phần tăng thêm, chốc chốc quét mục quang nhìn ra cửa, tựa như sợ có người nào đột nhiên đến phá hỏng đại hội này.
Tiêu Nam Tần lại không để ý đến những điều đó, nàng chỉ cảm thấy hạnh phúc khi được đứng nép sát người vào Y Phong.
Nhất thời đại điện trở nên lặng lẽ, mọi người đều ngưng thần nhìn hai vị cao thủ của phái Chung Nam chuẩn bị tỉ đấu. Còn Diệu Nguyên và Huyền Hóa lại chăm chú nhìn nhau. Nhưng sự im lặng này chẳng kéo dài được bao lâu, bỗng nhiên quần hào xao động rồi giãn ra hai bên.
Diệu Pháp đạo nhân biến sắc, Y Phong cũng kinh ngạc, chàng biết sự phán đoán của mình không sai, quả nhiên chuyện này không đơn

giản. Bát Quái Thần Chưởng và bọn Mai Hoa Kiếm cũng kinh hãi, bỗng nhiên thấy một đoàn người bước vào cửa chính điện, đi đầu là một đạo nhân mặc áo bào màu lam như mọi đạo nhân khác. Người này hình dung cổ quái, trường kiếm đeo bên hông, bước chân trầm vững, mục quang bén nhạy, khiến người ta vừa thấy là biết ngay đại cao thủ.
Đoàn người này gồm mười đạo nhân, ai nấy đều đeo trường kiếm, điều khiến Y Phong chú ý là bọn họ đều mặc đạo bào mới toanh, nhưng không phải là những đạo sĩ trẻ mà chàng gặp trong lúc lên núi.
Đạo nhân đi đầu bước lên bệ thờ, quét mục quang nhìn tứ phía, cất giọng cười sang sảng rồi nói :
- Diệu Pháp sư huynh! Huynh lại không đúng rồi. Tiểu đệ đã sớm cho tiểu đồ đến bẩm báo với sư huynh, mong rằng tiểu đệ tuy là kẻ bất tài nhưng cũng muốn đến tham gia náo nhiệt. Sao sư huynh lại tự cử hành đại hội như vậy? Lẽ nào mới cách biệt mười năm mà sư huynh đã quên môn hạ của Chung Nam phái còn có một tiểu đệ bất tài này?
Đạo nhân này lại nhìn quần hào rồi cười lớn nói tiếp :
- Bần đạo là Diệu Vũ, là đệ tử của Chung Nam phái, lần này phiền các vị từ xa đến nên đã sớm sai bọn tiểu đồ bày trà nước dưới núi để tiếp đón. Còn việc tệ sư huynh tiếp đón không chu đáo, bần đạo xin tạ tội trước.
Lời này khiến quần hào vô cùng ngạc nhiên, nhưng Y Phong thì chợt hiểu ra :
- “Hóa ra những đạo nhân bày trà nước dưới núi đều là đồ đệ của Diệu Vũ đạo nhân. Còn Diệu Vũ đạo nhân này tự xưng là đệ tử phái Chung Nam, thế tại sao hình trạng của Diệu Pháp đạo nhân lại như vậy?”
Bỗng nhiên Y Phong cảm thấy việc Diệu Vũ đạo nhân đến đây nhất định là có duyên cớ. Nhưng rốt cuộc là thế nào, nhất thời chàng cũng không rõ, chỉ đành lặng lẽ chờ xem sự việc khai triển.
Quần hào tứ phía nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên, và trong lòng cũng có những cảm nhận như Y Phong.
Lúc này Diệu Pháp đạo nhân trừng mắt nhìn Diệu Vũ đạo nhân và lạnh lùng nói :
- Diệu Pháp bất tài, không dám làm sư huynh các hạ, nếu lúc này anh linh sư tôn có biết thì chắc chắn cũng không dám làm sư phụ các hạ.
Diệu Vũ “hừ” một tiếng rồi cười nhạt, nói :
- Sư huynh nói cái gì vậy, tiểu đệ tuy xa Chung Nam mười năm

nhưng lòng không lúc nào không nhớ đến sư môn. Hơn nữa, tuy tiểu đệ viễn du bên ngoài, song thủy chung chưa bị trục xuất ra khỏi sư môn. Không lẽ hôm nay sư huynh định trục xuất tiểu đệ ra khỏi sư môn?
Lão lại "hừ" một tiếng rồi nói tiếp :
- Nhưng bất luận thế nào thì tiểu đệ vẫn là đệ tử của phái Chung Nam. Sù sư huynh bất mãn với tiểu đệ thì cũng không thể lấy việc công báo thù riêng.
Diệu Pháp đạo nhân lại biến sắc. Ngay lúc đó thì Diệu Nguyên bước lên trước, hành lễ với Diệu Vũ và nói :
- Tham kiến sư huynh!
Diệu Vũ cười ha ha, đoạn nói :
- Khá! Khá! Ngũ sư đệ, ngươi vẫn chưa quên sư huynh ta à?
Diệu Nguyên đạo nhân mỉm cười, nói :
- Tiểu đệ làm sao quên sư huynh được, chỉ sợ sư huynh đã sớm quên bọn tiểu đệ thôi.
Bỗng nhiên lão trừng mắt nhìn Diệu Vũ và đổi giọng nói tiếp :
- Xin hỏi sư huynh! Nếu huynh chưa quên sư môn thì tại sao khi sư phụ khứ thế sư huynh không về? Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên danh vang thiên hạ, nhưng có ai biết vị Đa Thủ chân nhân này là đệ tử Chung Nam phái. Sao sư huynh không nghĩ đến sư môn sớm hoặc muộn hơn, mà lại nghĩ đến sư môn ngay vào lúc này? Không lẽ cái ghế Chưởng môn Chung Nam cỏn con này cũng đáng cho Đa Thủ chân nhân các hạ quan tâm?
Lão ta lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi gằn giọng nói tiếp :
- Năm xưa trong sáu sư huynh đệ chúng ta, các hạ là người được sư phụ hậu đãi nhất. Nhưng các hạ chẳng nghĩ đến thanh danh sư môn, làm nhiều chuyện bại hoại sư môn trên giang hồ, tuy nhiên khi sư tôn tạ thế, người vẫn nghĩ đến các hạ nên mới không trục xuất các hạ ra khỏi sư môn. Sư huynh! Nếu ngươi còn có chút lương tâm thì nên biết điều mà rút lui. Nào ngờ bây giờ sư huynh ngươi lại xen vào...
Diệu Vũ đạo nhân thủy chung im lặng lắng nghe, lúc này đột nhiên nghe lão quát lớn :
- Diệu Nguyên! Nếu ngươi còn nói lung tung nữa thì sư huynh ta sẽ giáo huấn ngươi một trận về tội nhục mạ tôn trưởng trước mặt võ lâm quần hào đấy.
Diệu Nguyên cười nhạt, nói :
- Võ lâm thiên hạ ai lại không biết những nghĩa cử hành thiện của Đa Thủ chân nhân ngươi! Ta nói hay không nói cũng chẳng sao, có điều những lời này cứ mãi nằm ngang nơi cổ họng của ta, khiến ta không

thể không nói.
Lúc này quần hào đều biến động thần sắc. Không ai ngờ rằng lão đạo có hình dung cổ quái này là Đa Thủ chân nhân từng hoành hành dọc vùng Qúy Châu, hành ác vô số, nhưng rất ít người thấy được diện mục thật của ma đầu này. Và càng không ngờ Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên là đệ tử của phái Chung Nam.
Thế là quần hào lại thêm một phen xôn xao bàn luận. Nhưng đó là những lời bàn luận rất khẽ, và không có ai đứng ra nói chuyện.
Diệu Pháp đạo nhân cũng quát lớn :
- Huống hồ bây giờ còn gia nhập Thiên Tranh giáo. Thế mà ngươi còn dám vác bộ mặt vô sỉ về đây tranh chức Chưởng môn nữa ư, lẽ nào ngươi cho rằng không ai biết những chuyện ngươi làm?
Lời này vừa xuất thì Y Phong kinh hãi, Đa Thủ chân nhân này đã gia nhập Thiên Tranh giáo, bây giờ lại đến tranh chức Chưởng môn Chung Nam, dụng tâm quả nhiên không nhỏ. Xem ra Thiên Tranh giáo chẳng những muốn xưng tôn võ lâm mà còn muốn thu phục tất cả các môn phái. Nếu để giáo đồ Thiên Tranh giáo làm Chưởng môn Chung Nam thật, thì xem ra võ lâm thiên hạ sắp đến ngày cáo chung rồi.
Y Phong nghĩ đến đây thì nhiệt huyết chợt dâng trào, khiến chàng như muốn đứng ra vạch mặt lão ma đầu.
Chợt thấy Bát Quái Thần Chưởng vuốt râu và cất giọng sang sảng nói :
- Theo lý mà nói, Diệu Vũ đạo nhân chưa bị trục xuất khỏi sư môn thì tất nhiên vẫn là đệ tử Chung Nam. Nhưng nếu Diệu Vũ đạo trưởng đã gia nhập Thiên Tranh giáo thật, mà còn muốn tranh chức Chưởng môn Chung Nam phái thì có vẻ bất tiện.
Diệu Vũ đạo nhân ngửa mặt cười lớn, tiếng cười như kim thạch khiến quần hào lùng bùng lỗ tai. Ngay cả bụi đất bám trên đại điện cũng lã chã rơi xuống. Quần hào đưa mắt nhìn nhau và đều biến sắc, tiếng cười đã dứt nhưng dư âm vẫn còn vang vọng rất lâu.
Diệu Vũ đạo nhân trừng mắt nhìn tứ phía, đoạn lạnh lùng nói :
- Có ai nói đệ tử Chung Nam không thể gia nhập Thiên Tranh giáo? Có ai nói giáo đồ Thiên Tranh giáo không được làm đệ tử Chung Nam. Diệu Vũ ta tuy gia nhập Thiên Tranh giáo nhưng vẫn là môn đồ Chung Nam, có ai nói ta không được tranh chức Chưởng môn Chung Nam?
Lão cười nhạt một tiếng đầy ngạo mạn rồi cao giọng nói tiếp :
- Ta không ngại nói cho các sư huynh đệ biết, chẳng những Diệu Vũ ta trở về sư môn mà các kiếm sĩ nổi danh ở nam bắc Trường Giang

và hai bờ đại hà, lúc này cũng đã gia nhập vào môn hạ Chung Nam.
Lão đưa tay chỉ bọn đạo nhân phía sau rồi nói tiếp :
- Lao Sơn tam kiếm - Uông thị huynh đệ, Nhất Kiếm Chấn Kim Lăng - Hồ đại hiệp, Nam Cung song kiếm - Lý thị huynh đệ, Yến Sơn tam kiếm, Thái Hồ Nhất Kiếm có lẽ chư vị cũng từng nghe đại danh của mấy vị kiếm khách này rồi chứ?
Lão ngửa mặt cười lớn một tràng, đoạn nói tiếp :
- Hiện tại mấy vị kiếm khách có thanh danh hiển hách này đều đã gia nhập làm môn hạ Chung Nam, tương lai phái Chung Nam tất sẽ phát dương quang đại trong võ lâm. Nếu anh linh sư phụ trên trời có biết thì có lẽ người cũng nên ngậm cười nơi cửu tuyền.
Nói đoạn, lão phá ra cười lớn một tràng. Mục đích nói ra một loạt danh tự của những nhân vật kia tất nhiên là để thị uy Không cần nói ra nhưng quần hào cũng biết rằng nếu có ai bảo lão ta không thể tranh chức Chưởng môn Chung Nam, thì chẳng những là địch nhân của những vị kiếm khách lừng danh kia. Tuy trong lòng đa số quần hào rất phẫn nộ, nhưng không ai muốn đối địch với Thiên Tranh giáo, và những kiếm thủ thuộc hàng nhất đẳng võ lâm đó.
Mọi người đều ngồi yên bất động, ai nấy không nói nửa lời. Trên mặt Bát Quái Thần Chưởng lộ vẻ không vui, tính khí của lão vốn như gừng càng già càng cay, nhưng lúc này đứng giữa đôi đường, lão cũng chẳng biết xử trí thế nào cho phải.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 20
Chiêng trống đều vang

Bỗng nhiên nghe Diệu Nguyên đạo nhân lớn tiếng nói :
- Ngươi thắng được ta rồi hãy tranh chức Chưởng môn Chung Nam cũng không muộn.
Người cũng lướt tới theo lời nói, chưởng phong xuất ra vù vù, chớp mắt đã đánh vào giữa ngực Diệu Vũ đạo nhân.
Diệu Vũ cười nhạt, nói :
- Khá lắm! Ta cũng muốn xem thử trong mấy năm qua công phu của ngươi tiến bộ được bao nhiêu.
Nói đoạn, lão xoay người như chớp, thế chưởng của Diệu Nguyên lập tức đánh vào hư không. Diệu Nguyên vội trở bộ, thu hồi hữu

chưởng cùng lúc tả chưởng kích ra, nhằm đánh vào huyệt Kỳ Môn trước ngực Diệu Vũ đạo nhân.
Diệu Vũ cười nhạt và lách người tránh né, đồng thời miệng nói :
- Sư huynh ta sẽ cho ngươi ba chiêu.
Song chưởng của Diệu Nguyên lại đánh hụt. Bỗng nhiên lão quát lớn một tiếng rồi vung tiếp song chưởng đánh thẳng vào người Diệu Vũ. Chưởng này đã vận toàn lực, chưởng phong vù vù khiến đạo bào của Diệu Vũ tung bay Bấy giờ mới có thể thấy công phu thật sự của Đa Thủ chân nhân, lão ngửa người như muốn ngã ra đất, nhưng lập tức thi triển Thiết Bản Kiều thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc.
Nên biết khi giao thủ tỉ đấu, trừ phi vạn bất đắc dĩ, bằng không chẳng ai dám thi triển loại công phu Thiết Bản Kiều này. Bởi lẽ khi thân hình ngửa ra sau thì thượng, trung, hạ đều bị để lộ, chẳng khác gì dâng toàn thân mình cho đối phương. Chỉ cần đối phương cách không xuất ra một chiêu thì dù không bị đánh trúng, nhưng thế tất sẽ bị đối phương cướp tiên cơ.
Nhưng Diệu Vũ đạo nhân lại thi triển công phu này một cách nhẹ nhàng, khiến quần hào bất giác kêu thất thanh. Diệu Nguyên chỉ lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi tiếp tục cuồng công mãnh kích. Nào ngờ trong tình thế như vậy mà cước bộ của Diệu Vũ đạo nhân vẫn có thể xoay chuyển, thân hình vừa ngã xuống thì đột nhiên biến đổi vị trí. Thế chưởng tan bia phá thạch của Diệu Nguyên lại đánh hụt một lần nữa. Lực cũ của Diệu Nguyên đã tận xuất, lực mới chưa kịp tái sinh, trong tình hình đó thì thân thể Diệu Vũ đột nhiên bật dậy, hữu chưởng phất ra như chớp. Thế chưởng này nhằm kích vào mạn sườn trái của Diệu Nguyên.
Diệu Nguyên đạo nhân lắc người tránh né, thì ra chưởng này Diệu Vũ chỉ sử dụng phân nửa chân lực mà thôi. Lúc này lão nhìn Diệu Nguyên và cười nhạt, nói :
- Ngũ đệ! Ngươi còn phải theo sư huynh học thêm mấy năm nữa!
Trong ngữ khí hàm chứa đầy vẻ châm chọc.
Diệu Nguyên đạo nhân đánh hụt ba chiêu, rồi lại bị đối phương xuất một chiêu đánh trúng thì bất giác ngỡ người, nhất thời chẳng nói nên lời.
Quần hào cũng vô cùng kinh ngạc, bởi lẽ vừa rồi bọn họ đã tận mắt trông thấy công phu của Diệu Nguyên, bây giờ bị Diệu Vũ xuất một chiêu là đã lộ bại tướng, bất giác mọi người bị công phu của Diệu Vũ làm cho kinh khiếp.
Diệu Pháp đạo nhân mặt xanh như thép, lão lướt đến khẽ đẩy Diệu Nguyên và nói :

- Ngũ đệ! Ngươi lui đi trước đi!
Đoạn, lão trừng mắt nhìn Diệu Vũ đạo nhân và trầm giọng nói tiếp :
- Mấy năm qua công phu của ngươi quả nhiên có tịnh tiến, có điều dù võ công của ngươi có cao đến đâu thì đệ tử môn hạ Chung Nam mà ta đang có cũng không thể thừa nhận hạng bại hoại như ngươi là Chưởng môn chân.
Diệu Vũ đạo nhân lại ngửa mặt cười lớn một tràng. Tràng cười chưa dứt thì đột nhiên có một tràng cười khác vang lên từ bên cạnh điện thờ. Quần hùng đều lùng bùng lỗ tai, vội bịt tai và nhìn sang thì thấy người phát ra tiếng cười đó là một vị khách đến từ Thanh Hải, tức Tiền Dực, người mà thủy chung không nói không động. Lúc này hắn vừa cười vừa chậm rãi bước ra, mục quang sắc lạnh quét nhìn tứ phía, tiếng cười cũng đột nhiên chuyển thành tiếng cười nhạt, hắn nhìn Diệu Pháp rồi nói :
- Chuyện này khiến tại hạ có chút không hiểu rồi, lần này quý phái tuyển chọn Chưởng môn, lại phiền đến võ lâm hào sĩ trong thiên hạ, có lẽ cũng vì hai chữ “công bằng” mà thôi, Diệu Vũ đạo trưởng này đã là môn hạ Chung Nam, lại vừa dùng tuyệt kỹ khống chế đấu trường, lẽ đương nhiên phải là Chưởng môn Chung Nam. Không lẽ đạo trưởng còn muốn nuốt lời trước mặt anh hùng thiên hạ?
Nói đoạn hắn lại cười nhạt một tràng.
Diệu Pháp đạo nhân càng thêm tái mặt, lão quát lớn :
- Chuyện của tệ phái, đệ tử tệ phái tự biết xử lý, không dám phiền các hạ lo lắng cho tệ phái.
Tiền Dực ngửa mặt cười ha ha đoạn nói :
- Chuyện thiên hạ thì người thiên hạ đều có thể quản, nếu đạo trưởng không muốn người khác quản vào chuyện của phái Chung Nam thì hà tất phải mời anh hùng trong võ lâm hào thiên hạ đến đây? Lẽ nào những võ lâm hào sĩ này đều phải chịu sự sai khiến của các hạ? Tùy ý các hạ gọi là đến, xua là đi?
Diệu Pháp đạo nhân vốn không giỏi tranh biện, lúc này bị đối phương tấn công dồn dập bằng những lời sắc sảo, khiến lão càng tức càng không nói ra được.
Diệu Vũ đạo nhân liền đến cung thủ chào Tiền Dực, đoạn cười lớn, rồi nói :
- Các hạ đã vì võ lâm thiên hạ chủ trì công đạo, bần đạo vô cùng cảm kích...
Lão hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp :
- Từ này trở đi bần đạo Diệu Vũ là Chưởng môn Chung Nam, có chỗ phải phiền các vị hào kiệt...

Lời chưa dứt thì Diệu Pháp đã quát lớn :
- Phản đồ! Ngươi xuống đây với ta.
Vừa nói lão vừa tung người bổ nhào về phía Diệu Vũ, thập chỉ trương ra, chụp vào yết hầu đối phương. Thế bổ nhào này đã có chín phần mười là quyết tâm liều mạng.
Diệu Vũ thấy đấu pháp này của đối phương thì cũng bất giác cả kinh, thân hình vội xoay chuyển lướt ngang ba thước. Tuy nhiên vẫn cảm thấy tiếng gió buốt lạnh bay vù qua bên người.
Diệu Vũ định nhãn nhìn lại thấy Diệu Pháp đạo nhân đã rơi xuống đất, Tiền Dực lại đứng bên cạnh cười nhạt, hữu thủ vẫn không ngừng tung hứng chiếc thắt lưng. Hắn cười nhạt, nói :
- Tiền Dực này muốn vì võ lâm mà chủ trì công đạo, dựa vào đâu mà bảo Diệu Vũ đạo trưởng không thể lên làm Chưởng môn Chung Nam chứ?
Nguyên vừa rồi khi Diệu Pháp tung người nhào đến, trước ngực lão hoàn toàn bỏ trống, điều đó phạm vào đại kỵ của võ gia. Vì thế mới bị Tiền Dực dùng thân pháp cực nhanh lướt tới, thừa cơ xuất một chưởng đánh vào trước ngực Diệu Pháp.
Thân thủ của hai người đều nhanh, quần hào chỉ cảm thấy bóng người hoa lên trước mắt là Diệu Pháp đã rơi xuống đất rồi. Và sự thắng bại cũng chỉ phân trong một chiêu đó, vì vậy mà quần hào đều kinh hãi kêu thất thanh.
Tiền Dực lại cười nhạt rồi nói :
- Trong số đệ tử Chung Nam, nếu còn có kẻ nào bất phục Diệu Vũ đạo trưởng thì vẫn có thể dùng tuyệt kỹ tranh chức Chưởng môn với lão đạo. Trong võ lâm quần hào, nếu có ai cho rằng tại hạ làm vậy là không phải thì cũng có thể chỉ giáo cho Tiền Dực một vài cao chiêu.
Nói đoạn, hắn quét mục quang nhìn về phía chiếc chiêng treo bên phải đại điện, cách chỗ hắn đứng chừng bốn trượng. Bỗng nhiên hắn mỉm cười rồi phóng chiếc thắt lưng trong hữu thủ ra, theo đó là một luồng kình phong đánh thẳng vào chiêng kêu “boong” một tiếng.
Quần hào lại bị công phu trên Đàn Chỉ Thần Đạo đã đạt đến độ xuất thần nhập hóa của hắn làm cho lạnh người, bất giác rùng mình kinh khiếp.
Tiền Dực cười lớn một tràng đầy ngạo mạn, đoạn nói :
- Bây giờ chiêng đã vang, sau mười tiếng chiêng mà các vị không có dị nghị gì thì Diệu Vũ đạo trưởng sẽ là Chưởng môn Chung Nam phái.
Nói đoạn hắn xuất thủ chỉ phất ra, lại một tiếng chiêng nữa vang lên.
Bát Quái Thần Chưởng Phạm Trung Bình buông một tiếng thở dài,

lão tự vấn thì hình như công lực mấy mươi năm của lão vẫn không phải là địch thủ của thiếu niên này.
Lão cảm thấy mình không cần ở lại đây nữa nên phất tay áo rồi bước ra khỏi điện thờ.
Mai Hoa Kiếm Đỗ Trường Khanh cũng nối gót.
Lúc này sắc diện của đệ tử Chung Nam đều xám xịt như đất, bọn họ chẳng biết phải làm thế nào. Lúc tiếng chiêng thứ tư vang lên thì Huyền Hóa đạo nhân bước ra trước, nhưng trước mắt là một bức màn hàn quang, bọn đạo nhân đi với Diệu Vũ đạo nhân đều đã xuất trường kiếm, chỉ cần Huyền Hóa có chút cử động là sẽ xảy ra một trường huyết chiến ngay.
Chiêng vang đến tiếng thứ sáu, cõi lòng Huyền Hóa bấn loạn, chẳng biết nên làm thế nào cho phái. Bởi vì hắn biết mình tuyệt đối không phải là địch thủ của đối phương, nhưng cũng không thể để Diệu Vũ đạo nhân làm Chưởng môn Chung Nam...
Tiếng chiêng thứ bảy vang lên...
Đột nhiên bên trái đại điện có một tiếng quát sang sảng :
- Khoan đã!
Một bóng người lướt ra theo tiếng quát, thân pháp như dã hạc hành không, lướt đi mấy trượng trên đầu quần hào rồi hạ thân xuống trước điện thờ. Người này chẳng phải là ai xa lạ, mà chính là Y Phong.
Quần hào đều cả kinh, Tiền Dực cũng cười nhạt một tiếng, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy Y Phong thì đột nhiên hắn lui bước và luôn miệng nói :
- Được! Được! Thì ra các hạ cũng đến rồi, xem như ta đa sự! Xem như ta đa sự!
Nói đoạn, hắn tung người lướt ra ngoài đại điện nhanh như chớp. Y Phong bất giác ngớ người, nhất thời trong đầu rối như tơ vò, chàng không biết rốt cuộc là chuyện như thế nào. Tuy nhiên chàng trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Diệu Vũ đạo nhân tuy là đệ tử Chung Nam, nhưng lại không được mọi người ngưỡng vọng, sao có thể làm Chưởng môn một phái? Đó là ý kiến của tại hạ, chẳng hay ý của các vị thế nào?
Quần hào đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn sang Y Phong. Diệu Vũ đạo nhân cùng bọn kiếm khách đội lốt đạo nhân, mọi người chẳng biết chuyện gì xảy ra. Còn đệ tử Chung Nam thì nhìn Y Phong với vẻ kỳ vọng và vui mừng.
Diệu Vũ đạo nhân trố mắt nhìn Y Phong một lúc rồi gượng cười, nói :
- Được! Được! Các hạ đã có ý kiến như vậy thì bần đạo xin cáo lui.
Nói đoạn, lão tung mình lướt ra ngoài đại điện, bọn kiếm khách cũng

lục tục nối gót.
Quần hào không nén được kinh ngạc trong lòng, nên bất giác cùng đứng lên, mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Y Phong, ngắm nhìn thanh niên đã khiến Tiền Dực và Diệu Vũ đạo nhân cuồng ngạo phải biết sợ mà cáo lui. Bất giác Y Phong cũng vô cùng kinh ngạc và nghi ngờ. Việc chàng xuất đầu lộ diện chẳng qua là vì lòng chính nghĩa, nhiệt huyết thôi thúc, không muốn để cho Thiên Tranh giáo đắc thủ. Khi xuất diện chàng cũng không chắc là mình có thể khống chế đương trường, nhưng chàng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Do đó, diễn biến của sự thật hoàn toàn bất ngờ đối với chàng.
Lúc này chính điện trở nên tĩnh lặng vô cùng, hồi lâu sau mới có vài tiếng xì xào bình nghị.
Đột nhiên trong đám đông có một người phóng ra rồi hạ thân xuống cạnh Y Phong.
Không cần hỏi cũng biết, người này tất nhiên là Tiêu Nam Tần. Trong lòng nàng cũng đang đầy hoài nghi và kinh ngạc.
Bấy giờ đệ tử phái Chung Nam mới dần dần trấn tĩnh trở lại. Đương nhiên là bọn họ vô cùng cảm kích đối với Y Phong, nhưng ngoài ra còn có cảm giác kinh khiếp.
Chẳng biết thanh niên không có chút tiếng tăm trên giang hồ này, sao lại có thứ thần uy ghê gớm như vậy? Vừa hiện thân là đã khiến nhiều cao thủ võ lâm phải kinh khiếp mà cáo lui. Nhưng tất nhiên là bọn họ không thể đem cảm giác trong lòng ra hỏi Y Phong.
Huyền Hóa đạo nhân bước tới trước, khấu đầu lạy Y Phong rồi nói :
- Tráng sĩ ra tay trượng nghĩa, ân này đức này đệ tử Chung Nam không dám nói lời báo đáp. Nhưng mong rằng tráng sĩ lưu lại đây giây lát để cho đệ tử bổn hái cùng khấu kiến tráng sĩ.
Y Phong vội đáp lễ và nói :
- Đạo trưởng chớ nói những lời như vậy, đây chỉ là chuyện trong bổn phận của tại hạ thôi mà.
Chàng ngừng giây lát rồi lại nói :
- Tại hạ từng thọ ân của quý phái, bây giờ được vì quý phái mà xuất chút tâm lực, đó là vinh hạnh của tại hạ.
Trong lòng chàng tuy vạn phần rối loạn, muốn tìm ra chút manh mối trong trăm ngàn đường tơ, nhưng cũng không thể trấn định tinh thần trả lời người ta trước.
Huyền Hóa đạo nhân lộ vẻ ngạc nhiên, hắn không biết cái gọi là “thọ ân” mà Y Phong nói là nhằm chỉ điều gì.
Lúc này Diệu Pháp đạo nhân đã được Diệu Thông và Diệu Nguyên đỡ dậy, tuy lão bị Tiền Dực đánh một chưởng trúng ngực nhưng

thương thế không quá nặng, bây giờ lão mới bước đến gần Y Phong và nói :
- Các hạ có phải là vị vừa rồi hỏi thăm Kiếm tiên sinh tiền bối? Lúc nãy bần đạo nghe Huyền Đan sư điệt nói thì biết ngay là cứu tinh đã tới. Ôi! Trời xanh quả nhiên có mắt, không để cho bọn ác ma hoành hành ngang ngược. Các hạ không những là ân nhân của mấy trăm đệ tử bổn phái mà còn là cứu tinh của võ lâm.
Nói đoạn, lão định quỳ xuống, miệng luôn nói :
- Xin nhân trước của bần đạo một lạy.
Y Phong không dám nhận đại lễ, chàng vội đưa tay ngăn cản và nói :
- Đạo trưởng chớ làm thế. Đừng nói là quý phái có đại ân với tại hạ, dù là người không liên can, nhưng đã thấy chuyện này thì cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn, đây vốn là chuyện thuộc bổn phận của tại hạ.
Bọn Diệu Pháp, Diệu Nguyên đạo nhân càng thêm ngạc nhiên, bởi lẽ bọn họ không biết chuyện Y Phong thọ thương nằm điều trị Ở Huyền Diệu quán, vì khi bọn họ tỉnh lại thì Y Phong đã lên đường đi Vô Lượng sơn. Hiện tại Y Phong đã biết nguyên nhân khiến bọn họ ngạc nhiên, nhưng tạm thời chàng không nói ra, chỉ mỉm cười rồi nói :
- Các vị đạo trưởng không cần quan tâm đến tại hạ, trước tiên hãy lo thu xếp chuyện trong quý phái, kẻo các vị võ lâm hào kiệt phải chờ đợi lâu.
Diệu Pháp đạo nhân “à” một tiếng rồi nói :
- Có điều xin các hạ hãy ngồi lại nghỉ ngơi, chờ bổn phái thu xếp xong sẽ bái tạ đại ân.
Lão thở dài rồi tiếp lời :
- Bất luận thế nào thì hôm nay cũng phải bầu chọn ra Chưởng môn nhân, kẻo đêm dài lắm mộng, chờ lâu lại sinh biến.
Diệu Pháp đạo nhân vốn là đại đồ đệ của Ngọc Cơ chân nhân, một trong thất đại kiếm sư của võ lâm, nhưng vì tính tình thích tiêu dao tự tại, thanh tĩnh vô vi, nên không đạt trình độ cao thâm về phương diện võ công, đối với chuyện trong võ lâm càng không có hứng thú. Do đó khi Ngọc Cơ chân nhân tạ thế, sư đệ của lào là Diệu Linh đạo nhân mới tiếp nhận chức Chưởng môn.
Nào ngờ tâm đạo của Diệu linh không kiên định, bị sắc dục cám dỗ dẫn đến thân bại danh liệt, điều này khiến Diệu Pháp vô cùng đau xót.
Chờ cho quần hào im lặng, Diệu Pháp đạo nhân mới cao giọng nói tiếp :
- Bổn phái bất hạnh, bần đạo lại vô năng, không thể vì tiên sư mà xử

lý phản đồ, vì võ lâm mà trừ bỏ hạng bại hoại, phiền chư vị phải bỏ thời gian đến dự đại hội, tội bần đạo thật đáng chết.
Quần hào trong đại điện vội nói lời khiêm tốn.
Diệu Pháp đạo nhân nói tiếp :
- Gần đây võ lâm bị bọn tà đạo tung hoành, đây có lẽ cũng là chuyện khiến các vị đau lòng, lần này tệ phái phá lệ cũ, công khi tuyển chọn Chưởng môn, hy vọng qua lần chỉnh đốn này mà môn phái có thể gánh vác một phần trách nhiệm trong võ lâm. Nào ngờ... Ôi! Nếu không may mắn được cao nhân giải nguy thì chẳng biết hậu quả sẽ như thế nào.
Giọng của lão càng bi thương, ngừng một lát lão nói tiếp :
- Bây giờ xin các vị nán lại giây lát, tệ phái đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu, xin mời chư vị dùng chung cùng tệ phái.
Quần hào đều im lặng ngồi nghe, đệ tử phái Chung Nam cũng trầm mặc không nói gì. Lát sau Diệu Pháp lại nói :
- Mời Diệu Nguyên sư đệ và Huyền Hóa sư điệt thượng đài, tranh chức vị Chưởng môn...
Diệu Nguyên đạo nhân thủy chung đứng cúi đầu không nói gì, thần sắc trên mặt càng lúc càng khó coi. Bỗng nhiên lão bước đến trước điện thời, khấu lạy mấy cái rồi quay xuống nói với quần hào.
- Diệu Nguyên vô năng, không thể chế ngự địch nhân của bổn phái, nên càng không dám đứng ra tranh chức Chưởng môn nữa. Huyền Hóa sư điệt tuổi trẻ đang thịnh, bất luận võ công hay phẩm chất cũng đều đáng được tuyển chọn...
Lời chưa dứt thì lão buông một tiếng thở dài rồi cúi đầu. Hồi lâu sau lão mới nói tiếp :
- Còn như Diệu Nguyên - Bần đạo đã lập thệ trước điện thờ tổ sư, từ nay sẽ bế quan mười năm, nghiên cứu lại tuyệt nghệ của phái Chung Nam. Ngày sau nếu may mắn thành tài, như thế Diệu Nguyên mới không phụ công bồi dưỡng của tiên sư, bằng không Diệu Nguyên sẽ mai danh ẩn tích trong thâm sơn, không màng chuyện thế sự nữa.
Diệu Pháp đạo nhân tiếp lời :
- Ngũ đệ đã quyết ý như vậy thì quả thực ta rất cao hứng!
Huyền Hóa liền bước lên trước và nói :
- Đệ tử vô năng, đệ tử...
Diệu Pháp khoát tay ngăn lại và nói :
- Ngươi đừng thoái thác nữa, đảm đương những trọng trách trong thời kỳ này vừa là hạnh vận của ngươi và cũng là bất hạnh của ngươi đấy.
Mấy lời này khiến Huyền Hóa bất giác quỳ xuống đất.

Diệu Pháp thở dài rồi nói tiếp :
- Mong rằng ngươi sẽ phục hưng được cơ nghiệp của tổ tiên, không làm trái với giáo huấn của sư tổ, và cũng chớ giống như sư phụ đã tạ thế của ngươi...
trước mặt võ lâm quần hào, làm sao lão có thể nói ra tội lỗi của sư phụ Huyền Hóa là Diệu linh đạo nhân? Vì vậy lão đành ngừng lại giữa chừng, thở dài một hơi rồi nói tiếp :
- Hắn... hắn chết sớm quá!
Võ lâm quần hào làm sao hiểu trong một chút tiết lộ của lão lại bao hàm một cố sự to lớn? Y Phong nghe xong tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng lúc này cõi lòng chàng đã bị những kỳ sự mà chàng gặp phải xâm chiếm, đâu còn chỗ để suy nghĩ chuyện khác.
Thế là trong vô số tiếng thở dài, cuối cùng Chung Nam phái cũng tuyển chọn được một vị tân Chưởng môn, đó là Huyền Hóa đạo nhân.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 21
Khứ nhi nhục phản

Trong lúc bọn đệ tử Chung Nam chuẩn bị nghi lễ cho Huyền Hóa đạo nhân tiếp nhận chức Chưởng môn thì Y Phong lặng lẽ suy nghĩ về những chuyện kỳ quái vừa rồi. Chàng không hiểu tại sao khi chàng xuất hiện thì bọn Diệu Vũ đạo nhân lại bỏ kế hoạch và vội vàng chuồn đi?
Chàng thầm nghĩ :
- “Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên là ác ma có tiếng trong võ lâm, ta từng nghe hung danh của lão ta từ lâu, theo tình lý mà nói, nhất định không phải vì sợ ta mà lão bỏ đi. Thiết Kích Ôn Hầu tuy một thời nổi danh trong võ lâm, nhưng sao có thể hù được ác ma Đa Thủ chân nhân? Huống hồ hiện tại ta đã qua dịch dung, trong thiên hạ chẳng có ai nhận ra ta là Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân nữa. Như vậy bọn chúng khiếp sợ là một người khác, mà diện mạo sau khi dịch dung của ta lại ngẫu nhiên giống người đó, vì thế bọn chúng mới ngộ nhận”.
Nghĩ đến đây thì bất giác chàng nhớ lại bọn Phi Hồng thất kiếm, nhớ lại thần thái của bọn họ khi trông thấy chàng và những điều bọn họ

nói. Thế là chàng đêm hai câu chuyện này kết hợp thành một rồi tiếp tục suy đoán :
- “Diện mạo sau khi dịch dung của ta tuyệt đối không thể giống hệt hai người, vì vậy rất có khả năng bọn Đa Thủ chân nhân ngộ nhận cho rằng ta là kiếm khách họ Chung trong Trường Bạch Phi Hồng thất kiếm. Nhưng tại sao bọn chúng lại sợ kiếm khách họ Chung đó?”
Chàng tự đặt ra vấn đề rồi lập tức tìm lời giải đáp cho mình :
- “Nhất định kiếm khách họ Chung kia sau khi rời Trường Bạch sơn thì gia nhập vào một môn phái khác, chẳng những như vậy mà nhất định hắn còn thay tên đổi họ, và nhất định cái tên này gần đây rất vang dội trên giang hồ. Như thế mới đủ để khiến bọn Đa Thủ chân nhân kinh khiếp mà bỏ đi”.
Chàng liên tưởng đến vẻ cuồng ngạo của Tiền Dực và thái độ kỳ quái của hắn khi trông thấy chàng, đoạn chàng lại nghĩ tiếp :
- “Nhất định Tiền Dực cũng biết người đó, nói một cách khác là Tiền Dực cũng cho rằng diện mục sau khi dịch dung của ta hoàn toàn giống người đó. Mà Tiền Dực là đệ tử của Vô Danh lão nhân ở Thanh Hải, trước đây không thường hành tẩu giang hồ, chẳng có chút tiếng tăm gì. Mà đã không hành tẩu giang hồ thì tại sao lại biết người đó - Tức kiếm khách họ Chung?”
Y Phong không dám phân tán mạch tư tưởng, chàng lập tức nghĩ tiếp :
- “Như vậy chỉ có một khả năng duy nhất là sau khi rời Trường Bạch sơn thì kiếm khách họ Chung kia lại đến làm môn hạ của Vô Danh lão nhân, vì vậy Tiền Dực mới biết hắn”.
Y Phong mỉm cười rồi lại nghĩ :
- “Nếu Tiền Dực là đồng môn của hắn mà thấy ta cũng ngộ nhận thì có thể nói diện mạo sau khi dịch dung của ta tuyệt đối giống như hệt kiếm khách họ Chung kia”.
Thực ra chàng nên nghĩ đến điểm này từ sớm mới phải, vì ngay cả Phi Hồng thất kiếm sống chung với Chung Anh Kỳ từ nhỏ mà cũng ngộ nhận, huống hồ là Tiền Dực.
Nhưng Vô Danh lão nhân tuy danh chấn võ lâm, song đệ tử của lão không thể khiến Đa Thủ chân nhân và bọn kiếm khách hữu danh trong võ lâm kia vừa thấy mặt là lập tức khiếp sợ chuồn đi. Huống hồ Đa Thủ chân nhân và bọn kiếm khách kia nhất định có gánh vác sứ mệnh và kế hoạch chu đáo của Thiên Tranh giáo, mà hiện nay địa vị của Thiên Tranh giáo trong võ lâm có thể nói là không thể vì bất kỳ nhân vật nào xuất hiện mà thay đổi kế hoạch của mình. Dù cho người xuất hiện đó là đệ tử của Vô Danh lão nhân, một võ lâm dị

nhân danh chấn thiên hạ.
Nhưng vấn đề này liên tục xoay chuyển trong đầu Y Phong, có lúc dường như chàng đã nắm bắt được manh mối, nhưng lập tức lại cảm thấy mơ hồ.
Tiêu Nam Tần đứng cạnh thấy Y Phong mãi vò đầu suy nghĩ thì khẽ vỗ vai chàng và hỏi :
- Ngươi đang nghĩ gì vậy?
Y Phong lặng lẽ lắc đầu, ngước nhìn nàng một cái rồi lại cúi đầu.
Tiêu Nam Tần lại nói :
- Ngươi trông ngươi kìa! Nghĩ cái gì mà nghĩ đến độ xuất thần như vậy? Người ta nói chuyện với ngươi mà ngươi chẳng ngó ngàng gì cả.
Y Phong đâu còn tâm tình nào để trả lời, chàng chỉ ừ hử cho qua chuyện.
Tiêu Nam Tần mỉm cười, nói :
- Ta biết ngươi đang nghĩ gì rồi, ngươi đang nghĩ đến chuyện kỳ quái đó phải không?
Nàng ngừng một lát rồi như tự hỏi :
- Nghĩ ra cũng kỳ quái thật, tại sao bọn người đó vừa thấy ngươi là vội vàng bỏ đi?
Ngươi cũng chẳng phải là Giáo chủ của bọn chúng.
Hai chữ “Giáo chủ” vừa lọt vào tai thì Y Phong như người tỉnh mộng, chàng quay lại chụp lấy tay nàng và buột miệng hỏi :
- Nàng nói gì?
Tiêu Nam Tần hơi ngạc nhiên, còn Y Phong căn bản không có ý muốn nghe nàng trả lời, chàng lẩm bẩm tự nói :
- Đúng rồi, đúng rồi...
Chàng vẫn nắm chặt tay Tiêu Nam Tần.
Tiêu Nam Tần bất giác đỏ mặt, nhưng trong lòng vô cùng hạnh phúc, nàng liếc mắt nhìn quanh thấy quần hào trong đại điện căn bản không chú ý đến hai người, thế là nàng để mặc cho chàng nắm.
Nàng đưa ánh mắt đầy tình ý nhìn Y Phong, và hận lúc này không thể chỉ còn hai người giữa trời đất.
Đáng tiếc là Y Phong không còn lòng dạ nào để hướng phần nhu tình này. Sau khi nghe Tiêu Nam Tần nói hai chữ Giáo chủ thì trong lòng chàng nảy ra một cách nghĩ, cách nghĩ này tuy quái đản nhưng chàng vẫn nghĩ tiếp. Bởi lẽ cách nghĩ này tuy quái đản nhưng lại rất hợp lý.
- “Tại sao bọn người này vừa thấy ta thì bỏ đi, đây vốn là chuyện không thể giải thích. Trừ phi... trừ phi có người có diện mạo hoàn

toàn giống ta, đó là Thiên Tranh giáo chủ - Tiêu Vộ Mà Tiêu Vô cũng là Tam đệ trong Phi Hồng thất kiếm của Trường Bạch Kiếm phái. Vì vậy nên Đa Thủ chân nhân vừa thấy ta thì cho rằng ta là Giáo chủ của bọn chúng, mà Giáo chủ đã nói thì đương nhiên giáo chúng phải nghe theo. Còn Tiền Dực có lẽ vì mới vào giang hồ, biết đồng môn của hắn là Giáo chủ Thiên Tranh giáo, kịp lúc nghe Đa Thủ chân nhân là giáo đồ Thiên Tranh giáo nên mới đứng ra giúp đỡ Đa Thủ chân nhân. Nhưng khi thấy ta xuất hiện, hắn cũng cho rằng ta là Tiêu Vô, lại nghe ta nói như vậy nên tự nhận đa sự rồi bỏ đi. Đương nhiên cũng có khả năng giữa bọn chúng đã sớm có dự mưu, Tiền Dực không thể ngẫu nhiên xuất hiện trên Chung Nam sơn vào lúc này".
Y Phong không truy cứu những chi tiết nữa, vì từ ngàn mạch tư tưởng chàng đã tìm ra một manh mối, một đường đi hợp lý nhất. Vì từ khi Thiên Tranh giáo khai nghiệp đến nay Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Vô uy danh chấn giang hồ, nhưng thủy chung vẫn chưa có ai thấy diện mục thật của Tiêu Vô.
Ngay cả tổng đàn của Thiên Tranh giáo, người trong giang hồ cho biết là ở Giang Nam, nhưng rốt cuộc là ở nơi nào, không một ai biết được.
Cách nghĩ này của Y Phong khiến chính chàng cũng kinh ngạc không thôi, thậm chí chàng còn cảm thấy buồn cười. Nhưng chàng nghĩ lại từ đầu đến đuôi, cảm thấy những suy đoán của mình tuy còn vài chi tiết, nhưng chung quy là rất hợp lý.
Có điều, tuy chàng đã nắm chân tướng chuyện này, song trong lòng đầy hoang mang hỗn loạn. Chàng không biết mình nên lập tức lột mặt ra hay là giữ nó lại, thậm chí lợi dụng nó để làm một vài chuyện.
Đột nhiên có một tiếng hắng giọng khẽ vang lên làm kinh động trạng thái đầy nhu tình của Tiêu Nam Tần, và sự trầm tư suy nghĩ của Y Phong. Tân Chưởng môn của Chung Nam phái - Huyền Hóa đạo nhân bước đến trước mặt Y Phong, cung thủ nói :
- Bần đạo thay mặt toàn bộ đệ tử Chung Nam phái, xin khấu tạ đại ân của các hạ.
Nói đoạn, lão phất đạo bào rồi quỳ xuống trước mặt Y Phong.
Y Phong cả kinh, chàng ngước nhìn lên thì thấy mọi ánh mắt đang dồn về phía mình, nhất thời chẳng biết nói gì, thế là chàng cũng vội quỳ xuống.
Huyền Hóa đạo nhân vội đưa tay ngăn lại và nói :
- Nếu ân nhân không chịu nhận của bần đạo một lạy thì trong lòng bần đạo càng lúc càng bất an.
Y Phong vẫn quỳ xuống mà không chịu đứng lên, và cũng không biết

nên nói gì.
Đột nhiên ngoài cửa chính của đại điện có một loạt tiếng xao động. Y Phong bất giác quay nhìn ra, nhưng chàng đang quỳ trên đất nên chẳng thấy được gì.
Chợt nghe Tiêu Nam Tần kêu lên :
- A! Sao Phi Hồng thất kiếm cũng đến rồi?
Y Phong vội đưa tay đỡ Huyền Hóa dậy và nói :
- Đạo trưởng chớ làm như vậy, không khéo tại hạ tổn thọ mất. Xin đạo trưởng mau đứng dậy thôi!
Trong lòng chàng vốn đã loạn, bây giờ nghe nói Phi Hồng thất kiếm trở lại thì càng loạn thêm.
Mao Văn Kỳ và Hoa Phẩm Kỳ có lẽ đã thấy Y Phong quỳ trước điện thờ nên vội rẽ đám đông chen tới và nói :
- Bằng hữu! Ngươi đến đây, huynh đệ bọn ta có mấy lời muốn hỏi ngươi.
Sắc diện của Diệu Pháp đạo nhân chợt trầm xuống, Diệu Thông đạo nhân liền quát hỏi :
- Các vị thí chủ từ đâu đến? Muốn tìm ai? Trong đại điện của bổn phái, các vị thí chủ cũng nên trật tự một chút.
Hoa Phẩm Kỳ hơi ngớ người, Y Phong bước đến cản trước mặt Diệu Thông đạo nhân, đoạn chàng cung thủ chào Hoa Phẩm Kỳ và cao giọng nói :
- Tiền bối đi rồi trở lại như vậy, chẳng hay có gì chỉ giáo?
Hoa Phẩm Kỳ cười nhạt, nói :
- Ta muốn lấy mạng ngươi!
Y Phong cả kinh, và chợt thấy hàn quang phi vũ đầy trời. Thì ra Hoa Phẩm Kỳ vừa nói vừa bạt kiếm, xuất một chiêu Điên Đảo Càn Khôn đâm vào ngực Y Phong.
Y Phong vội lách người tránh né, ngay lúc đó bỗng nhiên có một đạo kiếm quang khác đâm vào Thiên Trì huyệt của Hoa Phẩm Kỳ. Thiên Trì huyệt là một trong sáu đại huyệt trên thân thể con người, chỉ cần điểm trúng thì Hoa Phẩm Kỳ tất vong mạng.
Nhưng Hoa Phẩm Kỳ cười nhạt một tiếng, soạt bước chuyển bộ tránh né ra ngoài xa ba thước, song lão căn bản không để ý đến người bạt kiếm đâm lão là Mai Hoa Kiếm Đỗ Trường Khanh, mà lại cười nhạt rồi nói với Mao Văn Kỳ :
- Nhị đệ! Quả nhiên không ngoài suy đoán của ngươi. Quả nhiên không ngoài suy đoán của ngươi.
Đoạn lão quay sang nói với Y Phong :
- Tam đệ! Ngươi không cần che giấu bọn ta nữa, có chuyện gì cứ nói

hết ra đi, lẽ nào giữa huynh đệ chúng ta có nhiều năm chung sống như vậy mà ngay một chút tình cảm ngươi cũng không có?
Y Phong vô cùng ngạc nhiên, rõ ràng Phi Hồng thất kiếm đã đoán định chàng không phải sư đệ của bọn họ và đã bỏ đi, bây giờ sao bọn họ quay lại và nói những lời này?
Chàng đâu biết rằng sau khi bọn Hoa Phẩm Kỳ phi ngựa đi thì Mao Văn Kỳ oán hận nói :
- Đại ca! Người cũng quá trung hậu rồi. Tam đệ không muốn nhận bọn ta, sở dĩ hắn có thể giả vờ không hiểu sự huyền ảo của chiêu Điên Đảo Càn Khôn là vì hắn thừa biết đại ca sẽ không đả thương hắn.
Thế là bốn nhân vật trong Phi Hồng thất kiếm quay lại, và Hoa Phẩm Kỳ lại dùng chiêu Điên Đảo Càn Khôn để thử Y Phong. Lần trước Y Phong đứng yên chờ chết, còn lần này chàng lại tránh được tuyệt chiêu của Trường Bạch kiếm phái. Do đó, Hoa Phẩm Kỳ mới nói Mao Văn Kỳ phán đoán không sai.
Lúc này quần hào trong đại điện đều kinh ngạc đến đột thộn người ra, Mai Hoa Kiếm Đỗ Trường Khanh và đệ tử Chung Nam nghe Hoa Phẩm Kỳ gọi Y Phong là tam đệ, và dường như Y Phong cũng mặc nhận thì bọn họ chẳng biết phải làm thế nào.
Bọn họ vốn không biết một chút gì về lai lịch của Y Phong, bây giờ đương nhiên càng mơ hồ.
Tiêu Nam Tần cũng bị hàng loạt chuyện kỳ quái liên tục phát sinh trong ngày hôm nay làm cho hoang mang. Hiện tại có mấy ý niệm thoáng qua như chớp trong đầu Y Phong, chàng biết không thể dùng năm bảy câu mà giải thích được chuyện này. Nhưng khi trong lòng vừa hạ quyết định thì nghe Hoa Phẩm Kỳ nói :
- Tam đệ! Chuyện của huynh đệ bọn ta có lẽ không cần nói ra cho nhiều người biết, ngươi hãy theo đại ca ta hạ sơn thôi! Ôi...
Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp :
- Ngươi hà tất phải tự làm khổ mình vì những chuyện nhỏ như vậy?
Tiêu Nam Tần cũng không kiềm chế được, nàng quát lớn :
- Họ Hoa kia! Tại sao lão lại ngang ngược như vậy! Ta nói cho lão biết nhé...
Y Phong vội kéo tay nàng và khẽ nói :
- Cứ để ta đi với Phi Hồng thất kiếm một chuyến, nàng cứ về chỗ Diêu Thanh Vũ chờ ta.
Không chờ Tiêu Nam Tần có phản ứng, chàng quay sang nói với đệ tử Chung Nam phái đang vô cùng kinh ngạc :
- Tại hạ còn có chút chuyện riêng, hôm nay tạm thời cáo biệt, ngày

sau có duyên, tại hạ nhất định sẽ trở lại bái kiến.
Diệu Pháp đạo nhân hoàn toàn không biết chuyện này rốt cuộc như thế nào, bấy giờ lão đành chấp tay nói :
- Thí chủ như thần long nơi chân trời góc bể, đến rồi đi vô thường, bọn bần đạo tuy có lòng ngưỡng mộ nhưng cũng biết là không thể lưu giữ được. Tuy nhiên đại ân đại đức của thí chủ đã đủ khiến mấy trăm đệ tử phái Chung Nam vĩnh viễn không quên.
Trên mặt Hoa Phẩm Kỳ lộ vẻ hoan hỉ, lão cho rằng sư đệ mình đã hồi lâu, từ bỏ mê lộ để quay về chính đạo. Nào ngờ Y Phong quyết định như vậy chẳng qua là muốn khai thác tin tức của Tiêu Vô từ Phi Hồng thất kiếm mà thôi. Vì cho đến hiện tại mà nói, ngoài việc biết diện mạo Tiêu Vô hoàn toàn giống diện mạo mình đang hóa trang ra, chàng không biết gì khác về con người này.
Người khó chịu nhất là Tiêu Nam Tần, nàng muốn nói một điều gì đó nhưng thủy chung không nói ra được. Nàng vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng lúc này tình cảm đã khiến cho nàng trở nên ngờ nghệch.
Cuối cùng Y Phong cũng theo Phi Hồng thất kiếm rời đạo quán hạ sơn, trong lòng mỗi người đều có tâm sự nên trên đường đi không ai nói gì. Chỉ có Hoa Phẩm Kỳ thỉnh thoảng buông một tiếng thở dài, phá tan sự trầm tĩnh. Lúc này màn đêm đã buông, thế là năm người không hẹn mà cùng thi triển khinh công lướt đi.
Xuống đến chân núi, Phi Hồng thất kiếm bèn đi mở dây dắt bốn con tuấn mã tới.
Hoa Phẩm Kỳ nhìn qua Y Phong và nói :
- Tam đệ! Tạm thời ngươi ngồi chung ngựa với ta nhé.
Lão lại thở dài rồi nói tiếp :
- Ngươi còn nhớ không, hai mươi năm trước ta từng ôm ngươi mà cưỡi ngựa đấy.
Ôi tuế nguyệt không chừa ai, bây giờ ngươi đã thành nhân, còn ta... ta đã già rồi.
Bất giác Y Phong nhìn lão ta với ánh mắt đồng cảm, và trong lòng càng thêm căm hận Tiêu Vộ Chàng nghĩ Tiêu Vô đó nhất định là một kẻ lạnh lùng vô tình, nếu không sao có thể như vậy.
Bỗng nhiên có tiếng kêu lanh lảnh từ trên sườn núi truyền xuống. Y Phong vừa nghe là biết tiếng kêu Tiêu Nam Tần gọi mình. Tiếng gọi này khiến chàng chợt cảm thấy mình có lỗi, chàng khẽ thở dài rồi từ từ quay đầu nhìn lại.
Quả nhiên có một bóng người đang phi xuống như bay, chớp mắt đã đến trước mặt Y Phong. Tiêu Nam Tần vừa thở hổn hển vừa nói :

- Lã ca ca! Ta... ta muốn cùng đi với ngươi.
Nói đoạn, nàng ngước nhìn Y Phong, trong ánh mắt hàm chứa đầy nhu tình.
Tuy Y Phong cũng có cảm tình với Tiêu Nam Tần, nhưng chàng cũng biết tình cảm của mình đối với nàng không sâu sắc bằng tình cảm của nàng đối với mình. Vừa rồi chàng bảo Tiêu Nam Tần về nhà Diêu Thanh Vũ chờ chàng, song ngay cả chính chàng cũng không biết có thể đến đó hay không. Bây giờ trong lòng bất giác cảm thấy hổ thẹn, chàng ấp úng mãi chẳng thành lời.
Hồi lâu sau, Hoa Phẩm Kỳ chau mày nói :
- Tam đệ! Mau lên đường đi thôi!
Tiêu Nam Tần chờ mãi mà chẳng nghe Y Phong nói gì thì đột nhiên nấc một tiếng rồi đưa hai tay bịt mặt xoay chuyển thân hình phóng đi như bay Y phục của nàng lất phất trong gió đêm, trông tựa như cánh hoa bướm cô đơn chập chờn, thoáng chốc đã mất bóng.
Y Phong vẫn đứng chôn chân như tượng đá, chàng không biết nên trách hay thương cảm cho cảm tình của mình lúc này? Có điều chàng cảm thấy trong chớp mắt dường như trời đất bỗng nhiên thấy trông chớp mắt dường như trời đất bỗng nhiên hoang liêu cô tịch.
Đôi khi con người vì những sự vật không đáng mà đành tâm bỏ đi những sự vật đáng quý nhất. Vì khi người ta hưởng thụ sự vật này thì không cảm thấy chỗ đáng quý của sự vật kia, và cũng không gìn giữ. Chờ đến lúc người ta cảm thấy những sự vật kia đáng quý và muốn gìn giữ nó thì những sự vật đó đã bỏ người ta mà đi xa rồi. Dù người ta muốn tìm trở lại, cũng không phải là chuyện dễ.
Đột nhiên Y Phong cảm thấy có người khẽ vỗ vào vai mình, chàng quay đầu nhìn lại thì thấy đó là Hoa Phẩm Kỳ, lão trầm giọng nói :
- Tam đệ! Chúng ta đi thôi! Hy vọng đêm nay sẽ đến được Trường An, ta có rất nhiều điều muốn hỏi ngươi.
Y Phong lặng lẽ theo bọn họ lên ngựa, thẳng tiến về hướng Trường An.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 22
Mãn Thiên Hoa Vũ

Lại nói đến Tiêu Nam Tần, thiếu nữ si tình này đã hoàn toàn thất lạc

trong mê lộ tình cảm. Nàng vô cùng thương tâm vì nàng phát hiện ra rằng tình cảm của người mà mình yêu sâu sắc nhất đối với mình không bằng một phần ngàn tình cảm của mình đối với chàng. Nhưng nàng không hối hận việc mình dành tình cảm cho chàng, vì đây là lần đầu tiên trong đời nàng trao tình cảm cho người khác phái. Tuy nhiên nàng không thể không đau lòng trước thái độ vô tình của chàng, đồng thời cũng cảm thấy thất vọng.
Sau một hồi chạy cuồng loạn, lúc này nàng cảm thấy toàn thân rã rời, thế là nàng đành chậm bước lại. Chẳng những nàng không nhận ra chính mình mà còn không nhận ra phương hướng đường đi.
- "Nên đi đâu bây giờ?"
Nàng hoang mang tự hỏi. Xung quanh nàng là bóng đêm mờ mịt với rừng cây núi đá.
Đối với một người thương tâm, điều đó há chẳng phải là một sự thê lương cô độc hay sao? Nàng không phải là nữ tử yếu đuối, cũng không quen cầu xin cảm tình từ người khác. Nhưng nàng không hận Y Phong chỉ thương hại cho chính mình mà thôi.
Trong sự thương tâm lại có hối hận, hối hận là tại sao trước đây nàng phải đối phó với những người yêu mình tha thiết?
Bóng đêm bao la, bóng đêm mù mịt. Trong cái bao la mờ mịt ấy, bỗng nhiên nàng nghe có tiếng người nói rất khẽ, tựa như đang tranh chấp một chuyện gì đó. Thế là nàng lập tức dừng bước, tập trung tinh thần lắng nghe.
Tiếng người nói càng lúc càng lớn, truyền ra từ một cánh rừng hoang bên trái...
- Tạ hương chủ! Không phải là tiểu đệ không tin ngươi, nhưng rõ ràng là Giáo chủ đi Tứ Xuyên, trước khi đi còn nói với tiểu đệ rằng, nghe nói Nam Thâu Bắc Đạo trước đây không hề quy ẩn hoặc tạ thế gì cả, mà đang ở trong núi Vô Lượng tranh đoạt một báu vật hy hữu thế gian. Giáo chủ đi chuyến này cũng là vì chuyện đó.
Một người khác khẽ "hừ" một tiếng rồi nói :
- Vi hương chủ! Ngươi nói thế nghĩa là sao? Lẽ nào Tạ Vũ Tiên ta không muốn làm Chưởng môn Chung Nam? Lẽ nào ta còn cố ý bịa ra chuyện để lừa người? Bọn Hồ hương chủ cũng đều tận mắt trông thấy Giáo chủ xuất hiện ở Huyền Diệu quán, đâu chỉ có mình ta trông thấy.
Tuy trong lòng đang mê loạn nhưng nghe những lời này thì Tiêu Nam Tần không khỏi kinh tâm động phách. Và biết người đan gnói chuyện trong rừng là Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên, một người khác có lẽ cũng là Hương chủ của Thiên Tranh giáo. Nàng kinh động không

phải vì những điều đó, mà từ trong những lời bọn họ nói có thể nghe ra diện mạo sau khi dịch dung của Y Phong hoàn toàn giống với Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Võ.
Đây là một sự việc trùng hợp ngẫu nhiên, ngay chính nàng cũng không tin được.
Nhưng qua những lời đối thoại vừa rồi, có thể chứng minh đó là chuyện dường như đã thiên chân vạn xác.
Nhất thời nàng không biết nên làm thế nào, vì hai người trong rừng có vẻ nói chuyện không hợp nhau lắm nên lúc này đã im lặng.
Tiêu Nam Tần quay người, nàng định tránh xa nơi này, kẻo lại vướng thêm phiền phức.
Nào ngờ thân hình nàng vừa động thì trong rừng truyền ra tiếng quát lớn :
- Là ai?
Theo dư âm tiếng quát là hai bóng người phi ra như chớp.
Vừa rồi Tiêu Nam Tần mới chạy cuồng loạn một hồi, lúc này chân lực vẫn chưa hồi phục kịp. Còn thân pháp của hai bóng người kia khinh linh nhanh nhạy, khinh công đã thuộc hàng cao thủ đệ nhất trong võ lâm. Huống hồ lúc này trong lòng nàng chợt nảy ra ý niệm, ta và Thiên Tranh giáo vốn không thù không oán, việc gì phải tránh né người tả Sau khi cân nhắc lợi hại thì nàng quyết định dừng bước.
Ngay lúc đó, sau lưng nàng lại có tiếng quát :
- Là kẻ nào? Nếu không dừng lại thì Tạ Vũ chân nhân ta phải giáo huấn ngươi đấy!
Tiêu Nam Tần cười nhạt một tiếng rồi dừng bước. Tiêu Tương Phi Tử vốn có tiếng trong võ lâm là tâm cao khí ngạo, lúc này tâm tình buồn bực, lại nghe tiếng quát chẳng mấy hay ho kia thì bất giác nộ khí xung thiên.
Nào ngờ khi nàng vừa quay người lại thì đã có mấy luồng kình phong kích tới.
Bóng đêm mờ mờ, mấy luồng kình phong như ô quang lấp loáng, tiếng gió vù vù, thế đi cực nhanh. Bộ vị phát ám khí cũng cực kỳ bá đạo, hai luồng kình phong nhằm đánh vào trước ngực nàng, một đánh vào chính diện và có hai điểm hàn quang khác đánh vào khoảng trống hai bên chân nàng. Như vậy, bất luận Tiêu Nam Tần tung người lên hoặc né trái tránh phải cũng đều bị ám khí khống chế.
Thủ pháp phát ám khí này quả nhiên cao minh. Mà ám khí phát ra ô quang thì tất nhiên đã được tẩm độc dược cực kỳ lợi hại chứ không nghi ngờ gì nữa. Trước khi phát ám khí, ngườiphát ám khí không quát một tiếng “đánh” đủ thấy người này lòng dạ thâm độc, thủ đoạn

âm hiểm. Thi triển độc thủ như vậy đối với một người chưa biết là địch hay là bạn, đủ thấy người này chẳng coi quy luật giang hồ là gì. Nhưng nói về ám khí thì Tiêu Tam gia năm xưa có thể liệt vào hàng cao thủ thượng thừa. Tiêu Nam Tần được phụ thân chân truyền nên công phu ám khí cũng đã sớm vang danh giang hồ.
Lúc này tuy thân thể vừa mới xoay chuyển, nhưng từ tiếng gió của ám khí, nàng đã biết bộ vị mà ám khí sẽ đánh tới. Nàng lập tức đề khí, "vù" một tiếng, thân hình đã ngã ngửa ra sau. Năm mũi ám khí bay vèo vèo qua người nàng rồi rơi xuống đất.
Không hỏi cũng biết, người phát ám khí tự nhiên là Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên.
Bấy giờ lão lướt tới, cười nhạt một tiếng rồi nói :
- Bằng hữu khá lắm! Vẫn còn vài trò nữa, hãy tiếp lấy!
Song thủ vung lên, một loạt tiếng vù vù phát ra, theo đó là mười mấy đạo ô quang kích thẳng về phía Tiêu Nam Tần. Ám khí mà Tạ Vũ Tiên phát ra, chính là Ngũ Lăng Xà Cốt Châm mà giang hồ nghe danh đã biến sắc. Loại ám khí này hoàn toàn được chế từ xương cốt của độc xà và được tẩm thêm độc dược cực kỳ lợi hại. Chỉ cần người trúng ám khí xuất huyết là chết ngay. Thủ pháp phát ám khí của lão ta lại chính là Mãn Thiên Hoa Vũ, thủ pháp này có thể xưng là nhất tuyệt trong võ lâm, bằng không thì làm sao Tạ Vũ Tiên có được danh hiệu Đa Thủ chân nhân?
Nhưng lão lại không ngờ đối phương cũng là một đại hành gia về ám khí. Trong lúc ngã người tránh né, trong tay Tiêu Nam Tần đã chuẩn bị sẵn Ngũ Mang Châu. Trong các loại ám khí, Ngũ Mang Châu được xem là loại quang minh chính đại nhất. Tuy nhiên trong tay một danh gia thì loại ám khí quang minh chính đại này trở nên có uy lực kinh thế hãi tục.
Lúc này Tiêu Nam Tần chỉ khẽ vung tay ra, bảy đạo ngân quang mang theo kình phong đánh thẳng vào mười mấy luồng ô quang do Tạ Vũ Tiên phát ra. Trong lúc vung tay, thân hình nàng cũng đột nhiên trượt ra xa sáu thước.
"Choang! Choang!" Một loạt tiếng khẽ vang, những đạo ô quang của Tạ Vũ Tiên đã bị đánh rơi hơn nửa. Nhưng thế đi của bảy đạo ngân quang không hề suy yếu, vẫn mang theo kình phong đánh thẳng vào người Tạ Vũ Tiên. Từ đó có thể thấy công lực phát Ngũ Mang Châu này rất thâm hậu.
Nói thì chậm nhưng sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt. Tạ Vũ Tiên bất giác chau mày, thân hình vội né trái tránh phải, thuận tay lão chụp luôn một viên Ngũ Mang Châu.

Sau khi liếc mắt nhìn qua thì lão vội quát lớn :
- Bằng hữu hãy ngừng tay! Nếu các hạ là người của Tiêu Tam gia thì họ Tạ ta phải giao tình thôi.
Tiêu Nam Tần cười nhạt một tiếng, nàng biết Tạ Vũ Tiên đã nhận ra ám khí danh chấn võ lâm của phụ thân mình, đôi mày liễu của nàng hơi nhướng lên, giọng lạnh lùng nói :
- Ai cần ngươi giao tình chứ!
Song thủ lại vung lên, lần này nàng cũng thi triển thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ để phát ám khí, mười đạo ngân quang bắn ra như chớp, đánh thẳng về phía Đa Thủ chân nhân.
Nào ngờ khi mười viên Ngũ Mang Châu sắp đến trước thân hình Tạ Vũ Tiên thì toàn bộ đều bị chặn lại, chỉ nghe leng keng mấy tiếng khẽ vang lên. Tiếp theo là một bức tường kim quang cuộn ngược lại, mười viên Ngũ Mang Châu cũng mất tung mất tích.
Tiêu Nam Tần bất giác biến sắc, nàng định thần nhìn kỹ thì thấy bên cạnh Tạ Vũ Tiên có một người mập lùn, toàn thân mặc kim y Trong tay cầm một vật tựa như chiếc lưới, mười viên Ngũ Mang Châu đang nằm gọn trong chiếc lưới này.
Tiêu Nam Tần thầm kinh hãi. Tuy niên kỷ con trẻ nhưng nàng là một nhân vật lão luyện giang hồ. Lúc này, từ tấm lưới trong tay kim y nhân mập lùn kia, nàng đã nhìn thấy khắc tinh của mình.
- Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật.
Chỉ cần là người sử dụng ám khí hành tẩu giang hồ thì không ai là không sợ gặp Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật, vì binh khí của người này cực kỳ quái lạ, đó là một chiếc lưới cá. Đương nhiên đó không phải là chiếc lưới bình thường, mà là một chiếc lước đặc biệt được đan từ những sợi kim tợ Chẳng những chuyên phá ám khí của các môn phái trong thiên hạ, mà chiêu thức còn tự hình thành một nhà. Chính vì vậy mà đồ chơi của Thất Hải Ngư tử cũng rất nổi tiếng trong võ lâm.
Khắp thiên hạ đã có Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật là người sử dụng binh khí quái dị nhất, và người sử dụng ám khí trong khắp thiên hạ không ai là không biết nhân vật này.
Tiêu Nam Tần thấy Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật xuất hiện thì vừa kinh hãi vừa lấy làm kỳ quái. Nàng thầm nghĩ :
- “Xưa nay Vi Ngạo Vật luôn độc lai độc vãng, sao bây giờ cũng gia nhập Thiên Tranh giáo?”
Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật giũ mạnh hữu thủ một cái, toàn bộ Ngũ Mang Châu trong chiếc lưới đều rơi xuống đất. Vi Ngạo Vật cười ha ha, đoạn nói :

- Bằng hữu là hắc đạo hay bạch đạo? Có phải là môn hạ của Tiêu Tam giả Đang đêm bằng hữu lén nghe huynh đệ bọn ta nói chuyện là có dụng ý gì? Xin cứ nói cho họ Vi ta biết một tiếng. Vi mỗ tuy bất tài nhưng tốt xấu gì cũng phải giao tình với bằng hữu ngươi. Nhưng bằng hữu dấu đầu lòi đuôi như vậy, rõ ràng là không đủ tư cách để giao tình rồi. Như thế cũng chớ trách Vi mỗ không nghĩ tình bằng hữu!
Thần sắc của Vi Ngạo Vật tuy luôn tươi cười, nhưng mỗi câu nói ra đều rất có phân lượng.
Còn Tiêu Nam Tần, tuy trong lòng đã có ý khiếp, nhưng ngoài miệng lại không muốn tỏ ra yếu đuối, nàng cũng cười nhạt, nói :
- Người thiên hạ đi trên đường thiên hạ, con đường này đâu phải do các vị mua, tại sao tại hạ không thể đi!
Nàng lại cười nhạt rồi tiếp lời :
Tại hạ chỉ là người đi đường, ai cần nghe lén các vị nói chuyện? Cái gì là giao tình với không giao tình, tại hạ không hiểu.
Vừa nói trong lòng nàng vừa hoang mang, vì lúc này từ xa xa lại có hai người nữa đang chạy đến. Nàng nghĩ mình đơn thân độc mã với hai nhân vật trước mắt này đã không thể ứng phó nổi, bây giờ đối phương lại có trợ thủ đến, vạn nhất phải động thủ thì mình hoàn toàn thiệt thòi. Nhưng từ nhỏ nàng đã ngạo mạn thành tính, khi hành tẩu giang hồ mọi người không sợ võ công của nàng mà nể phần nhan sắc tuyệt mỹ của nàng cùng với uy danh của Tiêu Tam gia phụ thân nàng nên cũng phải nhượng nàng vài ba phần. Vì thế vô tình càng nuôi dưỡng tính khí ngạo mạn của nàng.
Bây giờ tuy trong lòng nàng đã mềm, nhưng trên ngôn từ vẫn nói rất cứng.
Đa Thủ chân nhân và Thất Thải Ngư Tử bỗng nhiên cùng phát ra một tràng cười nhạt, Tạ Vũ Tiên nói :
- Vậy thì các hạ hãy để lại hai lỗ tai ở đây thì huynh đệ bọn ta nói chuyện, bằng không...
Lão ta lại cười nhạt một tiếng.
Lúc này hai bóng người vừa lướt tới đã đứng sau lưng Vi Ngạo Vật, sau khi trông thấy Tiêu Nam Tần thì chúng lập tức kề vai Vi Ngạo Vật thầm thì mấy câu.
Hiện tại Tiêu Nam Tần đã tập trung toàn bộ tinh thần phòng bị, nàng thấy hai người vừa đến là hai hán tử trẻ tuổi mặc đạo bào, có lẽ là giáo đồ Thiên Tranh giáo giả trang đạo sĩ tham dự đại hội trên Chung Nam sơn.
Xưa nay nàng chuyên cắt tai người khác, bây giờ lại bị người ta đòi

cắt tai mình, bất giác trong lòng cảm thấy dở khóc dở cười. Nàng chăm chú nhìn Tạ Vũ Tiên, xem thử sau tiếng cười nhạt thì lão nói gì nữa, hay là im lặng động thủ.
Nào ngờ Tạ Vũ Tiên cười nhạt mấy tiếng rồi bế khẩu, Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật đã bước tới trước, luôn miệng cười lớn rồi bất giác cung thủ xá Tiêu Nam Tần một cái. Điều này khiến Tiêu Nam Tần sững sờ. Đa Thủ chân nhân cũng bất giác biến sắc không biết Vi Ngạo Vật xá đối phương như vậy là có dụng ý gì?
Lão đâu biết rằng hai tên giáo đồ Thiên Tranh giáo mặc đạo bào kia đã từng thấy Tiêu Nam Tần đi chung với Y Phong trên đường đi Chung Nam sơn, sau đó Y Phong xuất hiện làm cho Tiền Dực và bọn Đa Thủ chân nhân kinh khiếp thối lui, bọn chúng cũng từng mục kiến. Khi nghe bọn Đa Thủ chân nhân nói chuyện chúng cũng cho rằng Y Phong là Giáo chủ của chúng, và đương nhiên cũng cho rằng Tiêu Nam Tần là bằng hữu của Giáo chủ.
Vì thế bọn chúng vừa nói với Thất Hải Ngư Tử thì nhân vật này lập tức tỏ ra cung kính.
Vi Ngạo Vật cười lớn một tràng rồi bỗng nhiên nghiêm túc nói với Tiêu Nam Tần :
- Vừa rồi có điều gì mạo phạm, xin các hạ bỏ qua chọ Có điều Vi mỗ còn một chuyện muốn thỉnh giáo, người đồng hành với các hạ sáng nay, hiện tại đã đi đâu rồi?
Là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, qua một thoáng suy nghĩ là nàng đã biết thâm ý trong lời nói của đối phương. Tâm niệm xoay chuyển, nàng cố ý làm mặt lạnh, cười nhạt một tiếng rồi nói :
- Người đồng hành với tại hạ tự nhiên là bằng hữu của tại hạ, nhưng tại hạ không thể quản lý hành động của người ta, vì vậy hắn đi đâu tại hạ cũng không biết. Nếu các vị bằng hữu là bằng hữu của người đó, tự nhiên chẳng có gì để nói nữa, nhưng nếu các vị bằng hữu có khúc mắc gì với người đó, tại hạ tuy bất tài nhưng cũng có thể bồi tiếp các vị.
Vi Ngạo Vật cười ha ha rồi nói :
- Trước mặt minh nhân không nói oán ngữ, huynh đệ bọn tại hạ là ai, lẽ nào bằng hữu còn không biết? Nếu các hạ vẫn không chịu nói hco biết thì Vi mỗ đành phải lưu giữ các hạ trước thôi.
Thất Hải Ngư Tử này chẳng những võ công tự thành một phái mà còn có cơ trí thâm trầm, là túi mưu trí của Thiên Tranh giáo chủ, sự biến lần này ở Chung Nam cũng là kế sách của nhân vật này. Lão ta vốn có hoài nghi đối với chuyện này, vì thế vừa rồi mới có tranh luận với Tạ Vũ Tiên trong rừng.

Bây giờ nếu Tiêu Nam Tần thừa nhận là bằng hữu của Thiên Tranh giáo chủ thì nàng không thể không biết đối phương là ai. Đây chính là mưu trí cao thâm của Vi Ngạo Vật.
Ý niệm nghi ngờ vừa sinh thì thân hình lão cũng lập tức dịch động, chiếc kim tơ ngư võng trong tay khẽ vung lên, nhằm chụp xuống đầu Tiêu Nam Tần. Sự biến này rất đột ngột, Tiêu Nam Tần cả kinh vội xoay người tránh né, nào ngờ nàng mới lướt đi mấy bước thì kim tơ ngư võng cũng chuyển hướng quấn ngang vào thân nàng.
Kinh nghiệm động thủ của Tiêu Nam Tần không phải là ít, nhưng đây là lần đầu tiên nàng gặp phải loại binh khí ngoại môn bá đạo này. Chân đã lách bước, nàng đành tiếp tục tránh né, ngay cả lực đánh trả cũng không có.
Thất Hải Ngư Tử cười nhạt một tiếng, hữu thủ xoay chuyển, tuy chiếc lưới vẫn giữ nguyên thế kích vào người Tiêu Nam Tần, nhưng đã biến thành một chiếc nhuyễn côn dài năm thước. Chiếc kim tơ ngư võng này, bị lão dùng chân lực thu lại, rồi dùng chiêu thức của nhuyễn côn điểm vào đại huyệt Chương Môn của Tiêu Nam Tần.
Tuy kinh dị trước chiêu thức quái lại của Thất Hải Ngư Tử, nhưng theo bản năng, Tiêu Nam Tần liền xoay người qua tránh né, tả chưởng kích mạnh vào cổ tay phải Vi Ngạo Vật, hữu thủ trở ra sau chụp trường kiếm. Nàng dĩ công vi thủ, thân pháp vốn rất tuyệt diệu, nào ngờ Vi Ngạo Vật thấy vậy lại bật cười ha ha một tràng. Trong tràng cười đó, hữu thủ của lão bỗng nhiên giật mạnh, chiếc nhuyễn côn lập tức bung ra.
Tiêu Nam Tần cảm thấy kim quang lấp loáng trước mắt, lòng biết bất ổn, nhưng lúc này lực đạo của toàn thân nàng đã tận xuất công địch. Một khi kim tơ ngư võng trương ra thì toàn thân đối phương được che chở, ngay cả một khe hở cũng không có, đồng thời toàn thân nàng đã nằm dưới uy lực của đối phương, tuy có thể ngã người ra sau nhưng đã không kịp.
Nàng chỉ cảm thấy một trời kim quang chụp xuống đầu mình, hữu thủ tuy đã bạt trường kiếm, nhưng ngay cả một chút lực cũng không có, cả người lẫn kiếm đều bị lưới cá bao chặt.
Đa Thủ chân nhân cười nhạt, nói :
- Công phu của Vi hương chủ quả nhiên phi phàm, hôm nay coi như Tạ mỗ được đại khai nhãn giới rồi.
Tuy là lời tán thưởng nhưng trong ngữ khí chẳng có một chút ý tán thưởng.
Nguyên giáo đồ của Thiên Tranh giáo phân thành năm cấp, thân phận của những Kim Y hương chủ chỉ đứng sau Giáo chủ, người có

đủ tư cách mặc Kim y thì tự nhiên không thể là hạng vô danh trên giang hồ, nhưng trong hàng Kim Y hương chủ, võ công, thân phận cũng vẫn có phân cao thấp.
Tuy bọn họ đều là giáo đồ của Thiên Tranh giáo, nhưng những người này vốn đã dương danh lập oai trong võ lâm, có địa bàn hoạt động trên giang hồ, vì thế mà không tránh khỏi có sự đố kỵ và khuynh loát lẫn nhau.
Với danh vọng, võ công và cơ trí của mình, Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật vốn đã là nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm, sau khi gia nhập Thiên Tranh giáo, tự nhiên lão ta trở thành nhân vật tâm phúc của Giáo chủ.
Còn Đa Thủ chân nhân tung hoành Qúy Châu nhiều năm, tiếng tăm vang lừng một cõi, vốn đã chẳng coi Vi Ngạo Vật ra gì, lại thêm chuyện Chung Nam sơn nên đôi bên càng thêm mâu thuẫn. Bây giờ thấy Vi Ngạo Vật thu phục Tiêu Nam Tần thì cho rằng đối phương cướp công, vì vậy mà trong lời nói tự nhiên khôngvui.
Thất Hải Ngư Tử thầm "hừ" một tiếng, nhưng ngoài mặt chẳng có biểu hiện gì, lão cười cười nói :
- Tạ hương chủ quá khen, trên giang hồ ai không biết công phu trên ám khí của Đa Thủ chân nhân có chỗ độc đáo ngoài thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ ra, còn có tuyệt kỹ Liễu Tự Hồi Phong.
Đa Thủ chân nhân ngửa mặt cười lớn, đoạn nói :
- Vi hương chủ chớ đưa Tạ mỗ lên trời, khắp thiên hạ ai lại không biết Kim tơ thần công của Thất Hải Ngư Tử là khắc tinh của ám khí của các môn phái.
Thất Hải Ngư Tử biết lão ta đã từng nếm mùi vị, nên chỉ mỉm cười mà không nói gì thêm.
Đa Thủ chân nhân nhìn Tiêu Nam Tần đang vùng vẫy trong "Kim tơ ngư võng" rồi cười nhạt, nói :
- Người này là do Vi hương chủ bắt được, tất nhiên là tùy Vi hương chủ xử lý. Ngày sau nếu Giáo chủ có trách tội, bằng vào thân phận và địa vị của Vi hương chủ, tất nhiên cũng tự gánh vác lấy...
Lão quét mục quang nhìn quanh rồi cười nhạt, nói tiếp :
- Còn như tại ha... Vạn lần không gánh vác nổi, bây giờ đành cáo biệt thôi.
Vi Ngạo Vật lại có dự tính khác, vì thế lão ta chỉ luôn miệng mỉm cười, sắc diện của Tạ Vũ Tiên càng trở nên khó coi, lão lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi bỗng nhiên tung mình lướt đi như chớp.
Vi Ngạo Vật dõi mắt nhìn theo bóng hình Tạ Vũ Tiên dần khuất trong màn đêm, tuy lúc này lão không có cử động gì, nhưng trong lòng đã

nổi sát cơ, dự định ngày sau nếu có cơ hội tất sẽ trừ khử nhân vật luôn chống đối này.
Đoạn lão từ từ quay sang Tiêu Nam Tần và nói :
- Bằng hữu! Nằm yên một tí nhé!
Nói đoạn lão phất tả thủ như dao, theo đó là một luồng kình phong xuyên qua mắt lưới điểm vào Côn Luân huyệt ở giữa trán Tiêu Nam Tần. Tiêu Nam Tần oằn mình một cái rồi hôn mê bất tỉnh.
Vi Ngạo Vật vung hữu thủ một cái, “Kim tơ ngư võng” lập tức tản ra, lão quay sang nói với hai giáo đồ Thiên Tranh giáo thủy chung đứng sau lưng :
- Đem giấu người này đi, sau đó tìm một cỗ xa mã, chuyện ở đây đã xong, chúng ta lập tức trở về Tổng đàn Giang Nam ngay trong đêm.
Lão khẽ cười một tiếng rồi nói tiếp :
- Các ngươi tin hay không thì tùy, nhưng không chừng trong hai ngày tới bổn giáo sẽ xảy ra nhiều chuyện quái lạ đấy.
Hai người này tuy không biết rõ tại sao Vi Ngạo Vật làm như vậy, nhưng biết với cơ trí của Thất Hải Ngư Tử thì việc này rất có thâm ý. Do đó bọn chúng vòng qua người nàng để khiêng đi. Nhưng vừa chạm vào ngực nàng thì bọn chúng bất giác kêu thất thanh :
- Người này là nữ nhân!

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 23
Lăng Không Phi Các

Khi Tiêu Nam Tần tỉnh lại, bên tai nghe tiếng xe bon bon thì biết mình đang ở trên xe. Nhưng nàng mở mắt nhìn ra, thấy trong thùng xe ngoài mình ra chẳng còn một ai khác.
- “Rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì tả”
Nàng đang thầm nghĩ thì cửa sổ xe mở ra, một chiếc đầu thò vào, đó là Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật, lão nhìn nàng mỉm cười và nói :
- Ta đã biết ngươi là nữ tử, quyết không thể làm khó ngươi, huống hồ từ ám khí ngươi đeo trên người, ta đã đoán ra ngươi là con gái của Tiêu Tam gia. Sinh tiền phụ thân ngươi rất tốt với võ lâm bằng hữu, ta nể mặt lão nên càng không thể làm gì ngươi, chỉ cần sự tình rõ ràng là ta lập tức thả ngươi.
Ngưng một lát, lão nói tiếp :

- Nhưng ngươi cũng chớ vọng động, lúc này huyệt Phúc Kết nơi khí huyết tương giao của ngươi đã bị điểm, do vậy không thể dùng lực được.
Lão cười cười, nói tiếp :
- Huống hồ ngươi nằm trên xe cũng khá thoải mái, trời lạnh thế này mà được nằm ấm cúng trong xe chẳng thư thái hơn ta cưỡi ngựa sao?
Nói đoạn lão thụt đầu ra ngoài. Tiêu Nam Tần ngầm vận khí thử thì lập tức bị ngăn cản, nàng biết những lời của Thất Hải Ngư Tử nói không phải hư ngôn. Trong lòng tuy đầy tức khí nhưng cũng chẳng biết làm thế nào khác.
Xa mã ngày đi đêm nghỉ, nhưng bọn họ không đưa nàng xuống xe. Thất Hải Ngư Tử tuy âm hiểm giảo hoạt, nhưng không phải là hạng hiếu sắc, mỗi ngày đúng giờ là lão đưa cơm nước cho nàng, tuyệt đối không để nàng đói.
Qua mấy ngày ngồi xe, Tiêu Tương Phi Tử tâm cao khí ngạo cảm thấy bị dày vò khá nhiều. Nàng cố gắn không nghĩ đến Y Phong, nhưng hình ảnh Y Phong không lúc nào lại không lởn vởn trong đầu nàng. Nàng ngồi trong xe bít bùng nên cũng không biết rốt cuộc mình đang ở đâu.
Một hôm, bỗng nhiên nàng nghe có người lớn tiếng nói bên ngoài xe :
- Vi hương chủ! Vi hương chủ!
Xa mã từ từ dừng lại, một loạt tiếng vó ngựa lướt tới, sau đó cùng dừng bên cạnh xa mã. Một người nói :
- Vi hương chủ! Gặp được ngươi thật tuyệt quá! Ngươi không biết đấy thôi, hai ngày nay tiểu đệ cứ mãi lấy làm kỳ quái, nếu không gặp được Vi huynh thì có lẽ tiểu đệ tức chết quá!
Lại nghe Vi Ngạo Vật cười cười hỏi :
- Chuyện gì khiến Bàn Long Côn Tưởng Bá Dương ngươi phải khẩn trương như vậy!
Tại hạ cũng rất lấy làm quái đấy!
Tiêu Nam Tần ngồi trong xe bất giác chau mày, nàng thầm nghĩ :
- “Sao môn đồ Thiếu Lâm cũng có người gia nhập Thiên Tranh giáo. Xem ra thế lực của Thiên Tranh giáo ngày một lớn mạnh, ngay cả Bàn Long Côn Tưởng Bá Dương cũng bị bọn chúng thu phục!”
Bất giác nàng thầm lo lắng cho Lã ca ca của nàng khó báo được đại thù.
Tưởng Bá Dương danh chấn giang hồ với Lương Ngân Bàn Long Côn trong tay và Nhất Bách Linh Bát Nam Phục Hổ Côn Pháp của

Thiếu Lâm. Bây giờ nghe lão ta nói tiếp :
- Vi huynh! Ngươi có biết tại sao hai ngày nay Giáo chủ lại đến Hà Nam không? Ta gặp Giáo chủ ở Khai Phong, Giáo chủ bảo ta triệu tập huynh đệ khắp thành, đến tối sẽ khai đàn ngoài thành, đây vốn đã là chuyện quái lạ. Tối đến, mọi người cung cung kính kính chờ đại giá của Giáo chủ, nào ngờ Giáo chủ không đến, điều này chẳng cần nói, nhưng chẳng biết từ đâu ra mấy nhân vật bịt mặt dẫn xác đến phân đàn trong thành Khai Phong khiêu khích bọn ta.
Thất Hải Ngư Tử tuy kinh ngạc "a" một tiếng, nhưng vẫn nghe Tưởng Bá Dương bổ sung tiếp :
- Võ công của mấy hán tử lạ mặt đó đều rất cao, thi triển kiếm pháp chưa từng thấy ở Trung Nguyên. Vi huynh, ngươi biết đấy, phân đàn Khai Phong cũng chẳng có hảo thủ gì. Còn như bản thân ta, ôi... Song quyền nào địch nổi tứ quyền, miễn cưỡng cầm cự một trận rồi cũng lo tháo thân.
Lão ta ngừng lại một lát rồi nói tiếp :
- Chuyện này thật quá kỳ quái, tiểu đệ đang muốn đến tổng đàn hỏi xem, nào ngờ lại gặp lão huynh ở đây... Vi huynh! Theo ngươi thấy rốt cuộc đây là chuyện thế nào vậy?
Tiêu Nam Tần nằm trong xe nhưng lòng phập phồng, vì từ lời nói của Tưởng Bá Dương, nàng biết chuyện này nhất định là do Y Phong và Phi Hồng thất kiếm gây ra.
Nàng thầm nghĩ :
- "Có lẽ Lã ca ca đã nói ra chân tướng với Phi Hồng thất kiếm, rồi nhân tiện khiêu khích phân đàn của Thiên Tranh giáo ở Khai Phong. Nhưng hiện giờ Lã ca ca ở đâu? Chàng có biết ta đang lâm nạn hay không? Nếu chàng biết, chàng có đến đây cứu ta không?"
Bất giác nàng buông một tiếng thở dài, nhưng lại lập tức nén khí, vì sợ Thất Hải Ngư Tử cơ trí thâm trầm nghe được.
Bên ngoài xe im lặng hồi lâu, có lẽ Vi Ngạo Vật cũng đang suy nghĩ chuyện này.
Bỗng nhien nghe lão ta cao giọng nói :
- Chuyện này quả thực rất kỳ quái, Vi mỗ cũng không biết. Theo Vi mỗ thấy, tốt nhất Tưởng hương chủ hãy trở về thành Khai Phong trước, chỉnh đốn các huynh đệ còn lại và xử lý công việc ở phân đàn như bình thường. Còn những chuyện khác, chờ Vi mỗ về đến tổng đàn điều tra rõ chân tướng rồi sẽ cho người thông báo sau.
Bàn Long Côn Tưởng Bá Dương trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Đã vậy thì tiểu đệ trở về trước thôi! Ôi! Vất vả lắm mới lập được cơ nghiệp ở thành Khai Phong, không ngờ trong một đêm đã tiêu tan hết

phân nửa.
Dường như tâm sự của hai người đều nặng nề nên lại trầm mặc rất lâu. Lãi lâu sau Tiêu Nam Tần mới nghe tiếng vó ngựa đi xa dần, nàng biết Bàn Long Côn Tưởng Bá Dương đã bỏ đi.
Sau đó, xa mã lại khởi hành, trong lòng Tiêu Nam Tần vừa mừng vừa giận, ý nghĩ hỗn loạn trong đầu. Đương nhiên đây là vì nàng nghe được tin tức về Y Phong.
Xa mã chạy một hồi nữa rồi dừng lại giữa thanh thiên bạch nhật, đây là một ngoại lệ, từ những tạp âm huyên náo bên ngoài nàng biết nơi xe dừng là một thành thị đông đúc. Càng ngoại lệ hơn là có hai người khiêng Tiêu Nam Tần từ trong xe ra, đoạn đưa nàng vào một khách điếm, còn Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật chẳng biết chạy đi đâu rồi.
Tiêu Nam Tần thầm phán đoán, nhất định là Vi Ngạo Vật đi thăm dò tin tức, người canh giữ nàng lúc này là hai hán tử trẻ tuổi. Tuy bọn chúng chưa thay đạo bào nhưng Tiêu Nam Tần biết chúng đều là tiểu lâu la của Thiên Tranh giáo đội lốt đạo sĩ.
Gian phòng nàng ở khá rộng, hai hán tử trẻ canh chừng hai bên, nàng biết bằng vào võ công của mình thì không khó thu tập hai hán tử này. Nhưng hiện tại nàng đã bị điểm Phúc Kết huyệt, một chút khí lực cũng không có, nên chỉ đành nằm mở mắt trên giường, đâu còn cách gì khác?
Thời gian chậm chạp trôi qua, đến tối thì điếm tiểu nhị mang cơm rượu vào, Tiêu Nam Tần chẳng buồn ăn, còn hai hán tử trẻ tuổi lại có cơ hội chén tạc chén thù. Mãi đến khuya, trong lúc Tiêu Nam Tần đang mơ mơ màng màng thì đột nhiên có một khuôn mặt nồng nặc mùi rượu kề sát mặt nàng, bất giác nàng mở mắt ra và thét lớn một tiếng.
Thì ra hai hán tử trẻ do có máu rượu nên nổi máu tà đạo, hiện tại cả hai đang nhìn Tiêu Nam Tần với ánh mắt dâm đãng và thèm thuồng. Tuy biết nguy cơ sắp đến nhưng Tiêu Nam Tần chẳng làm gì được, bởi lẽ cửa phòng đã được chúng khóa chặt, dẫu có kêu cứu cũng chẳng ai nghe, còn Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật vẫn không thấy bóng dáng đâu cả.
“Toẹt!” một tiếng, vạt áo trước ngực Tiêu Nam Tần đã bị xé toạc. Nhất thời nàng cảm thấy như bị một nhát kiếm đâm vào lòng, và cũng biết chuyện gì sắp xảy ra.
Hai hán tử trẻ tuổi vẫn luôn miệng phát ra những tràng cười quái đản, tiếng cười của kẻ sắp được hưởng đệ nhất lạc thú trần gian.
Tiêu Nam Tần nhắm mắt, nàng không muốn nhìn thấy hai bộ mặt

kinh tởm đó, nàng trấn định tâm thần lặng lẽ chờ sự việc xảy ra...
Đột nhiên, tiếng cười quái đản tắt lịm, thay vào đó là một tiếng kêu thảm.
Biến cố đột phát này khiến Tiêu Nam Tần mở choàng mắt ra, nàng đã không còn thấy hai khuôn mặt kinh tởm trước mắt nữa. Nhưng nàng thấy có một bóng người khá uy phong đang vung chưởng vỗ vào đầu hán tử trẻ còn lại.
Hán tử khinh bạc này cũng kêu thảm một tiếng rồi chết theo đồng bọn.
Tiêu Nam Tần vui mừng khôn tả, bóng người uy phong kia quay đầu lại, lập tức một khuôn mặt rất quen thuộc hiện ra trước mắt nàng. Lúc này nếu không bị điểm huyệt thì e rằng nàng đã nhảy cẫng lên rồi. Nhưng hiện tại một chút khí lực nàng cũng không có, nàng chỉ có thể kêu lên một tiếng đầy hoan hỉ :
- Lã ca ca!
Đêm khuya, đèn đóm trong phòng lại bị hai hán tử trẻ lúc nãy thổi tắt từ lâu, vì thế mọi sự vật trong phòng đều mờ mờ, tuyệt không thể nhìn thấy rõ. Tiêu Nam Tần thấy “Lã ca ca” của nàng mỉm cười lướt đến trước giường, và thấy ánh mắt của “Lã ca ca” nhìn thẳng vào trước ngực mình.
Đương nhiên nàng biết là tại sao và tuy nàng có chút hổ thẹn nhưng không phẫn nộ. Bỗng nhiên tim nàng đập rộn ràng, vì “Lã ca ca” đã đưa tay, kéo rộng vạt áo trước ngực nàng, khuôn mặt tươi cười đáng yêu và đáng hận cũng cúi sát ngực nàng...
Tiêu Nam Tần hổ thẹn đến đỏ bừng cả ngọc diện, nàng đang muốn hỏi sao “Lã ca ca” không chịu nói, nhưng ngay lúc đó, khuôn mặt chưa trút bỏ lớp dịch dung của “Lã ca ca” bỗng nhiên biến sắc.
Đương nhiên nàng cũng kinh ngạc, ngưng thần lắng nghe, thì ra ngoài cửa đã có giọng của Thất Hải Ngư Tử vang lên. Thế là nàng hốt hoảng khẽ kêu :
- Lã ca ca.
Dư âm ba tiếng chưa thoát ra hết thì “Lã ca ca” đã xuất thủ bịt miệng nàng lại, một tay khác luồn qua lưng và ôm xốc nàng lên. Sau đó “Lã ca ca” vươn mình đoạn tung người qua cửa sổ mà đi.
Tiêu Nam Tần chỉ cảm thấy mình đang nằm trong đôi tay rắn chắc mạnh mẽ của “Lã ca ca”, và đó là một cảm giác tuyệt diệu không gì bằng. Nàng cảm thấy như đang nằm trên giường nệm bằng lông thiên nga, và đang bay bổng như đằng vân giá vị giữa không trung.
Cũng chẳng biết “Lã ca ca” ôm nàng chạy đi bao lâu và bao xa, Tiêu Nam Tần cảm thấy mình đã lên một ngọn núi, rồi xuyên qua một

cánh rừng, nàng thấy trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng.
- “Tại sao Lã ca ca phải ôm ta chạy đến một nơi xa thế này?”
Nàng tự hỏi mình rồi lập tức tìm lời giải đáp, trong lúc này bất luận là lời giải đáp thế nào cũng đều làm cho thiếu nữ si tình này vừa lòng. Vì nàng đang nằm trong vòng tay người mình yêu, như thế chẳng hơn bất kỳ lời giải đáp nào, chẳng tuyệt diệu hơn sự thật sao?
Cuối cùng, “Lã ca ca” cũng dừng bước, Tiêu Nam Tần mở mắt ra, nàng thấy mình đã ở trong một sơn động, thế là nàng bất giác hơi có chút kỳ quái.
Nhưng cảm giác kỳ quái này rất ít, chẳng qua chỉ là một phần vạn so với niềm hoan hỉ trong lòng nàng.
Nàng được nhẹ nhàng đặt xuống đất, ồ, không phải đất mà là trên giường, một chiếc giường đá. Vẻ mặt tươi cười của “Lã ca ca” lại hiện ra trước mặt nàng, ánh sáng yếu ớt khiến nàng không thấy rõ nét cười trên mặt chàng. Nhưng nàng lại cảm nhận được vẻ cười rất nồng ấm ngọt ngào.
Không ngờ nàng lại đạt được điều mình mơ ước trong hoàn cảnh này.
Nàng khẽ kêu lên trong niềm hạnh phúc :
- Lã ca ca Thắt lưng bung ra, tuy huyệt đạo của nàng đã được giải, nhưng thân hình nàng vẫn mềm nhũn không chút khí lực, tình này cảnh này nàng còn có thể nói được gì nữa?
Như vậy là hạnh phúc biến thành đau khổ, đau khổ lại biến thành hạnh phúc, đau khổ của hạnh phúc, hạnh phúc của đau khổ, thế sự dịu vợi, thế sự hỗn độn, mê loạn như một mớ bòng bong...
Trời sáng, Tiêu Nam Tần trở mình. Ồ! Người bên cạnh nàng đã bỏ đi rồi. Nàng dụi mắt rồi nhìn quanh sơn động, nhưng sơn động trống không, ngay cả một bóng người cũng chẳng có.
- “Lẽ nào đây là một giấc mộng.”
Nàng tự hỏi và bật dậy, một thoáng đau khổ khiến nàng hơi chau mày, đoạn nàng hạ quyết định :
- “Không phải là mộng!”
Vì sự mê loạn tối qua vẫn còn lưu trong tâm khảm nàng, nàng vẫn còn nhớ rất rõ.
Chỉ có điều trong sự mê loạn đó, “Lã ca ca” từng nói những gì và bản thân nàng từng trả lời những gì nàng đều quên tất.
Không những điều đó không quan trọng, vì còn có chuyện khác quan trọng hơn những lời nói rất nhiều.
- “Chàng đã ra đi hay là chàng đi tìm thứ gì đó cho ta ăn? Ôi! Sao mà kỳ diệu đến thế, hóa ra hoan lạc nhân gian vẫn gấp ngàn lần sự đau

khổ.”
Nàng tự an ủi mình rồi rời khỏi chiếc giường đá. Trong sơn động này, ngoài chiếc giường đá ra, còn có chiếc bàn đá và một vài đồ vật khác.
- “Có thể đây là sơn động mà chàng ẩn cư để tránh kẻ thù chăng? Chàng quả nhiên là một người kỳ diệu, chỉ cần ta được ở bên chàng, dù suốt ngày phải giam mình trong sơn động này thì ta cũng vô cùng hạnh phúc.”
Tình tứ của nàng như dòng nước liên tục tuôn chảy, và thời gian cũng theo mạch tình tứ mà lặng lẽ trôi đi. Thời gian trong khi chờ đợi tuy chậm chạp, nhưng cuối cùng cũng vẫn trôi qua Dần dần Tiêu Nam Tần cảm thấy sốt ruột, sự sốt ruột biến thành nghi hoặc, từ nghi hoặc biến thành khiếp sợ, sau cùng phần khiếp sợ này biến thành hoang mang?
Một vài chuyện chưa từng có trong niềm hân hoan của nàng, bây giờ bỗng nhiên lại xuất hiện trong đầu.
- “Làm sao chàng biết ta ở trong khách điếm đó? Sao chàng chẳng nói một câu với ta trong tình hình như vậy. Chàng tuyệt đối không phải là người như thế!”
Nghĩ đến đây thì sắc hồng trên mặt Tiêu Nam Tần chợt biến thành tái nhợt, thậm chí toàn thân nàng cũng vì kinh khiếp mà run lên.
- “Nếu chàng không phải Lã ca ca thì là ai? Lẽ nào... lẽ nào đó là hắn.”
Mấy chữ Thiên Tranh giáo chủ thoáng hiện qua đầu thiếu nữ si tình, bất giác nàng cảm thấy thần trí mờ mịt.
Trong cơn hoảng loạn, nàng cảm thấy dường như có một khuôn mặt xoay chuyển với vẻ cười đểu giả đang kề vào mặt mình, và đó vốn là khuôn mặt mà chính tay nàng hoá trang mà thành. Khi dịch dung cho Y Phong, chỉ cần thủ của nàng tùy tiện biến động một chút thì giờ đây, đối với nàng mà nói, thế giới này hoàn toàn khác.
Ai cũng không ngờ, đôi tay nhỏ bé của nàng chẳng những làm thay đổi mệnh vận của chính nàng, mà còn làm thay đổi mệnh vận của một số người khác, đồng thời cũng thay đổi mệnh vận võ lâm.
Khuôn mặt kia vẫn quay cuồng và kích vào đầu nàng. Nàng loạng choạng bước đi lấy y phục và mặc vào, nàng dõi mắt quan sát sơn động, nơi làm thay đổi mệnh vận cả đời nàng, thế nhưng trong sơn động chẳng có bất kỳ vật gì để giúp nàng biết được nơi mình đang đứng là đâu.
Nàng hoang mang bước ra ngoài, cửa động nối liền với sơn đạo, đi hết sơn đạo thì nàng đã vượt ra khỏi khe núi. Bên ngoài chẳng có

một chút thay đổi vì sự thay đổi của nàng. Nàng bước đi trên sơn đạo phủ đầy tuyết để lại sau lưng những dấu chân chệch choạng. Nàng cố trấn định tâm thần rồi suy nghĩ :
- “Thất Hải Ngư Tử ra ngoài và tìm gặp Tiêu Vô, Tiêu Vô biết có người có diện mạo giống hắn rồi biết ta là bằng hữu của người đó... Thế là chúng bày ra âm mưu, nối kết từng sự việc lại với nhau thì trở thành một sự thực tàn khốc... ”
Nghĩ thế nhưng nàng vẫn còn hy vọng, hy vọng đó chẳng qua là sự cuồng tưởng của mình, hy vọng “chàng” của tối qua chính là “Lã ca ca”.
Dường như đây là hy vọng trong một sự tuyệt vọng, lúc này nàng vẫn giữ được thăng bằng để bước đi, nhưng trong lòng thiếu nữ si tình này đã chao đảo. Khi lên núi, nàng si si mê trong vòng tay “chàng”, bây giờ phải tìm đường xuống núi, nàng mới phát hiện ra rằng, ngọn núi này cao hơn nàng tưởng nhiều, đặc biệt là sơn đạo phủ đầy tuyết rất khó đi.
Hiện tại nàng không thể không thu tập phần thần trí còn lại để đề khí hạ sơn, dần dần thân pháp của nàng cũng nhanh hơn. Nhưng đi được một lúc thì nàng bất giác dừng chân, vì nàng phát hiện sơn đạo lại từ thấp lên cao, trước mặt lại là một ngọn núi khác.
Có một sơn đạo rất hẹp dựa theo sườn núi vòng qua phía sau. Nhưng vì lúc này mục quang của nàng không thể nhìn xa, do đó nàng không đoán định được con đường này là dẫn lên trên hay dẫn xuống dưới. Ngọn núi trước mặt khiến nàng sững sờ rất lâu.
Lúc này nếu tâm thần nàng ổn định, thể lực sung mãn thì nhất định nàng sẽ tiếp tục đi tới trước, dù có phải vượt qua mấy ngọn núi nữa thì nàng cũng sẽ tìm được đường ra. Nhưng hiện tại nàng tâm loạn thần mê, thể lực không bằng một phần mười lúc bình thường, do vậy nàng đành thở dài rồi quay bước. Sơn đạo nàng đang đi vốn là hạ sơn, bây giờ quay bước có nghĩa là dần dần lên cao.
Bỗng nhiên có một thanh âm khiến tâm tình nàng kinh tỉnh từ trong mê loạn, thanh âm này nghe ra rất quen, nàng vội dừng bước để nắm bắt nó. Nhưng thanh âm này vốn đã rất xa xôi, bây giờ lại càng dịu vợi, nàng ngưng thần lắng nghe hồi lâu, sau cùng nàng mím môi, cất bước đi về phía thanh âm đó. Lúc này dường như tinh lực của nàng đã hồi phục.
Nguyên thanh âm mà nàng vừa nghe được dường như là tiếng nói của “Lã ca ca”, mà nếu “Lã ca ca” thật sự có trong ngọn núi này thì điều đó chẳng phải có thể chứng minh “chàng” của tối qua là “Lã ca ca” thật rồi sao? Như vậy phán đoán bất hạnh vừa rồi của nàng, há

chẳng trở thành chuyện buồn cười lắm sao?
Trong tình huống này, dù thanh âm kia có đến từ chân trời góc bể thì nàng cũng truy tìm cho ra, dù hai chân nàng không thể bước đi được nữa thì nàng cũng vẫn có thể bò đi. Huống hồ lúc này tinh lực của nàng đã hồi phục, nàng đã có thể lướt đi như gió?
Rừng cây hai bên sơn đạo đã trơ trụi cành lá, nhưng rừng càng lúc càng sâu, một vài nơi tuyết đã tan chảy trộn lẫn với bùn đất. Tiêu Nam Tần vừa đi vừa lùng sục trong điều kiện đau gian khổ như vậy, sau một hồi rong ruổi cuối cùng nàng phát hiện ra rằng, đây là chuyện mà nàng thà hy sinh hạnh phúc một đời, thậm chí cả sinh mạng để đổi lấy...
Tình trạng của nàng lúc này tựa như người cố nắm bắt một chút hy vọng trong sự tuyệt vọng, nàng không kiêng kỵ gì nữa, cứ nắm lấy chút hy vọng này mà truy tìm. Tuy nhiên sức người dù mạnh đến đâu cũng có giới hạn, do vậy sau một hồi chạy đôn chạy đáo trong rừng, cuối cùng nàng cũng phải chậm bước lại. Nàng thầm nghĩ :
- “Có lẽ sáng nay Lã ca ca đi tìm thức ăn cho ta, nhưng vì cánh rừng này quá rộng nên không tìm được đường ra, do đó vừa rồi ta mới nghe thấy tiếng gọi của chàng trong rừng.”
Tuy nghĩ thế nhưng nàng không khỏi lo lắng cho “Lã ca ca”
- “Nếu như ta tìm được chàng thì nhất định chàng sẽ rất vui mừng! Tối qua, chàng... ”
Nghĩ đến đây thì sắc diện của nàng bất giác đỏ ửng, và nàng càng nỗ lực đi tới trước. Đường rừng tuy càng lúc càng khó đi, song chẳng có gì ngăn được quyết tâm truy tìm hạnh phúc của thiếu nữ này.
Bỗng nhiên, dường như nàng lại nghe loáng thoáng tiếng người từ bên phải bay quạ Bất giác hạnh phúc dâng trào, thế là nàng lướt qua phải không chút do dự. Tuy nàng không nghe rõ là tiếng của ai nói, nhưng lẽ nào trong khu rừng này còn có người nào khác.
Lại một hồi chạy đôn chạy đáo, bỗng nhiên nàng phát hiện giữa rừng có một con đường ngoằn ngoèo chạy về hướng tây. Nàng dừng bước nơi vệ đường suy nghĩ, mục quang quét nhìn tứ phía, nhưng xung quanh nàng chỉ thấy rừng cây và rừng cây. Con đường trước mặt rất hẹp, hai bên là rừng cây chạy dài, nhưng đặc biệt giữa đường chẳng có một ngọn cây bụi cỏ.
Bất giác nàng cảm thấy kỳ quái, lòng thầm nghĩ :
- “Không lẽ con đường này là do con người khai mở? Ở một nơi thế này mà có người đến mở đường, há chẳng phải là chuyện kỳ quái lắm sao?”
Cõi lòng vốn đã hoang mang mê loạn của nàng bây giờ lại thêm một

phần kinh dị và kỳ quái. Nàng lại suy nghĩ một lát rồi tiếp tục bước đi, nàng đi rất nhanh, chớp mắt đã đi được mấy mươi trượng.
Đột nhiên, nàng dừng bước, vì địa thế chợt thấp xuống, trước mặt là một vực thẳm sâu không thấy đáy, hình thế hiểm ác, khiến nàng buột miệng kêu thất thanh một tiếng.
Cõi lòng nàng cũng chợt trầm xuống, nàng ngầm than thở cho công sức của mình trở thành công cốc. Nàng đưa tay lên lau mồ hôi trán, nhưng tay chưa chạm trán thì đột nhiên nàng rụt lại.
Thì ra lúc này nàng phát hiện ra hai bàn tay mình đã rướm máu tươi, có lẽ vừa rồi nàng phải dùng tay vạch cây cỏ nên mới thọ thương như vậy. Thiếu nữ si tình đáng thương này đứng đó nhìn xuống vực thẳm trước mặt, và bất giác hai dòng lệ tuôn rơi.
Hồi lâu sau, nàng mới đưa tay gạt lệ, ngay lúc đó bỗng nhiên nàng phát hiện dường như bên trái có một con đường dẫn xuống tuyệt cốc. Thế là tinh thần phấn chấn, nàng vội đi vòng qua trái chừng một trượng, khi mục quang nhìn tới trước thì bất giác vui mừng khôn tả.
Nguyên nàng phát hiện tuyệt cốc này có một phiến đá lớn đâm ngang ra giữa không trung, đối diện lại có một cầu đá to rộng, vừa khớp hai phía của tuyệt cốc lại với nhau. Trên phiến đá to lớn có một tòa lầu các, thoạt nhìn tựa như phi các được xây dựng giữa không trung. Tuyệt diệu nhất là bên cạnh tòa lầu các này còn có một phi đình, mà trong phi đình có một người đang ngồi tựa lan can suy nghĩ, đó chính là “Lã ca ca” mà nàng ngày đêm tưởng nhớ.
Lúc này lý trí của nàng hoàn toàn bị niềm vui khôn tả che đậy, căn bản không nghĨ một nơi hoang sơn cô lạnh thế này thì làm sao có một tòa lầu các như vậy! Và nàng cũng không nghĩ, “chàng” tối qua nếu là “Lã ca ca” thật thì lúc này sao lại ngồi đây?
Nàng chỉ cho rằng, chuyện tối qua đã xảy ra trong núi này, mà “Lã ca ca” đã có mặt ở đây thì đó là chuyện đáng vui mừng. Nàng cũng không nghĩ người đang đứng trong phi đình kia có khả năng là Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Vô hay không?
Thế gian nếu có hai người diện mạo hoàn toàn giống nhau thì có lúc xảy ra một số chuyện vô cùng ly kỳ.
Nhưng rốt cuộc người đang đứng trầm ngâm suy nghĩ trong phi đình kia là ai? Y Phong hay Tiêu Vổ Phải chăng người trong thạch động tối qua và người trong phi đình kia là một? Nếu vậy thì đó là Y Phong hay Tiêu Vô?
Còn nếu không phải thì người nào là Y Phong, người nào là Tiêu Vổ Tại sao hai người này lại cùng đến một ngọn núi trong cùng một thời gian trùng hợp như vậy? Còn phi các kỳ dị kia là thuộc sở hữu của

ai?
* * * * *
Lại nói đến Y Phong, khi chàng và bọn Phi Hồng thất kiếm vào Trường An thì vạn nhà đã đỏ đèn, vì còn đang lẫn tránh nên Y Phong tìm đến một tửu quán vắng khách, bọn Phi Hồng thất kiếm thủy chung luôn cho rằng chàng là tam đệ của bọn họ, cùng tọa đàm trong một gian nhã thất. Nhưng chỉ cần dăm ba câu thì sự tình đã được giải thích rõ ràng.
Vì chỉ cần chàng tháo chiếc mặt nạ da người ra là mọi sự nghi hoặc đều lập tức tan biến. Nhưng trước khi làm như vậy, Y Phong đã suy nghĩ rất kỹ, Phi Hồng thất kiếm quanh năm sống ở quan ngoại nên tất nhiên không biết diện mục thật của chàng rốt cuộc là ai. Vả lại cũng vì chuyện hiểu lầm đã quá sâu, ngoài cách này ra, đích thị chẳng còn biện pháp nào khác.
Chàng không tháo bỏ hoàn toàn diện mục đã được dịch dung của mình, vì chàng còn muốn giữ lại hình trạng này để làm một vài chuyện khác, đây là một sự trùng hợp đặc biệt, chàng buộc phải lợi dụng nó.
Bọn Phi Hồng thất kiếm sau khi biết sự thật thì không khỏi tỏ ra thất vọng. Bọn họ đi khắp chân trời góc bể để tìm tam đệ của mình, nào ngờ người mà bọn họ cho rằng thiên chân vạn xác, bây giờ lại là một người khác.
Hoa Phẩm Kỳ buông một tiếng thở dài, đoạn đứng dậy nâng chung rượu uống cạn một hơi rồi nói với Y Phong :
- Bằng hữu! Sự hiểu lầm này khiến cho bằng hữu chịu không ít phiền phức, ngoài việc áy náy ra, ta chẳng có gì để nói. Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, ngày sau nếu bằng hữu có chuyện gì cần dùng đến bọn ta, chỉ cần thông báo một tiếng là huynh đệ bọn ta nhất định sẽ ra sức giúp bằng hữu, và cũng coi như sự đền đáp của huynh đệ bọn ta đối với bằng hữu.
Y Phong vội cung thủ nói :
- Chuyện này là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, sao có thể trách các vị được. Xin Hoa lão tiền bối chớ nói đến sự đền đáp, chỉ có điều...
Chàng mỉm cười, mục quang nhìn lên người bọn Phi Hồng kiếm khách rồi nói tiếp :
- Nếu Hoa lão tiền bối không cho rằng vãn bối quá mạo muội thì xin thuật cho vãn bối biết chuyện về lệnh sư đệ được không? Vì có thể vãn bối cũng biết đôi chút về tung tích của lệnh sư đệ.
Qua suy nghĩ và phán đoán kỹ lưỡng, chàng đã xác tín người có diện mạo hoàn toàn giống mình là Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Vô danh

chấn thiên hạ, vì thế lúc này chàng mới nói ra như vậy.
Bọn Mao Văn Kỳ và Cung Thiên Kỳ vốn chỉ cúi đầu lắng nghe, bây giờ bất giác ngẩng đầu lên quét mục quang nhìn khắp người Y Phong. Nên biết rằng, thân thế lai lịch của Y Phong và việc chàng phải dịch dung để xuất hiện trên giang hồ vẫn là một vấn đề bí mật đối với Phi Hồng thất kiếm. Do đó, sau khi nghe chàng nói vậy thì trong lòng bọn họ tất nhiên càng sinh nghi hoặc.
Hoa Phẩm Kỳ trầm ngâm một lúc rồi mới khẽ nói :
- Chuyện này vốn là chuyện trong nhà, nói ra khiến lão phu rất đau lòng. Nhưng các hạ đã nói thế thì...
Vị kiếm thủ nổi danh của phái Trường Bạch này tuy đã quá tuổi của thiên mệnh, nhưng trong sự cảm khái vẫn không làm giảm nhuệ khí.
Lão uống một chung rượu nữ rồi chậm rãi nói :
- Thuở nhỏ tiên sư vốn là một cô nhi, về sau vì ngộ kỳ duyên mà trở thành một kiếm khách lừng danh của phái Trường Bạch. Và cũng nhờ thế mà phái Trường Bạch của bọn ta được liệt vào hàng cửu đại tông phái của võ lâm. Nhưng xưa nay phái Trường Bạch thủy chung chưa truyền vào Trung Nguyên, đó là vì lúc thu nhận đồ đệ, tiên sư từng nói rõ : Đệ tử môn hạ nếu muốn học được tuyệt nghệ của phái Trường Bạch thì suốt đời phải ở trên núi Trường Bạch, tuyệt không được hỏi đến chuyện trong võ lâm.
Nói đoạn lão buông một tiêng thở dài. Y Phong biết bên trong chuyện này nhất định có một cố sự liên quan đến võ lâm, nhưng đối phương không muốn nói nên chàng cũng không tiện hỏi.
Hoa Phẩm Kỳ lại nói :
- Suốt đời tiên sư cũng chỉ thu nhận bảy huynh đệ bọn ta làm môn đồ và tất cả đều là cô nhị Bảy huynh đệ bọn ta cũng thủy chung tuân thủ di mệnh của tiên sư, chưa từng can thiệp vào chuyện giang hồ.
Thần quang trong mắt của vị Chưởng môn phái Trường Bạch này chợt trở nên tối sầm. Y Phong thấy vậy cũng bất giác thở dài. Buộc một kiếm khách ôm đầy tuyệt kỹ trong người, suốt đời phải sống trong thâm sơn cùng cốc thì quả là chuyện quá tàn khốc.
Hoa Phẩm Kỳ thở dài rồi nói tiếp :
- Sở dĩ phái Trường Bạch của bọn ta được liệt vào cửu đại tông phái là nhờ thanh danh của chiêu Phong Lôi Kiếm pháp do tiên sư sáng tạo và thi triển trong đại hội võ lâm năm xưa. Chiêu Phong Lôi Kiếm pháp này tự nhiên cũng trở thành kiếm pháp trấn sơn của tệ phái. Năm xưa tiên sư buộc bọn ta phải lập thệ rằng nếu đệ tử môn hạ không chịu nổi sự cô đơn tịch mịch, muốn hành tẩu giang hồ thì không phải là không thể, chỉ có điều không được luyện Phong Lôi

Kiếm Pháp mà thôi.
Lão ngừng một lát rồi tiếp lời :
- Thân thế của sư huynh đệ bọn ta đều là cô nhi cơ khổ, không có sự thu nạp giáo dưỡng của tiên sư thì e rằng đã sớm bị đói rét mà chết rồi, Do đó, tiên sư chẳng những là sư phụ của huynh đệ bọn ta mà còn lại đại ân nhân. Sư huynh đệ bọn ta cũng nguyện suốt đời ở trên núi Trường Bạch bầu bạn với linh cốt tiên sư, huống hồ trong võ lâm có lắm chuyện thị phi ân oán, quả thực bọn ta không muốn vướng vào.
Nhưng nhiều năm trước đây, trong sư huynh đệ bọn ta có một người nhất định muốn hạ sơn, ta khuyên nhủ cũng vô dụng, khi đó hắn vẫn chưa luyện được Phong Lôi Kiếm Pháp, bởi lẽ nội công chưa đủ thâm hậu thì căn bản không thể nào luyện được môn kiếm pháp này... Ôi! Hắn là người do chính tay ta nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, việc hắn muốn đi khiến ta rất đau lòng, nhưng cũng không thể ngăn cản, đành để cho hắn đi.
Có lẽ vì cõi lòng đang tơi bời nên lời nói của Hoa Phẩm Kỳ cũng có phần lệch lạc.
Sau một hồi trầm ngâm, lão nói tiếp :
- Nhưng chẳng bao lâu sau, hắn lại quay lên núi, thân thể thọ thương ba nơi, người cũng tiều tụy xác xơ như kẻ mất hồn. Thì ra sau khi hạ sơn, hắn đã kết không ít thù oán.
Khi đó hắn còn rất trẻ, võ công vẫn chưa luyện thành, trong mấy tháng hành tẩu giang hồ, hắn nếm trải không ít đau khổ và thua thiệt.
Thần sắc và mục quang của Hoa Phẩm Kỳ khiến Y Phong lập tức biết rằng, lão nhân này có tình cảm rất sâu nặng với tam đệ của lão, và cũng biết Chưởng môn phái Trường Bạch này là người rất trọng tình.
Lão ta lại nói :
- Hắn trở về như vậy khiến ta khó chịu vô cùng, vì thế ta mới âm thầm truyền Phong Lôi Kiếm Pháp cho hắn. Ôi...
Lão buông một tiếng thở dài, mục quang liếc nhìn mấy vị sư đệ của mình, đoạn lão nói tiếp :
- Ta và hắn tuy là sư huynh đệ, nhưng hắn được ta nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, hắn... con người lại rất thông minh, tình cảm của ta đối với háan quả thực tựa như phụ tử hoặc huynh đệ cùng chung cốt nhục. Sau khi học được Phong Lôi Kiếm Pháp, hắn lại nhất quyết hạ sơn một lần nữa. Cõi lòng ta như muốn tan nát, ta nghĩ rằng lần này hắn sẽ không bao giờ quay trở lại. Nào ngờ không đầy nửa năm sau, hắn lại trở về, và thương thế càng nặng hơn trước, hai chân cơ hồ

như bị người ta đánh gãy.
Thấy vậy, ta vừa tức giận vừa đau xót, bất giác ta nảy ra ý định muốn dựa vào Phong Lôi Kiếm Pháp tung hoành giang hồ, nhưng nào có làm được? Đồng thời ta cũng muốn để cho hắn chịu sự giáo huấn này, có thể hắn sẽ ngoan ngoãn mà lưu lại trên núi.
Y Phong ngầm thở dài, chàng biết Hoa Phẩm Kỳ tuy nuôi dưỡng tam đệ của lão từ nhỏ đến lớn nhưng lại không hiểu tam đệ của lão. Với tính khí của tam đệ lão, sao có thể nếm mùi đau khổ và chịu thiệt trước người khác mà không muốn báo thù? Sao có thể ngoan ngoãn ở lại trên núi chứ?
Quả nhiên Hoa Phẩm Kỳ lại nói tiếp :
- Nào ngờ thương thế của hắn vừa bình phục thì hắn lại cầu xin ta hạ sơn phục thù cho hắn. Tuy ta thương yêu hắn, không ngại truyền Phong Lôi Kiếm Pháp cho hắn, nhưng không thể đưa những sư huynh đệ khác bội phải di mệnh của tiên sư, nên tự nhiên ta cự tuyệt sự cầu xin của hắn, và bảo hắn hãy an tâm ở lại, chớ gây thêm họa.
Lão ngừng lại trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Khi đó hắn chẳng nói năng gì, qua mấy hôm thì có nhiều nhân vật trong võ lâm chạy lên Trường Bạch sơn tầm thù. Đương nhiên đều là họa do hắn gây ra, và khi ta hỏi thì phần sai đều thuộc về hắn. Thế là ta phải chường mặt, nhận sự trách mắng của bọn người kia.
Sở dĩ ta làm như vậy, một mặt là vì di mệnh của tiên sư, không để võ lâm thiên hạ nói phái Trường Bạch dung túng đệ tử, một mặt khác cũng vì muốn tốt cho hắn, hy vọng từ nay về sau hắn sẽ làm người tốt, để không uổng tâm huyết giáo dưỡng của ta.
Y Phong bất giác ngầm thán phục, Hoa Phẩm Kỳ quả nhiên cương trực chính nghĩa, có phong độ của bậc danh gia, không hổ là Chưởng môn của Trường Bạch phái!
Một trong cửu đại tông phái của võ lâm.
Vị Chưởng môn của phái Trường Bạch lại uống cạn một chung đầy, lão đặt chung xuống bàn, đoạn nói tiếp :
- Nhưng không ngờ hắn lại trút hận lên đầu ta, từ đó về sau hắn không nói với ta một câu nào nữa. Trong lòng ta vừa tức vừa khó chịu, nhưng chỉ cần hắn tốt thì đối với ta thế nào cũng chẳng sao.
Nói đến đây thì đột nhiên Mao Văn Kỳ buông một tiếng thở dài, đoạn cướp lời nói :
- Đại ca hãy nghỉ ngơi đi, để bọn đệ thay đại ca nói tiếp cho.
Và không chờ Hoa Phẩm Kỳ đồng ý, Mao Văn Kỳ đã nói tiếp :
- Khi đó huynh đệ bọn ta thấy vậy thì đều tức giận, nhưng đại ca không nói nên bọn ta tự nhiên cũng chẳng có gì để nói. Nào ngờ hắn

thừa cơ đại ca luyện công đến lúc mệt nhất thì đột nhập vào phòng đại ca, khiến khí huyết của đại ca bị ngưng trệ Ở Thông Tuyên huyệt.
Hoa Phẩm Kỳ cắt lời nói :
- Điều đó không thể trách hắn, chỉ tại ta vô ý.
Mao Văn Kỳ chau mày, khẽ "hừ" một tiếng rồi nói :
- Đại ca còn bao che cho hắn nữa ư? Khi đó nếu không có tiểu đệ tình cờ đến đúng lúc, kịp thời cứu ra thì đại ca chẳng những tàn phế mà e rằng sinh mạng cũng khó bảo vệ. Bây giờ đại ca còn nói giúp hắn như vậy sao?
Mao Văn Kỳ lại đột nhiên dừng lại, dường như cảm thấy mình nói với đại ca như vậy là có phần quá lời. Còn Y Phong thì ngầm thở dài, chàng cảm thấy Hoa Phẩm Kỳ quả là người độ lượng, đồng thời sự lạnh lùng vô tình của tam đệ lão ta cũng đáng hận.
Chẳng trách Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Vô lại âm độc tàn nhẫn, đối với sư huynh từng nuôi dưỡng và thương yêu hắn mà còn như vậy, huống hồ là đối với người khác. Y Phong đang suy nghĩ thì lại nghe Mao Văn Kỳ nói tiếp :
- Đương thời ta an ủi đại ca một lúc rồi mới đi tìm hắn, nhưng hắn đã biến mất tung tích từ lúc nào rồi. Khi đó ta cho rằng hắn tự biết phạm tội nặng nên sợ mà chạy trốn, nhưng về sau ta mới biết rằng, sự tình không đơn thuần như vậy.
Có lẽ Mao Văn Kỳ rất bất mãn đối với vị tam đệ này, do vậy mà những lời của lão ta lúc này chẳng có một chút lưu tình. Nhưng qua thái độ nói chuyện của Mao Văn Kỳ hồi sáng sớm khi lão ta còn hiểu lầm Y Phong là tam đệ của lão, thì Y Phong biết được rằng tuy bất mãn nhưng Mao Văn Kỳ vẫn còn tình thủ túc với tam đệ của lão. Bất giác chàng lại ngầm thở dài một hơi rồi nghe lão ta nói tiếp :
- Mấy tháng trước bọn ta mới phát hiện trong số di vật của tiên sư bị mất một vật rất quan trọng. Di vật của tiên sư vốn được cất giữ ở nơi rất nghiêm mật, người ngoài không thể biết, huống hồ mấy năm qua chẳng có vị khách nào đến Trường Bạch sơn. Do vậy bọn ta mới suy đoán, ngoài hắn ra thì tuyệt không có người nào khác lấy vật này. Nhớ lại chuyện trước đây, ta cho rằng hắn cố ý làm cho đại ca gặp nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, trong khi mọi người hoang mang lo lắng cho đại ca thì hắn lặng lẽ trộm di vật rồi xuống núi.
Hành vi của vị tam đệ này quả thật khiến người ta không thể không căm hận.
Mao Văn Kỳ nói tiếp :
- Huynh đệ bọn ta cùng xuống núi lần này là muốn tìm hắn đòi lại di vật đó, nhưng thiên hạ rộng lớn, người đông vô số, sau khi hắn hạ

sơn cũng chẳng có tin tức gì, thử hỏi bọn ta đi đâu mà tìm hắn chứ?
Nói đến đây thì Phi Hồng kiếm khách đều buột miệng thở dài. Thần sắc của Hoa Phẩm Kỳ càng thêm u ám. Trong chớp mắt đó dường như lão ta già đi rất nhiều.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 24
Đột nhập hang hổ

Y Phong thầm nghĩ :
- "Không ngờ Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Vô chẳng bị ai trong võ lâm biết thân thế của mình, bây giờ lại bị ta biết. Ôi! Tiết Nhược Bích ơi là Tiết Nhược Bích. Sao nàng có thể đi theo hạng người như vậy chứ?"
Bất giác chàng nở nụ cười đầy chua xót, mục quang quét nhìn qua khuôn mặt đầy bi thương của Hoa Phẩm Kỳ, đoạn nói :
- Thiên hạ tuy lớn, việc đi tìm lệnh sư đệ vốn như chuyện mò kim đáy bể, chẳng có nơi nào để tìm, nhưng vì có cơ duyên nên vãn bối cũng biết được chút ít về hướng đi của lệnh sư đệ.
Lời này vừa xuất thì bọn Phi Hồng kiếm khách đều bất giác kinh ngạc. Hoa Phẩm Kỳ vội kéo áo của Y Phong và hỏi :
- Lời này có thật không?
Y Phong mỉm cười, đoạn chàng thuật lại kỳ sự đã xảy ra trên Chung Nam sơn và sự suy đoán trong đầu mình. Vì chuyện này khá ly kỳ nên chàng cần phải nói rất lâu mới có thể khiến người khác hiểu được. Chờ khi chàng nói xong thì đêm đã khuya, khi đó lẽ ra tửu quán đã đóng cửa, nhưng ngay cả chủ nhân lẫn tiểu nhị đều sớm nhận ra mấy vị đại gia này không dễ chọc, do đó tuy bọn chúng vẫn làm công việc thu dọn, song không dám có ý đuổi khách.
Nhưng muộn quá cũng không được, cuối cùng thì một tên tiểu nhị cũng đến lễ phép nói :
- Xin các vị đại gia lượng thứ, hiện tại đã qua giờ tý rồi, nếu các vị đại gia còn muốn uống rượu nữa...
Phi Hồng kiếm khách chẳng phải là hạng không biết tình lý, không chờ điếm tiểu nhị nói hết, bọn họ đã thanh toán tiền và bước ra ngoài. Lúc này tự nhiên đêm đã quá khuya, gió lạnh như đao kiếm cứa vào da thịt. Hoa Phẩm Kỳ để ngựa cho sư đệ của lão dắt, bản thân lão và Y Phong sánh vai cùng đi. Lúc này tuy lão vẫn còn chút

hoài nghi đối với lời nói vừa rồi của Y Phong, nhưng đại bộ phận là đã tin tưởng.
Chỉ có điều, hiện tại tuy lão đã biết hành tung của tam đệ mình, nhưng không ngờ tam đệ của lão đã trở thành nhân vật uy chấn võ lâm, và còn là Giáo chủ của một giáo phái lớn mạnh nhất trên giang hồ. Huống hồ lúc này tuy Hoa Phẩm Kỳ đã biết tung tích của tam đệ, nhưng rốt cuộc hiện tại tam đệ đang ở nơi nào? Vẫn không ai biết được. Vì hành tung của Thiên Tranh giáo chủ vốn là một bí mật trong võ lâm.
Thế là bọn họ thương lượng với nhau, Y Phong vẫn giữ nguyên bộ mặt dịch dung, cố ý xuất hiện với thân phận Thiên Tranh giáo chủ, khiến cho tin tức này truyền ra ngoài võ lâm giang hồ. Như vậy rất có khả năng Thiên Tranh giáo chủ thật sẽ bị dẫn dụ xuất hiện.
Việc này đều có lợi cho song phương, do vậy tự nhiên Y Phong cũng tán đồng. Thế là mọi nà lại kéo đến phủ Khai Phong...
Khai Phong phủ nằm ở mạn nam sông Hoàng Hà, chẳng những là một danh thành mà còn là một đại cố đô của Trung Nguyên. Y Phong đơn thân độc mã vào thành, còn Phi Hồng kiếm khách chờ trong một khách điếm bên ngoài thành.
Phủ Khai Phong có nhiều nhân vật phong lưu hào hoa, phố thị quả nhiên rất phồn thịnh. Y Phong an nhiên tự tại bước đi, mục quang không ngừng lùng sục hai bên đường, hy vọng có thể tìm được vài tên giáo chúng của Thiên Tranh giáo. Nhưng trong Thiên Tranh giáo, ngoài bọn Kim Y hương chủ có y phục dễ nhận biết ra, kỳ dư bọn giáo chúng khác rất khó nhận biết, vì bọn chúng không đính chiêu bài Thiên Tranh giáo trên áo. Song, Kim Y hương chủ vốn không nhiều trong Thiên Tranh giáo.
Sở dĩ Y Phong chọn phủ Khai Phong để đến là vì chàng thầm tính trong thành Khai Phong này rất có khả năng có một vị Kim Y hương chủ... Vì trong Thiên Tranh giáo, ngoài bọn Kim Y hương chủ ra, có rất ít người thấy được diện mục thật của Giáo chủ.
Y Phong lòng vòng rất lâu nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng một vị Kim Y hương chủ nào cả, lòng đang hồi hộp lo lắng, tâm ý đang chuyển biến thì bỗng nhiên máy động. Chàng khẽ bóp trán và cười thầm mình :
- “Sao ta lại ngốc như thế chứ! Núi không thể tìm ta, nhưng lẽ nào ta cũng không thể tìm núi”.
Thế là chàng mỉm cười rồi bước vào một quán trà rất náo nhiệt. Vì chàng hành tẩu giang hồ nhiều năm nên biết bọn cửu lưu tam giáo trong quán trà quán rượu tuy nhân phẩm phức tạp, nhưng chúng là

những kẻ nhạy cảm nhất, và rất thích hợp để mình lợi dụng trong lúc này.
Vừa bước vào quán trà, chàng quét mục quang nhìn tứ phía, bọn hán tử ngồi bên trong cũng đều giương mắt lên nhìn. Y Phong mỉm cười đắc ý, đoạn chàng bước thẳng đến bàn có bốn đại hán thân hình to khỏe, lặng lẽ ngồi vào một chỗ trống. Bốn đại hán kia vốn đang nói chuyện với nhau, vừa thấy vậy thì tất cả đều sững sờ. Nhưng trông thấy Y Phong khí phái bất phàm, y phục phong lưu, tuy trong lòng chúng rất kỳ quái, song vẫn không phát tác. Nào ngờ Y Phong lại đột nhiên vỗ bàn một cái, khiến chén trà đều bị chấn động bay lên. Bốn đại hán kia bất giác biến sắc, một hán tử lớn tuổi nhất, đứng dậy chỉ Y Phong và mắng :
- Bằng hữu! Ngươi chán sống rồi à? Nhưng nếu đúng vậy thì cũng phải hỏi xem Bạch Ban Hổ bọn ta là ai chứ? Nếu ngươi chán sống thì hãy đi tìm chỗ khác mà chết, chớ chạy đến đây tìm cái chết.
Y Phong cố ý cười nhạt một tiếng, bỗng nheien chàng với tay chụp bình trà rồi ném thẳng vào đầu Bạch Ban Hổ. Với thân thủ của chàng, thiết nghĩ việc ném bình trà trúng vào đầu Bạch Ban Hổ thật chẳng còn gì dễ hơn. Chỉ có điều, chàng cố ý ném bình trà cách đầu hắn chừng vài tấc, đồng thời miệng mắng :
- Bọn chó má Thiên Tranh giáo các ngươi, trông thấy đại gia đến mà còn không mau quỳ xuống ư?
Nguyên thế lực của Thiên Tranh giáo rất lớn ở đất Khai Phong này, hơn nửa số hán tử nhàn rỗi ngồi các quán trà cũng thuộc phân đà Khai Phong của Thiên Tranh giáo.
Vì thế nên quán này lập tức đại loạn, bình chén bay tứ tung, bàn ghế đổ nhào, một số khách mắng chửi luôn miệng.
Bạch Ban Hổ vung tay xuất một quyền, nhằm thẳng giữa mặt Y Phong mà đánh tới.
Y Phong cười nhạt một tiếng, hữu thủ đột nhiên xuất ra, chàng chỉ dùng một thành chân lực để nắm cổ tay của Bạch Ban Hổ, đoạn khẽ xoay một cái, Bạch Ban Hổ lập tức kêu thét lên như bị hoạn. Cứ thế, Y Phong thi triển chút thân thủ, đánh bọn đại hán phải kêu khổ thấu trời. Sở dĩ chàng làm như vậy là muốn dẫn dụ bọn Kim Y hương chủ xuất hiện, đồng thời cũng muốn làm loạn tai loạn mắt Thiên Tranh giáo.
Một mặt khác, đối với Thiên Tranh giáo, chàng đã tích oán quá nhiều, do đó chàng cũng muốn mượn cơ hội này xuất khí. Nhưng bản thân chàng cũng biết rằng, với nội lực hiện tại của mình, tuy thừa sức đánh cho bọn đại hán kia tơi tả, song để đối phó với bọn Kim Y

hương chủ, quả là chuyện không đơn giản.
Song phương quần chiến cả nửa ngày nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng một vị Kim Y hương chủ nào cả, bất giác Y Phong thầm mắng :
- “Xem ra bọn tiểu tử này cũng không vừa!”
Nghĩ thế nên lòng chàng càng thêm nôn nóng, nếu cứ tiếp tục đánh thì e rằng sẽ hỏng chuyện. Nào ngờ tâm niệm vừa động thì đột nhiên nghe có tiếng quát như sấm sét :
- Tất cả đều ngừng tay cho ta!
Y Phong mừng thầm trong bụng, ngoài miệng quát hỏi lại :
- Kẻ nào nói đó?
Chàng quét mục quang nhìn ra cửa, lòng bất giác thất vọng, tuy nhiên bọn hán tử đang động thủ đều lập tức dừng tay. Bước vào quán trà chỉ là một hán tử mặc tử y và một hán tử mặc lam y. Y Phong biết hán tử mặc tử y này nhất định là Tử Y hương chủ của Thiên Tranh giáo, tuy địa vị của Tử Y hương chủ trong Thiên Tranh giáo không thấp, nhưng vẫn chưa đủ tư cách để thấy được diện mục của Giáo chủ.
Quả nhiên, Tử Y hương chủ nọ bước thẳng đến trước mặt Y Phong lạnh lùng nói :
- Bằng hữu là cao nhân phương nào đến! Thân thủ cũng không tệ, nhưng dựa vào phần thân thủ này mà muốn náo động ở đất Khai Phong thì e rằng bằng hữu đã chọn nhầm nơi rồi.
Y Phong chẳng nói một lời, bỗng nhiên chàng sải bước tới trước, tả thủ điểm thẳng vào mắt Tử Y hương chủ, hữu cước co lại rồi quét ra một đường theo thế Tảo Đường Thoái.
Võ công của tử y nhân này cũng không tồi, vì vậy hắn chẳng coi thế quét của Y Phong ra gì cả. Nhất thời hắn cười nhạt một tiếng, hữu thủ xuất quyền như gió, đánh thẳng vào giữa ngực Y Phong, tả thủ khẽ phất ra gạt thế quét từ chân phải của đối phương.
Y Phong hơi cả kinh, thế cước của chàng đã vận toàn lực nên dường như không thể thu hồi, song chàng vẫn cố gắn xoay người tránh né qua một bên. Tử y nhân lại cười nhạt, hữu thủ thuận thế phất mạnh ra, Y Phong đang xoay người nên không kịp tránh né, hai chân loạng choạng mấy bước rồi ngã sóng soài ra đất.
Bọn hán tử vừa bị chàng đánh cho tơi tả, bây giờ thấy vậy thì lập tức cười ồ lên.
Tử y nhân lạnh lùng nói :
- Các huynh đệ! Còn không mau giải tên xuẩn ngốc này về tổng đàn để cho Tưởng đà chủ xử phạt hắn.
Y Phong cúi đầu ôm bụng làm ra vẻ đau đớn, nhưng trong bụng lại

mừng thầm, vì chỉ thi triển kế này, chàng mới có cơ hội gặp mặt Kim Y hương chủ ở phủ Khai Phong.
Quả nhiên, chẳng mấy chốc thì bọn giáo đồ Thiên Tranh giáo đã khiêng Y Phong đặt vào một cỗ xa mã, tên Tử Y hương chủ cũng lên ngồi trên xe và hạ lệnh cho xa mã khởi hành.
Tử Y hương chủ trừng mắt nhìn Y Phong và lạnh lùng hỏi :
- Bằng hữu! Ngươi họ gì? Tên gì? Kẻ nào sai khiến ngươi đến đây gây náo nhiệt?
Nếu ngươi thành thật nói ra thì có thể bớt chịu một chút đau khổ, bằng không, hì hì!
Ngươi không thể nào chịu đựng nổi đâu, đời ngươi xem như xong rồi...
Y Phong nằm nhắm mắt, chàng cũng chẳng buồn trả lời.
Tử Y hương chủ chau mày, nộ khí quát :
- Tiểu tử, hiện tại nếu ngươi không nói, chờ lát nữa e rằng ngươi không nói cũng không được với Tiểu Tang Môn ta đâu.
Thì ra Tử Y hương chủ này là Tiểu Tang Môn - Trần Kính Nhân, trên đường đi hắn luôn miệng quát mắng, nhưng Y Phong vẫn làm ra vẻ như không nghe không thấy gì.
Xa mã đi chừng cạn hai tuần trà thì dừng lại. Tiểu Tang Môn cười nhạt rồi đứng dậy, “Binh” một tiếng, hắn đá Y Phong một cước và quát :
- Tiểu tử! Đến nơi rồi đấy!
Nói đoạn hắn tung người xuống xe, sau đó bảo hai hán tử khiêng Y Phong vào, bản thân hắn sải bước đi vào cổng lớn của một trang viện. Y Phong quan sát thấy đây là một trang viện khá khí phái, uy nghị Hai hán tử khiêng chàng tuy ăn mặc theo kiểu nô bộc, nhưng vẫn không mất vẻ hung hăng ngang ngược, trong lúc khiêng chàng vào nhà, chúng vẫn luôn miệng quát tháo.
Vào tới cửa đại sảnh, hai hán tử đẩy Y Phong lên bậc tam cấp rồi quỳ xuống bẩm báo :
- Đà chủ! Phạm nhân ở bên ngoài đã được đưa vào.
Y Phong nghe chúng gọi mình là “phạm nhân” thì bất giác chau mày, và ẩn tàng trong sự chau mày đó là mấy phần sát khí.
Từ trong đại sảnh có người hắng giọng rồi nói :
- Đưa hắn vào đây!
Đoạn, người đó lại nói tiếp :
- Trần hương chủ, ngươi cũng quá cẩn thận đấy, một tên tiểu tử cỏn con thế này, bản thân ngươi đem đi phát lạc cũng được, hà tất phải đưa đến đây.

Tiểu Tang Môn Trần Kính Nhân liền nói :
- Đà chủ nói rất phải, nhưng hình như thân thủ của tiểu tử này cũng không tầm thường, rất nhiều huynh đệ trong thành đã nếm mùi đau khổ do tay hắn, do vậy thuộc hạ mới đưa hắn cho đà chủ xử lý.
Đà chủ phân đà Khai Phong phủ chính là Bàn Long Ngân Côn Tưởng Bá Dương, lúc này lão đang chống tay, mở to mắt nhìn ra ngoài, người đang ngồi trên một chiếc ghế bành giữa đại sảnh, còn Tiểu Tang Môn xuôi tay đứng bên cạnh.
Y Phong vừa bước vào sảnh thì lập tức nhận ra Kim Y hương chủ của Thiên Tranh giáo ở thành Khai phong này là Tưởng Bá Dương, một đệ tử của Thiếu Lâm. Nên biết trước đây Y Phong đã từng bôn tẩu giang hồ, còn Bàn Long Ngân Côn Tưởng Bá Dương cũng khá nổi tiếng trong võ lâm, do vậy mà Y Phong dễ dàng nhận ra lão tạ Ý tưởng trong đầu chàng xoay chuyển rất nhanh, chàng xác định với địa vị của Bàn Long Ngân Côn Tưởng Bá Dương thì chắc chắn lão ta đủ tư cách thấy qua diện mục của Thiên Tranh giáo chủ. Nói một cách khác, là nhất định Tưởng Bá Dương sẽ nhận ra dung diện hiện tại của Y Phong.
Thế là chàng cố ý cười nhạt một tiếng rồi bước thẳng vào đại sảnh.
Tiểu Tang Môn liền quát lớn :
- Đáng chết, ngươi có biết đây là nơi nào không? Ngươi còn dám ngông cuồng đến thế sao?
Bàn Long Ngân Côn Tưởng Bá Dương nhấp ngụm trà rồi cũng trầm giọng nói :
- Bằng hữu! Vì lý do gì mà ngươi đến phủ Khai Phong này? Ngươi hãy ngoan ngoãn nói thật cho ta biết. Chỉ cần ngươi không nói dối một lời thì ta cũng sẽ không làm khó dễ ngươi. Bằng không, có lẽ ngươi đã biết ba chữ Thiên Tranh giáo rồi đấy, bổn tọa nhất định không để cho ngươi ngang ngược ở chốn này.
Bàn Long Ngân Côn Tưởng Bá Dương không hổ là nhân vật xuất thân từ chính phái, nói năng tuy nhẹ nhàng nhưng không thiếu uy lực, so với những nhân vật xuất thân từ bàng môn tả đạo, đích thị là cao minh hơn rất nhiều.
Nhưng Y Phong lại quay mặt sang một bên và lạnh giọng nói :
- Ta đến thành Khai Phong là để tìm ngươi, lẽ nào ngươi cho rằng đó là đạo đãi khách.
Tưởng Bá Dương vỗ bàn “bốp” một tiếng, chén trà nóng văng tứ tung. Hai hàng mi của lão chau lại và hàm chứa đầy nộ khí, mục quang đỏ rực như lửa, lão quát lớn :
- Bằng hữu! Ngươi hãy nói cho rõ ràng đi. Nếu ngươi cho rằng Thiên

Tranh giáo đơn giản như vậy, là ngươi tự chuốc đau khổ vào thân đấy.
Y Phong phá lên cười lớn một tràng, hai tay gồng mạnh một cái, mấy sợi dây vải thô quấn quanh người chàng lập tức đứt ra từng đoạn. Vừa cười chàng vừa quay mặt lại, đoạn nói :
- Tưởng Bá Dương! Lẽ nào ngươi không nhận ra ta?
Bàn Long Ngân Côn thấy cuồng nhân này gồng đứt dây trói thì đã hơi thất kinh, trong khi đó Tiểu Tang Môn đã nộ khí quát lớn một tiếng rồi bổ nhào đến chỗ Y Phong, "vù vù" hai chưởng kích mạnh vào người chàng. Cùng lúc, Tưởng Bá Dương đã định thần và kịp nhận ra cuồng nhân này là ai.
Tả chưởng của Tiểu Tang Môn Trần Kính Nhân đánh vào ngực Y Phong, hữu chưởng lệch xuất từ trên xuống, nhưng Y Phong vẫn đứng yên mỉm cười, tuyệt không có ý tránh né. Tiểu Tang Môn lấy làm kỳ quái thì đột nhiên có tiếng gió từ sau lưng hắn, tựa như có người dùng quyền công kích từ phía sau. Tự cứu mình trước là việc quan trọng.
Tiểu Tang Môn không nghĩ đến chuyện công kích Y Phong nữa, vai phải của hắn hơi trầm xuống và thân hình lập tức xoay chuyển.
Nào ngờ phía sau có tiếng quát lớn :
- Trần Kính Nhân! Mau dừng tay cho ta!
Đó là thanh âm của Bàn Long Ngân Côn Tưởng Bá Dương.
Tiểu Tang Môn càng kinh hãi, ý niệm chưa kịp xoay chuyển thì hữu quyền của Tưởng Bá Dương đã quét ngang tới. Tiểu Tang Môn loạng choạng lui qua một bên đến năm sáu thước.
Y Phong mỉm cười nói :
- Bá Dương huynh đã nhận ra ta rồi.
Thực ra trong lòng chàng cũng đang tức cười đến vỡ bụng khi trông thấy sắc diện xám xịt như đất của Tưởng Bá Dương, lão cúi gập người về phía chàng và cất giọng đầy khiếp sợ nói :
- Bá Dương không biết là Giáo chủ đến nên không kịp ra ngoài xa cung nghênh, vừa rồi lại hữu nhãn vô châu nên mạo phạm Giáo chủ, tội thật đáng chết, xin Giáo chủ cứ theo nghiêm quy trừng trị.
Tiểu Tang Môn thủy chung vẫn mù mịt như người ở giữa năm tầng mây, nhưng khi nghe Tưởng Bá Dương nói ra thì hắn mới vỡ lẽ, song sự vỡ lẽ muộn màng đó khiến toàn thân hắn run bần bật. Hắn đưa tay đánh mạnh vào đầu mình rồi vội vàng quỳ mọp xuống đất.
Y Phong liếc mắt nhìn qua, đoạn chàng cười lớn một tràng, chàng vận bảy thành chân lực lên hữu thủ, chỉa thẳng về phía Tiểu Tang Môn và nói :

- Võ công của các hạ khá lắm. Công phu trên chưởng hình như là Dương gia chưởng ở bắc phái.
Tiểu Tang Môn đang quỳ xuống, nhưng hắn cảm thấy không thể nào quỳ được, thân hình chao đảo, trong lòng càng kinh khiếp, không chờ "Giáo chủ" nói hết câu, hắn đã cướp lời thưa :
- Tiểu nhân không biết là đại giá của Giáo chủ nên đã mạo phạm, kính xin Giáo chủ tha tội.
Y Phong nhớ lại thái độ kiêu ngạo vừa rồi của hắn, và so sánh với thái độ bây giờ, bất giác tiếng cười của chàng thêm lớn hơn.
Thực lòng mà nói, phóng mắt khắp võ lâm, người như Tiểu Tang Môn cũng đủ để ngạo thị thiên hạ rồi.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 25
Tuần Dương chi biến

Tiếng cười của Y Phong đột ngột dừng lại, chàng quét mục quang đầy uy phong nhìn lên người Tiểu Tang Môn đoạn nói :
- Các huynh đệ Ở thành Khai Phong hãy chú ý lắng nghe đây, nên biết ta sáng lập Thiên Tranh giáo là muốn tạo dựng đại sự nghiệp, vậy mà bây giờ các ngươi dùng chiêu bài đó hiếp đáp người khác.
Tiểu Tang Môn run bần bật, hắn luôn miệng nói "phải phải". Bàn Long Ngân Côn cũng biến sắc diện. Y Phong thấy vậy thì cảm thấy uy thế của Thiên Tranh giáo chủ quả nhiên không nhỏ. Trong chớp mắt, một ý niệm tuyệt diệu chợt thoáng qua đầu chàng.
Nên biết, hai chữ "quyền thế" là điều mà từ cổ chí kim ai ai cũng nghĩ đến. Xưa này có không biết bao nhiêu sự nghiệp thiên thu của anh hùng hào kiệt được tạo dựng trên hai chữ "quyền thế". Chỉ có điều cần phải xem cách vận dụng của người nắm quyền thế có thỏa đáng hay không. Nếu đem quyền thế làm nô lệ cho mình, vận dụng nó để tạo thành sự nghiệp thì nhất định sẽ thành công. Ngược lại, nếu tự biến thành nô lệ của quyền thế thì chắc chắn phải trả giá bi thương.
Trong lòng Y Phong đang cảm khái, chàng thấy Tiểu Tang Môn và Tưởng Bá Dương đang nhìn mình với ánh mắt khiếp sợ thì tâm niệm chàng biến chuyển, chàng cười nhạt rồi nói :
- Tưởng sư phụ! Ngoài thành hai mươi dặm có gian từ đường của Bao thị, ngươi biết chứ?

Chàng hơi ngừng lại, không cho Tưởng Bá Dương đáp lời, chàng nói tiếp :
- Canh ba đêm nay, Tưởng sư phụ mời tất cả đệ tử có chức phận của Thiên Tranh giáo ở thành Khai Phong đến tập trung tại từ đường của Bao thị cho ta nói chuyện.
Chàng quét mục quang lạnh lùng nhìn quanh rồi tiếp lời :
- Tưởng sư phụ! Trong nửa ngày còn lại, ngươi có thể triệu tập tất cả đệ tử không?
Tưởng Bá Dương đang cúi đầu, nghe hỏi thì lão lập tức đáp :
- Xin Giáo chủ yên tâm, canh ba đêm nay Bá Dương sẽ khai đàn tại từ đường Bao thị nghênh tiếp đại giá Giáo chủ. Nhưng... nhưng nếu tập trung toàn bộ đệ tử trong thành thì nhân số...
Y Phong lạnh lùng “hừ” một tiếng và cắt lời nói :
- Ta nói là đệ tử có chức phận, ngươi nghe rõ chưa?
Tưởng Bá Dương cúi đầu thưa “rõ”
Y Phong cười nhạt một tiếng, chàng khẽ phất tay áo, đoạn xoay người cất bước đi ra ngoài.
Bàn Long Ngân Côn vội tiến bước đến trước mặt “Giáo chủ” và cung kính nói :
- Giáo chủ sao có thể đi như thế này được?
Đoạn lão cười cười nói tiếp :
- Ở đây Bá Dương có hai hũ Trúc Diệp Thanh tuyệt hảo, Giáo chủ uống vài chén rồi đi cũng không muộn, đồng thời cũng để Bá Dương biểu lộ lòng tôn kính.
Y Phong vẫn không dừng bước, người chàng đã ra đến giữa sân, chàng mỉm cười, nói :
- Hảo ý của Tưởng sư phụ, ta xin tâm lãnh. Chờ ngày mai giải quyết xong chính sự ta sẽ trở lại làm phiền Tưởng sư phụ vậy.
Bàn Long Ngân Côn cúi người lui bước, hai hán tư canh cổng lập tức biến sắc, chúng vội lui bước sang hai bên, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.
Y Phong bước ra khỏi cổng, chàng phất tay ra hiệu cho bọn Tưởng Bá Dương không cần tống tiễn, vừa bước đi mà lòng chàng vừa buồn cười không thôi.
Chàng ra khỏi thành Khai Phong, tinh thần vô cùng phấn chấn. Lúc này chàng đã xem kỹ một lượt cuốn Thiên Tinh Bí Kíp của Vũ Khúc Tinh Quân, tuy chưa hiểu hết sự kỳ ảo bên trong, nhưng một cao thủ nội gia như chàng chỉ cần lĩnh hội được vài yếu quyết thì công lực đã tịnh tiến không ít.
Hai năm qua, tuy chàng gặp không ít nguy nan, nhưng những nguy

nan này chẳng những không đánh bại được chàng mà ngược lại khiến chàng càng kiên cường hơn.
Những hy vọng của chàng vốn rất mờ mịt, bây giờ thì tươi sáng hơn bao giờ hết. Chàng biết để đạt được những hy vọng này, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.
Hình bóng Tiêu Nam Tần tuy để lại cho chàng nhiều cảm giác tê tái, song chàng vẫn chôn sâu hình bóng nàng tận đáy lòng mình. Chàng biết, nếu một nam tử khi có nhiều việc cần làm, mà đem hơn nửa tinh thần và tình cảm của mình dành cho nữ nhân thì đó là một sai lầm ngu xuẩn, dù sai lầm này có mang lại nhiều ý vị ngọt ngào ấm áp.
Do vậy chàng quyết định tìm bọn Phi Hồng kiếm khách để nói cho bọn họ biết những việc mình vừa kinh qua.
Trên đường đi, bọn Phi Hồng kiếm khách cũng đã biết địa vị của Thiên Tranh giáo trong võ lâm. Và khi Hoa Phẩm Kỳ biết tam đệ do mình nuôi từ nhỏ đến lớn, bây giờ đã trở thành nhân vật đứng đầu một thế lực rộng lớn, như vậy thì trong lòng lão bất giác cũng có chút ý vị khó nói. Có một cảm giác xấu hổ mà bất luận là anh hùng hào kiệt hay tiểu nhân bỉ ổi cũng đều cảm nhận được, chỉ có điều anh hùng hào kiệt thì cảm thấy bị áp chế nặng nề, đó là chỗ hơn người của bọn họ.
* * * * *
Nơi Y Phong và bọn Trường Bạch kiếm khách ở là một tửu điếm nằm dưới tháp Lưu Ly, phía đông thành Khai Phong. Còn từ đường của Bao thị lại nằm phía tây thành, khoảng cách giữa hai nơi cũng chừng hai mươi dặm đường.
Phía ngoài từ đường có cổ tùng chọc trời, quanh năm xanh biếc, trong từ đường được quét dọn rất sạch sẽ, vào những ngày đẹp trời của tiết xuân thu, có không ít người đến nơi này du xuân ngoạn cảnh. Do vậy, xung quanh từ đường cũng lưu lại không ít bút tích của tao nhân mặc khách.
Nhưng đêm hôm nay, khi trời vừa sụp tối thì xung quanh từ đường đột nhiên xuất hiện ba bốn toán tráng hán mặc hắc y, ngăn không cho bất kỳ người nào lai vãng một bước. Boọn đồ nhân lo huương hỏa trong từ đường chẳng biết gì cả, tất cả đều đdược tống khứ ra một gian miếu thổ địa bên ngoài.
Người trong vòng hai mươi dặm chỉ thấy gian từ đường này đột nhiên đèn đuốc sáng choang, bên trong có bóng người qua lại một cách vội vàng, càng về khuya thì bóng người càng nhiều. Tại sao lại có nhiều người đột nhiên tập trung ở gian từ đường này như vậy? Đó là bí mật to lớn đối với những người sống xung quanh ngồi đường.

Trống canh ba vừa điểm, những người còn thức có thể nghe được những tiếng kêu thảm thê lương từ trong từ đường truyền ra. Cũng có không ít đại hán toàn thân bê bết máu từ trong từ đường xông ra, rồi chạy loạn khắp nơi. Điều này khiến hai mươi dặm vuông quanh từ đường vốn rất yên tĩnh, bây giờ trở nên náo loạn. Nhưng những lương dân vốn an phận thủ thường cũng không đủ dũng khí điều tra chân tướng của chuyện này.
Ngày thứ hai, có người bạo gan mò đến xem thử, chỉ thấy gian từ đường sạch sẽ tươm tất của Bao thị đã nhuốm đầy vết máu. Đương nhiên bọn họ cũng đoán được rằng, nhất định đây là cuộc tàn sát của các phe phái trong giang hồ, có điều kẻ giết người là ai? Kẻ bị giết là ai? Những lương dân không thể nào đoán ra được.
Nguyên có mấy chục giáo đồ của Thiên Tranh giáo đang ở từ đường Bao thị chờ đại giá của Giáo chủ, thì từ xa có mấy tiếng "lốc cốc" truyền lại. Bàn Long Ngân Côn Tưởng Bá Dương quét mục quang nhìn quanh rồi trầm giọng nói :
- Các huynh đệ hãy đứng thành hàng ngay ngắn, Giáo chủ sắp đến rồi đó. Đêm nay các ngươi được diện kiến dung mạo của Giáo chủ, xem ra đây là hồng phúc ba đời của các ngươi...
Lời chưa dứt thì tứ bề đột nhiên vang lên những tràng cười chói tai. Năm bóng người bịt mặt từ tứ phương tám hướng xông vào đại sảnh. Xung quanh gian từ đường này đều có người của Thiên Tranh giáo mai phục, nhưng chẳng hiểu làm sao năm hắc y nhân kia lại vào được.
Tưởng Bá Dương biến sắc, lão nộ khí quát lớn :
- Bằng hữu! Các ngươi từ đâu đến?
Tiếng quát vừa phát thì một bóng hắc y nhân đã lướt tới trước mặt lão, lão cảm thấy hàn quang lóe sáng, trường kiếm của đối phương đã nhằm vào vai lão chém xuống.
Tưởng Bá Dương học nghề từ Tung Sơn, võ công chẳng phải hạng tầm thường, lào quát lớn một tiếng, thân hình xoay chuyển rồi lách sang một bên. Thế nhưng thân pháp của hắc y nhân kia cũng nhanh cực kỳ, kiếm quang dồn dập như sóng ba đào, "xoẹt, xoẹt, xoẹt", ba đường kiếm liên tiếp xuất ra như chớp, Tưởng Bá Dương cảm thấy hàn quang lóa mắt một kiếm ba chiêu, mà chiêu nào chiêu nấy đều không rời yếu huyệt của lão.
Tuy lão cực lực chống đỡ, nhưng võ công của hắc y nhân kia quá cao cường, vả lại trong tay lão chẳng có tất sắt, do vậy lão chỉ một mực tránh né, và nếm không ít đau đớn.
Mặt khác, Tưởng Bá Dương luôn miệng quát hỏi, song hắc y nhân

kia chẳng nói một lời.
Cùng lúc đó, Tưởng Bá Dương nghe không ít tiếng kêu thảm vang lên, lão nghe cả tiếng thảm thiết của Tiểu Tang Môn Trần Kính Nhân. Lão vội quét mục quang nhìn sang, chỉ thấy Tiểu Tang Môn hai tay ôm ngực, máu tươi tuôn ra như suối, thân hình chao đảo rồi ngã xuống đất.
Tiếp theo, trong đại sảnh có hàng loạt tiếng kêu thảm vang lên, xen lẫn với tiếng cười nhạt của bọn hắc y nhân. Càng lúc Tưởng Bá Dương càng loạn tâm, kiếm chiêu của đối phương càng lúc càng lợi hại, đường kiếm uy mãnh và ảo diệu đến độ kỳ bí, lão ta từng thấy kiếm pháp của nhiều danh gia trong thiên hạ, nhưng với kiếm pháp trước mắt, lão chưa từng thấy bao giờ.
Trong lúc tâm tình đại loạn, song thủ của lão chợt phất mạnh ra, theo đó là vô số ánh thanh quang bắn tới trước. Thế nhưng dường như đối phương đã đoán trước việc lão phát ám khí, do vậy màn kiếm quang bỗng nhiên bao phủ dày đặc trước người hắc y nhân, ám khí của Tưởng Bá Dương không thể nào xuyên thủng. Lão ta còn đang bàng hoàng kinh ngạc thì đột nhiên cảm thấy hữu thủ lạnh buốt, hóa ra tay phải của lão bị chém một đường dài đến một tấc.
Tưởng Bá Dương biết là đại thủ đã mất, ý nghĩ chưa kịp xoay chuyển đột nhiên lão xuất quyền như gió, đó là Thiếu Lâm Phục Hổ Quyền. Tuyệt chiêu này quả nhiên danh bất hư truyền, thân thủ của hắc y nhân kia tuy cao nhưng bất giác cũng phải lùi một bước.
Tưởng Bá Dương chớp cơ hội tung người tới, hai chân vận lực quét mạnh ra hai cước. Lão đã sớm xem xét địa hình, khi thân hình hạ xuống, mũi chân vừa chạm xuống bàn thì lão xoay người, phóng như tên qua cửa sổ để thoát đi. Lúc này lão phải bảo vệ sinh mạng mình trước, tiếng kêu thảm của bọn giáo đồ Thiên Tranh giáo trong từ đường càng thảm thiết hơn, tuy lão nghe thấy nhưng cũng mặc.
Trên đường tháo chạy, Tưởng Bá Dương mới biết rằng bọn mai phục xung quanh từ đường đều đã bị người ta khống chế. Điều này khiến lão càng thêm kinh dị trước thân thủ cao minh của bọn hắc y nhân bịt mặt. Nhưng hiện tại mà nói, lão vẫn mù tịt về lai lịch kỳ bí của bọn hắc y nhân này, một cút cũng chẳng biết.
Thiên Tranh giáo chúng ở thành Khai Phong nhận lãnh một tai kiếp mà chúng chẳng hiểu là tại sao. Bọn chúng đâu biết rằng đó là kiệt tác của Y Phong. Sau một đêm bôn hành, bọn Phi Hồng Thất Kiếm ẩn cư bao ngày ở quan, bây giờ mới cảm thấy khoái chân khoái tay, nhiệt huyết dâng trào, không còn tự chủ được nữa. Ngay cả Hoa Phẩm Kỳ đã qua tuổi thiên mệnh, nhưng bây giờ ngồi trên ngựa, lão

vẫn cao giọng nói những lời thích chí.
Y Phong đi bên cạnh và chàng chỉ mỉm cười, chàng hiểu được tâm tình của bọn kiếm thủ đến từ quan ngoại, tất cả bọn họ đều ôm tuyệt nghệ trong người, song thủy chung không có cơ hội thi thố trong võ lâm. Ngay cả uy danh Phi Hồng Thất Kiếm cũng nhờ tên tuổi của sư phụ bọn họ mà được võ lâm đồng đạo nhắc đến. Điều này tựa như công tử nhà hào phú, tuy có vô số tiền bạc và biết tiền bạc là vạn năng, nhưng thủy chung ru rú trong nhà, thủy chung bản thân không có sự trải nghiệm... Chờ đến ngày hiểu được giá trị thật sự của tiền bạc và bản thân được tự tay tiêu xài thì gia sản của người đó lập tức có một ý nghĩa khác trong mắt người đó. Và tâm tình của người đó vui sướng thế nào, có thể nghĩ mà biết.
Còn bản thân Y Phong thì sao. Tất nhiên là chàng cũng chia hưởng phần vui sướng này. Đêm tối như mực, chàng phi ngựa đi như điện, trong lòng cũng cảm thấy khoan khoái vô cùng. Những oán khí tích tụ trong suốt ba năm qua, đêm nay coi như đã tiêu tán không ít.
Trời chớm sáng, cái lạnh của mùa đông như đao kiếm cứa vào da thịt con người.
Nhưng bọn Y Phong và ngựa của bọn họ lại đầm đìa mồ hôi, một chút cũng không lạnh.
Khi vầng thái dương lộ xuất những tia nắng đầu tiên, bọn Y Phong đến Tuần Dương. Y Phong thúc ngựa tới trước, xông thẳng đến chân thành, nhưng do còn quá sớm nên cổng thành chưa mở, chàng quay đầu lại và khẽ nói :
- Cửa thành này tuy chưa mở nhưng qua khỏi Tuần Dương thì phía trước chẳng còn thị trấn nào, chi bằng chúng ta chờ cổng thành mở vậy. Trước tiên tìm một tửu điếm tẩy trần, sau đó hãy tiếp tục hành trình.
Chàng hành tẩu giang hồ đã lâu, còn Phi Hồng Thất Kiếm chỉ mới đặt chân vào Trung Nguyên, do đó tự nhiên mọi chuyện đều do chàng dẫn đầu. Thế là đoàn nhân mã dừng lại bên ngoài cổng thành, mọi người đều đưa tay áo lau mồ hôi trán.
Thế gian thường có những chuyện trùng hợp một cách ngẫu nhiên, khiến tất cả mọi chuyện đều vì thế mà thay đổi. Nếu bọn Y Phong vòng qua thành mà đi, biến hóa của sự tình có thể sẽ không phức tạp như sau này, nhưng bọn họ lại cứ chờ ngoài cổng thành, tựa như mọi chuyện đều được thượng đế sớm an bài.
Trời sáng tỏ, “cách” một tiếng, cổng thành hé mở. Y Phong vội thúc ngựa tới, nào ngờ trong thành lại có một con tuấn mã phóng ra, lướt qua cạnh Y Phong mà đi. Y Phong vốn không chú ý, chàng chỉ kịp

thấy người đó mặc áo gấm, khi lướt qua cạnh mình thì hình như khẽ phát ra một tiếng “vù”
Tuy nhiên Y Phong cũng chẳng mấy chú ý, chàng khẽ liếc nhìn, lúc này bọn Hoa Phẩm Kỳ cũng đã từ sau lướt tới và cùng chàng vào thành.
Nào ngờ bọn họ vừa vào thành thì đột nhiên có tiếng quát từ sau lưng :
- Đứng lại!
Thanh âm khá cao và vang dội, khiến người nghe cảm thấy như bị thiết chùy đánh vào tai. Y Phong và bọn Hoa Phẩm Kỳ đều bất giác quay đầu nhìn lại, phía sau đã có một con tuấn mã lướt tới. Y Phong định thần nhìn kỹ, thì ra đó là kỵ sĩ mặc áo gấm vừa trong thành phi ra lúc nãy.
Hoa Phẩm Kỳ khịt mũi một tiếng, tỏ vẻ không vui, chờ khi ngựa của đối phương đến nơi, lão lạnh lùng quát :
- Bằng hữu! Ngươi gọi ai vậy?
Kỵ sĩ trên ngựa mặc áo gấm màu đỏ bầm, trên áo dát không ít kim tuyến, chân đi hài thêu hoa có đính vài hạt minh châu lấp lánh. Người này gò cương ngựa, quét mục quang nhìn Hoa Phẩm Kỳ, đoạn trừng mắt nhìn Y Phong rồi trầm giọng nói :
- Sao ngươi lại chạy đến nơi này?
Lúc này Y Phong đã nhìn rõ diện mục đối phương, huyết dịch trong thân thể chàng bất giác như muốn đông đặc lại. Người này tuy mặc áo gấm mang hài hoa nhưng thân thể ốm như que củi, hai lưỡng quyền nhô cao, dưới cằm để mấy sợi râu dê lưa thưa, thần quang trong mắt sắc lạnh như đao kiếm. Đây chẳng phải là Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình mà Y Phong đã dùng kế nhốt trong bí động ở Vô Lượng sơn thì là ai?
Y Phong lập tức biến sắc, Hoa Phẩm Kỳ đứng cạnh chàng lại nộ khí quát lớn :
- Bằng hữu! Ngươi nói với ai vậy? Ngươi...
Lão chưa nói hết câu thì Thiết Diện Cô Hành Khách đã quét mục quang đầy nộ khí nhìn qua, khuôn mặt khô gầy xương xẩu của lão càng thêm uy nghiêm. Vạn Thiên Bình lạnh lùng nói :
- Ngươi có biết là ngươi đang nói chuyện với ai không?
Lão nhìn qua Y Phong và tiếp lời :
- Này! Lão phu là ai? Nếu là bằng hữu của ngươi thì lão phu còn có thể tha mạng, bằng không... hừ!
Y Phong đang cả kinh, nghe vậy thì bất giác thêm hoang mang, lòng thầm nghĩ :

- “Sao Thiết Diện Cô Hành Khách lại đột nhiên khách khí với ta như vậy? Tại Vô Lượng sơn, chẳng phải lão đã muốn xử tử ta đó sao? Huống hồ ta lại dùng kế nhốt lão trong bí động, nhưng làm sao lão vẫn có thể ra được chứ?”
Nghĩ đến đây thì đột nhiên chàng nhớ đến một chuyện :
- “Nhưng hiện tại diện mục của ta không phải diện mục thật! Lẽ nào Thiết Diện Cô Hành Khách này cũng có quan hệ gì với Tiêu Vổ”
Ý nghĩ xoay chuyển cực nhanh trong đầu chàng, lúc này Hoa Phẩm Kỳ lại lạnh lùng quát :
- Này! Nếu lão đầu tử ngươi là bằng hữu của lão đệ lão phu thì lão phu cũng có thể tha mạng cho ngươi, bằng không... hừ!
Lão mô phỏng theo cách nói của Thiết Diện Cô Hành Khách mà nói, song điều này chẳng khiến khuôn mặt xương xẩu của Vạn Thiên Bình có chút biến hóa gì, quả nhiên không hổ hai tiếng “mặt sắt”.
Nhưng từ mục quang càng lúc càng lạnh lùng của Vạn Thiên Bình, Y Phong đã nhìn thấy sát cơ xuất hiện.
Thiết Diện Cô Hành Khách từ từ nhìn sang Hoa Phẩm Kỳ rồi đột nhiên xuất chưởng như gió, “binh” một tiếng, con ngựa của Hoa Phẩm Kỳ trúng một chưởng, toàn thân nó đổ quỵ xuống cùng với một tiếng kêu thê thảm. Sau một hồi giẫy giụa, con ngựa nằm dài trên đất rồi tắt thở.
Hoa Phẩm Kỳ đã sớm rời khỏi ngựa, lúc này mục quang của lão đỏ tía như máu, nhìn con ngựa mình cưỡi bị đối phương xuất chưởng đánh chết thì nhiệt huyết trong lòng lão bất giác dâng lên đằng đằng.
Tuy nhiên lão cũng không khỏi kinh hãi trước lực đạo trên chưởng của đối phương, thứ lực đạo chẳng những kinh thế hãi tục, mà cứ như là không thể tưởng tượng.
Ba con ngựa khác cũng cất tiếng hí vang, trong chớp mắt đó, kiếm quang liên tục lóe sáng. Mao Văn Kỳ và hai vị sư đệ khác của Hoa Phẩm Kỳ đồng loạt bạt kiếm thủ thế.
Bỗng nhiên Vạn Thiên Bình cười nhạt một tiếng, thân hình rời yên cương, lướt thẳng về phía Mao Văn Kỳ, song thủ cùng xuất, thập chỉ như móc câu. Thiết Diện Cô Hành Khách dùng đến Kim Cương chưởng lực và Đại Ưng trảo thủ danh chấn võ lâm thì xem ra lão ta đã động chân nộ, muốn hạ sát thủ rồi.
Trong chớp mắt đó, Y Phong suy nghĩ cực nhanh rồi đứng trên mình ngựa, khoát tay nói :
- Vạn lão tiền bối, xin dừng tay.
Vạn Thiên Bình nghe tiếng quát của Y Phong thì lập tức dừng bước, thân hình khô gầy xoay chuyển trên không rồi lướt trở lại yên cương.

Thế xoay người của lão tựa như cá bơi trong nước, trên không trung mà đi lại như dưới mặt đất.
Bọn Phi Hồng kiếm khách bất giác lắc đầu lè lưỡi, không ai ngờ lão nhân này lại có võ công siêu phàm nhập thánh như vậy. Nhưng bộ mặt của Thiết Diện Cô Hành Khách vẫn lạnh như tiền, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra, lão ngồi trên yên ngựa, quay về phía Y Phong và lạnh giọng nói :
- Ngươi bảo bọn chúng mau cút hết đi, lão phu còn có chuyện muốn hỏi ngươi.
Y Phong vừa liên tục gật đầu, vừa nháy mắt ra hiệu với bọn Hoa Phẩm Kỳ. Lúc này bọn Phi Hồng kiếm khách vừa nộ vừa kinh, nhưng võ công đối phương quá cao, lại thêm dường như Y Phong ngầm biểu thị thâm ý, do vậy bọn họ bất đắc dĩ tạm nén tức khí.
Mao Văn Kỳ trở tay tra kiếm vào bao. Hoa Phẩm Kỳ đứng dưới đất, mặt liên tục biến sắc, cuối cùng lão cũng phóng lên ngựa của Mao Văn Kỳ, và quát lớn với Vạn Thiên Bình :
- Hôm nay ta nể mặt lão đệ của ta nên tạm thời không tính với ngươi, trong vòng mười ngày tới, bọn ta sẽ cung kính chờ đại giá trong thành Tương Dương.
Lời này tuy nói với Vạn Thiên Bình, nhưng đồng thời cũng nói cho Y Phong biết là mình đi đến Tương Dương trước, nói xong cả bọn đều giục ngựa phóng đi.
Y Phong hiểu ý nên liền gật đầu, trong lòng chàng suy tính :
- “Chẳng biết Thiết Diện Cô Hành Khách này và Tiêu Vô rốt cuộc có quan hệ gì? Ta cứ chờ một lát, mọi chuyện tất sẽ lộ xuất”.
Thiết Diện Cô Hành Khách vẫn ngồi bất động trên ngựa, lão chẳng mảy may để ý đến lời nói của Hoa Phẩm Kỳ, tựa như lão đã nghe những lời như vậy quá nhiều rồi, nên căn bản không để tâm.
Chờ bọn Hoa Phẩm Kỳ đi thật xa rồi lão mới lạnh lùng nói :
- Ta nể mặt ngươi nên tạm tha cho bọn chúng, mười ngày sau... Hừ!
Dường như những nhân vật nổi danh tàn độc trên giang hồ, khi nói cũng tỏ ra rất lạnh lùng. Và có điều kỳ lạ nhất là bọn họ thường không nói hết câu, chỉ dùng một tiếng “hừ” để biểu lộ ý nghĩ.
Vạn Thiên Bình vung roi ngựa chỉ ra ngoài thành và nói :
- Ngươi đi ra ngoài thành với ta, trước tiên giúp ta một chuyện, sau đó cùng đến Tây Lương Sơn... Hừ! Ngươi còn trẻ mà đsã hoang đường như vậy rồi. Chẳng phải là ngươi từng nói sẽ đến Dự Châu chờ ta đó sao?
Căn bản Y Phong chẳng hiểu ý nghĩa trong lời nói của lão, nhưng chàng vẫn một mực gật đầu đáp phải, đoạn chàng theo Thiết Diện

Cô Hành Khách xuất thành. Hai người sánh vai nhau phóng đi, Y Phong liếc mắt nhìn qua, chàng thấy trên cổ Vạn Thiên Bình có một vết thẹo bầm đen do Diệu Thủ Hứa Bạch lưu lại.
Lòng chàng bất giáac ngầm cảm thán :
- "Thiết Diện Cô Hành Khách này quả thật là một kỳ nhân, mấy lần liên tiếp ta tận mắt thấy lão gặp đại nạn không đường sống, vậy mà lão ta cứ tiếp tục sống, kỳ quái nhất là lào thoát ra khỏi bí động kia chứ? Ôi! Nếu lão biết ta không phải là người như lão tưởng thì e rằng lúc này đã xảy ra một trận chiến sinh tử ác liệt rồi".
Vừa xuất thành thì Vạn Thiên Bình giục ngựa phóng đi như tên, Y Phong theo sát phía sau. Lúc này lòng hiếu kỳ của chàng trỗi dậy, chàng một mực muốn biết làm sao Vạn Thiên Bình thoát ra khỏi bí động, đồng thời cũng muốn biết giữa lão ta và Tiêu Vô quan hệ như thế nào.
Thiết Diện Cô Hành Khách khá thành thục đường đi ở vùng này, lão không đi theo đường quan đạo mà rẽ vào đường tắt. Trên đường còn phủ đầy tuyết chưa tan, dường như đã lâu chưa có ai qua lại. Càng lúc Y Phong càng kỳ quái, chẳng biết Vạn Thiên Bình định giở trò gì đây.
Nhìn khuôn mặt xương xẩu của lão, Y Phong chẳng tìm thấy chút biểu cảm gì, miệng lão bế khí như thể một lời cũng chẳng nói. Tuy trong lòng rất kỳ quái, song Y Phong cũng chẳng dám hỏi.
Sau vài ba lần quanh quẹo, con đường nhỏ càng lúc càng hoang vắng. Thành Tuần Dương vốn nằm phía bắc Hán Thủy và phía đông của Cán Hựu Hà, sau khi xuất thành, bọn họ nhằm hướng đông bắc mà đi. Do đó, địa thế càng đi càng lên cao, cũng may con ngựa Y Phong cưỡi là giống tuấn mã chuyên đi đường trường nên chàng vẫn có thể theo kịp.
Hai người đi đến một cánh rừng khô thì đột nhiên Vạn Thiên Bình gò cương ngựa, lão vẫy tay ra hiệu cho Y Phong đoạn nhảy xuống đất. Y Phong quét mục quang nhìn quanh, chỉ thấy toàn bộ cánh rừng khô đã bị tuyết bao phủ, dường như đã lâu không có dấu chân người.
Vạn Thiên Bình với tay lấy sau yên ngựa xuống một túi da, trông vẻ khá nặng, nhưng Y Phong chẳng hiểu lão ta đến đây để làm gì. Thiết Diện Cô Hành Khách này tuy thành danh về Kim Cương chưởng lực, song khinh công của lão cũng khá cao minh. Cầm chiếc túi da nặng như vậy nhưng lão lướt đi rất nhanh trên mặt tuyết, không để lại một chút dấu vết, thân hình tung lên hạ xuống vài lần là đã vào cánh rừng khô.

Sau khi vào cánh rừng, ánh sáng bỗng yếu đi khá nhiều, Y Phong phập phồng lo nghĩ :
- “Lẽ nào lão ta đã sớm nhìn diện mục thật của ta, vì thế mới dẫn dụ ta đến đây để thu thập”.
Nhưng sự tình đã đến nước này, chỉ có tiến chứ không thể thoái, Y Phong cũng đành theo lão ta tiếp tục tiến sau vào rừng.
Đi một hồi lâu, cơ hồ đã khá sâu trong rừng, bỗng nhiên Vạn Thiên Bình quay đầu lại, lão trao túi da cho Y Phong, nhưng vẫn không nói một lời. Y Phong dùng tay nâng thử chiếc túi, chẳng những khá nặng mà theo cử động của chàng, bên trong phát ra những thanh âm của kim thuộc va vào nhau, hình như bên trong chiếc túi này chứa đựng một loại binh khí.
Ý nghĩ trong đầu Y Phong liên tục xoay chuyển, chàng ngước nhìn Vạn Thiên Bình, chỉ thấy lão ta vừa đi trước vừa thò tay vào túi móc ra một vật, và khi vật này lọt vào mắt Y Phong thì chàng lập tức hiểu ra sự việc. Thì ra lão ta đến đây là để tìm bảo vật.
Nguyên vật mà Vạn Thiên Bình vừa móc trong túi ra là hai phiến đá sắt đen chừng một tấc vuông, cũng chính là Toàn Quang Bảo Nghĩa mà Diệu Thủ Hứa Bạch từng cho Y Phong xem tại núi Vô Lượng. Sau khi Diệu Thủ Hứa Bạch chết, Thiết Diện Cô Hành Khách đương nhiên thâu tóm cả hai phiến Toàn Quang Bảo Nghĩa.
Y Phong từng nghe Diệu Thủ Hứa Bạch nói về chỗ diệu dụng của vật này, bây giờ bất giác chàng mở to hai mắt, nhìn trừng trừng vào hai phiến đá sắt đen trong tay Thiết Diện Cô Hành Khách.
Vạn Thiên Bình đã thả bước chậm lại, lão cúi người và dùng Toàn Quang Nghĩa rà rà trên mặt đất, đột nhiên lão bật đứng thẳng dậy, quay đầu lại nhìn Y Phong, khuôn mặt xương xẩu chợt hiện vẻ tươi cười, lão nói :
- A! Chính là nơi này! Ngươi lấy cái xẻng trong túi ra cho ta, giúp ta khai quật nơi này. Thực lòng mà nói, xưa tay ta luôn độc lai độc vãng, hôm nay tìm ngươi giúp đỡ, thật là lần đầu tiên bình sinh trong đời ta.
Y Phong biết Vạn Thiên Bình đã có ngoại hiệu Thiết Diện Cô Hành Khách thì tự nhiên bình sinh chẳng có ai giúp đỡ, do vậy lời lão vừa nói tự nhiên là thật. Nhưng hiện tại lão kéo mình đến tham gia vào hành động quái kỳ bí mật, từ đó có thể thấy quan hệ giữa lão và Tiêu Vô, kẻ mà mình đang giả dạng tất không tầm thường, nếu không làm sao lão đưa mình cùng đi tìm bảo vật?
Y Phong vừa thầm phán đoán vừa mở túi da ra, bên trong quả nhiên có một chiếc xẻng và một chiếc cuốc chuyên dùng đào đất, bất giác

chàng cảm thấy buồn cười với phán đoán vừa rồi của mình.
Mặt đất trong rừng phủ đầy tuyết, ngay cả bùn nhão cũng đông cứng, nhưng dưới tay hai cao thủ võ lâm này thì tuyết cứng cũng như bùn nhão mà thôi. Cuốc, xẻng liên tục vung lên hạ xuống, chẳng mấy chốc hai người đã đào được một cái hố sâu mấy trượng.
Y Phong vẫn tiếp tục vung cuốc bổ xuống, bỗng nhiên nghe "keng" một tiếng, chiếc cuốc trong tay chàng bị chấn động rồi cong lại. Thiết Diện Cô Hành Khách vui mừng ra mặt, lão lướt tới miệng hố rồi nhảy xuống, dùng xẻng bới móc liên tục. Đột nhiên trong đống đất dá có ánh ngân quang xuất hiện, bên dưới chính là một phiến bạch ngân.
Y Phong vận mục lực nhìn kỹ, chàng lượng định phiến đá bạch ngân kia tối thiểu cũng có đến mấy chục vạn lượng. Tuy lòng chàng quanh minh lỗi lạc, nhưng bỗng nhiên thấy phiến bạch ngân to lớn như vậy, khiến chàng cũng khó tránh khỏi tâm động thần mê.
Nào ngờ Vạn Thiên Bình đột nhiên buông một tiếng thở dài, lão quăng chiếc xẻng ra một bên rồi tỏ vẻ thất vọng nói :
- Lại là bạch ngân!
Ý của lời này là trong mắt của lão, mấy chục vạn lượng bạch ngân kia cũng như sắt phế. Điều này khiến Y Phong bất giác kinh ngạc vô cùng.
Thiết Diện Cô Hành Khách lại nói tiếp :
- Ta từ Vô Lượng sơn xuống, phí rất nhiều chuyện mới đào được ba chỗ, nào ngờ đều là bạch ngân. Nếu cái gọi là Tàng Bảo trong thiên hạ đều là bạch ngân thì thật là mất hết hứng thú.
Nên biết, cùng một sự vật nhưng trong mắt hai người khác nhau thì giá trị cũng hoàn toàn khác. Trong mắt vị kỳ nhân võ lâm này phiến bạch ngân to lớn kia chẳng khác gì một thứ phế liệu, huống hồ trong tay lão còn có Toàn Quang Nghĩa là một thứ dị bảo hy hữu, do vậy vật giá trị mà lão muốn tìm tất phải cao hơn hoàng kim bạch ngân, những loại tài vật thế tục.
Ánh nắng xuyên qua màn tuyết tích tụ trên cây chiếu xuống, tạo thành những đốm sáng ảo hóa nhiều hình đa giác.
Y Phong tung mình lên khỏi mặt đất, nhưng trong hố tràn đấy ánh phản chiếu của bạch ngân, khiến chàng cảm thấy chói mắt. Vạn Thiên Bình quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi mỉm cười, nói :
- Tiêu lão đệ! Nếu ngươi thích thì những vật ở đây xem như ta tặng cho ngươi vậy.
Giọng của lào bỗng nhiên trầm xuống :
- Lão phu tung hoành nhiều năm, dám nói là ân oán phân minh. Nhưng lần này lại thọ đại ân của ngươi tại Vô Lượng sơn...

Nghe đến đây thì Y Phong hiểu thêm một việc, nghi vấn tích tồn trong lòng chàng lập tức được giải khai :
- “Thì ra Vạn Thiên Bình bị ta nhốt trong bí động, đã được Tiêu Vô cứu ra. Điều này giải thích nguyên nhân tại sao lão có thể thoát khỏi bí động và quan hệ với Tiêu Vộ”
Tuy đã sáng tỏ sự việc, song Y Phong lại có thêm mấy điều nghi vấn :
- “Sao Tiêu Vô lại chạy vào Vô Lượng sơn? Và làm sao biết cách mở bí động?”
Ý nghĩ liên tục xoay chuyển trong đầu, khiến Y Phong quên cả việc trả lời Vạn Thiên Bình.
Vạn Thiên Bình lướt lên khỏi hố rồi cao giọng nói :
- Tiêu lão đệ! Ngươi hãy lấp đất lại đi, chừng ấy bạch ngân cũng không phải bằng sức lực hai chúng ta mà khiêng lên được.
Y Phong gật đầu rồi theo lời mà lấp hố đất lại. Chàng cũng không từ chối nhã ý tặng bạch ngân của Vạn Thiên Bình, nhưng cũng không biểu thị tiếp nhận. Vì chàng cảm thấy số bạch ngân này vốn không phải là vật sở hữu của lão, do đó căn bản lão không có quyền tặng cho mình. Vậy mình hà tất phải nói lời từ chối hoặc tiếp nhận.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 26
Thúy trang lệ nhân

Nửa năm qua, chàng ngộ khá nhiều kỳ duyên, chẳng phải là do trời xanh làm cái việc bồi thường sau khi đã xử trí bất công với chàng. Điều đó còn phải xem chàng có vận dụng được những kỳ duyên hay không, vì “Tái ông thất mã, đâu biết là phúc hay họa”, một người bỗng nhiên gặp quá nhiều hạnh vận cũng chưa chắc là chuyện tốt.
Đất đào lên rồi lấp lại ngay nhưng rốt cuộc cũng không giống những chỗ khác.
Tình cảm trong tâm linh của một người đã bị dày vò đến cùng cực, dù có tình cảm khác bồi đắp, nhưng liệu những dấu vết bị dày vò có còn lưu lại không?
Sau khi ra khỏi cánh rừng khô, Vạn Thiên Bình bỗng nhiên quay lại nói :
- Ngươi phải làm ký hiệu ở nơi này chứ? Về sau khi đến lấy cũng dễ

dàng hơn.
Y Phong chỉ mỉm cười rồi lắc đầu, chàng phóng mắt nhìn tứ phía, chỉ thấy hai con tuấn mã buộc ngoài rừng đang run rẫy trong gió tuyết. Chàng ra hiệu cho Vạn Thiên Bình, đoạn hai người lên ngựa rồi phóng đi như bay Tuy đêm qua Y Phong không hề chợp mắt, nhưng lúc này ngồi trên ngựa, hàn phong tạt ào ào vào mặt, song chàng vẫn không cảm thấy mệt mỏi.
Mãi cho đến lúc trở lại Tuần Dương, chàng mới cảm thấy đói khát. Căn bản chàng không biết Vạn Thiên Bình và Tiêu Vô hẹn nhau ở Dư Châu là vì chuyện gì? Nhưng lúc này tự nhiên chàng không thể hỏi.
Đương nhiên chàng cũng không muốn cùng Vạn Thiên Bình đến Dư Châu, thử nghĩ khi có hai Tiêu Vô xuất hiện thì cục diện sẽ như thế nào?
Thế là chàng dừng ngựa bên ngoài thành Tuần Dương rồi nói với Vạn Thiên Bình :
- Vạn lão tiền bối! Tại hạ còn có hẹn với mấy vị bằng hữu, nếu Vạn lão tiền bối không có chỉ giáo chuyện gì thì tại hạ xin cáo biệt tại đây.
Vạn Thiên Bình tròn xoe song mục, lão ngắm nhìn Y Phong từ đầu đến chân. Y Phong chỉ sợ lão phát hiện sơ hở trên mặt mình nào ngờ thần sắc của Vạn Thiên Bình từ từ dịu xuống, lão mỉm cười rồi nói :
- Tiêu lão đệ! Ngươi làm thế là không đúng rồi, chẳng phải ngươi từng hứa là sẽ cùng lào phu đến Tây Lương Sơn đó sao? Y Phong cảm thấy rợn người, miệng ấp úng nói không nên lời.
Vạn Thiên Bình lại mỉm cười, nói :
- Tiêu lão đệ! Ngươi yên tâm, ngươi có ân với lão phu, mà bình sinh lão phu hành sự tuy hơi lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng đối với ngươi... Ôi! Tiêu lão đệ cứ yên tâm đi. Hãy đi cùng lão phu, bảo đảm sẽ có chỗ tốt cho ngươi.
Y Phong hành tẩu giang hồ đã lâu, kinh nghiệm khá phong phú, tâm trí lại rất linh hoạt, đây chính là điểm hơn người của chàng. Vừa nghe Vạn Thiên Bình nói vậy, chàng biết ngay là bản thân Tiêu Vô cũng không biết cuộc hẹn Tây Lương rốt cuộc là chuyện thế nào. Tâm ý vừa định, chàng liền mỉm cười, nói :
- Thịnh tình của Vạn lão tiền bối đối với tại hạ, tại hạ vô cùng cảm kích, nhưng quả thực là tại hạ còn có cuộc hẹn khác. Dù sa thì thanh sơn cũng bất cải, lục thủy vẫn trường lưu, ngày sau tại hạ sẽ có việc phiền đến Vạn lão tiền bối.
Đột nhiên Vạn Thiên Bình phá lên cười lớn một tràng. Y Phong gặp

lão đã nhiều lần, nhưng đây là lần đầu chàng thấy Thiết Diện Cô Hành Khách cười lớn như vậy.
Nào ngờ tràng cười của lão đột nhiên im bặt, khuôn mặt xương xẩu lập tức trở nên lạnh như băng, lão trầm giọng nói :
- Ta hỏi ngươi, ngươi ước hẹn với mấy người đó trước hay là ước hẹn với lão phu trước?
Y Phong ngớ người, chàng lại ấp úng nói không nên lời.
Vạn Thiên Bình lại trầm giọng nói tiếp :
- Nếu ngươi ước hẹn với lão phu trước thì ngươi phải cùng lão phu đi Tây Lương Sơn, nếu ngươi ước hẹn với người khác trước, thế tại sao ngươi còn hẹn với lão phu?
Không lẽ ngươi rắp tâm muốn hí lộng lão phu chơi?
Lão ngừng một lát rồi tiếp lời :
- Nên biết chuyện ngươi cứu lão phu ở Vô Lượng sơn, chẳng qua là ngẫu nhiên thôi, nếu ngươi vì chuyện đó mà muốn giỡn mặt với lão phu là ngươi không biết cân nhắc rồi đấy, hừ! Nên nhớ là lão phu vẫn có thể khống chế ngươi đấy!
Y Phong thầm kêu khổ, chàng biết lần này mình gặp rắc rối to rồi, vì hạng người như Vạn Thiên Bình thì bất cứ chuyện gì cũng có thể làm được. Thật là thiên đạo trêu người, những người mình rất muốn gặp như Kiếm tiên sinh, Lăng Lâm, Tôn Mẫn, thậm chí cả Tiêu Nam Tần, nhưng rốt cuộc chẳng gặp được ai, mà cứ gặp phải những nhân vật mình chẳng muốn thấy mặt.
Tuy nhiên chàng cũng lấy làm kỳ quái :
- “Tại sao Vạn Thiên Bình cứ nhất định muốn ta đi Tây Lương Sơn? Có chuyện gì xảy ra trên Tây Lương Sơn chăng?”
Từ khi chàng gặp mẹ con Tôn Mẫn ở Hoa Sơn, mọi việc cứ tiến triển ngoại sự định liệu của chàng. Nhất thời chàng cúi đầu suy nghĩ một lát, khi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Vạn Thiên Bình đang nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng, lão yên lặng chờ nghe trả lời. Chàng nghĩ :
- “Đã đến nước này thì ta cứ thuận theo sự việc, may ra còn khá hơn. Dù sao ta cũng không biết tung tích của Kiếm tiên sinh và mẹ con Tôn Mẫn ở đâu để tìm, sau khi Tần muội tức giận bỏ đi, ta cũng chẳng biết nàng đi về đâu? Thiên Tranh giáo đã sớm khẳng định vị thế trong võ lâm, dù ta có muốn báo thù thì đó cũng không phải là chuyện trong một sớm một chiều mà thành công”.
Nghĩ đoạn chàng cảm thấy tuy mình còn nhiều việc cần làm, nhưng những việc này đều khá mơ hồ, chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.
Thế là chàng gượng cười, nói :
- Vạn lão tiền bối đã nhiệt tình như vậy, tại hạ cũng đành cung kính

bất như tuân mệnh.
Vạn Thiên Bình liền cười tươi, nói :
- Tiểu bằng hữu, có thế chứ! Ngươi yên tâm, lão phu sẽ dành miếng ngon cho ngươi ăn, sợ rằng đến Tây Lương Sơn rồi, lão phu đuổi ngươi xuống, ngươi cũng không chịu xuống.
Câu này khiến Y Phong cảm thấy mù mịt như ở trong mây.
Trên đường đi, không lúc nào chàng ngừng suy nghĩ :
- "Tại sao Vạn Thiên Bình phải cùng ta đến Tây Lương Sơn?"
Chàng vận dụng hết tâm cơ trí tuệ nhưng cũng không giải đáp được vấn đề này.
Tuy nhiên, trên đường đi chàng lại biết được một chuyện, đó là Vạn Thiên Bình tuyệt đối không có ác ý với mình.
Chỉ có điều, chờ đến lúc chàng hỏi vấn đề này thì Vạn Thiên Bình mỉm cười, đáp :
- Tiêu lão đệ! Ngươi không cần hỏi nhiều, đến nơi ngươi ắt sẽ biết. Dù sao thì lần này ta cho ngươi cùng đi Tây Lương Sơn, cũng chỉ có ích, chứ chẳng tổn hại gì đối với ngươi.
Vạn Thiên Bình giữ miệng kín như bưng, một chút bóng gió cũng chẳng chịu nói ra.
Và ngữ ý dường như muốn đem lại niềm vui sướng cho Tiêu Vô, tức Y Phong.
Điều khiến Y Phong khó ứng phó nhất là trên đường đi, Vạn Thiên Bình không ngừng dò hỏi :
- Tiêu lão đệ! Ta thấy võ công của ngươi không tầm thường, nội công cũng có căn cơ, thế sư phụ của ngươi là vị nào? Thuộc môn phái nào?
Lão lại hỏi :
- Tiêu sư đệ! Ta thấy ngoài võ công ra, văn tài của ngươi cũng không tệ, gia đình của ngươi có lẽ cũng thuộc dòng dõi thư hương? Thế lệnh tôn đường còn mạnh khỏe không? Quê hương của ngươi ở đâu?
Y Phong tùy tiện trả lời những câu hỏi đại loại như vậy, đồng thời chàng thầm cảm thấy may mắn, vì trước đầy hình như Tiêu Vô chưa nói cho lão ta biết.
Nào ngờ khi qua Tín Dương thì Vạn Thiên Bình lại hỏi chàng một lần nữa, đến Hợp Phì, lão cũng hỏi lại vấn đề đó. Y Phong thầm kêu may mắn bởi trí nhớ của chàng khá tốt, do đó chàng có thể trả lời đúng y như trước.
Có điều chàng không khỏi lấy làm kỳ quái, tại sao Vạn Thiên Bình lại tra hỏi gia thế của Tiêu Vô tường tận như vậy?

Nên biết Vạn Thiên Bình suốt mười năm sống trong núi Vô Lượng, tất nhiên là lão không biết Thiên Tranh giáo hưng thịnh, lão cũng chưa từng nghe danh Tiêu Vô, sở dĩ lão hỏi như vậy tự nhiên có nguyên nhân, chỉ có điều Y Phong không đoán ra nguyên nhân này mà thôi.
Hai người vẫn tiếp tục hành trình, ngựa bọn họ cưỡi đều là giống tốt, vì thế mà chẳng tốn nhiều thời gian đi đường. Sau nửa ngày bôn ba, cuối cùng bọn họ cũng đến được Dự Châu - Phía nam Tây Lương Sơn. Lúc này Y Phong phập phồng lo sợ, chàng thầm nghĩ :
- "Vạn nhất Tiêu Vô thật xuất hiện thì làm thế nào?"
Nhưng trời xanh an bày chuyện này rất tuyệt diệu, nếu bọn họ nghỉ ở Dư Châu một ngày thì tất sẽ gặp Tiêu Nam Tần bị Thất Hải Ngư Tử áp giải đến, và có thể cũng sẽ gặp Tiêu Vô thật - kẻ mà không thời khắc nào quên được bảo vật của Nam Thâu Bắc Đạo. Nếu như vậy thì đương thời Y Phong sẽ cảm thấy rất khó ứng phó, và về sau sự việc tất có nhiều chuyển biến theo hướng khác, có điều sự tình lại cứ sai biệt như mặt trăng với mặt trời.
Nhưng đương thời có ai có thể ngờ được chứ?
Do vậy, cho đến hiện tại Y Phong vẫn chưa giải đáp được vấn đề "Có chuyện gì xảy ra trên núi Tây Lương Sơn? Vạn Thiên Bình tại sao nhất định muốn ta cùng đi đến đó?"
Rốt cuộc chàng cũng mang theo vấn đề này lên Tây Lương Sơn. Song nếu chàng biết có nhiều chuyện xảy ra trên núi Tây Lương thì e rằng, bất luận thế nào chàng cũng không hteo Vạn Thiên Bình lên núi...
Đại địa chuyển sang màu xám, hoàng hôn buông phủ nơi nơi...
Y Phong mang theo nhiều nghi vấn trong lòng cùng Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình, một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong hắc đạo, lên núi Tây Lương.
Sơn đạo càng lúc càng dốc, đi chừng mấy chục dặm thì màn đêm buông phủ, không khí cũng càng lạnh hơn. Vạn Thiên Bình chậm rãi cất bước đi tới trước, vừa đi lão vừa quay lại huyên thuyên với Y Phong, tuyệt không có ý thi triển khinh công.
Bỗng nhiên lão phất tay áo và khẽ nói :
- Đi theo ta, cẩn thận một chút.
Đoạn lão tung người lướt đi về bên phải sơn đạo.
Y Phong quét mục quang nhìn tứ phía, chỉ thấy bên phải sơn đạo là một cánh rừng rậm, cây cối và dây leo chằng chịt. Hiện tại màn đêm tối đen như mực, từ ngoài nhìn vào căn bản chẳng thấy gì, chỉ có cảm giác cánh rừng này thâm sâu khôn lường. Chàng chẳng biết

Vạn Thiên Bình đưa mình vào rừng làm gì, do vậy lòng tự nhiên sinh nghi hoặc. Bỗng nhiên trước mặt có ánh lửa lóe sáng, Vạn Thiên Bình vẫy tay ra hiệu cho chàng đi theo, trong tình huống này dường như Y Phong đã không thể lui bước.
Vạn Thiên Bình dùng đá đánh lửa thắp lên một ngọn đuốc nhỏ, tuy ánh sáng yếu ớt, nhưng cũng đủ thấy đường đi.
Y Phong khẽ vận chẩn khí rồi theo lão ta vào rừng, con đường bọn họ đang đi cũng chính là đường mà sáng sớm ba ngày trước Tiêu Nam Tần từng đi. Có điều khi đó Tiêu Nam Tần đang hoang mang không có mục đích tìm kiếm, còn hiện tại Vạn Thiên Bình tỏ ra khá thông thuộc đường đi lối lại, trong đêm tối giữa rừng rậm mà lão chẳng hề nhầm đường, tựa như lão đã đi lại không biết bao nhiêu lần rồi.
Điều này càng khiến Y Phong nghi hoặc không thôi, càng vào sâu trong rừng, ý thức cảnh giác của Y Phong càng cao.
Đi một lúc thì Y Phong phát hiện mặt đất phủ đầy tuyết, trước mắt là rừng cây khô trơ trụi lá, ánh sao đêm rọi xuống tạo thành một khung cảnh mờ ảo. Y Phong quét mục quang nhìn ra xa, trước mắt là một vực thẳm cơ hồ không thấy đáy. Trên sường núi đối diện có mấy phiến đá vươn ra, có thể trông thấy bóng dáng đình đài lầu các trên đó.
Nghi hoặc trong lòng chàng đã lên đến cực độ. Tuy chàng hành tẩu giang hồ đã lâu, kinh nghiệm phong phú nhưng chưa từng trông thấy nơi nào hiểm trở như vậy mà có người xây dựng lầu các. Đồng thời chàng cũng không thể đoán được dụng ý của Vạn Thiên Bình - Khi lão đưa chàng đến đây.
Bỗng nhiên Vạn Thiên Bình liếc mắt nhìn chàng và mỉm cười, nói :
- Lão đệ! Đến nơi rồi. Năm xưa lão phu phí vô số tâm huyết mới kiến tạo được công trình này, người trong giang hồ đến được nơi này, e rằng tối đa cũng chẳng quá năm người.
Ngữ ý muốn nói rằng việc Y Phong đến được nơi này là một sự may mắn.
Y Phong chỉ gượng cười, chàng thầm nghĩ :
- “Hóa ra lầu các trên vực thẳm kia là do Vạn Thiên Bình kiến dựng”.
Ý nghĩ lại xoay chuyển :
- “Có lẽ Thiết Diện Cô Hành Khách xây dựng lầu các ở đây là để cất giấu kỳ trân bảo vật mà cả đời lão trộm được. Nhưng... ”
Chàng vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe Vạn Thiên Bình hú một tiếng dài. Thanh âm như tiếng hạc văng vẳng trên không, cao nhập vào mây trong đêm tối tĩnh mịch, thanh âm cứ vang vang mãi không dứt.

Y Phong bị tiếng hú bất ngờ của lão làm cho kinh động, lúc này chàng thấy trên khuôn mặt xương xẩu của Vạn Thiên Bình lộ xuất vẻ lo lắng sốt ruột, song mục của lão trừng trừng nhìn quá các phía bên kia.
Bất giác Y Phong chợt động tâm cơ, nên biết chàng vốn là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, do đó chàng biết hạng người như Thiết Diện Cô Hành Khách, nếu trong phi các kia chứa trân châu kỳ bảo thì tuyệt đối lão không thể lộ xuất thần sắc như vậy. Trừ phi bên đó có dị vật hy hữu thế gian, hoặc giả là bảo vật tuyệt thế.
- "Nhưng rốt cuộc trong phi các bên đó có thứ gì?"
Y Phong vận mục lực quan sát kỹ phi các, nhưng sau khi tiếng hú của Vạn Thiên Bình dứt, tứ bề lập tức yên tĩnh trở lại.
Vẻ lo lắng sốt ruột càng lộ rõ trên mặt Thiết Diện Cô Hành Khách, dường như lão đang lẩm bẩm nói :
- Là chuyện gì thế này?
Bỗng nhiên lão cúi nhặt một viên đá rồi vung tay ném qua phi các. Khoảng cách giữa hai bờ chỉ mấy trượng nhưng trong đêm tối trông thấy xa dịu vợi. Y Phong thấy viên đá bay đi như sao xẹt, "cốc" một tiếng, viên đá va thẳng vào phi các. Lực đạo kinh thế hãi tục của Vạn Thiên Bình, khiến Y Phong bất giác sững người.
Vạn Thiên Bình lại hú một tiếng nữa, lần này dường như thanh âm cao hơn trước, sự lo lắng cũng theo tiếng hú mà lộ xuất.
Bỗng nhiên trong phi các trên bờ kia có ánh lửa lóe sáng, đó là ánh đèn đung đưa trong gió, sắc diện Vạn Thiên Bình lập tức lộ vẻ vui mừng. Lão đưa ngọn đuốc lên cao rồi hươ qua hươ lại hai lần.
Chợt nghe trong phi các có tiếng reo mừng, kế đó ngọn đèn được khêu sáng lên, và chẳng mấy chốc khắp nơi trong phi các sáng rực đèn đuốc. Từ bờ bên này sang bờ bên kia, thật giống lầu các của thần tiên.
Lâu này trong giang hồ Vạn Thiên Bình luôn mặt lạnh tâm độc, nhưng lúc này lão cười tươi vui vẻ, và nói với Y Phong :
- Lão đệ! Hãy bình tĩnh nhé! Chờ lát nữa sẽ cho ngươi nếm mùi vị kinh ngạc. Ôi!
Mười năm qua ta luôn nuôi ý khí tranh đấu, để bọn chúng sống cô đơn mười năm ở đây, không ngờ bọn chúng vẫn còn ở đây chờ ta.
Ngữ khí hàm chứa đầy cảm thán, nhưng Y Phong chỉ cười thầm.
Bỗng nhiên chàng thấy có một thanh y mỹ nhân xuất hiện nơi lan can phi các, người này nhìn về phía Vạn Thiên Bình và vẫy vẫy tay.
Thấy vậy Y Phong bất giác kinh hãi, nào ngờ ngay lúc đó Vạn Thiên Bình phá ra cười lớn một tràng, đoạn lão vỗ vai Y Phong và nói :

- Lão đệ, ngươi xem kìa! Trong phi các lại là một thiếu nữ. Không ngờ! Thật không ngờ! Thiết Diện Cô Hành Khách ta xưa nay độc lai độc vãng, trong giang hồ có mấy ai biết ta còn có một nữ nhi...
Lời chưa dứt thì nơi lan can phi các lại có một phụ nhân tóc búi cao xuất hiện, bà ta cũng đứng tựa vào lan can rồi vẫy tay về phía bên này.
Bây giờ Y Phong mới ngộ ra, Thiết Diện Cô Hành Khách này độc hành giang hồ, hai tay nhuốm đầy máu, nhưng lại an bài chỗ ở cho thê tử rất bí mật.
Lúc này Vạn Thiên Bình cũng không ngừng hươ hươ ngọn đuốc. Đột nhiên thanh y mỹ nhân xoay người, tả thủ giơ cao ngọn đèn lồng rồi từ từ trong phi các lướt ra. Thân pháp nhẹ nhàng ảo diệu, tình này cảnh này, trông cứ như tiên nữ từ cửu thiên giáng phàm.
Vạn Thiên Bình hắng giọng rồi nói :
- Hồng nhi! Sao lại bạo gan thế?
Song mục của lão nhìn thanh y mỹ nhân không chớp mắt, vẻ quan tâm lo lắng lộ rõ trên khuôn mặt khô gầy. Một nhân vật được mệnh danh là “mặt sắt”, nhưng khi thấy con gái của mình, trông lão cũng giống như những bậc làm cha trên thế gian, đó là sự lộ xuất một thứ tình cảm tuy rất bình thường nhưng cũng rất quý báu.
Y Phong thầm thở dài, chàng và Thiết Diện Cô Hành Khách đi với nhau một hành trình khá dài, nhưng đến hiện tại chàng mới thấy lão biểu lộ nhân tình. Thực ra trong võ lâm thiên hạ tuy có nhiều ma đầu luôn xưng tâm địa sâu độc thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng có mấy ai không có nhân tính như người thường trước mặt người thân của mình.
Dưới tòa phi các là một phiến đá rộng chừng hai trượng. Thanh y thiếu nữ lướt đến đầu phiến đá rồi đứng ở đó, đêm khuya gió lạnh, xiêm y của nàng tung bay trong gió như nhảy múa. Thân hình mảnh mai tha thướt của nàng cũng giống như người đang phi vũ theo gió.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 27
Dải lục nghênh khách

Y Phong ngưng thần nhìn qua bờ bên kia, đột nhiên chàng thấy trên phi các buông xuống một dải lụa màu. Có hai nữ hoàn nắm giữ hai

đầu dải lụa dài mấy trượng. Thiết Diện Cô Hành Khách hú một tiếng rồi tung mình lướt đi như hạc, thân hình lão lăng không hướng về phía dải lụa. Khi hết đà, hai chân lào cũng vừa chạm vào dải lụa, vị võ lâm thần đạo này mượn thế dải lụa tung mình lên lần nữa, sau mấy vòng xoay chuyển, lão ta đã lướt thẳng vào lan can phi các.
Y Phong dõi mắt nhìn qua, chàng thấy thanh y thiếu nữ đã lướt đến cạnh phụ thân nàng, còn Vạn Thiên Bình thì nói với trung niên phụ nhân mấy câu gì đó. Tiếp theo lại thấy hai nữ hoàn căng dải lụa ra lần nữa. Nhưng Y Phong không lập tức lướt đi ngay, vì có nhiều chuyện mà con người không thể quyết định trong suy nghĩ, đặc biệt là chuyện có quan hệ đến sinh tử.
Y Phong vốn là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, việc mạo hiểm đem sinh mạng giao vào tay hai ả nữ hoàn, há chẳng ngu xuẩn lắm sao?
Chàng đang lần khần do dự thì nghe Vạn Thiên Bình lớn tiếng gọi :
- Lão đệ! Ngươi mau qua đây!
Nói đoạn, lão xuất chưởng đánh “vù” một cái, dải lụa lập tức thẳng căng như sợi dây đàn. Dưới ánh sáng của đèn đuốc, Y Phong thấy dải lụa như một con mãnh long vươn mình giữa vực thẳm.
Vạn Thiên Bình lại lớn tiếng gọi :
- Lão đệ, ngươi có cần ta qua đón ngươi không?
Y Phong cười thầm trong bụng, bỗng nhiên chàng phất tay áo rồi tung mình lướt đi như gió. Cũng giống như Vạn Thiên Bình, thân hình chàng lăng không mấy vòng, mượn thế dải lụa để tung người lần nữa và tiếp cận với dải lụa.
Thanh y thiếu nữ nhìn chàng mỉm cười rồi nói :
- Thân thủ rất tuyệt!
Thiết Diện Cô Hành Khách cũng bật cười lớn một tràng. Chẳng mấy chốc, ba người đã sóng bước lướt vào phi các.
Trung niên phụ nhân bước tới, choàng tay qua vai thanh y thiếu nữ đoạn bà khẽ nói :
- Thiên Bình, lão mới trở về đó hả?
Tương tư vô hạn, mong nhớ vô cùng, chẳng cần phải biểu lộ nhiều lời, chỉ bằng mấy chữ đó thôi, nhưng ngay cả Y Phong cũng cảm thấy tê tái cõi lòng. Bà ta liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy trên khuôn “mặt sắt” của Vạn Thiên Bình, tình cảm kích động không thôi. Vạn Thiên Bình sải bước tới trước, lão khẽ nắm tay trung niên phụ nhân, nhất thời ấp úng nói không nên lời.
Lúc này thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng những biểu lộ trong mắt hai người.
Phụ nhân khẽ đưa tay áo chặm vào khóe mắt rồi gượng cười, nói :

- Không ngờ lần này trở về lão còn đưa đến một vị khách nhân. Thế nào? Mười năm qua cơ hồ mẹ con ta đã quên còn có người khác trên đời, ngoài hai mẹ con ta và những nữ hoàn.
Y Phong thầm buông một tiếng thở dài. Chàng liếc mắt nhìn qua trung niên phụ nhân, chỉ thấy tóc bà ta búi cao, hình dung tiều tụy, hai hốc mắt vốn đã sâu, bây giờ lại thêm nhiều nếp nhăn và quầng thâm. Năm tháng qua mau, tuổi xuân không trở lại. Có lẽ phần lớn tuổi xuân của phụ nhân này đã trôi qua trong sự cô đơn buồn tẻ.
Vạn Thiên Bình khẽ thở dài rồi gượng cười, nói :
- Vị này là Tiêu Vô - Tiêu lão đệ, ôi! Tuệ Kỳ! Nếu không có vị lão đệ này thì chẳng những ta và nàng hôm nay không có cơ hội gặp nhau, mà e rằng ta đã sớm vong mạng rồi.
Thê tử của Thiết Diện Cô Hành Khách nhìn Y Phong với ánh mắt cảm phục. Y Phong vội nói mấy lời khiêm tốn, chàng vừa đáp lễ vừa thầm nghĩ :
- "Không ngờ một ma đầu như Thiết Diện Cô Hành Khách mà cũng có được thê tử như vậy. Điều này mà nói với người khác thì ai có thể tin được chứ?"
Nghĩ đoạn, chàng dịch mục quang nhìn qua hai nữ hoàn. Vừa rồi ở xa chàng tưởng đó là hai thiếu nữ, bây giờ nhìn kỹ thì ra cả hai đều khoảng ngoại tam tuần, trên mặt bắt đầu xuất hiện dấu chân chim.
Phu phụ Thiết Diện Cô Hành Khách mời Y Phong vào phi các, hai nữ hoàn cầm đèn đi trước, còn thanh y thiếu nữ thì không ngừng cười nói :
- Lúc hài nhi và mẫu thân nghe tiếng hú của phụ thân, cả hai đều không tin là phụ thân trở về thật. Phụ thân biết không, hai năm trước có lần chim kêu đêm bên ngoài, hài nhi tưởng người trở về đấy.
Y Phong cười thầm, nhưng bất giác trong lòng trỗi dậy một ý vị thê lương tê tái.
Chàng lại nghĩ đến mình, hiện tại chàng vẫn chưa biết Vạn Thiên Bình đưa mình đến đây để làm gì. Bỗng nhiên chàng thầm cảm khái trước việc tạo hóa trêu ngươi, tại sao dung diện sau khi dịch dung của mình lại cứ phải giống như Tiêu Vô chứ? Chuyện trùng hợp trên thế gian tuy nhiều, nhưng có chuyện nào so sánh với chuyện này được.
Chàng khẽ thở dài một hơi, bỗng nhiên có người vỗ nhẹ vào vai chàng, kèm theo một giọng nói lanh lảnh :
- Này! Ngươi đi nhầm rồi.
Y Phong quay đầu lại, thì ra đó là thanh y thiếu nữ, nàng đang nhìn chàng và mỉm cười.

Thiết Diện Cô Hành Khách cười lớn rồi nói :
- Hồng nhi! Tiêu lão đệ từ xa mới đến, ngươi phải chiếu cố cho chu đáo đấy Thiếu nữ bưng miệng cười rồi nói :
- Được, Tiêu tiên sinh hãy đi theo tiểu nữ.
Nói đoạn, nàng quay người cất bước, dáng đi dịu dàng uyển chuyển. Y Phong nhìn bóng hình nàng mà chợt nhớ đến một bóng hình khác. Nhưng trời đất bao la, biển người vô số, rốt cuộc hiện giờ nàng đi về đâu?
Thiết Diện Cô Hành Khách không hổ là một quái kiệt võ lâm, nơi lão ở chẳng những người thường khó lai vãng, mà lầu các được xây dựng trang trí rất mỹ lệ, đủ để làm kinh nhân hãi thế.
Sau khi đi qua phi các, thanh y thiếu nữ khẽ chạm tay vào tường, “cách” một tiếng, khung cửa mở ra, ánh sáng từ một gian phòng khác lập tức chiếu ra.
Vạn Thiên Bình mỉm cười và đưa tay mời khách. Y Phong chậm rãi bước vào, chàng thấy gian phòng này được trang trí cực kỳ nguy nga lộng lẫy, tuy không nhiều đồ vật, song mọi thứ đều quý hiếm đắt tiền. Hai nữ hoàn mang một mâm ngọc từ cửa sau bước ra, đoạn chậm rãi đặt bốn chén trà hương xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh Y Phong. Kế đó, cả hai quay sang khẽ nói với trung niên phụ nhân mấy câu, bà ta bật cười nói :
- Con ngốc này, xem ra càng lúc ngươi càng ngốc rồi. Đương nhiên là phải chuẩn bị một ít rượu thịt, còn phải hỏi ta nữa sao?
Vạn Thiên Bình cười ha ha, nói :
- Hài tử San San này cũng lớn đại rồi. Sao còn mặc loại y phục này chứ! Ôi...
mười năm đã trôi qua! Không ngờ nơi này một chút cũng không thay đổi, chỉ có một người, ôi... tất cả đều đã già rồi!
Thiết Diện Cô Hành Khách xưa nay chưa từng bi thán, bây giờ bất giác cũng buông tiếng thở dài, đủ thấy tình cảm trong lòng lão đang vô cùng xao động.
Thúy bảo sinh xuân, nói cười rộn vang, trong gian bí các giữa rừnghoang núi thẳm, tuy vẫn có chút ưu hoài năm tháng trong lời nói, nhưng sự ưu hoài đó không che đậy được niềm vui cửu biệt trùng phùng. Y Phong phát hiện ra rằng Thiết Diện Cô Hành Khách này cũng như người thường, có nghĩa là lão cũng đầy tình cảm, điều này khiến lòng chàng bất giác nảy sinh mấy phần hảo cảm.
Nhưng một khi nghĩ đến bộ mặt đanh ác của người này khi tranh đoạt bí kíp của Vũ Khúc Tinh Quân trong bí động Vô Lượng Sơn, thì chàng lại rùng mình. Chàng thầm nghĩ :

- “Nếu một khi lão phát hiện ta không phải là Tiêu Vô - Ấn nhân cứu mạng của lão, khi đó lão sẽ đối với ta như thế nào?” Nghĩ đoạn, chàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đôi mắt sắc lạnh của Vạn Thiên Bình đang nhìn mình với nhiều thâm ý. Đôi mắt sáng long lanh như mặt nước hồ thu của thanh y thiếu nữ cũng đang nhìn chàng không chớp, cõi lòng Y Phong bất giác hơi run sợ.
Đang ở trong gian phòng ấm áp như xuân, nhưng bất giác chàng có một cách nghĩ kỳ quái :
- “Không lẽ Vạn Thiên Bình đưa ta đến đây là vì nữ nhi của lão?”
Nghĩ đoạn chàng cười thầm trong bụng, chợt nghe Vạn Thiên Bình cười lớn rồi nói :
- Tiêu lão đệ! Mấy mươi năm qua, người trong võ lâm đều gọi lão phu là Thiết Diện, nhưng vừa gặp lão đệ thì lão phu cảm thấy hai chữ Thiết Diện đó dùng cho ngươi mới thích hợp.
Y Phong lại cười thầm, chàng biết bất kỳ biểu lộ tình cảm nào của mình cũng đều bị lớp mặt nạ da người che lấp. Dù mình lộ xuất vẻ tươi cười thì người khác cũng không sao nhìn thấy được.
Chàng còn đang miên man suy nghĩ thì bỗng nhiên nghe một thanh âm lanh lảnh :
- Này! Uống trà đi! Ta kêu bằng Vạn Hồng, là nữ nhi của phụ thân ta...
Nói đến đây thì thanh y thiếu nữ buột miệng cười khanh khách, nhưng liền sau đó, nàng nghiêm túc nói tiếp :
- Ngươi đối với phụ thân ta rất tốt như vậy, ta rất cảm kích. Về sau ngươi có việc gì, ta nhất định sẽ giúp ngươi.
Nói đoạn, đôi mắt sáng của nàng chớp động tựa ánh sao đêm giữa bầu trời xuân.
Y Phong nhận chén trà từ tay nàng, miệng ấp úng nói không ra lời, nhưng bên tai lại nghe tràng cười đắc ý của Vạn Thiên Bình. Thế là chàng nhận rằng, chuyến đi Tây Lương Sơn này vốn là vì hiếu kỳ, nhưng phần hiếu kỳ này lại mang đến phiền phức cho chàng.
Trong khi Y Phong thưởng thức trà ngon trên phi các thì cũng là lúc Tiêu Nam Tần bị làm nhục trong sơn động. Chàng làm sao biết được một thiếu nữ đa tình thuần chân, đã vì mình mà đánh mất cái quý nhất trong đời nàng.
Đêm hôm đó, Y Phong trở thành đối tượng thẩm vấn của phu phụ Vạn Thiên Bình, chàng cũng đành ấp úng ứng phó cho qua chuyện.
Đến sáng hôm sau, chàng mới được an bày trong một gian phòng thanh tịnh hoa lệ để nghỉ ngơi.
Nhưng chờ đến lúc chàng phát hiện gian phòng này là khuê phòng

của thanh y thiếu nữ Vạn Hồng thì mạch suy nghĩ của chàng bất giác loạn lên. Trong đời chàng có rất nhiều thay đổi trọng đại, song dường như là đều vì nữ nhân.
Trước khi quen biết Tiết Nhược Bích, chàng vốn là một nam tử chẳng chút vương vấn trên phương diện tình cảm. Nhưng sau khi tình cờ gặp Tiết Nhược Bích trên một chiếc cầu nhỏ đẹp như xuân ở Giang Nam, sinh mạng của chàng vì thế mà hoàn toàn thay đổi.
Tuy nhiên, quãng thời gian đẹp đẽ đó chẳng tồn tại được bao lâu, thế là chàng rơi vào thất vọng, hụt hẳng, đau khổ. Chàng cũng bắt đầu biết rằng, sự dày vò tình cảm khó chịu hơn bất kỳ đau khổ nào khác. Khi một nam nhân phát hiện người mà mình từng yêu thương tha thiết, không đáng để mình yêu như vậy, và người đó căn bản cũng không yêu mình, thì sự thất vọng này thậm chí cũng là tuyệt vọng sẽ to lớn vô cùng. Chuyện mà trước đây bọn họ cho rằng tốt đẹp thì bây giờ trở nên xấu xa đáng ghét, những lời thệ bái minh sơn rất chân tình cũng biến thành những lời giả dối lừa lọc.
Nhưng điều đó kéo dài từ từ theo năm tháng thì còn dễ chịu, nếu biến hóa lại đến một cách đột ngột bất ngờ thì nỗi đau khổ ấy, không phải bất cứ ai cũng có thể chịu được.
Thế mà Y Phong đã nếm trải và chịu đựng thứ đau khổ đó. Tuy nhiên chàng cũng từng khiến người khác đau khổ, song đó hoàn toàn không phải xuất phát từ tâm ý chàng.
Đặc biệt là Tiêu Nam Tần, chàng thừa biết sở dĩ thiếu nữ cao ngạo này trở nên dịu dàng hiền thục là vì nàng đã quá yêu thương mình, nhưng đối với phần thâm tình này, chàng lại rất khó tiếp nhận.
Còn bây giờ từ sóng mắt của thanh y thiếu nữ, chàng lại phát hiện có một thiếu nữ nữa yêu mình. Phần tình cảm này, thậm chí có thể nói là phụ thân của thiế u nữ này tác thành, nhưng với thế tình hiện tại, chàng cũng khó lòng tiếp nhận. Điều tệ hại nhất là hiện tại chàng đã biết mình không phải là mình. Hiện tại chàng đang đóng vai một người hoàn toàn khác, một kẻ thù mà suốt đời chàng không thể nào quên. Tình hình phức tạp này khiến chàng hoàn toàn không biết nên làm thế nào.
Chàng ngồi trên giường miên man suy nghĩ, ánh nắng chiếu qua cửa sổ đã từ từ lui ra ngoài. Chàng biết mặt trời đã lên cao, lúc này chí ít cũng gần đến giờ ngọ.
Một sáng mùa đông mà có ánh nắng xuất hiện, vốn là chuyện đáng vui mừng.
Nhưng tâm tình của chàng lúc này chẳng có một chút hứng thú để tận hưởng thứ vui mừng đó. Chàng lặng lẽ xuống giường, mặc y

phục vào rồi cũng lặng lẽ ra khỏi gian phòng hoa lệ và đi đến gian đại sảnh bên cạnh.
Trong sảnh cũng tịch lặng không một bóng người, rượu thịt còn thừa của tối qua đã được thu dọn sạch sẽ. Màn lụa trên cửa sổ khẽ lay động, hôm nay tuy trời quang mây đãng nhưng vẫn có gió. Y Phong vuốt sửa y phục cho ngay thẳng, đoạn chàng đi ra khỏi gian đại sảnh. Chàng tựa mình vào lan can, dõi mắt nhìn xuống vách núi thăm thẳm.
Nhiều chuyện cũ chợt hiện về trong ký ức, bất giác chàng rơi vào mạch suy nghĩ miên man, hỗn tạp.
Bỗng nhiên có tràng cười lanh lảnh vang lên cạnh chàng, một làn u hương như mùi vị chàng vừa ngửi trong khuê phòng lại bay vào mũi chàng.
Vạn Hồng mỉm cười, khẽ nói :
- Ngươi ngủ có ngon không?
Y Phong cũng mỉm cười, chàng nhẹ nhàng dịch người tránh xa thân thể mềm mại vừa khẽ chạm vào mình, đoạn ngước mắt nhìn lên...
Một cảnh tượng cơ hồ khiến tim chàng nhảy ra khỏi lồng ngực đang hiển hiện trước mắt chàng. Lúc này vầng thái dương tỏa chiếu khắp nơi, đứng trên phi các có thể nhìn thấy cảnh vật bên bờ đối diện rõ mồn một. Mà hiện tại, trên vách núi đối diện có một thiếu nữ đang đứng với sắc diện nhợt nhạt, tóc tai rối bời, song mục ẩn hiện lệ quang... nàng chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tiêu Nam Tần đã biệt vô âm tín.
Còn Tiêu Nam Tần, sau khi trải qua thiên nan vạn khổ, chạy loạn tìm đường ra, cuối cùng nàng cũng tìm được “chàng” hiện tại có thể nghĩ mà biết được nỗi lòng của nàng.
Hai người dõi mắt nhìn nhau, khoảng cách là một vực thẳm không đáy, tuy chẳng nói một lời nhưng trong lòng mỗi người đều có cảm giác không sai giải thích được.
Đương nhiên là cảm giác của bọn họ không giống nhau.
Bấy giờ Vạn Hồng mới phát hiện thần sắc của người đứng bên cạnh mình đột biến.
Thanh y thiếu nữ này cả đời chỉ sống trong bí các giữa rừng sâu núi thẳm. Cho đến hiện tại mà nói, nàng đã đem tấm lòng của mình ký thác cho thanh niên đứng bên cạnh. Vì chàng khôi ngô tuấn tú, hào hoa phong nhã, tuy không thể tìm thấy nét tươi cười trên mặt chàng, nhưng từ ánh mắt sáng rực của chàng vẫn có thể tìm thấy ý tươi cười.
Một nam tử trầm mặc, không dễ bật cười, vĩnh viễn là người đáng

yêu nhất trong mắt một thiếu nữ vui tính hay cười. Huống hồ chàng lại là ân nhân cứu mạng của phụ thân nàng.
Hiện tại Vạn Hồng hết nhìn chàng ở bên cạnh rồi lại nhìn nàng ở bờ đối diện.
Nàng là ai? Tại sao lại nhìn chàng như vậy?
Những điều này chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng đối với ba người, đó là khoảng thời gian dài dằng dặc, không thể nào miêu tả. Tiêu Nam Tần cảm thấy trời đất tuy bao la, nhưng lại không có một chỗ cho mình dung thân. Nàng cảm thấy dưới chân phiêu bồng nhẹ tênh, thế giới này đã không thuộc về nàng nữa, và nàng cũng không thuộc về thế giới này.
Chàng lấy làm kỳ quái :
- “Tại sao Tiêu Nam Tần lại chạy đến nơi này?”
Trong lúc kinh ngạc quá độ, khiến chàng nhất thời không biết nên nói thế nào cho phải.
Vạn Hồng đứng cạnh chàng khẽ nói :
- Cô ta là ai?
Y Phong vẫn ấp úng nói không nên lời, chàng nhìn vào ánh mắt đầy nhu tình của Vạn Hồng, đoạn lập tức nhìn qua bờ đối diện.
Nào ngờ ngay lúc đó bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu kinh hãi, dường như Tiêu Nam Tần không còn đứng vững trên bờ vực, toàn thân nàng từ từ rơi xuống bờ vực. Y Phong thét lớn một tiếng, hai tay chống vào lan can định tung mình phóng đi, nhưng ngay lúc đó một ý nghĩ chợt lóe sáng trong đầu, chàng liếc mắt nhìn quanh thì thấy dải lụa nghênh khách còn vất ở cuối lan can phi các. Thân hình chàng lập tức lướt đi như gió về phía dải lụa, chớp mắt, dải lụa đã từ tay chàng phóng ra như một con trường xà.
Lúc này, theo bản năng, Tiêu Nam Tần xuất thủ chụp vào vách đá, nhưng hoàn toàn vô ích, nàng không thể nào bám giữ được. Toàn thân nàng tựa như viên đá rơi xuống vực đã mấy trượng, xem như đã cầm chắc cái chết tan xương nát thịt.
Biến cố này xảy ra cực nhanh tựa như một cái chớp mắt. Sau khi phóng dải lụa ra, Y Phong vội trao đầu còn lại cho Vạn Hồng, đoạn chàng tung người phi đi như gió.
Khoảng cách giữa hai bờ vực chí ít cũng mấy trượng, Y Phong vận lực lướt đi, tiện thể chàng vung tay chụp giữ đầu dải lụa vừa phóng ra. Hiện tại có thể nói chàng đã loại ý niệm sinh tử ra khỏi đầu. Kỳ thực trong niềm xúc động của tình cảm, chẳng phải con người thường hành xử như thế sao?
Y Phong đề vận toàn bộ chân khí, hai chân liên tục đạp vào nhau,

thân hình lướt đi như tên lìa cung. Nhưng sức người có hạn, chàng lại không có điểm tựa để lấy đà , tuy khoảng cách chỉ còn một trượng là tới bờ vực, song dường như chàng không thể nào thu ngắn được khoảng cách này. “Khoảng cách”, hai chữ này không phải là danh từ tuyệt đối, đôi khi vạn trượng cũng như thước tấc, và đôi khi thước tấc lại xa như chân trời góc bể. Khoảng cách giữa người và người, chẳng phải như vậy đó sao?
Y Phong luyện công từ nhỏ, lúc này chàng đã tận lực thi triển tuyệt nghệ bình sinh của minh. Nhưng lực bất tòng tâm, giữa lúc chàng thở ra để thay đổi chân khí thì thân hình chàng cũng như tảng đá rơi xuống vực thẳm. Lúc này mây đen kéo ngang qua bầu trời, vầng thái dương diễm tuyệt bị che khuất. Đại địa bỗng nhiên tối sầm, không khí thê lương dường như trời đất cũng đang sầu thảm.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 28
Ân oán khó phân

Vạn Hồng đứng bên lan can bất giác kêu thất thanh một tiếng, song thủ giật mạnh dải lụa như theo bản năng, tình cảm trong lòng cuồn cuộn như sóng ba đào.
- “Cô ta là ai? Tại sao chàng có thể liều mạng đi cứu cô tả”
Những câu hỏi này liên tục xoay chuyển trong đầu, nhất thời Vạn Hồng trong tay mình đang nắm dải lụa có lẽ đang nắm giữ sinh mạng Y Phong. Hai tay nàng bất giác buông ra, dải lụa không người khống chế, thân hình Y Phong lập tức rơi thẳng xuống vực thẳm như sao xẹt.
Vạn Hồng hoang mang đến cực điểm, cảm thấy trước mắt tối sầm, nhất thời ngay cả tiếng kêu thất thanh cũng không phát ra được. Đợi đến lục định thần, dõi mắt lùng sục bên bờ vực thẳm thì chỉ thấy hai chấm đen lay động cùng với dải lụa phơ phất trong không trung.
Áng mây đen đã trôi qua, ánh sáng lại xuất hiện, khoảng cách từ phi các tới hai chấm đen bên dưới có đến hai ba mươi trượng. Vạn Hồng vận mục lực nhìn kỹ, song nàng vẫn không thể phân biệt được chấm đen nào là “chàng” và chấm đen nào là “cô ta”.
Tiếng kêu thất thanh trước đó của nàng, đương nhiên đã làm kinh động Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình, lão lướt ra phi các

và trầm giọng quát hỏi :
- Chuyện gì thế?
Vạn Hồng xoay người và lao thẳng vào vòng tay phụ thân nàng, đoạn nàng thuật lại sự việc trong khi nước mắt không ngừng tuôn trào.
Nghe xong, Vạn Thiên Bình biến sắc, tuy nhiên lão vẫn bình tĩnh an ủi con gái mình :
- Đừng hốt hoảng! Tuy hắn đã rớt xuống, nhưng bằng vào thân thủ của hắn ta tin chắc hắn không thể chết. Chờ lát nữa vi phụ tìm cách xuống dưới xem thử. Ngươi đã lớn đại như vậy mà còn khóc cái nỗi gì?
Lão khẽ vuốt mái tóc ái nữ của mình, tuy ngoài miệng nói thế nhưng kỳ thật trong lòng lão chẳng nắm chắc một chút nào. Người có thân thủ cao cường đến đâu, nhưng rơi vào tuyệt cốc sâu thẳm như vậy, nếu nói không có gì nguy hiểm, đó là một cách nói dối.
Chuyện trên phi các là như vậy, còn vận mệnh của Y Phong của Tiêu Nam Tần ở dưới tuyệt cốc thì sao?
Tuy ngộ hiểm nhưng thần trí của Y Phong không loạn. Khi cảm thấy thân hình kéo theo dải lụa rơi quá nhanh thì chàng biết Vạn Hồng đã buông tay, nhất thời chàng cũng không kịp nghĩ là do nàng giữ không nổi, hay vì một lý do gì khác mà nàng buông tay.
Chàng chỉ kịp quấn nhanh dải lụa vào tay rồi phóng mạnh vào thân cây lớn bên bờ vực, đoạn chàng cho thân hình từ từ nương theo dải lụa mà rơi xuống.
Hiện tại có thể nói là chàng đã thoát hiểm, song vẫn còn một chút hoảng loạn.
Trong đầu chàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là tìm Tiêu Nam Tần, thậm chí là tìm thi thể của nàng.
Đến một lúc nào đó thì tính tình của con người sẽ biểu lộ tất cả mà không phân lưu chút nào, tựa như tính khi quân tử của Y Phong, có khi chàng vất bỏ hai chữ “sinh tử” khỏi tâm trí.
Hiện tại chàng đã tụt xuống đến tột cùng của dải lụa, vách núi đã hiển nhiên trước mặt, chàng đu mình vào từng tảng đá nhô ra ngoài, đoạn từ từ rơi xuống dưới. Y Phong không biết mình có thể xuống đến tận cùng đáy vực hay không, nhưng chàng biết chắc rằng, chỉ cần sẩy tay một cái là lập tức tan xương nát thịt.
Đột nhiên có những thanh âm như tiếng rên khe khẽ lọt vào tai chàng, tinh thần chàng lập tức phấn chấn hẳn lên. Nên biết, tại một nơi nào đó, vào một thời điểm nào đó, đương nhiên không thể có người nào khác. Do vậy, tiếng rên kia tự nhiên là từ miệng Tiêu Nam

Tần phát ra. Đồng thời tiếng rên cũng gián tiếp báo cho Y Phong biết là Tiêu Nam Tần vẫn chưa chết.
Lòng vừa khấp khởi vui mừng thì đột nhiên tay trái của chàng trượt khỏi mép đá, theo đó là nhiều mảnh đá nhỏ vỡ rơi xuống dưới, tạo thành một loạt tiếng động khẽ, nhưng vẫn không nghe tiếng đá rơi chạm đáy vực. Y Phong cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống, toàn thân bất giác xuất mồ hôi lạnh. Chàng vội trấn định tinh thần, một chút sơ xuất cũng không dám.
Chàng tiếp tục lần bước xuống dưới chừng hai mươi trượng, tiếng rên khe khẽ vẫn không ngừng phát ra, và càng lúc nghe càng rõ. Nhưng bất giác g cảm thấy kỳ quái, vách núi trăm trượng, chính giữa chẳng có một chỗ dung thân, Tiêu Nam Tần từ trên rơi xuống như một viên đá, vậy làm sao lại có thể dừng lại nửa chừng?
Năm ngón tay như móc câu bên tả thủ của chàng chọc sâu vào một khe đá, chàng nghiêng người qua phải rồi cúi đầu nhìn xuống. Bỗng nhiên chàng phát hiện cách chỗ mình đứng không đầy hai trượng, có một đám dây leo chằng chịt, tiếng rên khe khẽ của Tiêu Nam Tần từ đám dây leo đó phát ra.
Khi Y Phong tụt xuống đến nên thì bất giác chàng buột miệng kêu thất thanh.
Chàng thấy giữa đám dây leo có một nơi bị đè bẹp, hai cánh tay đầy máu tươi đang bám chặt vào mớ bòng bong đó. Kế tiếp, chàng thấy khuôn mặt của Tiêu Nam Tần vốn đã nhợt nhạt, bây giờ lại trầy sướt với nhiều vết máu, làn da căn bản không còn sắc thái như trước.
Chàng cảm thấy toàn thân như mềm ra, hai tay cơ hồ không bám giữ được nữa.
Nhất thời hai mắt của chàng cũng nhòa đi, chẳng biết là do mây khói trong tuyệt cốc hay là do nước mắt tuôn trào. Hồi lâu sau, chàng định thần rồi trầm giọng gọi :
- Nam Tần! Đừng sợ! Ta đến đây.
Chàng thấy ánh mắt thất sắc của Tiêu Nam Tần từ dưới nhìn lên, đồng thời cũng nghe tiếng gọi yếu ớt của nàng :
- Lã ca ca... Thiếu nữ vừa rồi là ai vậy?
Y Phong cảm thấy tình cảm tự đáy lòng dâng lên như sóng, nhất thời chàng quên tất cả, điều duy nhất mà chàng cảm nhận được là thâm tình của Tiêu Nam Tần đối với mình.
Thế là chàng gượng cười, nói :
- Nam Tần! Đừng có ngốc như thế, đó chỉ là nữ nhi của bằng hữu ta.
Tiêu Nam Tần cũng gượng cười, nàng nhắm mắt lại và khẽ nói :
- Vậy thì... ta yên tâm rồi... ta nghĩ là chàng... chàng thích cô ta...

Y Phong càng cảm thấy mơ hồ trước mắt. Chàng tụt xuống mấy bước nữa, đoạn nhoài người qua đám dây leo, với tay ôm chặt nữ tử yêu mình tha thiết vào lòng. Tuy là trên đám dây leo, nhưng chỉ cần tình cảm chân thật thì dù là đám dây leo cũng như trên nệm gấm. Từ xưa đến nay, có thứ gì quý giá hơn sự chân thật của tình cảm chứ?
Y Phong cảm thấy nghẹn nghẹn nơi cổ họng, vì sự chân thật của phần tình cảm này mà chàng càng thêm yêu quý sinh mạng của mình và nàng.
Hiện tại đã là cuối đông, mùa xuân sắp đến, chàng muốn cùng nàng thụ hưởng những ngày xuân tươi đẹp, thụ hưởng những năm tháng đẹp nhất của đời người, thụ hưởng phần tình cảm chân thật ấy.
Chàng buột miệng nói :
- Nam Tần! Hãy cố lên, đừng có nghĩ quẩn. Chờ ta tìm cách kéo nàng lên.
Tuy nói thế nhưng bất giác chàng phát hiện mình rơi lệ, những giọt lệ lăng trên má rồi khẽ nhỏ xuống vạt áo. Thật là trượng phu có lệ nhưng không dễ rơi, chẳng qua là chưa đến độ thương tâm. Nhưng hiện tại không phải Y Phong thương tâm, mà là vô cùng cảm động trước chân tình của Tiêu Nam Tần, con người sở dĩ rơi lệ, vốn không nhất thời là vì bi thương.
Sau khi được chàng kéo lên trên, Tiêu Nam Tần khẽ nói :
- Lã ca ca hãy yên tâm! Chỉ cần chàng đến là muội không lo rồi.
Muội... căn bản muội chẳng thọ thương gì đâu.
Lúc này quả nhiên thiếu nữ si tình này đã phục hồi dũng khí bình sinh, và cũng phục hồi tinh lực tranh đấu đối với tử vong.
Hai người cùng ngồi vận khí điều tức một hồi lâu, sau đó mới tìm cách bò lên trên.
Khoảng cách càng lúc càng rút ngắn. Y Phong ngước nhìn lên bờ vực, tuy còn đến mấy mươi trượng nữa nhưng chàng tự tin bằng vào công lực của mình và Tiêu Nam Tần, dù có xa hơn nữa cũng vẫn bò lên được.
Đám mây đen che lấp mặt trời lúc này, giờ đây chẳng biết đã bay về phương nào rồi. Y Phong cảm thấy đại địa sáng lên, thân thể tràn đầy sức sống, mỗi lần di chuyển lên trên một thước là chàng thấy tiếp cận với hạnh phúc một thước. Nhưng chàng không biết rằng hạnh phúc là thứ mà khi con người tưởng rằng nó đã trong tầm tay, song thực chất khoảng cách giữa nó và con người xa xôi đến độ không thể tưởng tượng.
Tuy nhiên, bất luận thế nào thì Y Phong cũng biết rằng, từ đây lên đến bờ vực là một hành trình cực kỳ gian khổ. Chàng liếc nhìn qua

Tiêu Nam Tần bên cạnh và bất giác cảm thấy xót xa tê tái. Lúc nào chẳng những trên tay, trên mặt mà ngay cả thân hình nàng đâu đâu cũng có vết máu. Mái tóc vốn đã rối bời, bây giờ càng rối tung như tổ quạ. Xiêm y trên mình cũng rách nát nhiều chỗ, lộ xuất cả làn da nõn nà như ngọc.
Nhưng trong lòng thiếu nữ si tình này lại vô cùng sung sướng, thứ vui sướng khiến người ta không để tâm đến bất kỳ đau đớn nào của thân thể huyết nhục. Nàng thầm nghĩ :
- “Chàng trong tối qua quả nhiên là Lã ca ca”.
Một ý vị ngọt ngào ấm áp từ sâu thẳm trong đáy lòng nàng chợt dâng lên, cho dù dùng hết ngôn từ trên thế gian này cũng không thể hình dung được nỗi lòng hiện tại của nàng. Huống hồ lúc này nàng cũng biết là Lã ca ca có chân tình với mình, nếu không làm sao chàng dám mạo hiểm xuống tuyệt cốc cứu mình?
Thế là nàng mỉm cười, liếc mắt nhìn sang Y Phong và khẽ nói :
- Lã ca ca có mệt không? Có cần muội đỡ chàng một lúc không?
Y Phong mỉm cười lắc đầu. Chàng đưa tay khẽ đỡ lấy ngay lưng nàng, vì chàng biết người cần giúp đỡ lúc này chẳng phải là mình, mà là nàng.
Trong đời chàng, tuy chưa một lần luyện qua công phu Bích Hổ Du Tường, nhưng hiện tại có một thứ sức mạnh kỳ lạ giúp chàng có thể vận dụng rất hiệu nghiệm, môn công phu cao minh này. Đương nhien một phần cũng nhờ công của bản thân chàng tinh tiến.
Lộ trình tuy gian nan, nhưng bất luận là con đường nào, chung quy cũng có lúc đến đích. Y Phong lại đỡ lưng Tiêu Nam Tần, đẩy nàng lên trên bờ vực, sau đó chàng cũng tung mình lên theo. Cả hai cùng nằm lăn ra đám cỏ cạnh bờ vực mà thở dốc, Y Phong nhắm mắt tĩnh dưỡng, chờ đến lúc chân khí trong cơ thể điều hòa, chàng mới mở mắt ra.
Tiêu Nam Tần vẫn nằm cạnh chàng, mây trắng trên trời vẫn bay, ánh nắng đã ngã bóng về tây. Nàng biết đây là thực chứ không phải là mộng, thế là cảm giác hạnh phúc lập tức xâm chiếm toàn thân nàng.
Y Phong khẽ trở người, mục quang nhìn lên thân hình Tiêu Nam Tần, chàng thấy xiêm y màu tím nhạt của nàng giờ đây đã biến thành màu xám đen. Vạt áo trước ngực đã rách toạc, lộ xuất chiếc yếm hồng ra ngoài, đâu đâu cũng thấy vết máu. Khi mục quang của Y Phong dịch chuyển lên khuôn mặt xinh đẹp đôn hậu của nàng thì chàng không tự chủ được nữa, thân hình chàng bật dậy và nhào tới...
Khuôn mặt của nàng đầy vết trầy sướt, đường ngang đường dọc

chồng chéo lên nhau. Lớp da mỏng mịn bật ra hai bên lộ xuất phần thịt rướm máu hồng, và chỗ huyết dịch đã đông lại, kết thành những vết thâm đen trên da thịt. Có vài vết thương khá sâu, hiện vẫn còn rỉ huyết. Khuôn mặt xinh đẹp đôn hậu của nàng, giờ đây trở nên xấu xí vô cùng.
Y Phong không nhẫn tâm ngắm nhìn nữa, chàng quỳ xuống cạnh thân nàng, hai mắt lại thêm một lần mơ hồ.
Tiêu Nam Tần từ từ mở mắt ra, nàng thấy ý trung nhân đang cúi nhìn mình. Thế là trên môi thiếu nữ si tình này nở một nụ cười mãn nguyện. Nụ cười làm động những vết thương trên mặt khiến nàng cảm thấy rất đau đớn, nhưng hiện tại nàng thấy sự đau đớn này quá ư nhẹ nhàng.
Nàng đưa tay nắm lấy tay nàng, cử động khiến nhiều vết thương trên ngọc thủ toạt ra, và máu tươi lại âm ỉ chảy. Hồi lâu sau nàng khẽ nói :
- Chàng không nghỉ ngơi ư? Xem này, nhãn thần của chàng trông khó coi lắm...
Nàng ngừng lại thở một hơi rồi nói tiếp :
- Sáng nay khi tỉnh dậy, muội đã trông thấy chàng, chàng không biết trong lòng muội khó chịu như thế nào ư...
Nàng gượng cười, nói tiếp :
- Muội còn cho rằng tối qua không phải là chàng, và cho rằng đó là tên Tiêu Vô đáng chết. Lã ca ca, hãy trút lớp dịch dung trên mặt chàng có được không? Cho muội xem diện mục thật của chàng đi. Ôi... muội thật sự hận những nét quỷ quái trên mặt chàng, hại muội lo hơn cả nửa ngày.
Mấy lời ôn nhu đa tình này được thiếu nữ si tình Tiêu Nam Tần nói ra rất khẽ.
Nhưng đối với Y Phong mà nói, nghe xong chàng chẳng hiểu gì cả, thậm chí còn vô cùng kinh ngạc. Nhất thời ý nghĩ trong đầu chàng trở nên hỗn độn, không lần ra chút manh mối nào.
Tiêu Nam Tần lại khẽ nói :
- Nếu tối qua chàng không đến, muội... muội thật chẳng biết nên làm thế nào...
Nàng mỉm cười rồi nói tiếp :
- Nhưng chàng đến rồi... muội... muội không ngờ chàng lại... xấu như vậy. Lã ca ca, từ nay về sau đừng có rời xa muội có được không? Muội... muội đã là của chàng rồi.
Thế là trong mớ ý nghĩ hỗn độn, Y Phong đã lần ra chút manh mối, từ những lời nói của nàng, chàng đã đoán ra chuyện tối qua rốt cuộc là thế nào, nhưng chàng không muốn tin đó là sự thật.

Vì đối với thiếu nữ si tình này mà nói, những chuyện đó quá ư là tàn khốc.
Nhất thời Y Phong vẫn quỳ cạnh nàng, miệng ấp úng không nói thành lời.
Tiêu Nam Tần khẽ trở người và nói :
- Trông chàng kìa, chuyện mà muội bảo chàng làm thì chàng đều không nghe theo, hãy gỡ bỏ những thứ quỷ quái trên mặt chàng đi nào.
Y Phong buông một tiếng thở dài, chậm rãi gỡ chiếc mặt nạ da người và lớp dịch dung trên mặt nạ. Tình cảm trong lòng chàng lúc này rất lẫn lộn khó nói, ngay cả bản thân chàng cũng không nhận ra, đó là bi thống, thương hại hay là phẫn hận. Nhưng bất luận thế nào, chàng cũng không nỡ nói ra “chàng” trong tối qua chẳng phải là mình.
Làm sao chàng nỡ khiến một thiếu nữ si tình đáng thương phải nhỏ lệ lần nữa, khi mà ngấn lệ tối qua vẫn chưa ráo.
Huống hồ với kinh nghiệm nhiều năm bôn tẩu giang hồ của mình, chàng biết những vết thương trên mặt nàng dù có lạnh lại thì cũng không thể nguyên vẹn như trước.
Khi một thiếu nữ xinh đẹp phát hiện dung diện của mình đã không còn đẹp như xưa, lúc đó nỗi bi thống trong lòng nàng đủ để khiến nàng ân hận suốt đời. Như vậy, làm sao chàng có thể nhẫn tâm khiến nàng phải chịu đựng thêm một nỗi đau khủng khiếp nữa?
Trong chớp mắt khi gỡ chiếc mặt nạ da người ra, Y Phong đã tự quyết định thà mình nhẫn nhục gánh chịu tất cả, tuyệt không để thiếu nữ si tình này phải chịu nhục một lần nữa. Và chàng cho rằng quyết định của mình là hoàn toàn chính xác, chẳng còn sự lựa chọn nào cả, dù mình phải chịu đau khổ. Có thể đủ đền đáp phần chân tình cao hơn trời đất của nàng đối với mình.
Chàng cúi thấp xuống, vẻ mặt tươi và ánh mắt rưng rưng nhìn nàng, chàng nói :
- Nam Tần! Sau này nàng chớ suy nghĩ lung tung nữa, tối qua chẳng phải ta thì là ai?
Lời vừa dứt, chàng thấy vẻ tươi cườinhư hoa xuân lập tức hiện trên mặt nàng, nét cười này khiến những vết thương xấu xí dường như đều trở nên xinh đẹp lạ thường.
Chàng lại nói tiếp :
- Nàng cứ ở đây nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, chờ lát nữa ta sẽ đưa nàng đi. Ôi... sáng nay... sáng nay, ta khôngbiết là nàng dậy sớm như vậy, do đó ta mới đến đây tìm một vị bằng hữu, không ngờ lại có vài chuyện phát sinh...

Chàng chưa nói hết lời thì đột nhiên sau lưng có tràng cười nhạt phát ra. Y Phong quét mục quang nhìn tứ phía, chàng trông thấy khuôn "mặt sắt" không lộ biểu cảm đang chăm chú nhìn mình với ánh mắt lạnh lùng.
Thì ra đó là Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình, lão nhếch mép cười nhạt, đoạn nói :
- Hóa ra là ngươi! Thật không ngờ lão phu hành tẩu giang hồ cả đời, lại bị ngươi lừa không ít lần.
Y Phong quăng chiếc mặt nạ da người xuống đất, nhất thời tập trung toàn lực thần đề phòng. Tiêu Nam Tần mở to mắt ra nhìn, khi thấy diện mục lạnh lùng của Vạn Thiên Bình, lòng nàng cũng kinh hãi không thôi.
Tuy nàng không biết Vạn Thiên Bình, nhưng trông tình trạng hiện tại, nàng cũng biết nhất định là lão quái kia không có hảo ý với Y Phong. Vì thế, nàng vội chống hai tay xuống đất, cố gắng ngồi bật dậy.
Y Phong khẽ xoay người rồi cũng đứng thẳng lên. Tuy chàng biết lúc này Vạn Thiên Bình đã nhận ra diện mục thật của mình thì nhất định sẽ có phiền phứa, nhưng chàng vẫn bình tĩnh an ủi nàng :
- Nam Tần, không sao đâu, nàng cứ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi...
Vạn Thiên Bình cười nhạt, tiếp lời :
- Nhưng lão phu thật sự hơi lấy làm kỳ quái, ngươi đã giam lão phu trong động, vậy còn cứu lão phu ra làm gì?
Y Phong lui lại một bước, chàng đứng cản trước mặt Tiêu Nam Tần, mục quang nhìn hai tay Vạn Thiên Bình không chớp. Đột nhiên chàng lên cười ha ha một tràng dài, tiếng cười khiến Thiết Diện Cô Hành Khách biến sắc. Rồi đột nhiên tiếng cười của Y Phong dừng lại, thần sắc của chàng trở nên uy nghi lẫm liệt.
Sau tràng cười bất ngờ, chàng không nói một lời nào, tựa như tràng cười của chàng, vốn chẳng có chút ý nghĩa gì. Vạn Thiên Bình càng chăm chú quan sát chàng kỹ hơn.
Nào ngờ ngay lúc đó có tiếng kêu lanh lảnh vang lên, tiếp theo là một bóng thanh y lướt tới như bay Không cần nói cũng biết đó là Vạn Hồng, khi nhận ra người đối diện với phụ thân mình có dáng vẻ giống vị khách tối qua, nhưng diện mục hoàn toàn khác thì nàng kinh hãi kêu lên :
- Ngươi... ngươi là ai? Đây là chuyện thế nào?
Y Phong không để ý đến nàng, chàng nhìn Vạn Thiên Bình và trầm giọng nói :
- Vạn lão tiền bối! Chuyện như thế nào thì có lẽ trong lòng lão tiền bối đã rõ. Tại hạ và tiền bối vốn không thù không oán, việc sáng hôm

qua làm phiền tiền bối, ngày sau tại hạ nhất định sẽ đền đáp, còn như tại sao tại hạ phải đeo mặt nạ, thiết nghĩ thế gian thị phi khôn lường, tiền bối là người thông đạt, tại hạ không cần phải giải thích. Có điều tại hạ cần nói rõ rằng, tại hạ tuyệt đối không đùa giỡn với tiền bối.
Thiết Diện Cô Hành Khách lạnh lùng "hừ" một tiếng, đôi mắt chim ưng như dán vào người Y Phong, tựa như muốn nhìn thấu trong tâm can chàng rốt cuộc có bí mật gì.
Vì đến hiện tại, lão không biết thiếu niên đang đứng trước mặt mình, chẳng phải là người từng cứu mình ra khỏi bí động của Vũ Khúc bên trong núi Vô Lượng.
Sau đó, bất giác lão cảm thấy kỳ quái vô cùng, lão nói :
- Trong đời lão phu ân oán rõ ràng, xưa nay chưa có chuyện gì mà không đoán định được. Nhưng hiện tại, giữa ngươi và lão phu quả là ân oán khó phân, theo lý mà nói, nếu ta không được ngươi cứu thì có lẽ sẽ chết mục xương trong bí động núi Vô Lượng, song sở dĩ lão phu bị giam trong đó cũng do chính ngươi hãm hại.
Vạn Hồng tròn xoe song mục, nàng hết nhìn phụ thân rồi nhìn qua Y Phong. Trước đó nàng vốn đã vô cùng kinh ngạc, bây giòo nghe xong thì càng thêm hồ đồ, chẳng biết rốt cuộc là chuyện như thế nào.
Y Phong mỉm cười định nói, nhưng Vạn Thiên Bình vội khoát tay và đáp lời :
- Có ân báo ân, có thù báo thù, và lão phu không bao giờ quên tầm thù này. Nhưng hiện tại nếu lão phu báo thù ngươi thì không thể báo ơn ngươi, nếu báo ơn ngươi trước rồi sau đó báo thù ngươi, như vậy sao có thể gọi là đã bảo ơn ngươi?
Y Phong ngầm thán phục vị Thiết Diện Cô Hành Khách này, tuy cả đời của lão chẳng quang minh lỗi lạc, nhưng nếu lấy hai chữ "ân", "thù" mà nói, quả nhiên lão vẫn chưa mất bản sắc của gã trượng phu.
Tuy nhiên biết người trong võ lâm có nhiều kẻ không giống người thường, đặc biệt bốn chữ "ân oán phân minh" rất được bọn họ xem trọng.
Hiện tại Vạn Thiên Bình đang rất khó xử. Y Phong lạnh lùng nhìn lão, trong lòng chàng cũng đang mâu thuẫn, chẳng biết có nên nói cho lão biết người cứu lão ra khỏi bí động là một người khác hay không?
Một làn gió núi thổi qua, Tiêu Nam Tần nép sát vào người Y Phong. Chàng biết nếu mình nói ra chuyện này nhất định Vạn Thiên Bình sẽ lập tức ra tay với mình, mà với công lực của mình hiện giờ, tuyệt đối không phải là đối thủ của lão. Như vậy chẳng những mình sẽ mất

mạng tức khắc, mà Tiêu Nam Tần cũng không thể nào chịu đựng nổi cú sốc này.
Nhưng một nam tử hán, đầu đội trời chân đạp đất thì sao có thể giả mạo người khác để nhận lãnh ân tình? Huống hồ kẻ đó từng đem đến cho mình một nỗi nhục thấu xương thấu cốt.
Thế là chàng khẽ buông một tiếng thở dài, trở tay choàng vai Tiêu Nam Tần và trầm giọng nói :
- Vạn Thiên Bình! Tại hạ cũng không ngại nói cho lão biết rằng, người cứu lão rời khỏi bí động ở núi Vô Lượng không phải là tại hạ. Giữa lão và tại hạ không có ân oán, nhưng bây giờ lại có oán vô ân, nếu lão muốn phục thù tại hạ thì hãy tự nhiên động thủ.
Lời chàng nói chưa hết thì đã bị tràng cười của Vạn Thiên Bình cắt dứt. Lão nói :
- Có chí khí! Có bản lĩnh.
Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :
- Có điều ngươi cũng không khỏi xem thường lão phu quá rồi, lẽ nào lão phu còn có thể tin những lời quỷ của ngươi.
Lúc này Vạn Hồng đã lặng lẽ tiến đến cạnh phụ thân nàng và khẽ nói :
- Phụ thân! Người đã không thể báo thù, lại không thể báo ân, vậy người chẳng báo gì cả, có phải là xong mọi chuyện không?
Vạn Thiên Bình dịch mục quang nhìn sang nữ nhi của mình, đoạn lão lại buông một tiếng thở dài. “Biết con không ai bằng chạ”, lão đã nhận thấy tình cảm của con gái mình đối với người này. Điều này vốn là mong ước của lão, cũng chỉ là chuyện do lão sắp đặt kế hoạch, nhưng hiện tại lại khiến lão khó xử.
Ý nghĩ liên tục xoay chuyển trong đầu lão, đang lúc phân vân bất quyết thì một ý nghĩ đột nhiên thoáng qua, lão mở miệng nói :
- Cả đời lão phu ân oán phân minh, đối với ngươi cũng tuyệt không thể là chuyện vong ân bội nghĩa, nhưng cũng không thể có thù mà không báo, vậy lão phu cho ngươi hai con đường để ngươi lựa chọn.
Y Phong cười ngạo nghễ, đoạn cất giọng lạnh lùng nói :
- Nếu tại hạ không đi hai con đường đó thì sao?
Nào ngờ Vạn Thiên Bình căn bản chẳng nghe lời chàng nói, lão tự nhiên nói tiếp :
- Con đường thứ nhất, lão phu thấy ngươi là một hán tử đáng thương, nếu ngươi bái lão phu làm sư phụ, như thế thì ân oán trước đây giữa ngươi và lão phu tự nhiên được hóa giải. thêm vào đó là ngươi có thể học được không ít tuyệt nghệ của lão phu...
Lão ngừng một lát rồi tiếp lời :

- Còn như cuốn Thiên Tinh bí kíp, lão phu cũng có thể cùng ngươi tham khảo.
Vạn Hồng thầm cảm kích trong lòng, nàng biết phụ thân đưa ra con đường này là hoàn toàn vì mình. Bất giác nàng nhìn Y Phong với ánh mắt thân mật, và thầm mong chờ chàng nói ra tiếng "được".
Nào ngờ Y Phong chỉ lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói :
- Lão nói ra con đường thứ hai đi?
Những vết thương trên tay Tiêu Nam Tần tuy đau thấu xương thấu cốt, nhưng nàng vẫn nắm chặt cánh tay Y Phong lòng thầm cảm phục chàng.
Thiết Diện Cô Hành Khách chợt biến sắc, lão gằn giọng nói :
- Con đường thứ hai ư? Hừ! Năm xưa lão phu kiến dựng phi các này, từng điều tra kỹ toàn bộ trên dưới Tây Lương Sơn, mới chọn ra được chỗ này...
Bỗng nhiên lão ngừng lại giữa chừng, Y Phong bất giác cảm thấy kỳ quái, tại sao Vạn Thiên Bình lại nói đến chuyện ngoài đề này?
Vạn Thiên Bình cười nhạt một tiếng, lão nói tiếp :
- Nhưng trước khi phát hiện ra nơi này, lão phu đã tìm ra một sơn động, sơn động đó cũng giống như bí động trong núi Vô Lượng, tức chỉ có một đường ra vào. Bây giờ lão phu sẽ đem ngươi giam vào sơn động đó, như vậy ân oán giữa chúng ta cũng có thể hóa giải. Một tháng sau, nếu ngươi vẫn chưa chết trong sơn động, lão phu sẽ thả ngươi ra, nhưng từ nay về sau, dù là nửa câu, ngươi cũng không được làm trái ý lão phu.
Y Phong nhếch mép cười khẩy một tiếng, bỗng nhiên chàng thấy ánh mắt của Vạn Thiên Bình sắc lạnh như dao, lão chăm chú nhìn chàng và nói tiếp :
- Nếu ngươi không tiếp nhận hai con đường đó thì chớ trách lão phu xuất chiêu.
Vạn Hồng khẽ kéo tay áo lão và nói :
- Thời gian một tháng là quá dài, phụ thân, người có chờ được không?
Vạn Thiên Bình cười nhạt, nói :
- Trong mắt phụ thân ngươi, mười năm cũng chẳng qua là một cái búng tay, huống hồ là thời gian ngắn ngủi một tháng?
Lão nhìn qua Y Phong rồi nói tiếp :
- Trong vòng một tháng đó, lão phu nhất định sẽ canh giữ cửa sơn động cho ngươi, không cho bất kỳ người nào lai phạm, và cũng không cho bất kỳ ai đoạt được cuốn Thiên Tinh bí kíp trên mình ngươi.

Y Phong hơi chột dạ, chàng biết bên ngoài Vạn Thiên Bình tuy tỏ ra rộng lượng, nhưng thực ra trong thâm tâm lào không lúc nào quên cuốn Thiên Tinh bí kíp. Chàng nghĩ, nếu sau một tháng mà mình chết đi, khi đó cuốn Thiên Tinh bí kíp tự nhiên sẽ thuộc về lão, còn nếu ta không chết, suốt đời này phải nghe theo lời lão thì cuốn Thiên Tinh bí kíp chắc phải cũng thuộc về lão hay sao?
Lão đã đưa ra con đường này hang động kia tất phải ở một nơi bí mật, bản thân mình tuyệt đối không thể thoát ra được. Nhưng nếu mình không tiếp nhận điều kiện của lão thì không chừng sẽ đổ máu lập tức tại đương trường, thậm chí cả Tiêu Nam Tần cũng khó thoát.
Chàng đang phân vân bất quyết, bồng nhiên Tiêu Nam Tần khẽ kéo tay chàng và nói :
- Đồng ý với điều kiện của lão đi.
Y Phong giật mình, nhưng chàng lời nói của nàng tất có dụng ý. Thế là chàng gượng cười, nói :
- Sơn động đó ở đâu?
Vạn Thiên Bình phất tay áo, nói :
- Đi theo ta.
Đoạn lão sải bước đi xuống hẻm vực, Vạn Hồng thì nhìn qua phi các và khẽ hú một tiếng. Y Phong và Tiêu Nam Tần lặng lẽ cất bước đi theo Vạn Thiên Bình.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 29
Trùng phùng như mộng

Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình cũng không ngoái đầu nhìn lại, lão cứ sải bước đi thẳng tới trước, gặp khúc nào bị cành cây ngăn trở đường đi, lão vung thiết chưởng hất văng ra xạ Tiêu Nam Tần miễn cưỡng bám vào tay chàng mà đi, lúc này những vết máu trên mặt nàng đã khô, vết thương càng lộ ra, có điều nàng vẫn không hay biết một chút gì, nàng vẫn cho rằng vết máu trên mặt mình chẳng qua là một chút thương thế nhẹ thôi. Hiện tại tâm trí của nàng hoàn toàn lo cho Y Phong, ngoài ra chẳng để ý đến điều gì khác.
Sau thời gian chừng cạn hai tuần trà thì ba người đã đi ra khỏi cánh rừng.
Vạn Thiên Bình quay lại nói :

- Đi theo ta!
Đoạn, lão rẽ bước qua trái rồi sải bước đi tiếp.
Tiêu Nam Tần mừng thầm trong lòng, nàng nghĩ :
- “Không lẽ sơn động mà lào nói, thật đúng như phán đoán của ta, tức là sơn động tối quả Như vậy thì Lã ca ca cũng rất thông thuộc”.
Nghĩ đoạn, nàng liếc nhìn Y Phong, chỉ thấy đôi mày kiếm của chàng khẽ chau lại, sắc diện trầm trọng. Bất giác nàng lấy làm kỳ quái :
- “Lẽ nào chàng không nhớ rả”
Y Phong dìu nàng rẽ bước theo Vạn Thiên Bình, chàng chỉ liếc mắt mà khẽ cười với nàng, tuyệt nhiên không có bất kỳ biểu thị gì.
- “Có lẽ chàng không muốn để lộ ra mặt, sợ bị lão quái họ Vạn kia biết chăng?”
Nàng tự giải thích với mình như vậy và yên tâm với cách giải thích này.
Tuy Vạn Thiên Bình không thi triển khinh công, nhưng tốc độ đi đường của lão rất nhanh, người thường khó theo kịp.
Lại đi một thời gian chừng cạn tuần trà, khí lực của Tiêu Nam Tần đã có vẻ không chịu nổi, Y Phong phải dìu phụ nàng. Đối với nàng mà nói, chỉ cần được tựa vào cánh tay chàng thì dù con đường này có dẫn đến tử vong, nàng cũng cảm thấy vui vẻ mãn nguyện.
Bỗng nhiên nghe Vạn Thiên Bình lạnh lùng nói :
- Đến rồi! Chính là nơi này.
Tiêu Nam Tần tròn xoe song mục, tim đập thình thịch. Vạn Thiên Bình đưa tay chỉ vào một sơn đạo hẹp, đây chẳng phải là con đường tối qua mà Tiêu Nam Tần vĩnh viễn không thể nào quên đó sao?
Lại nghe Vạn Thiên Bình nói :
- Sơn đạo này dài chừng mười trượng, cứ đi thẳng vào là gặp một sơn động, lão phu biết bên trong tuyệt đối không có độc xà mãnh thú, nhưng dù có độc xà mãnh thú, bằng vào thân thủ của ngươi cũng vẫn tự vệ được.
Lão ngừng một lát, mục quang quét nhìn tứ phía rồi nói tiếp :
- Sau khi ngươi vào trong, lão phu dùng đá tảng phong bế sơn đạo, đồng thời lão phu cũng ngồi canh ở đây một tháng. Như vậy, dù ngươi có đẩy tảng đá ra được thì lão phu cũng sẽ lập tức có tảng đá khác chắn vào. Do đó, căn bản ngươi có rất ít hy vọng thoát khỏi sơn động này. Huống hồ qua vài ngày đói khát, thì e rằng một chút khí lực ngươi cũng chẳng còn.
Y Phong mặt không biến sắc, tựa như căn bản không để tâm mấy lời uy hiếp của lão tạ Chàng cười khẩy một tiếng rồi nói :
- Đa tạ lão cho biết.

Vạn Thiên Bình tiếp lời :
- Thế thì ngươi mau chui vào đi.
Lời chưa dứt thì trên sơn đạo đã có một bóng thanh y như hồ điệp lướt tới, theo đó là một giọng nói lanh lảnh :
- Chờ ta một lát.
Y Phong ngoái nhìn lại thì thấy Vạn Hồng đang lướt tới như bay, trong tay nàng xách một chiếc giỏ mây, thanh y phơ phất trong gió, trông rất đẹp mắt. Sau khi lướt tới nơi, Vạn Hồng đặt chiếc giỏ xuống đất, bên trong có hai bát thức ăn và một bình rượu nhỏ. Vừa rồi nàng lướt đi như gió nhưng thức ăn và rượu tuyệt nhiên không đổ một chút ra ngoài.
Vạn Thiên Bình lạnh lùng "hừ" một tiếng, đoạn lão kẹp tay sau lưng và quay người đi chỗ khác.
Tiêu Nam Tần động lòng thầm nghĩ :
- "Tại sao nữ tử này lại tốt với Lã ca ca như vậy?"
Máu ghen bất giác nổi lên, tự nhiên nàng cũng không tiện nói ra, đành nén vào lòng mà thôi.
Từ cổ chí kim, e rằng không có nữ nhi nào lại không có máu ghen.
Vạn Hồng ngước nhìn Y Phong với ánh mắt đầy tình tứ và quan tâm, hồi lâu sau nàng mỉm cười nói :
- Ngươi đi lần này, sợ rằng phải rất lâu mới ra được, bên trong lại chẳng có thứ gì để ăn, bây giờ hãy ăn trước đôi chút rồi vào cũng không muộn. Ôi! Thời gian quá gấp gáp, nếu không ta sẽ tự tay làm các món ăn cho ngươi.
Nàng lấy chiếc giỏ đưa cho Y Phong và nói tiếp :
- Mau đi, để nguội sẽ ăn không ngon.
Y Phong nhìn thiếu nữ thuần chân vô tà này rồi chậm rãi tiếp nhận giỏ thức ăn, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác rất khó nói, khiến chàng không thể từ chối.
Chàng cầm đôi đũa tre trong tay mà cảm thấy nặng tựa ngàn cân, miệng ấp úng nói :
- Đa tạ cô nương!
Đoạn chàng quay người đưa đôi đũa cho Tiêu Nam Tần và nói :
- Nam Tần! Nàng cũng ăn một chút nhé!
Nào ngờ Tiêu Nam Tần đột nhiên quay người đi chỗ khác, Y Phong vừa cảm thấy ngạc nhiên thì vai trái đã bị một bàn tay kéo lại, một giọng lanh lảnh cất lên :
- Ta đem đến cho ngươi ăn, ngươi khách khí gì chứ?
Y Phong chưa có phản ứng gì thì nghe Tiêu Nam Tần lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói :

- Ai thèm? Bọn ta căn bản không cần ăn.
Y Phong bất giác cười thầm trong bụng, nhưng tình cảnh này, liệu chàng còn cười thầm được bao lâu. Chàng cầm đôi đũa trong tay, mắt nhìn hai thiếu nữ đang nổi máu ghen, nhất thời chẳng biết làm thế nào cho phải.
Thế là chàng buông một tiếng thở dài, đặt đôi đũa vào giỏ thức ăn, đoạn nói :
- Đa tạ, cô nương! Nhưng quả thực là tại hạ không thể nào ăn nổi.
Song mục Vạn Hồng đã đỏ hoe, lòng cảm thấy rất ấm ức, nàng còn định nói mấy câu, nhưng Vạn Thiên Bình đã quay lại, lão phán :
- Không ăn thì thôi vậy!
Cùng lúc, thiết chưởng của lão vung lên, giỏ thức ăn lập tức bay ra xa, rượu thịt văng tứ tung. Đoạn, lão chỉ sơn đạo rộng chưa đầy một thước và nói :
- Mau vào đi thôi!
Y Phong hơi chau mày, chàng vừa định phát tác thì Tiêu Nam Tần đã giữ chàng lại và lạnh lùng nói :
- Vào thì vào!
Vừa nói nàng vừa kéo Y Phong đi vào. Nào ngờ, bỗng nhiên có một bóng thanh y hoa lên trước mặt, Vạn Hồng đưa tay cản trước trước sơn đạo, miệng nói :
- Gia phụ chỉ muốn hắn vào, cô nương vào đó làm gì?
Tiêu Nam Tần tròn xoe mắt hạnh, nàng quát hỏi lại :
- Đó là chuyện của ta, liên quan gì đến cô nương chứ?
Nói đoạn, chàng quay sang nhìn Y Phong và tiếp lời :
- Đi! Chúng ta cùng vào, nếu có chết thì cùng chết.
Vạn Hồng cười nhạt, nói :
- Xưa nay ta chưa từng thấy ai như cô nương, bộ mặt xấu xí như đồ hình bát quái, vậy mà còn nắm tay người ta, không sợ người ta kinh tởm ư?
Tiêu Nam Tần nộ khí quát hỏi :
- Ngươi nói ai chứ?
Vạn Hồng cười khảy đáp :
- Ta nói ngươi đấy!
Đột nhiên Tiêu Nam Tần bật cười khanh khách một tràng rồi nói :
- Đây là lần đầu ta nghe người lời như vậy, không ngờ trên đời này còn có người nói Tiêu Tương Phi Tử ta xấu xí? Lã ca ca, chàng nói xem, có buồn cười không chứ?
Y Phong chỉ chau mày, nào ngờ Vạn Hồng đã bật cười, nói :
- Ngươi không xấu, ngươi không xấu, ngươi rất đẹp.

Nàng thò tay vào túi móc ra một chiếc kính đồng, đưa tới trước mặt Tiêu Nam Tần đoạn nói tiếp :
- Ngươi tự xem đi, đẹp hay là không?
Y Phong xuất thủ như gió, chụp lấy chiếc kính đồng, nhưng Vạn Hồng cũng nhanh không kém, nàng giật tay lại, đoạn lại đưa mặt kính đến trước mặt Tiêu Nam Tần.
Y Phong tung người lướt đến trước Tiêu Nam Tần, song thủ lại xuất ra, trên dưới giao nhau theo thế Song Long Đoạt Châu, hai thiết chưởng cùng đoạt lấy chiếc kính đồng.
Vạn Hồng bật cười khanh khách, thân liễu khẽ xoay chuyển, y phục lất phất, chớp mắt thân hình đã trượt ra ngoài ba thước. Ngọc thủ dương lên, mặt kính lại hướng thẳng về phía Tiêu Nam Tần, đồng thời nàng cười khẩy, nói :
- Ngươi tự xem mình đi!
Y Phong tiếp tục xoay người xuất thủ đoạt kính, nhưng đột nhiên chàng cảm thấy có một luồng kình phong kích vào mạn sườn, chớp mắt ngọc thủ của Vạn Hồng đã đánh tới. Xuất thủ thần tốc, chiêu thức chuẩn xác, nhằm điểm vào đại huyệt Tàng Huyết dưới mạn sườn của Y Phong.
Y Phong cả kinh, chân phải vội dạt ra và trầm người xuống, song chưởng vội xuất, chụp vào cổ tay của Vạn Hồng. Nào ngờ đột nhiên Vạn Hồng thu ngọc chưởng, thân liễu khẽ xoay và trượt ra xa ba thước. Nàng mỉm cười, nói :
- Ta không muốn đánh với ngươi.
Y Phong hơi ngớ người, khi chàng ngoái nhìn lại thì thấy Tiêu Nam Tần đang cầm chiếc kính đồng trong tay, mục quang thẫn thờ nhìn mình không thôi.
Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình đang kẹp tay sau lưng cười nhạt, tựa như lão không nghe không thấy chuyện vừa xảy ra.
Đương nhiên Y Phong không thể hiểu tâm tình của những người làm cha làm mẹ, đặc biệt là tâm tình của người làm cha làm mẹ của một thiếu nữ đương xuân.
Tuy chàng hơi kỳ quái về thái độ của Vạn Thiên Bình, nhưng tình này cảnh này, thời này điểm này, chàng đâu có thời gian để suy nghĩ đến những điều đó.
Chàng lướt đến cạnh Tiêu Nam Tần và khẽ nói :
- Nam Tần! Đừng xem nữa! Những vết thương trên mặt nàng chẳng qua là thương thế ngoài da thôi, vài hôm nữa nó sẽ lành ngay.
Nói đoạn, chàng đưa tay lấy chiếc kính đồng trên tay Tiêu Nam Tần, nhưng Tiêu Nam Tần lại giữ chặt lấy, nhất đính không chịu buông.

Vạn Hồng bật cười nói :
- Lã ca ca! Ngươi hà tất phải lừa cô ta! Dù thương thế trên mặt cô ta có lành lặn thì cũng trở thành một đồ hình bát quái thôi.
Vừa rồi nàng nghe Tiêu Nam Tần gọi Y Phong là Lã ca ca nên bây giờ cũng gọi như vậy, song giọng nói của nàng biến chuyển ngọt ngào như rót mật vào tai.
Y Phong quay đầu trừng mắt nhìn nàng, ngay lúc đó bỗng nhiên Tiêu Nam Tần ngửa mặt cười khan, nàng vung tay ném chiếc kính đồng vào vách núi "choang" một tiếng. Y Phong cả kinh, chàng vội nắm giữ tay nàng và nói :
- Nam Tần! Nam Tần! Nàng làm sao thế?
Tiêu Nam Tần vẫn cười như điên loạn, hai khóe mắt không ngừng tuôn lệ. Nước mắt chảy qua những vết máu trên mặt, khi rơi xuống cũng đỏ hồng như máu.
Vừa cười nàng vừa giật tay ra khỏi Y Phong, có lúc tiếng cười biến thành tiếng khóc, rồi tiếng khóc lại biến thành tiếng cười, khóc cười lẫn lộn, hợp thành một thứ âm thanh khiến người có lòng dạ sắt đá nghe được cũng não lòng.
Tiêu Tương Phi Tử, mỹ danh được truyền tụng khắp võ lâm, chỉ cần là người hành tẩu giang hồ dù chưa từng gặp Tiêu Tương Phi Tử, nhưng cũng biết nàng là mỹ nhân đẹp như tiên, vậy mà bây giờ...
Tấc lòng của Tiêu Nam Tần tựa như tảng băng trước nắng gió, đang từ từ vỡ vụn tan chảy.
Nàng biết hiện tại mình đã không còn xứng với Y Phong, nhưng hình ảnh điên loạn tối qua vẫn còn hiển hiện trước mắt. Nàng không biết mình nên làm thế nào, thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng dường như không còn đường để cho nàng đi. Đầu óc trở nên trống không, ánh mắt mơ màng, dường như những nam tử si tình từng bị nàng làm nhục, đang lần lượt chỉ nàng mà cười mà chửi mắng.
Y Phong đứng lặng người nhìn nàng với ánh mắt đầy kinh ngạc, nhất thời bối rối chân tay.
Vạn Hồng đứng ngoài xa cũng bất giác sững sờ, lòng hơi có chút hối hận, rốt cuộc nàng cũng là một thiếu nữ thật thà ngây thơ.
Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói :
- Thời gian đã không còn sớm nữa, ngươi có thể vào rồi đấy! Có gì muốn nói, một tháng sau nếu ngươi không chết thì lúc đó nói cũng chẳng muộn.
Bỗng nhiên Tiêu Nam Tần đưa hai tay bưng mặt, nàng vừa khóc vừa bỏ chạy như điên như loạn.

Y Phong quát lớn một tiếng rồi phóng người đến cản trước mặt nàng, chàng cất giọng bi thương nói :
- Nam Tần! Nàng định làm gì thế? Bất luận khuôn mặt nàng có biến thành thế nào thì ta... ta vẫn thương yêu nàng.
Tiếng khóc của Tiêu Nam Tần càng thêm bi ai. Lúc này tuy nàng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng nhất thời chẳng nói ra được một câu. Cuối cùng, nàng cố gắng trấn định tinh thần, cất giọng thống thiết nói :
- Lã ca ca! Chàng... chàng... hãy đi vào đi. Chỉ cần chàng không chết thì thủy chung muội vẫn là người của chàng. Tối qua... chẳng phải muội đã trao tất cả cho chàng rồi sao?
Chợt nghe Vạn Thiên Bình cười nhạt một tiếng, lão lướt đến gần và nói :
- Ngươi đang nằm mộng đó chăng? Tối qua rõ ràng tiểu tử này...
Lão vừa nói đến đây thì Y Phong đã quát lớn một tiếng, chàng tung người bổ nhào tới, hữu thủ chụp vào giữa mặt Vạn Thiên Bình, tả thủ như đao chém thẳng vào ngực lão tạ Chưởng phong uy mãnh, chưởng thế như mãnh long cuồng hổ. Y Phong vận tập toàn bộ công lực bình sinh, võ công của Vạn Thiên Bình tuy cao, nhưng bị tập kích bất ngờ nên lão không thể không ngừng chống đỡ và tránh né.
Sau khi đánh hụt một chiêu, Y Phong không để cho Vạn Thiên Bình có cơ hội đánh trả, chưởng ảnh của chàng phất ra vù vù vù, liên tiếp ba chưởng.
Vạn Thiên Bình luôn miệng cười nhạt, thân hình lão hơi trầm xuống, song thủ phất ra tiếp chiêu Y Phong. Nên biết võ công của Y Phong vốn không phải là đối thủ của Vạn Thiên Bình, trong núi Vô Lượng tuy có lần lão rơi vào thế hạ phong, nhưng vì khi đó thương thế của lão chưa lành, chân lực chưa hồi phục.
Còn bây giờ chẳng những công lực của lão đã hoàn toàn hồi phục, mà từ khi lão uống được máu trong cơ thể Diệu Thủ Hứa Bạch, công lực càng tăng lên gấp bội, do đó căn bản lão chẳng coi Y Phong ra gì. Còn Y Phong hiện tại chàng đã sức cùng lực kiệt, sau khi cướp tiên cơ công kích mấy chiêu, chân lực của chàng đã không còn liên tục.
Vạn Thiên Bình cười nhạt, nói :
- Nữ nhân kia đã đi rồi, ngươi còn liều mạng làm gì nữa? Ta thật không hiểu, người đường đường là một nam tử hán, xem ra cũng thông minh sáng lán, tại sao lại làm cái việc xuẩn ngốc như vậy, ngay cả tốt xấu cũng không biết?
Song chưởng của Y Phong trầm xuống rồi tiếp tục đánh ra “vù vù”,

đồng thời mục quang quét nhìn tứ phía, quả nhiên đã không còn thấy bóng dáng Tiêu Nam Tần.
Vạn Thiên Bình lại nói :
- Ngươi muốn đi cũng không được rồi!
Song thủ liên tục thi triển, chưởng phong hùng hồn, bức Y Phong phải loạng choạng liên tục lui bước ra sau, lúc này chàng chẳng còn sức lực đánh trả.
Vạn Thiên Bình quát hỏi :
- Ngươi muốn chết hay muốn sống hả?
Y Phong thét lớn một tiếng rồi lao lên, nhưng bỗng nhiên tay chân chàng bị bó chặt, thì ra Vạn Hồng đã kịp thời giữ chàng lại. Lúc này song mục của chàng đỏ như huyết, chàng hất mạnh Vạn Hồng ra và căm hận nói :
- Tất cả đều do ngươi!
Nhưng tay phải vừa thoát ra được thì bỗng nhiên tay trái như bị va vào thiết chùy, mạch môn tê buốt, chớp mắt công lực toàn thân chàng đều tan biến.
Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình nhờ chưởng lực mà nổi danh thiên hạ, do đó đủ biết lực đạo trên chưởng của lão kinh thế hãi tục như thế nào. Hiện tại Y Phong đã bị lão nắm chặt mạch môn, dù võ công của chàng cao cường đến đâu thì cũng không thoát được.
Vạn Thiên Bình lại hỏi :
- Ngươi muốn chết hay muốn sống hả?
Y Phong nhìn lão trừng trừng, môi mím chặt không nói một lời.
Trong đời Vạn Thiên Bình tuy cũng giết người vô số, nhưng lúc này bất ngờ lão cũng kinh khiếp trước ánh mắt của Y Phong.
- “Người này tính tình quật cường, nếu hôm nay ta tha hắn thì ngày mai hắn tất sẽ tìm thiên phương bách kế để phục thù.”
Vạn Thiên Bình nghĩ đến đây thì sát cơ đã hiện trong mắt, lão từ từ đưa tả chưởng lên và vỗ thẳng vào ngực Y Phong.
Nào ngờ thế chưởng mới đi được nửa đường thì Vạn Hồng đã lướt tới, nàng dùng thân mình cản trước mặt Y Phong và nói :
- Phụ thân! Chẳng phải người định giam hắn vào sơn động đó sao? Để hắn bình tĩnh suy nghĩ một hai ngày, may ra có thể... có thể hắn sẽ hồi tâm chuyển ý, bái phụ thân làm sư phụ cũng không chừng.
Vạn Thiên Bình ngầm thở dài, lão biết nữ nhi của mình đã động chân tình. Trong đời lão tuy đã làm tổn thương không biết bao nhiêu người, nhưng lão không nhẫn tâm làm cho nữ nhi của mình đau lòng.
Thế là lão chậm rãi thu hồi tả chưởng, lúc này hai mắt Y Phong đã nhắm lại, có vẻ như chàng đã không kể gì đến sống chết, tựa như đã

không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì trên thế gian này nữa.
Vạn Thiên Bình khẽ điểm vào huyệt Tiếu Yêu của Y Phong rồi đẩy chàng vào sơn đạo. Vạn Hồng ngẩn người nhìn theo, phút chốc Vạn Thiên Bình đã vận lực đẩy hai tảng đá núi phong bế hoàn toàn sơn đạo. Hai tảng đá này nặng có đến nghìn cân, ngay cả Thiết Diện Cô Hành Khách danh chấn giang hồ về Hỗn Nguyên Nhất Khí mà phải vận toàn lực mới xê dịch được. Huống hồ Y Phong bây giờ đã sức cùng lực kiệt, làm sao chàng có thể đẩy tảng đá ra chứ?
Vạn Hồng buông một tiếng thở dài rồi cúi đầu. Ngày đông vốn ngắn, lúc này tà dương đã gác núi, sơn phong thổi mạnh, Vạn Hồng chợt cảm thấy buốt lạnh toàn thân.
Trong lúc nàng đang cảm thấy tê tái cõi lòng thì chợt nghe Vạn Thiên Bình cười lớn rồi nói :
- Hồng nhi, đừng bận tâm nữa, chờ năm sáu ngày sau khi hắn đói khát đến cực độ thì vi phụ sẽ thả hắn ra. Ngốc hài tử! Ngươi tưởng vi phụ không biết nỗi lòng của ngươi chăng?
Vạn Hồng vẫn cúi đầu, nhưng sắc diện của nàng đã bất giác đỏ bừng bừng. Bỗng nhiên nàng lao vào vòng tay phụ thân, miệng nói :
- Phụ thân biết gì chứ? Nỗi lòng của hài nhi sao nào?
Ngừng một lát, nàng nói tiếp :
- Phụ thân! Có phải vừa rồi người đã điểm Tiếu Yêu huyệt của hắn, thời gian lâu như vậy, liệu có tổn thương không?
Vạn Thiên Bình cười ha ha, nói :
- Ngốc hài tử! Ngươi yên tâm! Vi phụ hạ thủ đương nhiên đã có tính toán, chỉ sau một canh giờ thì huyệt đạo của hắn tự nhiên sẽ được giải khai.
Vi lạt thủ thần đạo trên giang hồ này càng đắc ý cười lớn, vì lão biết không đầy một canh giờ sau, huyệt đạo của Y Phong tuy được giải, nhưng chí ít là một tháng chàng không thể vận được lực khí. Như vậy, dù Y Phong có võ lâm chí bảo trên người, nhưng cũng không thể luyện tập được môn võ công thượng thừa đó.
Lão hành tẩu giang hồ cả đời, suy nghĩ chu đáo, đương nhiên người thường không thể sánh kịp, lão nhờ chưởng lực mà thành danh nên tự tin công phu điểm huyệt của mình cũng đã Lộ Hỏa Thuần Thanh, có thể tùy ý khống chế lực đạo điểm huyệt của mình.
Nhưng nhân vật lão luyện giang hồ này lại không ngờ rằng, không đầy nửa canh giờ sau, người bị lão điểm huyệt đã được người khác giải khai. Chỉ có điều người giải huyệt cho Y Phong lại là người mà chàng không muốn gặp nhất trên đời này.
Sau khi bị đẩy vào sơn động, chàng nghe ầm ầm mấy tiếng, cửa sơn

động bị đóng kín, trước mắt tối sầm. Y Phong lần mò tới vách động rồi ngồi dựa người vào đó, im lặng nghe động tĩnh. Hồi lâu sau, đột nhiên chàng nghe rõ tiếng bước chân, do ngồi dưới đất tựa lưng vào vách núi nên chàng nghe khá rõ ràng. Tuy bước chân đi rất chậm, nhưng thanh âm càng lúc càng rõ, chẳng mấy chốc đã đến gần chỗ Y Phong ngồi.

Y Phong quét mục quang nhìn quanh, lòng nghi hoặc thầm nghĩ :

- "Trong sơn động này sao lại có tiếng bước chân? Không lẽ có mãnh thú nằm phục trong này, bây giờ nghe hơi người thì mò đến? Có lẽ Vạn Thiên Bình đã sớm biết điều đó, nên trước khi giam ta vào, lão đã khống chế huyệt đạo của ta để mãnh thú dễ ăn thịt. Như vậy, tay lão sẽ không nhuốm máu, và cũng để nữ nhi của lão khỏi thấy lão tận tay giết tạ"

Nghĩ đến đây, một luồng khí lạnh bất giác dâng lên trong lòng chàng, khiến chàng không rét mà run. Huyệt động tối om, tiếng bước chân càng đến gần thì ánh sáng càng sáng.

Thế là Y Phong tự cười thầm, chàng biết tiếng bước chân này tuyệt không phải do mãnh thú phát ra, vì dã thú không thể mang theo đèn đuốc.

- "Nhưng người trong sơn động đang đi ra là ai?"

Chàng căng mắt ra nhìn, hồi lâu sau quả nhiên có một bóng người bước ra, trong tay cầm một ngọn đèn lồng. Chớp mắt bóng người kia đã đến gần chỗ Y Phong ngồi, chàng nhận ra đó là một nữ nhân, xiêm y tha thướt, hài thêu kim tuyến.

Y Phong hy vọng nữ nhân trong sơn động thần bí này tiếp tục đi đến gần, để xem rõ hình dạng người này như thế nào. Không ngờ nữ nhân lại đến một hốc đá, đoạn dừng bước ở đó, không đi nữa. Lúc này tuy chàng đã vận mục lực tối đa, nhưng vẫn không thể nào thấy rõ diện mục của nữ nhân.

Đột nhiên nghe nàng kêu một tiếng thất thanh rồi lướt như gió ngang qua Y Phong, thẳng đến cửa sơn động và vung ngọc thủ đẩy phiến đá chắn ngang, dường như nàng cũng rất bất ngờ. Bấy giờ Y Phong đã thấy được toàn thân nàng, song chỉ là sau lưng. Nữ nhân này búi tóc khá cao, toàn thân mặc tử y khá rộng, so với thân hình mảnh mai tha thướt thì chẳng thích hợp tí nào.

Càng lúc chàng càng cảm thấy kỳ quái, chợt nghe nữ nhân thở dài một hơi rồi từ từ quay người lại. Y Phong bất giác rùng mình, song mục tự động nhắm lại, tựa hồ như không dám nhìn diện mục của nữ nhân này.

Không ngờ khi đó nữ nhân kia cũng kêu thất thanh một tiếng, kế đó

là một tiếng “choang”, chiếc đèn lồng trong tay nàng cũng rơi xuống đất. Y Phong mở choàng mắt ra, trước mắt lại tối đen như cũ, ngay cả thân hình nữ nhân cũng không thấy rõ.
Hàng trăm ý nghĩ xoay chuyển trong đầu chàng, nhưng khổ nỗi là không mở miệng được, chàng thầm nghĩ :
- “Có lẽ nữ nhân này đã phát hiện có người trong sơn động, vì thế trong nhất thời kinh hoảng. Thân pháp và khinh công của nàng đã có thể xếp vào hàng cao thủ, nếu nàng nghĩ ta là một kẻ tà đạo, không phân trắng đen phải trái mà xuất thủ lấy mạng ta thì... Ôi! Ta bôn tẩu giang hồ nhiều năm, vào sinh ra tử nhiều lần, bây giờ nếu chết một cách bất minh trong tay nữ nhân này thì há chẳng oan uổng lắm sao.”
Nên biết Y Phong tuy đã coi thường cái chết, nhưng nếu thật sự rơi vào tuyệt lộ thì trong lòng không khỏi có những cách nghĩ kỳ quái. Đây vốn là điểm yếu của con người, Y Phong tuy là nhân vật thông tình đạt ý, song rốt cuộc cũng chỉ là con người, do vậy tự nhiên không có ngoại lệ.
Trong bóng đen dày đặc, chỏ nghe nữ nhân thở hổn hển, rõ ràng là nàng đang vô cùng xúc động. Y Phong càng thêm kỳ quái, chẳng hiểu tại sao nàng lại như vậy. Bỗng nhiên chàng nghe tiếng gió và tiếng y phục lất phất, thì ra nữ nhân kia đã phóng như bay vào trong sơn động. Trong tiếng lất phất của y phục, còn nghe loáng thoáng tiếng thở hổn hển của nàng, chớp mắt cả tiếng người và tiếng động đều biến mất trong bóng tối.
Điều này hoàn toàn bất ngờ đối với Y Phong, chàng không ngờ nữ nhân kia lại bỏ đi đột ngột như thế. Chẳng những nàng không có hành động gì với mình, mà ngay cả một lời cũng không nói.
Trong tình hình hiện tại, hành động của nữ nhân kia đích thị là vượt xa lý lẽ bình thường. Y Phong nghĩ tới nghĩ lui cũng không sao nghĩ ra lý do.
Lòng càng thêm nghi hoặc, ngay lúc đó bỗng nhiên lại có tiếng bước chân từ trong sơn động truyền ra, chỉ có điều lần này nhanh hơn trước rất nhiều. Y Phong ngưng thần lắng nghe, bất chợt chàng nghe trong tiếng bước chân còn có tiếng bập bẹ của trẻ con.
Nhưng chàng chưa kịp suy nghĩ nhiều thì tiếng bước chân đã đến nơi, theo đó là một làn hương khí êm dịu bay vào mũi chàng. Y Phong vận mục lực nhìn kỹ, chàng thấy một bóng đen đứng cách mình hơn trượng, dường như trong tay có ôm một đứa trẻ.
Bóng người đứng lặng một lúc rồi lướt tới gần Y Phong đoạn xuất thủ sờ soạng khắp người chàng rồi đột nhiên trở tay vỗ “bốp bốp”

vào lưng chàng mấy cái.
Y Phong vừa thầm kêu “hỏng bét”, từ nơi cổ họng phát ra một tiếng “ực”, một miếng đàm bay vọt ra khỏi miệng, khí huyết toàn thân chàng lập tức thông lưu.
Chàng hơi ngạc nhiên một lúc, sau đó chậm rãi đứng dậy, bóng người kia đã lặng lẽ đứng đối diện với chàng. Sơn động cực kỳ yên tĩnh, chỉ có đứa trẻ trong tay nữ nhân thần bí kia, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng bập bẹ.
Bỗng nhiên, trước mắt sáng rực, trong tay nữ nhân đã có thêm một ngọn bạch lạp.
Y Phong cả kinh, song mục của chàng nhìn lên mặt nữ nhân không chớp, chàng cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc hỗn loạn, cơ hồ không thể làm chủ bản thân được nữa.
Thế là thân hình chao đảo rồi ngã huỵch xuống đất. Vì nữ nhân mặc tử y, tay bồng hài nhi đang đứng trước mặt chàng chính là Tiêu Hồn phu nhân Tiết Nhược Bích.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 30
Nhân sinh như thế

Ngọn đuốc tuy không sáng lắm nhưng cũng đủ để bọn họ thấy rõ diện mục của nhau. Ánh đuốc soi chiếu lên vách núi, khiến vách núi phủ đầy rêu phong, phát ra một thứ ánh sáng nhàn nhạt, và đó cũng chính là sắc diện hiện tại của Y Phong.
Mục quang của chàng nhìn không chớp lên người nữ nhân kia, và chàng mất đi dũng khí sinh tồn, hai tay tuy nắm chặt, nhưng đã bắt đầu run lên.
Đứa bé trong tay Tiết Nhược Bích thấy bộ dạng của Y Phong thì bật khóc ré lên một tiếng. Song mục của Y Phong đỏ rực như lửa, chàng nhìn Tiết Nhược Bích từ trên xuống dưới, chỉ thấy thân hình nàng không còn thon thả như xưa, mà có vẻ mập hơn, nhìn kỹ thì ra nàng đang hoài thai.
Tiết Nhược Bích mỉm cười, nói :
- Nam Nhân, ngươi không ngờ là ta phải không? Đừng có nhìn ta như thế có được không?
Y Phong quát lớn một tiếng rồi bật dậy, chàng nói như thét :
- Ngươi còn mặt mũi nào gặp ta sao?
Sự đau đớn và kích động quá độ của tinh thần khiến chàng mất đi khả năng khống chế của lý trí, trong tình huống này, thử hỏi ai khống chế được mình chứ.
Tiết Nhược Bích ôm hài nhi bên tay trái, tay phải cầm đuốc, nàng lui ra sau mấy bước rồi nói :
- Nam Nhân! Tính khí của ngươi sao lại trở nên nóng nảy như vậy, ngươi xem kìa!
Làm cho nhi tử của ngươi cũng kinh khiếp mà phát khóc rồi đấy!
Câu này tựa như mũi tên bắn trúng vào tim Y Phong, nhất thời huyết mạch toàn thân chàng như đông đặc lại, chàng từ từ bước tới trước và hỏi :
- Ngươi nói cái gì?
Tiết Nhược Bích vỗ về đứa bé và khẽ nói :
- Tiểu Nam! Đừng khóc nữa! Đây là phụ thân của ngươi. Nào! Cười lên nào, cười lên cho phụ thân ngươi xem...
Y Phong run giọng hỏi lại :

- Ngươi nói cái gì chứ?
Cước bộ loạng choạng, chàng bước từng bước đến trước mặt Tiết Nhược Bích.
Tiết Nhược Bích mỉm cười, nàng ngẩng đầu nhìn lên và chậm rãi nói :
- Đây là nhi tử của ngươi, năm nay đã ba tuổi rồi mà nó chưa được thấy mặt cha một lần.
Nàng đưa đứa bé đến trước mặt Y Phong, đứa bé không khóc nữa, nó dang thẳng hai tay, đoạn chẳng biết người lạ người quen, cứ ngã nhào vào lòng Y Phong.
Y Phong đã hoàn toàn sững sờ, chàng cảm thấy đầu óc trống rỗng, nhất thời chẳng biết làm thế nào cho phải, đành ôm lấy đứa bé.
Tiết Nhược Bích lại nói :
- Ngươi xem, Tiểu Nam ngoan ngoãn như thế đấy! Nó còn nhận ra cha mình đấy!
Nàng đưa tay khẽ vén tóc rồi quay người bước vào trong sơn động, đồng thời nói :
- Ngoài này tối quá, mau theo ta vào trong, kẻo Tiểu Nam lại khiếp sợ rồi phát khóc.
Y Phong ôm đứa bé trong tay mà ngẩn cả người, nhưng hài tử này lại mỉm cười nhìn chàng một cách hồn nhiên, hai cánh tay bé nhỏ không ngừng loay hoay trước mắt chàng. Bất giác chàng cất bước, đi theo Tiết Nhược Bích và nói :
- Nhược... Tiết Nhược Bích, phải chăng là ngươi đã lừa dối ta?
Tiết Nhược Bích cũng không quay đầu lại, nàng bước rất nhanh vào trong, miệng nói :
- Ngươi thử tính xem, ta rời xa ngươi bao lâu, và hài tử này bao lớn?
Y Phong nắm chặt lấy tay hài tử, dường như chàng không đủ dũng khí tiếp nhận sự thật này. Nhưng một thức tình phụ tử bất giác trỗi dậy trong lòng, khiến chàng nhất thời quên tất cả mọi chuyện.
Hai chân lững thững bước theo Tiết Nhược Bích, một lát sau, hai người rẽ vào một thạch động chừng mấy trượng vuông. Thượng đế thật khéo an bày và cũng trêu ngươi thái quá, thạch động này cũng chính là nơi từng làm thay đổi vận mệnh của Tiêu Nam Tần tối qua, bây giờ lại tiếp tục hý lộng Y Phong.
Chàng ngẩn người nhìn hài tử trong tay mình, đây là cốt nhục của chàng. Nó được sinh ra từ nữ nhân dâm đãng mà chàng vô cùng thống hận, bây giờ nữ nhân đó lại hoài thai một đứa trẻ khác, và đó là huyết nhục của kẻ thù mình.
Trước quan hệ phức tạp và tế nhị này, thử hỏi Y Phong phải làm thế

nào? Nhất thời chàng đứng trơ người giữa sơn động, nhìn Tiết Nhược Bích thắp lên một ngọn đèn lồng treo trên vách đá, và thổi tắt ngọn đuốc trong tay Đoạn, nàng chậm rãi bước đến chiếc giường đá, ngồi xuống và nói :
- Bây giờ ngươi đã tin hài tử này là con mình rồi chứ? Nhưng... Ôi! Cũng thật kỳ quái, sao ngươi lại chạy đến nơi này chứ? Và lại bị người ta điểm huyệt rồi bị người ta đóng chốt cửa động? Vừa rồi khi thấy ngươi ngồi trên đất, ta kinh khiếp đến độ suýt ngất xỉu.
Y Phong thầm nguyền rủa mình là xưa có mắt như mù, trăm ngàn sự chọn lựa, thế mà cứ chọn trúng nữ nhân như thế này làm thê tử. Bây giờ tuy chàng đã rút ra được bài học, biết được một người có tấm lòng đẹp thì hơn người và ngoại hình đẹp rất nhiều, nhưng bài học này làm sao mà tàn khốc quá.
Chàng nhìn nữ nhân mà mình đã từng toàn tâm toàn ý thương yêu, lòng bất giác thầm nghĩ :
- "Vừa rồi nàng nhìn thấy ta nhưng lại không dám gặp ta, vì biết ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho nàng, do đó mới chạy vào ôm hài tử này ra, ôi... tuy ta hận nàng thấu xương thấu cốt, nhưng làm sao có thể đối phó với người đã sinh ra cốt nhục của tả"
Chàng khẽ xoa đầu hài tử rồi nghĩ tiếp :
- "Tiết Nhược Bích! Tuy ngươi vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng trong lòng lại xấu xa hơn trước nhiều! Ôi.. Trời ơi! Tại sao lại xui khiến ta gặp những chuyện thế này chứ, chẳng phải là quá bất công sao?"
Tiết Nhược Bích mỉm cười, nụ cười vẫn tươi như hoa, nàng nói :
- Này! Sao ngươi không nói, đừng quên là vừa rồi ngươi được ta cứu sống đấy. Lúc đó chỉ cần ta khẽ xuất thủ là ngươi xong đời rồi, hoặc giả nếu ta không giải huyệt thì liệu ngươi chịu đựng được bao lâu? Ôi... Ngươi quả là người chẳng có lương tâm, ngay cả một lời cám ơn cũng không biết nói.
Y Phong lạnh lùng "hừ" một tiếng, chàng miễn cưỡng nuốt hận vào lòng, đoạn trầm giọng nói :
- Tên Tiêu Vô của ngươi đâu? Ngươi không theo hắn mà chạy đến đây làm gì?
Vẻ mặt tươi như hoa của Tiết Nhược Bích đột nhiên trở nên lạnh lùng như băng sương, nàng nhìn Y Phong trừng trừng và cất giọng đầy căm giận nói :
- Ngươi hỏi hắn làm gì?
Y Phong cười nhạt, nói :
- Ta không hỏi hắn thì ai hỏi hắn? Tuy hắn hủy hoại gia đình của ta, cướp đoạt thê tử của ta, nhưng ta phải cảm ơn hắn. Vì hắn cho ta

thấy sự dâm đãng và bỉ ổi của ngươi, nếu không có hắn, có lẽ ta phải làm một người chồng hờ của ngươi suốt đời.
Tiết Nhược Bích buông một tiếng thở dài ảo não rồi chậm rãi nói :
- Nam Nhân! Ta biết ngươi hận ta, nhưng ngươi cũng phải tha thứ cho ta, ta chỉ là một nữ nhân yếu đuối, tuy cũng biết chút võ công, song làm sao có thể kháng cự lại Tiêu Võ. Huống hồ... khi đó ngươi lại không có ở nhà. Nam Nhân, chúng ta đã là phu thê nhiều năm, có điều gì không thể nói ra đâu, ngươi có biết không, trong lòng ta vẫn... vẫn...
Lời chưa dứt thì nàng ôm mặt khóc ròng. Tuy Y Phong hận nàng vô cùng, nhưng trước tình cảnh này, trong lòng bất giác phát sinh một thứ tình cảm khó nói. Hài tử trong tay chàng, thấy mẹ nó bật khóc thì cũng khóc theo.
Dù Y Phong có lòng dạ sắt đá, dù chàng cũng biết Tiết Nhược Bích bề ngoài tỏ ra đau khổ, song chẳng biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, nhưng tiếng khóc của hai người khiến cho lòng chàng bắt đầu bấn loạn. Chàng muốn nói vài lời nhưng chẳng biết nói thế nào cho phải, thế là chàng đành chậm rãi bước đến cạnh giường đá.
Bỗng nhiên Tiết Nhược Bích ngừng khóc và nói :
- Ta chẳng quản ngươi cần hay không cần ta, dù sao thì hiện tại chúng ta cũng đã bị giam ở nơi này, tảng đá ngoài cửa động nặng có đến ngàn cân, bằng sức hai người chúng ta tuyệt đối không thể đẩy ra. Hơn nữa... cũng nói thật cho ngươi biết, ta cũng chẳng muốn sống nữa, song hiện tại nếu chúng ta được chết chung một nơi, thì có lẽ đây là trời xanh thương hại ta, cho ta được gặp ngươi lần cuối. Ta... ta không muốn nghe những lời khó nghe của ngươi nữa, nếu ngươi hận ta, ngươi có thể vung đao giết ta cũng được.
Y Phong nhìn hài tử trong tay mình rồi bất giác ngầm thở dài, trong đời chàng đã gặp không ít cảnh khó xử, nhưng giữa lấy và bỏ, xưa nay chàng chưa bao giờ gặp khó khăn như lúc này. Ý nghĩ lại xoay chuyển trong đầu, chàng trầm ngâm một hồi rồi trầm giọng nói :
- Nơi này có gì ăn không?
Tiết Nhược Bích gật đầu, trên ngọc diện thoáng hiện vẻ lạnh lùng, nhưng cất giọng đầy căm hận nói :
- Nam Nhân! Ngươi biết đây là nơi nào không? Hừ! Đây là nơi hành lạc của tên dâm tặc Tiêu Vô, hắn dụ dỗ nữ nhân bên ngoài rồi đưa vào đây, hắn tưởng rằng ta không biết điều đó...
Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp :
- Nhưng ta không ngờ tối qua hắn còn đưa một nữ nhân đến đây...
Nàng móc trong túi ra một tiếc khăn tay và nói tiếp :

- Đây là vật của Tiêu Tương Phi Tử.
Y Phong cảm thấy như có tiếng sấm nổ bên tai, chàng sải bước tới trước, giật chiếc khăn đưa lên xem, quả nhiên đây là vật của Tiêu Tương Phi Tử, vì nơi góc chiếc khăn có thêu hai chữ: Nam Tần.
Tiết Nhược Bích nhận lại đứa bé đã bật khóc, đoạn nàng nói tiếp :
- Hôm nay khi ta đến đây, hừ, ngươi không biết đấy thôi, trên chiếc giường đá này loạn xạ chẳng ra thể thống gì cả, chiếc khăn tay này rơi dưới đất, vừa nhìn thì ta biết ngay là của Tiêu Nam Tần...
Y Phong quát lớn :
- Câm miệng!
Tiết Nhược Bích kinh ngạc nhìn chàng, Y Phong buông một tiếng thở dài, rồi nói tiếp :
- Đây là chuyện vô sỉ, ta xin các người đừng nhắc đến trước mặt ta nữa.
Thời này khắc này, làm sao chàng che đậy tình cảm của mình nữa, vì không thể khống chế được nên những thớ thịt trên mặt chàng co giật liên hồi. Trên đời này chẳng có ngôn từ nào để hình dung được sự thù hận của chàng đối với Tiêu Vộ Nhưng Tiết Nhược Bích lại không hiểu nỗi lòng của chàng lúc này, nàng đang dùng mọi thủ thuật để khiến người mà mình từng yêu rơi vào tình cảm của mình một lần nữa.
Rõ ràng thạch động bí mật này là một sự an bày tuyệt diệu, phàm là vật dùng cần thiết cho sinh hoạt, tất cả đều có thể tìm thấy trong hốc đá dưới gầm giường. Tiết Nhược Bích cẩn thận tàng trữ lương thực và thu xếp thạch động này, dường như muốn đưa Y Phong về với kỷ niệm xa xưa.
Nhưng Y Phong chẳng mảy may xao động khi nhìn những vật đó, chàng thầm nghĩ :
- “Bằng vào số lương thực này thì ta có thể cầm cự vài ngày. Trong khoảng thời gian đó, ta sẽ cố gắng tham ngộ kỳ công bí kíp trên Thiên Tinh bí kíp, một tháng sau nếu Vạn Thiên Bình nuốt lời... ”
Trên môi chàng bất giác mỉm cười, nhưng đó là một nụ cười nhạt. Hiện tại hai người trong thạch động đều đang theo đuổi ý nghĩ riêng của mình. Chỉ có hài tử là giương đôi mắt ngây thơ nhìn phụ mẫu của nó, nó chẳng hề cảm nhận được một chút tình thù ân oán của thế gian, chẳng phải nó là người hạnh phúc nhất trên đời này sao?
Ngoài việc thỉnh thoảng liếc nhìn và mỉm cười với hài tử của mình, Y Phong chẳng nói một lời nào nữa, thậm chí chàng chẳng buồn nhìn Tiết Nhược Bích. Chờ đến lúc Tiết Nhược Bích và hài tử đều ngủ, chàng mới toa. thiền dưới ngọn đuốc, lấy cuốn Thiên Tinh bí kíp ra

đọc kỹ một lần, chốc chốc chàng bật dậy vận hành thử chiêu thức, sau đó lại vui mừng ngồi xuống nghiền ngẫm.
Sau ba ngày, chàng đã học được những chiêu thức võ công mà ngay cả lúc nằm mộng chàng cũng không ngờ. Trong ba ngày đó, chàng không nhìn Tiết Nhược Bích một lần, và dườn gnhư Tiết Nhược Bích cũng rất cay cú nên cũng chẳng nói với chàng một câu nào. Nhưng con người rồi cũng có lúc mệt mỏi, thế là chàng tựa người vào vách núi mà ngủ vùi.
Trong giấc mộng, chàng thấy Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình xuất hiện, lão thò tay lấy cuốn Thiên Tinh bí kíp trong túi chàng. Thế là chàng kinh hoảng, hét lớn một tiếng, rồi choàng tỉnh. Mở mắt nhìn ra thì thấy đôi chân trần của Tiết Nhược Bích đang đứng trước mặt mình, dù đó chỉ là sự ngẫu nhiên, song chàng vẫn luôn đề cao cảnh giác.
Một ngày, hai ngày...
Sau nhiều ngày thì vấn đề nghiêm trọng cũng theo thời gian mà từ từ xuất hiện.
Nước uống cạn dần, thế là bọn họ phải mở mấy vò rượu, dùng rượu thay nước.
Nhưng hài tử thì sao? Hài tử cũng đành phải uống rượu. Thoạt tiên Y Phong dùng đũa chấm vào rượu rồi cho hài tử uống từ từ. Dần dần hài tử này cũng quen với mùi vị của rượu, mỗi lần có thể uống được một ngụm. Mùi vị của rượu nữ nhi hồng tuy thơm dịu nhưng lại rất mạnh, hài tử tất nhiên là người say trước, sau đó Tiết Nhược Bích cũng say túy lúy. Bấy giờ Y Phong đã có thể yên tâm đánh một giấc.
Căn bản không có ánh nắng vào thạch động, vì vậy bọn họ cũng căn bản không biết thời gian đã qua bao lâu rồi. Tiết Nhược Bích say rồi tỉnh, tỉnh rồi say... vì suốt ngày uống rượu nên thần thái của Y Phong không khỏi lờ đờ, có điều dù sao chàng cũng là một nam tử, tửu lượng lại khá, do đó cũng không đến nỗi say mèm.
Thời gian vùn vụt trôi qua, Y Phong đã xem qua một lượt cuốn Thiên Tinh bí kíp, chàng vốn đã có căn bản võ học, thiên chất lại rất tốt, nhờ vậy mà chàng học một hiểu mười. Tuy còn vài chỗ ảo diệu mà chàng chưa lĩnh ngộ hết, song đó chẳng qua là vấn đề thời gian.
Chàng cảm thấy võ công của mình đã có khác biệt rất lớn so với trước khi vào thạch động. Thậm chí chàng còn tự tin cho rằng: với võ công hiện tại của mình, sẽ không khó trong việc phân cao thấp với Vạn Thiên Bình. Thế là chàng khấp khởi mừng thầm, song mục bất giác nhìn ái tử đang ngủ say trên giường đá, chàng cúi đầu suy nghĩ rất lâu.

Đột nhiên, một tiếng “ầm” vang lên, âm thanh từ ngoài cửa thạch động truyền vào.
Y Phong giật thót cả người, chàng xoay mình phóng ra như bay, sau đó quay trở lại chiếc giường đá, hai tay đưa ra định ôm lấy hài tử vẫn còn ngủ say.
Những ngày qua, tình cảm giữa chàng và hài tử này ngày càng tăng dần, có khi tình phụ tử sâu nặng hơn bất kỳ thứ tình cảm nào trên đời, điều này vốn là thiên tính, con người không thể miễn cưỡng.
Nào ngờ khi đó Tiết Nhược Bích cũng kinh tỉnh, nàng trở người ôm chầm lấy hài tử và quát hỏi :
- Ngươi định làm gì vậy?
Y Phong cười nhạt, nói :
- Đây là hài tử của ta, ta không thể để nó theo ngươi!
Tiết Nhược Bích dùng toàn thân che chở cho hài tử, nàng trừng mắt hạnh nhìn Y Phong và nói :
- Dựa vào đâu mà ngươi đòi hài tử này? Tiểu Nam là do ta sinh ra, do ta nuôi dưỡng, ngươi dựa vào đâu mà muốn cướp nó từ tay ta?
Y Phong lạnh lùng “hừ” một tiếng, chàng không nói thêm nữa, song thủ bất ngờ xuất ra như gió, hữu thủ đẩy vào người Tiết Nhược Bích, tả thủ cướp lấy hài tử. Hài tử giật mình kinh tỉnh và bật khóc thành tiếng.
Tiết Nhược Bích vung tả thủ phất ngược ra, nhằm thẳng vào cổ tay Y Phong, đồng thời miệng thét như cuồng :
- Nếu ngươi động vào hài tử này thì ta sẽ giết chết nó trước, sau đó ta cũng chết theo, hai mẹ con ta sẽ cùng chết cho ngươi thấy.
Thiết chưởng của Y Phong sắp chạm vào người Tiết Nhược Bích, nhưng bất giác chàng phải thu hồi, đoạn chàng buông một tiếng thở dài rồi hạ giọng nói :
- Ngươi cần hài tử này để làm gì? Không lẽ ngươi muốn nó chung sống với... với Tiêu Vô, để nó phải chịu sự dày vò của tên họ Tiêu đó ư? Ôi... Nếu ngươi còn chút tình phu phụ thì hãy giao hài tử này cho ta... ta cám ơn ngươi suốt đời.
Bỗng nhiên Tiết Nhược Bích phá lên cười một tràng điên dại, nàng đưa tay vén tóc và nói :
- Tình phu thê ư? Ha ha... ngươi cũng biết tình phu thê, vậy tại sao ngươi chỉ cần hài tử? Lã Nam Nhân! Tuy ta cũng có chỗ không phải đối với ngươi, nhưng...
Nàng thở dài một hơi rồi không nói tiếp nữa, nhưng dù nàng không nói thì Y Phong cũng biết rằng, hiện tại nữ nhân thông minh này đã muốn thoát ly Tiêu Vô để trở về với mình, và nàng dùng hài tử này

để làm võ khí uy hiếp.
Chỉ có điều, vì nàng quá thông minh nên tưởng rằng những người khác đều ngốc nghếch.
Y Phong cười nhạt một tiếng rồi nói :
- Tiết Nhược Bích! Ngươi là người thông minh, ngươi nên biết rằng...
Lời chưa dứt thì đột nhiên có một tràng cười vang lên ngoài cửa động, kế đó là một giọng nói như đại đồng chung truyền vào :
- Ta đang lấy làm kỳ quái, tại sao lão cẩu tử Vạn Thiên Bình lại ngốc như thế, ngồi trong thạch động mà lấy đá chắn bên ngoài, nhưng không ngờ hóa ra là tiểu tử ngươi.
Y Phong cả kinh quét mục quang nhìn ra, nhất thời suýt bật kêu thành tiếng. Dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đuốc, một bóng người to lớn vạm vỡ đứng sừng sững giữa cửa thạch động, đỉnh đầu hỏi nhẵn, phần tóc còn lại bạc trắng, râu ria xồm xoàm phủ gần kín khuôn mặt. Y phục trên người rách tơi tả, trước ngực có mấy chỗ thâm đen, hình như là vết thương. Mày rậm bao quanh mắt, mục quang lấp lánh như điện, râu cằm tua tủa mà cứng như sắt, căn bản chẳng thấy da thịt - Đó chính là Thiên Lý Truy Phong Thần Hành Vô Ảnh Diệu Thủ Hứa Bạch.
Y Phong cảm thấy lòng bàn tay ướt lạnh, toàn thân bất giác xuất mồ hôi lạnh, nhất thời không rét mà run. Tại núi Vô Lượng, chàng đã tận mắt trông thấy Nam Thâu và Bắc Đạo lưỡng bại câu thương rồi chết trong tay nhau, nhưng Bắc Đạo Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình lại phục sinh trước. Chỉ có điều, lúc đó khoảng cách thời gian không lâu nên còn có lý để nói, nhưng hiện tại Thiên Lý Truy Phong Thần Hành Vô Ảnh Diệu Thủ Hứa Bạch đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, điều này khiến Y Phong không sao hiểu được.
Nhất thời dưới hai chân chàng như đã mọc rễ, chàng không thể nào dịch động nửa bước. Tiết Nhược Bích thấy tình hình này, cũng bất giác ngẩn người, thậm chí ngay cả hài tử cũng ngừng khóc.
Diệu Thủ Hứa Bạch cười ha ha một tràng, đoạn lão sải bước đi vào trong, mục quang quét nhìn tứ phía, khi trông thấy một số thức ăn và mấy hũ nữ nhi hồng thì hai mắt lão rực sáng, lão nói :
- Không ngờ, thật không ngờ, trong thạch động này lại là nơi tốt đẹp như vậy, có cả rượu lẫn thịt nữa chứ!
Lão xuất thủ chụp lấy một miếng thịt, nhấc hũ rượu uống ừng ực mấy hơi, rồi mỉm cười nói :
- Rượu ngon! Rượu ngon!
Đoạn, lão cắn một miếng thịt rồi tiếp lời :
- Thịt ngon! Thịt ngon!

Sau một hồi ăn uống ngấu nghiến, lão quay lại nhìn Y Phong và nói :
- Tiểu tử! Ngươi hại ta suýt nữa trở thành cô hồn dã quỷ, lên đến cửa Nam Thiên, thì Tôn Ngộ Không chê ta quá xấu, vung gậy đánh ta xuống. Chạy xuống địa ngục thì bị Ngưu đầu mã diện ngăn lại, lên trời không được, xuống đất không xong, cuối cùng ta lại tìm ra nơi này có cả rượu ngon thịt ngon. Một khi ta cao hứng, hà tất ngươi phải nhăn mày nhíu mặt?
Y Phong bất gáic rùng mình, tuy chàng không tin trên đời này có ma quỷ xuất hiện, nhưng rõ ràng Diệu Thủ Hứa Bạch trước mắt đã chết rất lâu rồi, thế mà bây giờ lại hiển hiện trước mặt mình, thử hỏi làm sao chàng giải thích chứ?
Bỗng nhiên nghe Tiết Nhược Bích quát hỏi :
- Lão là ai?
Diệu Thủ Hứa Bạch “à” một tiếng, lão ném xương gà xuống đất, dịch mục quang nhìn sang Tiết Nhược Bích rồi cười lớn, nói :
- Không ngờ tiểu tử lại lấy được người đẹp thế này làm thê tử.
Lão bước đến cạnh Y Phong, vỗ vai chàng và nói tiếp :
- Tiểu tử! Đừng sợ! Nói thật cho ngươi biết nhé, lão phu vẫn chưa chết đâu, nếu lão phu chết thật thì oan hồn cũng không thể tìm đến ngươi, ngươi sợ cái gì chứ?
Lão nâng hũ rượu định uống tiếp, nhưng trong hũ chẳng còn một giọt. Thế là lão buông một tiếng thở dài rồi nói :
- Rượu rất ngon, nhưng đáng tiếc là quá ít.
Đoạn, lão vung tay ném hũ rượu vào vách đá, “choang” một tiếng, hũ rượu vỡ vụn, hài tử nằm trên giường đá thất kinh hồn vía, nhất thời khóc thét lên.
Sau một hồi sững sờ, cuối cùng Y Phong cũng miễn cưỡng trấn định tinh thần, chàng gượng cười và ấp úng nói :
- Nhiều ngày không gặp, phong thái của Hứa tiền bối vẫn như xưa.
Chàng ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp :
- Từ khi chia tay ở núi Vô Lượng, chí ít cũng đã hơn tháng rồi nhỉ? Hứa lão tiền bối sao lại có hứng thú đến núi Tây Lương này?
Diệu Thủ Hứa Bạch cười ha ha rồi nói :
- Tiểu tử ngươi không cần nói vòng vo tam quốc, ngươi đang lấy làm kỳ quái là tại sao lão phu không chết phải không?
Lão chỉ chiếc giường đá và nói tiếp :
- Hãy ngồi xuống với thê tử của ngươi đi, từ từ rồi lão phu nói cho nghe...
Lão liếc thấy trên đất còn có một hũ rượu, trong hũ rượu còn mấy giọt nên cầm lên uống một ngụm rồi cười ha ha nói tiếp :

- Mười năm trước, lão phu và lão cẩu tử Vạn Thiên Bình hẹn nhau lên núi Vô Lượng, vốn cho rằng tối đa cũng chỉ mười ngày nửa tháng là có thể giải quyết xong mọi chuyện, nào ngờ thân thủ của lão cẩu tử đó đích thị không tầm thường, bọn ta tỉ thí cả mười năm mà cũng bất phân thắng bại. Trong mười năm đó, ôi... ngày tháng trôi qua thật chẳng dễ chịu tí nào. Cho đến khi tiểu tử ngươi lên núi, lại nói ra chuyện Thiên Tinh bí kíp, lão phu biết cuộc tỉ thí của lão phu và lão cẩu tử kia nhất định phải được phân định. Vì Thiên Tinh bí kíp quý hơn Toàn Quang Bảo Nghĩa mà bọn lão phu tranh chấp rất nhiều. Và chuyện sau đó thì ngươi đã biết, nhưng có một chuyện ngươi không biết đó là khi bắt thăm chọn bảo vật, ta đã ngầm tính toán, để cho lão đầu cẩu tử đó lấy Thiên Tinh bí kíp trước. Để cho lão cẩu tử đó mừng hụt một phen, nào ngờ... Ôi! Người tính không bằng trời tính, ta thông minh nhưng lại bị sự thông minh của ta làm hại.

Y Phong hắng giọng rồi thầm nghĩ :

- “Thì ra là như vậy, hôm đó ta lấy làm kỳ quái, Hứa Bạch này đã xưng Diệu Thủ với thiên hạ, mà sao lại không giở trò trong lúc bắt thăm, hóa ra là lã o có toan tính khác.”

Diệu Thủ Hứa Bạch cười lớn rồi nói tiếp :

- Tiểu tử! Ta biết là ngươi đang thầm chửi ta không quang minh lỗi lạc, nhưng ngươi không biết rằng Diệu Thủ Hứa Bạch ta cả đời hành sự chỉ cần tự vấn không hổ với lương tâm là được rồi. Vạn Thiên Bình nổi tiếng gian ngoan xảo quyệt, Hứa Bạch ta hà tất phải quang minh lỗi lạc với hắn.

Y Phong chau mày, dường như chàng muốn nói gì nhưng lại thôi.

Hứa Bạch lại nói :

- Nhưng hiện tại ta biết làm người quá thông minh cũng không phải là phúc khí.

Đương thời ta nuốt trọn viên Độc Long Hoàn, thoạt tiên còn đỡ, sau đó dần dần chẳng biết chuyện gì xảy ra, ta đã hoàn toàn mất đi tri giác. Chờ đến lúc tri giác của ta hồi phục thì ta cảm thấy có người phủ phục trên thân mình, dường như dang hút máu của ta, song ta chẳng còn một chút lực khí để phản kháng.

Y Phong bất giác rùng mình, chàng lùi hai bước rồi ngồi “bịch” xuống giường đá.

Chàng liếc nhìn qua Tiết Nhược Bích thì thấy dung diện đẹp như hoa của nàng đã trở nên nhợt nhạt.

Diệu Thủ Hứa Bạch chậm rãi nói tiếp :

- Nhưng có một điều cực kỳ quái lạ, lão càng hút máu của ta thì ta càng cảm thấy thư thái, dần dần đầu óc thanh tỉnh, thân hình phiêu

bồng nhẹ tênh, cả người như muốn bay bổng lên. Sau đó ta cảm thấy buồn ngủ và ngủ thiếp đi lúc nào không hay.
Mãi đến lúc tỉnh lại, ta cũng chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu rồi, mở mắt ra chỉ thấy sơn động trống không, ngay cả nửa bóng người cũng không có.
Y Phong thầm thở phào một hơi, thế là chàng đã biết nguyên nhân của sự việc.
Diệu Thủ Hứa Bạch tiếp lời :
- Người uống máu của ta có lẽ là lão cẩu tử Vạn Thiên Bình. Đương thời tuy ta đã tỉnh nhưng cảm thấy toàn thân rã rời. Vừa đau vừa nhức, chẳng còn một chút khí lực.
Cũng may là ta luyện công từ nhỏ, tuy niên kỷ đã cao nhưng tấm thân vẫn còn nguyên vẹn, điểm này thì lão cẩu tử đó không thể sánh với ta...
Lão cười đắc ý rồi tiếp :
- Ta ngầm điều tức vận khí rất lâu, sau đó thỉnh thoảng nghe bên ngoài thạch động có thanh âm lốc cốc leng keng truyền vào. Lòng lấy làm kỳ quái nên ta cố gắng ngồi dậy, chỉ thấy quanh người toàn là vết máu khô, đầu óc quay cuồng, khiến ta không thể không nằm xuống lại. Ta biết mình đã mất quá nhiều máu, khi đó một hài tử ba tuổi tiến vào, đánh một quyền cũng có thể lấy mạng tạ Thế là ta tiếp tục nằm yên bất động, ngầm vận khí điều tức.
Lúc này Tiết Nhược Bích đã ôm chặt hài tử vào lòng. Diệu Thủ Hứa Bạch từ từ đứng dậy, bước đến vách đá, khêu ngọn đèn dầu lên, thế là sơn động sáng thêm một chút. Đoạn lão quay người lại và nói :
- Ta nằm bất động rất lâu, toàn thân mềm như bông, tuy nhiên cuối cùng ta cũng cố gắng bò dậy, thanh âm lốc cốc leng keng ở ngoài thạch động càng làm ta không yên tâm. Nhất thời ta không dám gây tiếng động nhỏ, mà từ từ chậm rãi bò ra ngoài xem thử...
Lão ngửa mặt cười lớn một tràng rồi tiếp lời :
- Thì ra lão cẩu tử Vạn Thiên Bình cũng bị giam trong động, đương thời lão ta đang cố đục đẽo nơi cửa động để tìm đường ra, nhưng...
Lão lại cười khà rồi nói tiếp :
- Ngươi thử nghĩ xem, làm như vậy thì được gì chứ! Khi đó, ta quan sát kỹ một lượt nữa, hóa ra lão cẩu tử đó cũng chẳng khá gì, nhất cử nhất động tựa như người hữu khí vô lực, gõ đục vài ba cái rồi ngừng lại nghỉ, miệng mũi thở hồng hộc. Đương thời ta chỉ cần một phần mười công lực vốn có là có thể lấy mạng lão ta rồi, chỉ đáng tiếc khi đó ta càng tệ hơn lão ta.
Lão ngừng một lát rồi đột nhiên hỏi :

- Tiểu tử, phải chăng ngươi đã khóa cửa động trước khi đi?
Y Phong thở dài một tiếng rồi lắc đầu, đoạn chàng thuật lại một lượt chuyện mình lừa Vạn Thiên Bình vào sơn động rồi nhốt lão ta lại.
Diệu Thủ Hứa Bạch nghe xong thì vỗ tay cười lớn, nói :
- Tuyệt! Tuyệt! Không ngờ cũng có ngày lão hồ ly đó bị người khác lừa, thật khiến lão phu cao hứng vô cùng.
Nói đoạn, lão ngửa mặt cười lớn liên hồi, đủ thấy trong lòng đang cực kỳ cao hứng.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 31
Kiếm khí xung thiên

Y Phong ngẩn người nhìn Hứa Bạch, lòng thầm nghĩ :
- "Diệu Thủ Hứa Bạch này, thân thể cao to, giọng nói như chuông, trong lòng có chuyện gì cũng đều lộ xuất ra mặt. Vạn Thiên Bình lại ốm như cây gậy, chẳng những sắc diện vĩnh viễn lạnh như tiền mà giọng nói cũng lạnh lùng sắc sảo. Hai con người này, một âm một dương, một chính một phản, tựa như trời sinh ra để đối đầu nhau, chẳng biết tương lai sẽ kết cuộc như thế nào".
Chàng còn đang tự nghĩ thì đã nghe Hứa Bạch nói tiếp :
- Vì thế, khi đó ngay cả thở ta cũng không dám thở mạnh, lòng thầm nghĩ: "Không mở được cửa động thì càng tốt, dù sao ta đã sống không được thì ngươi cũng chết chắc." Nào ngờ, đột nhiên ngoài động có tiếng nói vang lên, tuy ta nghe không rõ, nhưng lão cẩu tử kia thì cao hứng nhảy dựng lên... Ha ha! Ngươi không trông thấy đó thôi, đương thời trông lão ta thật chẳng khác một con chó sống.
Lão ta nhảy cỡn một lúc rồi kề miệng sát vách đá để gọi người bên ngoài, nói cho người đó biết cách mở cửa động. Có điều khí lực của lão ta lúc đó cũng chẳng ra gì, vì vậy phải gọi năm lần bảy bận thì người bên ngoài mới nghe được. Một lúc sau, chợt nghe "két" một tiếng, cửa động quả nhiên được mở ra.
Hứa Bạch ngừng lại lấy hơi rồi tiếp lời :
- Lập tức có ánh sáng và gió ngoài cửa động lùa vào, gió thổi lên người lão phu, khiến lão phu vô cùng hưng phấn. Lúc này có một người ngoài động lướt vào, thân hình cũng cao to như ngươi, mặc một chiếc trường bào thêu hoa quý giá, trông dáng vẻ rất có phong

độ.
Y Phong chau mày rồi buột miệng nói :
- Đó là Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Vô.
Diệu Thủ Hứa Bạch kinh ngạc tròn xoe song mục, lão hỏi lại :
- Làm sao ngươi biết?
Y Phong "à" một tiếng, chàng nhìn qua Tiết Nhược Bích lạnh lùng nói :
- Trước đây mấy ngày, tại hạ đã gặp họ Vạn.
Diệu Thủ Hứa Bạch gật gù đoạn nói tiếp :
- Ngươi đã quả nhiên tự xưng là họ Tiêu tên Vô, đương nhiên ta cho rằng hắn chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, sau đó mớ biết hắn là Thiên Tranh giáo chủ, danh chấn giang hồ trong mấy năm gần đây.
Y Phong khẽ "hừ" một tiếng bằng giọng mũi, chàng chưa kịp nói thì Hứa Bạch đã kể tiếp :
- Đương thời ta nấp trong bóng tối theo dõi, chỉ thấy Tiêu Vô nói với lão cẩu tử kia mấy câu gì đó. Đoạn hắn dịch mục quang về phía ta như thể vô tình, và ta cũng không để ý đến điều này. Một lát sau, lão cẩu tử và hắn cùng bước ra ngoài động, ta không dám ra theo vì sợ lão cẩu tử kia đột nhiên quay lại thì kể như song đời.
Nào ngờ qua một lúc thì Tiêu Vô quay trở lại, hắn đi thẳng đến chỗ ta ẩn nấp và cúi đầu cung thủ nói với ta :
- Lão tiền bối có phải là Thiên Lý Truy Phong Thần Hành Vô Ảnh Diệu Thủ Hứa đại hiệp?
Ta nghe vậy thì giật bắn cả người, lòng bất giác thầm khâm phục, Tiêu Vô này tuy niên kỷ còn thấp nhưng đích thực là một nhân vật xuất sắc.
Y Phong lại "hừ" một tiếng rồi nhìn qua chỗ khác.
Diệu Thủ Hứa Bạch cười ha ha, đoạn nói :
- Ta biết không thể qua mặt hắn nên đành thật lòng nói cho hắn biết toàn bộ sự việc. Khi nghe Toàn Quang Bảo Nghĩa có khả năng nằm trọn trong tay Vạn Thiên Bình thì trên mặt hắn bất giác lộ vẻ tiếc nuối. Ta thầm nghĩ trong lòng: "Chỉ sợ nếu ngươi sớm biết được thì nhất định đã thừa lúc lão cẩu tử kia yếu sức mà cướp đoạt rồi." Thế là ta biết tên khốn này cũng chẳng phải hạng tốt lành gì.
Nhưng ta hơi có chút kỳ quái, tại sao họ Tiêu này lại đối xử với ta như vậy? Sau đó hắn mới nói cho ta biết, hắn và lão cẩu tử họ Vạn có hẹn ở núi Tây Lương này, nói tới nói lui cả nửa ngày, chung quy là hắn muốn ta giúp hắn lấy mạng Vạn Thiên Bình, còn bản thân hắn lại không muốn hạ thủ. Đương thời ta nghĩ thế này: "Lâu nay cứ tưởng mình là người tồi tệ nhất, nào ngờ tiểu tử này còn tồi tệ gấp

bội!” Nguyên hắn biết ta và lão cẩu tử kia là một cường đạo và một tiểu thâu, nhiều năm qua nhất định đã kiếm được không ít tiền của, vì thế hắn cũng muốn chia phần. Sau đó nghe ta nói đến dụng ích của Toàn Quang Bảo Nghĩa thì hắn động lòng, vì thế hắn mới quyết định thay đổi chủ ý. Nếu làm được như vậy, một mặt người trong giang hồ đều biết hắn là một quân tử đại nhân đại nghĩa, Nam Thâu Bắc Đạo đều do một tay hắn cứu ra. Và bất luận thế nào, ta và lão cẩu tử kia cũng phải cảm kích hắn suốt đời, tương lai nếu hắn gặp phải chuyện gì, mà bọn ta biết được thì không thể khoanh tay đứng nhìn.
Y Phong khẽ buông một tiếng thở dài, chàng cảm thấy thế sự thật phức tạp vô cùng, có rất nhiều chuyện không sao hiểu nổi. Bất giác chàng thầm nghĩ :
- “Tiêu Vô quả nhiên không hổ là nhân vật có tài thư hùng, hành sự gian ngoan xảo trá, người thường tuyệt đối không thể lường được. Ôi! Người này đã thâm độc thành tính, tương lai muốn trừ khử hắn, e rằng không đơn giản!”
Hứa Bạch vuốt râu, đoạn cười lớn rồi nói :
- Có điều ý nghĩ của tên khốn đó tuy tuyệt diệu, nhưng lão phu cũng chẳng phải thằng ngốc. Sau khi chia tay với hắn, lão phu tìm đến một tiểu trấn ăn uống no say mười mấy ngày để bồi bổ huyết khí, chờ đến lúc công lực phục hồi, lão phu chạy thẳng tới Tây Lương Sơn này, và thấy lão cẩu tử Vạn Thiên Bình ngồi thộn người trước sơn động, bên cạnh lão còn có một nữ hài tử, cô ta không ngừng khẩn cầu lão ta mở cửa động. Vừa thấy mặt Vạn Thiên Bình thì nhiệt huyết dâng trào trong người lão phu, lão phu vốn định chờ tiểu tử họ Tiêu đến, sau đó sẽ phá vỡ kế hoạch đã định trước đó của bọn chúng.
Y Phong thầm nghĩ :
- “Diệu Thủ Hứa Bạch này tuy cũng rất giảo trá nhưng vẫn còn tính người, lời nói cử chỉ vẫn không mất nhiệt huyết của một hán tử, xem ra còn khá hơn bọn ngụy quân tử rất nhiều”.
Nên biết trên đời này nếu “Chân Tiểu Nhân” nhiều hơn là “Ngụy Quân Tử” thì thế gian ắt sẽ thái bình rất nhiều.
Bỗng nhiên Diệu Thủ Hứa Bạch buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp :
- Lão phu hành sự cả đời, nhưng chưa từng biết đến một chữ “Nhẫn”. Tiểu tử! Ngươi còn trẻ tuổi, lực khí đang thịnh, nhất định phải bỏ chút công phu luyện chữ “Nhẫn”, có như vậy thì đại sự mới thành. Đây không phải lão phu cậy già mà dạy đời ngươi, mà là những lời xuất tự đáy lòng của lão phu đấy.
Y Phong lặng lẽ tiếp thu, trong lòng bất giác nảy sinh hảo cảm với lão

nhân này.
Hứa Bạch vỗ mạnh xuống giường đá, đoạn nói :
- Trong cơn thịnh nộ, lão phu phóng ra và chỉ Vạn Thiên Bình mà mắng lớn, nào ngờ lão cẩu tử đó vừa thấy mặt lão phu thì sợ đến độ tái mặt, lập tức quay đầu bỏ chạy mà chẳng nói một lời. Nữ tử đứng bên cạnh lão ta cũng thất kinh, kêu một tiếng "phụ thân" rồi chạy theo.
Ta thấy công lực và khinh công của lào cẩu tử đó có vẻ tinh tiến hơn trước, dù có đuổi kịp cũng chưa chắc là địch thủ của lão ta, huống hồ ta đang lấy làm kỳ quái tại sao lão ta phải canh giữ cửa động này, do đó ta mới tiếp cách lăn tảng đá lấp cửa động ra.
Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :
- Chuyện này khiến ta hao tổn không ít công phu, nhưng qua đó mới biết công lực hiện nay của lão cẩu tử kia quả nhiên kinh thế hãi tục.
Những lời Hứa Bạch nói vốn chẳng lạ đối với Y Phong, nhưng càng nghe thì Tiết Nhược Bích càng ngẫn người, nhất thời nàng ôm chặt hài tử trong lòng và ngồi bất động như tượng. Ngọn đèn trên vách đá bỗng nhiên chao động, tuy bình dầu khá lớn nhưng thắp liên tục mấy ngày như vậy nên cũng đã sắp cạn.
Nào ngờ giữa lúc ánh đèn chao động thì đột nhiên có một người từ ngoài cửa lướt vào.
Diệu Thủ Hứa Bạch tròn xoe song mục, sắc diện hơi biến. Y Phong vận mục lực nhìn kỹ, thì ra đó là nữ nhi của Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình - Vạn Hồng.
Tuy lúc này nàng vẫn mặc thanh y, nhưng đầu bù tóc rối, hoa dung tiều tụy, y phục xốc xếch.
Sau khi lướt vào trong động, nàng quét mục quang nhìn tứ phía, vừa thấy Diệu Thủ Hứa Bạch thì sắc diện lập tức biến động. Tiết Nhược Bích lại trừng trừng nhìn Vạn Hồng, sau đó thì lướt đến cạnh Y Phong, miệng ấp úng nói không ra lời.
Vạn Hồng tỏ ra vô cùng kinh ngạc trước cảnh tượng trong sơn động, nhưng trong sự kinh ngạc của nàng lại có chút vui mừng, vì Y Phong - Ý trung nhân của nàng giờ đây thần thái lẫm liệt, hoàn toàn không có vẻ tiều tụy suy nhược như trong tưởng tượng của nàng.
Diệu Thủ Hứa Bạch bước tới trước và nói :
- Tiểu cô nương! Phụ thân của cô nương đâu?
Vạn Hồng chỉ liếc ngang một cái rồi nhìn chầm chầm lên người Y Phong, tựa như căn bản không nghe Hứa Bạch hỏi gì, nàng nói :
- Mấy ngày qua ngươi có khỏe không?
Diệu Thủ Hứa Bạch lại trợn trừng song mục. Y Phong vội đứng lên,

chàng cười ha ha rồi lớn tiếng nói :
- Có gì cứ chờ ra ngoài rồi hãy nói, tại hạ bị giam hơn mười ngày trong này, quả thực là cảm thấy hơi ngột ngạt rồi.
Đoạn chàng quay người nhìn sang Tiết Nhược Bích và nói tiếp :
- Còn nếu nàng không muốn ra thì ta đành nghe theo tôn ý vậy, nhưng...
Chàng ngừng một lát rồi bỗng nhiên đưa tay định giật lấy hài tử trong tay Tiết Nhược Bích, miệng nói :
- Hài tử này có thể giao cho ta!
Tiết Nhược Bích quát lớn :
- Ngươi định làm gì thế?
Hai tay nàng ôm chặt hài tử, đồng thời tung chân trái đá ra một cước. Y Phong khẽ xoay người tránh né, hữu thủ đánh mạnh xuống, còn tả thủ vẫn giữ nguyên thế cướp đứa bé. Nào ngờ Tiết Nhược Bích nhanh chóng thu chân trái lại, và chân phải đã quét ra một cước như chớp. Tuy phải ôm giữ hài tử trên tay, bụng lại đang hoài thai, nhưng thế liên hoàn cước của nàng vẫn như phiêu phong.
Võ công của Y Phong hiện nay tuy đã khác xưa rất nhiều, song chàng cũng không thể không xoay người tránh né, nhất thời triệt chiêu tán thức, tự bảo vệ mình trước.
Nên biết chủ ý của chàng là cướp lấy hài tử của mình, tuyệt nhiên không muốn đả thương Tiết Nhược Bích, do vậy xuất thủ cũng có nhiều kiêng kỵ, còn nhiều chiêu thức tinh diệu hiểm độc nhưng chàng không tiện thi triển.
Thân hình chàng vừa trượt ra ngoài thì cước bộ lập tức xoay trở và lướt đến ngay.
Diệu Thủ Hứa Bạch chau mày, bỗng nhiên lão phóng tới cản trước mặt Y Phong, miệng cười ha ha một tràng rồi nói :
- Lão phu tuy sống độc thân suốt đời, nhưng ghét nhất là chuyện phu phụ người khác cãi nhau. Này! Tiểu tử, ngươi và thê tử ngươi cãi nhau chuyện gì vậy? Mau nói cho lão phu nghe xem, sau đó lão phu sẽ phân xử cho.
Vạn Hồng buột miệng “a” một tiếng rồi lui ra sau mấy bước, thần sắc bỗng nhiên tái nhợt, nàng ngẩn người đứng nhìn Y Phong. Trên mặt Y Phong lúc này đầy vẻ phẫn nộ, chàng quát lớn :
- Ai là phu thê với con tiện nhân này chứ? Hứa lão tiền bối...
Hứa Bạch khoát tay cắt lời Y Phong, đoạn lão quay sang hỏi Tiết Nhược Bích :
- Hài tử này là thứ gì của ngươi?
Tiết Nhược Bích lạnh lùng nói :

- Hài tử này là nhi tử của tiểu nữ.
Nàng vung tay chỉ vào Y Phong và nói tiếp :
- Ngươi nói xem! Nó có phải là hài tử của ta không?
Y Phong chưa kịp mở miệng thì nàng đã quay sang nói với Hứa Bạch :
- Lão tiền bối, lão phải vì một nữ tử yếu đuối mà chủ trì công đạo mới được, tiểu nữ...
Bỗng nhiên nàng bưng mặt khóc nức nở.
Song mục của Y Phong đỏ như lửa, chàng tức đến độ lạc cả giọng :
- Tiện nhân ngươi... Hài tử của ta chẳng có thứ mẫu thân như ngươi.
Hứa lão tiền bối, nữ tử này đã phạm cả bảy điều trong "Thất xuất"
Nói đến đây thì chàng nghẹn lời, vì làm sao chàng có thể nói ra chân tướng của sự thật.
Nhưng Diệu Thủ Hứa Bạch không phải là nhân vật tầm thường, qua lời nói và thái độ của song phương, lão đã đoán ra sự tình như thế nào rồi. Tuy nhiên mục quang của lão liên tục xoay chuyển mà cũng chẳng biết nên làm thế nào cho phải.
Bỗng nhiên nghe Vạn Hồng bật cười khanh khách, nàng bước tới và nói :
- Thì ra vị này là phu nhân của cái gì Thiên Tranh giáo chủ phải không? Chẳng trách mấy ngày trước khi ta và phụ thân ta canh giữ bên ngoài, có thấy mấy tên hán tử mặc y phục năm màu bảy sắc chạy tới, nói là muốn tìm giáo chủ phu nhân, rồi lại nói bọn chúng đều là đệ tử của Thiên Tranh giáo. Phụ thân của ta không cho bọn chúng vào và đã đánh đuổi bọn chúng quay về cả rồi.
Nàng nhìn qua Y Phong rồi mỉm cười, nói tiếp :
- Ta nói ngươi nhé, con người của ngươi thật là... Đòi con của người ta làm gì chứ, ngươi muốn có hài tử thì...
Bỗng nhiên nàng bật cười, sắc diện đỏ bừng, nhất thời không nói tiếp nữa.
Y Phong chau mày, dường như căn bản chàng không quan tâm đến mấy câu sau của Vạn Hồng, chàng chỉ hỏi :
- Bọn người đó tên gì?
Vạn Hồng mỉm cười, nói :
- Tên tuổi thì ta không nhớ, nhưng trong số đó có một gã chân mày rất rậm, trông chẳng giống người tốt chút nào. Đặc biệt có một gã sử dụng binh khí cực kỳ quái dị, đó là một mảnh lưới đánh cá, võ công của gã này cũng khá nhất, phụ thân ta phải mất cả nửa ngày mới đánh đuổi được gã. Kỳ dư bọn người còn lại, võ công rất tầm thường.

Y Phong lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói :
- Giáo chủ phu nhân! Giáo chủ các ngươi đã phái người đến đón ngươi, ngươi còn không mau mau cút về đi. Nhưng... nếu ngươi không để hài tử đó lại thì đừng mong...
Chàng nói chưa dứt thì Tiết Nhược Bích đột nhiên xung ngọc thủ, theo đó là một luồng kim quang đánh thẳng vào người Y Phong, kế đó nàng ôm chặt hài tử trong tay, mượn sự che chắn của Diệu Thủ Hứa Bạch và Vạn Hồng mà tung người phóng đi như bay ra ngoài.
Y Phong vừa kinh vừa nộ, chàng phất tay áo gạt luồng La Sát Kim Ti của Tiết Nhược Bích qua một bên, nhưng toàn thân cũng bất giác xuất mồ hôi lạnh.
Nguyên La Sát Kim Ti này là ám khí mà Tiết Nhược Bích dựa vào đó để thành danh trong lúc hành tẩu giang hồ, khi nàng chưa xuất giá. Loại Kim Ti này nhỏ như lông bò, nhưng mỗi chiếc đều được tẩm chất kịch độc, chỉ cần trúng vào da thịt thì dù không vong mạng cũng thọ trọng thương. Đó là loại ám khí cực kỳ bá đạo.
Y Phong và Tiết Nhược Bích đã là phu phụ mấy năm, dường như chàng thừa hiểu sự lợi hại của loại ám khí này, do đó ngoài việc phất tay áo, chàng còn tung người ra sau mới tránh được trận mưa Kim Tị Ngay lúc đó, Tiết Nhược Bích chớp thời cơ, ôm hài tử và lướt ra ngoài.
Y Phong quát lớn một tiếng, cước bộ phóng theo như tên, nào ngờ lại có một trận mưa Kim Ti nữa đánh thẳng vào chính diện của chàng. Chàng vừa định lui bước thì đột nhiên bên người có một làn gió lướt qua, trận mưa Kim Ti lập tức bị đánh dạt qua một bên, cùng lúc nghe tiếng của Diệu Thủ Hứa Bạch nói :
- Truy ra mau!
Bóng người hoa lên trước mắt, thân hình của Diệu Thủ Hứa Bạch đã như làn khói bay ra cửa động. Y Phong chẳng dám chậm trễ, chàng tung người phóng theo ngay, nhất thời chàng thấy thân hình của Diệu Thủ Hứa Bạch phiêu dật trước mắt, thoáng chốc đã lướt đi mấy trượng rồi.
Bất giác chàng thầm nghĩ :
- "Diệu Thủ Hứa Bạch được người xưng là Thiên Lý Truy Phong Thần Hành Vô Ảnh, bây giờ được trông thấy khinh công của lão, quả nhiên là danh bất hư truyền."
Chàng lại chuyển ý nghĩ :
- "Chẳng biết khinh công của Kiếm tiên sinh và Tam Tâm Thần Quân có cao diệu như vậy hay không?"
Vừa nghĩ đến đây, bất giác chàng lại nhớ đến hai mẹ con Tôn Mẫn,

nhưng chẳng biết hiện tại bọn họ lưu lạc phương nào. Đang lúc ý nghĩ xoay chuyển thì chàng nghe Vạn Hồng gọi ở đằng sau :
- Chờ ta với!
Y Phong quay đầu nhìn lại, chàng thấy khinh công của thiếu nữ này cũng bất phàm, lúc này nàng đã đuổi kịp đến nơi. Do nhất thời phân tâm, bước chân của chàng hơi chậm lại, nên khi nhìn tới trước thì bóng dáng của Tiết Nhược Bích và Diệu Thủ Hứa Bạch đã xa khuất. Y Phong lập tức gia tăng cước lực, thân hình nhẹ nhàng linh hoạt luồn qua đoạn đường hẹp. Sau hai bước nhảy thì chàng đã đến cửa động, nhưng lại thấy cửa động đã bị một tảng đá lớn phong kín. Diệu Thủ Hứa Bạch, một tay cầm ngọn đuốc, một tay đang ra sức đẩy tảng đá. Tiết Nhược Bích ôm chặt hài tử trong tay và thu mình đứng ở một góc. Do mấy ngày liền phải uống rượu thay nước nên lúc này hài tử vẫn còn say mê man chưa tỉnh.
Y Phong chợt cảm thấy tê tái cõi lòng, chàng dõi mắt nhìn Tiết Nhược Bích, chỉ thấy vị võ lâm đệ nhất mỹ nhân này, hiện tại cũng tiều tụy không ít, trong khóe thu ba thỉnh thoảng lộ xuất vẻ khiếp sợ và lo lắng. Điều này khiến chàng cũng bất giác ngầm thở dài :
- “Nhưng đó là do nàng tự chuốc lấy, bây giờ còn trách ai được?”
Ý nghĩ này lập tức trấn áp cảm giác tê tái ái ngại trong lòng chàng. Chàng sải bước đến cạnh Diệu Thủ Hứa Bạch và trầm giọng hỏi :
- Hứa lão tiền bối! Chuyện này do ai làm?
Diệu Thủ Hứa Bạch lạnh lùng “hừ” một tiếng, mục quang quét nhìn tứ phía, đoạn lão trao ngọn đuốc cho Vạn Hồng vừa từ sau bước tới và nói :
- Ngoài lão cẩu tử đó thì còn ai nữa, một khi tức lên ta cũng muốn nhốt tất cả mọi người trong này, xem thử kẻ chết đói trước nhất là ai?
Y Phong nhìn qua Vạn Hồng và nói :
- Phụ thân của cô nương không biết cô nương chạy vào đây à?
Vạn Hồng lắc đầu, Hứa Bạch lại nói :
- Nào! Tiểu tử! Giúp ta đẩy tảng đá này ra thôi! Hừ! Vạn Thiên Bình ơi là Vạn Thiên Bình! Ngươi cũng không khỏi quá xem thường ta rồi, lẽ nào tảng đá con con này mà có thể giam chết ta.
Nói đoạn đột nhiên lão xuống tấn, song chưởng đẩy ra miệng quát lớn một tiếng, chân lực theo song thủ phát ra, đẩy mạnh vào tảng đá. Y Phong cũng đã sớm vận chân khí vào song thủ, lúc này chàng không chút chậm trễ, song chưởng cũng đẩy vào tảng đá.
Trước công lực của hai vị đại cao thủ võ lâm này, chớp mắt tảng đá đã bị đẩy dịch qua một bên. Lập tức có một loạt thanh âm hỗn loạn

từ ngoài truyền vào, tựa như có người đang đánh nhau kịch liệt.
Y Phong và Hứa Bạch đưa mắt nhìn nhau, đoạn cả hai cùng quát một tiếng rồi đẩy mạnh một lần nữa. “Ầm” một tiếng, tảng đá nặng có đến ngàn cân, lập tức bị hai vị đại cao thủ đẩy lăn ra ngoài.
Nên biết Diệu Thủ Hứa Bạch tuy lấy khinh công làm sở trường mà danh chấn thiên hạ, nhưng sức mạnh chân lực của lão, đương thế có rất ít người có thể sánh bằng.
Còn Y Phong tuy niên kỷ còn trẻ, nhưng vốn đã có thể xem là một cao thủ võ lâm, từ khi hai mạch “Nhâm”, “Đốc” được võ lâm tuyệt đại kỳ nhân là Kiếm tiên sinh đả thông thì chân lực của chàng tăng tiến vượt bậc, huống hồ trong mười mấy ngày qua, chàng lại luyện được tâm pháp vô thượng trong Thiên Tinh bí kíp.
Vì thế một khi hai nhân vật này hợp sức thì lực đạo mạnh như thế nào, có thể nghĩ mà biết.
Nếu thay bằng người khác, e rằng có đẩy mười năm cũng chưa chắc dịch chuyển tảng đá này được một phân.
Tảng đá vừa dịch chuyển thì ánh sáng lập tức chiếu vào, Diệu Thủ Hứa Bạch quay lại, mỉm cười và nói :
- Không ngờ công phu của tiểu tử ngươi cũng chẳng tồi.
Y Phong gượng cười, nói :
- Lão tiền bối quá khen...
Một lời chưa dứt thì đã thấy Tiết Nhược Bích ôm con lướt đi, Y Phong liền quát lớn một tiếng, mũi chân điểm xuống đất, thân hình lao theo như tên bắn. Chàng thấy Tiết Nhược Bích chạy vòng qua tảng đá thì vội vàng xoay người, song thủ phân ra, thân hình lao tới như hình với bóng, chàng chụp một cánh tay của nàng và quát lớn :
- Giao hài tử cho ta!
Nào ngờ ngay lúc đó trước mắt Y Phong có ánh kim quang loé lên, bốn thanh trường kiếm mang theo hàn quang đâm thẳng vào người chàng. Y Phong bất giác rùng mình, chàng lách người tránh né, đồng thời lạnh lùng quát hỏi :
- Bằng hữu! Ngươi làm gì thế?
Chàng quét mục quang nhìn tứ phía, lúc này có mười mấy hán tử cầm kiếm đứng chật một vùng sơn địa, kẻ đứng đầu chính là Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên.
Nên nhớ Y Phong đã từng gặp Tạ Vũ Tiên một lần ở Chung Nam sơn, có điều khi đó chàng dịch dung, do vậy chàng nhận ra Tạ Vũ Tiên, nhưngTạ Vũ Tiên lại không nhận ra chàng. Giữa lúc chàng còn hơi ngạc nhiên thì Tạ Vũ Tiên đã quát :
- Còn không mau buông tay ra!

“Soạt!” một tiếng, trường kiếm đã đâm về phía Y Phong. Ba người còn lại cũng đều là kiếm thủ hạng nhất trong võ lâm, bọn chúng là Lao Sơn tam kiếm - Đại hào ở Sơn Nam, cũng từng theo Tạ Vũ Tiên lên Chung Nam sơn. Lúc này cả bọn đều huy động trường kiếm, nhằm Y Phong mà đâm tới.
Trong chớp mắt, bốn đạo hàn quang đã cuộn tới. Y Phong “hừ” một tiếng, chàng thu tay, xoay người chuyển bước, thân hình trượt ra xa năm thước. Mục quang liếc nhìn qua, chàng thấy Diệu Thủ Hứa Bạch đang đứng đối diện với Tiêu Nam Tần Vạn Thiên Bình. Vạn Hồng đứng sát phụ thân của nàng, bên ngoài có mười mấy hán tử mặc võ phục, tay lăm lăm trường kiếm. Mục quang của bọn chúng đều lạnh lùng nhìn lên người Vạn Thiên Bình, rõ ràng vừa rồi song phương đã giao đấu kịch liệt.
Tốc độ thân pháp của Y Phong nhanh đến độ kinh người, tuy chàng không cảm nhận được nhưng lại khiến Đa Thủ chân nhân ngầm kinh hãi. Lão ta vội thu kiếm thứ c, xoay người về phía Tiết Nhược Bích và cúi mình hành lễ, đoạn nháy mắt ra hiệu với Lao Sơn tam kiếm rồi phóng bước đến cạnh hai hán tử mặc trường bào đang đứng dưới một gốc cây khô, lão khẽ nói với bọn chúng mấy câu gì đó.
Y Phong hơi chột dạ, chàng dõi mắt nhìn theo Tạ Vũ Tiên thì thấy một trong hai hán tử đứng dưới gốc cây đang cười nhạt, song mục láo liên, đó chính là thiếu niên cuồng ngạo đến từ Thanh Hải - Tiền Dực. Tuy chàng không biết người còn lại, nhưng với khí độ bất phàm thì rõ ràng đây không phải là hạng tầm thường.
Sau khi nhìn quanh một vòng, Y Phong lập tức đoán ra tình thế hiện tại rất bất lợi đối với mình. Lúc này nếu mình vẫn muốn đoạt hài tử từ tay Tiết Nhược Bích thì tuyệt đối không phải là chuyện dễ.
Thế là chàng chậm rãi bước đến cạnh Diệu Thủ Hứa Bạch, lúc này hai vị Nam Thâu Bắc Đạo đang trừng mắt nhìn nhau, đột nhiên nghe Vạn Thiên Bình lạnh lùng nói :
- Họ Hứa kia! Không ngờ ngươi vẫn chưa chết. Nơi này chẳng phải là chỗ cho ngươi và ta nói chuyện, nếu ngươi có hứng thú thì chúng ta tìm một nơi khác nói chuyện thôi.
Diệu Thủ Hứa Bạch ngửa mặt cười lớn, đoạn nói :
- Rất tốt, ngươi thành thạo nơi này hơn ta, mời ngươi đi trước dẫn đường vậy!
Một khi hai người này bỏ đi thì Y Phong càng cô thế, vì vậy chàng buột miệng nói :
- Hứa lão tiền bối...
Vạn Thiên Bình cười nhạt, nói :

- Chuyện của bọn ta vẫn chưa thanh toán xong, hiện tại ngươi hãy bớt lời đi.
Nói đoạn, lão xoay người định cất bước, nào ngờ lúc đó chợt có một tràng cười vang lên. Y Phong quét mục quang nhìn ra, chỉ thấy Tiền Dực đang chậm rãi bước tới.
Hắn nhìn mọi người một lượt rồi cười cười, nói :
- Xin các vị hãy tạm dừng bước, tại hạ có đôi lời muốn thỉnh giáo.
Diệu Thủ Hứa Bạch chau mày, mục quang lấp lánh như điện. Còn Vạn Thiên Bình thì vẫn không có chút biểu cảm gì trên mặt, lão hỏi lại ngay :
- Chuyện gì?
Tiền Dực mỉm cười, đoạn hắn hạ giọng :
- Các hạ vừa dùng đôi thiết chưởng chống chọi với sáu kiếm thủ, võ công có thể nói là không tệ, xem ra chắc là một vị võ lâm tiền bối. Có điều, tại hạ muốn thỉnh giáo rằng, sơn động này đã không phải do các hạ xây dựng, cũng không phải do các hạ mua, vậy tại sao các hạ năm lần bảy lượt ngăn cản không cho bọn ta vào? Phải chăng các hạ bày trò gì trong đó nên không muốn cho người khác biết?
Hắn nói một cách chậm rãi, nói xong hắn quay người, căn bản không đợi nghe Vạn Thiên Bình trả lời, giọng lạnh lùng nói tiếp :
- Còn... vị bằng hữu này?
Hắn chỉ về phía Y Phong và tiếp lời :
- Các hạ khôi ngô tuấn tú, võ công cũng bất phàm, nhưng tại hạ cũng có lời thỉnh giáo, các hạ và vị Tiêu đại tẩu của ta có bà con thân thuộc hay có quen biết gì không?
Bỗng nhiên sắc diện của hắn trầm xuống, hắn nói tiếp :
- Nếu không phải thân thuộc hay quen biết, lẽ nào các hạ không biết câu “nam nữ thọ thọ bất tương thân”, lại đi nắm tay lôi kéo nữ nhân như vậy?
Hắn lại chỉ vào sơn động và thao thao nói tiếp :
- Trong sơn động này thâm u như mực, mấy người bọn họ bày trò gì trong đó vậy?
Lại còn dùng đá chặn kín cửa động và bắt một lão nhân canh gác bên ngoài... Ha...
Ha...
Hắn cười một tràng ngạo nghễ, pha chút châm biếm, đoạn nói tiếp :
- Chuyện này khiến tại hạ không sao hiểu được.
Sắc diện của Vạn Thiên Bình vẫn lạnh lùng như băng, râu tóc của Diệu Thủ Hứa Bạch dựng cả dậy, Vạn Hồng tròn xoe mắt hạnh, Y Phong chau mày, cả bốn người đều phẫn nộ “hừ” một tiếng. Nhưng

chưa có ai kịp nói thì Tiết Nhược Bích đã lướt tới như gió, nàng nói :
- Nhị đệ! ngươi... sao bây giờ ngươi mới đến, sư ca ngươi đâu? Hắn lại chạy đến nơi nào rồi?
Tiền Dực chậm rãi nói :
- Sư huynh không có ở đây, nhưng có tiểu đệ thì có khác gì? Đại tẩu bị người ta hiếp bức, tiểu đệ tuy bất tài nhưng cũng phải tận lực làm cho ra lẽ.
Diệu Thủ Hứa Bạch đưa tay vuốt râu, đoạn quát hỏi :
- Tiểu tử! Ngươi nói năng cho rõ ràng một chút, nếu ngươi giở trò lộng ngôn trước mặt lão phu thì...
Tiền Dực cắt lời :
- Thì thế nào?
Một lời chưa dứt thì chưởng ảnh rợp trời đã chụp xuống đầu hắn, chiêu thức phiêu hốt kỳ dị, tựa như có nhiều người cùng lúc xuất chiêu tấn công hắn.
Hài tử trong tay Tiết Nhược Bích bật khóc, Y Phong đảo mắt nhìn quanh rồi xông tới, tả thủ khẽ phất điểm vào song mục Tiết Nhược Bích, hữu thủ xuất ra như gió để cướp lấy hài tử.
Tiêu Hồn phu nhân Tiết Nhược Bích cả kinh kêu thất thanh, cước hạ vội lui nhanh ba bước. Y Phong quát lớn rồi bổ tới, nhưng trước măt chàng đã có kiếm quang lóe lên.
Soạt, soạt... liên tiếp mấy đường kiếm đâm về phía chàng, đó là ba huynh đệ Lao Sơn tam kiếm.
Phía bên kia Tiền Dực đột nhiên hú dài một tiếng, thân hình lay động như cây liễu trong gió, xoay chuyển liên tục mà không định hướng. Thoạt nhìn tựa như thân hình của hắn đứng không vững, nhưng dưới chưởng ảnh rợp trời của Hứa Bạch, thân pháp kỳ diệu của hắn đã tránh né một cách ngoạn mục.
Nhất thời cả hai đều kinh ngạc, Tiền Dực cô nhiên không ngờ đối thủ của mình lại là nhân vật lợi hại như vậy, còn Diệu Thủ Hứa Bạch càng không ngờ, chưởng lực khai sơn phá thạch được xuất ra dưới cơn thịnh nộ của mình, mà thiếu niên trước mắt vẫn tránh né được.
Thân pháp của song phương hơi khựng lại rồi lập tức tiếp tục công kích nhau, nhất thời chỉ thấy chưởng phong như hổ gầm, chưởng ảnh như rồng cuộn, không thể phân biệt được thân ảnh của hai người.
Bỗng nhiên nghe Vạn Thiên Bình quát lớn :
- Hồng nhi! Ngươi trở về trước đi!
Đoạn lão xoay người rồi bổ nhào đến mấy kiếm thủ đang lập vòng vây ở sau lưng mình, thiết chưởng xuất ra như phong ba bão táp.

Vạn Hồng đảo mắt nhìn quanh, cước hạ từ từ dịch động, đột nhiên nàng lướt đến cạnh Tiết Nhược Bích, ngọc thủ cùng xuất, tả thủ như kiếm điểm vào Tiếu Yêu huyệt tại thắt lưng bên phải của Tiết Nhược Bích, hữu thủ vạch nửa vòng rồi đánh ra một chưởng, nhằm vào giữa ngực đối phương.
Tiết Nhược Bích không ngờ thiếu nữ này lại đột nhiên xuất thủ công kích mình, trong lúc kinh hãi nàng vội vàng vung tả chưởng lên nghênh địch, nào ngờ trong chớp mắt đó, Vạn Hồng đã cướp lấy hài tử và thoát đi.
Nói thì chậm nhưng tất cả sự việc diễn ra rất nhanh, dường như cùng xảy ra một lúc. Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên và Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật đứng dưới gốc cây, vừa nghe Tiết Nhược Bích kêu thất thanh một tiếng, và thấy một bóng người mặc thanh y lướt đi như chớp, chỉ sau mấy bước nhảy thì bóng người đã mất dạng trong rừng rồi.
Cùng lúc, Tiết Nhược Bích đã quát lớn rồi tung mình truy theo.
Thất Hải Ngư Tử cười nhạt, nói :
- Không lẽ huynh đệ cũng thọ thương?
Thì ra trước đó lão đã trúng một chưởng của Vạn Thiên Bình ở đầu vai phải, đầu xương vai cơ hồ bị đánh nát, do vậy lão mới lặng lẽ đứng ngoài xạ Bây giờ cất lời hỏi lạnh lùng thế là có ý, nếu Tạ Vũ Tiên chưa thọ thương thì việc gì phải cùng đứng đây với ta, để biến cố xảy ra mà không kịp ngăn chặn.
Đa Thủ chân nhân há có lý nào không nghe ra thâm ý đó, lão cười nhạt một tiếng rồi tung mình lướt đi như chớp, Vi Ngạo Vật nhìn theo và lẩm bẩm tự nói :
- Hài tử này bị cướp đi cũng rất tốt, để nó lại đây thì sớm muộn gì cũng gây ra đại họa.
Nguyên Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật là nhân vật gần gũi Tiêu Vô nhất, do vậy lão đều biết tất cả những chuyện riêng tư của Tiêu Vộ
Sau một hồi trầm ngâm, lão quét mục quang nhìn ra đương trường thì thấy kiếm quang chưởng ảnh càng lúc càng ác liệt hơn, trận chiến không vì biến cố đột ngột vừa rồi mà ngừng lại.
Thế là lão đưa tay trái khẽ giữ lấy vết thương trên vai phải đoạn chậm rãi bước về phía đương trường, tựa như có ý muốn xem tình hình động thủ cho rõ ràng.
Lúc này gió núi thổi mạnh, mặt trời đã gác non tây, sắc trời càng lúc càng tối. Trên một vùng của sườn núi Tây Lương đầy kiếm khí, chưởng ảnh, khiến cho không khí hoàng hôn tăng thêm mấy phần buốt lạnh.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 32
Phu nhân ngộ nạn

Nhìn từ xa, tuy chỉ thấy một đám kiếm khí chưởng ảnh ngợp trời, thậm chí ngay cả bóng người cũng không phân biệt được, nhưng trông kỹ thì có thể phân thành ba nhóm. Thiết Diện Cô Hành Khách một mình địch với năm kiếm thủ, thân thủ của lão Bắc Đạo này quả nhiên kinh nhân hãi thế, chưởng phong vù vù, chưởng lực như thiết sắt tan bia phá thạch. Tuy nhiên kiếm pháp của năm nhân vật kia cũng phối hợp rất nghiêm mật, nhịp nhàng như một.
Vạn Thiên Bình hơi chau mày, lão không ngờ mấy tên giáo đồ của Thiên Tranh giáo lại có thân thủ cao cường như vậy! Song, lão đâu biết rằng năm nhân vật này cũng có danh khá cao trên giang hồ, và hiện tại sự lo lắng trong lòng họ còn nhiều hơn Vạn Thiên Bình. Nguyên trong năm nhân vật đó có ba nhân vật thân hình hơi thấp, bên thắt lưng đều đeo túi da, thân pháp lấy hùng hồn làm thế ảnh, bọn họ chính là những kiếm thủ có danh hiển hách trong võ lâm - Yến Sơn tam kiếm. Ba huynh đệ bọn họ tung hoành ở Giang Nam, xưa nay hành tẩu không bao giờ rời nhau nửa bước, khi động thủ cũng nhất tề xông lên, từ ngày ra giang hồ đến nay chưa một lần bại trận. Bây giờ lấy ba đánh một, lại còn có Nam Cung song kiếm trợ chiến mà vẫn "cửu chiến bất hạ" được đối phương.
Bất giác trong lòng bọn họ đều thầm tự hỏi, chẳng biết lão nhân khô gầy động thủ với mình rốt cuộc là nhân vật nào?
Hai người còn lại thân thể cao gầy, diện mục dường như hoàn toàn giống nhau, bọn họ chính là Nam Cung song kiếm. Kiếm pháp của bọn họ lấy khinh linh ảo diệu làm chính, thân theo kiếm mà đi, kiếm theo thân mà xoay chuyển, thân bất ly kiếm, kiếm bất ly thân, hai đạo kiếm quang tựa như hai con thanh long phi chuyển trên không, tuyệt không rời yếu huyệt của Vạn Thiên Bình. Do vậy, võ công của Thiết Diện Cô Hành Khách đã đạt đến trình độ xuất thuần nhập hóa, nhưng nhất thời cũng không thể chiếm được thượng phong.
Thất Hải Ngư Tử khẽ gật đầu và thầm nghĩ :
- "Nam Cung song kiếm quả nhiên danh bất hư truyền, nếu không kịp thời lôi kéo bọn họ về phía ta, mà để liên kết với Tạ Vũ Tiên thì tương lai e rằng sẽ khó đối phó".

Thì ra sự rạn nứt giữa Vi Ngạo Vật và Tạ Vũ Tiên đã càng ngày càng lớn, vì thế lão ta mới có suy nghĩ như vậy.
Nghĩ đoạn, lão dịch mục quang về phía Tiền Dực, một thiếu niên đến từ Thanh Hải. Nhưng vừa nhìn qua thì đôi mày rậm của Vi Ngạo Vật bất giác chau lại. Vì lão thừa biết võ công của Tiền Dực như thế nào, lão vốn cho rằng nhất định hắn có thể chiếm thế thượng phong, nào ngờ hiện tại hắn đang bị Diệu Thủ Hứa Bạch dồn vào thế phải tránh nam né bắc.
Tiền Dực vốn cũng nghĩ như vậy, hắn từng chịu cái lạnh buốt xương ở Thanh Hải suốt mười mấy năm, và dường như đã học được chín phần mười tuyệt kỹ của Vô Danh lão nhân, sau khi hạ sơn, hắn cho rằng bằng vào tuyệt nghệ của mình thì không khó áp đảo quần hùng trong võ lâm. Nào ngờ thân pháp của lão nhân hiện đang động thủ với hắn rất kỳ dị và vô cùng phiêu hốt khiến hắn cảm thấy nơi nào cũng bị phong tỏa, thân thủ cơ hồ không thể khai triển được.
Song phương lấy nhanh chọi nhanh, trong chớp mắt đã chiết giải hơn trăm chiêu.
Nên biết trước khi động thủ bọn họ đều không biết lại lịch của đối phương, do vậy mà không tránh khỏi việc đánh giá thấp đối thủ. Bây giờ thấy thân thủ của đối phương vượt xa phán đoán của mình, tự nhiên cả hai đều rất kinh ngạc.
Đang lúc song phương bất phân thắng bại thì Tạ Vũ Tiên tung mình lướt tới như bay, đột nhiên lão ta dùng bước bên cạnh Vi Ngạo Vật, miệng thở hồng hộc, mắt nhìn tứ phía rồi lập tức thấy ánh quang hoa lay động trước mắt, theo đó là những thanh âm leng keng bất tuyệt..
Thiết Diện Cô Hành Khách xoay chuyển thân hình như gió, hai tay áo liên tục phất ra những luồng chưởng phong uy mãnh. Tuy Thường Thị Thần Hoàn bay về phía lão đều bị đánh rơi, nhưng loại ám khí ngạo thị quần hùng này đích thị có chỗ bá đạo khác thường, bay rồi tới, đi rồi trở lại, rõ ràng là bay qua phải nhưng đột nhiên chuyển qua trái, rõ ràng là bay lên trên nhưng đột nhiên chuyển xuống dưới.
Tuyệt nhiên không một giây phút ngừng nghỉ. Võ công của Vạn Thiên Bình tuy cao, chưởng lực tuy mãnh, nhưng lúc này bất giác hoang mang, có điều trong nhất thời nửa khắc cũng không đến nỗi bị hạ thủ mà thôi.
Y Phong tay không đấu với Lao Sơn tam kiếm, lúc này càng đánh chiêu thức của chàng càng tinh diệu, khiến Lao Sơn tam kiếm không thể xuất toàn lực ứng phó.
Trận ác chiến giữa Tiền Dực và Thiên Lý Truy Phong Thần Hành Vô Ảnh Diệu Thủ Hứa Bạch đã đến lúc thắng bại sắp phân, vì thủ pháp

dùng nhanh đối nhanh, vốn rất ít thấy cao thủ võ lâm áp dụng. Vì thế mà song phương đều tự biết rằng chỉ cần chiêu thức của mình hơi chậm một chút thì lập tức chuốc lấy cái họa phi thân tẩu nhục. Hai bên tuy không có hận thù bất cộng đái thiên, nhưng lúc này đã rơi vào thế cưỡi hổ, có muốn ngừng tay cũng đã không kịp.
Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên liên tục quan sát xung quanh, bỗng nhiên lão định thần rồi kề tai Vi Ngạo Vật nói mấy câu, sắc diện Vi Ngạo Vật lập tức biến động, lão ta hỏi :L - Thật không?
Tạ Vũ Tiên gật đầu, khẽ nói :
- Chuyện này tuyệt đối không được chậm trễ, Vi bằng hữu nhất định phải đi nhanh một chút mới được... Tại vì tuy...
Lão ta không nói hết câu mà buông một tiếng thở dài, sắc diện của Vi Ngạo Vật cũng lộ vẻ trầm tư bất định, lão cúi đầu suy nghĩ một lát rồi đột nhiên lớn tiếng hét :
- Ngừng tay!
Thanh âm như sấm sét, quần hào tuy đang trong thế kịch chiến, nhưng ai nấy cũng đều cả kinh.
Nam Cung song kiếm Lý thị huynh đệ lập tức thoát ra khỏi vòng chiến, tung mình đến trước Vi Ngạo Vật và cúi đầu hỏi :
- Có gì chỉ giáo?
Lao Sơn Tam Kiêm thấy chiêu thức của đối phương càng lúc càng lợi hại, uy lực càng lúc càng tăng tiến, thì trong lòng bất giác kinh hãi và kỳ quái, cả ba vốn không muốn bán mạng cho Thiên Tranh giáo, vì thế nên vừa nghe tiếng hét “ngừng tay” là cả bọn lập tức thoái lui.
Bọn Yến Sơn tam kiếm cũng không luyến chiến, tất cả đều lướt đến trước mặt Vi Ngạo Vật và khẽ hỏi :
- Có gì chỉ giáo?
Nói thì chậm nhưng thực tế dường như Nam Cung song kiếm, Lao Sơn tam kiếm và Yến Sơn tam kiếm đều dừng tay và thối lui cùng một lúc.
Thất Hải Ngư Tử thở dài một hồi và chậm rãi lắc đầu, Đa Thủ chân nhân đã bước lên trước và trầm giọng nói :
- Giáo chủ phu nhân có nạn tại khu rừng sâu bên kia núi.
Nam Cung song kiếm, Lao Sơn tam kiếm, Yến Sơn tam kiếm đều thất kinh, sắc diện biến động.
Vi Ngạo Vật hắng giọng rồi nói tiếp :
- Chuyện ở đây hãy tạm gác lại, chúng ta... chúng ta phải cùng đến đó xem thử...
Lão nhìn sang Tạ Vũ Tiên và tiếp lời :
- Phiền Tạ huynh thôi.

Tạ Vũ Tiên chau mày, nói :
- Vi huynh, lẽ nào ngươi không đi?
Vi Ngạo Vật gượng cười, nói :
- Đối với chuyện này, tại hạ chẳng biết một chút gì, có đi cũng vô ích thôi!
Tạ Vũ Tiên xạ hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn lên mặt Vi Ngạo Vật, cuối cùng lão dậm chân nói :
- Đi theo ta!
Đoạn, khai triển khinh công lướt về phía cánh rừng sâu thẳm trong núi.
Bọn kiếm thủ thấy thái độ của Vi Ngạo Vật và Tạ Vũ Tiên như vậy cũng chẳng hiểu gì cả, bọn chúng càng không ngờ Giáo chủ phu nhân có nạn mà Thất Hải Ngư Tử lại thu mình rụt cổ, còn luôn miệng gượng cười, tựa như gặp phải chuyện rất khó xử.
Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình thấy bọn giáo đồ Thiên Tranh giáo đột nhiên ngừng chiến thì lấy làm kỳ quái, lão nhìn qua Y Phong, thấy trên mặt chàng cũng lộ vẻ kinh hãi, cả hai đều thầm tự hỏi mình :
- Bọn người này đang bày trò gì thế?
Đột nhiên nghe Diệu Thủ Hứa Bạch quát lớn một tiếng như sấm vang :
- Nằm xuống!
Tiếng quát chưa dứt thì đã có mấy tiếng kinh thiên động địa vang lên.
Tiền Dực cười nhạt, nói :
- Sợ rằng chưa chắc làm gì được nhau.
Vạn Thiên Bình, Y Phong bất giác cùng nhìn về một hướng, lúc này chỉ thấy Tiền Dực và Hứa Bạch đều đã ngừng thân thủ, mặt đối mặt nhìn nhau trừng trừng. Thân hình Diệu Thủ Hứa Bạch hơi chồm tới trước, mục quang lấp lánh như điện, song thủ nổi đầy gân xanh từ từ đẩy ra trước, chốc chốc phát ra tiếng kêu “răng rắc” từ những khớp xương, tình thế tựa như hận không thể lập tức đánh chết thiếu niên đứng trước mặt mình.
Còn Tiền Dực thì mặt đầy vẻ lạnh lùng, tư thế đứng rất ngạo mạn, song trong ánh mắt dường như có đôi chút kinh khiếp. Tuy thỉnh thoảng song thủ hơi khẽ run, nhưng căn bản thân hình hắn vẫn đứng vững như núi.
Hai người nhìn nhau, chẳng ai nói một lời, chẳng ai lui hoặc tiến nửa bước. Vừa rồi song phương đối chưởng với nhau, Diệu Thủ Hứa Bạch muốn lấy nội công tu luyện mấy chục năm để đánh ngã đối phương, nào ngờ Tiền Dực tuy trẻ tuổi, nhưng nhờ mấy năm luyện

nội công tâm pháp của Vô Danh lão nhân, nên vẫn có thể chống đỡ được.
Điều này chẳng những gây bất ngờ đối với Hứa Bạch, mà ngay cả Vạn Thiên Bình đứng ngàoi quan chiến cũng bất giác chau mày thầm tự hỏi :
- "Thiếu niên này là ai? Sao lại có võ công cao cường như vậy?"
Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật chau mày nhìn bọn Đa Thủ chân nhân và Yến Sơn tam kiếm dần khuất vào cánh rừng già. Lúc này cũng vì tiếng quát như sấm của Hứa Bạch làm kinh động, nên lão mới quay đầu nhìn lại. Mục quang quét nhìn tứ phía, đột nhiên lão sải bước đi vào đương trường. Khi đến trước mặt Vạn Thiên Bình thì Vi Ngạo Vật khẽ hắng giọng, đoạn nói :
- Tệ giáo và các hạ vốn không thù không oán, hôm nay tuy vì Giáo chủ phu nhân mà xảy ra nhiều chuyện hiểu lầm, bây giờ trong tệ giáo lại xảy ra một biến cố to lớn, bọn tại hạ đành phải cáo biệt, ngày sau sẽ là bạn hay là thù, tùy ý các hạ chọn lựa vậy.
Vừa nói lão vừa dịch bước đến bên Tiền Dực, khi lời vừa dứt thì lão bất ngờ quay sang thầm thì với Tiền Dực mấy câu. Nào ngờ Tiền Dực vẫn trừng mắt nhìn Hứa Bạch không chớp, tựa như căn bản chẳng nghe Vi Ngạo Vật nói gì.
Hiện tại, mỗi nhân vật tại đường trường đều có ân oán của riêng mình, sư phức tạp của tình hình khá tế nhị, người ngoài cuộc tuyệt đối không thể hiểu. Trong đó, ân oán giữa Y Phong và Thiên Tranh giáo là thâm sâu nhất, chàng lạnh lùng theo dõi từng cử động của Thất Hải Ngư Tử rồi nhìn sang dung diện Vạn Thiên Bình, nhất thời cũng chẳng biết nên làm thế nào cho phải.
Đột nhiên Diệu Thủ Hứa Bạch lại quát một tiếng nữa, cước bộ khẽ động, thân hình khai triển như mãnh hổ, ngũ chỉ xòe ra như vuốt thương ưng, tả thủ xuất hư chiêu đánh vào bên phải Tiền Dực, hữu thủ xuất một chưởng đánh "vù", kích vào đại huyệt Kỳ Gian dưới ngực trái của hắn.
Chiêu này xem ra rất bình thường, chẳng có gì lạ, nhưng lại là một tuyệt chiêu mà Diệu Thủ Hứa Bạch khổ tâm sáng tạo, trong thời gian mười năm tỉ thí với Vạn Thiên Bình tại Vô Lượng sơn. Vừa rồi Tiền Dực đối chưởng với Hứa Bạch, tuy bề ngoài không có biến hóa, nhưng thực ra chân khí đã tiêu giảm không ít, bây giờ thấy Hứa Bạch bất ngờ công kích, hắn không kịp suy nghĩ gì, vai trái khẽ lắc qua một bên, vai phải xuống tấn, định tránh né chưởng của đối phương.
Nào ngờ lúc đó Vạn Thiên Bình cười nhạt một tiếng và nói :
- Tả thủ xuất Xích Thủ Cầm Long, hữu thủ xuất Phụng Hoàng Triển

Dực, chân phải tiến tới bước thẳng vào chính cung.
Lão ta nói rất nhanh, tựa như châu rơi mâm ngọc, tả thủ của Tiền Dực coi lại rồi duỗi ra, quả nhiên hắn thi triển ngay chiêu Xích Thủ Cầm Long. Nhưng hữu thủ lại không kịp cử động, bởi lẽ Vạn Thiên Bình nói quá nhanh, hắn chỉ nghe được câu đầu.
Vạn Thiên Bình chau mày, khẽ quát :
- Ngu quá!
Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật đã lui ba bước, khi thấy Tiền Dực xuất chiêu Xích Thủ Cầm Long thì lão thầm kinh hãi. Nên biết theo võ học thông thường mà nói, chỉ cần lắc vai co chân phải, sau đó vung chưởng đánh ra mới hợp lý. Chính vì thế mà Vi Ngạo Vật lấy làm kỳ quái, tại sao Tiền Dực lại nghe theo lời của bằng hữu của đối thủ.
Chỉ có Y Phong mới biết ân oán giữa Hứa Bạch và Vạn Thiên Bình, và cũng biết chuyện bọn họ từng giao đấu mười năm trong Vô Lượng sơn. Vì vậy chàng biết chiêu thức của Vạn Thiên Bình nói ra, tất phải là tuyệt kỹ võ công phá chiêu này của Hứa Bạch.
Chợt nghe Diệu Thủ Hứa Bạch quát một tiếng rồi thu chưởng xoay người, thay đổi thế công, lúc này nếu Tiền Dực y theo lời Vạn Thiên Bình chân phải tiến tới, bước thẳng vào chính cung thì nhất định sẽ cướp được tiên cơ.
Vi Ngạo Vật nhìn Vạn Thiên Bình với ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên, cùng lúc đó, bỗng nhiên nghe Hứa Bạch quát lớn, thân hình xoay mạnh rồi bất ngờ bổ về phía Vạn Thiên Bình. Sự biến phát sinh đột ngột này khiến Vi Ngạo Vật, Tiền Dực đều sững sờ, nhất thời mắt tròn xoe, miệng há hốc.
Hứa Bạch gằn giọng nói :
- Họ Vạn kia, trả lại huyết cho ta!
Lời này khiến Y Phong bất giác nhớ lại cảnh tượng thê thảm trong núi Vô Lượng.
Chàng vốn là người gan dạ, can đảm, nhưng lúc này trong lòng bàn tay đã xuất đầy mồ hôi lạnh. Tiền Dực, Vi Ngạo Vật chẳng biết một chút chân tướng của chuyện này, nhưng nghe khẩu khí của Hứa Bạch, cả hai cũng cảm thấy ớn lạnh.
Trông Hứa Bạch lúc này chẳng khác một con cuồn glong, thi triển tuyệt chiêu trí mạng, hai quái nhân này động thủ còn kịch liệt gấp mấy lần khi Hứa Bạch và Tiền Dực động thủ. Y Phong thừa biết ân oán giữa hai nhân vật này là không thể hòa giải, và chàng hiểu rằng nếu có hóa giải cho bọn họ thì quả thật còn khó hơn lên trời.
Vi Ngạo Vật thấy Tiền Dực vẫn ngẩn người theo dõi thân thủ hai lão quái nhân thì lão ngầm thở dài một tiếng, đoạn kề tai Tiền Dực thầm

thì mấy câu. Lần này, Tiền Dực hơi biến sắc, hắn quét mục quang nhìn ra xa rồi đột nhiên cao giọng nói :
- Ba năm sau, Tiền Dực sẽ ở đây kính chờ đại giá của các hạ.
Đang lúc hắn quay người thì nghe Diệu Thủ Hứa Bạch cười lớn mấy tiếng rồi nói :
- Được, được, ba năm sau...
Lão xoay chuyển thân hình rồi mãnh kích liên tiếp bốn chưởng, bốn chưởng này chẳng những như sấm động chớp giật, uy lực tuyệt luân, mà bộ vị xuất chiêu cũng khác thường. Điều này khiến Tiền Dực khẽ thở dài, thầm nghĩ :
- "Võ công của người này sao kỳ diệu đến thế?"
Nghĩ đoạn, hắn quay sang nói với Vi Ngạo Vật :
- Chuyện bên đó, các vị tự đi lo vậy, tại ha... tại ha...
Lời chưa dứt thì hắn đã xoay người, phất tay áo mà đi.
Vi Ngạo Vật biến sắc, lão ngạc nhiên nói :
- Tiền thiếu hiệp, ngươi...
Lão cũng nói chưa hết câu thì thân hình Tiền Dực đã lướt ra ngoài xa mấy trượng, chớp mắt đã dần khuất ở chốn xa trên đường sơn đầu.
Vi Ngạo Vật đứng ngẩn người một lúc, đột nhiên lão xoay người rồi lướt đi theo hướng bọn Tạ Vũ Tiên vừa đi.
Y Phong cũng định phóng theo, nhưng chàng nhìn lại thì thấy Hứa Bạch và Vạn Thiên Bình càng đánh càng kịch liệt, chàng biết nếu mình cũng bỏ đi thì nhất định hai lão quái sẽ đánh đến độ không chết không thôi. Khi đó chẳng biết ai sẽ tử thương dưới tay ai, thậm chí cả hai đều lưỡng bại câu thương cũng không chừng.
Giữa chàng và hai lão này tuy chẳng có ân nghĩa gì để nói, nhưng hiện tại chàng cũng không nhẫn tâm bỏ đi. Nhất thời có hàng loạt ý nghĩ nảy ra trong đầu chàng, tuy thừa biết căn cơ võ công của mình, nếu học thêm chiêu thức của hai lão quái này sẽ có nhiều ích lợi, nhưng ngay cả bản thân chàng cũng không nhìn một lần. Chàng cúi đầu suy nghĩ một lát rồi đột nhiên quát lớn :
- Vạn Hồng, cô nương làm sao thế?
Đoạn chàng tung mình phóng đi như chớp vào cánh rừng bên cạnh.
Thiết Diện Cô Hành Khách tuy lạnh lùng tàn khốc, nhưng nghe hai tiếng "Vạn Hồng" thì bất giác lão cũng kêu lên :
- Hồng nhi, ngươi làm sao vậy?
Lời chưa dứt thì lão đã tung người ra sau năm thước, chẳng để ý đến Hứa Bạch nữa, nhất thời truy theo Y Phong mà đi.
Đối với một nhân vật lạnh lùng như Vạn Thiên Bình, chỉ có một chuyện duy nhất đủ khiến lão phải động tâm, Y Phong biết rằng nếu

muốn hai nhân vật này tạm ngưng chiến thì chỉ còn cách dùng tình phụ tử để đánh động Vạn Thiên Bình mà thôi. Do đó, tuy chàng chẳng thấy bóng dáng Vạn Hồng, nhưng vẫn cố ý la lớn rồi phóng đi, khi thấy Vạn Thiên Bình truy theo sau, chàng mừng thầm trong lòng và gia tăng cước lực.
Diệu Thủ Hứa Bạch ngẩn người một lát rồi dậm chân, nói :
- Ngươi chạy đến chân trời góc bể, lão phu cũng không bỏ qua cho ngươi.
Nói đoạn, lão cũng thi triển khinh công đuổi theo sau.
Võ công của ba người đều đủ thấy kinh thế hãi tục, vì thế chớp mắt đã khuất dạng trong rừng. Cánh rừng tuy khá yên tĩnh, nhưng bỗng nhiên có tiếng rên đau đớn từ xa loáng thoáng truyền lại. Y Phong hơi ngạc nhiên, chàng vội chuyển hướng lướt đi về phía có tiếng rên.
Vạn Thiên Bình nghe tiếng rên này thì càng sốt ruột, lão mở miệng gọi lớn :
- Hồng nhi, là ngươi phải không, ngươi bị sao vậy?
Và chỉ sau hai bước nhảy, thân hình lão đã như mũi tên xuyên qua đám cây rậm rạp và lướt đến cạnh Y Phong, lão nói :
- Hồng nhi ở đó phải không? Cô ta bị sao vậy?
Y Phong khẽ lắc đầu, chân vẫn không dừng bước, chàng lướt qua mấy lùm cây rậm rạp nữa thì thấy có bóng người thấp thoáng, định nhãn nhìn kỹ hóa ra đó là bọn Yến Sơn tam kiếm.
Cõi lòng Thiết Diện Cô Hành Khách lúc này rối loạn như tơ vò, lão đề khí phi thân tới như chớp, song mục lạnh lùng quét nhìn ra, chỉ thấy bọn Yến Sơn tam kiếm, Lao Sơn tam kiếm, Nam Cung song kiếm, Tạ Vũ Tiên và Vi Ngạo Vật đang ngẩn người đứng trước một lùm cây rậm. Và tiếng kêu rên đau đớn từ trong lùm cây đó phát ra không ngớt.
Bọn này thấy bọn Vạn Thiên Bình vào rừng thì đều quay lại nhìn rồi lập tức chăm chú nhìn vào lùm cây, mặt đầy vẻ lo lắng và hoảng loạn, không ai nói một lời nào.
Vạn Thiên Bình trầm giọng hỏi :
- Trong đó là ai?
Lúc này lão đã nghe ra tiếng rên đó không phải là Hồng nhi của lão, nhờ vậy mà tâm thần đã bình tĩnh, nhưng bọn người kia chỉ quay lại nhìn lão rồi chẳng nói gì. Tiếng rên trong lùm cây càng lúc càng dồn dập, trên mặt bọn Tạ Vũ Tiên, Vi Ngạo Vật càng lộ vẻ khẩn trương, mục quang càng chăm chú nhìn vào lùm cây không chớp.
Thiết Diện Cô Hành Khách tuy hành tẩu giang hồ lâu năm, kinh nghiệm phong phú, kiến văn quảng bác, nhưng xưa nay chưa thấy

chuyện khác thường như thế này, trong lòng cảm thấy kỳ quặc, lão thầm nghĩ :
- "Người kêu rên trong đó là ai? Xem ra tất có quan hệ rất lớn với bọn giáo đồ Thiên Tranh giáo này, nhưng sao bọn chúng không vào giúp đỡ? Hay là trong đó có cao thủ võ lâm nào đó làm bọn chúng đều khiếp sợ. Và cao thủ này đang thi triển cực hình với một người".

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 33
Ngọc tán hương tiêu

Lúc này, Y Phong cũng đã lướt đến nơi, sau khi ngưng thần lắng nghe tiếng rên trong lùm cây, mặt chàng đột nhiên biến sắc. Chàng lập tức sải bước đến cạnh lùm cây, nhưng bỗng nhiên như nhớ đến điều gì, chàng lại dừng bước rồi lui ra sau. Mục quang nhìn qua bọn Lao Sơn tam kiếm, ba huynh đệ Lao Sơn tam kiếm đưa mắt nhìn nhau, đoạn khẽ gật đầu với Y Phong, trong lòng mọi người đều có tính toán, nhưng không ai chịu nói ra.
Đột nhiên trong rừng có tiếng lá sột soạt, trong đám lá bay tứ tán, có một bóng người nhẹ nhàng hạ thân xuống. Vạn Thiên Bình liếc mắt nhìn rồi cười nhạt, nói :
- Ngươi yên tâm, ta không chuồn đi đâu.
- Ngươi có chuồn cũng không được!
Thì ra người vừa đến là Diệu Thủ Hứa Bạch, vừa rồi do chậm chân một chút nên lão ta mới đến sau, khi đã vào trong rừng, lão chẳng biết Y Phong và Vạn Thiên Bình đi hướng nào, nhưng sau khi nghe được tiếng rên, lão cũng lập tức truy đến. Song, vì rừng cây quá rậm, lão lại không thể nhẫn nại, nên mới thi triển tuyệt kỹ khinh công, độc bộ thiên hạ, tung mình lướt bừa tới.
Qua một lúc thì tiếng rên đột nhiên ngừng lại, mọi người càng thêm khẩn trương, thậm chí không dám thở mạnh.
Diệu Thủ Hứa Bạch đảo mắt nhìn quanh một vòng, thấy sắc diện của mọi người như vậy thì lão cũng lấy làm kỳ quái, miệng khẽ mắng một câu :
- Thế này là thế nào, sao không vào trong xem thử?
Nói đoạn, lão sải bước đi đến lùm cây, Đa Thủ chân nhân, Thất Hải Ngư Tử và bọn Yến Sơn tam kiếm lập tức giăng ngang cản trước

mặt lão.
Diệu Thủ Hứa Bạch lại cao giọng quát và trừng mắt nhìn bọn giáo đồ Thiên Tranh giáo, ngay lúc đó Y Phong lướt tới cạnh lão và kề tai thì thầm mấy câu.
Diệu Thủ Hứa Bạch lại ngớ người rồi đột nhiên cười lớn, nói :
- Thì ra là có người sinh nở trong đó.
Đoạn lão khẽ hỏi Y Phong :
- Là thê tử của ngươi phải không?
Hiện tại trong lòng Y Phong đang bị phẫn nộ và hổ thẹn cấu xé, nghe vậy chàng cũng chẳng biết nên trả lời thế nào. Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên "hừ " mạnh một tiếng rồi nói :
- Nếu có kẻ nào bất kính với Giáo chủ phu nhân của bọn ta thì bất kể kẻ đó là ai, cũng đều phải bỏ mạng tại đây đấy!
Diệu Thủ Hứa Bạch liếc ngang một cái. Vạn Thiên Bình cướp lời nói :
- Chuyện của mình chưa lo xong mà đi quản vào chuyện thiên hạ, thật là ngu quá đi thôi.
Hứa Bạch xắn tay áo rồi chậm rãi bước đến trước Vạn Thiên Bình, mục quang của hai lão lại trừng trừng nhìn nhau, tình thế như sắp trương cung bạt kiếm.
Vi Ngạo Vật cười nhạt một tiếng rồi nói :
- Nơi phụ nhân sinh nở mà trừng mắt giương uy, hừ, ta chẳng biết đó là hảo hán phương nào mà lạ thế.
Lời chưa dứt thì tiếng rên trong lùm cây lại truyền ra, tuy trong lòng mọi người đều lo lắng, nhưng ai cũng không tiện bước vào. Diệu Thủ Hứa Bạch vỗ ngực mấy cái rồi dường như không trấn áp được nộ khí trong lòng, lão buột miệng nói với Vạn Thiên Bình :
- Giữa ngươi và ta vẫn chưa thanh toán sòng phẳng, ngươi còn đứng đó làm gì? Đi ra ngoài tái đấu một trận nữa.
Vi Ngạo Vật cười nhạt, tiếp lời :
- Đúng thế, đúng thế! Chuyện nơi này căn bản không liên quan đến các vị, tốt nhất là các vị hãy ra ngoài cho.
Mấy lời này được nói rất khẽ, vì ai cũng không muốn làm kinh động sản phụ bên trong.
Nào ngờ, đột nhiên có một tràng cười khanh khách từ một nơi trong rừng sâu truyền ra, tràng cười đay nghiến tựa như tiếng chửi mắng. Tiếp đó là một bóng người uyển chuyển lướt tới, nhưng thấy đương trường có quá nhiều người thì bóng người kia có vẻ hơi kinh ngạc. Sau khi dừng bước và nhìn quanh một vòng, người này lập tức vỗ về đứa trẻ ôm trong tay, miệng không ngừng phát ra những tràng cười. Mọi người vừa thấy bóng người vừa xuất hiện thì bất giác đều thầm

kinh ngạc, vì thân hình người này uyển chuyển, thể thái dịu dàng, nhưng tóc rối bời như ổ quạ, y phục rách nhiều nơi, diện mục xấu với nhiều vết thẹo ngang dọc.
Vạn Thiên Bình thấy người naày, bất giaác biến saắc, lui ra sau hai bước.
Vi Ngạo Vật trấn định tinh thần, lên tiếng hỏi :
- Cô nương là ai? Ôm hài tử của Giáo chủ tệ phái làm gì?
Nào ngờ dường như nữ tử này chẳng nghe lời lão ta nói, nàng há miệng cười khanh khách. Y Phong nhìn diện mục nàng thì có cảm giác như bị điện giật, hồi lâu sau chàng mới định thần trở lại, đoạn bước tới chụp cánh tay nàng và nói :
- Nam Tần, nàng làm sao thế?
Thì ra nữ tử này chính là Tiêu Tương Phi Tử Tiêu Nam Tần, một trong tứ đại mỹ nhân của võ lâm trước đây. Hiện tại nàng nhìn Y Phong với ánh mắt đờ đẫn, trong ánh mắt ẩn hiện vui buồn bi thương lẫn lộn. Nhưng lập tức biến thành vẻ hoang mang, nàng lạnh lùng nói :
- Ngươi là ai?
Tay trái ôm chặt hài tử, tay phải hất mạnh, đẩy Y Phong ra thật xa.
Y Phong ngớ người, trong lòng chàng vừa xót xa vừa hổ thẹn. Ngay lúc ấy lại có một bóng nữ nhân nữa lướt đến, miệng quát lớn :
- Xú nha đầu kia, tại sao lại cướI hài tử của ta?
Vạn Thiên Bình liếc mắt nhìn qua, rồi lạnh lùng “hừ” một tiếng, bỗng nhiên lão tung người như gió lướt đến cạnh nữ nhân này và chụp lấy cổ tay nàng. Nữ nhân kinh hãi kêu lên :
- Phụ thân!
Vạn Thiên Bình nộ khí nói :
- Lẽ nào nha đầu ngươi cũng điên rồi chăng?
Nói đoạn lão nắm tay Vạn Hồng lôi đi.
Diệu Thủ Hứa Bạch quát lớn :
- Ngươi chạy đàng trời.
Rồi sải bước phóng theo ngay.
Y Phong ngẩn người hồi lâu rồi bỗng nhiên thở dài nói :
- Nam Tần, nàng hãy nghỉ ngơi đi, đưa hài tử trong tay cho ta giữ nhé.
Ánh mắt của Tiêu Nam Tần vẫn như người tiêu hồn lạc phách, bỗng nhiên nàng cười nhạt và nói :
- Đây là hài tử của ta, ta không đưa cho ngươi giữ đâu.
Bọn Tạ Vũ Tiên, Vi Ngạo Vật và những kiếm thủ cùng nhìn về phía Y Phong, rồi lại nhìn nữ nhân xấu xí như khùng như điên kia, nhất thời

bọn chúng cũng không biết xử trí thế nào. Ngay lúc đó bỗng nhiên có tiếng khóc “oe... Oe” của hài tử từ trong lùm cây rậm truyền ra.
Mọi người đều biến sắc, chỉ có Thiết Diện Cô Hành Khách bật cười, nàng vui mừng kêu lên :
- Còn có một hài tử nữa.
Thân hình lay động, chớp mắt nàng đã lướt vào lùm cây và mất dạng trong đó.
Nguyên từ khi biết diện mạo của mình trở nên xấu xí bởi những vết thẹo ngang dọc do đá cắt. Thiết Diện Cô Hành Khách đã vô cùng đau đớn, nàng cứ lang thang trong rừng sâu núi thẳm, và tính khí trở nên thất thường. Suốt ngày nàng cứ đi như người vô hồn, chẳng có mục đích, thế rồi hôm nay nàng bất ngờ gặp Vạn Hồng ôm một hài tử chạy loạn trong rừng. Tinh thần nàng tuy còn hoang mang, song nàng vẫn có thể nhận ra Vạn Hồng, khi bị nàng bất ngờ chặn đường thì Vạn Hồng vô cùng kinh hoảng, trong lúc đối phương sơ suất, Tiêu Nam Tần đã cướp lấy hài tử.
Nên biết tinh thần của một người khi bị tác động cực mạnh thì người đó tất phải tìm một sự an ủi, đối với Tiêu Nam Tần lúc này, sự an ủi lớn nhất của nàng là hài nhị Vì vậy, khi nghe trong lùm cây có tiếng khóc của hài nhi thì nàng lập tức lướt vào, bọn Vi Ngạo Vật cả kinh kêu thất thanh một tiếng rồi muốn ngăn chặng nàng, nhưng đã không kịp.
Y Phong lặng lẽ nhìn theo bóng Tiêu Nam Tần, trong lòng chàng đương nhiên có hàng trăm cảm giác lẫn lộn, bất giác chàng buông một tiếng thở dài, rồi nhìn ra xung quanh. Lúc này bọn đệ tử Thiên Tranh giáo đã áp sát lùm cây, nhưng vẫn không có kẻ nào dám bước vào trong.
Chợt có tiếng cười của Tiêu Nam Tần từ trong lùmg cây truyền ra, nàng nói :
- Hài tử này vừa trắng vừa tròn, thật đáng yêu, thật thích thú...
Lúc giọng nói cất lên thì thanh âm vẫn còn gần, càng về sau thì thanh âm càng xa dần, rõ ràng ngay cả hài nhi mới sinh cũng bị nàng ôm đi. Y Phong vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, chàng thầm nghĩ :
- Bọn giáo đồ Thiên Tranh giáo này thấy hài tử của Giáo chủ bị cướp đi mà vẫn không dám tiến một bước, tuy là kiêng kỵ nhưng ngộ biến phải tòng quyền, hà tất phải câu nệ như vậy.
Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu, vì chàng lập tức nghĩ đến hài tử của mình, hiện cũng bị Tiêu Nam Tần nửa cuồng nửa điên ôm đi, lòng vô cùng lo lắng thì còn đâu tâm tư để nghĩ đến chuyện khác.
Những thớ thịt trên mặt Vi Ngạo Vật khẽ rung động, lão quét mục

quang nhìn quanh rồi trầm giọng nói :
- Phu nhân không việc gì chứ, bọn đệ tử đều chờ bên ngoài, phu nhân không cần khẩn trương, chờ lát nữa phu nhân thu thập xong, bọn đệ tử sẽ vào lo liệu.
Nói xong lão lui bước đến bên cạnh gốc cây, bế mục dưỡng thần, bọn kiếm thủ thấy vậy cũng bèn lui ra một bên. Nên biết địa vị của Thất Hải ngư Tử Vi Ngạo Vật trong Thiên Tranh giáo rất cao, do đó một khi lão ta mặc nhiên như vậy thì người khác không cử động.
Còn Y Phong thì sao, chẳng biết trong lòng chàng đang có ý vị gì, chàng muốn truy theo Tiêu Nam Tần nhưng không thể cất bước, nhất thời vẫn đứng ngẩn người rất lâu dưới gốc cây.
Gió luồn qua cánh rừng, lá cây xào xạc, tuy nhiên không khí vẫn rất tĩnh lặng, mọi người có thể nghe tiếng thở của nhau. Hồi lâu sau, chợt có tiếng sột soạt của y phục, có lẽ là Tiết Nhược Bích đang cố nén đau sau khi sinh đẻ để thu thập y phục của mình.
Giữa lúc mọi người đang hồi hộp chờ đợi thì đột nhiên có một tiếng kêu thảm từ trong lùm cây phát ra. Sau khi tiếng kêu lọt vào tai, quần hào đều nhận ra ngay, đó là tiếng của Tiêu Hồn phu nhân Tiết Nhược Bích.
Sau tiếng kêu thảm là giọng nói đứt quảng của nàng :
- Ngươi... ngươi tha cho ta... ta không dám...
Giọng nói chợt dừng, và lại một tiếng kêu thảm nữa vang lên.
Quần hào biến sắc, Y Phong không kiên nhẫn được nữa, chàng tung người phóng ào vào lùm cây, bọn Yến Sơn tam kiếm, Đa Thủ chân nhân cũng lao theo. Trong lùm cây có một khoảng trống chừng năm thước vuông, trên mặt đất nhuốm đầy vết máu. Tiết Nhược Bích nằm thu mình dưới đất, và khi bọn Y Phong vào tới nơi thì cũng chính là lúc có một bóng thanh y từ trong lùm cây lướt đi.
Bọn Yến Sơn tam kiếm, Đa Thủ chân nhân đều kinh hãi lướt đến trước Tiết Nhược Bích, sau khi cúi xuống nhìn, cả bọn đều tái mặt và kêu thất thanh, nhất thời bước chân loạng choạng lui ra sau.
Thì ra lúc này Tiêu Hồn phu nhân Tiết Nhược Bích đang cuộn mình nằm trên vũng máu, hai mắt nhắm nghiền, sắc diện tái nhợt, không còn một hơi thở, giữa ngực có cắm một thanh đao, huyết tươi theo cán đao từ từ chảy ra.
Lao Sơn tam kiếm, Nam Cung song kiếm và Thất Hải Ngư Tử cũng lập tức lao vào, và cùng kêu thất thanh một tiếng. Nhưng tiếng kêu của bọn chúng rất ngắn, vì khi mục quang tiếp xúc với chuôi đao thì trên mặt chúng đều lộ vẻ kinh khiếp. Trong thời khắc đó, dường như trời đất cũng ngưng kết lại.

Vi Ngạo Vật buông một tiếng thở dài rồi đột nhiên phất tay bỏ đi mà chẳng nói một lời.
Yến Sơn tam kiếm, Đa Thủ chân nhân, Nam Cung song kiếm đưa mắt nhìn nhau, dường như cả bọn cũng đều ngầm than thở, đoạn lặng lẽ bước ra khỏi lùm cây. Lao Sơn tam kiếm nhìn Tiết Nhược Bích với ánh mắt thương hại, sau đó cả bọn cùng lướt đến chỗ Y Phong.
Dường như bọn họ có gì muốn nói với chàng, nhưng thủy chung vẫn cố nén lại, mỗi người buông một tiếng thở dài rồi lướt ra ngoài. Y Phong ngẩn người đứng nhìn thi thể Tiết Nhược Bích, nhất thời cũng chẳng biết ý vị trong lòng chàng như thế nào, tuy nhiên thấy bọn giáo đồ Thiên Tranh giáo đột nhiên bỏ đi thì chàng bất giác lấy làm kỳ quái.
Nhưng một nỗi bi ai khó nói đã khiến chàng nhất thời quên đi sự nghi hoặc.
Chàng nhớ lại quãng thời gian tuy ngắn ngủi nhưng vô cùng đẹp trước đây, chàng nhớ cảnh hẹn hò trên chiếc cầu nhỏ, nhớ lời minh thệ dưới trăng sao, những lời ngọt ngào trong căn nhà ấm cúng... Đối với chàng mà nói, tất cả dường như là sự thực, nhưng cũng dường như quá xa vời. Chàng ngắm nhìn thi thể lạnh như băng của Tiết Nhược Bích, rồi bỗng nhiên cảm thấy rùng mình. Hồi lâu, chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hoàng hôn đã bao trùm đại địa, gió chiều phảng phất, khiến cảnh vật càng thê lương tiêu điều. Chàng không thể khống chế ý nghĩ của mình nên lại tiếp tục chìm vào cảnh đẹp đẽ ngày xưa.
Thế là chàng từ từ ngồi xuống, từ từ đưa tay ra nắm lấy bàn tay xinh đẹp nhưng giờ đây đã tái nhợt của Tiết Nhược Bích, bất giác hai giọt lệ tuôn ra khóe mắt, sau đó rơi xuống bàn tay của nàng, trông tựa như hai hạt minh châu lấp lánh.
Nếu Tiết Nhược Bích còn tri giác, còn cảm nhận được cái nóng của giọt lệ thì có lẽ nàng cũng cảm thấy được an ủi. Vì trong đời nàng tuy không được nhưng cũng tìm được một nam tử đa tình ngồi bên cạnh nhỏ lệ khi nàng chết.
Màn đêm dần buông, cảnh sắc tựa như mộng. Y Phong khẽ áp bàn tay của nữ tử từng tha thiết yêu chàng và cũng từng được chàng tha thiết yêu vào ngực mình, ngoài những hồi ức đẹp đẽ mà xa xôi ra, dường như chàng chẳng muốn nghĩ gì nữa.
Con người thật lắm kỳ quái, họ thường sẽ quên đi những mất mát của người chết, và chỉ nhớ mỗi chỗ tốt của người chết, có thể đây là nguyên nhân tại sao con người được xưng là “vạn vật chi linh”.

Thời gian vô tình trôi đi một cách chậm chạp, đêm càng lúc càng khuya. Cuối cùng Y Phong cũng đứng lên, chàng đào một huyệt mộ bên cạnh lùm cây, công việc này khiến hai tay chàng tê buốt, mình mẩy bê bết đất. Nhưng tuyệt nhiên chàng không để tâm đến điều đó, chàng cẩn thận ôm thi thể nàng đặt vào huyệt mộ sau đó chậm rài lấp lại...
Đột nhiên, mục quang của chàng lóe sáng, vì chàng nhìn thấy cán đao khảm vàng trước ngực Tiết Nhược Bích, thế là chàng cúi người nhổ nhanh đao, và lau chùi vết máu rồi cất vào người. Hiện tại chàng không xem kỹ thanh đao, vì khi một người đầy bi thương trong lòng thì chẳng còn tâm tình để quan sát bất kỳ một sự vật nào.
Cuối cùng thì ngôi mộ cũng đã hoàn tất, một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt luân, từng làm điên đảo chúng sinh, bây giờ đã nằm sâu trong lòng đất. Y Phong buông một tiếng thở dài rồi bước ra khỏi lùm cây, tìm một tảng đá bằng phẳng, đoạn chàng ngồi xuống và lấy thanh đao khắc bảy chữ: “Vong thê Tiết Nhược Bích chi mộ.”
Bảy chữ này tuy chẳng có gì khác thường, nhưng trong đó bao hàm sự khoan dung, nhân từ và tình cảm to lớn vô cùng. Đối với Tiết Nhược Bích mà nói, thế gian chẳng có bất kỳ sự vật gì có thể so sánh với bảy chữ này, và chắc rằng linh hồn nàng sẽ cảm thấy được an ủi và mỉm cười dưới hoàng tuyền.
Sau đó, Y Phong đem phiến đá chôn luôn xuống mộ, chỉ chừa lại một ít làm dấu, vì chàng không muốn thi thể của nàng bị bất kỳ người nào xúc phạm. Xong việc chàng lặng lẽ ngồi tựa lưng vào gốc cây nghỉ ngơi và chờ trời sáng.
Dường như vì tối qua có quá nhiều bi thương nên ánh sáng bình minh đặc biệt đến sớm. Y Phong uể oải đứng dậy, chàng ngắm nhìn mộ lần nữa, đoạn chậm rãi bước ra khỏi cánh rừng.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 34
Trì mộ thường xuân

Cảnh bình minh trong núi rừng thật tuyệt, ánh nắng vàng trải lên những cành non còn đọng sương đêm, tạo nên sự lấp lánh như pha lệ Khắp nơi chim muông ca hát, chào mừng một ngày mới bắt đầu. Thế nhưng Y Phong chẳng còn lòng dạ nào để thưởng thức cảnh

đẹp đó, chàng lững thững bước đi như người vô hồn.
Nào ngờ chàng vừa ra khỏi rừng thì đột nhiên nghe tiếng gọi :
- Này... Người phía trước có phải Lã Nam Nhân không?
Bấy giờ Y Phong mới ngẩng đầu lên, trước mắt chàng là một sơn đạo chạy dài ra xa, và hiện có một thiếu nữ chừng mười bốn, mười lăm tuổi đang từ từ chạy tới. Khi nghe thiếu nữ này nói danh tự mà ngay cả bản thân chàng dường như đã quên thì tâm thần chàng bất giác chấn động. Chàng định thần nhìn kỹ rồi cũng buột miệng nói :
- Cô... cô nương có phải là ái nữ của Lăng đại hiệp không?
Thiếu nữ mỉm cười, nói :
- Đúng rồi, tiểu nữ là Lăng Lâm, ồ, không ngờ Lã đại thúc vẫn còn nhận ra.
Nàng ngắm nhìn vẻ bơ phờ tiều tụy trên mặt Y Phong, tựa như muốn nói điều gì nhưng lại thôi, cuối cùng nàng ấp úng nói :
- Lã... Lã đại thúc, người ở đây làm gì, không lẽ... không lẽ...
Y Phong buông một tiếng thở dài, cắt lời nàng và nói :
- Đã lâu không gặp, chẳng ngờ cô nương cũng lớn đại rồi, ta... ta cũng già rồi... già rồi.
Chàng từ từ nhìn ra xung quanh, rồi nói tiếp :
- Sao cô nương cũng đến đây, mẫu thân của cô nương đâu? Thời gian qua hai mẹ con cô nương đi đến nơi nào?
Chàng hơi ngừng lại, rồi chợt nhớ chuyện hai mẹ con bọn họ đã theo Tam Tâm Thần Quân học nghệ, nên tiếp lời :
- Sao cô nương không ở chỗ Tam Tâm tiền bối tập võ mà lại chạy đến đây?
Lăng Lâm bật cười, nói :
- Chỉ mới qua mấy tháng thôi, Lã đại thúc, sao người lại nói mình già rồi?
Y Phong gượng cười, nói :
- Cô nương còn trẻ, đương nhiên không thể biết, có những người chỉ cần một đêm là đã già đi rất nhiều rồi! Tựa như là qua mười năm vậy. Nhưng cũng có những người sống qua mười năm mà tựa như chỉ một ngày.
Giọng của chàng trầm và chậm rãi, tựa như đang trả lời Lăng Lâm cũng tựa như đang nói với mình.
Lăng Lâm nhìn vẻ mặt tiều tụy của Y Phong, nàng biết tất có chuyện gì đó khiến Lã đại thúc của nàng đau lòng, nhưng nàng lại không dám hỏi. Nàng đành cười khẽ và nói :
- Tiểu nữ và gia mẫu vốn theo sư phụ luyện võ, có điều hình như sư phụ còn nhiều chuyện phải làm, sau khi dạy tiểu nữ được mấy tháng

thì người bảo là phải đi hái thuốc.
Trước khi đi, người bảo tiểu nữ phải luyện những công phu đã học được trong ửa năm, sau đó muốn đi đâu thì đi.
Y Phong “à” một tiếng, ánh mắt thẫn thờ của chàng bất giác nhìn lên người Lăng Lâm, chàng cảm thấy thời gian tuy chỉ gần một năm, nhưng thiếu nữ này đã thay đổi rất nhiều. Nhìn xong, trong lòng Y Phong chợt trỗi dậy một cảm giác ấm áp, chàng và hai mẹ con bọn họ tuy chỉ gặp mặt không mấy lần, nhưng đã từng trải qua những giờ gian nan sinh tử. Y Phong vĩnh viễn không thể quên những ngày đó, bây giờ gặp lại Lăng Lâm, chàng cảm thấy như gặp lại cố nhân từ nhiều năm cách xa.
Thế là chàng mỉm cười và khẽ nói :
- Vì vậy nên cô nương luyện võ xong nửa năm rồi lén chạy ra ngoài chơi phải không? Lệnh đường có yên tâm không?
Lăng Lâm cũng đang ngắm nhìn Y Phong, vì ấn tượng của chàng lưu lại trong lòng nàng rất mơ hồ, song nàng thường nghe mẫu thân kể lại, rằng có một người dũng cảm chính trực như thế, đã từng cứu sinh mạng nàng thoát khỏi ma chưởng của Đoạt Mệnh Song Thi. Nhưng đến lúc này nàng mới biết rằng, tuy chỉ gặp nhau không mấy lần, nhưng ấn tượng của chàng đã khắc sâu trong lòng mình, khắc sâu đến độ khiến nàng chỉ vừa trông thấy chàng là lập tức nhận ra chàng là ai.
Hồi lâu sau, nàng mỉm cười và nói :
- Không phải tiểu nữ lén trốn ra ngoài, vì gia mẫu cũng cùng đi, bà ta muốn đến đây tìm một người.
Nàng đưa tay khẽ vén tóc, đoạn nói tiếp :
- Lã đại thúc, hình như người cũng có tâm sự gì thì phải, có thể nói cho tiểu nữ biết không, để tiểu nữ... để tiểu nữ chia sẻ với người. Gia mẫu thường nói, chia sẻ phiền muộn của người khác là một điều tốt. Lã đại thúc, người nói xem, gia mẫu bảo thế có đúng không?
Y Phong lại gượng cười, đột nhiên chàng phát hiện ra rằng thiếu nữ này thật đáng yêu. Chàng từ từ bước đến gần khẽ vỗ vai nàng, vẻ cười tuy không thể che đây nỗi ưu tư trên mặt, và càng không thể che đậy nỗi bi thương trong lòng chàng, nhưng cuối cùng thì chàng cũng đã cười, thương tâm cũng cười. Nàng cảm thấy bàn tay vỗ vào đầu vai mình sao mà ấm áp và to lớn đến thế, tựa như có thể khiến bất kỳ người nào cũng muốn giao tất cả những gì thuộc về mình cho đôi bàn tay ấy.
Y Phong mỉm cười, nói :
- Tất nhiên là mẫu thân cô nương nói đúng, sau này... sau này tự

nhiên ta sẽ nói tất cả phiền muộn trong lòng mình cho cô nương nghe.
Lăng Lâm ngẩng đầu lên, nàng hỏi :
- Thật ư? Lã đại thúc, người không lừa tiểu nữ đấy chứ.
Y Phong thầm nghĩ :
- “Trên đời này còn có ai chia sẻ phiền muộn trong lòng ta, ôi... ”
Ánh mắt của chàng nhìn xuống thì bắt gặp ánh mắt đang nhìn lên của Lăng Lâm, bất giác chàng bật cười rồi nói :
- Sao ta có thể lừa cô nương chứ, bây giờ cô nương có muốn ta đưa cô nương đi tìm lệnh đường không?
Lăng Lâm cũng bật cười, nụ cười thơ ngây, nàng nói :
- Được, tiểu nữ đưa Lã đại thúc đi tìm gia mẫu, bà ta mà gặp được đại thúc thì chẳng biết sẽ vui mừng như thế nào. Lã đại thúc có biết không, gia mẫu luôn nhắc đến người đó, nói rằng đại thúc rất dũng cảm, rất tốt bụng, chỉ đáng tiếc là không biết đại thúc đi đâu mà thôi.
Nói đoạn, nàng nắm tay Y Phong kéo đi, hai bóng người nhẹ nhàng lướt trên sơn đạo trong nắng sớm...
Tôn Mẫn vốn cùng Lăng Lâm đến Tây Lương Sơn, nhưng sau khi đến nơi, nhìn cảnh xuân của núi rừng, bỗng nhiên bà có một cảm giác không thể cưỡng lại được. Bà cũng chẳng biết cảm giác đó từ đâu ra, và cũng không dám đi tìm sự giải đáp, bà chỉ cảm thấy trong lòng có chút ưu hoài, nhưng thậm chí cả bà ta cũng chẳng biết phần ưu hoài đó là vì mình hay vì ngày xuân.
Thế là bà để cho Lăng Lâm lên núi trước, còn mình ở lại tự tiêu giải phần ưu hoài đó. Nhìn theo bóng dáng đầy nét thanh xuân và sức sống của Lăng Lâm, bà cảm thấy lòng mình cũng tràn đầy sinh lực, vì hình dáng Lăng Lâm chính là hình ảnh hai mươi năm trước của bà.
Tôn Mẫn thả bước đi chậm rãi lên sơn đạo quanh co khúc khuỷu, chuyện xưa lại bắt đầu như thác nước tràn dâng trong lòng bà.
Chuyện xưa, chuyện xưa... Ôi, cắt không đứt nhưng càng nghĩ càng loạn. Tại sao con người phải cứ hồi tưởng lại chuyện xưa, nếu con người chỉ nghĩ đến tương lai thì chẳng phải sẽ được nhiều hạnh phúc hơn hiện tại sao?
Những ngày tháng thanh xuân cứ như dòng nước chảy trên sông, một đi là vĩnh viễn không trở lại.
Lúc này tuy cảnh vật dần dần cũng đầy sắc xuân, nhưng trong lòng phụ nhân đang ở tuổi về chiều lại vĩnh viễn không thể cảm nhận được. Tôn Mẫn cũng chẳng biết mình muốn truy tìm cái gì, dường như cuộc đời chẳng còn gì đáng để bà ta truy tìm, ngoài hình ảnh

thời xuân sắc. Song cuối cùng bà cũng có một nơi khả dĩ ký thác, tuy đời người bất quá chỉ trăm năm, nhưng định mệnh bà ta đã như sắp xếp trước.
Thế là cước bộ của bà ta bước nhanh hơn, bà cố gắng tập trung tư tưởng để đi tới trước, không nhìn và không nghĩ gì cả.
Bỗng nhiên bà nghe tiếng cười của Lăng Lâm, và nghe tiếng gọi đầy hân hoan của ái nữ :
- Mẫu thân!
Tôn Mẫn đưa tay phủi bụi đường, và cũng phủi luôn chút ưu hoài vừa thoáng hiện, bà ngẩng đầu nhìn lên và mỉm cười, đáp :
- Lâm nhi, ta ở đây!
Hai bóng người lướt đi như bay trên sơn đạo, một người chính là nữ nhi của minh, nhưng còn người kia là ai?
Tôn Mẫn định thần nhìn kỹ rồi buột miệng “a” một tiếng. Bà nói :
- Không ngờ, thật không ngờ, Lã Nam Nhân, Nam Nhân, ngươi ở đây à?
Nói đoạn, bà tung người lướt tới, thân pháp nhanh đến độ kinh người.
Y Phong bước tới trước, chàng mỉm cười, nói :
- Tôn... Lăng phu nhân, tại hạ cũng không ngờ được gặp phu nhân ở đây.
Tôn Mẫn cũng mỉm cười, nói :
- Phu nhân ư? Tốt nhất ngươi hãy gọi ta là đại tỉ.
Trong lúc nói, bà phát hiện sau nét cười của Y Phong ẩn chứa nỗi bi thương, thế là bà quay sang nói với Lăng Lâm :
- Lâm nhi, làm thế nào ngươi gặp được Lã đại thúc?
Lăng Lâm bèn thuật lại mọi chuyện, nghe xong Tôn Mẫn khẽ chau mày ngài, bà nhìn kỹ Y Phong lần nữa, ánh mắt của bà ta như muốn hỏi :
- “Ngươi làm gì mà ở trong rừng một mình? Trong lòng có tâm sự gì chăng?”
Nhưng thủy chung bà vẫn không nói thành lời. Tuy nhiên, Y Phong đã biết bà muốn hỏi gì, chàng cúi đầu gượng cười và nói :
- Đại tỉ, xin hãy bảo Lăng cô nương đừng gọi tại hạ là Lã đại thúc có được không, tại ha... tại hạ đã không còn họ Lã nữa, hãy gọi tại hạ là Y Phong.
Nghe xong mấy lời này, Tôn Mẫn biết chắc trong lòng chàng nhất định có tâm sự nặng nề, và cũng biết chàng không muốn nói ra tâm sự này, do đó bà cũng không tiện hỏi. Trải qua quá nhiều kiếp nạn và quá nhiều sầu khổ, giờ đây Tôn Mẫn đã có phần thấu hiểu và thông

cảm cho những ưu phiền của người khác.
Bà đành chuyển đề tài :
- Đương nhiên ta có thể gọi ngươi là Y Phong, nhưng lẽ nào ngươicũng muốn Lăng Lâm gọi ngươi là Y Phong?
Lăng Lâm bật cười rồi nhìn qua Y Phong. Y Phong cũng nhìn nàng. Chàng nói :
- Đương nhiên, có gì là không thể.
Tiếng cười của Lăng Lâm càng cao lên, nàng nhìn qua mẫu thân của mình rồi nói :
- Hiện tại Y Phong đại thúc chẳng bận việc gì, chúng ta đưa người đến chỗ dì dì nhé?
Nàng cố ý nói lớn hai chữ "Y Phong", Tôn Mẫn liếc mắt trách nàng một cái, nhưng khi ánh mắt của bà nhìn qua Y Phong rồi nhìn lại Lăng Lâm thì vẻ trách móc đã biến mất. Tựa như vì đột nhiên nhìn thấy điều gì hay suy nghĩ đến điều gì, trên mặt bà chỉ còn lại vẻ cười đôn hậu và thân mật. Đoạn bà nói cho Y Phong biết, lần này đến Tây Lương Sơn là bà muốn tìm một người chị họ đã lâu không gặp, bà nói :
- Đã nhiều năm rồi ta không gặp bà ta, thậm chí cũng không nghĩ đến chuyện đi tìm bà ta, nhưng gần đây...
Bà mỉm cười, nói tiếp :
- Đại khái là vì tuổi tác ngày một cao, bỗng nhiên ta nhớ trên đời này ta còn có một người thân như vậy.
Bà khẽ thở dài rồi lại nói :
- Nếu ngươi không bận việc gì khác, hãy cùng đi nhé? À...
Đột nhiên bà cao hứng nói tiếp :
- Ta nói cho ngươi biết, chị họ của ta là một nữ nhân rất kỳ quái, và lấy phải một người chồng cũng vô cùng kỳ quái, nơi bọn họ Ở là một nơi kỳ quái không kém. Ta bảo rằng, sau khi đến nơi, ngươi sẽ cảm thấy chuyến đi này đáng giá, và cũng đảm bảo là ngươi sẽ không thất vọng.
Y Phong thầm nghĩ :
- "Hiện tại ta còn có nơi nào để đi đến đâu?"
Tuy chàng cảm thấy mình có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng hiện tại không biết nên làm chuyện nào trước, cũng không biết mình nên đi đâu, do đó chàng bèn nhận lời.
Ba người lên núi rất nhanh, Tôn Mẫn đem nhiều chuyện ra nói để không khí khỏi tẻ nhạt, bà nói :
- Tuy đã lâu ta chưa đến đây, nhưng hiện tại ta vẫn nhớ rõ đường đến nhà bọn họ, bởi lẽ chỗ bọn họ Ở quá đặc biệt.

Y Phong chột dạ, chàng nghĩ :
- “Không lẽ là lão tả”
Tôn Mẫn nói tiếp :
- Kiếm tiên sinh đi đâu? Ngươi có gặp không?
Y Phong khẽ lắc đầu, Tôn Mẫn lại nói :
- Đã lâu rồi ta cũng không gặp lão ta.
Y Phong cúi đầu suy nghĩ, Tôn Mẫn nói tiếp :
- Ngươi đến núi Vô Lượng, mà sao đi lâu thế, phải chăng là gặp chuyện gì, à...
Đúng rồi, vật mà ngươi đến đó tìm, rốt cuộc có tìm được không?
Y Phong khẽ thở dài, chàng định nói những chuyện ly kỳ mà mình gặp phải trong một năm qua, nhưng bỗng nhiên nghe Tôn Mẫn kêu lên :
- Đến rồi! Sau khi vào trong đó ngươi hãy nói cho ta nghe nhé, ta biết đó nhất định là một câu chuyện rất dài.
Bà dừng bước và ngắm nhìn sơn đạo dẫn vào ngọn núi trước mặt, đoạn tự nói :
- Nhất định là nơi này.
Nói đoạn bà tung người lướt vào cánh rừng bên cạnh sơn đạo.
Cảnh núi rừng đầu xuân vẫn còn nhiều cây trơ trụi lá, khi Y Phong lướt theo cũng chính là lúc chàng chứng thực phán đoán vừa rồi của mình.
- Quả nhiên chị họ của Tôn Mẫn là thê tử của Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình, ôi! Quả nhiên là nữ nhân kỳ quái lấy chồng kỳ quái, và ở một nơi kỳ quái.
Nhưng làm sao ta có thể cùng bọn họ đến nhà Vạn Thiên Bình?
Trong ba người chỉ có Lăng Lâm là hớn hở nhất, vừa lướt vào rừng là nắm chặt lấy tay Y Phong. Cũng vì quá hân hoan nên nàng không phát hiện bàn tay Y Phong khẽ run run. Chợt nghe Tôn Mẫn nói :
- Lần trước khi ta đến, phu quân của tỉ tỉ không có ở nhà, chẳng biết lần này lão đã về chưa?
Hiện tại Y Phong đã rơi vào tình thế mâu thuẫn rất khó xử, chàng biết mình không nên cùng đi với bọn họ, nhưng nhìn vẻ tươi cười rạng rỡ trên mặt Lăng Lâm, nhất thời chàng không biết nên từ chối thế nào.
Sau khi vào rừng, cước lực ba người tăng nhanh hơn trước, qua một hồi vòng trái rẽ phải, cuối cùng con đường rộng chừng năm thước dẫn đến phi các của Vạn Thiên Bình cũng đã xuất hiện trước mắt. Y Phong nhìn sơn đạo và thầm tự hỏi :
- Ta nên làm thế nào bây giờ?

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 35
Tuyệt Câu kinh biến

Bỗng nhiên, trên sơn đạo truyền xuống tiếng mắng chửi như đại đồng chung :
- Lão cẩu tử, ngươi trốn trong đó không chịu ra thì còn gì là anh hùng. Ha ha... Ta cứ tưởng Thiết Diện Cô Hành Khách là một anh hùng, nào ngờ chỉ là một con chó điên.
Y Phong giật mình, chàng lập tức nhận ra đó là giọng của Diệu Thủ Hứa Bạch.
Tôn Mẫn, Lăng Lâm cũng đều biến sắc, dường như Tôn Mẫn cũng biế t chuyện Nam Thâu Bắc Đạo tranh đấu với nhau đến chết mới thôi, nên bà buột miệng nói :
- Phải chăng là Diệu Thủ Hứa Bạch cũng đã đến đây?
Lăng Lâm chau mày nói :
- Đó là nhân vật như thế nào, sao lại ngông cuồng như vậy, đi, chúng ta đến đó xem thử.
Nói đoạn, nàng kéo tay Y Phong, hai người lướt như bay trên sơn đạo, trong lòng Y Phong tuy do dự bất định, nhưng chàng cũng để mặc nàng kéo đi. Chàng cảm thấy thân pháp của nàng nhẹ nhàng uyển chuyển, trình độ khinh công tăng tiến hơn một năm trước có đến mười lần, bất giác chàng thầm khâm phục Tam Tâm Thần Quân. Quả nhiên phương pháp truyền thụ võ công của vị kỳ nhân võ lâm này có chỗ khác người, chỉ trong thời gian ngắn một năm mà đã dạy ra một đồ đệ xuất sắc như thế.
Lướt đi chừng mười trượng thì đến cuối sơn đạo, Y Phong quét mục quang nhìn ra, chàng thấy một bóng người to lớn đang đứng ở đó, lão quát hỏi :
- Kẻ nào?
Tất nhiên bóng người to lớn đó chính là Diệu Thủ Hứa Bạch. Sau tiếng quát thì lão đã nhận ra kẻ đến là ai, thế là lão vuốt râu, cười lớn rồi nói :
- Thì ra là ngươi, ha ha... lại đưa một tiểu cô nương đến nữa à?
Tôn Mẫn cũng đã xuất hiện, Hứa Bạch tiếp lời :
- Hai người à?
Diện mục Lăng Lâm vốn đầy nộ khí, nhưng thấy đối tượng khiến

mình phẫn nộ nhận ra Y Phong thì nàng bất giác ngớ người, nhất thời kiềm chế những lời định mắng chửi lại.
Tôn Mẫn cũng ngạc nhiên, bà buột miệng nói :
- Y Phong, ngươi quen biết lão ta à?
Y Phong chậm rãi gật đầu, Diệu Thủ Hứa Bạch phá ra cười một tràng cuồng ngạo, đoạn lão phi đến nắm tay Y Phong và nói :
- Ngươi đến thật đúng lúc, cho ngươi xem cảnh tượng của lão cẩu tử Vạn Thiên Bình, bọn ta vừa đánh vừa đi đến đây, đột nhiên trong phi các có một nữ nhân chạy ra, vừa réo vừa gọi Vạn Thiên Bình. Ha ha... Ngươi biết là bình sinh ta rất không muốn tranh cãi với nữ nhân, do đó ta mới ngừng tay, để lão cẩu tử vào phi đình tận hưởng khoái lạc. Nào ngờ trong phi các đột nhiên bay ra một dải lụa trắng, lão cẩu tử Vạn Thiên Bình chộp lấy đầu dải lụa rồi biến mất cho đến tận bây giờ.
Lão ngửa mặt cười lớn một tràng và nói tiếp :
- Lão ta một đi không trở lại, ta đứng đây mắng chửi cả nửa ngày, nhưng lão ta cứ như con rùa đen tụt đầu...
Lăng Lâm chau mày, bỗng nhiên nàng cười nhạt một tiếng, cắt lời Hứa Bạch nói :
- Lão lão là ai? Sao dám mắng chửi phu quân của dì dì ta như vậy? Lão đã lớn tuổi như thế mà chửi mắng chẳng khác một đứa trẻ, hừ, lão chẳng biết thế là xấu hổ ư?
Diệu Thử Hứa Bạch ngớ người, lão nói :
- Phu quân của dì dì ngươi?
Lão liếc qua nhìn Y Phong, liếc qua trái nhìn Tôn Mẫn, sau đó nhìn Lăng Lâm, cười lớn rồi nói :
- Tốt, tốt, tiểu cô nương có chí khí lắm, mấy mươi năm qua chẳng có ai dám chửi lão phu một câu, bây giờ tiểu cô nương nói lão phu giống một đứa trẻ, không biết xấu hổ, ha ha...
Lão chỉ Y Phong và tiếp lời :
- Tiểu tử, những cô nương mà ngươi kết giao, thật là người sau lợi hại hơn người trước.
Y Phong đỏ mặt, chàng chưa kịp nói thì Tôn Mẫn đã lên tiếng :
- Có lẽ các hạ là Diệu Thủ Hứa Bạch đại hiệp?
Hứa Bạch lại ngớ người, lão vội gật đầu, nói :
- Không sai, lão phu chính là Hứa Bạch.
Tôn Mẫn cười nhạt, nói :
- Hùng danh của Hứa đại hiệp chấn động võ lâm từ lâu, nói năng không nên cẩn trọng một chút để bọn tiểu bối còn có chỗ học hỏi.
Mục quang của Hứa Bạch rực sáng, râu tóc đều dựng lên, nhất thời

thân hình vốn to lớn của lão như cao to thêm một chút. Nhưng Tôn Mẫn vẫn thản nhiên, dường như trên đời này chẳng có chuyện gì khiến phụ nhân kiên cường này phải khiếp sợ. Bỗng nhiên Hứa Bạch cười ha ha một tràng rồi nói :
- Ngươi sai rồi, ngươi sai rồi, ta chẳng phải là đại hiệp gì cả, ta chỉ là một tên trộm cắp.
Tiếng cười chợt tắt, song mục lại hiện thần uy, lão nói tiếp :
- Có điều ta phải hỏi ngươi, ngươi là ai, dựa vào đâu mà muốn quản vào chuyện của lão phu?
Đoạn lão quay sang nói với Y Phong :
- Nếu lão phu không vì sự giao tình giữa ngươi và tiểu nha đầu này thì...
Y Phong hắng giọng, chàng cướp lời nói :
- Vị này là Lăng phu nhân, là thê tử của Tam Tương đại hiệp, Lăng Bắc Tu năm xưa còn vị này là ái nữ của Tam Tương đại hiệp. Lệnh tỉ của Lăng phu nhân chính là thê tử của Vạn Thiên Bình.
Nghe xong Diệu Thủ Hứa Bạch buột miệng “à” một tiếng, nên biết năm xưa hiệp danh của Tam Tương đại hiệp rất nổi tiếng, hầu như người trong võ lâm đều biết. Tuy Diệu Thủ Hứa Bạch là một cao nhân trong võ lâm, nhưng nghe đến danh tự này cũng bất giác có mấy phần kính trọng. Đó chính là lòng tưởng tiếc giữa võ lâm hào khách với nhau, chứ không phải Diệu Thủ Hứa Bạch có sự khiếp sợ đối với Lăng Bắc Tu.
Lão nhìn ba người một lượt rồi lại cười, nói :
- Nể mặt tiểu tử ngươi và Lăng Bắc Tu, lão phu sẽ không chửi mắng lão cẩu tử đó nữa, nhưng lão phu phải chờ lão ta ở đây, xem thử lão ta có vĩnh viễn rụt đầu rụt cổ được không... Ha ha...
Miệng nói là không chửi mắng, nhưng rốt cuộc cũng mắng một câu “Lão cẩu tử”. Y Phong cười thầm trong bụng. Lăng Lâm cũng cảm thấy lão nhân này rất thẳng thắn, thú vị, nàng nhìn lão ta một lúc, rồi dường như không nhịn được nên bật cười thành tiếng.
Tính của nàng tuy nóng nảy, nhưng chẳng giận lâu bất kỳ người nào, huống hồ lão nhân này lại là người quen của Y Phong.
Còn Tôn Mẫn, trên mặt bà vẫn chẳng có biểu hiện gì, bà muốn gọi vài tiếng cho Vạn Thiên Bình biết mình đến, nhưng lại sợ sau khi Vạn Thiên Bình xuất hiện thì sẽ xảy ra nhiều chuyện phiền phức.
Diệu Thủ Hứa Bạch ngửa mặt cười lớn mấy tràng rồi ngồi tọa thiền, hướng mặt với phi các trên bờ bên kia. Nhất thời chẳng ai nói một lời, vì ai cũng không biết nên nói gì.
Lăng Lâm đảo mắt nhìn quanh, hết ngóng đông rồi trông tây, hồi lâu

nàng thở dài buồn bã và nói :
- Rốt cuộc các vị chờ cái gì chứ! Ôi... Chuyện đợi chờ thật là khó chịu. Sáng nay lên núi, ta có thấy một lão nhân đứng chờ tam đệ của mình, hình như đã chờ cả đêm...
Y Phong giật mình, chàng buột miệng hỏi :
- Cô nương nói ai chờ tam đệ của mình, người đó có phải là một lão nhân thân gầy, mặt đầy vẻ ưu tư?
Lăng Lâm tròn xoe song mục, nàng gật đầu nói :
- Đúng thế, ngoài lão nhân đó ra, còn có ba người nữa, bọn họ mặc y phục màu lam, thế nào, đại thúc cũng biết bọn họ à?
Nhất thời Y Phong cảm thấy có một luồng khí lạnh từ đáy lòng dâng lên, chàng thầm nghĩ :
- "Không lẽ bốn người đó là bọn Hoa Phẩm Kỳ?"
Đôi mày khiếm chau lại, chàng chụp lấy tay Lăng Lâm và hỏi :
- Bọn họ Ở đâu?
Lăng Lâm đầy lòng nghi hoặc, nhưng chậm rãi nói :
- Bọn họ Ở trong một tiểu đình dưới sườn núi.
Y Phong rùng mình, chàng lại nghĩ :
- "Tam đệ, không lẽ bọn họ chờ Tiêu Vô! Không lẽ bọn họ đã tìm được Tiêu Vổ"
Nghĩ đoạn, bỗng nhiên chàng quay người rồi phóng đi như bay Lúc này dường như chàng đã quên tất cả mọi chuyện, chỉ nhớ hai chữ "Tiêu Vô". Chàng không hề suy nghĩ khi mình gặp Tiêu Vô thì nên làm thế nào, càng không nghĩ mình có phải là đối thủ của Thiên Tranh giáo chủ hay không. Chàng chỉ khao khát đối mặt với nhân vật âm hiểm tàn độc đó, vì lửa thù nung nấu trong lòng chàng đã quá lâu, lúc này đã như hỏa diệm sơn bộc phát.
Chàng lướt đi xuống núi như người phát cuồng. Diệu Thủ Hứa Bạch, Tôn Mẫn và Lăng Lâm đều bất giác sững sờ, ba người chỉ biết đưa mắt nhìn nhau. Bỗng nhiên Lăng Lâm lớn tiếng nói :
- Mẫu thân, hài nhi phải đi xem thử Lã đại thúc làm gì mới được.
Không chờ Tôn Mẫn đáp lời, nàng đã tung người truy theo Y Phong. Nhưng thân pháp của Y Phong quá tuyệt diệu, trông cứ như chim én lượn bay trong núi rừng. Lăng Lâm không ngờ tốc độ khinh công của chàng kinh người đến thế, dù nàng đã sử xuất toàn lực, song vẫn không thể nào truy kịp. Nàng đành gọi lớn :
- Đại thúc, chờ ta với...
Tiếng gọi của nàng tuy lớn, nhưng Y Phong căn bản chẳng nghe thấy gì. Bản thân chàng cũng cảm thấy thân pháp của mình dường như nhanh hơn trước đây rất nhiều.

Căn cơ võ học của chàng vốn đã rất khá, lại được võ lâm kỳ nhân là Kiếm tiên sinh đả thông hai mạch Nhâm, Đốc, sau đó lại tham ngộ được nội công huyền ảo nhất trong võ học là Thiên Tinh Bí Kíp, vì vậy công lực của chàng đã tăng tiến rất nhiều, chỉ có điều bản thân chàng không biết mà thôi.
Đến bây giờ, chàng vận xuất toàn lực, liền mới biết công lực của mình tăng tiến như thế nào, chàng lao đi như điên như cuồng, chỉ cảm thấy cây cối hai bên sơn đạo chạy vùn vụt ra sau. Nhiệt huyết trong lòng chàng cũng bắt đầu dâng lên, chàng phấn khích thầm hỏi mình.
- "Chẳng biết Tiêu Vô có đến tiểu đình gặp bọn Hoa Phẩm Kỳ hay không? Chẳng biết lúc này hắn đã đi chưa?"
Tâm ý lại xoay chuyển :
- "Dường như công lực hiện tại của ta đã tăng tiến không ít, chẳng biết có phải là địch thủ của tên tặc tử vạn ác Tiêu Vô hay không?"
Chàng nôn nóng và khao khát muốn giải đáp ngay những vấn đề này. Lúc đó, cước lực càng tăng nhanh hơn trước.
Núi rừng tràn ngập ánh nắng, bỗng nhiên Y Phong cảm thấy ran rát trên mặt, chàng chợt nghĩ ra là mình đã nhiều ngày không thấy mặt trời, và cũng đã nhiều ngày rồi chưa tắm gội. Sau khi gỡ bỏ lớp dịch dung thì mặt chàng tựa như vảy cá trước nắng, bất giác chàng tự cười chế nhạo mình.
Chàng vẫn không dừng bước, vừa chạy vừa đưa tay gỡ những lớp vảy bong tróc trên mặt.
- "Ồ, ta phải tìm nước rửa mặt thôi."
Chàng thầm nghĩ :
- "Nhưng điều này cũng phải chờ ta gặp Tiêu Vô rồi hãy tính."
Lâu nay chàng không biết rằng, hận thù có thể khiến người ta chịu đựng được những chuyện mà thông thường không thể chịu đựng được. Nhưng hiện tại thì chàng đã biết, và biết rất rõ. Bỗng nhiên chàng nghĩ, nếu mình là Việt Vương Câu Tiễn thì mình cũng có thể làm được những chuyện nằm gai nếm mật như thế.
Do phân tâm suy nghĩ nên chàng cũng chẳng biết rốt cuộc mình đã lướt đi bao xa rồi, đến khi dõi mắt nhìn ra thì quả nhiên thấy một góc tiểu đình hiện xuất trong rừng cây giữa sườn núi. Chàng vui mừng đến phát cuồng, chàng vận một luồng chân khí rồi tung người đi, chẳng qua mấy bước thì ngôi tiểu đình vốn ở rất xa, đột nhiên như có ma thuật chạy đến trước mặt chàng. Ôi, một cảm giác sao mà tuyệt diệu đến thế! Có điều nếu chàng không có khinh công tuyệt đỉnh thì dù nằm mộng cũng không ngờ được hưởng thụ cảm giác này.

Nhưng khi vào đến tiểu đình thì toàn thân Y Phong bất giác nổi da gà, mồ hai lạnh vã ra như tắm. Thì ra lúc này tiểu đình không còn là nơi để chờ đợi nữa, mà đã trở thành nơi chứa đựng bốn thi thể. Đó là bốn huynh đệ bọn Hoa Phẩm Kỳ trong Phi Hồng Thất Kiếm, đến từ quan ngoại xa xôi.
Trong lúc Y Phong đứng ngẩn người giữa đương trường thì Lăng Lâm cũng đã đến nơi, nhìn thấy bốn thi thể nằm ngang trên mặt đất, nhất thời nàng cũng trợn mắt há miệng, chẳng nói được lời nào.
Song, lúc này cả hai không biết rằng, trong rừng cây ngoài tiểu đình đột nhiên có một thiếu niên đang lặng lẽ tiến đến. Người này thân hình hơi gầy nhưng rất kiên cường, mặc y phục màu vàng nhạt, hai tay bưng một chiếc hộp gỗ chừng một thước vuông, hai chân người này rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến độ chẳng phát ra tiếng động nào, nhưng mục quang lại rất thâm trầm, nhìn chằm chằm lên người Lăng Lâm. Sau một hồi ngẩn người nhìn Lăng Lâm, cuối cùng hắn khẽ hắng giọng một tiếng...
Y Phong và Lăng Lâm đều giật mình, cả hai quay người như chớp và cùng quát hỏi :
- Kẻ nào?
Thiếu niên tung mình lướt vào tiểu đình, hai tay nâng chiếc hộp lên và lớn tiếng nói :
- Đệ tử phụng mệnh gia sư đến đây bái kiến Thiết Kích Ôn Hầu Lã đại hiệp.
Y Phong rùng mình, song mục xạ tinh quang, chàng lạnh lùng bảo :
- Ngươi là ai? Lệnh sư là ai?
Chàng không ngờ tên của mình đã không dùng từ lâu, bây giờ đột nhiên lại bị một thiếu niên xa lạ nói ra. Việc bất ngờ này tựa như mũi kim đâm vào tim chàng, nhất thời chàng cảm thấy huyết dịch toàn thân như đông đặc lại. Chàng quét mục quang lạnh lùng nhìn thiếu niên từ đầu đến chân, nhưng thiếu niên này vẫn đứng thản nhiên cất giọng sang sảng nói :
- Đệ tử là Chung Tịnh, phụng mệnh gia sư dâng chiếc hộp này cho Lã đại hiệp, nếu các hạ quả là Lã đại hiệp thì xin thu nhận chiếc hộp, bằng không tại hạ xin cáo lui.
Nói đoạn, hắn đưa chiếc hộp tới trước, thái độ an nhiên trầm tĩnh vô cùng. Nhưng khi ánh mắt hắn nhìn qua Lăng Lâm thì trong vẻ trầm tĩnh lập tức xuất hiện sắc thái cuồng nhiệt.
Y Phong lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi đưa tay nhận lấy chiếc hộp. Lăng Lâm tròn xoe mắt nhìn hai người, sau khi thiếu niên kêu bằng Chung Tịnh trao chiếc hộp vào tay Y Phong thì lập tức xoay người

muốn đi. Lăng Lâm vội quát lớn :
- Đứng lại!
Chung Tịnh hơi ngạc nhiên, hắn vội dừng bước, tuy trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng nếu quan sát kỹ thì có thể thấy những thớ thịt trên mặt hắn đang căng ra. Hắn chậm rãi nói :
- Đệ tử đã hoàn thành sứ mệnh, chẳng hay Lã đại hiệp còn có gì chỉ giáo?
Y Phong liếc nhìn chiếc hộp đoạn lạnh lùng nói :
- Phiền ngươi thay ta mở chiếc hộp này ra.
Lúc này trong lòng chàng đã phát sinh nghi ngờ, chàng sợ trong chiếc hộp có tàng chứa chất độc nên mới cố ý nói như thế.
Chung Tịnh lạnh lùng nhìn chàng một cái, đoạn nói :
- Gia sư chỉ bảo đệ tử trao chiếc hộp này cho Lã đại hiệp, không bảo đệ tử mở hộp.
Nếu Lã đại hiệp không muốn mở hộp thì chuyện cũng chẳng quan hệ gì đến đệ tử.
Hắn nói tuy chậm rãi nhưng ngôn từ rất sắc sảo. Y Phong nghe xong phải chau mày, chàng định khai khẩu thì đã nghe Lăng Lâm gay gắt nói :
- Bảo ngươi mở thì ngươi cứ mở, còn lôi thôi gì nữa?
Mục quang của Chung Tịnh chợt trầm xuống, tựa như hắn gặp phải một quyết định cực kỳ quan trọng nên trầm mặc rất lâu, sau đó bỗng nhiên hắn lặng lẽ bước tới nhận lại chiếc hộp từ tay Y Phong. Y Phong cảm thấy thiếu niên này thần thái trầm tĩnh, dung diện tuấn tú, song mục rất sáng, đoạn chàng nhìn qua Lăng Lâm thì thấy trong khóe thu ba của nàng dường như lộ vẻ vui mừng, tựa như thầm tán thưởng thiếu niên này biết nghe lời. Bất giác chàng buột miệng hỏi :
- năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?
Duy nhất Chung Tịnh bị câu hỏi đột ngột này làm cho sững sờ, hắn chớp mắt rồi chậm rãi đáp :
- Năm nay đệ tử tròn mười bảy.
Ngừng một lát, ngữ khí của hắn bỗng nhiên lạnh lùng :
- Vấn đề này vốn chẳng quan hệ gì đến Lã đại hiệp, đệ tử cũng không nhất định phải trả lời, nhưng Lã đại hiệp là người đầu tiên hỏi đệ tử...
Hắn ngừng lại đột ngột, hữu thủ cầm chiếc hộp lên cao, chuẩn bị mở nắp, Y Phong thầm nghĩ :
- “Thiếu niên này chẳng những thần thái trầm tĩnh, lời nói sắc sảo, mà còn biết đối nhân xử thế, tuy hơi có chút ngạo mạn, nhưng cốt cách vững vàng, đây chính là bản sắc thiếu niên, mà chẳng biết là ai

dạy ra một đồ đệ như thế... Lẽ nào... ”
Chàng vừa hơi chột dạ thì đã nghe Lăng Lâm kêu thét một tiếng rồi quay đầu nhìn qua chỗ khác.
Y Phong định nhãn nhìn kỹ, chàng thấy chiếc hộp đã được mở nắp, bên trong lót lớp lụa vàng nhạt, trên lớp lụa mịn là một chiếc thủ cấp đã khô máu.
Nhất thời chàng cảm thấy chấn động toàn thân, buột miệng kêu lên :
- Chu Sa Chưởng - Long Đại Quân!
Chàng không ngờ thủ cấp trong chiếc hộp này là của Chu Sa Chưởng Long Đại Quân, một vị kim y hương chủ trong Tổng đàn Lưỡng Hà của Thiên Tranh giáo.
Sau giây phút kinh ngạc, chàng quắc mắt nhìn lên và quát hỏi :
- Đứng lại! Kẻ nào bảo ngươi đến?
Chung Tịnh cười nhạt, nói :
- Vừa rồi đệ tử đã không đi thì bây giờ cũng không thể đi, Lã đại hiệp cứ yên tâm.
Hắn ngừng giây lát, đoạn lạnh lùng nói tiếp :
- Còn như ai bảo đệ tử đến, đệ tử vốn cho rằng Lã đại hiệp đã sớm đoán ra, chẳng qua là Lã đại hiệp chưa chịu phán đoán đó thôi. Chỉ cần xem qua phong thư của gia sư thì Lã đại hiệp cũng có thể biết.
Nói đoạn, hắn vẫn đứng bất động, song mục nhìn thẳng tới trước. Y Phong đoạt lại chiếc hộp, chàng lấy phong thư bên cạnh thủ cấp, mở ra xem, trong thư viết thế này :
“Thiết Kích Ôn Hầu Lã Nam Nhân nhã giám.
Các hạ uy chấn võ lâm, danh vang thiên hạ, nhưng tại hạ vẫn chưa có duyên diện kiến, nên rất lấy làm tiếc. Năm trước có tin đồn các hạ đã chết, tại hạ vô cùng kinh ngạc và chẳng hiểu như thế nào, đến nay mới biết đó là tin giả.
Các hạ chỉ thi triển một kế nhỏ mà đã che được tai mắt thiên hạ, vì thế tại hạ rất ngưỡng mộ tâm trí của các hạ. Thực ra giữa các hạ và tại hạ vẫn chẳng có hiềm khích gì đáng nói cho tới lúc này, vì thế trước tiên xin thay mặt các hạ trả mối thù một chưởng ngoài thành Bảo Định, đem dâng thủ cấp của ngu nhân đó cho các hạ. Thứ đến là báo cái hận một kiếm dưới Chung Nam sơn cho các hạ, nên mới giết bọn vô tri đến từ Trường Bạch, và sau cùng là thay các hạ giết đi người vợ dâm bôn... ”
Đọc tới đây, bất giác Y Phong quát lớn một tiếng, song mục quang dường như có lửa phun ra.
Cuối thư còn có đoạn :
“Từ đó có thể thấy tại hạ đối với các hạ đã tận nhân tận nghĩ, thế sao

các hạ cứ mãi đối địch với tại hạ, há chẳng khiến tại hạ đau lòng lắm ử”
Y Phong trừng mắt quát lớn :
- Vô sỉ, thối tha, cực kỳ vô sỉ, cực kỳ thối tha!
Chàng lại đọc tiếp :
“Hôm nay tại hạ có chuyện phải vượt Giang Nam, nên lại không thể tương kiến với các hạ, tại hạ càng tiếc nuối vô cùng!”
Y Phong cười nhạt, nói :
- Ta cũng cực kỳ tiếc rẻ!
Chàng thực sự ân hận không được ăn thịt, lột da người này.
Thư viết tiếp :
“Ngày Đoan Ngọ năm nay, tại hạ kính chờ các hạ tại Yên Vũ lầu ở Nam Hồ, hy vọng các hạ sẽ đến đối tửu, khi đó có lẽ chúng ta sẽ được một bữa túy lúy.”
Cuối thư ký tên là :
“Thiên Tranh giáo - Nam Thất Bắc Lục thập tam đàn - Tổng đàn chủ - Tiêu Vộ”
Y Phong lật ra mặt sau trang thư thì thấy viết rằng :
“Còn có hai chuyện mà tại hạ phải đa tạ các hạ, một là các hạ đã khảng khái lột bỏ mặt nạ, khiến tại hạ từ nay rất yên tâm, hai là bảo mã mà các hạ tặng đích thực là thần mã, rất tiện lợi. Hiện nay người trong võ lâm đều biết các hạ chưa chết, việc các hạ bỏ không dùng danh tánh thật của mình, há chẳng đáng tiếc và buồn cười lắm ử”
Tuy không xem phong thư trên tay Y Phong, nhưng nhìn thần thái phẫn nộ trên mặt chàng. Lăng Lâm biết rằng lời lẽ trong phong thư này nhất định rất chướng tay gai mắt. Nhất thời nàng định nắm tay Y Phong để an ủi chàng, nào ngờ Y Phong đột nhiên vung tay, chiếc hộp gỗ thoát thủ bay đi, phong thư cũng tan tành thành nhiều mảnh.
Thiếu niên Chung Tịnh vẫn đứng bất động trước mặt chàng, nhưng song mục của hắn lại nhìn lên mặt Lăng Lâm như muốn đổ lửa.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 36
Chính danh phục dụng

Chiếc hộp gỗ bay vút ra xa, chiếc thủ cấp cũng đã lăn lông lốc dưới đất. Bỗng nhiên Y Phong vươn người phóng đi như tên, chiếc hộp

chưa rơi xuống đất thì đã bị chàng chộp lại, đoạn chàng nhặt thủ cấp bỏ lại vào hộp, sau đó quay về nguyên vị.
Vừa rồi do quá phẫn nộ nên chàng mới hành động như thế, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy mình không nên đối xử tàn nhẫn như vậy đối với một người đã chết. Lăng Lâm dõi mắt nhìn theo và buông một tiếng thở dài, trên mặt Chung Tịnh vẫn không có biểu cảm, song trong mắt hắn dường như cũng thoáng lộ vẻ kinh ngạc trước thân pháp của Y Phong.
Chợt nghe Y Phong cười nhạt, nói :
- Thì ra ngươi là đệ tử của tên khốn kiếp Tiêu Vô đó.
Chung Tịnh bình thản đáp :
- Đúng vậy, nếu các hạ không có gì dặn dò, đệ tử xin cáo lui.
Đôi mày kiếm của Y Phong chau lại, bỗng nhiên chàng ngửa mặt cười lớn rồi nói :
- Ngươi đã là đệ tử của tên ác tặc đó, mà dám không đi thì quả là gan dạ cũng khá lớn.
Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, trên mặt chàng xuất hiện một lớp sát khí, chàng nói :
- Lẽ nào ngươi không sợ ta giết ngươi?
Chung Tịnh nhếch mép cười nói :
- Lưỡng quốc giao binh, không chém sứ giả, đệ tử biết Lã đại hiệp tuyệt đối không có tâm gia hại.
Hắn ngừng giây lát rồi lại nói :
- Huống hồ, cho dù Lã đại hiệp có tâm gia hại thật thì đệ tử cũng chẳng có gì phải sợ.
Sắc diện Y Phong chợt lạnh như băng, chàng gằn giọng nói :
- Có sư phụ như thế thì tất có đệ tử như thế, để ngươi lại trên đời cũng chỉ làm hại người, tại sao ta không thể giết ngươi chứ.
Trong tiếng nói như quát, hữu thủ của chàng đã vung lên, soạt một chưởng, đánh thẳng vào giữa ngực Chung Tịnh. Lăng Lâm thầm lo lắng, nàng thấy chưởng của Y Phong sắp tới nơi mà Chung Tịnh vẫn không tránh né, trên mặt hắn cũng không có biểu cảm gì, tựa như chưởng đó không phải đánh lên người hắn.
Nào ngờ thế chưởng của Y Phong đột nhiên ngừng lại, khoảng cách giữa chưởng và ngực đối phương chỉ là phân tấc.
Lăng Lâm khẽ thở phào một hơi, Y Phong lạnh lùng quát hỏi :
- Tại sao ngươi không động thủ chống đỡ?
Chung Tịnh chậm rãi đáp :
- Bất luận Lã đại hiệp là bạn hay là địch với gia sư, nhưng hiện nay gia sư và Lã đại hiệp là chỗ luân giao ngang hàng với nhau, đệ tử

đâu dám dĩ hạ phạm thượng.
Sắc diện Y Phong lập tức hòa hoãn trở lại, chàng miễn cưỡng thu hồi thế chưởng và nói :
- Ngươi còn trẻ tuổi, tiền đồ còn dài, sao lại không phân biệt thiện ác, lẽ nào ngươi không biết những việc làm của Tiêu Vô là thiện hay là ác?
Chung Tịnh cúi đầu, hắn trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi mới chậm rãi nói :
- Ngày xưa Dự Nhượng sơn mình nuốt than, há đâu phải không biết phân biệt thiện ác, chẳng qua là muốn báo ân cho tri kỷ mà thôi. Ngày nay, phụ mẫu tại hạ đều đã mất, cả đời phải cô khổ, may nhờ gia sư thu nạp, ơn này đức này cao tựa trời sâu tựa bể, dù có sơn mình nuốt than cũng khó báo được một phần ân đức.
Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :
- Tuy tại hạ rất kính ngưỡng Lã đại hiệp, và tuy không dám dĩ hạ phạm thượng với Lã đại hiệp, nhưng nếu Lã đại hiệp xuất ngôn sỉ nhục gia sư nữa thì không chừng tại hạ đành phải mạo phạm thôi.
Mục quang của Y Phong trầm xuống, chàng chăm chú nhìn Chung Tịnh rồi đột nhiên thở dài một hơi, đoạn phất tay nói :
- Đi đi!
Chung Tịnh cung kính bái biệt, rồi chậm rãi quay đầu, đoạn cất bước ra đi một cách thản nhiên trên dung diện luôn không có chút biểu cảm của hắn, lúc này chẳng hiểu sao lại xuất hiện vẻ nhăn nheo khó nói.
Y Phong đưa mắt nhìn theo bóng dáng hắn dần khuất sau cánh rừng, đoạn chàng thở dài nói :
- Không ngờ một ác ma như Tiêu Vô mà cũng có được một đồ đệ tốt như vậy.
Lăng Lâm tiếp lời :
- Vừa rồi tiểu nữ chỉ sợ Lã đại thúc giết chết hắn. Nhưng khi đó tiểu nữ lại nghĩ, đại thúc không thể là hạng người như vậy, và sau cùng...
Nàng dịch mục quang nhìn qua Y Phong và nói tiếp :
- Sau cùng, quả nhiên đại thúc không làm cho tiểu nữ thất vọng.
Y Phong cố nén xúc động trong lòng, chàng từ từ quay đầu lại thì thấy Lăng Lâm đã đến trước mặt mình, nàng cẩn thận lấy ra một chiếc khăn tay, chậm rãi mở ra và nói :
- Tiểu nữ cũng có một vật muốn tặng đại thúc.
Y Phong nhìn vào chiếc khăn, trong đó có một phiến ngà voi, trên mặt khắc hình ba quả tim rất tinh xảo. Chàng ngầm thở dài và cảm thấy có hàng trăm ý vị đang xâm chiếm cõi lòng, nhất thời không

phân rõ là bi, là sầu hay là hận? Chàng miễn cưỡng mở nụ cười, lắc đầu nói :
- Lâm nhi, cái này... ngươi tự cất giữ đi thôi!
Lăng Lâm ngước hỏi :
- Tại sao?
Y Phong ngớ người giây lát, đoạn gượng cười nói :
- Cô nương tặng bừa kỷ vật cho người khác, lệnh đường sẽ la rầy cô nương đấy.
Lăng Lâm vẫn đưa phiến ngà voi đến trước mặt Y Phong, nàng nói :
- Đây là vật của sư phụ tặng cho tiểu nữ, gia mẫu làm sao la rầy tiểu nữ được.
Ngừng một lát, nàng nói tiếp :
- Đại thúc bôn tẩu trong giang hồ, có vật này sẽ rất hữu dụng, đại thúc xem này, trên mặt nó có ký hiệu của Tam Tâm Thần Quân đấy, tại sao đại thúc lại không nhận?
Y Phong trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, đoạn chàng đưa tay nhận lấy phiến ngà và gượng cười nói :
- Lâm nhi nhất định muốn tặng ta thì làm sao có thể không nhận chứ?
Lăng Lâm nói :
- Đại thúc nhận là tốt rồi... Này, tiểu nữ hỏi đại thúc nhé, sao đột nhiên gọi tiểu nữ là Lâm nhi... Nhưng hai tiếng Lâm nhi cũng rất dễ nghe, phải không Y Phong đại thúc?
Y Phong chau mày nói :
- Nhưng từ nay về sau cô nương không cần gọi ta là Y Phong nữa.
Lăng Lâm ngạc nhiên hỏi :
- Tại sao, tại sao... Đại thúc không thích tiểu nữ gọi tên của đại thúc phải không?
Y Phong gượng cười, nói :
- Không sao cả, nhưng... Từ nay về sau ta không dùng cái tên “Y Phong” này nữa... Cô nương cứ gọi ta là Nam Nhân.
Thế là Lăng Lâm ngây thơ xinh đẹp lập tức vui mừng hẳn lên, nàng bật cười và lớn tiếng gọi :
- Nam Nhân, Nam Nhân...
Cái...
(thiếu 1 trang)
Như là thuận miệng nói ra, nhưng Lăng Lâm đang mơ về một hình ảnh vô cùng đẹp đẽ, nên nàng chẳng nhận ra. Lã Nam Nhân dịch mục quang nhìn qua mấy thi thể dưới đất, thần sắc của chàng lập tức trở nên lạnh lùng bi thương. Khi sắp đặt bốn thi thể nằm ngay

ngắn lại, chàng mới phát hiện trên người bọn họ đều có cắm một lưỡi đoản đao cán vàng. Có người bị đâm giữa ngực, có người bị đâm ngang thắt lưng, có người bị đâm vào yếu huyệt...
Bất giác chàng thầm nghĩ :
- “Võ công của Tiêu Vô quả nhiên không tầm thường, nhưng thủ đoạn của hắn cũng quá tàn độc, ôi... Ta chẳng hiểu tại sao hắn nỡ hạ độc thủ với người thân của hắn như vậy?”
Nghĩ đoạn, chàng rút bốn thanh đoản đao ra, lau sạch máu rồi cẩn thận cất vào người.
- “Mồng năm tháng năm, ngày tết Đoan Ngo... ”
Chàng ngầm lập thệ, ngày đó nhất định ta phải dùng năm lưỡi đao này đâm toàn bộ lên người Tiêu Vô.
Thế là Tây Lương Sơn lại có thêm năm ngôi mộ mới. Năm ngôi mộ này do Lã Nam Nhân và Lăng Lâm nỗ lực tối đa để hoàn thành một cách nhanh nhất vì bọn họ đang rất lo lắng cho Tôn Mẫn và Diệu Thủ Hứa Bạch.
- “Tại sao giờ này má má vẫn chưa xuống, không lẽ bên đó xảy ra chuyện gì?”
Càng nghĩ Lăng Lâm càng lo lắng, qua những sự kiện vừa rồi, nàng cảm thấy mình trưởng thành không ít, và nàng đã kinh qua bi ai và tử vong, đã đào mộ chôn người chết.
Còn tâm tình của Lã Nam Nhân thì sao? Tất nhiên là càng bi ai và nặng nề hơn, chỉ trong một ngày một đêm, chàng đã tự tay chôn cất nhiều người, bỗng nhiên chàng hiểu ra rằng ranh giới giữa sinh và tử là một khoảng cách ngắn ngủi tạm thời. Điều đặc biệt khiến chàng bi thương và phẫn hận nhất là :
- “Tại sao kẻ đáng chết lại không chết, còn người không đáng chết lại phải chết?”
Tiếng gió thổi động rừng cây, chàng quỳ bên những ngôi mộ mới thầm cầu nguyện mấy câu, tuy chàng không tin quỷ thần, nhưng lúc này cũng mong rằng linh hồn của những người nhân nghĩa vừa chết sẽ sớm được thăng lên miền cực lạc.
Sau cùng, chàng và Lăng Lâm lướt lên núi lần nữa. Hiện tại, lòng phẫn nộ và bi thương đã tạm lắng trong người Lã Nam Nhân. Nhưng chàng cảm thấy cõi lòng trống không như một cõi mênh mang, chàng muốn nghĩ đến nhiều chuyện, song rốt cuộc chẳng nghĩ được chuyện gì. Vì những chuyện chàng muốn nghĩ cứ bay tới rồi lại bay đi trong cõi lòng mênh mang bồng bềnh của chàng.
Bất giác chàng buông một tiếng thở dài, quay đầu nhìn qua thì mới phát hiện Lăng Lâm theo sát bên cạnh, dường như nàng đang rất cố

gắng để không bị tụt lại sau.
Lăng Lâm thấy chàng nhìn mình thì mỉm cười nói :
- Khinh công của đại thúc tuyệt quá, tiểu nữ biết đại thúc đã nhiều ngày không được nghĩ ngơi, cũng chẳng được ăn ngủ gì, nhưng hiện tại một chút cũng không mệt.
Còn... còn tiểu nữ thì đã quá mệt rồi.
Lã Nam Nhân cũng mỉm cười nói :
- Cô nương có được minh sư như vậy, tương lai còn sợ gì võ công chẳng hơn ta mười lần.
Nói đoạn, chàng chợt nhớ đến Tam Tâm Thần Quân và nhớ ra rằng Lăng Lâm đã học võ ở chỗ lão không ít thời gian, nhưng sao võ công vẫn chưa thấy tịnh tiến? Còn mình chẳng qua chỉ mới đọc yếu quyết võ công trong Thiên Tinh Bí Kíp và cũng chỉ mới thử nghiệm qua một lần, mà tiến bộ đã thấy rõ.
- "Ồ, như vậy xem ra Thiên Tinh Bí Kíp này quả nhiên, không hổ là võ lâm chí bảo."
Chàng nghĩ tiếp :
- "Kẻ thất phu vô tội, nhưng giữ ngọc nên trở thành người có tội. Trên người ta đã có võ lâm chí bảo như vậy, nếu bị người ta biết thì chí ít cũng sẽ gặp nhiều phiền phức.
Cũng may là người biết chuyện này không nhiều, ngay cả Kiếm tiên sinh, Tam Tâm Thần Quân và hai mẹ con Lăng Lâm cũng không thể biết rốt cuộc ta có thủ đắc được vật này hay không. Nhưng đây vốn là vật sở hữu của Kiếm tiên sinh, ngày sau nếu gặp được lão nhất định ta phải hoàn trả cho lão".
Ý niệm lại xoay chuyển :
- "A! Vạn Thiên Bình đã biết cuốn bí kíp này lọt vào tay ta, vừa rồi có thể vì quá nhiều sự cố nên lão chưa động thủ. Bây giờ nếu ta trở lại chỗ đó, không chừng lão ta sẽ cưỡng đoạt. Nhưng hiện tại võ công của ta không phải là đối thủ của lão, như vậy nên làm thế nào đây?"
Nghĩ đến đây thì chân chàng bất giác ngừng lại, Lăng Lâm vượt qua trước mấy bước, nàng kinh ngạc quay lại hỏi :
- Làm sao thế?
Lã Nam Nhân gượng cười, nói :
- Bỗng nhiên ta nhớ đến một chuyện, nên...
Lăng Lâm chau mày hỏi tiếp :
- Đại thúc không muốn cùng đi với Lăng Lâm à?
Lã Nam Nhân thầm nghĩ :
- "Nam tử hán đại trượng phu, đáng đi thì phải đi, đáng dừng thì phải dừng. Lã Nam Nhân ơi là Lã Nam Nhân, ngươi hành sự cả đời cơ trí

có dư, chính trực có thừa, nhưng dũng cảm lại không đủ. Vì vậy nên mới có chuyện giả chết, bây giờ chuyện đã bị Tiêu Vô biết rõ ràng, nam tử hán thắng thì thắng, bại thì bại, sống thì sống, chết thì chết. Giữa được và mất vốn là chuyện thường nghe, hiện giờ tuy ngươi không có gì phải hổ thẹn, nhưng trách nhiệm đầy mình. Thử nghĩ đến Tiêu Nam Tần không vì ngươi thì sao đến nỗi rơi vào thảm trạng như vậy, sau này nếu ngươi hành sự thế nào mà vẫn sợ đầu sợ đuôi như vậy thì đừng nói không thể gọi là đại trượng phu, trên không hổ với trờ i, dưới không thẹn với người, mà cứ như không phải là con người".

Lăng Lâm thấy chàng đột nhiên cúi đầu trầm tư, không trả lời mình, thì bất giác buồn bã, nàng khẽ thở dài rồi nói :

- Nếu đại thúc không muốn đi thì...

Nào ngờ nàng chưa dứt lời thì Nam Nhân đã ngẩng cao đầu lên tiếng nói :

- Tất nhiên là ta muốn đi với cô nương, chẳng qua là có một chuyện mà vừa rồi ta ngẫu nhiên muốn suy nghĩ mà thôi.

Lăng Lâm lại tươi cười, nàng nói :

- Thế thì tốt. Tiểu nữ chỉ sơ...

Nói chưa hết câu thì nàng đã tung mình lướt đi. Lã Nam Nhân chăm chú nhìn theo dáng hình uyển chuyển nhưng nhanh nhẹn của nàng, hồi lâu sau trong ánh mắt vốn đầy vẻ ưu tư của chàng chợt xuất hiện nét băn khoăn.

Lăng Lâm đã lướt đi hơn trượng, nàng quay lại gọi :

- Đại thúc, mau lên thôi!

Lã Nam Nhân tự định thần rồi lướt theo sau. Gió núi thổi như tát vào mặt, Lăng Lâm hơi chau mày, nàng nói :

- Chúng ta đi ngược gió thế này, chẳng trách phải tốn nhiều sức lực.

Lã Nam Nhân mỉm cười, tiếp lời :

- Có gió ngược sẽ có gió thuận, không có nghịch phong thì làm sao có thuận phong?

Lăng Lâm hơi ngớ người, nàng cảm thấy hai câu đạo lý này thật đơn giản, nhưng lại chân thực và chuẩn xác. Nàng khẽ buông một tiếng thở dài rồi thầm nghĩ :

- "Đạo lý đơn giản như vậy, tại sao có lúc con người lại cứ không hiểu được".

Nghĩ đoạn, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên khuôn mặt anh tuấn của Lã Nam Nhân hiện xuất đầy vẻ chính trực kiên cường, chẳng hề có một chút tang thương nào cả.

Bỗng nhiên nàng hiểu ra rằng, mẫu nam tử kiên cường lỗi lạc thế này

chính là chỗ dựa yên tâm nhất đối với bất kỳ nữ nhân nào. Thế là nàng bất giác mỉm cười, gió núi càng lúc càng thổi mạnh nhưng nàng hoàn toàn không để tâm.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 37
Bi hỉ lẫn lộn

Hai người đi vào một con đường hẹp để băng qua cánh rừng. Tứ bề yên vắng đến xuất kỳ, tiếng cười nói và chửi mắng vừa rồi của Diệu Thủ Hứa Bạch đã không còn. Lã Nam Nhân và Lăng Lâm đưa mắt nhìn nhau, trong mục quang của hai người bất giác đều xuất hiện vẻ kinh ngạc.
Sau khi băng lên mấy chục trượng nữa, Lã Nam Nhân dõi mắt nhìn ra xa, và lòng chàng đột nhiên trầm xuống. Thì ra chàng vừa thấy bên vách núi dựng đứng lúc này đã không còn một bóng người, chẳng biết Diệu Thủ Hứa Bạch và Tôn Mẫn đã đi đâu rồi.
Chợt nghe Lăng Lâm hốt hoảng kêu lên :
- Má má!
Đoạn nàng tung mình lướt đi như người phát cuồng. Trong lòng Lã Nam Nhân cũng kinh nghi bất định, nhưng vì định lực của chàng khá tốt nên nhất thời vẫn giữ được bình tĩnh. Bỗng nhiên nghe loáng thoáng như có tiếng khóc và tiếng khuyên nhủ của nữ nhân từ trên truyền xuống, Lã Nam Nhân rùng mình, chàng thầm nghĩ :
- "Lẽ nào thật sự ứng với câu lưỡng hổ tương tranh, tất có một bên thọ thương, và hai lão quái đó có một lão đã bỏ mạng?"
Vừa nghĩ đến đây thì thân hình chàng cũng lướt đi như gió, chớp mắt đã lên trên tuyệt đỉnh. Chàng thấy Lăng Lâm đang đứng phát ngẩn bên vách đá, song mục ngưng thần nhìn qua bờ đá đối diện. Mà tại vách đá bên kia, trong Lăng Không Phi Các, Vạn Hồng đang phủ phục bên cạnh mẫu thân nàng, hai mẹ con ôm nhau khóc thống thiết. Tôn Mẫn và một nha hoàn đang ra sức khuyên nhủ bọn họ. Bên ngoài phi các có hai dải lụa trắng dài vô cùng, buông thẳng xuống đáy vực, hiện tại chẳng biết Diệu Thủ Hứa Bạch và Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình đi đâu rồi.
Lăng Lâm vừa trông thấy mẫu thân thì tấc lòng đã yên định, nhưng nàng chẳng biết làm thế nào cho phải khi thấy tình hình trong phi các,

sau một hồi do dự, nàng mới lớn tiếng gọi :
- Má má, hài nhi ở đây!
Tôn Mẫn vừa nhìn qua thì Lã Nam Nhân cũng vừa đến cạnh Lăng Lâm, chàng thấy trên mặt bà ẩn hiện nhiều vẻ bi thương, lại nhìn cảnh mẹ con Vạn Hồng khóc thống thiết thì chàng biết đã có điều bất trắc đối với Vạn Thiên Bình.
Tôn Mẫn thở dài một hơi, vừa như yên tâm vừa như nén oán khí, bà nói :
- Bây giờ các ngươi mới quay lại đó à?
Lúc này hai mẹ con Vạn Hồng cũng ngẩng đầu nhìn lên, sau khi thấy Lã Nam Nhân, nước mắt của nàng càng tuôn ra như suối. Nàng chạy đến bên bờ vực, chỉ tay xuống vực thẳm không thấy đáy và vừa khóc vừa nói :
- Gia phu... và lão quái họ Hứa đều xuống dưới đó.
Lã Nam Nhân rùng mình, chàng cúi đầu nhìn xuống, tuy trời nắng chói chang nhưng vì vực sâu muôn trượng, nên vẫn thẳm trầm khó thấy được gì. Bất giác chàng ngầm thở dài rồi nghĩ :
- “Không ngờ hai vị võ lâm kỳ tài này đấu tranh không chết không thôi thật, nhưng... Ôi, tại sao bọn họ lại làm như vậy chứ?”
Tuy chàng đã sớm nghĩ đến kết cục của hai vị võ lâm kỳ tài, một âm một dương, một nhu một cương, một chính một phản này, nhưng hiện tại chàng tận mắt trông thấy cảnh tình này thì lòng không khỏi bi thương. Bất giác chàng buột miệng tự nói :
- Ôi... hai người này trời sinh để đối đầu với nhau, hiện tại quả nhiên đã rơi vào kết cục như vậy, chẳng biết tương lai ta và tên tặc tử Tiêu Vô sẽ như thế nào.
Nên biết chàng tự đánh giá thực lực của thân mình chẳng những không chắc thắng Tiêu Vô, mà dường như còn ở thế hạ phong. Nhưng trong thâm tâm chàng lại không muốn tha cho bọn người ác đó. Chàng và Tiêu Vô vốn đã hận sâu như bể, mà dù chàng và hắn không có hận thù gì khác thì chàng cũng không thể không vì đạo nghĩa mà trừ ác.
Nhất thời chàng cảm thấy vừa bi nhân vừa oán thiên, cảm khái lên đến vạn trượng.
Chợt nghe Lăng Lâm bên cạnh khẽ nói :
- Chúng ta cũng qua đó thôi.
Lã Nam Nhân ngước mắt nhìn lên, chàng thấy trong phi các đối diện đã có hai dải lụa màu bay ra, trước đây chàng đã từng trải qua phương pháp nghênh khách này một lần, do vậy mà hiện tại chẳng cảm thấy kinh dị. Nhưng bỗng nhiên chàng nhớ đến vẻ mệt mỏi của

Lăng Lâm vừa rồi, nên bất giác quay sang hỏi :
- Cô nương qua được không?
Trong ngữ khí ẩn hàm đầy ý quan tâm, Lăng Lâm cảm thấy một ý vị ngọt ngào xâm chiếm toàn bộ, do đó nàng chẳng lo sợ bất kỳ gian nan hay nguy hiểm nào. Nàng cười lớn một tiếng, đoạn tung người lướt đi.
Lã Nam Nhân cả kinh, nhất thời chàng cũng không nghĩ đến chuyện gì khác, thân hình lập tức phóng theo. Chàng vận toàn lực vào song cước, thân pháp nhanh như gió.
Khi nghe tiếng kêu hốt hoảng của Tôn Mẫn từ bờ bên kia thì tay chàng đã chụp vào thắt lưng Lăng Lâm, tay còn lại chụp lấy dải lụa và nương theo đó mà bay vào phi các.
Sau khi trấn định tinh thần, chàng cảm thấy Lăng Lâm đang nằm trong vòng tay mình và không ngừng thở dốc. Hai tay nàng ôm chặt hai vai chàng, tấm thân mềm mại như dán chặt vào người chàng. Lã Nam Nhân nhìn qua Vạn Hồng, chỉ thấy trong mắt nàng như oán như hận, như bi như khổ, thế là chàng nhìn qua Tôn Mẫn và thấy bà ta cũng đang nhìn mình không chớp mắt. Bây giờ Lăng Lâm cũng vừa tự định thần lại, tuy có chút hổ thẹn nhưng được nằm trong lồng ngực vạm vỡ và rắn chắc của Lã Nam Nhân, lòng nàng cảm thấy ngọt ngào và êm ái không thể tả. Hai mắt nàng mơ màng như không muốn mở ra, hai tay ôm chặt hai vai Lã Nam Nhân như không muốn buông ra.
Thế là Lã Nam Nhân đành khẽ vỗ vào vai nàng và nói :
- Lâm nhi, đến nơi rồi.
Lăng Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng gượng cười với đôi má ửng hồng, đoạn quay người chạy tới ôm lấy Tôn Mẫn. Tôn Mẫn khẽ vuốt tóc nàng, trong ánh mắt hiền từ cu/a bà vừa có vẻ yên tâm, vừa có vẻ như bị mất mát điều gì.
Lã Nam Nhân đã không dám tiếp xúc với ánh mắt của Tôn Mẫn, lại càng không dám nhìn ánh mắt Vạn Hồng. Chàng ngẩn người hồi lâu rồi mới nói :
- Hứa... Vạn, hai lão tiền bối đó thể nào rồi?
Vạn phu nhân hoang mang lắc đầu một cách chậm chạp, rồi lại bật khóc nức nở.
Vạn Hồng đứng đó như người thất hồn lạc phách, và dường như chẳng nghe thấy gì.
Lã Nam Nhân hắng giọng một tiếng, đoạn quay sang hỏi Tôn Mẫn :
- Nhị vị tiền bối đó thế nào rồi?
Tôn Mẫn buông một tiếng thở dài, bà chưa kịp trả lời thì đã nghe

Lăng Lâm nói :
- Má má, người ta đang hỏi má má đấy.
Tôn Mẫn dõi ánh mắt nhu mì nhìn ái nữ một lần nữa, trong lòng bà thật là bi hỉ lẫn lộn. Bà đã thấy tình hình như vậy nên tự nhiên bà biết là ái nữ của mình đã có thâm tình với Lã Nam Nhân. Bà không những không phản đối, mà ngược lại còn vui mừng. Vì bà biết thanh niên trước mặt là người mà ái nữ của mình có thể gửi thân suốt đời, nhưng bà ta chỉ sợ một điều là ái nữ của mình lâm vào bệnh tương tự Bởi lẽ bà thừa biết tính tình của Lăng Lâm, và nếu quả thực như vậy thì nhất định sẽ tạo ra một bi kịch.
Bà ta lại ngẩn người một lúc rồi mới nói :
- Nếu các ngươi đến sớm một bước... Ôi, thật không ngờ trên đời lại có thứ oan gia như vậy.
Bà thở dài mấy tiếng bi ai rồi nói tiếp :
- Vừa rồi sau khi các ngươi bỏ đi thì ta vốn cũng muốn bỏ đi, nào ngờ ta vừa quay người thì phía bên kia... Vạn đại ca đã xuất hiện. Nhìn thấy ta, lão có vẻ ngạc nhiên, sau đó đại tỷ của ta cũng bước ra, khi thấy ta bà lập tức gọi lớn. Ta và đại tỷ đã nhiều năm không gặp, mà lần trước khi đến đây, Bắc Tu...
Song mục Tôn Mẫn bất giác đỏ hoe, bà đưa tay khẽ dụi mắt rồi nói tiếp :
- Ôi... Lúc đó họ Hứa lại lớn tiếng chửi mắng, sắc diện của Vạn đại ca thì tái xanh đến độ kinh người. Đại tỷ không ngừng nói rằng: Hai người các ngươi có oán thù gì mà đánh nhau chừng ấy năm vẫn chưa đủ sao? Tại sao phải nhất định người chết ta sống chứ? Nhưng dường như Vạn đại ca căn bản không nghe lời đại tỷ nói, ta thấy họ Hứa và Vạn đại ca trừng mắt nhìn nhau, thật giống như có thù hận sát phụ. Thế là ta cũng khuyên giải: Hứa đại hiệp, thế gian không có oán thù nào là giải không được, lão hà tất phải khổ như vậy, oan gia nên giải không nên kết. Tại sao lão phải nhất định buộc vào người như thế? Mà lưỡng hổ tương tranh, tất sẽ có một bên thọ thương, lẽ nào lão không hiểu đạo lý này?
Nhưng... Ôi! Hai mắt họ Hứa trừng trừng nhìn đối phương, tựa như cũng căn bản chẳng nghe lời ta nói.
Lã Nam Nhân thầm nghĩ :
- “Xem ra từ khi xảy ra chuyện ở Vô Lượng sơn thì thù hận giữa hai lão quái này càng lúc càng kết sâu thêm.”
Bỗng nhiên chàng nhớ tiếng quát lớn của Diệu Thủ Hứa Bạch: “Trả máu cho ta”, nên bất giác rùng mình.
Tôn Mẫn lại nói tiếp :

- Thế là ta quay sang nói với Vạn đại ca: “Vạn đại ca! Lẽ nào đại ca không nghĩ đến đại tỷ và Hồng nhỉ Đại ca làm như vậy... ” Nào ngờ ta nói chưa hết câu thì Vạn đại ca đột nhiên vung tay quăng ra một dải lụa. Họ Hứa cười ha ha một tràng rồi nói: “Lão cẩu tử quả nhiên vẫn còn khá lắm.” Tiếng cười chưa dứt thì Hứa Bạch đã tung người phóng đi.
Tôn Mẫn khẽ thở dài, dường như bà đang ngầm thán phục khinh công của họ Hứa, nhưng ngoài miệng tự nhiên không thể nói ra.
Bà ta lại nói tiếp :
- Ta tưởng rằng họ Hứa muốn lướt qua để động thủ, nào ngờ sau khi lướt đi thì lão cung thủ nói với đại tỷ rằng: “Oán thù giữa lão và Vạn đại ca quả thực đã không thể giải. Hôm nay bất luận là ai giết ai thì lão phu rất áy náy đối với đại tỷ, song chuyện này chỉ có thể trách họ Vạn chứ không thể trách họ Hứa ta”. Đại tỷ hỏi lão là thù hận gì mà thâm sâu như vậy, lão nhìn Vạn Hồng, nhìn đại tỷ rồi lắc đầu cười lớn, sau đó chẳng nói gì nữa.
Lã Nam Nhân thầm nghĩ :
- “Diệu Thủ Hứa Bạch này quả nhiên là một hán tử đường đường chính chính, nên mới không muốn nói ra sự việc trước mặt thê tử đối phương. Ôi... Tuy lão có nhu trường đạo cốt nhưng lại thế mấy phần nhân tâm, do đó rốt cuộc phải rơi vào kết cục thế này”.
Nghĩ đoạn, chàng buột miệng khẽ nói :
- Ôi... Bọn họ đích thực là có vài thù hận không thể giải...
Tôn Mẫn ngạc nhiên hỏi :
- Không lẽ ngươi biết?
Lã Nam Nhân đảo mắt nhìn quanh một vòng, chàng thấy ai ai cũng đang nhìn mình, bất giác chàng thầm mắng mình quá hồ đồ, sao có thể tiết lộ những chuyện như vậy chứ? Chàng trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói :
- Chẳng qua là tại hạ phán đoán mà thôi... sau đó thì sao?
Chàng khéo dùng mấy chữ “sau đó thì sao” để chuyển hướng câu chuyện. Lúc này Vạn Hồng đang nhìn hai mẹ con Tôn Mẫn với ánh mắt lạnh lùng. Lã Nam Nhân nhìn qua, chàng cảm thấy ánh mắt của Vạn Hồng lúc này rất giống như phụ thân nàng, dung diện lạnh như băng, thần sắc tàn độc của Thiết Diện Cô Hành Khách thoáng hiện trong đầu chàng. Điều này khiến chàng không khỏi lạnh người, và không khỏi có ý đề phòng đối với Vạn Hồng. Vì chàng thừa hiểu hàm ý trong ánh mắt đó là biểu thị cho điều gì.
Tôn Mẫn hắng giọng rồi nói tiếp :
- Họ Hứa còn nói rằng, mấy mươi năm qua tuy hai người bọn họ

cũng muốn quyết một trận sinh tử, nhưng cứ giữa chừng là bị ngăn cản. Hôm nay chi bằng mọi người đều đứng bất động để đối phương đánh ba quyền như vậy...
Lão nói chưa hết lời thì Vạn đại ca đã lạnh lùng hỏi: “Ai đánh trước?”.
Họ Hứa ngớ người, nhất thời không thể trả lời.
Lã Nam Nhân lại thầm nghĩ :
- “Hai người này công lực tương đương, bất luận ai động thủ trước thì đối phương cũng không thể nào chịu đựng nổi. Nếu để Vạn Thiên Bình đánh trước một chưởng, dù Hứa Bạch không chết thì e rằng lão ta cũng không thể xuất thủ phản kích. Vạn Thiên Bình nói như vậy, thật là hỏi cái điều khiến người ta không sao trả lời được”.
Tôn Mẫn lại chậm rãi tiếp lời :
- Hai lão đứng nhìn nhau một lúc, ta thấy thần thái trên mặt Vạn đại ca càng lúc càng khó coi, nên trong lòng rất lo sợ. Cuối cùng vì không nhịn được nên ta lại khuyên giải, nào ngờ đột nhiên Vạn đại ca quay người lướt đi, chạy thẳng ra sau. Hứa Bạch há miệng định chửi mắng, nhưng rồi lão cố nhịn.
Trong chớp mắt, quả nhiên Vạn đại ca đã quay lại, hai tay cầm hai dải lụa trắng rất dài. Trong đời ta chưa từng thấy dải lụa nào dài như vậy, họ Hứa hình như cũng thấy kỳ quái, lão hỏi :
- Lão... ! Ngươi định làm gì thế? Vạn đại ca chẳng nói một lời, lão quăng hai dải lụa xuống đất rồi đột nhiên lấy từ trong người ra một phiến thiết sắt đen sì sì, đoạn giơ lên trước mặt Hứa Bạch...
Lã Nam Nhân buột miệng nói :
- Toàn Quang Bảo Nghĩa!
Tôn Mẫn ngớ người, bà nói :
- Sao ngươi cũng biết?
Nhất thời Lã Nam Nhân không thể trả lời, Lăng Lâm lén nhìn chàng rồi khẽ nói :
- Má má, nói tiếp đi thôi!
Tôn Mẫn cúi đầu trầm ngâm, khẽ thở dài một tiếng đoạn ngước lên nhìn Lã Nam Nhân rồi mới chậm rãi nói tiếp :
- Đó quả nhiên là Toàn Quang Bảo Nghĩa, họ Hứa vừa trông thấy cũng buột miệng kêu lên như vậy. Trên mặt Vạn đại ca chẳng có chút biểu cảm gì, đột nhiên lão xuất thủ quăng bảo vật hy hữu thế gian xuống tuyệt cốc sâu không thấy đáy này. Họ Hứa thất kinh, lão cho rằng Vạn đại ca bị cuồng điên, nên quát lên: “Ngươi làm gì thế?”. Đoạn, lão chạy tới lan can, cúi nhìn xuống thì toàn Quang Bảo Nghĩa đã rơi mấy vạn trượng rồi đâu còn hình bóng gì nữa. Lão ta đứng nhìn một hồi lâu mà không nói gì, qua một lúc thì nghe Vạn đại ca

chậm rãi nói: “Hai chúng ta cùng xuống dưới đó, ai tìm được vật thì người đó thắng”. Vạn đại ca chỉ nói ngắn gọn như thế, nhưng bọn ta nghe ra đều giật thót cả người, dường như họ Hứa cũng cả kinh. Tuy nhiên, lão ta lập tức bật cười rồi luôn miệng nói: “Biện pháp rất hay, lần này có lẽ chúng ta sẽ có một người chết thôi”. Vạn đại ca lạnh lùng nói: “Không chừng cả hai chúng ta, ai cũng không thể sống để trở lên”.
Lã Nam Nhân chợt cảm thấy lạnh người, còn Lăng Lâm buột miệng khẽ kêu :
- Chi mà khổ thế chứ?
Tôn Mẫn nói tiếp :
- Khi đó bọn ta nghe Vạn đại ca nói vậy thì đều ngẩn cả người, đại tỷ càng khóc một cách thương tâm hơn. Họ Hứa bèn nói: “Hai dải lụa này cũng khá dài đấy”. Vạn đại ca tiếp lời: “Mỗi người một dải, nương theo đó mà đi”. Đoạn, lão quăng cho Hứa Bạch một dải lụa và nói: “Ngươi nhảy trước đi”. Họ Hứa chẳng cần nhìn kỹ dải lụa, lão chỉ xuất thủ chụp lấy và nói: “Dài thì khá dài, nhưng chẳng biết có tới đáy được không?” Vạn đại ca lạnh lùng nói: “Ta cũng chẳng biết, không chừng còn cách đáy đến trăng trượng”. Họ Hứa cười ha ha rồi tiếp lời: “Nếu vậy thì hai chúng ta, ai cũng đừng mong sống sót”.
Lăng Lâm buột miệng xen vào :
- Thật kỳ quái, tại sao bọn họ đều không sợ chết?
Nàng còn trẻ tuổi nên không biết rằng, con người vì rất nhiều nguyên nhân mà có thể xem thường chuyện sống chết. Tôn Mẫn liếc mắt nhìn qua, tựa như có ý trách ái nữ tự tiện xen vào, đoạn bà ta khẽ thở dài rồi nói tiếp :
- Lúc đó tiếng cười của họ Hứa và tiếng khóc của đại tỷ, khiến bất kỳ ai cũng cảm thấy rùng mình. Họ Hứa nói: “Nếu đi thì đi ngay bây giờ”. Vạn đại ca tiếp lời: “Đúng thế!”. Hai người cùng quăng dải lụa ra, đoạn buộc chặt một đầu vào gốc cây tọ Đại tỷ và Vạn Hồng không kềm chế được nên chạy lại ôm Vạn đại ca, có lẽ trong lòng Vạn đại ca khi đó cũng rất khó chịu, nhưng lão vẫn lạnh lùng nói: “Không nhất định là ta sẽ chết, khóc lóc cái gì chứ?” Nói đoạn, lão đẩy hai mẹ con đại tỷ ra.
Lã Nam Nhân tiếp lời :
- Tuyệt cốc này tuy sâu nhưng với dải lụa dài như vậy thì vẫn có thể nương tựa được. Vả lại võ công của hai lão đều cao cường, theo tại hạ thấy, không chừng cả hai lão đều vẫn còn sống.
Tuy chàng nói với ý an ủi, nhưng thực ra cũng có mấy phần đạo lý.
Tôn Mẫn thở dài rồi nói tiếp :

- Theo lẽ thường mà nói, điều đó đương nhiên là có thể. Nhưng hai người bọn họ hận thù sâu như vậy, đương nhiên lúc này sẽ hạ độc thủ với nhau, tuyệt nhiên không thể để đối phương bình an mà bám theo dải lụa tuột xuống.
Lã Nam Nhân cúi đầu thở dài.
Tôn Mẫn nói tiếp :
- Trong tình hình như vậy, ai cũng không thể ngăn cản bọn họ. Họ Hứa bước đến lan can rồi bỗng nhiên quay lại nói: “Không được, không được”. Ta khấp khởi vui mừng, vì cho rằng lão ta không muốn quyết sinh tử với Vạn đại ca thật, đại tỷ cũng khóc lóc cầu xin lão tạ Nào ngờ lão lại nói: “Ngươi và ta cùng nhảy xuống một lượt thôi. Nếu ta nhảy trước, ngươi ở trên cắt đứt dây thì há chẳng phải ta oan mạng lắm sao?”
Lã Nam Nhân thầm nghĩ :
- “Ôi! Hai lão này chẳng những võ công tương đương mà tâm kế cũng chẳng kém gì nhau. Trời già đã sinh ra Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình, tại sao lại sinh thêm Diệu Thủ Hứa Bạch nữa chứ?”
Tôn Mẫn kể tiếp :
- Ta nghe thế nên liền nói phải phải, đoạn khuyên hai lão nên nghĩ cách khác, vì ta biết không thể lay chuyển bọn họ được, chỉ mong bọn họ kéo dài thời gian. Nào ngờ Vạn đại ca lạnh lùng nói: “Được! Chúng ta cùng nhảy một lượt, và bảo bọn họ vào trong là được, như vậy bọn họ sẽ không thể biết dải lụa nào là ngươi, dải lụa nào là ta”. Họ Hứa nghe vậy thì đột nhiên cười lớn, trong tiếng cười, thân hình lão xoay chuyển như gió, ta vừa cảm thấy tê tê bên mạn sườn thì đã bị lão điểm trúng huyệt đạo rồi. Đại tỷ, Hồng nhi và bọn nha hoàn cũng đều bị lão điểm huyệt. Vạn đại ca vẫn đứng yên bất động, khi đó ta vừa lấy làm kỳ quái vừa kinh ngạc trước thân thủ nhanh như chớp của họ Hứa.
Lã Nam Nhân tiếp lời :
- Vạn lão tiền bối không động đậy là vì lão đã sớm đoán được dụng ý của Hứa Bạch mà thôi.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 38
Sinh tử ai biết

Tôn Mẫn gật đầu nói :
- Đúng vậy, ngươi đoán không sai. Họ Hứa điểm xong huyệt đạo mấy người rồi mới nói: “Ta hạ thủ có phân lượng, mấy người này tuy bị ta khống chế huyệt đạo, nhưng ta bảo đảm thân thể bọn họ không bị tổn thương, và sau một canh giờ huyệt đạo sẽ tự giải”. Vạn đại ca chỉ cười nhạt rồi nói: “Ta biết”. Họ Hứa cười lớn và nói: “Đúng, đúng, nếu ngươi không biết thì làm sao ngươi có thể để cho ta động thủ”. Ôi! Hai người này thật là kỳ phùng địch thủ, chỉ đáng tiếc là tại sao bọn họ phải đấu tranh sinh tử như vậy chứ?”
Bà dõi ánh mắt hoang mang nhìn ra xa, trong mục quang dường như lại trông thấy tình cảnh đương thời. Bà nói tiếp :
- Ta mở to mắt nhìn hai người bọn họ cùng nhảy xuống một lúc, chẳng những không thể ngăn cản, mà ngay cả một tiếng cũng không phát ra được...
Bỗng nghe Lăng Lâm xen vào :
- Một ngày nào đó, nếu ta gặp được lão quái họ Hứa kia, ta nhất định sẽ điểm huyệt của lão, để lão cũng nếm chút đau khổ.
Tôn Mẫn chau mày, bà định trách mắng ái nữ thì chợt nghe Vạn Hồng lạnh lùng “hừ” một tiếng, tỏ thái độ không vui. Tôn Mẫn lấy làm kỳ quái thầm nghĩ :
- “Chẳng qua là Lâm nhi nói giúp bọn ta, sao ngươi lại đối xử như thế?”
Nhưng khi thấy Lã Nam Nhân cũng chau mày, tựa như đang lo lắng thì đột nhiên bà ngộ ra, lòng thầm nghĩ tiếp :
- “Thì ra Hồng nhi cũng đã yêu hắn, trời xanh sao lại khéo bày thế này?”
Nghĩ đoạn, bà khẽ nói :
- Lâm nhi, hãy bớt xen miệng vào, kẻo người ta cười cho đấy.
Lăng Lâm chớp chớp song mục, tựa như nàng muốn nói gì, nhưng Lã Nam Nhân đã lên tiếng trước :
- Sau đó thì sao?
Tôn Mẫn chậm rãi kể tiếp :
- Thân pháp của hai lão đều nhanh, ta chỉ thấy trước mắt hoa lên là bọn họ đã mất dạng. Khi đó trong lòng ta khẩn trương không thể hình dung được, nào ngờ qua một lúc thì đột nhiên nghe họ Hứa lớn tiếng quát: “Ngươi khá lắm!” Sau khi tiếng quát này loáng thoáng truyền từ dưới lên thì không còn nghe một thanh âm nào nữa. Nhất thời nhịp tim của ta càng đập dữ dội, ta nghĩ “Không lẽ lão ta đã chết?”
Lã Nam Nhân thầm nghĩ :

- “Có lẽ là Vạn Thiên Bình xuất thủ ám toán, trong tình hình đó, đương nhiên Hứa Bạch khó có thể tránh né”.
Nghĩ đoạn, chàng quét mục quang nhìn qua hai mẹ con Vạn Hồng, rồi lại lấy làm kỳ quái :
- “Đã vậy thì có lẽ Vạn Thiên Bình vô sự, hai mẹ con bọn họ còn khóc lóc gì nữa?”
Tôn Mẫn nói tiếp :
- Nào ngờ ta chưa nghĩ hết ý thì lại nghe tiếng quát của Vạn đại ca từ dưới truyền lên, tiếp theo là tiếng cười và tiếng quát của họ Hứa. Không lâu sau, đột nhiên hai lão cùng quát một lúc, ôi... Sau đó thì chẳng còn bất kỳ thanh âm nào nữa.
Lã Nam Nhân rùng mình, nghe Tôn Mẫn kể xong, trong phi các cũng chẳng còn thanh âm nào khác, ngoài tiếng hô hấp của mọi người. Chàng trầm mặc suy nghĩ một lúc rồi tự an ủi :
- Sống chết có mệnh, hai lão quái đó đều ôm tuyệt kỹ trong người, cả đời chẳng biết đã kinh qua bao nhiêu chuyện hung hiểm, không chừng chuyện này cũng có thể hóa hiểm thành an.
Hai mẹ con Vạn Hồng vốn đã ngừng khóc, nhưng nghe Lã Nam Nhân nói đến đây thì đột nhiên lại bật khóc. Lã Nam Nhân ấp úng định khuyên giải mấy câu nữa, nào ngờ đột nhiên Vạn phu nhân lao tới trước, hai chân quỳ dưới đất, hai tay chụp lấy y phục Lã Nam Nhân. Chàng kinh ngạc vội nói :
- Phu nhân làm gì thế?
Vạn phu nhân vừa khóc vừa nói :
- Ngươi hãy cứu bọn ta... Ngươi hãy cứu giúp bọn ta...
Lã Nam Nhân hoang mang chẳng biết làm thế nào, chàng ấp úng nói :
- Tại ha... Tại hạ có thể giúp được gì?
Vạn phu nhân tiếp lời :
- Ta biết võ công của ngươi rất cao cường, ngươi xuống đó xem thử lão ta... lão ta đã chết hay chưa.
Lã Nam Nhân sững người, Vạn phu nhân lại nói :
- Hồng nhi, ngươi cũng quỳ xuống đi, muội tử, ngươi cũng cầu xin hắn giúp ta.
Nhiều năm qua ta đã...
Ba ta nói chưa hết lời thì Vạn Hồng cũng quỳ xuống thật. Lã Nam Nhân không ngừng nghe những lời khẩn cầu, nhất thời chàng cảm thấy hoang mang. Tình này cảnh này, làm sao chàng có thể cự tuyệt lời khẩn cầu trong tiếng khóc của phụ nhân, nhưng làm sao chàng có thể đồng ý được?

Vạn phu nhân lại nói :
- Nhiều năm qua, ta và Vạn Thiên Bình chỉ chung... chung sống trong một thời gian ngắn ngủi mấy tháng, bây giờ coi như lão đã chết, ngươi... ngươi cũng phải đem thi thể của lão lên cho ta... Ngươi... Muội tử, ngươi cầu xin hắn, Hồng nhi... ngươi cũng cầu xin hắn... Tại sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy...
Đột nhiên bà ta quay sang nói với Tôn Mẫn :
- Muội tử, ngươi cầu xin hắn giúp ta...
Đoạn, bật khóc không thôi.
Lúc này Tôn Mẫn đã vô cùng kinh ngạc, bà ấp úng nói :
- Y Phong... À... Nam Nhân, ngươi...
Tuy quan hệ giữa bà ta và Vạn phu nhân là tỉ muội, nhưng làm sao bà ta có thể đề xuất yêu cầu phi lý như vậy đối với người khác. Huống hồ người này còn là người yêu của ái nữ bà ta?
Vạn Hồng vẫn nức nở thống thiết, nàng quỳ gối trước mặt Lã Nam Nhân và nói trong nước mắt :
- Ta đối với ngươi, ta đối với ngươi... ngươi có biết không... ta biết công phu của ngươi...
Vạn phu nhân lập tức tiếp lời :
- Một mình ngươi đi tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, ngươi...
Lã Nam Nhân lặng lẽ nhắm mắt rồi bỗng nhiên mở mắt ra, chàng lướt đến lan can mà không nói một lời, hữu thủ như đao chặt đứt một dải lụa, đoạn chàng thu lại và quấn vào người. Tôn Mẫn tròn xoe song mục, kinh ngạc nhìn chàng, Lăng Lâm cũng hoa dung thất sắc, nàng lướt đến cạnh Lã Nam Nhân và khẽ hỏi :
- Ngươi... ngươi làm sao vậy?
Lã Nam Nhân chậm rã nói :
- Ta mang theo dải lụa này bên mình, nếu dải lụa kia không đủ dài thì ta sẽ nối tiếp vào, biết chưa?
Chàng nói chưa hết thì song mục Lăng Lâm đã rưng rưng ngấn lệ, nàng ấp úng nói :
- Ngươi... định xuống... đó chăng.
Giọng của nàng đã bắt đầu run run.
Lã Nam Nhân vẫn thản nhiên cuộn dải lụa vào người, và chậm rãi nói :
- Ta xuống dưới xem thử, sẽ không có chuyện gì đâu.
Lăng Lâm nắm giữ cánh tay chàng và nói :
- Như thế để làm gì, người ta... người ta đối với ngươi...
Lời chưa dứt thì Vạn phu nhân lao tới, bà chụp Lăng Lâm kéo ra và nói :

- Ngươi thật chẳng có lương tâm, ngươi có biết Thiên Bình là phu quân của dì dì ngươi không, lão ta... lão ta là...
Tôn Mẫn đứng ngẩn người bên cạnh, lòng bà ta rối như tơ vò, nhất thời chẳng biết xử trí thế nào cho phải.
Lăng Lâm bật khóc và hét lên :
- Buông ta ra, bà đối với người ta như thế nào, tại sao bảo người ta phải cùng chết với phu quân bà...
Tôn Mẫn khẽ quát :
- Lâm nhi, câm miệng.
Nhưng tiếng quát của bà không đủ lớn, huống hồ dù tiếng quát của bà có lớn đi nữa thì Lăng Lâm cũng sẽ không nghe theo.
Nào ngờ lúc đó chợt nghe Lã Nam Nhân quát lớn :
- Câm miệng!
Tiếng quát như có ma lực gì đó, khiến tiếng khóc đều nhất thời im bặt. Chàng từ từ quay người về phía Vạn phu nhân và nói :
- Xin phu nhân hãy buông tay ra.
Vạn phu nhân cảm thấy trong mục quang của chàng dường như có một sức mạnh ghê gớm, khiến người ta không thể không khiếp phục. Bất giác bà buông tay ra, lui lại một bước rồi xuôi tay mà đứng.
Lã Nam Nhân chậm rãi đưa tay khẽ vuốt lại mái tóc huyền như mây của Lăng Lâm, chàng nhỏ nhẹ nói :
- Lâm nhi, cô nương có muốn ta là một người dũng cảm không?
Lăng Lâm chỉ gật đầu mà không nói gì, nước mắt vẫn tiếp tục tuôn trào.
Lã Nam Nhân chậm rãi nói tiếp :
- Vậy, cô nương không nên vì gian khổ và nguy hiểm mà ngăn cản không cho ta đi giúp người khác. Cô nương nên biết rằng, giúp người là bất luận thân sơ, giữa được thấy chuyện bất bình phải bạt đao tương trợ, dù người đó là kẻ thù của mình. Hiện tại chẳng ai biết Vạn đại hiệp và Hứa đại hiệp sống chết thế nào, ta xuống dưới có khả năng sẽ cứu sống được hai lão.
Trong lúc chàng nói, Lăng Lâm không ngừng rơi lệ, Tôn Mẫn cũng rưng rưng nước mắt. Khi chàng nói đến đây, Lăng Lâm không kềm chế được nên bật khóc và nói :
- Nhưng... bản thân ngươi thì sao. Lẽ nào ngươi không nghĩ đến mình, rốt cuộc...
ngươi vì cái gì chứ... Lẽ nào... lẽ nào ngươi vì cô nương đó?
Vừa nói nàng vừa quay đầu lại, ngọc thủ run run chỉ vào Vạn Hồng đang quỳ dưới đất. Vạn Hồng ngước mắt nhìn lên, trên mặt đột nhiên thoáng hiện vẻ phẫn hận oán độc.

Nàng trừng mắt nhìn Lăng Lâm một lúc rồi cúi đầu xuống, nhưng vì lúc này lòng ai cũng rối như tơ vò, nên không ai để ý đến thần thái của nàng.
Lã Nam Nhân chau mày, sắc thái hơi phẫn nộ, nhưng chàng lập tức buông tiếng thở dài rồi chậm rãi nói :
- Ngốc hài tử, sao cô nương có thể nói như vậy, làm sao ta có thể vì cô ta mà làm chuyện như thế. Ngươi nên biết rằng, ta chỉ có thể mạo hiểm vì những cô nương vừa thuần khiết, ngây thơ, vừa nhu mì, nhân từ như hài tử ngươi thôi, ngoài ra tất cả đều không thể. Ôi, cô nương ngươi cũng nên biết rằng, ta làm như vậy không phải là vì người mà là vì sự việc, chuyện gì ta cảm thấy nên làm thì làm. Nếu ta cảm thấy chuyện này không nên làm thì chẳng có ai cưỡng bức ta được. Ngốc hài tử, rõ chưa, nào, gật đầu xem nào.
Lăng Lâm không ngừng gật đầu, nhưng nước mắt cũng không ngừng rơi. Tôn Mẫn chậm rãi bước lại, trong mắt phu nhân kiên cường này, hiện cũng đầy ngấn lệ. Bà ta khẽ lau nước mắt và nói :
- Nam Nhân, ngươi... hãy khá bảo trọng, cẩn thận một chút...
Lã Nam Nhân gật đầu, đoạn chàng bám vào dải lụa, chuẩn bị buông mình xuống tuyệt cốc. Lòng chàng thầm nghĩ :
- “Làm sao ta có thể chết được, bên dưới dù nguy hiểm đến mấy, nhưng chỉ cần có dải lụa này là có thể bình an. Ta còn sợ gì chứ, nhất định ta sẽ trở lên, khi đó nhất định bọn ngươi sẽ tươi cười thôi”.
Nghĩ đoạn, chàng tung mình xuống khoảng không sâu thẳm, hay tay bám chặt dải lụa, hai chân đạp vào vách đá thẳng đứng để tụt xuống. Thế núi càng lúc càng nguy hiểm, thạch nhũ đâm ra tua tủa như nấm sau cơn mưa, ngẫu nhiên có một vài bụi cây nhỏ từ kẽ đá đâm ra. Lã Nam Nhân không dám nhìn xuống dưới, chàng chỉ cẩn thận và từ từ nương theo dải lụa mà dịch động.
Đột nhiên chàng hơi chột dạ, vì nhớ đến một chuyện...
Nào ngờ, ý niệm này vừa dâng lên thì bàn tay cảm thấy nhẹ tênh, toàn thân như vật mất chỗ tựa, và rơi tự do xuống tuyệt cốc thâm u không thấy đáy. Bất giác chàng kêu một tiếng thất kinh, trong đầu xuất hiện ý nghĩ thoáng qua như chớp :
- “Dải lụa này sao có thể đứt được?”
Chàng quét mục quang nhìn ra xung quanh, thấy trên vách núi dường như có một huyệt động, chàng muốn xuất thủ bám vào, nhưng thân hình chàng đã rơi quá nhanh...
rơi xuống mãi...
Kỳ quái! Dải lụa này làm sao đứt được?
Lăng Lâm chống tay lên lan can, ánh mắt đầy bi thương và quan hoài

dõi nhìn thân ảnh Lã Nam Nhân càng lúc càng nhỏ. Cuối cùng vì không tự chủ được nên nàng bổ nhào vào lòng mẫu thân nàng, và bật khóc thống thiết.
Tôn Mẫn khẽ vỗ về lên lưng ái nữ, hồi lâu sau, bà nói :
- Hài tử ngoan, đừng khóc, hắn sẽ quay lên thôi, chẳng phải hắn đã nói với ngươi rồi sao?
Bà ta miễn cưỡng ngăn dòng nước mắt chực trào, và gượng cười nói tiếp :
- Lẽ nào ngươi không tin hắn. Hắn sẽ bình an mà.
Lăng Lâm ngẩng đầu lên, lau nước mắt nói :
- Hắn có bình an thật không?
Tôn Mẫn mỉm cười, đáp :
- Chẳng những hắn sẽ bình an mà còn sẽ đưa phu quân dì dì lên, và... Ngươi làm gì thế! Ngươi điên chăng?
Lăng Lâm đang chìm trong những lời an ủi của mẫu thân nàng, đột nhiên nghe tiếng quát của mẫu thân thì nàng ngẩn người. Tiếp đó là tiếng kêu thảm của Lã Nam Nhân từ dưới truyền lên. Nàng ngẩng đầu lên với vẻ thất kinh và hoang mang, chỉ thấy mẫu thân nàng đứng như pho tượng, song mục tròn xoe sau lưng nàng...
Lăng Lâm vội quay người lại, lúc này Vạn Hồng đang đứng cạnh lan can, trên mặt mang một vẻ cười hiểm độc, và mảnh lụa buộc vào lan can đã bị nàng cắt đứt chỉ còn hơn thước.
Nhất thời Lăng Lâm cảm thấy trời nghiêng đất quay, chuyện gì nàng cũng không cần biết nữa, lời nào nàng cũng không cần nghe nữa.
Bỗng nhiên Vạn Hồng phá lên cười một tràng điên dại. Nàng nói :
- Ta muốn hắn chết, mọi người sẽ không ai được hắn, ha ha, mọi người sẽ không ai được hắn cả.
Tiếng cười điên dại của nàng dần dần biến thành tiếng thét ghê hồn, ngay cả Vạn phu nhân cũng bị nàng làm cho kinh động mà tròn xoe song mục nhìn nàng, miệng bà ấp úng nói :
- Điên rồi... điên rồi...
Dần dần, tiếng cười biến thành tiếng khóc thảm thiết, và bỗng nhiên nàng đưa tay bưng mặt.
Ngay lúc đó, chợt nghe Lăng Lâm quát lớn một tiếng, nàng bổ nhào về phía Vạn Hồng và nói :
- Ngươi thật độc ác, ngươi thật tàn nhẫn, ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi...
Nàng cũng kêu lên như người phát cuồng, song thủ đánh tới tấp lên đầu lên mình Vạn Hồng. Chỉ có điều lúc này lòng nàng đau như cắt và rối loạn như tơ vò, nên dường như nàng quên sử xuất chân lực

nội gia. Nàng chỉ thi triển võ khí nguyên thủy nhất của nữ tính, đó là dùng móng tay bấu vào người và vào đầu Vạn Hồng.
Tôn Mẫn - Vị phu nhân kiên cường, lúc này lại phát huy thần trí kiên cường của bà ta một lần nữa. Vì lúc này chỉ có bà ta là người có thần trí tỉnh táo nhất, bà lướt đến ôm chặt hai tay ái nữ và nói :
- Lâm nhi, bình tĩnh lại... Lâm nhi, bình tĩnh lại...
Vạn Hồng chạy như người phát cuồng lên Phi các. Lăng Lâm cũng muốn truy theo, nhưng Tôn Mẫn đã dùng lực giữ nàng lại, trong lòng nàng lúc này như có loạn tiễn xuyên qua, từng dòng máu theo đó mà tuôn ra ngoài. Nàng thét lớn :
- Các người quá tàn nhẫn, hắn vì các người mà đị. vậy mà các người lại nhẫn tâm hại chết hắn.
Dần dần, tiếng quát của nàng cũng nhỏ và yếu lại, nàng cảm thấy bất kỳ thanh âm nào bên tai cũng nhỏ lại. Cuối cùng nàng chẳng nghe được bất kỳ thanh âm nào, và nàng đã bất tỉnh.
Biến cố đột ngột, nỗi đau quá lớn khiến thiếu nữ ngây thơ này không chịu đựng nổi, nên cuối cùng phải bất tỉnh nhân sự.
Đợi đến lúc nàng tỉnh lại thì mặt trời đã gác núi. Nàng từ từ mở mắt ra, tịch dương bao trùm đại địa, ráng chiều phủ lên mặt nàng, tứ bề có gió thổi xào xạc tàng cây. Nàng phát hiện ra rằng, chỗ mình nằm là một tảng đá vuông vắn ở giữa rừng cây.
- “Sao ta lại đến nơi này?”
Nàng tự hỏi nhưng nhất thời không thể tìm ra câu trả lời. Vì lúc này trong đầu nàng là một khối trống rỗng, đương nhiên nàng không thể biết mẫu thân nàng làm thế nào rời khỏi lăng không phi các, và làm thế nào vượt qua tuyệt cốc sâu thẳm để đưa nàng đến cánh rừng này.
Thậm chí nàng cũng không nhớ những chuyện xảy ra trước lúc mình hôn mê.
Nhưng chẳng bao lâu sau, tất cả mọi chuyện đề như dòng nước lũ tràn qua tâm trí nàng.
Nàng đau đớn khẽ rên một tiếng và muốn bật dậy, nhưng lập tức có hai cánh tay mềm mại ấm áp giữ nàng lại. Thế là Lăng Lâm phát hiện lúc này mình vẫn nằm bên cạnh mẫu thân.
Và thế là nàng bật khóc nức nở rồi nói :
- Má má, bọn họ hại chết đại thúc rồi, bọn họ hại chết đại thúc rồi, hài nhi phải báo thù cho Lã đại thúc, hài nhi nhất định phải báo thù cho Lã đại thúc.
Rồi nàng lại khóc nức nở, khóc một cách thống thiết. Tôn Mẫn cảm thấy lòng quặn đau, nhưng bà chỉ ôm ái nữ mà không nói gì, thời này

khắc này, bà còn nói gì được nữa?
Lã Nam Nhân, chàng thanh niên mà bà cũng từng mến mộ, nếu chàng thanh niên này chết thật thì bà cũng sẽ đau lòng và khó chịu vô cùng. Bà nhớ lần trước khi chàng vì cứu ái nữ mình mà bị trọng thương, bà đã lo lắng cho chàng như thế nào, đã chiếu cố chàng như thế nào. Thậm chí lo lắng còn hơn lo cho ái nữ của bà, chiếu cố còn hơn chiếu cố ái nữ của bà. Sau đó, nhờ may mắn mà chàng gặp được kỳ nhân, chẳng những thương thế chuyển biến tốt, mà còn có kỳ ngộ.
Nhưng hiện tại, rốt cuộc chàng cũng đã chết, đó là vì tỉ tỉ của bà, thử hỏi trong lòng bà làm sao không khó chịu? Tuy ngoài miệng luôn nói những lời an ủi Lăng Lâm, song trong lòng Tôn Mẫn cũng đau như cắt. Bà muốn hỏi trời xanh, tại sao lại đối xử với một thanh niên chính trực dũng cảm một cách tàn khốc như vậy.
Nhưng tà dương tuy vẫn huy hoàng, song trời xanh lại vĩnh viễn im lặng, bởi tiếng nấc bi thương của ái nữ bà hòa vào tiếng gió bay đi xạ Đại địa dần dần bị màn đêm bao phủ. Con người sẽ yên nghỉ trong bóng tối, và ở tận thâm tâm bà, Lã Nam Nhân vĩnh viễn sống ở đó, và chẳng những trong cõi lòng bà ta, mà còn trong cõi lòng nhiều người khác.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 39
Huyền Băng Liệt Hỏa

Trong lúc hai mẹ con Tôn Mẫn đang lặng lẽ nhìn nhau với cõi lòng bi thương buồn bã, thì bên ngoài cánh rừng, trên một sơn đạo khúc khuỷu, có một thiếu niên thản nhiên trầm mặc, cũng đang dõi đôi mục quang sáng rực nhìn bọn họ.
Khi màn đêm dần buông, thiếu niên bắt đầu dịch bước tiến vào rừng, bước chân hắn nhẹ nhàng không gây một tiếng động nhỏ, song con tim lại đập thình thịch như trống trận.
Tôn Mẫn hơi chau mày, bỗng nhiên bà quay người lại và khẽ quát lớn :
- Là kẻ nào?
Thiếu niên lập tức dừng bước, tim hắn càng đập rộn ràng hơn.
Nhưng dung diện hắn vẫn tỏ ra bình tĩnh tự tại, đôi mắt sáng quắc

vẫn nhìn thẳng tới trước.
Lăng Lâm lau nước mắt rồi ngước nhìn lên, bỗng nhiên nàng buột miệng kêu lên :
- Là ngươi à?
Mục quang của thiếu niên chợt rung động, dường như vì Lăng Lâm vẫn còn nhớ hắn, nên tim hắn càng đập mạnh hơn. Thế là hắn chậm rãi cúi người hành lễ và nói :
- Tại hạ Chung Tịnh, chỉ vô ý ngang qua đây, nếu phu nhân không cho rằng quá mạo muội, tại hạ dám hỏi phu nhân rằng, tại hạ có thể giúp gì không?
Tuy hắn nói với Tôn Mẫn, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Lăng Lâm chăm chăm.
Tôn Mẫn ngớ người nhìn thiếu niên một lúc, hiện tại bà đã biết hắn và ái nữ của mình từng quen biết nhau. Nhưng quen biết khi nào? Và quen biết như thế nào? Những điều này bà chẳng biết gì cả, với tư cách một người mẹ, ngoài việc lo lắng cho con gái của mình ra, bà còn lấy làm kỳ quái đối với cử chỉ tự tại của thiếu niên này, cũng như đối với thần thái trầm tĩnh của hắn. Nửa đời từng trải qua bao sóng gió chìm nổi, có thể nói Tôn Mẫn là người rất giàu kinh nghiệm đối nhân xử thế. Mà trời sinh bà ta có một thứ bình tĩnh hơn người, và cũng có đôi mắt nhìn người đời rất thấu suốt. Nhưng xưa này bà chưa từng gặp thiếu niên nào trầm tĩnh và tự tại cũng như chưa gặp người nào có đôi mắt sắc xảo như thế. Điều này tựa như núi lửa trong băng tuyết ngàn năm, bây giờ có một nguyên nhân nào đó mà bùng lên, thế là dòng nham thạch bị đè nén lâu quá, không thể không phun trào qua miệng núi lửa.
Tuy bà biết ra tay giúp đỡ hai phụ nhân đang khóc lóc giữa rừng là hành vi của giang hồ hiệp nghĩa, là bổn phận nên làm của hào kiệt du hiệp. Nhưng đôi mắt quá sắc xảo của thiếu niên này khiến bà ta ngỡ ngàng rất lâu, không biết nên trả lời thế nào trước thiện ý của đối phương.
Chung Tịnh vẫn lặng lẽ đứng, hắn không vì việc Tôn Mẫn chưa trả lời mà bất an, đôi môi hắn mím chặt, mục quang không ngừng chớp động.
Chợt nghe Lăng Lâm lên tiếng :
- Ngươi đến thật đúng lúc, ta cũng đang muốn tìm ngươi!
Tôn Mẫn giật mình, bà bắt đầu cảm thấy kinh dị, chẳng biết tại sao ái nữ của mình đột nhiên nói ra những lời như vậy.
Thế nhưng trên khuôn mặt trầm tĩnh tự tại của Chung Tịnh bất giác rung động, hắn nói :

- Cô nương có gì chỉ giáo? không có gì là tại hạ không tuân mệnh.
Giọng hắn nói chậm rãi mà trầm, rõ ràng hắn đang cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng.
Tôn Mẫn vội nắm tay Lăng Lâm kéo sang một bên, bà không muốn ái nữ sỗ sàng nói thêm bất kỳ một câu nào, làm bà phải kinh dị như câu vừa rồi. Nhưng Lăng Lâm vẫn nói sau một tiếng thở dài buồn bã :
- Ngươi có biết trên phong thư mà ngươi trao cho Thiết Kích Ôn Hầu Lã đại hiệp, nói những gì không?
Chung Tịnh chậm rãi đáp :
- Gia sư chỉ lệnh cho tại hạ trao phong thư đó cho Lã đại hiệp, tại hạ chưa từng xem qua.
Lăng Lâm còn đang suy nghĩ thì đã nghe Chung Tịnh nói tiếp :
- Trông cô nương đau lòng như vậy, lẽ nào Lã đại hiệp đã không cáo mà biệt?
Lăng Lâm khẽ gật đầu, Chung Tịnh từ từ dịch mục quang nhìn xung quanh cánh rừng, đoạn nói :
- Nếu cô nương muốn tìm Lã đại hiệp thì ngày mồng năm tháng năm hãy đến Yên Vũ lâu trên Nam Hồ - Gia Hưng một chuyến, khi đó may ra sẽ tìm được hành tung Lã đại hiệp.
Lăng Lâm tròn xoe mắt hỏi :
- Thật không?
Chung Tịnh vẫn chậm rãi nói tiếp :
- Mồng năm tháng năm là ngày ước hội giữa gia sư và Lã đại hiệp, không có lý gì Lã đại hiệp lại không đi, xin cô nương cứ yên tâm?
Lăng Lâm nhắm mắt và lẩm bẩm nói :
- Mồng năm tháng năm.. Yên Vũ lâu trên Nam Hồ... người nhất định sẽ đi, nhất định sẽ đi... Má má, hài nhi cũng nhất định phải đi thôi.
Tôn Mẫn ngầm thở dài một hơi, bà vốn hiểu con gái mình như thấu hiểu từng nếp nhăn mình. Bà biết tuy bây giờ ái nữ của mình đau lòng, nhưng chưa tuyệt vọng. Người đang yêu, vĩnh viễn không tin người mình yêu chết thật, trừ phi là tận mắt trông thấy thi thể không còn thở và tận tay sờ vào làn da buốt lạnh...
Lăng Lâm cũng đang như vậy, nàng tin Lã Nam Nhân sẽ gặp kỳ tích và thoát ra khỏi tuyệt cốc.
Tôn Mẫn không thể im lặng được nữa, bà nói :
- Lâm nhi, ngươi không thể đi!
Tuy chỉ là một câu ngắn ngủi, nhưng nói ra từ miệng một người mẹ không nỡ khiến ái nữ mình đau lòng, quả là một chuyện khó khăn.
Nhưng Lăng Lâm chỉ lắc đầu và khẽ nói :
- Người sẽ đi... người không thể chết, một nhân vật như người mà

chết thật hì chẳng phải lão trời già quá bất công sao? Má má nói xem đúng không? Có đúng không?
Nói đoạn, nàng nhìn qua Chung Tịnh như cũng muốn hỏi hắn. Nhưng Chung Tịnh vội dịch mục quang nhìn đi chỗ khác, vì trong ánh mắt hắn lúc này có quá nhiều điều mà Lăng Lâm vĩnh viễn không nên thấy, và hắn cũng vĩnh viễn không muốn để nàng nhìn thấy. Tuy nhiên hắn vẫn buột miệng hỏi :
- Nhị vị nói vậy, không lẽ Lã đại hiệp đã gặp phải tai họa gì?
Tôn Mẫn khẽ gật đầu, đến hiện tại mà nói, bà vẫn chưa biết thiếu niên này là ai, càng không biết hắn là đệ tử của kẻ thù mình, tức Tiêu Vô.
Bà khẽ nói :
- Đúng là Nam Nhân đã gặp chuyện bất hạnh, e rằng... e rằng... Ôi! Hy vọng sống sót không nhiều, mong rằng ngươi trở về bẩm báo với lệnh sư, ước hội mồng năm tháng năm, sợ rằng là hắn không thể... Ôi! Đã không thể phó hội rồi.
nghe đoạn, Chung Tịnh ngẩn người hồi lâu, bỗng nhiên hắn thở dài rồi nói :
- Không ngờ kiếp này Lã đại hiệp lại không thể gặp gia sư! Ôi! Thiết nghĩ Lã đại hiệp tuy chết cũng khó thấy mặt, nhưng đây là trời có lúc mưa gió bất thường, người cũng có phúc họa trong một sớm một chiều. Sáng nay tại hạ vừa mới gặp Lã đại hiệp, không ngờ bây giờ người đã...
Hắn nói chưa hết câu thì Lăng Lâm đã giật tay áo Tôn Mẫn và nói :
- Má má! Chúng ta đến Yên Vũ lầu - Nam Hồ đi...
Tôn Mẫn khẽ vỗ về ái nữ, bà không muốn nói những lời khiến Lăng Lâm tuyệt vọng, nhưng bà cũng không thể không nói. Bất kỳ một người nào, vô luận võ công cao cường đến đâu, nếu rơi vào tuyệt cốc không thấy đáy như vậy, thấy được sống sót đều rất ít.
Thế là bà trầm giọng nói :
- Ngốc hài tử, nhân sinh không phải là thần thoại hay cố sự, cũng không có viễn cảnh tốt đẹp như trong thần thoại và cố sự. Nhân sinh là tàn khốc, sự thực càng tàn khốc nếu chúng ta đều sống trong hư ảo của chuyện thần thoại thì nhất định ta sẽ đưa ngươi đến Nam Hồ. Vì chỉ có người chết trong chuyện thần thoại mới có thể phục sinh. Ngốc hài tử, không lẽ đến bây giờ mà ngươi vẫn chưa nghĩ thấu?
Chung Tịnh lắng nghe đến độ xuất thần, trong đời hắn chưa từng nghe những lời giáo huấn mềm mỏng như vậy, và càng không ngờ trong những lời giáo huấn đó lại bao hàm triết lý nhân sinh thâm huyền như thế.

- Nhân sinh là tàn khốc, sự thực là tàn khốc, ôi... tại sao nhân sinh tàn khốc như thế?
Chợt nghe Lăng Lâm bật khóc và nói :
- Người nhất định sẽ đi, dù có chết thì oan hồn người cũng sẽ đi, ta biết oan hồn người cũng nhất định sẽ đến Yên Vũ Lầu để giết tên vạn ác Tiêu Vô.
Tôn Mẫn giật thót cả người, bà vội nói :
- Tiêu Vô!
Hai bàn tay bà ta bất giác nắm chặt, ánh mắt vốn hiền từ, đột nhiên xuất hiện vẻ oán độc. Bà từ từ nhìn qua Chung Tịnh, ánh mắt đầy vẻ oán độc, tựa như lưỡi đao sắc lạnh đâm thẳng vào tim hắn. Nhất thời hắn cảm thấy một luồng khí lạnh từ dưới xương sống dâng lên, rồi xâm chiếm toàn thân.
Thế là hắn nhìn xuống đất, miệng chậm rãi nói :
- Không sai! Gia sư chính là Thiên Tranh giáo chủ - Tiêu Vô.
Mỗi một chữ nói ra khiến hắn cảm thấy ánh mắt oán độc lạnh lùng như đao của Tôn Mẫn đâm một nhát vào tim. Hắn bắt đầu nhận biết rằng, hai mẹ con người này cũng có thù hận với sư phụ, mà là hận thù rất thâm sâu.
Hắn đau đớn thầm kêu trong lòng :
- “Tại sao nhân sinh lại tàn khốc như thế? Tại sao cứ cho ta gặp nàng?”
Tôn Mẫn vẫn nhìn Chung Tịnh không chớp mắt, mục quang của bà như hiểu thấu tâm can của hắn. Nhất thời bà vẫn đứng bất động, màn đêm đã phủ dày, đại địa như chết trong im lặng.
Không biết thời gian trôi qua bao lâu, chỉ nghe Tôn Mẫn buông một tiếng thở dài rồi chậm rãi nói :
- Ta không trách ngươi, ta không biết điều này... Tuy ngươi là đệ tử của Tiêu Vô, nhưng mọi chuyện không liên quan đến ngươi... ngươi hãy mau đi đi.
Chung Tịnh hơi do dự, cuối cùng hắn nói :
- Ấn thù đời trước không liên quan đến đời sau, tấm lòng quản đại của phu nhân thật là hiếm thấy. Bất luận gia sư và phu nhân kết ân thù như thế nào, tại hạ cũng sẽ vĩnh viễn cầu chúc phu nhân an khang với tấm lòng chân thành. Tại hạ cũng rất đau lòng trước bất hạnh của Lã đại hiệp, có lẽ anh linh của Lã đại hiệp trên trời cũng thừa biết tâm ý của tại hạ. Chỉ hận là kiếp này tại hạ đã...
Nói chưa hết câu thì hắn buông một tiếng thở dài, cúi người bái biệt rồi quay bước.
Hiện tại bước chân hắn không còn nhẹ nhàng như trước mà rất nặng

nề như cõi lòng bi thương nặng nề của hắn.
Tôn Mẫn dõi mắt nhìn theo, bỗng nhiên lòng bà lại trỗi dậy một nỗi đau mới, và bà thừa biết phần đau đớn này không phải vì mình, cũng không phải vì người nào khác, mà vì thiếu niên kia bị mệnh vận trói chặt không thể thoát ra này.
Quay đầu nhìn lại, bà phát hiện Lăng Lâm cũng đang chăm chú dõi mắt nhìn theo bóng dáng thiếu niên. Nhất thời bà chợt cảm thấy mình cần cút trách nhiệm cứu thiếu niên kia ra khỏi con đường tà ác. Đối với sinh mệnh của bà, bà vốn thấu hiểu một cách sâu sắc, đó là vì ái nữ của bà ta, cũng vì thù hận nữa, vì vậy mà bà không bị đau thương dập vùi, ngược lại còn kiên cường sống đến ngày nay. Và hiện tại bà phát hiện ra rằng, ý nghĩa của sinh mệnh tuy có nhiều, nhưng giữ cho sinh mệnh đi theo chánh đạo là ý nghĩ quan trọng nhất. Đối với nhân loại mà nói, cứu được một linh hồn lương thiện, nhất định phải có nhiều ý nghĩ hơn giết một sinh mệnh tà ác.
Bà suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên gọi lớn :
- Này, ngươi quay lại đã!
Chung Tịnh dừng bước, từ từ quay đầu lại, sắc diện vẫn trầm tĩnh, vì không ai có thể nhìn ra niềm vui hay nỗi buồn qua sắc diện của hắn.
Hắn ngớ người một lúc, và sau khi xác định câu đó là nói với mình thì hắn lập tức quay lại trước Lăng Lâm. Tuy nhiên, hắn vẫn không nói gì, vì hắn biết đôi khi trầm mặc cũng tựa như truy hỏi?
Tôn Mẫn khẽ nói :
- Ngươi theo Tiêu Vô bao lâu rồi?
Chung Tịnh cúi đầu đáp :
- Từ nhỏ tại hạ đã là cô nhi, may nhờ được gia sư thu nhận, nên tính tình huyết cốt đều do gia sư ban cho.
Đương nhiên hắn biết hàm ý trong câu hỏi của vị phu nhân hiền từ này, và tất nhiên Tôn Mẫn cũng biết hàm ý trong câu trả lời của hắn.
Bà ngầm thở dài, nói :
- Ngươi có biết là còn có rất nhiều người cũng giống như ngươi không, bọn họ cũng đều là cô nhi, và phụ mẫu bọn họ bị Tiêu Vô giết chết.
Chung Tịnh cúi đầu không nói.
Tôn Mẫn chậm rãi nói tiếp :
- Trong việc lập thân xử thế, con người nên biết xem trọng phân thiện ác hơn ân thù. Ta biết ngươi là người rất lương thiện, cũng rất thông minh, nên nhất định ngươi nghe ra ý nghĩa trong lời nói của ta.
Chung Tịnh vẫn im lặng cúi đầu.
Tôn Mẫn đảo mắt nhìn quanh, trong ánh mắt đã long lanh ngấn lệ, bà

chậm rãi nói tiếp :
- Tiên phu một đời lo lắng cho khó khăn của người khác, chỉ cần nghe nói thế nhân có chuyện bất bình là lão lập tức ra tay, nhưng... lão cũng đã bị Tiêu Vô giết hại.
Nếu kẻ giết hại lão vì ân đức chính nghĩa thì lòng ta tuy khó chịu, nhưng tuyệt đối sẽ không báo thù cho lão. Song, lão đã bị ác nhân hại chết, lòng ta ngoài khó chịu ra, còn rất oán hận, ta phải tìm Tiêu Vô báo thù. Sau đó không phải vì một mình tiên phu mà vì tất cả những người lương thiện trên thế gian. Ta nghĩ, có lẽ ngươi biết những điều này.
Chung Tịnh ngẩng đầu lên nói :
- Nếu phu nhân gọi tại hạ chỉ để nói những điều đó thì tại hạ xin cáo từ.
Hắn dịch mục quang nhìn qua Lăng Lâm, tựa như muốn nói điều gì, nhưng Tôn Mẫn đã lên tiếng trước.
- Ngươi định đi đâu?
Chung Tịnh lại cúi đầu đáp :
- Tại hạ đi Gia Hưng để phục mệnh gia sư.
Tôn Mẫn im lặng một lát, đột nhiên bà khẽ vỗ vào vai Lăng Lâm, đoạn cất giọng chậm rãi nhưng kiên định nói :
- Chúng ta cũng đi Gia Hưng!
Lăng Lâm nép sát vào người mẫu thân, tựa như muốn biểu thị sự cảm kích đối với mẫu thân nàng, và nàng luôn kêu thầm trong lòng :
- Người không thể chết, người sẽ đến Yên Vũ lâu - Nam Hồ...
Hy vọng này khiến nàng ngẩng đầu nhìn trời xanh, nhưng bầu trời trong bóng đêm, chút ráng chiều cuối cùng nơi chân trời tây cũng đã chìm vào bóng tối...
Lộ trình từ Tây Lương Sơn đi Gia Hưng cũng không gần, nhưng bất kỳ lộ trình nào rồi cũng có lúc đi đến nơi. Và cuối cùng thì bọn họ cũng đến được Gia Hưng.
Đối với Chung Tịnh mà nói, lộ trình này tựa như một giấc mộng, có ngọt ngào ấm áp lẫn lạnh lùng, co nhẹ nhàng phiêu bồng lẫn nặng nề, có vui mừng lẫn bi thương, có an ủi lẫn đau khổ, nó là một lộ trình xa dịu vợi người lại gần tựa tấc gang.
Hắn biết và hiểu rõ rằng, mỗi một câu nói của Tôn Mẫn đối với hắn trên suốt lộ trình đều chứa đựng hàm ý. Nhưng hắn lại không muốn biết và cũng không muốn hiểu, vì phần hiểu biết này chỉ mang lại cho hắn sự đau khổ của lương tri mà thôi.
- Sắt đá!
Có lúc Tôn Mẫn thầm nghĩ :

- “Lẽ nào hài tử này cũng đã bị tên ma đầu Tiêu Vô giáo huấn thành một nhân vật tàn khốc?”
Đối với bất kỳ lời khuyến dụ nào của bà, hắn cũng chỉ lắng nghe mà không có chút phản ứng, trên dung diện trầm tĩnh của hắn, dường như vĩnh viễn không thể xuất hiện bất kỳ một chút dấu hiệu nào của tình cảm.
Đương nhiên, trừ ánh mắt của hắn, đó là những lúc hắn nhìn Lăng Lâm. Nhưng Lăng Lâm cũng chỉ đối đãi với hắn như mọi người khác, tuyệt nhiên không có gì khác lạ.
Dường như nàng hoàn toàn trở thành sắt đá, mà phần cứng rắn này của nàng là vì bi ai, còn đối với nàng, chỉ có một sự bi ai duy nhất, đó là bi ai cho người mình yêu.
Có thể nàng còn quá trẻ, cũng có thể có người nói rằng nàng còn trẻ nên không thể hiểu hết ý nghĩ của tình yêu, và cũng chưa đủ để thể nghiệm được nồng vị thật của tình yêu. Nhưng tình yêu của nàng là chân thật và tha thiết, không lý giải được và cũng không có lý giải. Nàng chỉ biết yêu và mong được yêu.
Hôm nay chỉ mới là ngày mồng bốn tháng năm, ánh nắng nhạt như dát lụa trên con đường đất, hai bờ dương liễu vi vu trong gió nhẹ. Ba người vẫn tiếp tục hành trình cho đến khi mặt trời khuất núi...
Bỗng nhiên Tôn Mẫn và Lăng Lâm cảm thấy hoang mang lo sợ, đặc biệt là Tôn Mẫn, bà bắt đầu nghĩ đến nhiều vấn đề khiến người ta kinh khiếp :
- “Tiêu Vô - Một nhân vật tàn khốc, gian ác, nhưng cũng là một ma đầu nhiều cơ trí, phải chăng hắn đã sớm biết ái đồ của hắn nảy sinh tình cảm với thê tử của kẻ thù?”
Nghĩ đến đây, cõi lòng bà bất giác buốt lạnh.
- “Vây cánh của Thiên Tranh giáo trải khắp giang hồ, lẽ nào chúng không biết bọn ta và Chung Tịnh cùng đi đến đây?”
Bà lắc đầu, ngầm thở dài một tiếng rồi lẩm nhẩm tự nói :
- “Nhất định là bọn chúng đã biết, có điều chẳng hiểu tại sao bọn chúng lại chưa động thủ mà thôi? Không lẽ là vì Chung Tịnh, mà bọn chúng sợ ném vỡ đồ nhà? Hay là ma đầu Tiêu Vô đã rắp tâm bày kế thâm độc khác?”
Lăng Lâm mãi cúi đầu suy nghĩ, lúc này bỗng nhiên nàng ngẩng đầu lên nói :
- Má má! Người nói gì thế?
Tôn Mẫn mỉm cười, khẽ nói :
- Lâm nhi, ngươi đang nghĩ gì vậy?
Lăng Lâm khẽ buông một tiếng thở dài ảo não, nàng nói :

- Hài nhi đang nghĩ...
Trong ánh mắt nàng lại xuất hiện lệ quang, nàng tiếp lời :
- Hài nhi đang nghĩ, ngày mai đã là mồng năm tháng năm, chẳng biết... chẳng biết... Ôi... Người có đến hay không?
Trong lòng Tôn Mẫn chợt trỗi dậy một nỗi đau khó chịu, đến bây giờ bà mới hiểu tại sao con gái của mình có tình với Lã Nam Nhân thâm sâu như vậy. Vì thiếu nữ ngây thơ này chẳng hề nghĩ đến một ai khác, ngay cả sự an nguy của mình cũng chẳng quan tâm, nhưng mà nàng luôn canh cánh trong lòng là Lã Nam Nhân có đến hay không?
Tôn Mẫn đứng lặng người nhìn ái nữ của mình trong bóng hoàng hôn, vì bi thương và quan tâm quá nhiều nên đã lâu mà bà chẳng nói được lời nào. Tất nhiên, bà đã xác định được đáp án của vấn đề, nhất định là :
“Lã Nam Nhân sẽ không đến!”.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 40
Tương y vi mệnh

Hai mẹ con đứng lặng nhìn nhau chẳng biết bao lâu, không gian khá yên tĩnh, chỉ có gió đêm vi vu thổi. Có một câu hỏi cứ mãi xoay chuyển trong đầu Tôn Mẫn :
- “Nếu hắn không đến thì sao?”
Tuy chỉ là một câu hỏi với sáu chữ, nhưng có sức nặng tựa ngàn cân, dù Tôn Mẫn cố tạo dũng khí nhưng bà vẫn không dám nói ra. Vì bà sợ đáp án của vấn đề sẽ làm cho trái tim của ái nữ bà tổn thương. Bà đành khẽ nói một câu :
- Ồ... Có gió nên thời tiết...
Tuy chỉ là một câu nói bình thường dở dang, nhưng lại hàm chứa sự quan tâm vô hạn của một vị từ mẫu. Lại một luồng gió nữa thổi qua Chung Tịnh dẫn hai mẹ con Tôn Mẫn vào trọ Ở một khách điếm, sau đó hắn đơn thân độc mã ra ngoài một mình.
Đêm khuya dần, tuy trải qua mấy ngày hành trình mệt mỏi, song Tôn Mẫn và Lăng Lâm vẫn không ai buồn ngủ. Hai người ngồi theo đuổi ý nghĩ của mình. Mãi đến canh ba, Chung Tịnh mới quay trở lại. Hắn không đi bằng cửa chính mà đột nhập qua cửa sổ, điều này khiến hai

mẹ con Tôn Mẫn kinh ngạc không ít. Càng kỳ quặc hơn nữa là hắn chẳng nói chẳng rằng mà đột nhiên bạt kiếm. Đêm lạnh, kiếm quang càng thêm lạnh, Tôn Mẫn và Lăng Lâm đều sững người.
Bỗng nhiên Tôn Mẫn cảm thấy một luồng khí lạnh từ dưới xương sống dâng lên, khiến thân người không rét mà run, bà ấp úng nói :
- Ngươi... ngươi định làm gì thế?
Chung Tịnh vẫn thủy chung im lặng, mục quang nhìn đăm đăm thanh trường kiếm trong tay. Đêm có vẻ như im lặng hơn, gió có vẻ như mạnh hơn. Trong sự im lặng và lạnh lẽo đó, đột nhiên Chung Tịnh cất giọng chậm rãi nói :
- Đệ tử đời thứ hai của chưởng môn Thiên Tranh giáo là Thiên Long bang, phụng pháp mệnh mới truyền của Thiên Tranh giáo chủ, đến đây lấy thủ cấp di liệt thê tử của Lăng Bắc Tu.
Nhất thời Tôn Mẫn cảm thấy như có tiếng sét bên tai, thân hình cũng đứng không vững nên liên tục di động. Bà loạng choạng lui ra sau một bước, “ầm” một tiếng, toàn bộ bàn ghế bị tông ngã nhào ra đất. Hai mắt bà tròn xoe, cơ hồ như bà không tin vào mắt mình, cũng như không tin vào tai mình.
Bà buột miệng hỏi lại :
- Ngươi nói cái gì?
Chung Tịnh vẫn nhìn đăm đăm vào thanh trường kiếm trong tay, miệng lạnh lùng nói chậm rãi từng chữ :
- Đệ tử Thiên Tranh giáo là Chung Tịnh, phụng mệnh Giáo chủ đến đây lấy thủ cấp nhị vị, bây giờ cần tại hạ ra tay hay không, tùy nhị vị.
Hắn vừa dứt lời thì chợt nghe Lăng Lâm bật cười khanh khách, nàng nói :
- Được! Được! Đương nhiên là bọn ta cần ngươi ra tay, lẽ nào ngươi cho rằng bọn ta có thể tự sát sao? Nhưng ta sợ rằng, hiện tại chưa chắc ngươi là đối thủ của hai mẹ con ta.
Nàng vừa cười vừa nói, tiếng cười như hoa bay lá rụng, tựa như đột nhiên gặp phải chuyện nực cười nhất thế gian. Nhưng tiếng cười của nàng lại là tiếng cười thê lương, trong tiếng cười thê lương đó hàm chứ thứ gì, ngoài Chung Tịnh ra, ai cũng không thể lãnh hội được. Đôi mắt nàng đã long lanh ngấn lệ, hai giọt nước mắt từ từ lăn xuống đôi má hồng.
Thế nhưng mục quang của Chung Tịnh vẫn đăm đăm nhìn lên trường kiếm một cách lạnh lùng.
Tôn Mẫn nhìn qua Lăng Lâm, rồi quay sang nói với Chung Tịnh :
- Tuy ngươi đối với ta như vậy, nhưng sư mệnh khó mà trái, ta rất hiểu nỗi khổ tâm của ngươi, ta cũng chẳng hận ngươi. Ta vốn lấy

làm kỳ quái tại sao trên đường đi Tiêu Vô không hạ thủ với bọn ta, bây giờ ta mới biết, thì ra hắn muốn ngươi đảm đương phần tội ác này.
Bà buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :
- Bình sinh ta không biết mắng người, nhưng đối với hạng người như Tiêu Vô, dù ta dùng hết những lời lẽ ác độc nhất có trên đời này để chửi mắng hắn thì cũng cảm thấy chưa đủ.
Song mục của bà từ từ nhắm lại, bà nói tiếp :
- Ta biết, với sức lực của hai mẹ con ta, tuyệt đối không thể thoát khỏi độc thủ của hắn, dù ngươi không động thủ thì đêm nay mẹ con ta cũng sẽ chết với tay người khác.
Do vậy, ta rất vui mừng là mẹ con ta được chết dưới tay ngươi, như thế cũng khá hơn là bị chết dưới tay bọn tặc tử khác của Thiên Tranh giáo. Ngươi cứ việc động thủ đi, bất luận võ công của ngươi như thế nào, mẹ con ta cũng tuyệt đối không đánh trả.
Giọng của bà nhỏ nhẹ, chậm rãi nhưng thâm trầm, nói đến đây thì song mục đã nhắm chặt, chờ đợi Chung Tịnh ra tay. Lăng Lâm ngẩn người nhìn mẫu thân một lúc, nàng định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng nàng cũng nhắm mắt.
Đại địa trầm lặng như chết, ngay cả tiếng gió hình như cũng ngừng thổi trong chớp mắt đó. Thế nhưng Chung Tịnh vẫn đứng trơ trơ bất động, song mục thẫn thờ nhìn trường kiếm, lúc này trông hắn như người vô hồn...
Tôn Mẫn lại mở mắt, bà mỉm cười nói :
- Ngươi mau động thủ đi, ta tuyệt không trách ngươi, nếu ngươi cảm thấy có đôi chút khó chịu thì sau khi mẹ con ta chết, xin ngươi hãy chôn mẹ con ta ở một chỗ...
Lăng Lâm cũng mở choàng mắt và tiếp lời :
- Sau đó, mong rằng ngươi trở lại trước mộ, nói cho ta biết rốt cuộc Lã Nam Nhân có đến hay không?
Nàng vừa dứt lời thì chợt nghe “soạt” một tiếng, trường kiếm của công công lay động, hoa kiếm rợp trời, kiếm phong lạnh buốt da thịt.
Tôn Mẫn và Lăng Lâm lập tức nhắm mắt, cả hai chờ nhận cái chết.
Nào ngờ trường kiếm của Chung Tịnh phát ra mấy luồng kiếm khí bắn trên mặt đất cùng với những tiếng thở dài não nuột của hắn. Sau đó, bỗng nhiên hắn quay mũi kiếm, kề vào ngang cổ của mình.
Tôn Mẫn và Lăng Lâm cũng mở mắt cùng một lúc và cùng buột miệng kêu thất thanh. Nhất thời kinh hoảng, tuy thanh trường kiếm đã cập sát yết hầu của Chung Tịnh, song bọn họ chẳng biết làm thế nào xuất thủ giải cứu.

Lại một luồng gió nữa thổi quạ Theo đó là một tiếng cười khẽ lạnh lùng thâm trầm truyền vào. Cùng lúc, một đạo ô quang mang theo kình phong uy mãnh, xuyên qua cửa sổ bay vào phòng.
“Choang!” một tiếng, trường kiếm của Chung Tịnh lập tức rơi xuống đất đánh “keng!”
Tôn Mẫn, Lăng Lâm đều kinh hãi lui bước.
Chung Tịnh cũng phất tay áo, xoay người một cách vội vàng hoảng loạn.
Trong bóng đêm dày đặc, chẳng biết từ khi nào, đã có một bóng người mặc trường bào đứng xa ca ngoài cửa sổ.
Tôn Mẫn và Lăng Lâm vận hết mục lực nhưng vẫn không sao nhìn thấy được diện mục của người đó. Chỉ thấy đôi mục quang của người đó tựa như hai chấm sao lấp lánh trong bầu trời đêm.
Nhất thời, hai mẹ con Tôn Mẫn cảm thấy trời đất vạn vật dường như đều biến sắc, vì tuy không thấy diện mục người đứng ngoài cửa sổ, nhưng lúc này bọn họ đã đoán biết, nhất định đó là Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Vô.
Lại một tiếng cười nhạt lạnh thấu xương, theo gió truyền vào, người ngoài cửa sổ chậm rãi nói :
- Chung Tịnh, ra đây!
Chung Tịnh cũng chẳng quay đầu nhìn lại, hắn chậm rãi tiến đến trước cửa sổ, khẽ tung người phóng ra ngoài, đoạn bước đến trước bóng người ngoài xạ Sau đó hắn quỳ gối, cung kính khấu đầu lạy ba lạy, đoạn chậm rãi đứng lên rồi lặng lẽ nép sang một bên.
Thủy chung hắn chẳng nói một câu, thậm chí một chút thanh âm cũng chẳng phát.
Hai mẹ con Tôn Mẫn nhìn theo bóng hình hắn đến độ xuất thần, sau khi hắn lướt qua cửa sổ, bọn họ cảm thấy khí lạnh trong phòng chợt tăng lên. Lăng Lâm khẽ dịch động bước chân, đến nép sát vào người mẫu thân. Bao năm qua, hai mẹ con đáng thương này đã dựa vào nhau mà sống, bây giờ họ càng không muốn rời nhau nửa bước.
Vì dù cả hai chết thì bọn họ cũng sẽ chết chung một chỗ.
Tôn Mẫn nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của con gái mình. Nhất thời trong lòng bà chợt nảy sinh dũng khí. Dù đứng ngoài cửa sổ là một ác ma mà sức người khó đối kháng, nhưng vì ái nữ của mình, bà nhất định phải liều mạng một phen.
Bà siết chặt bàn tay Lăng Lâm và nói :
- Lâm nhi, đừng sợ!
Lăng Lâm chậm rãi lắc đầu, nói :
- Hài nhi không sợ, chỉ có điều... chỉ có điều hài nhi hơi khó chịu, rốt

cuộc người còn sống hay chết, đến giờ hài nhi cũng chẳng biết...
Tôn Mẫn cắn chặt hai hàm răng, mục quang như ánh chớp dõi nhìn ra ngoài cửa sổ.
Nào ngờ, bóng người bên ngoài chợt cười khẽ một tiếng rồi chậm rãi nói :
- Các ngươi đừng sợ, ta đến đây không có ý gia hại các ngươi, các ngươi hãy yên tâm đi.
Tôn Mẫn vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, nhất thời đứng thộn người ra như pho tượng.
Bỗng thấy bóng người bên ngoài vung tay một cái, theo đó là một đạo kim quang xuyên qua cửa sổ vào phòng, “choang!” một tiếng, thì ra đó là một phiến kim la nho nhỏ.
Người ngoài cửa sổ chậm rãi nói :
- Phiến kia là này là bí vật chung thân của bổn giáo, từ nay về sau, hai mẹ con các ngươi hành tẩu giang hồ hể gặp phải chuyện gì không thể giải quyết, xin cứ đem phiến kim la vào bất cứ phố thị nào, gõ nhẹ ba tiếng thì tự nhiên có giáo đồ Thiên Tranh giáo đến giúp đỡ.
Nói đoạn, người này phất tay áo một cái, rồi khẽ quát Chung Tịnh :
- Đi!
Bóng người lay động, chớp mắt đã ra ngoài xa mấy trượng rồi, dư âm một tiếng “Đi” vẫn chưa dứt, khiến người ta không thể phân biệt bóng người đó nói từ vị trí nào.
Tôn Mẫn, Lăng Lâm kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau. Chung Tịnh cũng sững sờ một lúc, nhưng hắn lập tức lướt theo bóng người kia. Màn đêm dầy đặc, chớp mắt hai bóng người đã mất dạng.
Mẹ con Tôn Mẫn vẫn đứng chôn chân giữa phòng, trong lòng bọn họ dường như đã nhẹ đi rất nhiều, song lại tựa như vừa khoác vào vai một gánh nặng mới. Nếu không có phiến kim la dưới đất phát kim quang lấp lánh, thì mọi chuyện thật giống như một giấc mộng, một giấc mộng khiến con người khó tin được.
- “Tại sao tên ác ma Tiêu Vô lại bỏ qua cho bọn tả Chẳng những thế mà còn để lại phiến kim la này cho bọn ta để phòng thân!”
Dù Tôn Mẫn nghĩ mười năm, cũng không thể nghĩ ra nguyên nhân trong vấn đề này.
Sáng hôm sau, tức ngày mồng năm tháng năm tết Đoan Ngọ. Hai mẹ con Tôn Mẫn rời khách điếm, thẳng tiến tới Nam Hồ.
Nam Hồ nằm phía Đông thành Gia Hưng, quanh hồ có dương liễu rủ xuống, trong hồ có hoa sen khoe sắc. Nước hồ trong vắt, mây trời soi bóng. Có thể nói là một danh hồ được thiên hạ biết đến.
Giữa hồ có một tiểu đảo, trên đảo này có Yên Vũ lâu rất nổi tiếng.

Trong tết Đoan Ngọ này, quanh bờ hồ có rất nhiều du nhân, trong lòng hồ cũng có không ít thuyền lớn thuyền bé qua lại. Chỉ thấy trên mặt nước xanh biếc là muôn hồng nghìn tía, nhiều sắc màu đan xen pha trộn vào nhau.
Tôn Mẫn và Lăng Lâm thấy trên Yên Vũ lâu có hai bóng người đứng tựa lan can, nhưng trong đó là một đạo sĩ trung niên mặc lam ỵ Điều này khiến bọn họ bất giác thở dài, tỏ vẻ thất vọng. Bọn họ thất vọng là vì cho đến lúc này, bọn họ vẫn chưa thấy người mà bọn họ chờ đợi - Lã Nam Nhân.
Thế là hai người đi tìm ở các danh lam thắng cảnh quanh Yên Vũ lâu như: Giám Đình, Lăng Hương Thủy Tạ, Đại Sĩ Các, Cô Vân Di, Ngư Lạc Viên, Bích Ngọc Đình.
Đâu đâu cũng đầy du nhân, nhưng Lã Nam Nhân vẫn như bóng nhạn trùng khơi.
Cuối cùng bọn họ quay trở lại Yên Vũ lâu chờ đợi, hai mẹ con đứng bất động nơi lan can, dù sau lưng có vài thanh niên buông lời trêu chọc, nhưng hình như bọn họ căn bản không nghe thấy.
Người càng lúc càng đông, trong lòng Lăng Lâm càng lúc càng nóng như lửa đốt.
Lúc này trong đôi mắt của nàng xuất hiện vài gợn mây hồng, nàng lấy làm kỳ quái là tại sao Tiêu Vô lại nhất định chọn nơi thế này để ước hẹn. Bất giác Lăng Lâm thầm nghĩ :
- “Lã Nam Nhân không đến đã đành, nhưng tại sao tên ác ma Tiêu Vô cũng không đến?”
Thế là nàng khẽ hỏi mẫu thân, nhưng câu trả lời của Tôn Mẫn chỉ là cái lắc đầu ảo não. Mà dù Tiêu Vô có đến thì bà cũng không thể nào nhận ra.
- “Lẽ nào song phương đã đến và đã đi Không thể như vậy... không thể như vậy... ”
Mấy câu này liên tục xoay chuyển trong đầu Lăng Lâm, và mỗi lần xoay chuyển là như có thiết chùy nện vào đầu nàng.
Hoàng hôn dần buông, màn đêm cũng dần buông.
Đèn đóm quanh hồ đã chớp nháy như những ánh sao, cảnh đêm trên Nam Hồ đẹp hơn ban ngày rất nhiều. Nhưng đêm cũng dần khuya và du nhân cũng thưa vắng dần...
Thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng mái chèo khua nước từ xa vang vọng lại. Ầy vậy mà trên lan can Yên Vũ lâu vẫn còn hai bóng người, bọn họ đứng bất động như muốn thách thức trời đất.
- Ôi! Sợ rằng hắn không thể tới rồi!
Cuối cùng Tôn Mẫn buông một tiếng thở dài, và bà đã tốn không ít

khí lực mới nói ra được một câu như vậy. Trong khi tay bà vẫn nắm chặt tay Lăng Lâm, tuyệt nhiên không dám buông lơi.
Nhưng lúc này dường như Lăng Lâm đã hoàn toàn chai cứng, nàng dõi ánh mắt vô thần nhìn như những ánh đêm chớp nháy từ các khoang thuyền trên hồ, rồi bỗng nhiên thở dài não nuột :
- Người... người không đến... thật rồi...
Thân hình nàng hơi khuỵu xuống rồi từ từ ngã tới trước.
Tôn Mẫn kinh hãi kêu thất thanh một tiếng, bà vội xuất thủ chụp lấy thắt lưng nàng giữ lại và nói :
- Lâm nhi, ngươi làm sao thế?
Không có tiếng trả lời, hơi thở của Lăng Lâm cũng trở nên yếu ớt, dung diện xinh đẹp của nàng trắng nhợt như tờ giấy trong gió đêm, đôi tay mềm nhũn và lạnh như băng.
Tôn Mẫn đang hoang mang thì đột nhiên có một mảnh giấy vàng nhạt từ ngoài lan can bay vào, bà vội xuất thủ chụp lấy. Tuy trong đêm nhưng nhờ có ánh sao và ánh đèn từ những thuyền xung quanh, nên Tôn Mẫn vẫn đọc được nội dung trên mảnh giấy :
“Đợi lâu không đến, ta đi trước đây!”
Tôn Mẫn buột miệng quát khẽ một tiếng :
- Tiêu Vô!
Đoạn, bà đặt Lăng Lâm nằm xuống sàn Yên Vũ lâu, rồi tung mình lên nóc nhà, gió đêm phần phật, tứ bề im lặng, chỉ có ánh đèn từ những thuyền trên hồ chớp tắt sáng, lay động không thôi, nào thấy bóng người gì đâu, bà ngớ người giây lát rồi quay trở lại lan can, Lăng Lâm vẫn nằm hôn mê, hơi thở của nàng tuy rất yếu nhưng chứa đầy bi thương u oán. Gió đêm thổi qua, mang theo hơi thở nhẹ của nàng đi mãi tận nơi xa.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 41
Lạt thủ xà tâm

Đêm tĩnh lặng, đường quan đạo cũng tĩnh lặng, đột nhiên có mấy tiếng mở cửa vang lên, làm phá tan sự yên tĩnh trên con đường.
Điếm tiểu nhị giật mình tỉnh giấc, hắn ra mở cửa khách điếm trong trạng thái mơ mơ màng màng, rồi hắn cũng mơ mơ màng màng đưa khách vào, tức mẹ con Tôn Mẫn trở về phòng...

Cửa phòng xịch mở, bỗng nhiên điếm tiểu nhị kêu một tiếng thất thanh rồi lui lại ba bước. Lần này thì hắn đã tỉnh ngủ, không còn mơ mơ màng màng nữa, hắn đưa tay run run chỉ vào phòng và kinh hãi kêu lên :
- Ngươi... ngươi là ai?
Tôn Mẫn rùng mình, dung diện biến sắc, bà tung người lướt đến cửa và thò đầu nhìn vào. Bỗng nhiên bà cũng buột miệng kêu thất thanh một tiếng, tay run run chỉ vào phòng và nói :
- Ngươi... là ngươi!
Lăng Lâm mở mắt, buột miệng hỏi :
- Là ai? Là Nam Nhân chăng?
Nàng cũng lướt đến cạnh Tôn Mẫn và thò đầu nhìn vào... Bỗng nhiên nàng cũng kêu thất thanh, tay run run chỉ vào trong cửa phòng và nói :
- Ngươi... ngươi làm sao thế?
Ba tiếng kêu thất thanh, tuy có trước có sau nhưng dường như cùng phát ra bởi một trạng thái. Ba người với sáu đạo mục quang đều ngơ ngác nhìn vào trong phòng, chỉ thấy trên chiếc ghế bành là một thân hình đầy máu me đang ngồi như pho tượng, dung diện nhợt nhạt, thần thái đờ đẫn, mục quang vô hồn, tay phải đã bị chặt đứt, vết thương chưa được băng bó nên huyết tươi không ngừng chảy ra.
Người này chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Chung Tịnh, ái đồ của Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Vộ Hắn ngẩn người nhìn mẹ con Tôn Mẫn, tựa như trong đời này hắn chưa từng gặp bọn họ bao giờ.
Tôn Mẫn trấn định tinh thần rồi sải bước đến cạnh hắn, bà vội vàng hỏi :
- Ngươi... ngươi làm sao thế? Ngươi... Sao ngươi không trả lời tả Ngươi... Ôi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra với ngươi vậy?
Chung Tịnh vẫn ngồi yên bất động...
Tôn Mẫn hỏi tiếp :
- Chung Tịnh! Lẽ nào ngươi không nhận ra bọn ta?
Mục quang của Chung Tịnh từ từ xoay chuyển, cuối cùng dừng lại trên mặt Lăng Lâm, thế là ánh mắt vô hồn của hắn bắt đầu xuất hiện những tia như ánh lửa. Nhưng hắn vẫn bất động, vẫn không nói.
Tôn Mẫn cẩn thận băng bó vết thương cho hắn và ân cần hỏi :
- Nói cho ta biết... Là kẻ nào? Kẻ nào có thủ đoạn tàn nhẫn, tâm địa ác độc như vậy?
Chung Tịnh vẫn không trả lời và hắn cũng chẳng cần trả lời. Bởi lẽ lúc này mẹ con Tôn Mẫn đã biết được đáp án :
“Trái mệnh bội sư, tội này đáng xử chết, nhưng vì thương tình nên

chỉ xử cho tàn phế. Việc do ngươi mà ra, tội cũng nên do người nhận lãnh, không thể trách ai được!"
Đó là nội dung viết trên mảnh giấy vàng nhạt, đặt dưới bình trà. Đọc xong, Tôn Mẫn xé toạc mảnh giấy làm đôi, bà không ngờ Tiêu Vô lại có thể xử ái đồ của mình một cách tàn nhẫn như vậy.
Bà khẽ đỡ Chung Tịnh ngồi ngay ngắn lại, khi tiếp xúc với thân thể hắn, bà cảm thấy cơ thịt mềm nhũn tựa như bông, thế là bà đã biết võ công của thiếu niên này đã bị sư phụ lạt thủ xà tâm của hắn phế bỏ. Bà bắt đầu hối hận, hối hận là mình không nên đến Tây Lương sơn, như vậy sẽ có nhiều chuyện không xảy ra, mà tối thiểu Lã Nam Nhân sẽ không vùi xương trong tuyệt cốc vô đáy...
Nhưng bà không dám nói ra điều này, vì bà biết sau khi nói ra, ái nữ của bà sẽ thêm bi thương. Cuối cùng bà đành buông một tiếng thở dài, đoạn chậm rãi nói :
- Có thể Kiếm tiên sinh và sư phụ ngươi trị lành thương thế của hài tử này, nhưng... phải đến nơi nào mới tìm được nhị vị tiền bối võ lâm đó?
Lăng Lâm ngồi thất thần trên chiếc ghế dựa cạnh cửa sổ, mục quang đờ đẫn nhìn ra ngoài bầu trời đêm. Hồi lâu nàng mới lên tiếng :
- Bọn họ có thể trị lành thương thế cho Chung Tịnh, nhưng... còn Nam Nhân thì sao? Không lẽ bọn họ cũng có thể cứu người ra khỏi tuyệt cốc?
Tôn Mẫn tiếp lời :
- Thương thế của hài tử này rất nặng, võ công của hắn đã bị tàn phế, e rằng sẽ không chịu nổi sự chao đảo trên xa mã, chúng ta đành phải ở đây chờ thương thế của hắn lành lặn đôi chút... Nhưng than ôi, thương thế của hắn làm sao lành được chứ? Chi thể của hắn đã tàn phế, mà vết thương trong lòng sợ rằng cũng không thể lành được.
Lăng Lâm vẫn thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng nói :
- Nhưng hắn vẫn còn sống, chẳng phải sao má má! Dù sao đi nữa, còn sống cũng khá hơn là đã chết.
Nói tới nói lui, cuối cùng lời của nàng cũng quay về Lã Nam Nhân, nàng nguyện hy sinh tất cả hạnh phúc và niềm vui của mình để đổi lấy sinh mạng cho Nam Nhân.
Nhưng sinh mạng đã chết thì bất cứ điều gì cũng không thể vãn hồi lại được.
* * * * *
Đúng như Tôn Mẫn nói, cuối cùng thương thế của Chung Tịnh cũng dần dần lành lại, nhưng cánh tay cụt không thể tái sinh, vết thương lòng càng không dễ lành. Từ sáng đến trưa, từ trưa đến chiều, từ

chiều đến tối, rồi lại từ tối đến sáng... Suốt ngày hắn ngồi thẫn thờ. Dung diện xanh xao, thần trí đờ đẫn, mục quang vô thần, trừ khi hắn nhìn Lăng Lâm, nhưng Lăng Lâm cũng thường thộn người ra như hắn.
Cũng chẳng biết qua bao nhiêu ngày, bọn họ tuyệt nhiên không rời khách điếm một bước, trong những ngày đó dường như bọn họ hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với tất cả những gì vốn có trên đời.
Trong tư tưởng của Chung Tịnh, dường như chỉ có mỗi một Lăng Lâm. Còn trong tư tưởng của Lăng Lâm, tự nhiên chỉ có Lã Nam Nhân. Tôn Mẫn thì sao? Tuy bên ngoài buồn bã, nhưng trong lòng tràn đầy nhiệt ái. Và lòng nhiệt ái đó được phân ra thành nhiều phần để tặng cho nhiều người. Đó là Lã Nam Nhân, Lăng Lâm, Chung Tịnh.
Thậm chí cả hai vị võ lâm dị nhân như thần long nơi chân trời chẳng biết đã đi hướng nào, Tam Tâm Thần Quân và Kiếm tiên sinh.
Cuối cùng, vết thương của Chung Tịnh cũng đã khép miệng, sinh mệnh đã không cần lo lắng nữa, xem như Tôn Mẫn đã trút được nửa bầu tâm sự. Thế nhưng chính lúc này, Lăng Lâm lại bắt đầu hối thúc bà quay trở lại Tây Lương sơn.
- Dù kiếp này hài nhi không thể gặp Nam Nhân được nữa, nhưng bất luận thế nào hài nhi cũng phải nhìn thấy thi thể của người một lần cuối.
Đây là lời của Lăng Lâm, và cũng chính là tâm ý của nàng.
Đột nhiên có tiếng gõ cửa bên ngoài.
Lăng Lâm chau mày bước ra mở cửa phòng, mục quang vừa quét nhìn ra thì ngọc diện hơi biến sắc, nàng khẽ quát hỏi :
- Các hạ là ai? Đến đây có việc gì?
Ngoài cửa là bốn đại hán mặc ngân y, đầu quấn khăn bạc, dây đai cũng dát bạc, mỗi người đều bưng một chiếc hộp màu bạc. Đại hán đứng đầu cúi người hành lễ và nói :
- Phụng mệnh tệ Giáo chủ, bọn tại hạ đến tặng Tứ sắc phỉ lễ, mong các vị vui lòng nhận cho.
Tôn Mẫn rùng mình, bà trầm giọng hỏi :
- Các vị bằng hữu là cao nhân môn phái nào? Qúy Giáo chủ là ai?
Đại hán đứng đầu mỉm cười, hình như gã đã nhận ra hai nữ nhân trong phòng cũng là người trong võ lâm, do đó thần thái của gã chợt trở nên cung kính hơn trước. Gã mỉm cười nói :
- Tệ phái mới hình thành trên giang hồ bất quá chỉ hơn tháng, có lẽ nhị vị chưa được nghe.
Gã ngừng một lát rồi mỉm cười nói tiếp :

- Có điều, bọn tại hạ xin bảo đảm với nhị vị rằng, không đầy ba tháng sau, giang hồ sẽ biết thanh danh của tệ phái như hiện nay mọi người đều biết Thiên Tranh giáo vậy!
Tôn Mẫn hơi biến sắc, đôi mày liễu chau lại, bà hạ giọng nói tiếp :
- Nói vậy có nghĩa các vị không phải là do Thiên Tranh giáo phái đến, nhưng chẳng hay quý phái và Thiên Tranh giáo có quan hệ gì không?
Đại hán đứng đầu nghiêm sắc diện nói :
- Tệ phải chẳng những không có quan hệ gì với Thiên Tranh giáo, mà còn... mà còn... Sau này nhị vị sẽ tự biết vậy.
Nói đoạn, gã cúi người hành lễ, kế đó ra hiệu cho ba đại hán phía sau xấn vào phòng và đặt bốn chiếc hộp bạc lên bàn. Khi nhìn thấy Chung Tịnh ngồi đờ đẫn trên ghế, dường như trên mặt cả bọn đều hơi lộ vẻ kinh ngạc.
Tôn Mẫn lại nói :
- Qúy Giáo chủ là ai? Xưa nay không quen biết với bọn ta, sao lại vô cớ mang lễ vật? Hay là xin bốn vị mang trở về cho.
Do từng trải thế cô nên lúc này trong lòng bà ta vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, chẳng biết bọn người này đột nhiên đến tặng lễ vật là có dụng ý gì?
Đại hán đứng đầu lại mỉm cười nói :
- Trong thành Gia Hưng, nhà nhà đều thu nhận lễ vật của tệ phái, nếu nhị vị không nhận thì bảo tại hạ trở về ăn nói thế nào đây?
Tôn Mẫn và Lăng Lâm đều kinh ngạc hỏi lại :
- Nhà nhà đều nhận lễ vật của quý phái? Lẽ nào quý phái chuẩn bị đến mấy chục ngàn phần lễ vật để tặng mọi nhà trong thành Gia Hưng này?
Đại hán mỉm cười đáp :
- Đúng vậy!
Đoạn, gã cúi người hành lễ rồi lui bước ra ngoài cùng đồng bọn. Tôn Mẫn ngớ người nhìn theo. Chớp mắt bốn ngân y đại hán thần bí này đã ra khỏi sàn khách điếm.
Bốn chiếc hộp màu bạc được đặt ngay nắn trên bàn cùng một tấm thiếp, trên thiếp có mười sáu chữ ngay ngắn :
“Cường quyền tất diệt, chính nghĩa tất thắng, Tứ sắc phỉ lễ, kính thỉnh tiếu nạp”
Bên dưới ký tên là :
“Chính Nghĩa bang chủ cẩn bái!”
Chính Nghĩa bang chủ này là ai? Tại sao phải tiêu phí nhiều nhân lực và tài lực như vậy? Kỳ quái nhất là tại sao người này lại có nhân lực

vật lực phong phú như thế?
Đừng nói lễ vật trong hộp, chỉ tính mấy chục ngàn chiếc hộp thôi, cũng đủ là chuyện mà người thường mù mờ khó thấy rồi.
Tôn Mẫn tuy từng trải, lịch duyệt giang hồ, nhưng lúc này cũng bất giác bị mê hoặc, bà không ngờ trên đời này lại có nhân vật như vậy! Làm chuyện bất khả tư nghị như vậy!
Bà ngẩn người suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên phóng bước lao ra ngoài. Thì ra bà một mực muốn tra hỏi cho ra lẽ của vấn đề tưởng chừng không thể giải thích này. Nhưng hiện tại bốn ngân y đại hán kia đã chẳng biết đi hướng nào rồi.
Bỗng nhiên có một loạt tiếng lục lạc theo gió truyền lại. Tôn Mẫn chau mày rồi lập tức truy theo hướng có tiếng lục lạc, khi ra đến cửa khách điếm thì thấy có đám đông đang bàn tán xôn xao. Tôn Mẫn hơi do dự một lát, cuối cùng bà cũng rẽ đám đông để ra ngoài cửa khách điếm, dõi mắt nhìn qua ngả đường bên trái, bà thấy một toán nhân mã đang chậm rãi tiến đến. Dẫn đầu là ba mươi sáu đôi ngân y thiếu nữ xinh đẹp, bọn họ vừa đi vừa gảy đàn hoặc thổi sáo. Kế đó là ba mươi sáu đôi tuấn mã thuần bạch, yên cương nạm bạc, dây cương cũng bằng ngân ti, có ba mươi sáu đôi thiếu niên mi thanh mục tú nắm dây cương dắt ngựa đi, tiếng lục lạc phát ra bởi những chiếc lục lạc đeo dưới cổ ngựa. Phía sau là một cỗ kiệu lớn trên đỉnh lấp lánh ngân quang, rèm kiệu cũng được làm bằng ngân tị Ba mươi sáu đôi đại hán lực lưỡng cùng khiêng kiệu đi chậm rãi.
Sau cùng còn có bảy mươi hai đôi thiếu niên nam nữ, trong tay mỗi người đều có một chiếc hộp màu bạc.
Mặt trời đã ngã về tây, ánh tà dương chiếu vào đoàn nhân mã kỳ dị xưa nay chưa từng thấy này khiến người ta phải lóa mắt. Có lẽ đây là những người trong cái gọi là Chính Nghĩa bang, và người ngồi trên kiệu bạc kia, nhất định là Chính Nghĩa bang chủ.
Tôn Mẫn cơ hồ muốn lướt ra ngoài, vén bức rèm bạc xem thử người ngồi trong kiệu rốt cuộc là nhân vật nào mà giàu có như vậy. Từ cổ chí kim vốn có không ít kẻ vô danh, nhưng vì đột nhiên hoạnh phát, tựa như được kỳ tích mà dương danh giang hồ. Nhưng xưa nay chẳng có người nào thần kỳ như Chính Nghĩa bang chủ này, chẳng có nhân vật nào có thanh thế và kỳ bí như vậy...
Tôn Mẫn suy nghĩ một lúc, rồi thầm nhủ :
- “Có thể người này vốn là một võ lâm hào sĩ rất nổi danh, nhưng tại sao phải bày trò huyền bí hang đường như thế? Không lẽ... ”
Nào ngờ ý nghĩ của bà chưa dứt thì chợt nghe tiếng lục lạc vừa rồi đột nhiên vang lên náo nhiệt như phá thạch xuyên vân. Tiếng lục lạc

vừa biến là bảy mươi hay đối thiếu niên nam nữ bưng hộp bạc lập tức dừng bước, một tay khẽ giơ hộp bạc lên, một tay mở nắp...
Một loạt tiếng ngân chung đinh tai nhức óc, theo đó là mấy trăm con bồ câu trắng mang theo ngân chung bay thẳng lên trời.
Trong mỗi chiếc hộp đều có bốn con bồ câu trắng bay ra, chúng bay theo thứ tự trên dưới rất có lớp hàng. Chớp mắt, chỉ nghe tiếng chuông đầy trời, liên miên bất tuyệt.
Một vùng không gian cũng rợp cánh bồ câu. Trong số đó có mấy con được buộc một dải lụa trắng vào chân, khi bay lên thì dải lụa bung ra, lộ xuất những hàng chữ đại loại như :
“Chính Nghĩa bang chủ chính thức khiêu chiến Thiên Tranh giáo chủ - Tiêu Vô!”
Hoặc :
“Kính chờ đại giá tại Yên Vũ lâu vào trung thu tháng tám”.
Khi lên đến độ cao vài chục trượng, có một số bồ câu bay về hướng Đông, một số bay về hướng Tây, một số bay về hướng Nam, và một số bay về hướng Bắc. Chỉ trong chớp mắt, tất cả đã bay đi xa...
Tiếng lục lạc lại biến tấu lần nữa, đoàn nhân mã lập tức thẳng tiến theo tiền trình.
Nhưng câu: “Chính Nghĩa bang chủ chính thức khiêu chiến Thiên Tranh giáo chủ Tiêu Vô” đã là một tin tức kinh thiên động địa, chấn động võ lâm giang hồ. Theo những cánh chim bồ câu, tin tức này đã truyền đi tám phương bát hướng, thậm chí cả những hang cùng ngõ tận cũng nhận được tin.

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 42
Lời người bên sông

Đoàn nhân mã đã đi rất xa, nhưng Tôn Mẫn vẫn đứng ngẩn người ở đó, bà nghe bên tai có nhiều lời bàn luận xôn xao lẫn những tiếng kinh hoàng. Bà cũng nhìn thấy trong đám đông ven đường có mấy chục hắc y đại hán lặng lẽ bám theo sau đoàn nhân mã kỳ dị và lạ mắt kia.
Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, Tôn Mẫn nhìn lên thì thấy bên kia đường có hai hắc y đại hán đang chăm chú nhìn mình. Thế là bà giả vờ đưa tay vuốt tóc rồi lặng lẽ quay vào trong khách điếm. Trong

thâm tâm, đã hơn một lần bà cũng muốn đi theo đoàn nhân mã thần bí kia để xem thử hư thực thế nào. Nhưng sự từng trải của cuộc sống đã giúp bà kiềm chế lòng hiếu kỳ, tự bà biết mình còn rất nhiều chuyện phải làm, mà một người có nhiều chuyện phải làm như bà thì không nên để ý đến những chuyện không liên quan đến mình. Dù những chuyện đó có náo nhiệt hay lạ mắt đi nữa.
Hộp lễ vật màu bạc vẫn nằm trên bàn, Tôn Mẫn lẩm nhẩm đọc mấy chữ trên mảnh giấy bên cạnh: “Cường quyền tất diệt, chính nghĩa tất trương... ” rồi bắt đầu mỉm cười, trong khi ái nữ của bà vẫn ngồi thừ trên ghế cạnh cửa sổ.
Khi mục quang nhìn qua Chung Tịnh, tâm sự của Tôn Mẫn chợt trỗi dậy, nụ cười biến mất, có những lời mà bà đã nén trong lòng nhiều ngày, song hiện tại bà cũng chẳng biết có nên nói ra hay không. Thế là Tôn Mẫn lại trầm tư suy nghĩ, hồi lâu sau, bỗng nhiên bà hạ quyết định: “Ta nhất định phải nói cho hắn biết, có thể phần vui sướng này sẽ giúp hắn giảm bớt nỗi đau và khủng khiếp trong lòng... ”
Bà buông một tiếng thở dài rồi bước đến gần Chung Tịnh, bà muốn dụng sức lực của mình để trùng tâm của ngọn lửa đã tắt trong cuộc đời thiếu niên này...
Lại một ngày nữa trôi qua, màn đêm bao trùm đại địa. Đột nhiên có một bóng người theo gió phi nhập vào thành Gia Hưng, khinh công người này nhẹ nhàng như gió, lướt đi trên các nóc nhà một cách tự nhiên. Mục lực của bất kỳ người nào cũng không thể nhìn thấy rõ thân hình người này, và đầu óc của bất cứ người nào cũng không thể tưởng tượng được thân thủ của người này.
Bầu trời đêm tháng năm đầy ánh sao lấp lánh, sau khi vượt qua một nóc nhà cao nhất thì người này dừng bước, ngẩn mặt thở dài mấy tiếng. Trong tiếng thở dài có phần bi thương và ưu tư nhưng đã có chút hạnh phúc và vui mừng, tựa như lúc một lữ khách thấy được mục tiêu của mình sau khi vượt qua bao nhiêu gian khổ trong sa mạc.
Kế đó, bóng người này quét mục quang như tia chớp để phân biệt phương hướng, đoạn không một chút do dự, người này nhằm hướng khách điếm có bọn Tôn Mẫn trú ngụ mà lướt đi...
Người trong khách điếm đều đã yên giấc, trong sân viện nho nhỏ vẫn còn vài ngọn đuốc chập chờn trước gió. Trong lúc mục quang của người này xoay chuyển lần nữa thì dường như đã lộ xuất nhiều vẻ vui mừng hơn trước. Và trong chớp mắt, một bóng người đã nhẹ nhàng lướt xuống sân viện.
Bỗng nhiên, từ trong cửa sổ của một gian phòng tối tăm, có tiếng thở

dài than oán, thâm trầm và yếu ớt bay ra. Tiếng thở dài này khiến bóng người có trình độ khinh công tuyệt đỉnh võ lâm kia như cảm thấy như bị ma thuật thôi miên, thân hình đột nhiên khựng lại, nhất thời đứng thộn người trước cửa sổ.
Lại một tiếng thở dài nữa từ trong cửa sổ truyền ra, lần này khẽ hơn, chậm hơn và cũng u oán hơn. Tiếp theo đó là thanh âm của một phụ nhân chậm rãi nói :
- Lâm nhi! Ngươi nên đi ngủ đi, ta có mấy lời muốn nói riêng với Chung Tịnh.
- Hài nhi không muốn ngủ, không muốn ngủ... Lẽ nào hài nhi không thể nghe những lời gì đó!
Giọng nói dịu dàng, tuy hơi khẽ, nhưng trong đêm khuya vắng thế này, mỗi một chữ đều lọt vào tai bóng người bên ngoài cửa sổ rất rõ ràng. Thế là bóng người chậm rãi dịch bước đến gần, giọng của phụ nhân lại vang lên :
- Ta vốn đã muốn nói những lời này từ lâu, nhưng... nhưng... Ôi! Lâm nhi, có lẽ ngươi cũng biết nỗi lòng của vi mẫu, đối với cái chết của Nam Nhân, tuy ngươi đau đớn, nhưng lẽ nào ta không khó chịu! Song, ngươi vẫn còn trẻ, ngươi còn phải trải qua một quãng thời gian khó khăn nhất trong đời, ngươi... ngươi...
Giọng nói bỗng nhiên ngừng lại, bóng người bên ngoài cửa sổ bắt đầu khẽ run.
Là vì quá bi thương hay là vì đêm quá lạnh? Hoặc giả là vì một nguyên nhân nào khác?
Sau một hồi lâu yên tĩnh thì bên song cửa sổ lại truyền ra một tiếng thở dài não nuột. Giọng nhẹ nhàng của thiếu nữ nói :
- Má má! Cho đến bây giờ hài nhi mới biết mùi vị của bi thương như thế nào... Hài nhi có được phần bi thương này làm bầu bạn để sống nốt những ngày còn lại, là đã quá đủ rồi. Vì sống với phần bi thương này, phần hồi ức ngọt ngào, tươi đẹp của hài nhi cũng sẽ sống lại, như thế chẳng hơn những người chẳng có gì cả sao? Má má hãy yên tâm, hài nhi sẽ đi ngủ đây!
Thanh âm bi ai tựa như một nhạc khúc u buồn tuyệt diệu truyền vào tai người đứng ngoài cửa sổ. Trong đôi mắt sáng rực của người này, dường như có ánh lệ long lanh, bàn tay phải nắm chặt, từ từ đưa lên định gõ vào cửa sổ.
Chợt nghe giọng phụ nhân trong cửa sổ lại nói :
- Lâm nhi! Ngươi nói rất đúng, có những người mà cả cuộc đời chẳng có gì cả, thậm chí ngay cả kỷ niệm cũng mờ mịt bi thảm. Những người này rất đáng để chúng ta quên đi ưu sầu than thở,

ngươi nói có phải không?
Một bóng người xõa tóc ngồi giữa gian phòng tối mờ mờ bên trong cửa sổ, khẽ gật gật đầu.
Phụ nhân nói tiếp :
- Thịnh nhi vì bọn ta mà hy sinh những gì? Ta không nói thì ngươi cũng biết, tình cảm của hắn đối với ngươi, ngươi cũng biết rõ hơn tạ Hắn cơ khổ suốt đời, bây giờ thứ gì cũng chẳng có, thậm chí ngay cả võ công cũng bị phế bỏ hoàn toàn, không nói đến thương tật tàn phế của thân thể, chỉ nói đến cõi lòng đã chết của hắn, đủ thấy trên đời này không có bất kỳ đau khổ nào hơn là đau khổ mà hắn đang gánh chịu...
Giọng thiếu nữ kêu lên :
- Má má! Người đang nói gì với hài nhi vậy?
Phụ nhân tiếp lời :
- Lâm nhi, ta không cho phép ngươi nói năng lạnh lùng tàn nhẫn như vậy, hắn cũng giống như ngươi, lẽ ra trong cuộc đời phải có những ngày đẹp đẽ, nhưng vì chúng ta mà hắn hy sinh tất cả. Không lẽ chúng ta không nên báo đáp cho hắn? Phụ thân ngươi... Ôi! Khi còn tại thế, chẳng những phụ thân ngươi thường nói với ngươi rằng, người không biết báo thù là nho phu, và kẻ không biết báo ân là kẻ chẳng bằng trư cẩu, lẽ nào ngươi đã quên?
Bóng người bên ngoài cửa sổ từ từ cúi đầu...
Bóng người trong giữa phòng cũng cúi đầu.
Hồi lâu sau mới nghe giọng phụ nhân nói tiếp :
- Ngươi vào trong đưa Tịnh nhi ra đây, ôi... cả mấy canh giờ rồi mà hài tử này vẫn ngồi ở đó, ngay cả một chút động đậy cũng không...
Một bóng người trong phòng từ từ đứng dậy, từ từ dịch động và bỗng nhiên quay đầu lại nói :
- Má má! Hài nhi biết người muốn hài nhi làm gì, nhưng bất luận thế nào, hài nhi cũng phải đến Tây Lương sơn, nhìn thi thể Nam Nhân một lần, và... và...
Đó là giọng của thiếu nữ, lời chưa dứt thì nàng buông một tiếng thở dài.
Đúng lúc đó, lại có một bóng người gầy guộc xuất hiện giữa phòng, phụ nhân liền nói với hắn :
- Tịnh nhi, tuy ngươi không nói, nhưng từ trong ánh mắt của ngươi, ta vẫn có thể nhận ra là ngươi đã nghe ra lời của ta đúng không?
Không có tiếng trả lời, thậm chí cả lắc hoặc gật đầu cũng không.
Phụ nhân lại nói :
- Ta phải nói cho ngươi biết, nhiệt ái của ngươi đối với Lâm nhi,

chẳng những Lâm nhi biết, mà ta cũng biết. Và bọn ta đã dùng vạn phần cảm kích để đền đáp phần nhiệt ái này, vì không có bất kỳ thứ gì trên đời có thể sánh với phần nhiệt ái của ngươi cả.
Bà ta ngừng một lúc, tựa như đang để ý quan sát biểu cảm trên mặt thiếu niên này.
Hồi lâu sau, bà nói tiếp :
- Vì lòng nhiệt ái của ngươi, tuyệt không phải vì bất kỳ thứ gì khác, ngươi biết không? Phần nhiệt ái này đã quá đủ, quá đủ để bất kỳ thiếu nữ nào trên đời này cũng phải dùng lòng nhiệt ái như vậy đối với ngươi. Ngươi... ngươi ở đây khá dưỡng thương, chờ vết thương trong lòng và trên thân thể của ngươi hoàn toàn bình phục, ta... ta... sẽ đứng ra hoàn thành cho ngươi và Lâm nhị Trong thời gian này, ngươi chẳng cần lo lắng gì nữa, biết không?
Bóng người gầy guộc trong phòng chợt run run, có lẽ vì niềm vui bất ngờ.
Bóng người bên ngoài cửa sổ cũng run run, đó là vì điều gì?
Bóng người này chậm rãi quay mình, thân pháp trước đây rất nhẹ nhàng, nhưng bây giờ trở nên nặng nề như đeo ngàn cân chì trên người. Tuy bên ngoài cố gắng không để phát ra bất kỳ tiếng động nào, nhưng trong lòng bóng người đó như có muôn ngàn dòng thác đổ dồn.
Bên song vẫn còn tiếng người nói, nhưng người bên ngoài đã không muốn nghe nữa. Thân hình đột nhiên vươn dậy rồi vút lên không, sau đó lướt như điên như cuồng về viễn phương.
Bầu trời tháng năm vẫn lấp lánh ngàn sao, một bóng người lặng lẽ khuất vào trời đêm buốt lạnh.
Khung cửa sổ bỗng nhiên mở ra. Một khuôn mặt vừa bi thương ngớ ngẩn vừa hoan hỉ cực độ, ngước nhìn sao và lẩm bẩm nói :
- Phải chăng trời sắp sáng rồi... Phải chăng trời sắp sáng rồi...
Phía sau hắn có giọng hiền từ của phụ nhân vang lên :
- Trời sắp sáng hay chưa, nên dùng mắt trong lòng ngươi để xem, biết không? Nếu ngươi muốn đạt được hạnh phúc thì bản thân ngươi nên vui sống trước đã.
Bà ta khẽ đóng cửa sổ lại rồi nói tiếp :
- Bên ngoài gió lớn, thương thế ngươi vẫn chưa lành.
Đoạn, bà quay lại nói :
- Lâm mhi, vừa rồi ngươi và Tịnh nhi của ngươi nói chuyện đã lâu, bây giờ...
Lời chưa dứt thì đột nhiên trong đêm tĩnh lặng chợt vang lên tiếng vó ngựa rộn ràng, thoáng chốc tiếng vó ngựa đã dừng trước cửa khách

điếm. Tiếp theo là tiếng gõ cửa, tiếng người nói... Sau đó vó ngựa lại đi xa.
Tôn Mẫn chau mày, bà đang lấy làm kỳ quái về sự đến đi vội vàng của tiếng vó ngựa.
Nào ngờ... Bỗng nhiên có tiếng bước chân khá mạnh bên ngoài hành lang, rồi một giọng khàn khàn cất hỏi :
- Phu nhân vẫn chưa ngủ à?
Tôn Mẫn bật người đứng dậy, bước ra mở cửa phòng, chỉ thấy chủ khách điếm trong bộ dạng ngái ngủ đang đứng trước cửa phòng, tay lão bê một chiếc hộp gỗ vuông vắn. Lão cười cười nói :
- Vừa rồi có người đến gửi tặng vật này, bảo lão phu giao cho phu nhân, nói rằng bên trong là vật quý giá. Lão phu không dám chậm trễ nên lập tức đưa đến, may là phu nhân vẫn chưa ngủ...
Tôn Mẫn rất kinh ngạc và kỳ quái, tuy nhiên ngoài miệng vẫn bình thản nói :
- Ta biết rồi!
Đoạn bà nhận chiếc hộp và tiếp lời :
- Nửa đêm làm kinh động lão trượng, thật vô cùng áy náy!
Bà lấy nửa đỉnh bạc trao cho lão, lão chủ khách điếm tạ Ơn rồi lui bước. Tôn Mẫn ôm chiếc hộp trên tay mà đứng ngẩn người giữa cửa đến độ xuất thần.
Đây là chiếc hộp gỗ được chế tạo khá tinh diệu, nhờ ánh đèn trong phòng hắt ra, Tôn Mẫn có thể thấy rõ từng nét hoa văn trên hộp. Trong đó có mấy chữ “Loan Phụng Hòa Minh” mà con người thường tặng nhau trong hôn sự để cầu chúc tốt lành.
Tôn Mẫn trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi tự hỏi mình :
- Trong này là thứ gì? Người tặng là ai?
Lăng Lâm cũng ngẩn người nhìn mẫu thân nàng, chỉ thấy Tôn Mẫn từ từ mở nắp hộp, đột nhiên một luồng châu quang rực sáng từ trong hộp tỏa ra. Lăng Lâm buột miệng hỏi :
- Má má! Là gì vậy?
Tôn Mẫn chưa trả lời thì thân người bà ta run bắn lên, dung diện cũng biến sắc.
“Bốp!” một tiếng! Hộp gỗ rơi xuống đất, mấy chục hạt minh châu văng ra tứ phía.
Lăng Lâm kêu thất thanh, ngay lúc đó nàng thấy trong tay mẫu thân mình có cầm một phong thư.
Nàng vội lướt đến, lấy phong thư từ tay mẫu thân, mở ra xem, trong thư chỉ có mấy chữ thế này :
“Vừa nghe được tin vui, xin tặng minh châu rạng người ngọc, bách

niên hảo hợp!”
Nét chữ bình thường, câu cú bình thường, trên không đề gửi cho ai, dưới cũng chẳng ký tên, đây vốn chẳng có điều gì đáng để Tôn Mẫn phải kinh dị.
Lăng Lâm sững sờ một lúc rồi nhìn qua mẫu thân nàng, nhất thời trong đầu nàng chợt có một ý niệm thoáng qua như chớp, nàng lui ba bước và kinh ngạc kêu lên :
- Là chàng! Là chàng! Không lẽ là chàng!
Tôn Mẫn nhìn xuống đất, những hạt minh châu vẫn nằm quanh chân bà, bà thầm nhủ :
- Có phải là hắn không? Lẽ nào hắn chưa chết? Ngoài hắn ra thì còn ai nữa?
Từ sâu thẳm trong đáy lòng bà chợt xuất hiện một cảm giác không thể giải thích, và linh cảm khiến bà khẳng định người tặng minh châu nhất định là chàng của ái nữ bà.
Nhưng bà vẫn tự trấn định mình và chậm rãi nói :
- Lâm nhi, ngươi nói gì thế? Làm sao ngươi biết là hắn?
Lăng Lâm tròn xoe song mục, nàng nói :
- Má má, nhất định người cũng biết là chàng, nếu không tại sao người lại kinh ngạc như thế? Má má, người nói xem có phải không? Có phải không?
Nói đoạn, nàng chụp vào đầu vai thân mẫu mình, tựa như muốn chứng thực cách nghĩ của nàng qua thân người mẫu thân nàng.
Nàng nói tiếp :
- Những lời chúng ta vừa nói, chàng đã nghe tất cả, nhưng... nhưng tại sao chàng không vào? Không lẽ... không lẽ...
Nàng liên tục lặp đi lặp lại những câu này, mỗi lần như vậy, trong mắt nàng tuôn ra không biết bao nhiêu giọt lệ.
Tôn Mẫn buông một tiếng thở dài khá nặng nề, bà khẽ vuốt tóc ái nữ và nói :
- Ngốc hài tử, làm sao ngươi biết đó là hắn?
Ngoài song có tiếng gió rì rào, đột nhiên Lăng Lâm kêu lớn :
- Chàng vẫn chưa đi, chàng vẫn còn bên ngoài.
Nàng lướt đến trước cửa sổ, vung tay mở toang hai cánh, mục quang quét nhìn tứ phía. Bỗng nhiên nàng lại kêu thất thanh một tiếng, thân hình lui lại ba bước và quát hỏi :
- Ngươi là ai? Ngươi đến đây làm gì?
Tiếng quát chưa dứt thì một tràng cười lớn đã truyền vào phòng. Dưới ánh sao đêm, có thể thấy đó là một bóng người mập lùn đang đứng trước cửa sổ. Tôn Mẫn cảm thấy rùng mình, bà vội lướt đến

đầu giường rút thanh tuyết đao. Khi đạo quang lấp loáng định dập tắt ngọn đèn thì bóng người ngoài cửa đã cười ha ha rồi nói :
- Phu nhân chớ kinh hoảng, tại hạ đến đây tuyệt nhiên không có ác ý.
Ánh đèn hơi chao động, một bóng người đã như gió xuyên qua cửa sổ mà vào phòng. Kim y trên người lấp lánh, tuy thân hình to béo nhưng thân thủ người này rất linh hoạt, vững vàng. Điều này khiến Tôn Mẫn bất giác rùng mình lần nữa, bà gằn giọng hỏi :
- Bằng hữu là ai, đã không có ác ý, vậy nửa đêm đột nhập tư phòng người ta làm gì?
Thân hình của bóng người này vừa định mục quang đã quét nhìn tứ phía, khi thấy Chung Tịnh ngồi ngẩn người trên ghế thì lão vội cung thủ chào, và nói :
- Tại hạ Vi Ngạo Vật, trước đây cũng từng có duyên gặp Lăng đại hiệp mấy lần, chẳng hay phu nhân còn nhớ tại hạ không?
Tôn Mẫn từ từ hạ thanh đao xuống, trong mắt bà ta dường như có vẻ kinh dị, không ngờ trung niên hán tử, lão lùn này là Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật danh chấn giang hồ.
Vi Ngạo Vật lại cười ha ha rồi nói tiếp :
- Thính lực của Lăng cô nương thật lợi hại, tại hạ vừa đến là đã bị phát hiện rồi.
Thần thái Lăng Lâm tỏ ra khá lạnh lùng, căn bản nàng không để ý đến những lời tâng bốc của lão ta.
Vi Ngạo Vật cười mấy tràng giòn tan rồi lại nói :
- Tại hạ nửa đêm đến quấy rầy, thực là quá mạo phạm, nhưng vì phu nhân nên mới dám to gan đến đây.
Tôn Mẫn chau mày, bà ngạc nhiên nói :
- Bình sinh các hạ và mẹ con ta chẳng hề quen biết, các hạ nói vậy thực khiến cho ta cảm thấy cao thâm khôn lường. Không lẽ nửa đêm đột nhập tư phòng nữ nhân là vì...
Lúc này bà đã biết Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật nhất định cũng là người của Thiên Tranh giáo, do vậy lời lẽ của bà trở nên sắc sảo hơn, không vị tình như trước nữa.
Nào ngờ bà chưa dứt lời thì Vi Ngạo Vật đã cười lớn rồi nói :
- Tại hạ nói những lời không đầu không đuôi như vậy, tự nhiên khó trách phu nhân không hiểu.
Lão ngừng một lát, kéo ghế ngồi xuống rồi nói tiếp :
- Nhưng một khi phu nhân nghe tại hạ giải thích thì nhất định sẽ hiểu nỗi khổ tâm của tại hạ.
Tôn Mẫn lạnh lùng “hừ” một tiếng. Vi Ngạo Vật lại nói :
- Hôm nay tại hạ nghe môn đồ bổn giáo đến báo tin, nói rằng phu

nhân hình như có phần hứng thú với cái gì kêu bằng Chính Nghĩa bang, do vậy tại hạ đã tức tốc dò la tung tích của bọn người này, trước là đến báo cho phu nhân biết, sau nữa nếu phu nhân có hứng thú, tại hạ không ngại mạo muội tự nguyện làm người dẫn đường.
Tôn Mẫn thầm nghĩ :
- "Xem ra nhân tài của Thiên Tranh giáo thật là đàn đàn lớp lớp, hôm nay khi đứng trước cửa khách điếm, ta chẳng hề biểu lộ điều gì, nhưng tâm ý đã bị đại hán bên kia đường nhận ra.
Nghĩ đoạn, bà cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :
- Vi hương chủ đã biết tung tích của Chính Nghĩa bang chủ ở đây thật à?
Vi Ngạo Vật bật cười ha ha, nói :
- Tại hạ đã được Giáo chủ truyền dụ, nói rằng lúc này phu nhân đã là người nhà của bản giáo, lẽ nào tại hạ còn dám lừa dối phu nhân.
Tôn Mẫn hơi phẫn nộ, nhưng bà cố kiềm chế, vì lúc này bà đã có một phán đoán bí mật trong lòng, bà quyết tâm muốn chứng thực phán đoán đó chính xác hay không.
Do vậy, sau một hồi trầm ngâm, bà nói :
- Vi hương chủ có thể đi ngay bây giờ không?
Vi Ngạo Vật gật đầu, mỉm cười nói :
- Chỉ cần phu nhân muốn là tại hạ có thể bồi tiếp bất cứ lúc nào.
Tôn Mẫn chậm rãi cất thanh tuyết đao vào đầu giường, đoạn bà gật đầu nói :
- Lâm nhi, ngươi ở lại đây với... Ta sẽ trở về ngay thôi.
Lăng Lâm tuy thông minh nhưng cũng đoán không ra tâm ý của mẫu thân, nàng còn đang ngớ người thì đã nghe Tôn Mẫn nói :
- Đi!
Bà tung người xuyên qua cửa sổ mà ra ngoài.
Vi Ngạo Vật cười ha ha, lão cung thủ nói :
- Cô nương chờ một lúc nhé!
Bỗng nhiên lão quay lại Chung Tịnh, kề tai nói nhỏ với hắn mấy câu, rồi lập tức phóng ra ngoài cửa sổ, đi theo Tôn Mẫn.
Lăng Lâm chỉ nghe loáng thoáng mấy lời "... chỉ cần ngươi... Giáo chủ dặn dò, lập tức nếu có thể... Ta khuyên ngươi... "
Nhưng Chung Tịnh vẫn ngồi trơ trơ như pho tượng, tựa như căn bản hắn không nghe những lời Vi Ngạo Vật nói. Ngoài song sao thưa lấp lánh, gió đêm vẫn vi vu thổi.
Tôn Mẫn và Vi Ngạo Vật đều đã đi xa.
Những tiếng trống canh đơn điệu phá vỡ sự yên tĩnh, đêm chuyển sang canh tư.

Tôn Mẫn lướt đi như bay trong đêm trường tĩnh mịch mà không nói một lời, khinh công của bà tuy không cao minh, nhưng cũng chẳng tầm thường. Chẳng bao lâu sau, bà đã lướt ra ngoài thành, vượt qua chiếc cầu nhỏ nối từ bờ Nam Hồ đến Yên Vũ lâu. Cảnh hồ nước trong đêm khuya trông càng tuyệt mỹ, bỗng nhiên bà quay đầu lại hỏi :
- Đến rồi phải không?
Vi Ngạo Vật nói :
- Chưa, nhưng cũng không xa nữa!
Nói đoạn, lão lướt qua trước Tôn Mẫn. Sau khi vượt qua Yên Vũ lâu, Vi Ngạo Vật tiến vào một cánh rừng rồi đột nhiên dừng bước. Lão nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc kim y bên ngoài, để lộ hắc y bên trong bó sát người, đoạn lão chỉ tay tới trước và mỉm cười nói :
- Phu nhân, mấy nóc nhà trước mặt vốn là gia trang của một vị hào phú đệ nhất ở Gia Hưng, bây giờ chẳng biết thế nào lại trở thành sào huyệt của Chính Nghĩa bang. Tại hạ tuy chưa đến đó, nhưng nghe nói trong sân viện có cây cối rậm rạp, phu nhân đi vào phải cẩn thận một chút. Nhất thời không được tách rời tại hạ, nơi đó tuy chẳng có động tĩnh, nhưng kỳ thực là đầu rồng huyệt hổ chẳng mấy tốt lành gì...
Lão cười khẽ mấy tiếng rồi nói tiếp :
- Thực lòng mà nói, bây giờ tại hạ cũng đành liều mạng mà bồi tiếp phu nhân thôi.
Tôn Mẫn thầm cười nhạt một tiếng rồi dõi mắt nhìn ra xa, tại một nơi khá sâu của cánh rừng, quả nhiên có mấy nóc nhà nằm im ỉm trong màn đêm. Bà chậm rãi hít thở để trấn định tinh thần, đoạn thầm nghĩ :
- “Chính Nghĩa bang đặt sào huyệt trong mấy ngôi nhà này ư? Chẳng biết thân phận thật sự của Chính Nghĩa bang chủ có phải là người mà ta thầm đoán hay không?”
Lúc này dường như bà đã nghe nhịp đập của con tim mình, vì đối với bà, nếu đáp án của vấn đề này là khẳng định thì tự nhiên rất tốt. Nếu là phủ định thì việc mạo muội đột nhập vào sào huyệt của một bang phái mới thành lập, há chẳng đồng nghĩa với việc tự đưa thân vào cõi chết sao? Nhưng vì một vài nguyên nhân đặc biệt, cuối cùng bà cũng bất chấp tất cả.
Thế là hai bóng đen lặng lẽ tiến vào rừng, sau đó phi thân lên nóc nhà và nấp vào một chỗ tối. Sau một hồi quan sát địa hình địa thế, hai bóng đen đang định lướt xuống đại sảnh thì đột nhiên tứ bề đều có tiếng sáo trúc vang lên.

Vi Ngạo Vật không khỏi thất kinh, lão khẽ kêu lên :
- Không xong rồi!
Tôn Mẫn tiếp lời :
- Vi hương chủ, rốt cuộc Chính Nghĩa bang chủ ở trong ngôi nhà nào?

Phiêu Phong Kiếm Vũ

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 43
Gặp lại cố nhân

Tôn Mẫn chưa dứt lời thì xung quanh khu rừng đã có một toán ngân y hán tử xuất hiện, mỗi tên đều ngậm một chiếc sáo trúc, chúng vừa thổi vừa chạy ra vây quanh ngôi nhà có Tôn Mẫn và Vi Ngạo Vật ngồi trên nóc.
Vi Ngạo Vật vội nói :
- Phu nhân, tình thế bất ổn, Chính Nghĩa bang chủ sẽ xuất hiện, tại hạ phải đi trước đây!
Nói đoạn lão tung người lướt qua mấy nóc nhà mà đi, chớp mắt đã mất dạng.
Nhưng chẳng mấy chốc đã có mấy chục ngân y đại hán bao vây hướng Vi Ngạo Vật vừa đi, bọn này căn bản không để ý đến Tôn Mẫn. Điều này khiến Tôn Mẫn bất giác thầm nghĩ :
- “Không lẽ sự xuất hiện của bọn ngân y đại hán này là không phải vì ta, mà là vì đại địch khác sắp đến?”
Nghĩ đoạn, bà vội tung người lướt đến một nơi kín đáo trong cánh rừng ẩn nấp. Lúc này tiếng sáo trúc đột nhiên im bặt, tứ bề trở lại yên tĩnh. Tôn Mẫn thấy lạ nên lập tức rời chỗ ẩn thân, nhằm hướng Vi Ngạo Vật vừa tẩu thoát mà đi.
Chẳng mấy chốc, bỗng nhiên bà thấy giữa một khoảng đất trống có hai toán người đứng đối mặt nhau, một bên chính là bọn hắc y đại hán vừa rồi, một bên là mấy chục hắc y đại hán. Không khí đương trường rất căng thẳng, bỗng nhiên có một ngân y đại hán bước tới trước, người này mặt trắng không râu, tướng mạo nho nhã, theo sau là một lão trung nhiên béo lùn, đó chính là Vi Ngạo Vật.
Kim y văn sĩ đến gần bọn ngân y đại hán chừng một trượng thì dừng bước, tay trái phe phẩy chiếc quạt lông. Vi Ngạo Vật đứng cạnh thầm thì mấy câu, kim y văn sĩ liền gật đầu.

Thế là Vi Ngạo Vật tiến tới trước, vận khí đan điền nói :
- Thiên Tranh giáo chủ hội kiến Chính Nghĩa bang.
Thần sắc bọn ngân y đại hán tỏ ra khá nghiêm trọng, tuy nghe vậy nhưng chúng vẫn đứng bất động. Chợt có hai tiếng sáo trúc vang lên, bọn ngân y đại hán lập tức phân ra, một ngân y đại hán gầy guộc, lưỡng quyền khá cao, trước ngựa gắn ba hoa hồng, chậm rãi tách đám đông bước tới trước.
Đại hán này nói :
- Giỏi cho Thiên Tranh giáo, chẳng còn giờ nào khác hội kiến hay sao mà cứ nhằm canh ba nửa đêm đến bái hội?
Vi Ngạo Vật cười nhạt, nói :
- Các hạ là Chính Nghĩa bang chủ chăng?
Đại hán cao gầy nói :
- Bang chủ há có thể gặp người khác dễ dàng thế sao? Tại hạ là Ngân Thương Đào Sở.
Vi Ngạo Vật cười mỉm, nói :
- Vi mỗ hành Nam tẩu Bắc mấy mươi năm, chưa từng nghe giang hồ có nhân vật nào như vậy.
Nguyên Ngân Thương Đào Sở này võ công tuy không cao, nhưng kiến văn uyên bác, đặc biệt rất giỏi khinh công, vốn cũng có chút tiếng tăm trong võ lâm. Lúc này bị làm nhục trước mặt nhiều người như vậy thì làm sao y chịu được, thế là y quát lớn :
- Đào Sở tuy bất tài nhưng chẳng sợ cái gì kêu bằng Thiên Tranh giáo của các ngươi!
Vi Ngạo Vật lạnh giọng nói :
- Giỏi cho tên cuồng đồ, hãy tiếp lão phu một chiêu.
Lời chưa dứt thì song cước đã liên hoàn quét ngang ra, chiêu thức vừa bất ngờ vừa nhanh, khiến Đào Sở không khỏi thất kinh.
Nào ngờ song cước của Vi Ngạo Vật chỉ là hư chiêu, chân vừa chạm đất là thân người lão lập tức bốc lên, đồng thời hữu thủ đánh ra một chưởng. Chưởng này nhằm đánh vào bụng dưới Đào Sở, mà vị trí vốn đang trống không, nên Đào Sở khó lòng tránh thoát.
Nhưng trong chớp mắt đó, chợt có một bóng ngân y lướt đến như tên, tả thủ chụp vào hữu thủ Vi Ngạo Vật, ngón giữa và ngón trỏ của hữu thủ nhằm điểm vào Mã Tâm huyệt của Vi Ngạo Vật. Vi Ngạo Vật thấy thân thủ người mới đến bất phàm thì vội vàng triệt chiêu lui bước, trước tiên bảo vệ mình.
Ngân y nhân này cũng không luyến chiến, sau khi thân hình trụ lại thì mọi người mới nhận thấy đó là một hán tử trẻ tuổi, trước ngực cắm năm đóa hoa hồng.

Người này mỉm cười nói :
- Tại hạ chính là Chính Nghĩa bang chủ!
Tôn Mẫn ẩn thân sau một lùm cây rậm, vừa thấy diện mục người này thì bà bất giác kêu thầm :
- Ôi! Quả nhiên là hắn, hắn vẫn chưa chết...
Bấy giờ kim y văn sĩ mới lên tiếng :
- Quả nhiên không ngoài dự đoán của tại hạ, Chính Nghĩa bang chủ đúng là các hạ. Tại hạ nghĩ trên giang hồ ngoài Lã Nam Nhân ngươi ra, còn có ai sáng lập ra bang hội này được.
Không sai, người vừa tự xưng là Chính Nghĩa bang chủ, đúng là Lã Nam Nhân - Nhân vật trước đây tưởng chừng đã bỏ mạng dưới tuyệt cốc ở Tây Lương sơn.
Vừa thấy kim y văn sĩ, trong lòng Lã Nam Nhân bất giác như thiêu như đốt, nỗi thống hận vô cùng khó chịu, nhưng chàng vẫn cố gắng kiềm chế, cất giọng bình thản chậm rãi nói :
- Tiêu Vô, ngươi và ta đã ước định một trận sinh tử vào trung thu tháng tám tại Yên Vũ Lâu, không ngờ bây giờ các hạ đột nhiên giá lâm. Được! Thế thì chúng ta phân định sinh tử tại đây vậy.
Trong mắt Tiêu Vô thoáng hiện vẻ tàn độc, hắn nói :
- Lã Nam Nhân, ngươi xem thường Tiêu mỗ quá rồi, ba năm qua ta luôn cho rằng ngươi không đáng để động thủ với ta, nếu không, hừ! Dù ngươi có mười mạng thì cũng đã sớm tan xương dưới tay ta rồi.
Lã Nam Nhân nói :
- Hận sát thê, thù trung mạng. Lã Nam Nhân ta tạm gác qua một bên, nhưng lẽ ra ngươi không nên giết Phi Hồng kiếm khách, những người từng yêu thương ngươi như huynh đệ, tình như thủ túc...
Chàng đưa ngón tay trái lên, chỉ vào ngón tay út bị mất một đốt và nói tiếp :
- Ta từng phát thệ trước thi thể Phi Hồng kiếm khách Hoa Phẩm Kỳ, nếu không tự tay giết chết tặc tử ngươi thì sẽ như ngón tay này...
Lời chưa dứt thì Lã Nam Nhân xuất tả chưởng hữu quyền, nhằm yếu huyệt trên người Tiêu Vô mà công tới.
Tiêu Vô lách trái tránh phải một cách nhẹ nhàng, hắn lạnh lùng nói :
- Bây giờ ngươi đã sáng lập ra bang hội thì ta càng không thể dung cho ngươi...
Nên biết Tiêu Vô từ nhỏ đã luyện công tại Trường Bạch Sơn, luôn tự cho mình là bất phàm, về sau gặp cơ duyên, lại được Vô Danh lão nhân truyền tuyệt nghệ, kết hợp sở trường hai nhà, nên võ công của hắn đã vượt vị sư đệ Tiền Dực, nhân vật học võ với Vô Danh lão nhân từ nhỏ.

Do đó, khi song phương động thủ, Tiêu Vô có thủ có công, khi thủ thì kín như bưng, khi công uy mãnh như sấm chớp, lợi hại vô cùng. Sau mấy mươi chiêu, Lã Nam Nhân dần cảm thấy đuối sức, bấy giờ chàng mới nhận ra võ công của Tiêu Vô đích thực bất phàm. Nếu mấy tháng trước chàng không khổ luyện Thiên Tinh bí kíp thì bây giờ đã sớm bại thủ rồi.
Chiêu thức trong Thiên Tinh bí kíp đều là võ lâm tuyệt học, có điều thời gian luyện của Lã Nam Nhân quá ngắn, mỗi một chiêu, bất quá chỉ phát huy chừng bốn năm thành uy lực.
Tiêu Vô cũng càng đánh càng kinh ngạc, hắn cảm thấy chiêu số của Lã Nam Nhân càng lúc càng thần kỳ. Tựa như bản thân hắn là người được đối phương dùng để thử chiêu, càng thử thì chiêu số của đối phương càng thành thục. Nếu kéo dài thời gian, hắn nhất định không phải là đối thủ của Lã Nam Nhân.
Vì thế, hắn không dám trì nghi do dự, lập tức thi triển ba đại tuyệt chiêu do Vô Danh lão nhân truyền thụ. Chiêu thứ nhất, chiêu thứ hai tuy thần kỳ nhưng Lã Nam Nhân đều dùng vô thượng diệu pháp trong Thiên Tinh bí kíp chống đỡ được.
Nhưng đến chiêu thứ ba, Vô Sở Bất Chi, Lã Nam Nhân cảm thấy tứ phương bát hướng đều là chưởng ảnh của Tiêu Vộ Trong lúc khẩn cấp, chàng mạo hiểm thi triển chiêu Phất Vân Thủ học lén của Diệu Thủ Hứa Bạch.
Chiêu Phất Vân Thủ này tuy tuyệt diệu, nhưng đây là chiêu thức tấn công chứ không phải phòng thủ. Năm xưa Diệu Thủ Hứa Bạch sáng tạo ra chiêu này nhằm đối phó với Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình, do đó chiêu thức vô cùng uy mãnh.
Mười hai đường Phất Vân Thủ của Lã Nam Nhân đã xuất hết, mà chiêu Vô Sở Bất Chí của Tiêu Vô vẫn chưa thi triển xong. Tả thủ của hắn xoay vòng, người đã như ánh chớp lướt đến sau lưng Lã Nam Nhân, đồng thời hữu thủ nhằm lưng chàng đánh một chưởng.
Chiêu Phất Vân Thủ của Lã Nam Nhân đã thất thế, chàng cảm thấy trước mắt hoa lên, cùng lúc là một đạo âm kình đánh vào sau lưng. Trong tình thế này, chàng đành vận khí lên lưng, chuẩn bị tiếp nhận một chưởng của Tiêu Vô.
Nói thì chậm nhưng diễn biến cực nhanh, giữa lúc chưởng kình của Tiêu Vô sắp chạm vào lưng Lã Nam Nhân, bỗng nhiên có một bóng người gầy guộc phi ngang tới, thân còn lơ lửng giữa không trung thì song cước của người này đã nhằm đầu Tiêu Vô mà đá tới.
Tất nhiên Tiêu Vô phải tiêu cầu tự bảo, hắn vội triệt chiêu thu thế, lui hai bước rồi nói :

- Sao có thể lấy hai đánh một thế này!
Bóng người kia cũng đã hạ thân xuống đất, miệng cười ha ha, nói :
- Tiêu lão đệ, có nhận ra lão khiếu không?
Tiêu Vô vận mục lực quan sát, chỉ thấy trước mặt là một lão nhân gầy guộc như que củi, hai má lõm sâu, lưỡng quyền nhô cao, dưới cằm để một chòm râu dê lưa thưa, trước ngực có cắm sáu đóa hoa hồng. Bất giác hắn thầm mắng :
- "Không ngờ Bắc Đạo Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình, danh chấn giang hồ, cũng gia nhập Chính Nghĩa bang... "
Không sai, lão nhân gầy guộc này chính là Vạn Thiên Bình, lúc này sắc diện của lão xanh như thép, lão mỉm cười nói :
- Tiêu lão đệ, lão khiếu từng được lão đệ ngươi cứu ra khỏi Vô Lượng Sơn, đến nay vẫn chưa có gì báo đáp nên rất áy náy, hôm nay lão khiếu...
Tiêu Vô cắt lời nói :
- Lão tiền bối không cần đa ngôn, hôm nay lão đã gia nhập Chính Nghĩa bang thì coi như là kẻ thù của bổn giáo.
Những thớ thịt trên mặt Vạn Thiên Bình co lại, nhất thời lão chẳng biết xử trí như thế nào cho phải. Sau một hồi lâu do dự, lão thở dài rồi định quay người bỏ đi. Ngay lúc đó, bỗng nhiên Tiêu Vô lướt tới, hữu thủ xuất chỉ điểm vào trọng huyệt Hổ Thang sau lưng Vạn Thiên Bình.
Vạn Thiên Bình không ngờ Tiêu Vô đột nhiên hạ sát thủ như vậy, nhất thời lão thổ ra một búng huyết, thân hình lảo đảo rồi nhào tới trước.
Tiêu Vô đắc thủ một chiêu, liền cười ha ha nói :
- Kẻ đối địch với ta chỉ có một đường chết.
Từ sau bọn ngân y đại hán, bỗng nhiên lại có một vị lão nhân tóc tai bờm xờm râu ria tua tủa, phi tới như bay, lão xuất thủ chụp vào lưng Tiêu Vô và quát :
- Giỏi cho tiểu tử vô liêm sỉ, dám ám toán đả thương người hả?
Trong lúc vừa kinh vừa hoảng, Tiêu Vô không thể tránh thoát thế chụp, chỉ nghe "soạt" một tiếng, vạt áo sau lưng hắn đã bị rách toạt. Tiêu Vô cả kinh thất sắc, hắn quay đầu nhìn lại, thì ra đó là Nam Thâu Thiên Lý Truy Phong Thần Hành Vô Ảnh Diệu Thủ Hứa Bạch. Trước ngực Diệu Thủ Hứa Bạch cũng có cắm sáu hoa hồng, rõ ràng là lão đã gia nhập Chính Nghĩa bang. Tiêu Vô quả không ngờ Lã Nam Nhân có thể mời hai quái nhân Nam Thâu Bắc Đạo từng thù hận và đánh nhau suốt mười mấy năm đến gia nhập Chính Nghĩa bang.

Hắn vốn là nhân vật vô cùng giảo hoạt, sau khi lượng định tình thế, thấy bên mình chỉ có hai vị hương chủ. Mà đối phương đều có đủ anh tài, như vậy là quá bất lợi với mình. Thế là hắn bất kể mặt mũi thể diện, hú một tiếng rồi vội vàng rút lui trước.
Khinh công của Diệu Thủ Hứa Bạch có thể nói là quán tuyệt dương thế, làm sao lão để đối phương tẩu thoát chứ? Lão quát lớn :
- Đứng lại!
Đoạn, vươn người định truy theo.
Nào ngờ, Lã Nam Nhân vội kêu lên :
- Hứa lão tiền bối, giặc cùng chớ đuổi, mau đến xem Vạn lão tiền bối thử...
Hứa Bạch và Vạn Thiên Bình tuy tranh đấu trên mười năm, hận thù thâm sâu nhưng lúc này thấy Vạn Thiên Bình bị ám toán trọng thương, trong lòng Hứa Bạch cũng bất giác trỗi dậy đôi chút thương cảm. Thế là lão chậm rãi xoay người bước đến cạnh Vạn Thiên Bình.
Vạn Thiên Bình cất giọng yếu ớt, nhưng đầy vẻ căm hận nói :
- Được! Được lắm! Ta nhận một chỉ này của Tiêu Vô thì coi như ân nghĩa đã hết, ta chẳng còn nợ hắn gì cả...
Lã Nam Nhân nói :
- Vạn lão tiền bối, tại hạ nhất định sẽ báo thù cho lão... Tại hạ nhất định sẽ báo thù cho lão...
Vạn Thiên Bình không chịu được sự đau đớn do huyết khí đảo lộn, toàn thân lão co quắp lại, miệng luôn phát ra những tiếng kêu rên.
Lã Nam Nhân vội xuất hữu thủ, vận chân nguyên trong bản thân, đẩy từ từ vào lưng Vạn Thiên Bình. Thời gian chưa cạn tuần trà thì trên trán chàng đã xuất mồ hôi hột.
Diệu Thủ Hứa Bạch thở dài nói :
- Bang chủ, không cần hao tổn nguyên khí của mình nữa, tâm mạch của Vạn lão nhi đã đứt rồi, xem ra đã vô phương cứu chữa!
Trên mặt Vạn Thiên Bình thoáng hiện thần sắc cực kỳ đau đớn, giọng của lão chàng yếu nhược.
- Hứa lão nhi, ta chết rồi thì trên đời này ngươi sẽ thiếu một đối thủ đấy, ha ha! Ta thật không nỡ bỏ ngươi mà đi trước...
Nên biết Vạn Thiên Bình không phải là hạng tham sinh úy tử, lúc này tuy biết cái chết không xa, nhưng lời nói của lão cũng vẫn hào sảng nhẹ nhàng.
Diệu Thủ Hứa Bạch tỏ vẻ buồn bã nói :
- Vạn lão nhi, ngươi chết là thoải mái tấm thân nhé, không phải chịu lệnh Bang chủ mười năm nữa, còn ta trong mười năm tới phải nghe theo hiệu lệnh Chính Nghĩa bang. Nếu ngươi gặp được Ngọc Hoàng

Đại Đế thì hãy nói giúp ta, cho ta có được một đứa con trai, kẻo sau này chết xuống chẳng có ai thờ cúng thì thật uổng một kiếp người.
Vạn Thiên Bình gượng cười, nói :
- Được! Được!
Nguyên Vạn Thiên Bình và Hứa Bạch sau khi cùng nhảy xuống tuyệt cốc tìm Toàn Quang Bảo Nghĩa thì đã gặp nhiều nguy hiểm lẫn may mắn. Dải lụa quá ngắn, không đủ thòng tới tuyệt cốc, thế là hai lão đành phải dùng tay bám vào vách đá mà leo xuống từ từ. Nhờ có công phu Đại Ưng trảo công nên Vạn Thiên Bình dùng chỉ lực chọc vào khe đá, đu mình leo xuống khá dễ dàng.
Hứa Bạch không có phần năng lực này, nên bị Vạn Thiên Bình bỏ xa hơn trượng.
Song cuối cùng lão cũng nghĩ ra một cách, lão lấy ám khí phi tiêu trong mình ra, tìm khe đá nhỏ chọc vào, sau đó mượn lực trên phi tiêu mà lao xuống dần. Nhờ vậy mà Diệu Thủ Hứa Bạch tốn lực khí ít hơn Vạn Thiên Bình.
Xưa nay Vạn Thiên Bình vốn không sử dụng ám khí, trên người chẳng tìm đâu ra một tấc sắt, lão biết chẳng mấy chốc nữa tất sẽ bị Hứa Bạch qua mặt, mà trong lòng lão lại không cam như vậy, thế là ác niệm đột sinh. Lão giả vờ công lực chẳng ra gì, để tay trái trượt khỏi vách đá, chỉ còn tay phải tro lơ lửng, trông rất nguy hiểm.
Diệu Thủ Hứa Bạch thấy cơ hội đã đến thì làm sao chịu bỏ qua, lão xuống đến cạnh Vạn Thiên Bình, rồi xuất chỉ điểm vào Chương Môn huyệt của đối phương.
Bản ý của Vạn Thiên Bình là chờ Hứa Bạch xuất thủ điểm tới, chớp cơ hội, lão chụp tay trái vào khe đá đã chọn trước, tay phải liền vung ra, cùng lúc tả cước cũng đá mạnh vào Chương Môn huyệt của Hứa Bạch. Nào ngờ do treo mình quá lâu nên hữu thủ của Vạn Thiên Bình đã chẳng còn đủ lực khí để đánh tới người đối phương. Trong lúc kinh hoảng, lão nghiến răng, vận toàn lực vào tả cước, muốn lưỡng bại câu thương với Hứa Bạch.
Hứa Bạch ngàn lần không ngờ Vạn Thiên Bình rắp tâm đánh đòn lưỡng bại câu thương, thế là cả hai lão cùng bị điểm trúng Chương Môn huyệt một lúc, hai thân thể tựa như hai tảng đá rơi thẳng xuống dưới. Cũng phải nói là thiên mệnh chưa tuyệt với hai lão quái này, nên khéo một điều là cả hai đều rơi ngay một ngọn cây từ đáy cốc mọc lên.
Chờ đến lúc Lã Nam Nhân đu dây xuống tìm hai lão, mới được nửa đường thì bị Vạn Hồng, ái nữ của Vạn Thiên Bình, vì ghen tị mà sinh hận, cắt đứt dải lụa. Thế là Lã Nam Nhân cũng như hòn đá rơi thẳng

xuống đáy cốc. Lại khéo nữa là chàng cũng rơi đúng vào ngọn cây cổ thụ đó.
Sau một hồi lần mò, Lã Nam Nhân mới phát hiện Vạn, Hứa hai lão đều hôn mê nằm trên ngọn cây. Lòng vui mừng khôn tả, chàng dùng dải lụa quấn quanh người, buộc vào một cành cây to, đoạn lần lượt đưa Vạn, Hứa hai lão xuống đấy cốc. Tiếp theo chàng phải tốn khá nhiều công phu mới giải khai huyệt đạo cho hai lão.
Chương Môn huyệt là huyệt hôn mê lớn nhất trên cơ thể con người, do đó sau khi tỉnh lại, hai lão chẳng còn lực khí tranh đấu nữa. Hai quái nhân này hành sự tuy hàm hồ, nhưng ân oán lại rất phân minh. Hai lão tự nhủ phen này tất tử vô sinh, nên khi được Lã Nam Nhân cứu sống, trong lòng cả hai đều rất cảm kích chàng.
Nhân cơ hội này, Lã Nam Nhân khuyên giải hai lão bỏ qua ân oán cho nhau, nào ngờ cả hai lão vẫn cố chấp, một chút cũng không chịu hóa giải.
Lã Nam Nhân tức khí nói :
- Tại hạ cứu sinh mạng nhị vị, chẳng mong được báo ân báo nghĩa gì, chỉ mong hai lão không tranh đấu với nhau trong vòng mười năm.
Vạn, Hứa quả nhiên là hai hán tử ân oán phân minh, đương thời bọn họ lập tức tạm gác thù riêng, đồng ý không tranh đấu trong vòng mười năm, và nguyện nghe theo sự sai khiến của Lã Nam Nhân trong mười năm đó.
Đây chính là nguyên do, đỉnh đỉnh đại danh Nam Thâu Bắc Đẩu gia nhập Chính Nghĩa bang.
Đương thời Lã Nam Nhân vốn không muốn tiếp nhận sự tự nguyện này, nhưng bỗng nhiên chàng phát hiện Toàn Quang Bảo Nghĩa bị Vạn Thiên Bình quăng xuống hiện nằm cách chỗ mình không xạ Chàng nhặt lên xem thì thấy Toàn Quang Bảo Nghĩa chớp động kịch liệt. Với sự trợ giúp của hai lão Vạn, Hứa, chàng phát hiện một bảo tàng vô cùng to lớn.
Thế là Lã Nam Nhân thay đổi chủ ý, tiếp nhận sự tự nguyện của Vạn, Hứa, đồng thời lợi dụng kho báu kia để kiến lập Chính Nghĩa bang, tạo thế đối lập với Thiên Tranh giáo.
Hiện tại, Lã Nam Nhân không ngờ rằng, lập bang mới mấy tháng mà đã tổn thất một viên đại tướng, lòng chàng đau đớn và thương xót vạn phần.
Bỗng nhiên trên mặt Vạn Thiên Bình thoáng hiện sắc hồng, đây là hiện tượng hồi quang phản chiếu, bất giác Lã Nam Nhân cúi xuống ôm chặt thân thể Vạn Thiên Bình, chàng sợ lão ra đi.
Vạn Thiên Bình mỉm cười, nói :

- Cả đời lão phu tội ác chồng chất, chết cũng chẳng có gì đáng tiếc, duy chỉ có một chuyện chưa yên tâm.
Lã Nam Nhân cất giọng run run nói :
- Sinh mệnh vãn bối là do tiền bối tái tạo, tiền bối có chuyện gì trăn trối, Nam Nhân dù chết cũng không từ nan!
Vạn Thiên Bình thổ ra một búng huyết, lão gượng cười, nói :
- Đó là ái nữ Vạn Hồng của lão phu, xin thác gửi cuộc đời nó cho Bang chủ vậy.
Lã Nam Nhân cả kinh ấp úng :
- Chuyện này... chuyện này...
Chàng vốn muốn cự tuyệt, nhưng thấy thảm trạng của Vạn Thiên Bình, chàng không nỡ khiến lào thất vọng, thế là chàng khảng khái nói :
- Sau khi quay về, vãn bối sẽ thông báo cho toàn bang biết, rồi cử người mai mối cưới lệnh ái làm thê tử.
Vạn Thiên Bình mỉm cười mãn ý, lão lại thổ ra một búng huyết rồi nói yếu ớt :
- Tốt... tốt... nữ tế... bảo nữ tế...
Ánh trăng vẫn chiếu trên khuôn mặt nhợt nhạt của Vạn Thiên Bình, cuối cùng lão đã ngậm cười mà ra đi.
Lã Nam Nhân bật khóc, Diệu Thủ Hứa Bạch cũng bất giác rưng rưng ngấn lệ, lão nói :
- Vạn lão nhi, võ công của Hứa Bạch ta đích thực là không bằng ngươi...
Bấy giờ Tôn Mẫn mới rời chỗ ẩn thân chậm rãi bước ra, bà đến cạnh thi thể Vạn Thiên Bình và khẽ kêu lên :
- Tỉ phu!
Lã Nam Nhân gạt lệ ngước nhìn lên, vừa thấy phụ nhân này chính là Tôn Mẫn, thê tử của Tam Tương đại hiệp, thì chàng run giọng hỏi :
- Lăng... Lăng Lâm... đâu?
Tôn Mẫn gượng cười đáp :
- Nam Nhân, ngươi không cần quá lo lắng, ta sẽ trở về xử lý ổn thỏa mọi chuyện, chờ ngày đại cát của ngươi, Lâm nhi và Tịnh nhi cũng sẽ thành hôn. Hồng nhi vẫn khỏe, ngươi phải nhớ chờ cô ta.
Bà ngừng giây lát rồi nói tiếp :
- Tang sự của tỉ phu, ta cũng chẳng giúp được gì, ngày mai ta muốn cùng Lâm nhi, Tịnh nhi rời nơi này di cư đến Kim Lăng. Ngươi thừa biết là Tịnh nhi... Ôi! Ta nghĩ đến một nơi náo nhiệt như Kim Lăng sẽ tốt cho hắn hơn.
Lã Nam Nhân thần sắc hoang mang, chàng nói :

- Tại ha... tại ha...
Ấp úng hồi lâu, nhưng chàng cũng chẳng nói được gì nữa.
Tôn Mẫn cung thủ bái biệt và nói :
- Ta đi đây, khi nào rảnh, mời ngươi đến Kim Lăng thăm chơi...
Lã Nam Nhân ôm thi thể Vạn Thiên Bình lên, mục quang ngơ ngẩn nhìn theo bóng Tôn Mẫn dần xa...

Hết

Nguồn: nhanmonquan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA